

Hoàng Hậu Trăm Hăm Ngươi Về Nhà Ăn

Contents

Hoàng Hậu Trăm Hăm Ngươi Về Nhà Ăn	9
1. Chương 1: Xuyên Không Thành Hoàng Hậu Bị Vứt Bỏ	10
2. Chương 2: Xem Mặt Hoàng Đế	17
3. Chương 3: Hậu Cung Buồn Bán	29
4. Chương 4: Ghen Tuông	35
5. Chương 5: Chạy Trốn	51
6. Chương 6: Hoa Bách Hợp	57
7. Chương 7: Hoàng Quý Phi Nương Nương Chỗ Dưa Quá Lớn	70
8. Chương 8: Phấn Trang Điểm	71
9. Chương 9: Nữ Nhân Ghen Tị Lên Thực Là Khủng Bố	81
10. Chương 10: Hắc Bảo Thạch (đá Quý Màu Đen)	84
11. Chương 11: Hoàng Đế Không Rầy La Một Tiếng	87
12. Chương 12: Cung Tâm Kế	89
13. Chương 13: Ngắc Đầu Nhìn Trăng Sáng	92
14. Chương 14: Hoàng Hậu Xử Nữ	96
15. Chương 15: Một Chuyện Tình Thanh Mai Trúc Mã Rất Cẩu Huyết	100
16. Chương 16: Tổ Vân, Ế Vân Khóc Thực Thảm	104
17. Chương 17: Đêm Người Thành Hoa Để Ngắm	107
18. Chương 18: Đi Ra Đây Cho Trầm	110
19. Chương 19: Hấp Hồn Đại Pháp	113
20. Chương 20: Bất Quá Là Thiếp Mà Thôi	114
21. Chương 21: Một Khi Thiên Tử	115
22. Chương 22: Xem Xét	116
23. Chương 23: Hậu Cung Ba Ngàn Người Đẹp	117
24. Chương 24: Tàng Trữ Nữ Nhân	118
25. Chương 25: Còn An Tâm Đi?	120
26. Chương 26: Hoàng Hậu Mẫu Nghi Thiên Hạ	121
27. Chương 27: Thái Hậu Rất Được 1	122
28. Chương 28: Thái Hậu Rất Được 2	123
29. Chương 29: Thái Hậu Rất Được 3	125
30. Chương 30: Thái Hậu Rất Được 4	126
31. Chương 31: Thái Hậu Rất Được 5	127
32. Chương 32: Thái Hậu Rất Được 6	128
33. Chương 33: Thái Hậu Rất Được 7	129
34. Chương 34: Thái Hậu Rất Được 8	130
35. Chương 35: Thái Hậu Rất Được 9	131
36. Chương 36: Thái Hậu Rất Được 10	133
37. Chương 37: Thái Hậu Không Phải Hoàng Hậu	135
38. Chương 38: Đại Hoàng Tử Còn Sống Sao	136
39. Chương 39: Việc Cần Thiết Trước Mặt Chính Là Cần Phải Phòng Bị Thái Hậu	137
40. Chương 40: Khe Khẽ Nói Nhỏ	138

41. Chương 41: Bí Mật Kinh Thiên Cửa Thái Hậu	140
42. Chương 42: Tuyển Tú Nữ	142
43. Chương 43: Không Thể Nói Cung Đình Bí Sự	143
44. Chương 44: “mạch Mạch” Chữ Không Phải “mặc Mặc”	144
45. Chương 45: Mười Vạn Cái Đoan Mộc Lang Hoàn	145
46. Chương 46: Tô Tiểu Tiểu Cũng Rất Có Cảm Giác Thành Tự	146
47. Chương 47: Nhân Công Hồi Âm	147
48. Chương 48: Nhân Loại Sinh Trưởng Áo Diệu	148
49. Chương 49: Công Tử Đào Tô Châu	150
50. Chương 50: Thường Hoa, Thường Thiên, Thường Hoàng Đế	151
51. Chương 51: Thượng Quan Mặc Tựa Tiểu Phi Tiểu	152
52. Chương 52: Hấn Cả Đời Khó Quên	153
53. Chương 53: Lang Hoàn, Phượng Sai Rất Xứng Đồi Người	154
54. Chương 54: Không Hiểu Tình Thú	156
55. Chương 55: Cười Đến Thực Mặc Danh Kỳ Diệu	157
56. Chương 56: Ngài Cứ Việc Nổi Diên Di	158
57. Chương 57: Hoàng Đế Uy Tín	159
58. Chương 58: Bắt Lấy Nam Nhân Vị	160
59. Chương 59: Phi Tử Cao Quý	162
60. Chương 60: Nguyên Nhân Do Hấn	163
61. Chương 61: Thản Nhiên Mùi Thơm Ngát	163
62. Chương 62: Dục Vọng Nặng Nề	165
63. Chương 63: Ta Đem Người Làm Thế Thân	165
64. Chương 64: Tri Tâm Ca Ca	166
65. Chương 65: Xem Ra Là Động Tâm	168
66. Chương 66: Cái Đó Gọi Là Mặt Nạ	169
67. Chương 67: Rất Không Phẩm Vị	170
68. Chương 68: Ở Trên Giường Lăn Qua Lăn Lại	171
69. Chương 69: Sinh Cái Thái Tử Đi Ra	173
70. Chương 70: Ngày Hôm Qua Thực Náo Nhiệt	174
71. Chương 71: Niệm Trai Đường	175
72. Chương 72: Đối Tượng Nịnh Bợ	176
73. Chương 73: Sủng Quan Hậu Cung	177
74. Chương 74: Tiền Đồ Vô Hạn Hoạn Lộ Thành Thang	178
75. Chương 75: Khai Biến Đại Lí	179
76. Chương 76: Khảm Thái Hậu	180
77. Chương 77: Anh Hùng Cái Thế 1	182
78. Chương 78: Anh Hùng Cái Thế 2	183
79. Chương 79: Anh Hùng Cái Thế 3	184
80. Chương 80: Anh Hùng Cái Thế 4	185
81. Chương 81: Cái Thế Anh Hùng 5	186
82. Chương 82: Cái Thế Anh Hùng 6	187
83. Chương 83: Cái Thế Anh Hùng 7	188
84. Chương 84: Cái Thế Anh Hùng 8	189
85. Chương 85: Cái Thế Anh Hùng 9	191
86. Chương 86: Cái Thế Anh Hùng 10	192
87. Chương 87: Phu Quân Thượng Đẳng	193
88. Chương 88: Vừa Nghe Đã Biết Là Danh Nhân	194
89. Chương 89: Ý Trung Nhân	195
90. Chương 90: Cẩm Chi Nhập Hoài	196
91. Chương 91: Hai Cái Tiểu Nhân	197
92. Chương 92: Ta Làm Sao Như Là Lừa Tiên	199
93. Chương 93: Chớ Để Chú Ý	200
94. Chương 94: Hàm Nghĩa Khi Đưa Khăn Tay	201

95. Chương 95: Rất Có Đến Đây	202
96. Chương 96: Ngụy Kém Sản Phẩm	203
97. Chương 97: Nguyên Tổ Hiện Đại	204
98. Chương 98: Ván Cầu	205
99. Chương 99: Nàng Tuyệt Đối Sẽ Không Nhường Nhịn	206
100. Chương 100: Năm Mươi Lượng Bạc	207
101. Chương 101: Mị Hương	208
102. Chương 102: Trung Tâm Náo Nhiệt	209
103. Chương 103: Nam Nhân Mặc Thanh Sam	210
104. Chương 104: Nghề Nào Cũng Có Trọng Nguyên Thôi	211
105. Chương 105: Quý Nhân	212
106. Chương 106: Hai Ngàn Lượng Bạc Toàn Bao	213
107. Chương 107: Bản Sắc Thương Nhân	214
108. Chương 108: Cầm Đồ	215
109. Chương 109: Duyên Phận Duyên Phận	218
110. Chương 110: Săn Sóc	219
111. Chương 111: Ngọc Trâm	220
112. Chương 112: Ngọc Làm Cây Trâm	221
113. Chương 113: Ngọc Trâm Xứng Mỹ Nhân	222
114. Chương 114: Về Mặt Thẹn Thùng	224
115. Chương 115: Nhân Sinh Nếu Còn Gặp Lại	225
116. Chương 116: Hai Người Đều Là Lần Đầu Tiên	226
117. Chương 117: Ngọt Đến Đáy Lòng	228
118. Chương 118: Đối Tô Cô Nương Để Bụng	229
119. Chương 119: Đó Là Một Vấn Đề Thực Nghiêm Trọng	230
120. Chương 120: Bụng Làm Dạ Chịu	231
121. Chương 121: Nương Nương, Cuối Cùng Đợi Được Ngài	232
122. Chương 122: Sớm Ngày Rồi Cung Tuyệt Vời	234
123. Chương 123: Mặt Tựa Hoa Đào	235
124. Chương 124: Bữa Tiệc Đêm Trung Thu	236
125. Chương 125: Thượng Quan Thanh	238
126. Chương 126: Vương Gia Là Mĩ Nam	239
127. Chương 127: Chờ Đợi	240
128. Chương 128: Tranh Đấu Gay Gắt	241
129. Chương 129: Hoàng Cung Đây Quả Nhiên Thực Sự Là	242
130. Chương 130: Chờ Nha Chờ Nha Chờ	244
131. Chương 131: Hoàng Đế Cười Tỉm Tỉm	245
132. Chương 132: Đã Chết Đi – Lệ Phi	246
133. Chương 133: Âm Mưu	247
134. Chương 134: Sắc Phong Lệ Phi	248
135. Chương 135: Trời Sinh Dụ Đỗ	249
136. Chương 136: Mĩ Bất Khả Tư Nghị	250
137. Chương 137: Sắc Bén Ánh Mắt	251
138. Chương 138: Hậu Cung Giết Người Hoạt Động	252
139. Chương 139: Có Trò Hay Để Xem	254
140. Chương 140: Bo Bo Giữ Mình	255
141. Chương 141: Sao Ngàn Biển [Pháp Lan Kinh]	256
142. Chương 142: Đoan Mộc Gia	257
143. Chương 143: Nội Tâm Cũng Rất Nôn Nóng	259
144. Chương 144: Một Người Hiện Đại Dích Cố Sự	260
145. Chương 145: Xe Ngựa Rất Nhiều	261
146. Chương 146: Tô Tiểu Tiểu, Bùng Nổ Của Người Tiểu Vũ Trụ Đi	262
147. Chương 147: Trốn Ở Trong Thùng Phân	264
148. Chương 148: Cầu	265

149. Chương 149:	Thực Cầu Huyết Phương Pháp	266
150. Chương 150:	Tiền Nhân Trồng Cây Hậu Nhân Hóng Mát	267
151. Chương 151:	Thái Hậu Khó Chịu Hoàng Hậu	268
152. Chương 152:	Xuất Cung Thực Thuận Lợi	269
153. Chương 153:	Mưa To Như Trút Nước	270
154. Chương 154:	Thanh Âm Cực Độ Trong Trẻo Nhưng Lạnh Lùng	270
155. Chương 155:	Nhất Định Làm Hoàng Hậu	272
156. Chương 156:	Làm Cho Thượng Quan Mặc Có Chút Buồn Rầu	273
157. Chương 157:	Rất Bình Tĩnh	273
158. Chương 158:	Lãnh Cung Lạnh Quá	274
159. Chương 159:	Trời Cùng Đất Khác Biệt	274
160. Chương 160:	Trắng Bệch Trắng Bệch	275
161. Chương 161:	Cuộc Sống Ở Lãnh Cung Của Tô Tiểu Tiểu	275
162. Chương 162:	Ác Mộng	276
163. Chương 163:	Quen Thuộc Ánh Mắt	276
164. Chương 164:	Tổ Vân	277
165. Chương 165:	Ngô, Lạnh Lẽo Lạnh Lẽo	277
166. Chương 166:	Trong Sạch Nhất Trong Trời Đất	278
167. Chương 167:	Hoàng Hậu Người Được Sủng Ái Nhất Lục Cung	278
168. Chương 168:	Thái Hậu Không Dám Tin	279
169. Chương 169:	Một Câu Lang Hoàn, Hai Câu Cũng Lang Hoàn	279
170. Chương 170:	Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến	280
171. Chương 171:	Mạng Lớn	280
172. Chương 172:	Cái Gì Cũng Đều Thay Đổi	281
173. Chương 173:	Hoàng Hậu Thế Nhưng Gọi Thẳng Tục Danh Của Hoàng Đế	281
174. Chương 174:	Bảo Trinh	282
175. Chương 175:	Không Ai Biết Được	282
176. Chương 176:	Thái Độ Của Hoàng Đế	283
177. Chương 177:	Sau Khi Hôn Mê	283
178. Chương 178:	Tự Minh An Ủi	284
179. Chương 179:	Cả Đời	284
180. Chương 180:	Đám Bị Thóc, Chọc Bị Gạo	285
181. Chương 181:	Ngươi Im Miệng Cho Trầm	285
182. Chương 182:	Không Chết Tử Tế Được	286
183. Chương 183:	Hiếu Lầm Bệ Hạ	286
184. Chương 184:	Thịnh Sủng	287
185. Chương 185:	Chọn Từ Đặt Câu	288
186. Chương 186:	Mượn Hoa Hiến Phật	289
187. Chương 187:	Quế Ma Ma	289
188. Chương 188:	Bệ Hạ Tới	290
189. Chương 189:	Không Dám Lại Cùng Bệ Hạ Tranh Luận	290
190. Chương 190:	Vì Sao Phải Kêu A Mặc	291
191. Chương 191:	Hài Tử Trắng Trẻo Mập Mạp	291
192. Chương 192:	Thượng Quan Mặc, Ngươi Có Phiền Hay Không Nha	292
193. Chương 193:	Sự Khác Nhau Của Mấy Ngàn Năm	292
194. Chương 194:	Không Thú Vị Trở Thành Có Tình Thú	293
195. Chương 195:	Thái Hậu Đến Đây	294
196. Chương 196:	Có Người Con Dâu Như Hoàng Hậu	294
197. Chương 197:	Trăm Triệu Lần Không Có Dự Liệu Được	295
198. Chương 198:	Thượng Quan Mặc Tiếp Tục Cầm Giận Bất Bình	295
199. Chương 199:	Thân Mật	296
200. Chương 200:	Có Trách Thì Trách Tiên Đế	297
201. Chương 201:	Lộ Vụ Tử	297
202. Chương 202:	Nàng Nghe Lại Thật Đúng Là Rất Thông Khó	298

203. Chương 203:	Tình Yêu Chính Là Một Loại Tín Nhiệm Lẫn Nhau	298
204. Chương 204:	Sầu Mi Khổ Kiềm (mặt Ủ Mày Châu)	299
205. Chương 205:	Tâm Động Không Bằng Hành Động	299
206. Chương 206:	Chân Thành Sẽ Làm Cảm Động	300
207. Chương 207:	Ánh Mắt Sắc Bén	300
208. Chương 208:	Mất Trí Nhớ Đến Mức Hoàn Toàn Như Thế	301
209. Chương 209:	Ngấn Đầy Nước Mắt	301
210. Chương 210:	Làm Tiểu Lão Bà	302
211. Chương 211:	Hai Vị Thị Thiếp	302
212. Chương 212:	Nàng Tin Tưởng A Bạch	303
213. Chương 213:	Ca Ca, Người Rất Tốt	303
214. Chương 214:	Kẻ Đáng Ghét	304
215. Chương 215:	Hoàng Đế Xứng Hoàng Hậu	305
216. Chương 216:	Tổng Hội Có Cảm Tình	305
217. Chương 217:	Thưởng Mai	306
218. Chương 218:	Lại Đến Đùa Giỡn Hẩn	306
219. Chương 219:	Trong Lòng Thực Phức Tạp	307
220. Chương 220:	Nhẫn Nhịn Một Chút	307
221. Chương 221:	Ghi Hận Trong Lòng	308
222. Chương 222:	Mọi Việc Cũng Không Thể Làm Quá Mức Tuyệt Tình	308
223. Chương 223:	Hắt Hơi Một Cái	309
224. Chương 224:	Muội Muội, Là Ta	310
225. Chương 225:	Bị Chết Oan Uổng A	310
226. Chương 226:	Ngây Thơ Không Biết	311
227. Chương 227:	Trầm Còn Không Bằng Phượng Khôn Cung Đây	312
228. Chương 228:	Thay Hoàng Đế Tuyển Tú Nữ	313
229. Chương 229:	Thập Phần Mập Mạp	314
230. Chương 230:	Một Chồng Nhiều Vợ	315
231. Chương 231:	Có Dự Mưu Tuyển Tú	316
232. Chương 232:	Biểu Muội Đến Đây?	317
233. Chương 233:	Hoàng Hậu, Cái Đây Giao Cho Người	319
234. Chương 234:	Bệ Hạ Giá Lâm	320
235. Chương 235:	Lang Hoàn Không Cần Đa Lễ	321
236. Chương 236:	Hoàng Hậu Độc Sủng Lục Cung	322
237. Chương 237:	Tô Mỹ Nhân	323
238. Chương 238:	Không Phải Tô Thiển Thiển	324
239. Chương 239:	Hợp Tác	325
240. Chương 240:	Trợ Giúp Tô Thiển Thiển Xuất Cung	326
241. Chương 241:	Gió Đông Nam	327
242. Chương 242:	Đại Hỏa	328
243. Chương 243:	Sinh Mệnh Gặp Nguy Hiểm	329
244. Chương 244:	Lang Hoàn Đùng Sợ, Trầm Đến Đây	330
245. Chương 245:	Một Hồi Đại Hỏa, Không Còn Cái Gì	332
246. Chương 246:	Thiên Kinh Địa Nghĩa	333
247. Chương 247:	Hài Hoà Hòa Hợp	334
248. Chương 248:	Thái Hậu Nắn Chí Ngã Lòng	335
249. Chương 249:	Rất Không Thể Tưởng Tượng Nổi	336
250. Chương 250:	Vấn Đề Nguyên Tắc	337
251. Chương 251:	Sinh Cái Thái Tử	338
252. Chương 252:	Hoàng Đế Cùng Thái Hậu Có Quan Hệ Mờ Ám.	340
253. Chương 253:	Lang Hoàn, Để Cho Ta Ôm Một Chút	341
254. Chương 254:	Triệu Huyền Thanh Vương Quay Về Kinh	343
255. Chương 255:	Ánh Mắt Phức Tạp Của Thượng Quan Mặc	344
256. Chương 256:	Nàng Biết	345

257. Chương 257:	Càng Ngày Càng Tốt	346
258. Chương 258:	Đi Lên Giường Đi	347
259. Chương 259:	Thú Tính Xuất Hiện	349
260. Chương 260:	Hôn Đến Thực Ôn Nhu	350
261. Chương 261:	Thục Phi Nương Nương Thất Cổ Tự Tử	351
262. Chương 262:	Thủy Chung Không Phải Chén Trà Của Nàng	352
263. Chương 263:	Thượng Quan Mặc Sa Sút	354
264. Chương 264:	Ngươi Là Đang Hoài Nghi Ta?	355
265. Chương 265:	Tô Tiểu Tiểu Quyết Định	356
266. Chương 266:	Hoàng Hậu Đến Tột Cùng Là Mắc Bệnh Gì.	357
267. Chương 267:	Mềm Hơn Phân Nữa	359
268. Chương 268:	Cung Điện Của Thượng Quan Thanh	360
269. Chương 269:	Giả Tử Được	361
270. Chương 270:	Điều Tra Sự Kiện Giết Người	362
271. Chương 271:	Sắc Bén Sát Khí	363
272. Chương 272:	Ngươi Là Ai	364
273. Chương 273:	Cung Nữ Bên Người Hoàng Hậu Nương Nương.	366
274. Chương 274:	Ngươi Có Hứa Gả Cho Ai Không?	367
275. Chương 275:	Tổng Điều Tra Dân Số	368
276. Chương 276:	Tiểu Tiểu, Ta Đây.	369
277. Chương 277:	Cùng Hoàng Hậu Thông Dâm	370
278. Chương 278:	A Bạch Thân Phận	372
279. Chương 279:	Ta Sẽ Dẫn Ngươi Rời Đi Hoàng Cung	373
280. Chương 280:	Thanh, Ta Mệt Mỏi	374
281. Chương 281:	Đừng Nói Cho Hắc Biệt	375
282. Chương 282:	Thuyền Đến Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng	376
283. Chương 283:	Gia Yển	377
284. Chương 284:	Nàng Không Thích Hắc	379
285. Chương 285:	Tất Phải Tham Dự	380
286. Chương 286:	Tốt Lắm Rất Cường Đại	381
287. Chương 287:	Lang Hoàn Hôn Nay Cách Ăn Mặc Thực Độc Đáo	382
288. Chương 288:	Thượng Quan Mặc Sắc Mặt Âm Trầm	383
289. Chương 289:	Ánh Mắt Của Thượng Quan Thanh Dừng Ở Trên Người Tô Tiểu Tiểu	384
290. Chương 290:	Nàng Nên Làm Thế Nào Cho Phải	385
291. Chương 291:	Thượng Quan Thanh Cũng Nghe Thấy	386
292. Chương 292:	Ngươi Nha	388
293. Chương 293:	Cũng Nên Là Thời Điểm Kết Hôn	389
294. Chương 294:	Thượng Quan Thanh Cũng Chỉ Có Thể Bính Một Minh Nàng	390
295. Chương 295:	Huyền Thanh Vương Như Thế Nào Cũng Ở Đây	391
296. Chương 296:	Chỉ Vì, Hắc Là Thanh	392
297. Chương 297:	Ta Vô Cùng May Mắn Mới Có Thể Gặp Ngươi	393
298. Chương 298:	Thanh, Ngươi Thật Lợi Hại	394
299. Chương 299:	Đời Người Vĩnh Viễn Không Phải Do Con Người Lựa Chọn	395
300. Chương 300:	Nụ Cười Ôn Nhu Nhất Trên Thế Giới	396
301. Chương 301:	Toàn Tâm Toàn Ý Yêu Thích	397
302. Chương 302:	Phượng Lâm Cung	398
303. Chương 303:	Nương Nương Còn Đang Ngủ	400
304. Chương 304:	Nên Làm Điều Làm	401
305. Chương 305:	Trầm Thích Nhất Vẫn Là Lang Hoàn Ngươi	402
306. Chương 306:	Nhiều Lần Tí Nữa Thì Lau Súng Hỏa	403
307. Chương 307:	Lưu Đến Đêm Tân Hôn Của Chúng Ta	404
308. Chương 308:	Lão Tình Nhân Gặp Lại!	405
309. Chương 309:	Trần Phi	407
310. Chương 310:	Thê Tử Tô Tiểu Tiểu Của Thượng Quan Thanh	408

311. Chương 311:	Tạo Phản	409
312. Chương 312:	Hoàng Quý Phi	410
313. Chương 313:	Gió Chiều Nào Xoay Chiều Ấy	411
314. Chương 314:	Đem Nữ Nhân Này Giam Vào Thiên Lao	412
315. Chương 315:	Thanh Nhất Định Sẽ Tới Cứu Nàng	413
316. Chương 316:	Vương Phi Đừng Sợ	414
317. Chương 317:	Mẫu Hậu Muốn Thăm Vãn Người	416
318. Chương 318:	Người Đâu, Mang Nàng Đi	417
319. Chương 319:	Hoàng Quý Phi Là Người Bị Hiềm Nghi Lớn Nhất	418
320. Chương 320:	Thiên Hạ Này Chính Là Của Đoan Mộc Gia	419
321. Chương 321:	Hoàng Quý Phi Bị Đánh	420
322. Chương 322:	Ai Gia Sẽ Không Bỏ Qua Cho Người	421
323. Chương 323:	Người Của Thái Hậu	422
324. Chương 324:	Bổn Cung Có Chút Chuyện Muốn Nói Với Hoàng Hậu	423
325. Chương 325:	Gia Tộc Thanh Ghét Nhất.	424
326. Chương 326:	Nam Nhân Của Ta, Ta Tự Nhiên Sẽ Tự Mình Giữ Lấy.	425
327. Chương 327:	Người Thật Không Ngờ Vô Tình Vô Nghĩa	426
328. Chương 328:	Nhất Định Phải Giết Chết Nàng	427
329. Chương 329:	Thượng Quan Mặc Một Chết Đi	428
330. Chương 330:	Thượng Quan Lang Hoàn	429
331. Chương 331:	Bệ Hạ Bớt Giận	430
332. Chương 332:	Di Quý Phi	431
333. Chương 333:	Hoàng Hậu Cứu Ra Chưa?	432
334. Chương 334:	Hắn Chỉ Muốn Thật Nhanh Có Thể Nhìn Thấy Lang Hoàn	433
335. Chương 335:	Di Quý Phi, Không Cho Phép Nói Bậy	435
336. Chương 336:	Hắn Hung Hăng Nhìn Chằm Chằm Thái Hậu	436
337. Chương 337:	Giữ Lại Hậu Vị	437
338. Chương 338:	Chân Tướng Quá Mức Tàn Nhẫn	438
339. Chương 339:	Bị Chết Thực Không Chê Vào Đâu Được.	439
340. Chương 340:	Thâm Tình	441
341. Chương 341:	Tiểu Tiểu, Ta Mang Người Đi	442
342. Chương 342:	Chúng Ta Là Vợ Chồng Đồng Tâm	443
343. Chương 343:	Trộm Hôn Thượng Quan Thanh Một Ngụm	444
344. Chương 344:	Hoàn Thiện Oxxx Cơ Hội Tốt	445
345. Chương 345:	Đêm Đầu Tiên Ở Cổ Đại	446
346. Chương 346:	Càng Cởi Càng Ít	447
347. Chương 347:	Ở Trong Này Muốn Người	448
348. Chương 348:	Chúng Ta Trở Về Lập Tức Thành Thân	449
349. Chương 349:	Tiểu Tiểu, Không Cần Lại Khơi Hỏa	450
350. Chương 350:	Phu Thê Giao Bái	452
351. Chương 351:	Toàn Tâm Toàn Ý Yêu Người	453
352. Chương 352:	Mới Ném Thử Mây Mưa Vu Sơn	454
353. Chương 353:	Như Thế Dững Mãnh	455
354. Chương 354:	Phu Quân Đại Nhân	456
355. Chương 355:	Sự Thực Tàn Khốc	457
356. Chương 356:	Thanh Là Hảo Phu Quân	458
357. Chương 357:	Ở Đêm Tân Hôn Muốn Ta Vô Số Lần	459
358. Chương 358:	Chỉ Có Thể Bị Bổn Vương Một Người Trêu Chọc	460
359. Chương 359:	Thanh Cười Đến Rất Là Tà Mị	461
360. Chương 360:	Hôn Nhân Cùng Sự Nghiệp	463
361. Chương 361:	Thanh Thật Là Đáng Yêu Nha	464
362. Chương 362:	Phụ Nhân Kế	465
363. Chương 363:	Thiển Thiển, Tỷ Tỷ Người Đã Tới	466
364. Chương 364:	Ta Lập Gia Đình	467

365. Chương 365:	Nàng Để Ý Danh Dự Của Thanh	468
366. Chương 366:	Đệ Nhất Ngân Hào	469
367. Chương 367:	Tô Thiển Thiển Cuống Quít Lắc Đầu	470
368. Chương 368:	Thứ Tốt	471
369. Chương 369:	Không Có Tiên Hạ Thủ Vi Cường	473
370. Chương 370:	Ta Đã Trở Về	474
371. Chương 371:	Làm Một Nữ Nhân Ích Kỷ	475
372. Chương 372:	Nam Nhân Này Thật Không Có Cảm Giác An Toàn	476
373. Chương 373:	Thân Ra Một Béo Em Bé	477
374. Chương 374:	Rốt Cuộc Tiến Hành Vận Động Phá Hồng Giường Chiếu	478
375. Chương 375:	Mang Đi Ra Ngoài Nhiều Gió Nha	479
376. Chương 376:	Về Chuyện Ở Hiện Đại Của Nàng	480
377. Chương 377:	Hương Phún Phún Vần Nuốt	482
378. Chương 378:	Thập Nương	483
379. Chương 379:	Cái Gì Cũng Đều Xa Lạ	484
380. Chương 380:	Gì Kia, Gì Kia	485
381. Chương 381:	Thương Hương Tiếc Ngọc	486
382. Chương 382:	Này Thực Là Cho Người Ta Hoài Nghi Nha	487
383. Chương 383:	Sư Huynh	488
384. Chương 384:	Bình Thành, Ta Tới Đây	489
385. Chương 385:	Vương Phi	490
386. Chương 386:	Ta Đối Tốt Với Nàng Là Thiên Kinh Địa Nghĩa	491
387. Chương 387:	Hắn Muốn Nàng	492
388. Chương 388:	Cười Đến Mị Nhân Như Tơ	493
389. Chương 389:	Nam Nhân Quả Nhiên Là Không Thể Kích Thích	495
390. Chương 390:	Sau Khi Xong Việc	496
391. Chương 391:	Làm Số Lần Nhiều Lắm	497
392. Chương 392:	Hôn Hạ Cái Trán Của Nàng	498
393. Chương 393:	Ta Thực Thích	499
394. Chương 394:	Rất Yên Tĩnh Rất Yên Tĩnh	500
395. Chương 395:	Hoa Hoa Lệ Lệ Ngã Xuống Đất Ngát Đi	501
396. Chương 396:	Thần Sắc Thượng Quan Thanh Nhất Thời Ngưng Trọng Lên	502
397. Chương 397:	Có ... Quý	503
398. Chương 398:	Gương Mặt Không Có Ngũ Quan	504
399. Chương 399:	Nhục Dục Có Chạy Dài Cũng Không Đến Được	505
400. Chương 400:	Cô Nương Đẹp Nhất Trên Thế Gian	506
401. Chương 401:	Thiên Kinh Địa Nghĩa	507
402. Chương 402:	Tình Yêu Sẽ Khiến Người Ta Mù Quáng	508
403. Chương 403:	Gả Y Xinh Đẹp	509
404. Chương 404:	Vương Gia Vương Phi, Ngày Lành Tháng Tốt Tới	510
405. Chương 405:	Thưởng Hôn	511
406. Chương 406:	Siêu Cấp Đại Dễ Nhìn	513
407. Chương 407:	Kết Hôn Không Phải Chuyện Của Một Người.	514
408. Chương 408:	Từ Địa Ngục Bay Lên Thiên Đường.	515
409. Chương 409:	A Di Đà Phật	516
410. Chương 410:	Trong Vương Phủ Có Ma Quỷ Sao?	517
411. Chương 411:	Nàng May Mắn Như Vậy?	518
412. Chương 412:	Đêm Động Phòng Hoa Chúc Không Làm Gì	519
413. Chương 413:	Không Nên Để Nương Tử Một Minh Trông Phòng	520
414. Chương 414:	Rất Chu Đáo	521
415. Chương 415:	Hoàng Cung Cùng Vương Phủ Là Vô Cùng Khác Biệt	523
416. Chương 416:	Phải Có Loại Giác Ngộ Bị Ta Tìm Tới Cửa	524
417. Chương 417:	Sư Nương Đã Lập Gia Đình?	525
418. Chương 418:	Gương Mặt Đột Nhiên Biến Sắc.	526

419. Chương 419:	Sao Lại Có Thể Cầu Huyết Như Vậy Chứ?	527
420. Chương 420:	Kẻ Thứ Ba	528
421. Chương 421:	Đem Thượng Quan Thanh Đẩy Lên Giường	530
422. Chương 422:	Thượng Quan Thanh, Chàng Hung Ta	531
423. Chương 423:	Hết Giận	532
424. Chương 424:	Chàng Không Thể Bắt Buộc Ta Thích Hắn.	533
425. Chương 425:	Lễ Gặp Mặt	534
426. Chương 426:	Dùng Cảm Tiến Tới	535
427. Chương 427:	Đồng Cung Đồ Bộ Dạng Nào Cũng đều Có Nha	536
428. Chương 428:	Tô Bạch Công Tử	538
429. Chương 429:	Bộ Dạng Tức Giận Như Ăn Phải Thuốc Nổ	539
430. Chương 430:	Khuôn Mặt Rất Có Lực Hấp Dẫn	540
431. Chương 431:	Vẽ Đồng Cung Đồ Là Một Loại Nghệ Thuật	541
432. Chương 432:	Thực Có Năng Lực	542
433. Chương 433:	Thật Hận Sao Gặp Nhau Quá Muộn	543
434. Chương 434:	Tươi Cười Có Chút Lạnh Đạm	545
435. Chương 435:	Đùa Giỡn “con Trai” Nhà Lành?	546
436. Chương 436:	Hắn Không Phải Thánh Nhân A!	547
437. Chương 437:	Ánh Mắt Sắc Tinh	548
438. Chương 438:	Ta Với Chàng Ly Hôn	549
439. Chương 439:	Bỏ Nhà Ra Đi	550
440. Chương 440:	Kết Bái	551
441. Chương 441:	Nàng Muốn Trở Về	552
442. Chương 442:	Vương Gia Thực Tức Giận	554
443. Chương 443:	Vương Phi Bị Người Ta Cướp Đi Rồi	555
444. Chương 444:	Một Khuôn Mặt Thực Bình Thường	556
445. Chương 445:	Nói Tên Thật! Không Cần Giả Danh	557
446. Chương 446:	Phu Quân Ở Nhà Ta Hãm Ta Về Nhà Ăn CƠM	558
447. Chương 447:	Thượng Quan Mặc! ! !	560
448. Chương 448:	Có Thai	561
449. Chương 449:	Nàng Muốn Về Nhà! ! ! !	562
450. Chương 450:	Tô Tiểu Tiểu Mang Thai	563
451. Chương 451:	Hoàng Đế Bệ Hạ Cường Bạo Cướp Về A?	564
452. Chương 452:	Dã Chung Chết Tiệt	565
453. Chương 453:	Người Không Hiểu Đoan Mộc Lang Hoàn	566
454. Chương 454:	Cùng Ngủ Trên Một Chiếc Giường	567
455. Chương 455:	Chờ Thanh Tới Đón Nàng Về Nhà	569
456. Chương 456:	Di Quý Phi	570
457. Chương 457:	Nàng Vốn Chính Là Của Ta	571
458. Chương 458:	Giang Sơn Mỹ Nhân _ Kết Thúc	572

Hoàng Hậu Trầm Hãm Người Về Nhà Ăn

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Hoàng hậu trăm hăm người về nhà ăn của tác giả Mạn Thụ Đào Hoa trên webs

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-tram-ham-nguoi-ve-nha-an>

1. Chương 1: Xuyên Không Thành Hoàng Hậu Bị Vứt Bỏ

Nhân vật chính của chúng ta là Tô Tiểu Tiểu, một cô gái thuộc tầng lớp trí thức. Cô có một công việc ổn định, một người bạn trai. Ngày lại ngày, cuộc sống bình lặng cứ thế trôi đi

Bỗng một hôm...

Hết giờ làm việc, Tiểu Tiểu vẫn như mọi khi, hẹn hò với bạn trai, thân mật một hồi, cùng nhau thề non hẹn biển những chuyện tương lai xa gần. Sau đó cô về nhà, đắp mặt nạ dưỡng da, cuối cùng trèo lên giường đi ngủ..

Trong giấc mơ, cô thấy mình đang giẫm lên người lão Sếp già, chống nạnh cười ha ha “Hứ, ngày thường ông áp bức tôi, giờ tôi giẫm chết ông, giẫm chết ông!!!”

Tiểu Tiểu mơ màng tỉnh lại, lặn qua lặn lại trên chiếc giường quen thuộc một lát rồi chuẩn bị dậy rửa mặt đi làm. Cô đột nhiên phát hiện một chuyện rất khác thường...

Từ trước đến nay Tiểu Tiểu đều ngủ khỏa thân, vì cô nghe nói ngủ khỏa thân rất có lợi cho sức khỏe. Vậy mà hôm nay, cô lại mơ hồ thấy..nặng nề, sức nặng do nhiều lớp y phục đè lên người.

Chuyện gì đã xảy ra vậy...chẳng lẽ cô mắc bệnh mộng du, đang đem tự đi xuống giường lôi hết quần áo trong tủ ra mặc trên người...??

Tiểu Tiểu hơi nhú mày, từ từ mở mắt rồi lập tức nhắm tịt mắt lại.

Trời ơi!! Chuyện gì đang xảy ra vậy.....

Nhất định là Tiểu Tiểu đang nằm mơ....nhất định thế!!!

Tuy rằng Tiểu Tiểu thường ngày vẫn lén lút đọc tiểu thuyết giải trí. Đặc biệt là thể loại xuyên không, con người hiện đại xuyên không về quá khứ tha hồ vui vẻ, oai phong một cõi...hàng tá mỹ nam bu quanh, bên trái là hoàng thượng anh tuấn, bên phải là vương gia mỹ miều...Các nhân vật nữ thì yêu đương đến chết đi sống lại.

Ôi! Không chỉ hạnh phúc mà là quá hạnh phúc nha...

Thế nhưng...Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt.. Cô không muốn thế! Các nàng kia ai cũng được yêu chiều cung phụng, hoàng đế cũng tốt, vương gia cũng tốt..Nhưng cho dù tốt đến mấy cũng không bằng cuộc sống hiện đại được

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi! cô âm thầm thuyết phục bản thân. Không có khả năng Không có khả năng Không có khả năng ...

Lặng lẽ niệm đến lần thứ 100 Tiểu Tiểu dũng cảm mở mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt là một khung cảnh cổ kính. Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy chiếc giường chạm khắc hình phượng hoàng giường cánh rất sống động. Đích thị làm bằng gỗ của cây tử đàn, một loại gỗ rất cổ, quý hiếm. Dưới giường là một đôi giày thêu rất tinh xảo.

Đôi giày thêu hình một con phượng hoàng đang múa lượn, tay nghề người thợ này chắc chắn thuộc hàng cao thủ, đường thêu vừa tinh tế vừa cao nhã.

Tiểu Tiểu đảo mắt nhìn xung quanh.. bình hoa cũng cổ kính .. tranh chữ cũng cổ kính... những đồ trang trí cũng cổ kính nốt...

Cổ kính...hai chữ này không ngừng hiện lên trong đầu Tiểu Tiểu. Cô thực sự rất buồn bực, thì ra đúng là cô xuyên không thật.

Giờ đây, cô rất nhớ cuộc sống hiện đại của mình. Nơi đó có bố mẹ, có bạn trai, còn có cả lão sếp già ngày thường hay áp bức cô....Tuy rằng cuộc sống của Tiểu Tiểu không có gì đặc biệt. Bố mẹ cô thường ngày khá lãnh đạm, cô đôi lúc hay tranh cãi với người yêu, lão sếp thì suốt ngày trù dập, áp bức...Thế nhưng tại sao bây giờ cô lại nhớ họ...tự nhiên cảm thấy bọn họ đều rất tốt, rất tốt...

Quả nhiên đến khi mất đi rồi, người ta mới biết quý trọng thứ mình đang có.

Tiểu Tiểu ôm lấy hai đầu gối, vùi mặt vào âm thầm khóc.Cũng không biết đã khóc bao lâu, nàng (từ đoạn này trở đi là về thời kỳ cổ đại nên sẽ chuyển ngôi từ cô sang nàng cho phù hợp văn phong ^^) chậm rãi ngẩng đầu lên. Nếu như không thể thay đổi được chuyện xuyên không này, vậy thì nàng phải chấp nhận thôi.... Không thể thay đổi hoàn cảnh, vậy chỉ có thể thay đổi chính mình để thích ứng với hoàn cảnh đó.

Tiểu Tiểu bắt đầu bình tĩnh đứng lên. Nhìn cảnh vật xung quanh nơi này, xem ra đây là thời kỳ cổ đại, nhưng nhìn không ra là triều đại nào. Tiểu Tiểu vốn dĩ không giỏi môn lịch sử, cũng không biết đã xuyên không đến một triều đại đang thịnh vượng hay suy tàn.

Nhớ lại các tiểu thuyết xuyên không, các nhân vật chính dù là xuyên tới một triều đại suy tàn đi nữa, không phải cũng rất vui vẻ hào hứng đó sao? Tiểu Tiểu cứ sao lại không thể vui vẻ hào hứng mà sống, sau đó sẽ tìm cách về nhà.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn lại chiếc giường trạm hình phượng hoàng , rồi lại nhìn y phục trên người mình. Trên người nàng đang mặc chính là tơ lụa, tơ lụa thượng hạng thêu đủ các loại hình phượng hoàng

Phượng hoàng.. phượng hoàng...

Cái này... cho dù ngu lịch sử thế nào đi nữa, nàng cũng có thể chắc chắn rằng thân phận xuyên không này của nàng , nhất định là hoàng hậu. Trong thiên hạ, ngoại trừ hoàng hậu ra thì còn ai dám dùng hình phượng hoàng nữa chứ? Hơn nữa lại dùng quang minh chính đại như thế này, đâu đâu cũng là hình phượng hoàng...

Thế nhưng, có một chút kỳ quái. Ở đây rõ ràng là tẩm cung của hoàng hậu. Vì sao lại có cảm giác quanh quệ như thế này ?

Cung điện, nơi biểu trưng cho uy quyền của hoàng hậu, đáng lẽ phải vô cùng tráng lệ, hoa mỹ. Nhưng cung điện này lại đem đến cho Tiểu Tiểu cảm giác như một tòa nhà của những đại gia thường thường bậc trung mà thôi, hơn nữa...

Tiểu Tiểu còn đang mải ngẫm nghĩ về kiến trúc cung điện thì ngoài văng vang lên tiếng gõ nhẹ “Hoàng hậu nương nương, người đã tỉnh chưa ạ?”

Nàng hít sâu một hơi, giấu đi sắc mặt trầm tư, lấy lại dáng vẻ đĩnh đạc hướng ra cửa nhẹ nhàng nói “Vào đi”

Cửa mở ra, hai cung nữ tiến vào, trên tay bê dụng cụ rửa mặt, dáng đi phiêu phiêu, nhẹ nhàng. Khi họ đến gần, Tiểu Tiểu mới nhìn rõ dung mạo hai người, trong lòng không khỏi cảm thán: Thật xinh đẹp! Tiểu Tiểu từ trước đến nay chưa từng gặp nữ nhân nào thanh tú như vậy. Hai nàng có lẽ chỉ khoảng 15, 16 tuổi, mi thanh mục tú, mắt ngọc mày ngài, nhan sắc trong veo như nước hồ thu. Với dáng vẻ của các nàng, nếu như ở thời hiện đại thì nhất định sẽ được lăng xê thành ngôi sao thần tượng.

Trong hoàng cung, mỹ nữ đúng là nhiều như sao trên trời, Tiểu Tiểu dù nhắm mắt tóm bừa lấy một người, mở mắt ra xem, nhất định cũng là một mỹ nhân. Nghĩ đến đây, nàng lại thầm khen ngợi các mỹ nhân trong

cung đình.

Hai cung nữ tiến đến trước mặt nàng, quỳ xuống thỉnh an “ Hoàng hậu nương nương vạn phúc!”

Tiểu Tiểu nhất thời không biết đáp lại thế nào. Nói cảm tạ thì có vẻ không đúng, nàng là hoàng hậu sao có thể nói cảm tạ với cung nữ được.. Nói miễn lễ thì hơi trang trọng Hay là nói bình thân? Hình như cũng không ổn... Câu đó chỉ có hoàng đế mới dùng thôi...

Tiểu Tiểu còn đang lúng túng chưa biết nên phản ứng ra sao thì hai cung nữ đã tự đứng lên, xem ra phản ứng thích hợp nhất là không nói gì cả.

Một trong hai cung nữ cầm khăn định lau mặt cho hoàng hậu, Tiểu Tiểu bị bất ngờ, giật lùi lại phía sau vài bước. Nàng không quen để người khác lau mặt ỉnh.

Hành động của Tiểu Tiểu làm cung nữ kia ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Tiểu Tiểu.

Cung nữ còn lại lên tiếng trấn an “ Nương nương, người chịu khó rửa mặt, chải đầu đi. Cho dù bệ hạ không sủng ái người thì người cũng nên yêu quý bản thân mình một chút. Nương nương còn trẻ, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian mà, bệ hạ nhất định sẽ chú ý tới nương nương. Hơn nữa, cho dù Thục phi kia được sủng ái, thì cũng chỉ là một phi tần, làm sao so sánh được với nương nương. Nương nương là người đứng đầu hậu cung, là mẫu nghi thiên hạ, lại có Đoan Mộc gia làm chỗ dựa vững chắc, bệ hạ không thể nào phế bỏ được người đâu. Vị trí hoàng hậu này chỉ có thể thuộc về một mình nương nương mà thôi”

Ngừng một chút, cung nữ kia lại nói tiếp “ Nương nương không nên cứ nhốt mình trong phòng như vậy, rửa mặt chải đầu xong, người hãy thay một bộ y phục thật đẹp rồi ra ngự hoa viên đi dạo đi, không chừng còn có thể gặp được hoàng thượng đó”

Cung nữ đang cầm khăn mặt thấy Tiểu Tiểu chỉ im lặng lắng nghe, cũng mở miệng nói “ Đúng rồi đó nương nương, vẫn còn nhiều cơ hội mà. Mới nãy Tổ Văn đi ngang qua Hà Hương đình nhìn thấy hoa sen nở rộ, từng đóa từng đóa hồng nhạt chen nhau đua nở đẹp vô cùng. Người mau rửa mặt ăn sáng rồi đi thưởng hoa. Nô tì nghe nói bệ hạ cũng rất thích hoa sen, nói không chừng nương nương còn có thể lọt vào mắt bệ hạ đó”

Hai cung nữ liếc nhau, cùng mỉm cười dịu dàng nói “ Nương nương, để nô tì rửa mặt cho người nha”

Tiểu Tiểu không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu. Hai cung nữ thấy thế liền vui vẻ bắt đầu công việc. Tiểu Tiểu ngồi xuống trước bàn trang điểm, để mặc các nàng loay hoay rửa mặt chải đầu ỉnh, trong đầu lặng lẽ suy ngẫm về những thông tin vừa nghe được.

Xem ra, thân phận xuyên không này của nàng đúng là hoàng hậu rồi, một hoàng hậu thất sủng. Người được sủng ái bây giờ là Thục phi, nàng vì ghen tức với Thục phi kia mà nhốt mình trong phòng mấy ngày liền.

Nghĩ tới đây, Tiểu Tiểu khẽ cười mỉa mai. Nữ nhân cổ đại thật không có khí phách gì cả, tại sao cứ phải tranh giành, đấu đá nhau chỉ vì một nam nhân? Cho dù là hoàng đế thì đã sao? Hắn không thích mình, mình cũng không cần quan tâm đến hắn nữa là được mà. Sao phải cố chấp như vậy? Vì một người nam nhân mà muốn chết muốn sống. Đáng giá sao? Tiểu Tiểu không hiểu nổi suy nghĩ của họ. Phụ nữ, quan trọng nhất là phải yêu lấy bản thân mình.

Tổ Văn, Ế Văn đang hầu hạ hoàng hậu, bất gặp nụ cười mỉa mai của Tiểu Tiểu, liền vô cùng ngạc nhiên. Nụ cười mỉa mai...gương mặt khinh bạc, lạnh lùng...Hoàng hậu của các nàng từ lúc nào mà trở nên như vậy??

Trong ký ức của các nàng, hoàng hậu nương nương là một tiểu thư khuê các, đoan trang hiền dịu, ăn nói nhỏ nhẹ khiêm nhường. Nhưng hoàng hậu từ lúc thức dậy tới giờ cư xử không giống thường ngày, thái độ rất lạnh nhạt, xa cách. Là các nàng cảm giác sai hay vì hoàng hậu nương nương quá uất ức với Thục phi mà tâm tình biến đổi?

Tổ Văn, Ế Văn nhìn nhau rồi lại cùng đưa mắt nhìn hoàng hậu, tiếp tục khuyên bảo “Nương nương, người đừng quá để tâm đến việc đó nữa “

“ Đúng đó nương nương, bệ hạ trước sau gì cũng sẽ sủng hạnh nương nương thôi”

“ Bệ hạ nhất định sẽ nhận ra những điểm tốt của nương nương..”

“ Nương nương có tri thức, hiểu biết lễ nghĩa lại hiền thực đoan trang, bệ hạ nhất định sẽ thích nương nương thôi”

Tổ vân, Ế Vân vừa chải tóc vừa không ngừng an ủi hoàng hậu. Tiểu tiểu nghe đến ù cả tai, chớp mắt mấy cái cho khỏi buồn ngủ, hờ hững nhìn lướt qua gương đồng.

Choáng váng.....

Kinh ngạc.....

Tiểu Tiểu nhìn trân trối vào gương đồng, miệng nàng há hốc đến nỗi có thể nhét lọt nguyên một quả trứng ngỗng vào

Cái....

Cái.....

Cái...gì thế này... khuôn mặt trong gương đồng kia đâu phải của nàng

Tiểu Tiểu tốt xấu thế nào, ở trong cung cũng là một cô gái rất được mến mộ, tại sao sau khi xuyên không lại trở nên tầm thường như vậy

Ông trời.... ông nữ đùa giỡn tôi thế sao...

Nhìn làn da vàng vọt này đi...

Nhìn đám tóc xơ cứng này đi

Nhìn đường nét khuôn mặt này đi...

Hình dáng thật của Tiểu Tiểu nàng nếu đặt trong một đám người, chỉ cần đeo kính vào thì thế nào cũng có thể phát hiện ra

Còn hoàng hậu nương nương này, nếu đem đặt vào trong đám người ấy, thì có là mang kính hiển vi ra soi cũng khó mà phát hiện ra được

Bởi vì thật sự là rất tầm thường!! quá tầm thường!!!! vô cùng tầm thường!!!!

Ai!!! Sao có thể như vậy được chứ ??

Đây mà là khuôn mặt của mẫu nghi thiên hạ sao ???

Vừa nãy hai cung nữ kia nói cái gì mà có học rộng tài cao, hiểu biết lễ nghĩa, hiền lành đoan trang, tiểu thư khuê các chứ ? Nàng ném bỏ hết tất cả những lời vừa tán thưởng mình.

Hóa ra trong hoàng cung không phải nhắm mắt vợ bừa người nào cũng là mỹ nữ ...haizz...

Hóa ra cái hoàng cung này vẫn có một hoàng hậu nương nương thật bình thường ... Không trách sao hoàng đế lại không thích nàng ... không trách sao lại không được sủng ái... không trách sao lại đi đổ kị với ả Thục phi kia... Thục phi kia nhất định là quốc sắc thiên hương rồi

Tức thật!

Nhìn lại hai cung nữ bên cạnh nàng. Làm sao mà cung nữ thì đẹp dễ yêu kiều như thế, còn chủ tử thì lại tầm thường như thế này... thật đúng là trên trời dưới đất. Nàng mà là hoàng hậu, chắc ngày nào cũng tức đến đỏ mắt ... aaa tức quá! Chẳng phải nàng thật sự đang ở trong thân phận hoàng hậu đây sao

Thật không công bằng. người ta xuyên không, nàng cũng xuyên không. Nàng đã không được sủng ái thì thôi, ngay cả sắc đẹp cũng không bằng 2 cung nữ bên cạnh nữa.

Trời ơi

Mau đem cơ thể trước đây trả lại cho nàng đi

Hai cung nữ bên cạnh thấy hoàng hậu của mình bộ dạng đột nhiên uất ức muốn chế muốn sống, lại choáng váng tiếp tục khuyên nhủ nàng “ Nương nương, hay là ăn sáng xong, chúng ta ra hoa viên bắt bướm đi nha”

Người kia cũng nói “ đúng đó nương nương, nói không chừng hoàng đế bệ hạ sẽ bị hấp dẫn bởi tư thế bắt bướm oai hùng của nương nương đó “

Tiểu Tiểu đang miên man suy nghĩ bỗng nhiên ngừng lại, bình tĩnh quay sang nhìn hai cung nữ bên cạnh. Nhìn các nàng ánh mắt trong veo như nước, thái độ nghiêm túc, thành khẩn. Nghĩ lại lời các nàng vừa nói, chợt nghĩ ra nguyên nhân hoàng hậu bị thất sủng, sợ rằng hai người cung nữ này cũng góp một phần trong đó.

Đi bắt bướm ư ?

Tư thế bắt bướm oai hùng mê hoặc hoàng đế ư?

Rõ vớ vẩn!

Cái bộ dạng này đi bắt bướm, không hù chết hoàng đế là may chứ ở đó mà mê hoặc.

Không trách sao lại không được sủng ái. Xem ra là làm sai phương pháp hết rồi. Được rồi, Tiểu Tiểu quyết định nên vì chính mình mà mưu phúc lợi thôi. Người ta xuyên không đều vui vẻ hào hứng. Tiểu Tiểu có sao lại không thể. Nhưng mà nàng không cầu Vương gia hoàng đế, nàng chỉ cầu kiếm được nhiều vàng bạc châu báu thôi ha ha!

Nàng ở trong cung kiếm thật nhiều bạc rồi sẽ giả chết để ra khỏi hoàng cung. Sau khi ra rồi nhất định sẽ mang tiền mua thật nhiều trai lơ hưởng thụ , mỗi ngày một người oa ha ha ha! Ôi tương lai tươi đẹp đang chờ đón ta !

Tổ Vân, Ế Vân trong lòng rất hoang mang, bối rối khi thấy sắc mặt hoàng hậu liên tục biến đổi, vừa mới trầm tư, lãnh đạm đã lại chuyển sang vẻ vui mừng hí hửng.

Hoàng hậu của các nàng rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu Tiểu ho khan vài tiếng rồi quay sang Tổ Vân nhàn nhạt hỏi “Người tên gì vậy?”

Nàng nghĩ nếu muốn kiếm chác ở trong cung thì phải chủ động tạo mối quan hệ để sau này tiện thăm dò tình hình xung quanh.

Hai cung nữ ngẩng ra, kinh hãi nhìn Tiểu Tiểu rồi thẳng thốt kêu lên

“Nương nương, người sao vậy... nô tỳ Tổ Vân đây mà”

“ Còn nô tỳ là Ế Vân”

Trời! nương nương ngay cả tên các nàng còn không nhớ được...

Chẳng lẽ nương nương uất ức quá mà phát điên thật rồi ư???

Tiểu Tiểu nghe xong, gạt đầu nhìn hai cung nữ, cười cười hỏi “ Ta tên là gì?”

Tổ Vân, Ế Vân trợn mắt nhìn nhau. Lão Thiên gia ơi! Nương nương quả thật là bị hại đến phát điên rồi... Tổ Vân hai mắt đỏ hoe rưng rưng nhìn Tiểu Tiểu nói “Nương nương, chúng ta có cần mời thái y không ạ?”

Ế Vân cũng ghen ngào lên tiếng “nương nương, Thục phi kia chỉ là ỷ vào nhan sắc để chiếm ân sủng thôi, chờ thêm vài năm nữa, nhan sắc ả ta phai tàn, bệ hạ nhất định sẽ tống ả vào lãnh cung. Nương nương đừng để một kẻ như vậy làm người quá đau lòng mà sinh bệnh.

Tiểu Tiểu nghe hai nàng nói, biết họ hiểu lầm ý nàng nhưng cũng chẳng buồn giải thích.. Biết nói với họ thế nào đây? Chẳng lẽ nói rằng nàng không phải là hoàng hậu yếu đuối kia, nàng là Tô Tiểu Tiểu một phụ nữ thế kỷ 21 hiện đại.

Tiểu Tiểu nhìn thấy hai người họ sụt sùi khóc lóc, lại không đành lòng.

Nàng suy nghĩ một lát rồi nói “Tổ Vân, Ế Vân, là như vậy. Từ khi ả Thục phi đó chiếm hết sủng ái của hoàng thượng, ta đêm ngày ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng vô cùng sầu muộn.

Đêm qua ta nằm trần trọc mê man, sáng nay sau khi thức dậy tự nhiên quên đi rất nhiều điều. Ví như tên các người là gì, ta tên gì, hoàng đế là ai...”

Hai cung nữ mặt càng thêm xanh. Đó không phải là mất trí nhớ sao?

Tiểu Tiểu tiếp tục nói ‘Các người đừng sợ. Kỳ thực ta biết ta vì sao mình không được sủng ái, nhan sắc ta tầm thường thế này không được sủng là điều đương nhiên. Sáng nay thức dậy, ta cảm thấy đã thông suốt ra nhiều điều’

Ngừng một chút, Tiểu Tiểu nhìn hai cung nữ, nói tiếp “ Các người đừng quá lo lắng. Ta nghĩ kỹ rồi, ta sẽ không sống như trước kia nữa, không mòn mỏi đợi chờ một nam nhân không đoái hoài gì đến mình nữa. Cuộc sống ngoài kia còn biết bao điều tốt đẹp, cứ gì cứ phải vì chuyện này mà sầu muộn.

Nhưng việc ta đột ngột quên đi một số chuyện, các người tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài. Bệ hạ vốn đã chẳng thích ta, nếu như biết được chuyện này, không chừng còn nhân cơ hội ban cho ta một dải lụa trắng kết thúc cuộc đời..... Tổ Vân, Ế Vân các người đã hiểu rõ chưa?”

Tiểu Tiểu trình bày khô hòng này giờ cũng chỉ vì muốn hai cung nữ không tiết lộ ra ngoài chuyện nàng mất trí nhớ. Tổ Vân, Ế Vân cũng thật là thông minh. Các nàng trầm tư suy nghĩ trong chốc lát rồi nhìn Tiểu Tiểu dịu dàng nói “ nương nương đã nghĩ thông suốt được như vậy thật là chuyện tốt. Chúng nô tỳ tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết đâu”

Tiểu Tiểu rất hài lòng, gật đầu cười tủm tỉm thăm nghĩ tre non dễ uốn

“ Được rồi, các người bây giờ mau kể lại cho bản cung tình hình hiện tại trong hoàng cung đi”

Tiểu Tiểu thường ngày xem TV thấy các hoàng hậu trong phim người nào người nấy đều rất uy nghiêm, khí thế . Tiểu Tiểu nghĩ mình cũng phải như vậy nên bắt buộc học theo dáng dấp, cách nói năng của họ, khiến cho Tổ Vân, Ế Vân cứ ngạc nhiên ngơ ngẩn nhìn nàng.

Hoàng hậu nương nương hôm nay thay đổi nhiều quá! Nương nương bây giờ phong thái uy nghi, ánh mắt trong sáng hấp dẫn lòng người. Các nàng nhìn nhau, cùng trao đổi một ý nghĩ “ngày nương nương được sủng ái chắc sẽ chẳng còn lâu nữa”

Các nàng quỳ gối cung kính “ vâng thưa nương nương, chúng nô tì nhất định sẽ thành thật bẩm báo”

.

Suốt hai canh giờ nghe Tổ Vân, Ế Vân giảng giải về thân phận của nàng và cuộc sống trong cung cấm, Tiểu Tiểu cũng đã mang máng nắm được một số thông tin cơ bản:

Nàng tên là Đoan Mộc Lang Hoàn.

Gia tộc Đoan Mộc hiện là thế lực lớn nhất tại kinh thành. Đoan Mộc gia ba đời nay đều làm thừa tướng trong triều, ngoài ra còn 2 người đã từng giữ chức đại tướng quân nắm giữ binh quyền.

Nữ nhân trong tộc nhờ có chỗ dựa vững chắc đỡ lưng nên đều được lập làm hoàng hậu.

Đoan Mộc Lang Hoàn là trưởng nữ trong nhà, vì vậy tới tuổi cập kê đương nhiên được tiến cung lập hậu.

Đoan Mộc Lang Hoàn gia thế hiển hách, vừa tiến cung đã được phong hậu, khiến cho bao người ngưỡng mộ. Tiếc rằng hoàng đế Thượng Quan Mặc lại chỉ thích những mỹ nhân quốc sắc thiên hương vì thế Lang Hoàn ngay từ đầu đã không được ưa thích.

Đêm động phòng hoa chúc ở Phượng Khôn cung ngày đó, hoàng đế mở khăn che mặt cho tân nương. Hắn vừa nhìn thấy nhan sắc của nàng liền lạnh lùng đá cửa đi ra.

Kể từ đó hoàng đế không hề quay trở lại Phượng Khôn cung một lần nào nữa.

Đoan Mộc Lang Hoàn sau đêm đó bị hậu cung chê cười, dè bỉu. Nàng không chịu nổi sự nhục nhã mà thất cổ tự vẫn nhưng không thành.

Sau này, Lang Hoàn được Tổ Vân, Ế Vân tận tình chăm sóc, khuyên bảo nên đã bỏ ý định tự tử. Nàng mỗi ngày đều trang điểm ăn mặc thật lộng lẫy rồi tha thẩn ở ngự hoa viên mong chạm mặt hoàng đế. Nàng dùng mọi cách để được hoàng đế sủng ái nhưng không biết rằng lại càng làm hoàng đế chán ghét nàng nhiều hơn.

Cho đến giờ, người trong hoàng cung ai ai cũng biết rằng hoàng hậu nương nường nhan sắc tầm thường, tính tình kỳ quặc nên bị hoàng đế ghét bỏ.

Hôm qua, khi nghe tin Thục phi nương nường, một phi tần đang được sủng ái đã liên tục thị tẩm với hoàng đế hơn nửa tháng nay, Lang Hoàn buồn bã không thiết ăn uống, giam mình cho phòng cả ngày.

Thục phi được mọi người khen ngợi là một mỹ nhân nhất tiểu khuynh thành lại cộng thêm kỹ thuật chăn gối cao siêu làm cho hoàng đế thêm phần mê mết.

Ngoài Thục phi còn có Hoàng quý phi, Lệ phi, Trân phi, Vân quý nhân và Vân chiêu nghi là những phi tần được hoàng đế yêu chiều.

Nói chung, ở cái hoàng cung này, phi tử không được sủng ái nhất chính là hoàng hậu.

Tiểu Tiểu nghe xong chuyện về Lang Hoàn cảm thấy rất tức giận.

Cái tên hoàng đế háo sắc đáng ghét này!!

Nàng thường ngày xem TV, sách truyện cũng biết rõ hoàng đế có tam cung lục viện, sở hữu ba nghìn mỹ nữ chốn hậu cung là rất bình thường. Thế nhưng TV, tiểu thuyết là một chuyện, còn khi nàng xuyên không đến đây, thực sự ở trong hoàn cảnh này lại là một chuyện khác. Thật là một cảm giác khó chịu khi chính mắt nhìn thấy ba nghìn người đẹp vây lấy một gã nam nhân.

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng thấy bất bình. Những mỹ nhân nơi đây vì điều gì mà phải hao tâm tổn sức tranh giành nhau một tên nam nhân thậm chí các nàng chưa từng một lần gặp mặt

Nàng thở dài một hơi. Cho dù nàng bất bình thế nào đi nữa, ở trong xã hội phong kiến nam quyền này, nàng cũng buộc phải chấp nhận.

Không thể thay đổi hoàn cảnh, thì phải thay đổi chính mình!

Tiểu Tiểu nhìn lại khuôn mặt trong gương đồng một cách tỉ mỉ. Nàng cảm thấy Đoan Mộc Lang Hoàn này cũng không đến nỗi hết đường cứu chữa. Dung mạo xấu xí hiện nay là do Lang Hoàn không biết cách chăm sóc bản thân. Tiểu Tiểu tin rằng với các phương pháp trang điểm dưỡng da hiện đại, nàng có thể biến Lang Hoàn này trở thành một mỹ nhân.

Tiểu Tiểu kéo ngăn tủ đựng đồ trang điểm ra nhìn một lượt, bên trong hầu hết là son phấn, ngọc trâm các loại, toàn là hàng cực phẩm. Nàng thầm tính toán, hôm nay nay phải chăm sóc da mặt trước đã rồi mới dùng đến những thứ này.

Bước đầu tiên là đắp mặt nạ dưỡng da, nhưng Tiểu Tiểu không hy vọng gì tìm được chiếc mặt nạ nào ở đây cả. Nàng quyết định sử dụng các loại hoa quả để thay thế. Mặt nạ hoa quả cũng có tác dụng tốt trong việc phục hồi làn da.

Tiểu Tiểu hỏi hai cung nữ :

“Tổ Vân, Ế Vân, bình thường ta hay dùng cái gì để dưỡng da?”

“Nường nường thường hay dùng bột chì ạ” Ế Vân đáp lời.

Trời ơi!

Bột chì!

Tiểu Tiểu thấy cảm thấy choáng váng. Làm sao có thể dùng bột chì chứ?

Nàng nhớ trước đây đã rất hãi hùng khi đọc một quyển sách nói về chuyện nữ nhân thời xưa thường dùng bột chì đắp mặt để làn da được trắng trẻo mịn màng

Bột chì là một chất độc hóa học.

Nó không phải là mỹ phẩm là một chất độc hóa học. Nếu dùng lâu năm sẽ dẫn đến sự ngộ độc kinh niên và chết yểu. Vậy mà các nàng cũng dám đắp lên trên mặt, thật là đáng sợ!

Chẳng trách làn da Đoan Mộc Lang Hoàn lại xấu như vậy. Hóa ra là do bột chì gây nên.

Tiểu Tiểu nhìn hai cung nữ rồi lạnh lùng nói

“ Tớ Vân, Ế Vân từ nay về cấm để cái thứ bột chì đó xuất hiện trước mặt bản cung đây”

Tổ Vân, Ế Vân tuy trong lòng thắc mắc nhưng vẫn lập tức đáp “ vâng chưa hoàng hậu nương nương”

Tiểu Tiểu ngồi phân loại một lượt các đồ trang điểm mà Lang Hoàn trước đây sử dụng. Trong đầu nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ về việc buôn bán đồ trang điểm. Kỳ thực trong hậu cung này có rất nhiều đồ trang điểm vừa hại sức khỏe lại không có mấy hiệu quả. Nếu như Tiểu Tiểu có thể chế tạo ra những mỹ phẩm an toàn, hiệu quả tốt thì hoàn toàn không phải lo nghĩ đến vấn đề tiền bạc nữa.

Chờ khi nàng kiếm được nhiều bạc rồi sẽ rời khỏi hoàng cung đi hưởng hạnh phúc ngay.

Về phần gia tộc Đoan Mộc kia, Tiểu Tiểu không có chút cảm giác áy náy nào. Bọn họ đưa nữ nhi của họ vào chốn thâm cung ác hiểm này, biến Lang Hoàn thành công cụ để khuynh đảo quyền lực. Sau này, bọn họ nếu vì nàng bỏ trốn mà bị liên lụy thì cũng chỉ là nhân quả tuần hoàn mà thôi.

Khi xuyên không đến đây, Tiểu Tiểu ngay từ đầu đã không dự định trở thành một Đoan Mộc Lang Hoàn chính hiệu, nàng sẽ vẫn là một Tô Tiểu Tiểu hiện đại của thế kỷ 21 trong vai trò hoàng hậu.

2. Chương 2: Xem Mặt Hoàng Đế

Tiểu Tiểu sau khi hạ quyết tâm làm giàu thì bắt đầu nỗ lực viết ra công thức chế tạo đồ trang điểm của mình lúc ở hiện đại. Trước kia Tiểu Tiểu từng làm giám sát viên ở một công ty mỹ phẩm, nhiệm vụ của nàng là kiểm tra nguyên liệu, quy trình sản xuất và chất lượng sản phẩm. Nhờ công việc đó, nàng có được một kiến thức tổng hợp về việc chế tạo mỹ phẩm. Nàng nghĩ mình sẽ chế tạo thành công nếu như tìm được đủ nguyên liệu.

Thứ có nhiều nhất trong hậu cung là gì?

Chính là nữ nhân.

Trong thiên hạ này hoàng cung là kỹ viện hợp pháp nhất, bên trong chứa toàn các kỹ nữ cao quý, còn tên hoàng đế đó chính là khách làng chơi duy nhất của kỹ viện.

Nữ nhân trong kỹ viện này không thể ra khỏi cung, nghĩa là cũng không có chỗ mà tiêu tiền. Vì thế các nàng đương nhiên sẽ không tiếc tiền để làm mình trở nên xinh đẹp hơn. Các nàng làm sao có thể không động lòng với đồ trang điểm của nàng được chứ.

Đây chính là thượng cơ!! Thượng cơ!!

Tiểu Tiểu đã hình dung ra tiền đồ tốt đẹp của mình rồi...

Đoan Mộc gia là một thế lực lớn trong triều, điểm này đối với Tiểu Tiểu thực sự rất tiện lợi. Trong công thức chế tạo đồ trang điểm có vài nguyên liệu rất khó tìm ở thời cổ đại này. Thế nhưng Đoan Mộc gia đối với hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn một mực khoan dung yêu chiều, cho dù họ chẳng biết nàng cần nguyên liệu làm gì nhưng vẫn phái người đi khắp nơi tìm về cho nàng. Đoan Mộc gia không đầy nửa tháng sau đã cung cấp cho nàng tất cả những nguyên liệu cần thiết. Tiểu Tiểu vô cùng hài lòng liền bắt tay vào phối chế.

Tổ Vân, Ế Vân tuy không biết Tiểu Tiểu định làm gì, nhưng thấy nàng tinh thần phấn chấn, hồ hởi không còn sầu muộn nữa nên cũng để mặc cho nàng tùy ý hành động.

Tiểu Tiểu nghe Tổ Vân, Ế Vân nói làn da của Lang Hoàn trước kia vốn rất trắng trẻo nhưng không rõ tại sao càng lúc càng đen sạm đi. Tiểu Tiểu thầm nghĩ vậy là da dẻ Lang Hoàn không phải đen bẩm sinh, chỉ là dùng quá nhiều bột chì nên mới xuống sắc như thế.

Cũng không sao, từ nay đã có Tiểu Tiểu nàng rồi thì làn da này muốn không trắng lên cũng không được nha!

Sau một tháng kiên trì sử dụng mỹ phẩm tự đặc chế, da dẻ Tiểu Tiểu quả nhiên đã cải thiện rõ ràng.

Chính vị nhất bạch che bách xấu

Làn da trắng trẻo có thể che được trăm điểm xấu

Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào gương đồng thật lâu, cũng bắt đầu nghĩ kỳ thực Đoan Mộc Lang Hoàn này cũng rất bắt mắt đấy chứ.

Mắt thấy Tiểu Tiểu mỗi ngày lại thay da đổi thịt, Tổ Vân, Ế Vân trong lòng rất kinh ngạc, không khỏi ngưỡng mộ. Tiểu Tiểu thấy thể càng thêm đắc ý.

Phàm là một nữ nhân, vô luận xinh đẹp như thế nào rồi, vẫn cứ muốn được xinh đẹp hơn nữa. Thật giống như đối với tiền bạc vậy, càng nhiều càng thấy thiếu. Bản tính tham lam của con người, từ xưa đến nay vẫn chưa từng thay đổi.

Tổ Vân, Ế Vân cực kỳ hâm mộ đồng mỹ phẩm của Tiểu Tiểu, thấy thế, nàng hào phóng tặng cho hai cung nữ một nửa chỗ mỹ phẩm của mình. Các nàng sung sướng tạ ơn rồi rít.

Sau một thời gian phục hồi nhan sắc, Tiểu Tiểu cho rằng đã đến lúc phải đi gặp mặt vị phu quân hoàng đế của mình.

Tiểu Tiểu tuy rằng chưa từng gặp mặt hoàng đế nhưng nàng không hề có thiện cảm với hắn, thậm chí còn có chút chán ghét.

Nàng quyết định sẽ xuất hiện trước mặt tên hoàng đế đó với bộ dạng xinh đẹp này, để cho hắn biết kỳ thực Đoan Mộc Lang Hoàn cũng là một mỹ nhân xinh đẹp như ai.

Tiểu Tiểu sẽ khiến cho hắn phải hối hận vì đã cố tình xa lánh hoàng hậu, sủng hạnh các phi tần khác.

Tiểu Tiểu thay đổi lại phong cách ăn mặc của Lang Hoàn. Nàng bỏ hết những bộ xiêm y hoa hòe hoa sói, chim chích chim công của Lang Hoàn, chỉ chọn mặc những trang phục thanh lịch đoan trang nhưng cũng không làm mất đi vẻ uy nghi của một hoàng hậu.

Tiểu Tiểu đứng trước gương lớn xem xét một hồi, phát hiện hóa ra vóc dáng của Lang Hoàn cũng rất chuẩn. Cơ thể Lang Hoàn mềm mại, uyển chuyển, vòng eo thon nhỏ mê hoặc cộng với bộ xiêm y hồng phớt thanh lịch, rất hợp với làn da trắng nõn của nàng.

Tiểu Tiểu ngẩn ngơ ngắm mình trong gương, thầm nghĩ đúng là không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp.

Tuy rằng, nàng cũng thừa nhận là chính mình nhìn mãi thân thể của mình cho nên mới cảm thấy ngày càng thuận mắt hơn.

Tổ Vân, Ế Vân mở cửa bước vào, nhìn thấy Tiểu Tiểu đứng đó ngắm vuốt liền ngạc nhiên nói

“Nương nương.... trước đây người đâu có thích mặc những trang phục thế này...”

Tiểu Tiểu cười cười “Bản cung không phải đã nói sẽ quên hết những chuyện trước kia hay sao? Trước đây không mặc không có nghĩa là bây giờ cũng không mặc. Bản cung mặc như thế này khó nhìn lắm ư?”

“Không không không...” Tổ Vân vội vã lắc đầu.

Các nàng nuốt nước bọt trầm trồ khen “Đẹp lắm ạ”

Tiểu Tiểu cười đắc ý “Vây là được rồi”

Thay trang phục xong, Tiểu Tiểu kêu Tổ Vân, Ế Vân làm lại tóc ình, chọn kiểu đơn giản một chút cho hài hòa với trang phục, không cần thiết phải cắm đầy ngân trâm chói mắt lên đầu.

Khi kiểu tóc mới được chải xong, Tiểu Tiểu vô cùng thỏa mãn với hiệu quả đạt được, với tay lấy lọ nước hoa xịt lên người.

Trước đó vài ngày, nàng đã tự tạo ra một loại nước hoa giản dị với những bông hoa mai, hương vị không quá nồng mà nhàn nhạt thoang thoảng rất tự nhiên.

“Tổ Vân, Ế Vân”

“Dạ”

Tiểu Tiểu quay người lại hỏi “hoàng đế đang ở đâu?”

Hai cung nữ sững sốt “A?” không phải nương nương lại muốn tình cờ gặp hoàng đế bệ hạ nữa sao?

Tiểu Tiểu dường như biết được tâm tư của hai người, bèn nói

“Ta chỉ là muốn đi liếc qua hoàng đế một chút thôi. Đến bộ dạng hẩn trông như thế nào ta đây cũng quen mắt rồi...”

Tổ Vân, Ế Vân vừa nghe xong, trong lòng lại cảm thấy ngậm ngùi. Hoàng hậu nương nương quả nhiên vẫn còn rất oán hận hoàng đế bệ hạ.

Tất nhiên Tiểu Tiểu thực ra nghĩ như thế nào thì Tổ Vân, Ế Vân cư nhiên không thể biết được. Tiểu Tiểu trong lòng cảm thấy rất tò mò, nàng chưa bao giờ được gặp hoàng đế. Nay có cơ hội xuyên không thể này, dù thế nào Tiểu Tiểu cũng muốn đi chiêm ngưỡng hoàng đế một lần, để xem có đúng là uy nghiêm tột đỉnh, tuấn mỹ vô song như trong sử sách và tiểu thuyết thường viết không.

Tổ Vân im lặng một lúc, mới mở miệng “Bẩm nương nương, giờ đang là thời gian nghỉ ngơi, bệ hạ có lẽ đang nghỉ ở đâu đó”

Lời nói mập mờ có ý giấu diếm, nói xong mà cũng như chưa nói. Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Tổ Vân, ngẫm nghĩ, Tổ Vân này có lẽ là không muốn làm cho nàng nhớ lại hồi ức thương tâm trước đây.

Thời gian nghỉ ngơi...

Hoàng đế đang nghỉ ngơi...

Nhưng tình tròng của hoàng đế liệu có nghỉ ngơi không?

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng “Ở chỗ Thục phi chứ gì?”

Tổ Vân, Ế Vân khẽ kêu lên một tiếng rồi nhất loạt quỳ xuống

“Nương nương tha tội, nô tì không có ý đó”

Tiểu Tiểu nhú mày nói “Các người đứng lên đi, ta không trách cứ các người”

Tổ Vân, Ế Vân nhìn nhau những vẫn chưa dám đứng lên. Thấy thế, Tiểu Tiểu cúi người nâng các nàng dậy.

Tổ Vân, Ế Vân thoáng thấy Tiểu Tiểu định cúi người, liền vội vã đứng bật dậy, nét mặt sợ hãi.

Tiểu Tiểu nhìn các nàng, không khỏi cảm thán cái chế độ phong kiến nô lệ này.

Nàng buông tiếng thở dài “Thục phi đang ở đâu, các người mau dẫn ta đến đó”

Nàng buông tiếng thở dài “Thục phi đang ở đâu, các người mau dẫn ta đến đó”

Tổ Vân Ế Vân sắc mặt trắng bệch “nương nương, nương nương trăm vạn lần không nên”

“Nếu như đắc tội với bệ hạ, nương nương sẽ càng không được sủng ái đâu...”

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn các nàng “ai nói ta muốn đi đắc tội với hoàng đế? Ta chỉ là muốn đứng ở xa xa nhìn hoàng đế một cái mà thôi, xem xem hẩn hình dáng như thế nào, còn việc hẩn ở với nữ nhân nào, ta quan tâm làm chi”

Thứ nàng quan tâm chỉ có tiền bạc của nàng thôi!

Tổ Vân Ế Vân nơm nớp lo sợ nói “nương nương...” Còn chưa nói xong đã bị Tiểu Tiểu cướp lời “Bản cung nói các người không chịu nghe phải không?” Những lời này nói xong thập phần khí thế, hai nàng vội cúi đầu lấp bắp “Vâng thưa nương nương. Chúng nô tì đưa người đi ngay đây”

Vì vậy....

Tiểu Tiểu từ ngày xuyên không tới nay, lần đầu tiên bước ra khỏi Phượng Khôn cung, cảm thấy hoàng cung thật là vô cùng tráng lệ. Mặt nàng tuy rằng bình tĩnh không biểu cảm nhưng trong lòng đã sớm dậy sóng.

Hoàng cung này quả thực có rất rất rất...nhiều tiền!!!

Có cảm giác cái gì trong cung này, đem ra ngoài bán cũng được giá cao. Nhưng mà bởi vì nàng là hoàng hậu nên không thể làm gì khác hơn là nhìn không chớp mắt, giả bộ bình tĩnh, thông dong nhưng trong lòng thì thèm nhỏ dãi ...

Việc nàng đã quên hết những chuyện trước kia, có thể nói cho 2 cung nữ thân tín, nhưng tuyệt đối không được để các nữ nhân khác biết. Hoàng cung là chốn ác hiểm long tàng hổ huyệt, điểm này nàng rất rõ, cho nên không cho phép người khác nắm được nhược điểm của mình.

Ai, nhưng quả thật hoàng cung thật sự rất được giá.

Chờ đấy, khi nào thoát ra khỏi cung, nàng nhất định sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền rồi xây một phủ đệ xa hoa, lại nuôi thêm vài em trai lơ xinh đẹp kha kha!! Ôi! Thật là mong quá!

“Nương nương, đã tới rồi”

Trong lúc Tiểu Tiểu đang mải mơ mộng đẹp thì tiếng của Tổ Vân truyền tới. nàng hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn thấy một cung điện to lớn đứng sừng sững cách đó không xa.

Cung điện kia thật tráng lệ!

Cung điện kia thật xa hoa!

Cung điện kia...thật là tức đỏ mắt mà!

Tiểu Tiểu trong lòng đầy bi phẫn. Đoan Mộc Lang Hoàn rõ ràng là hoàng hậu, có sao một sủng phi lại có thể có cung tắm đẹp hơn nàng được.

Thấy hoàng hậu đang tức khí bừng bừng, Tổ Vân Ế Vân nuốt nước bọt nhìn nhau. Lão Thiên ơi nghìn vạn lần không nên phát sinh ra chuyện gì nha. Nếu không các nàng sớm sẽ đầu lìa khỏi cổ thôi. Cuối cùng Ế Vân cố lấy dũng khí hỏi “ Nương nương muốn vào đó sao?” Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Ế Vân “ lời vô ích”

Ế Vân lấp bắp can ngăn hoàng hậu “nương nương, bệ hạ đã từng hạ ý chỉ, chưa được thực phi nương nương cho phép thì nương nương không được phép bước vào tắm cung của Thực phi”

Dám cấm ta ư! Cái tên hoàng đế chó má này. Sao không đi chết đi chứ! Ta là chính thê, ta là hoàng hậu! vậy mà lại không cho phép ta bước vào nhà của tiểu thiếp. Còn ra cái đạo lý gì nữa.

Phi phi phi!!

Đã thế ta càng muốn vào!

Nàng liếc hai cung nữ bên cạnh sau đó hùng hồn nói “Không cho chúng ta đi cửa chính thì chúng ta trèo tường vào”

Trời!

Tổ Vân, Ế Vân choáng váng! Nếu như hoàng đế bệ hạ mà phát hiện ra...Nếu như các đại nhân nhà Đoan Mộc mà biết được chắc các nàng không còn chỗ dung thân. Các nàng cuống quýt khuyên bảo “nương nương, không thể trèo tường được đâu...không thể nào...”

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn các nàng “ Bản cung nói làm là làm”

Cái tên quỷ hoàng đế này, dám đối xử với thê tử của mình như vậy. Tiểu Tiểu rất ngứa mắt hai loại người: một là loại đàn ông trăng hoa đa tình, hai là loại đàn ông ngược đãi vợ con. Tốt, cái tên hoàng đế này lại hội đủ cả hai điều trên. Nàng phải nhanh chân đến xem cái tên hoàng đế này rốt cuộc là có cái dáng dấp kinh thiên động địa gì. “Các người không giúp ta thì ta tự làm một mình”

Tổ Vân, Ế Vân khóc không ra nước mắt “giúp chứ. Đương nhiên giúp chứ. Nương nương nói cái gì thì chúng nô tì sẽ làm cái đó”

Tiểu Tiểu hừ một tiếng, Tổ Vân, Ế Vân đưa nàng đi khỏi chỗ cửa chính có thị vệ trông coi, lặng lẽ tiến đến một bờ tường vắng người rồi sau đó bắt đầu....trèo tường.

Tiểu Tiểu vốn tưởng rằng sẽ rất khó khăn, lại không nghĩ rằng có thể trèo vào dễ dàng như vậy. Tổ Vân, Ế Vân một người đẩy sau một người kéo trước giúp nàng trèo vào bên trong.

Nàng có cảm giác hơi kỳ quái, vừa mới quay đầu định kéo Ế Vân trèo lên thì đã thấy hai nàng ở phía sau dịu dàng nói “nương nương”

Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm. Chẳng lẽ hai thiếp thân cung nữ này của nàng thâm tàng bất lộ? “Các người...biết võ công à?”

Ế Vân thấp giọng nói “Bẩm nương nương, nô tỳ từ khi còn bé đã xông xáo giang hồ rồi”

Tiểu Tiểu vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. Trong đầu đã bắt đầu tính toán thiệt hơn. Hai cung nữ này đúng là rất tuyệt, rất diệu kỳ “Võ công của các người ở mức nào?”

Ế Vân đáp “có thể dễ dàng hạ gục thị vệ canh cửa”

Lời này nói ra Ế Vân hào khí tận trời, một điểm cung kính, cam chịu của những cung nữ bình thường cũng không có, ánh mắt trong sáng bình thản, thật là có vài phần cảm giác của nhân sĩ giang hồ.

Tiểu Tiểu cảm thấy như nhặt được bảo vật, cười tủm tỉm nói rằng “Tổ Vân, Ế Vân sau này hai người hãy một lòng đi theo bản cung, bản cung tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người đâu”

Hắc hắc, nếu như nàng muốn chạy trốn khỏi hoàng cung, xem ra cũng còn phải nhờ vả hai cung nữ này nhiều. Giang hồ hiểm ác đáng sợ, có hai bảo tiêu võ công đầy mình bên người, tự nhiên cũng cảm giác thật an toàn.

Tổ Vân. Ế Vân thấy Tiểu Tiểu đột nhiên chuyển thái độ, lại càng hoảng sợ hơn, trong lòng cảm thấy nương nương nhà mình từ hồi mất trí nhớ tới nay, thật đúng là trở nên tinh quái lạ lùng. Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn tính như không “Tạ ơn nương nương ân điển”

Tiểu Tiểu tiếp tục cười tủm tỉm gật đầu. “Được rồi, chúng ta đi gặp hoàng đế thôi”

Ngừng một chút lại hỏi “các người biết hoàng đế ở chính xác chỗ nào không?”

Hai cung nữ đều lắc đầu “Bẩm nương nương, chúng nô tì không biết”

Tiểu Tiểu nghe vậy liền nói “Không sao, chúng ta mỗi người một gian đi tìm thôi”

Tổ Vân, Ế Vân đều đồng ý, chủ tử nói vậy các nàng có thể không nghe lời sao. Thế là Tiểu Tiểu cùng hai cung nữ bắt đầu đi tìm kiếm hoàng đế. Tổ Vân, Ế Vân theo Tiểu Tiểu lên vào một gian phòng tự nhiên thấy nương nương nhà mình nhìn chăm chăm vào mấy tấm đông cung đồ (hình vẽ các tư thế ái ân của nam nữ)

Trời đất! các nàng tuy rằng lẫn lộn giang hồ, thỉnh thoảng cũng có tiếp xúc qua với mấy loại sách như vậy. Thế nhưng nương nương của các nàng đích thực là tiểu thư khuê các, lại chưa có động phòng qua. Nhìn thấy đông cung đồ này liệu có bị kích thích mà đau lòng hay không? “Nương... nương...” Tổ Vân kéo kéo Tiểu Tiểu “Nương Nương” Ế Vân cũng kéo kéo Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nuốt nước bọt ừng ực, hai mắt bắt đầu tỏa sáng.

Oa oa oa, mấy bức tranh đông cung đồ ở trong cung quả thật là cực kỳ tinh xảo!

Đủ các loại tư thế cơ thể, nhìn xem, ba mươi hai tư thế... có thể nói trông rất sống động nha.....

Nàng xem rất hào hứng.

Oa oa oa oa!

Nàng ở hiện đại đối với mấy loại AV, GV, NP hay người thú đều có xem qua rồi nhưng rất ít khi xem về thời cổ đại. Cũng bởi vì:

Một là người cổ đại chỉ có mỗi thú tiêu khiển duy nhất là xxx

Hai là các phi tử chỉ có mỗi một tác dụng là nối dõi tông đường bằng cách xxx

Ba là hoàng đế nuôi nhiều nữ nhân như vậy, cũng chỉ để xxx

Không ngờ chính vì đều là xxx cho nên hoàng đế cùng phi tử buổi đêm đều hao tốn nhiều thời gian để cùng nghiên cứu làm sao cho kỹ thuật càng phát triển đa dạng. Vì vậy tranh đông cung đồ trong cung đình càng hết sức tinh xảo, hết sức sống động.....làm cho người xem máu mũi phụt ra như thác nước. Ngay cả ở hiện đại thì đạo diễn mấy phim AV cũng phải gơ tay chào thua.

Tiểu Tiểu nhìn thấy đã rất nghiền, nàng bước về phía trước mấy bước, bắt đầu tìm kiếm thêm tranh đông cung đồ.

Mở thêm một bức ra...

Một bức rồi lại một bức khác . . .

Trong lòng cảm thấy rất kích động, ai nha! Xem xong đông cung đồ này nàng cũng muốn đi tìm một nam nhân mà xxx luôn . . .

Nàng đang chìm đắm với mớ đông cung đồ thì chợt thấy hai tay đều bị nắm lấy, ngoái đầu lại nhìn thấy Tổ Vân, Ế Vân mặt đỏ phừng phừng. Các nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói “nương nương, hoàng đế bệ hạ không có ở chỗ này. Chúng ta đi thôi”

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn các nàng “Đợi lát nữa hãy đi. Các người không thấy mấy bức đông cung đồ này vẽ rất tuyệt hảo sao? Hơn nữa, các người nhìn xem, Thục phi vì sao giỏi câu dẫn hoàng thượng, còn bản cung lại không được sủng ái, chắc chắn nguyên nhân là ở chỗ này. Cho nên, chúng ta cần phải học tập theo, mà muốn học tốt thì phải nghiên cứu kỹ cái này. Đã hiểu chưa?”

Tổ Vân Ế Vân thấy Tiểu Tiểu hùng hồn như vậy, đành buông tay, tiếp tục cúi đầu không dám nhìn mấy bức đông cung đồ này nữa.

Các nàng trong lòng đều nghĩ đến: Hoàng hậu nương nương từ khi mất ký ức tới nay, tính tình quả thực đại biến. Những bức đông cung đồ này, trước khi nương nương xuất giá, Đoan Mộc phu nhân đã đưa vài bản cho nương nương xem, nương nương còn không dám liếc mắt, còn lớn tiếng nói rằng đó là thứ đồ tục tĩu. Không ngờ tới bây giờ lại... xem đến hai mắt sáng rực, đáng đáp thì rực rạch hứng thú

Ai, cái hoàng cung này, thật đúng là nơi biến đổi con người mà

Trong lúc Tổ Vân Ế Vân còn đang cảm thán thì Tiểu Tiểu đã không còn đơn giản là nhìn ngắm mấy bức tranh nữa. Nàng biết rằng mấy bức đông cung đồ này thực sự tuyệt vời, nếu không lấy về nghiên cứu, thực sự khó có thể thực hiện được đúng mấy động tác phức tạp thế này.

Vì vậy.....

Tiểu Tiểu bắt đầu đóng gói. “Tổ Vân, người đi từ phía kia lấy 12 bản mang về Phượng Khôn cung” “ Ế Vân người đi từ phía này mang nốt số còn lại về cho bản cung”

Tổ Vân Ế Vân trợn mắt, nhất thời không tin vào tai mình “ Gì cơ ạ ?”

Tiểu Tiểu liếc các nàng “ nhanh lên một chút”

Tiểu Tiểu lại chợt nghĩ tới một cơ hội kiếm tiền.

Nàng không chỉ mang đồ trang điểm, đồ dưỡng da bán trong hoàng cung, mà còn có thể bán cả bí kíp mây mưa để mê hoặc hoàng đế há há!

Nếu như ả Thục phi kia độc chiếm hoàng đế bởi vì ba mươi hai cách này, thì bây giờ, ta loan truyền bí kíp ra khắp hậu cung, Thục phi người sẽ làm thế nào đối phó đây

Đúng là thượng cơ thượng cơ.

Tổ Vân Ế Vân khóc không ra nước mắt, mắc cỡ đỏ mặt đi lấy đông cung đồ. Tổ Vân nhìn hoàng hậu, sợ hãi hỏi nhỏ “nương nương, chúng ta sao lại vào đây ăn trộm thế này?”

Tiểu Tiểu nghe vậy liền chu mỏ cãi lý “Cái này gọi là mượn, không phải ăn trộm, chờ bản cung xem xong sẽ trả lại cho Thục phi. Bản cung thân đứng đầu hậu cung, mượn vài thứ trong cung cũng không được sao?”

Tổ Vân thấy nàng sắc mặt phụng phịu vội cuống quýt nói “Nương nương nói vậy thì chính là như vậy ạ” Tiểu Tiểu nghe xong mới nhoẻn cười hài lòng.

Sau khi gói ghém xong mớ đông cung đồ, ba người lén lút chuồn ra khỏi phòng tranh. Tiểu Tiểu bất ngờ nhặt được bảo bối, trong lòng rất vui mừng. Hôm nay vốn là định đến đây gặp hoàng đế, không ngờ lại tìm được mớ đông cung đồ này, liền chuyển mục tiêu sang tìm kiếm bảo vật. Haizz, Thục phi kia cũng chỉ là một tiểu thiếp lại dám tàng trữ bảo vật để đấu với chính thất ta đây. Đúng là chán sống!

“Tổ Vân Ế Vân chúng ta đi tiếp sang gian chính thôi”

Hai nàng từ lúc lên vào Thục phi cung, rồi lại ăn trộm mớ đông cung đồ thì sớm đã sợ tới mức dờ dẩn cả người, nay nghe thấy Tiểu Tiểu nói thế lại càng thêm choáng váng

Trời...

Nương nương rốt cuộc là định làm gì vậy ...

Các nàng sớm đã cảm thấy cái chết cận kề, đầu sắp rời khỏi thân rồi... “Nương nương chúng ta trở về đi..”

“ Đúng rồi, nương nương, hiện tại bệ hạ chắc là không có ở cạnh Thục phi đâu”

Tiểu Tiểu quét mắt liếc các nàng “Không sao. Không ở cạnh cũng tốt, không thấy hoàng đế thì ta đi ngó Thục phi. Ta muốn nhìn xem Thục phi kia rốt cuộc là quốc sắc thiên hương cỡ nào mà khiến cho hoàng đế mê muội đến thế”

Tổ Vân cùng Ế Vân thấy cái chết lơ lửng trước mặt, gan cũng to ra, dứt khoát ngăn cản Tiểu Tiểu “ Không được đâu, nương nương chúng ta đi mau thôi”

“Không” Tiểu Tiểu cự tuyệt

Ngay lúc Tiểu Tiểu đang định lớn tiếng quát Tổ Vân Ế Vân thì cách đó không xa truyền đến một chuỗi thanh âm “Các người là ai?” Là tiếng của một cung nữ.

Tổ Vân thấy thế, không kịp nghĩ, lập tức từ trên tay bắn ra một hòn sỏi nhỏ, vô cùng chuẩn xác trúng người cung nữ nọ, nàng ta trong nháy mắt ngã vật xuống. Tiểu Tiểu không khỏi tán dương “ Ế Vân, hảo công phu” Tổ Vân yếu ớt nói “nương nương, nô tì là Tổ Vân mà” Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, cười hắc hắc khoái chí “Không sao, không sao, cũng vậy cả thôi” Tổ Vân Ế Vân mặt tối lại.

Lúc này, bên phải lại có vài thanh âm truyền đến

“ Di, sao Hồng Y lại té xỉu vậy?”

“Lạ quá! Mau đến xem đi”

“ Chẳng lẽ là cảm nắng sao..”

“Đừng nói nữa, mau đi xem”

Ba người vừa nghe thấy liếc mắt nhìn nhau... Chờ đến lúc đám gia nhân của Thục phi đến đây, phát hiện ra các nàng thì không biết phải giải thích ra sao...

Tổ Vân Ế Vân cuống quýt như kiến bò trên chảo nóng. Tiểu Tiểu vừa hay cái khó ló cái khôn “Các người biết khinh công chứ?” Trong phim chương phạm những người biết võ công đa số cũng đều giỏi khinh công.

Hai cung nữ gật đầu “ Vâng” Tiểu Tiểu thấy lòng nhẹ đi phân nửa “Tốt rồi, các người mau đem ta bay lên nóc nhà kia đi., cây đại thụ đó sẽ che chắn cho chúng ta, bọn họ sẽ không thể phát hiện ra chúng ta đâu” Các nàng gật đầu rồi mỗi người nắm một tay, đưa Tiểu Tiểu lên nóc nhà. Nàng còn không quên dặn dò “Các người nhớ cẩn thận với đông cung đồ của ta đây” Tổ Vân Ế Vân khloe miệng khe giật một cái. Trong

chốc lát, ba người đã bình yên vô sự đứng trên nóc nhà. Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn xuống, thấy mấy đôi chân đi tới bên người cung nữ bị ngất, kiểm tra hô hấp, thấy không có việc gì liền thở phào nhẹ nhõm rồi khiêng người kia đi.

Tổ Vân Ế Vân thấy thế gan ruột mới bắt đầu yên trở lại, các nàng có 100 cái mạng cũng không chiều nổi nương nương liều lĩnh nhà các nàng.

“Nương nương, chúng ta quay về Phượng Khôn cung đi thôi”

Tiểu Tiểu lần đầu đứng trên nóc nhà, nghe gió thổi lạnh lạnh mát mẻ tâm tình vô cùng tốt chẳng muốn trở về. Nàng đưa tay chỉnh lại thắt lưng “Còn sớm mà”

Tổ Vân Ế Vân nghe vậy chỉ chực khóc rống lên “Nương nương....” Tiểu Tiểu quay đầu nhìn thấy hai nàng kia mắt đỏ hoe, mặt trắng bệch cũng có chút không đành lòng. Nàng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc. Hôm nay tự tung tự tác hành động như vậy ở thời cổ đại chỉ sợ là khó được tha thứ... cứ làm khó hai cung nữ thân tín đã giúp nàng mãi cũng không hay. Nàng bèn nói “Được rồi, chúng ta hóng mát trên nóc nhà một lúc rồi sẽ trở về cung”

Tổ Vân Ế Vân nghe được nương nương nhà mình đã chịu dẹp chuyện đi gặp Thục phi nương nương ra khỏi đầu, trong lòng thập phần vui vẻ cảm tạ trời đất.

Đứng trên nóc nhà, gió hiu hiu thoảng đàng, trong lòng cảm thấy rất thích chí, nàng buột miệng nói “ Ở đây đúng hướng gió, thật là thoải mái. Sau này...”

Phải thường trở lại

Sáu chữ còn chưa kịp nói ra, Ế Vân đã cuống quýt kêu lên “ Nương nương, nóc nhà ở Phượng Khôn cung cũng rất đúng hướng gió, nếu người thích, nó thì mỗi ngày đều đưa người lên hóng mát”

Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, lại nhìn sắc mặt trắng bệch vô cùng mệt mỏi của các nàng, cười nói “Hảo” Lúc này hai nàng mới thở phào.

Tiểu Tiểu hóng gió chán chê, đang chuẩn bị quay về Phượng Khôn cung thì đột nhiên bên dưới truyền đến vài tiếng rên rỉ thật dài...

Tổ Vân Ế Vân ngẩn ra còn Tiểu Tiểu thì hai mắt sáng lên

“ Ta...vâng...bệ hạ, người cừ quá...”

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi. Lòng sớm đã cực kỳ hưng phấn. Đây không phải là xxx trong truyền thuyết đó sao....

Bệ hạ.....

Cái thanh âm này đích thực là người không biết xấu hổ Thục phi!

Thật là, đi tìm muốn mồn cả giày mà hoàng đế cùng Thục phi giờ lại hiện ra ngay trước mắt...

Nhưng lại đúng lúc đang làm cái việc này

Oa ha ha ha ha ha h a ha ha ha ha !!

Trong tình huống như thế này, không đi rình coi thì thật có lỗi với Tô Tiểu Tiểu ta đây

Nàng nghiêm trang nói với Tổ Vân Ế Vân “ lật một viên ngói lên cho bản cung”

“ a a a.... nương nương, người muốn làm gì?” Tổ Vân thấp giọng kêu lên

Tiểu Tiểu ngược cầm lên nói “Bản cung không phải nói muốn ngó coi hoàng đế và thục phi hình dáng như thế nào sao? Nếu bây giờ họ đều ở đây, bản cung đương nhiên là muốn nhìn rồi. Cơ hội tốt như vậy, bản cung sao có thể bỏ qua chứ?”

Ế Vân mắt giật giật mấy cái “Thế nhưng...bệ hạ bây giờ đang cùng với Thục phi nương nương mây mưa vu sơn mà”

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn các nàng “Lời vô ích, bản cung đương nhiên là biết. Không phải đã nói bản cung muốn xem hình dạng hoàng đế và Thục phi sao? Nếu muốn nhìn cũng nên nhìn từ đầu tới chân, khó có được cơ hội bọn họ cởi hết quần áo à nhìn, bản cung đương nhiên phải cố mà nhìn lấy một cái Đúng là cơ hội khó có được nha. Mau lên! Lật một viên ngói lên”

Tổ Văn Ế Văn đành miễn cưỡng nhận lệnh. Ai bảo nường nường này là chủ nhân của các nàng chứ

Tiểu Tiểu xoa tay, nàng phải mau mau quan sát để học tập trận mây mưa đầu tiên ở cổ đại mới được. Không biết hoàng đế cùng thục phi đang làm theo mấy tư thế trong đông cung đồ hay vẫn dùng tư thế thầy tu truyền thống?

Tổ Văn Ế Văn nơm nớp lo sợ lật viên ngói lên, Tiểu Tiểu lập tức cúi người quan sát... Chỉ thấy trên giường ngả một đôi nam nữ đang chiến đấu hăng hái...

Ồ...

Ở vị trí này, Tiểu Tiểu có thể thấy tư thế được chọn dùng chính là nam thượng nữ hạ, nhưng mà tư thế này cũng không phải kiểu truyền thống

“Bệ...bệ hạ...thần thiếp gần đây mới học được một...một phương pháp mới...”

Tiểu Tiểu nghe rất rõ ràng, nàng trong lòng âm thầm cho điểm. Thục phi này thanh âm quá mức tà mị, đúng là loại hồ ly tinh điển hình!

“ Hả?” thanh âm của người nam truyền đến.

Tiểu Tiểu sửng sốt. Trời ơi! Cái thanh âm này cũng có sức hút quá đi. Chỉ cần nghe thấy thanh âm này thôi thì đến nàng cũng dễ ngã gục...

“Như vậy....như vậy...”

Tiểu Tiểu nhìn thấy Thục phi nhồm dậy quay người vòng lên phía trên hoàng đế, trở thành nam hạ nữ thượng. Lúc này Tiểu Tiểu mới có cơ hội nhìn rõ mặt hoàng đế... Nhưng mà bởi vì khoảng cách quá xa nên nhìn không được rõ ràng

Lúc này động tác của họ trở nên rất mãnh liệt

Chẳng hiểu vì sao, Tiểu Tiểu còn nghe được cả tiếng nước nhớp nháp

Cửu thiên nhất thâm (chín nông một sâu)

Tiểu Tiểu mặt đỏ tới mang tai...

Bỗng dưng, dường như nghĩ tới cái gì đó, nàng quay đầu lại chỗ Tổ Văn “Đến đây nhanh. Đưa đông cung đồ cho ta, ta nhớ là đã nhìn thấy cái tư thế này trong đông cung đồ thì phải...”

Tổ Văn Ế Văn không biết phải nói gì...

Tổ Văn nói “Nường nường, chúng ta làm thế này không tốt đâu. Chúng ta mau trở về cung đi”

Ế Văn cũng khuyên nhủ “ Đúng đó nường nường. Nếu như bị hoàng đế bệ hạ phát hiện, nường nường nhất định là sẽ bị phạt nặng đó”

Tiểu Tiểu lại nói “Ai da, các ngươi đừng nói nữa. Mau đưa đông cung đồ cho ta... mà thôi, ta tự đi lấy”

Dứt lời, Tiểu Tiểu với tay lấy, nhưng thật không ngờ, động tác này của nàng hơi mạnh, chân lại tì vào đúng chỗ viên ngói bị lật lên..

Liền sau đó....

Kiến trúc cổ đại vốn cũng không bền chắc...

Vì vậy, Tiểu Tiểu cứ thế ngã xuống

“a a a a a a. a a a”

Tiếng hét này có thể nói là kinh thiên động địa.

Mà lúc này trên giường, hoàng đế và Thục phi lại đứng lúc hoán đổi vị trí cho nhau.

Vì vậy, vì vậy... chỉ nghe rầm một tiếng. Tiểu Tiểu đã rớt trúng vào lòng hoàng đế.

Thượng Quan Mặc đang trong lúc hoa hoa mắt đột nhiên trong lòng dâng đầy hương hoa mai. Nơi này vốn đang nồng nàn mùi vị hoan ái bỗng hương mai nhàn nhạt ở đâu ủa vào.

Thượng Quan Mặc cảm thấy toàn thân mình đều bị hương mai này hấp dẫn.

Tiểu Tiểu nằm trong lòng hoàng đế trợn mắt nhìn, biết được mình thoát chết, thở dài một hơi. Nhưng lại cảm thấy cái chỗ rậm rạp của nam nhân này đang cương lên, hô hấp của nàng có phần gấp gáp.

Lúc này, Thượng Quan Mặc không thèm đoái hoài gì tới Thục phi đang nằm ngất bên cạnh, vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của giai nhân trong lòng.

“Hoa mai tiên tử, nàng đang bay về trời à?”

Tiểu Tiểu nghe vậy, không khỏi âm thầm xem thường,

Tên hoàng đế này thật ngạo mạn! háo sắc!

Nàng hít sâu một hơi rồi cắn mạnh vào cổ Thượng Quan Mặc một cái. Thượng Quan Mặc đau đến hừ một tiếng, vòng tay ôm Tiểu Tiểu buông lỏng ra. Nàng nhân cơ hội thoát ra, nhảy xuống khỏi giường ngủ.

Tiểu Tiểu chỉnh trang lại y phục, tóc tai, sửa lại mấy cái trâm cài tóc rồi lại nhú mày, nghĩ đến lúc này không thích hợp để quan tâm đến dáng dấp, nàng bắt đầu quan sát hoàng đế Thượng Quan Mặc.

Được rồi... Tiểu Tiểu thừa nhận tên hoàng đế phu quân này thực sự rất không tầm thường. Khuôn mặt tuấn lãng, một đôi mắt đào hoa ẩn tình, chỉ nhìn vài lần cũng sẽ bị quyến rũ... thân thể cường tráng, đến những giọt mồ hôi trên ngực cũng thật mê người...

Trong lúc Tiểu Tiểu đang từ từ thưởng thức thân thể Thượng Quan Mặc, hắn cũng bắt đầu quan sát nàng. Lúc này hắn xác thực không có nhận ra Tiểu Tiểu chính là hoàng hậu mà hắn đã vứt bỏ. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt là một nữ tử xiêm y thanh lịch, phảng phất hương mai, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, đôi mắt sáng ngời, toàn thân đều toát ra khí chất, thật là một mỹ nhân hiếm có.

Hơn nữa, thấy nàng lông mày lúc nhíu lúc giãn, thực sự là khả ái cực kỳ.

Nữ tử này quả thật là hoa mai tiên tử trời ban cho hắn ư?

Lúc này Tiểu Tiểu đã quan sát xong hoàng đế, ánh mắt dừng lại ở Thục phi đang té xỉu nằm bên cạnh. Nàng nháy mắt mấy cái, oa, quả nhiên là hồ ly tinh. Thật đúng là sinh ra để câu dẫn nam nhân phạm tội. Nhìn ả mỹ nữ này, thật đúng là gian phu dâm phụ! Tiểu Tiểu bưng bưng lửa giận. Tên hoàng đế chiêu tam nạp tứ này thực sự đúng là một kẻ ngu ngốc. Cái gì mà hoa mai tiên tử chứ, ngay chính vợ cả của mình cũng nhận không ra. Nam nhân như vậy dù có cũng vô dụng.

Thượng Quan Mặc thấy Tiểu Tiểu nhìn nhìn Thục phi, trong lòng thấy hơi kỳ quái, nhìn nàng có vẻ mặt tức giận, đích thị là hoa mai tiên tử từ trên trời rơi xuống này đang ghen tị rồi.

Vì vậy Thượng Quan Mặc cười nói “Tiên tử, người này là phi tử của trẫm”

Tiểu Tiểu sắc mặt cổ quái, nàng liếc mắt nhìn Thượng Quan Mặc “Thì sao?”

Thượng Quan Mặc lim dim mắt “Nàng nếu ở lại bên cạnh trẫm, nàng cũng sẽ trở thành phi tử của trẫm. Thấy tên Mai phi thế nào?”

Tiểu Tiểu lập tức nghĩ tới nàng Mai phi ở thời Đại Đường ... nhìn lại tên hoàng đế này, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

“Ta không cần làm Mai Phi. Cái chức phi tử bỏ đi ấy ta đây không ham”

Thượng Quan Mặc nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu. Hoàng cung này từ trên xuống dưới nữ nhân muốn trở thành phi tử của hắn nhiều không kể xiết, quá nhiều, hoa mai tiên tử này sao lại không muốn?

Quả là có cá tính.. Thượng Quan Mặc bước xuống giường, cứ khỏa thân mà tiến tới. Tiểu Tiểu không tự chủ được lia mắt nhìn xuống phía dưới, nhìn đến chỗ “của quý” của hắn thì.... sắc mặt đỏ lên.

Nhưng lại nghĩ, cái của quý kia không biết đã tới tới lui lui trong bao nhiêu thân thể nữ nhân, lập tức về mặt của nàng biến thành ác cảm. Nàng trừng mắt nhìn Thượng Quan Mặc “Ta thà làm thái giám chứ không làm phi tử của ngươi. Thứ này của ngươi bị nhiều nữ nhân dùng quá rồi. Thật gớm ghiếc”

Thượng Quan Mặc lần đầu tiên bị người ta chê gớm ghiếc, mặt có chút tối lại. Nhưng đáy lòng lại có một cảm giác kỳ quái. Hắn cảm thấy nữ nhân này rất mới mẻ, khác lạ, là lần đầu tiên gặp qua.

Thượng Quan Mặc không tức giận, trái lại, cười nói “Trẫm phong nàng làm hoàng quý phi, thế nào? Hoàng quý phi chỉ đứng sau hoàng hậu, ở hậu cung có thể hô phong hoán vũ, nếu nàng thích trẫm còn có thể cho nàng sử dụng cả quyền lực của hoàng hậu”

Tiểu Tiểu vừa nghe vậy trong lòng rất tức giận, thế nhưng trên gương mặt lại thấp phần lãnh đạm, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Mặc “Vì sao lại là hoàng quý phi mà không phải là hoàng hậu?”

Thượng Quan Mặc sững sốt xen lẫn thất vọng. Hóa ra nữ nhân trong thiên hạ ai cũng đều mong trào lên ngôi vị hoàng hậu. Tâm tư với hoa mai tiên tử phai nhạt dần, hắn nhàn nhạt nói “Hoàng hậu không được”

Tiểu Tiểu truy vấn “ Vì sao? Chẳng phải là ngươi rất không thích hoàng hậu hay sao?”

Thượng Quan Mặc vừa nghe, trong mắt ánh lên vẻ nghi ngờ “Tiên tử đối với hậu cung của trẫm biết rõ ràng thế sao?”

Rõ ràng hắn thấy nàng từ trên trời rơi xuống, lẽ nào lại là một thủ đoạn để tranh sủng? Nghĩ đến đây hắn lại cảm thấy thật chán ghét.

Lúc này Tiểu Tiểu lạnh lùng mở miệng “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua ta là tiên tử, từ đầu đến cuối đều là người tự biên tự diễn”

Thượng Quan Mặc nhíu mày “Nàng rốt cuộc là ai?”

Tiểu Tiểu làm như không nghe thấy câu hỏi vừa rồi, tiếp tục nói “Ngươi nói cho ta nghe coi vì sao chức hoàng hậu thì không được rồi ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai. Lẽ nào lời đồn ở hậu cung là thất thiệt? Kỳ thực người rất thích hoàng hậu ư?”

Thượng Quan Mặc càng lúc càng thêm phần chán ghét, miễn cưỡng trả lời “Trẫm không thích hoàng hậu. Hoàng hậu trông rất khó coi, tính tình thì quái dị. Nếu không phải tiên đế di chỉ, trẫm căn bản là không bao giờ có hứng thú với một nữ nhân như vậy”

Tiểu Tiểu nghe xong, cuối cùng đã hiểu rõ. Hóa ra hoàng đế này không thể phế bỏ hoàng hậu là bởi vì tiên đế đã đích thân chỉ định, nếu phế bỏ sẽ bị coi là bất hiếu hay kháng chỉ. Như vậy sẽ bị bách tính khắp thiên hạ cười nhạo!

Tiểu Tiểu cười nhạt, khoát tay, lạnh lùng gương mặt nhìn Thượng Quan Mặc “Bệ hạ, tên của ta là Đoan Mộc Lang Hoàn”

Thượng Quan Mặc sững sốt.

Đoan Mộc Lang Hoàn.....cái tên rất đổi quen thuộc

Đoan Mộc Lang Hoàn... chẳng phải lúc phụ hoàng băng hà, trên thánh chỉ đã ghi rõ ràng lập cái tên này làm hoàng hậu sao?

Thượng Quan Mặc nheo mắt nhìn Tiểu Tiểu. Hắn nhớ kỹ đêm động phòng hoa chúc ngày đó, hoàng hậu của hắn sắc mặt trắng bệch, ngũ quan lộn xộn, đầu đầy kín trâm cài, có thể nói là một khuôn mặt cực kỳ tầm thường.

Mới mấy tháng không thấy, sao lại biến thành một mỹ nhân tiên tử thế này?

Lúc này Tiểu Tiểu bắt đầu chửi ầm lên “ Hoàng đế kia, ngươi nghe cho rõ đây. Ta ngựa mất người rất lâu rồi. Người lạm tình, trắng hoa, người xấu xí, tàn nhẫn... Người không thích ta thì thôi đi, lại còn mắng ta quái dị. Người mới là đồ quái dị! Cả nhà người đều quái dị! Bản cô nương xinh đẹp thế này, người không

sủng, ta còn chưa tính. Vậy mà người tại đêm động phòng hoa chúc vứt bỏ ta lại đó, một mình rời khỏi, hại ta bị toàn bộ hậu cung thậm chí cả thiên hạ cười nhạo. Người một điểm phong độ cũng không có! Một điểm nam tính cũng không có! Ta nhất định là tám đời đen đủi mới phải làm cái chức hoàng hậu này!”

Thượng Quan Mặc trợn mắt há hốc mồm không nói được câu nào.

Tiểu Tiểu tiếp tục gầm thét “Người nghĩ rằng ta muốn làm cái chức hoàng hậu này lắm chắc! Cái chức này cho không ta ta cũng không thèm. Tranh giành sủng ái với một đồng nữ nhân, chỉ có gốc mới thích làm chuyện đó. Người đã nói ta quái dị, vậy ta ngồi chờ người phế ta đây. Cái ngôi vị hoàng hậu này ta đăng nào cũng không muốn ngồi nữa. Người phế bỏ ta đi, để ta ra ngoài làm ni cô luôn”

La hét một hồi, Tiểu Tiểu nhìn sắc mặt Thượng Quan Mặc hắng giọng, lườm lườm mấy cái rồi giẫm cho Thượng Quan Mặc một cái, đoạn quay người nói “Tổ Vân, Ế Vân, bãi giá về Phượng Khôn cung”

Ho ho ho...

Chửi xong một hồi, toàn bộ khó chịu từ hồi nàng xuyên không tới nay đều được giải trừ. Thực sự là quá sung sướng!! Tiểu Tiểu bây giờ thần thanh khí sảng (nhẹ nhàng phơi phới)

Tổ Vân, Ế Vân vẫn ngồi trên nóc nhà, từ đầu đã nghe được hoàng hậu nương nương nhà mình mắng té tát cái người chưa từng có ai dám đụng đến kia, trong lòng không khỏi vì nương nương mà đổ mồ hôi lạnh, lại nhìn sang thần sắc hoàng đế bệ hạ, cảm thấy mạng mình đến đây là chấm hết....

Thế nhưng khi thấy hoàng hậu nương nương nghênh ngang rời đi, hai người đành nhảy xuống nóc nhà, vội vàng chạy đến cửa chính, theo nương nương đang đường hoàng đi ra khỏi cung Thực phi.

Thượng Quan Mặc sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng, trắng biến tím, lại từ tím chuyển về xanh...đổi tới đổi lui. Mãi đến khi Tiểu Tiểu rời đi lâu thật lâu rồi, hắn mới trở về trạng thái bình thường.

Giờ khắc này, Thượng Quan Mặc tâm tư rất kỳ lạ. Bị hoàng hậu của mình chỉ mắng té tát, đáng lẽ hắn phải mặt rùng rợn giận dữ mới đúng.

Không biết vì sao.... hắn đột nhiên lại có vài phần hào hứng. Hắn chưa từng bị người nào mắng như vậy.

Lúc này, Thực phi đang té xỉu khẽ rên một tiếng, thân thể trắng nõn động đậy, Thượng Quan Mặc liếc mắt nhìn, nghĩ đến cảnh tượng náo động vừa nãy của Tiểu Tiểu. Bỗng nhiên đối với Thực phi công phu mây mưa thâm hậu này cảm thấy có vài phần chán ngán.

Hắn sờ sờ mặt mình, nghĩ tới điều Tiểu Tiểu vừa nói... “Hoàng đế, người nghe cho rõ đây. Ta ngứa mắt người rất lâu rồi. Người lạm tình, trăng hoa, người xấu xí, tàn nhẫn... Người không thích ta thì thôi đi, lại còn mắng ta quái dị. Người mới là đồ quái dị! Cả nhà người đều quái dị!”

Đồ quái dị...

Cả nhà quái dị

Hai câu này cứ quanh quẩn mãi trong đầu hắn...

Hắn lạm tình sao? Hắn trăng hoa sao?

Hắn xấu xí sao? Hắn tàn nhẫn sao?

Hắn là người quái dị?

Trước đó vài ngày, Tiểu Đức Tử vừa hồi báo, dân gian đã mở một cuộc bình chọn mỹ nam trong cả nước.. Hoàng đế vượt xa tất cả thí sinh còn lại. Phải biết rằng toàn bộ Vương Nhạc vương triều này, chỉ cần hân Thượng Quan Mặc ra ứng thí thì nam nhân khác không có cửa cạnh tranh.

Hắn có tiền có quyền lại có ngoại hình, nữ nhân nào không thích?

Hơn nữa, nếu như nói hân là người quái dị, thì cả thiên hạ này cũng không có nam tử nào đẹp cả...

Hơn nữa... Nếu như cả nhà hân đều là người quái dị... Đoan Mộc Lang Hoàn kia chẳng phải cũng có tên trong gia phả hoàng thất sao, chẳng phải nàng đang tự mắng mình đó sao?

Hoàng hậu này đúng là rất thú vị.

Thượng Quan Mặc khoe môi khê nhếch lên.

Ai ai ai, hoàng đế bệ hạ Thượng Quan Mặc của chúng ta đối với hoàng hậu bị thất sủng mất tháng nay đã bắt đầu có hứng thú... (lời của tác giả)

3. Chương 3: Hậu Cung Buôn Bán

Tiểu Tiểu đêm đó trở về Phụng Khôn cung, tinh thần đã sáng khoái lại càng thêm vui vẻ. Còn Tổ Văn Ế Văn thì lo lắng cả ngày, chỉ sợ hoàng đế bệ hạ đột nhiên nửa đêm sai người bắt các nàng đi chém đầu

Tiểu Tiểu biết được nỗi lo lắng các nàng, tò mò hỏi “Tổ Văn Ế Văn, nếu như hoàng đế thực sự muốn lấy đầu các người, các người định làm thế nào?”

Tổ Văn Ế Văn nhìn nhau, rồi than thở “Hoàng đế đã muốn làm khó, chúng nô tì là nô tài của người, còn có thể làm sao bây giờ? Hoàng đế nói sống thì nô tì được sống. Hoàng đế bắt chết thì nô tì cũng chỉ có đường chết mà thôi”

Tiểu Tiểu trợn mắt nhìn trân trời “Không không không, đúng là ngu trung. Tổ Văn Ế Văn các người hãy nghe ta nói, hoàng cung này không dành ấy người ngốc sống đâu. Đã vậy chúng ta hãy cùng nhau trốn khỏi hoàng cung, mở một tửu lầu rồi làm chủ, lúc đó tha hồ tự do nhé”

Tổ Văn Ế Văn cuống quýt lắc đầu “Nô tì không dám đâu. Trong thiên hạ này đâu đâu cũng là đất của nhà vua, dù cho võ công giỏi mấy cũng khó có thể chạy thoát khỏi thế lực triều đình”

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu chép miệng nói “Ai nói chúng ta quang minh chính đại mà chạy trốn đâu. Các người không phải đều có võ công sao? Chúng ta chỉ cần làm bộ phóng hỏa rồi tìm 3 cỗ thi thể vứt vào trong Phụng Khôn cung, sau đó chúng ta nhân lúc hỗn loạn mà trốn đi. Sau khi rời khỏi đây, chúng ta thay tên đổi họ, hơn nữa Tổ Văn Ế Văn các người vốn là dân giang hồ, nhất định là rất nhớ cuộc sống phiêu bạt phải không. Cuộc sống trong cung tuy đầy đủ nhưng dù thế nào cũng không sánh được với vu sơn hạ thủy tự do tự tại. Các người chưa từng nghĩ đến việc trở lại giang hồ sao?”

Hai cung nữ nghe thế bắt đầu động tâm.

Tiểu Tiểu tiếp tục tiến tới “Kế sách thì là vậy nhưng chưa thể thực hiện ngay được, chúng ta cần phải kiếm đủ bạc đã, sau này ra ngoài mới có được cuộc sống tốt một chút”

Tổ Văn Ế Văn liếc mắt nhìn nhau, cùng quỳ xuống “Đại ơn đại đức của nương nương, nô tì không biết làm sao để báo đáp”

Tiểu Tiểu nháy mắt, mỉm cười. Các nàng tỏ thái độ như vậy chứng tỏ các nàng cũng đồng ý.

Ha ha ha vậy là đã có bảo tiêu rồi, chỉ cần kiếm đủ bạc là có thể rời khỏi hoàng cung. Cái tên hoàng đế tự ỉnh tuần tú kia sẽ bị vứt sang một bên. Cuộc sống tốt đẹp sắp tới của bản cô nương không có cửa cho người nhảy vào đâu nha haha!

Ngày ngày hôm sau, Tiểu Tiểu bắt tay vào kế hoạch buôn bán của mình.

Nàng quyết định chế tạo dung dịch tắm gội

Vì sao ư?

Bởi vì sau khi xuyên không, nàng phát hiện thời đại này tắm rửa chỉ dùng nước trong (nước lã)!

Nước trong!

Trời ơi!

Cái này gọi là tắm sao?

Không!

Hoàn toàn không thể gọi là tắm được!

Vì vậy, sau hơn một ngày không có dung dịch tắm gọi để tẩy rửa thân thể...

Tiểu Tiểu muốn phát điên

Nàng ngày đêm miệt mài nghiên cứu chế tạo dung dịch tắm gội. Bởi vì tài liệu hữu hạn, nhân công hữu hạn, khoa học kỹ thuật cũng hữu hạn... Tiểu Tiểu chỉ có thể sai Tổ Văn Ế Văn đi hái thật nhiều hoa về, sau đó ép thành nước, pha chế từ sáng đến tối, cuối cùng đổ vào một bình sứ bịt kín lại.

Nàng tự an ủi mình, tuy rằng so với sữa tắm hiện tại đúng là một trời một vực. Thế nhưng điều kiện ở đây không cho phép, ít nhất thì nó cũng đạt hiệu quả về mùi hương...

Lần đầu tiên tắm thử, vừa bước vào phòng Tổ Văn Ế Văn đều nức nở khen “Nương nương, người thơm quá”

Tiểu Tiểu biết hiệu quả không tồi chút nào, nhất là so với thời cổ đại lạc hậu này. Vì vậy, nàng bắt đầu chế tạo số lượng lớn.

Hoa trong hoàng cung đã bị nàng hái đi không ít, cũng may hoàng cung rộng lớn, lại nhiều nữ nhân, hoa đương nhiên cũng nhiều hơn. Hơn nữa số hoa mà cung nữ hái đa số đều trong phạm vi Phượng Khôn cung. Bởi vậy cũng không bị ai chê trách gì.

Chế tạo xong Tiểu Tiểu bắt đầu chiến dịch quảng cáo sản phẩm. Mà cung nữ trong Phượng Khôn cung lại không ít, rất thích hợp cho việc tuyên truyền. Vì vậy, Tiểu Tiểu ra lệnh cho các cung nữ trong Phượng Khôn cung dùng dung dịch nàng chế tạo ra để tắm rửa. Nàng đặt tên dung dịch đó là “hoa lộ”

Cung nữ trong Phượng Khôn cung thường ngày thấy hoàng hậu nương nương thân thể lúc nào cũng thơm tho, sạch sẽ trong lòng rất hâm mộ, thầm mơ ước có được hoa lộ của nương nương. Nay Tiểu Tiểu lại hào phóng ban tặng các nàng, các nàng vui vẻ sung sướng tạ ơn rối rít. Vì thế khi Tiểu Tiểu nhờ các nàng đi quảng cáo hoa lộ với các cung nữ khác, ai cũng cố sức làm thật tốt.

Vào một ngày đẹp trời...

Cung nữ giáp cổ ý đến chỗ có nhiều cung nữ đang tụ tập, sau đó khoát tay, lắc lắc thắt lưng, vẫy vẫy tóc....mùi hương cứ như vậy tỏa ra. Mấy cung nữ xung quanh thấy thế liền xông tới.

Cung nữ 1 “Ồ người dùng cái gì mà thơm như vậy?”

Cung nữ giáp nói “Đâu có, ta có dùng cái gì đâu”

Cung nữ 2 “Gạt người! Không dùng vật gì sao lại thơm như vậy được chứ. Tỷ Tỷ tốt nói uội muội đi mà”

Cung nữ giáp “Thực sự không có mà”

Cung nữ 3 “Chẳng lẽ là hoàng hậu nương nương thưởng cho người thứ gì sao?”

Cung nữ 4 “Chắc chắn là vậy rồi. Ta nghe nói hoàng hậu nương nương gần đây dùng cái thần kỳ gì đó mà trở nên xinh đẹp như tiên tử vậy”

Cung nữ giáp cười cười nhưng không nói gì.

Cho đến lúc tất cả cung nữ đứng đó đều vật nài, cung nữ giáp mới chậm rãi nói

“Nương nương gần đây cao hứng chế tạo ra một thứ gọi là hoa lộ. Khi tắm rửa lấy một ít ra bôi lên người thì cả ngày đều thơm tho”

Ngừng một chút, quan sát các cung nữ xung quanh ánh mắt đều thập phần chờ mong, cung nữ giáp mới chậm rãi nói rằng

“Phượng Khôn cung vẫn còn rất nhiều. Nương Nương nói lỡ làm nhiều quá, định quẳng bỏ nhưng thấy lãng phí nên ban cho chúng ta. Bây giờ vẫn còn rất nhiều, nương nương còn nói vứt đi cũng tiếc. Nói nhỏ cho

các người biết nha, nương nương đang định sai chúng ta đem ra ngoài cung bán, các người nếu như muốn dùng thì hãy mau mau đi xin nương nương”

Cung nữ 1 2 3.. 4 5 6 7 con mắt nhất loạt sáng lên.

Cung nữ 1 “ Ta phải mau trở về nói cho Trân phi nương nương mới được”

Cung nữ 2 “ Ta cũng về nói với Hoàng quý phi nương nương đây”

Cung nữ 3 “Thục phi nương nương thích nhất là mùi hương này, ta trở về bẩm báo với Thục phi nương nương, nếu người vui vẻ không chừng cũng sẽ cho ta dùng loại hoa lộ này”

Cung nữ 4 “ai nha nha! Các người đi thì ta cũng đi, ta cũng đi nói cho Vân quý nhân. Chủ tử của ta gần đây đang lo lắng vì mùi mồ hôi cơ thể”

Cung nữ 5 “Ách....các người đều đi hết à? Vậy ta cũng về nói với Vân chiêu nghi. Ai, tỷ tỷ, người thật tốt số đó, đi theo hoàng hậu nương nương nên mấy thứ này người đều có thể thoải mái sử dụng”

Cung nữ giáp mỉm cười.

Chờ người xung quanh tản mát hết, cung nữ giáp quay người nhìn về phía bóng hoàng hậu Tiểu Tiểu đứng nép cách đó không xa, gật gật đầu.

Gương mặt Tiểu Tiểu lộ ra nụ cười hài lòng, đắc ý.

Thế là sau nửa canh giờ

Mọi người khắp tam cung lục viện ai nấy đều có chút suy tính cho bản thân

Hoàng quý phi: Hoa lộ? thần kỳ như thế sao?

Thục phi: Liệu có phải là trò hề mới của hoàng hậu không đây.....

Trân phi: Tin đồn quả không sai.

Vân quý nhân: Thật may quá! Ta đang đau đầu vì mùi hôi cơ thể đây

Vân chiêu nghi: Người mau đi nghe ngóng tình hình xem thế nào

Lúc này Tiểu Tiểu đã trở về cung, thay chiếc váy phượng bào, chậm rãi ngồi thưởng trà ở Trúc Thập Thượng đợi cá mắc câu

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ chốc lát sau, Phượng Khôn cung của nàng có thể nói là đông như chảy hội, người nối người ồ ạt bước vào cổng chính.

Tổ Vân Ế Vân phân công nhau, một người phụ trách bán hoa lộ, một người ghi sổ sách

Tới đầu tiên dĩ nhiên là Vân quý nhân và Vân chiêu nghi

Hai mỹ nhân tươi cười khả ái đón đả tới trước mặt Tiểu Tiểu, các nàng lần đầu tiên nhún người thi lễ trước mặt Tiểu Tiểu rồi lên tiếng thỉnh an “Nương nương vạn phúc kim an”

Ach....

Tiểu Tiểu bối rối nhìn chăm chăm hai nàng.

Tổ Vân Ế Vân nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Tiểu Tiểu “Nương nương, bên trái là Vân chiêu nghi, bên phải là Vân quý nhân”

Tiểu Tiểu lúc này mới bình tĩnh lại, từ từ nặn ra một nụ cười nhạt “bình thân”

Hai mỹ nhân uyển chuyển đứng dậy.

Tiểu Tiểu quan sát Vân chiêu nghi và Vân quý nhân phát hiện hai khuôn mặt có nét hơi giống nhau. Nàng hỏi “Các người đều họ Vân, là tỷ muội sao?”

Vân chiêu nghi trả lời “Bẩm hoàng hậu nương nương, muội muội với Vân quý nhân đây đúng là hai tỷ muội ạ”

Tiểu Tiểu nghe xong, thấy hứng thú nên hỏi tiếp “Người là biểu tỹ, Vân quý nhân là biểu muội à?”

“Đúng vậy, nương nương”

Tiểu Tiểu thấy hai tỹ muội nhà này nhìn cũng ôn hòa thuận mắt, dù sao cũng còn tốt hơn ả hồ ly tinh Thục phi. Nàng cười hiền hòa vào vấn đề chính “ Hai muội muội sao bỗng dừng lại đến thỉnh an bản cung thế này?”

Tiểu Tiểu là hoàng hậu, là người đứng đầu đông cung nên mỗi ngày có người tới thỉnh an là điều hiển nhiên. Thế nhưng vì nàng bị hoàng đế ghét bỏ nên từ khi xuyên không đến nay chưa từng có phi tử nào đến thỉnh an Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu chỉ là thuận miệng hỏi một chút chứ không có ý gì nhưng hai vị mỹ nhân tha thướt này lại giật mình chột dạ.

Vân quý nhân cúi đầu đáp “Nương nương, muội muội vừa tiến cung, có rất nhiều chuyện chưa hiểu biết. Trước đây Thục phi tỹ có nói rằng không cần phải tới thỉnh an thường xuyên nên muội cũng y thế mà theo”

Vân chiêu nghi cũng vội vã lên tiếng “Nương nương, nếu trách xin cứ trách muội muội”

Tiểu Tiểu tuy chưa hiểu lắm lời nói của các nàng, nhưng cảm giác có ý tứ gì đó sâu xa. Tiểu Tiểu vốn cũng không thích mấy chuyện tranh chấp chốn hậu cung nên nàng chưa vội nói gì, chỉ dùng khí thế uy nghi của ngôi vị hoàng hậu cũng đủ trấn áp hai phi tần này rồi.

Một lúc sau Tiểu Tiểu mới nhẹ nhàng lên tiếng “Không sao. Bản cung không định trách cứ các người, chỉ muốn hỏi rằng hai muội hôm nay đến Phượng Khôn cung có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Vân quý nhân cười cười mở lời “Muội nghe nói nương nương vài ngày trước đã chế tạo ra một loại mỹ phẩm tên là Hoa lộ. Muội muội rất hâm mộ nên muốn đến chỗ Hoàng hậu nương nương xin một lọ”

Vân chiêu nghi khẽ gật đầu, cũng nói “Nương nương quả là khéo tay. Muội nghe nói Hoa lộ rất thần kỳ nên cũng muốn tới đây chung vui với nương nương”

Tiểu Tiểu nghe xong, cười nói “Hóa ra là vì Hoa lộ. Vừa lúc bản cung ở đây cũng làm dư rất nhiều, nếu hai muội không chê thì cứ cầm về đi”

Vân quý nhân và Vân chiêu nghi vừa nghe thấy, lòng mừng nhếch lên ra chiều hài lòng lắm. Tiểu Tiểu liếc nhìn Tổ Vân ra hiệu, Tổ Vân liền mang ra hai hộp gỗ chạm khắc tinh xảo đưa ra trước mặt hai phi tần. Vân chiêu nghi và Vân quý nhân mỗi người cầm một hộp.

Sau đó Vân chiêu nghi nhìn lên Tiểu Tiểu cười nói “Nương nương dù khéo tay nhưng cũng đã bỏ không ít tâm tư vào đây. Muội muội sao có thể vô ý mà lấy không được”

Dứt lời, Vân chiêu nghi tháo chiếc vòng ngọc màu đỏ trên cổ tay đưa cho Tổ Vân.

“Vài ngày trước thánh thượng có ban uội chiếc vòng san hô hồng ngọc này, muội biết nương nương trong cung bảo vật vô số, chắc không thèm để mắt đến thứ đồ nhỏ này. Nhưng đây là một mảnh tâm ý của muội, mong nương nương vui lòng nhận cho”

Tiểu Tiểu che miệng cười nói “Đâu có, đâu có. Đã là tâm ý của muội thì bản cung sẽ hoan hỉ mà nhận lấy”

Lúc này Tổ Vân mới dám đưa tay cầm lấy chiếc vòng.

Vân quý nhân cũng thò tay vào trong áo lấy ra một khối dương chi bạch ngọc bội, ánh sáng xanh trong trẻo lấp lánh, quả thật là thượng phẩm.

“Muội muội cũng đâu thể nhận không của nương nương thứ này được. Khối bạch ngọc này đã ngụ trong lòng núi sâu vạn năm, sau này được đưa vào cung chế tác lại, tuy rằng không phải thứ gì vô giá nhưng cũng xin nương nương nhận cho”

Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy dương chi bạch ngọc bội cũng biết không phải vật tầm thường.

So với chiếc vòng tay san hô hồng ngọc của Vân chiêu nghi thì Tiểu Tiểu thích giá trị khối dương chi bạch ngọc bội này hơn.

Vì sao ư?

Bởi vì nếu là đồ vật mà hoàng đế ban thưởng thì nàng sao có thể xuất ra bán ở bên ngoài chứ. Nói vậy nhưng cũng không biết có phải hoàng đế có ngự ban thật hay không...

Tiểu Tiểu nét mặt trầm tĩnh, nhẹ nhàng nói “Thực là một khối ngọc tốt. Bản cung rất thích”

Tổ Văn Ế Văn cầm lấy khối ngọc bội rồi yên lặng lùi sang một bên.

Lúc này Tiểu Tiểu lại giả vờ lơ đãng thăm dò hai phi tần “Kỳ thực ngọc bội cũng tốt, vòng ngọc cũng tốt lắm, bất quá chỉ thiếu chút bạc nha.... Ha ha, đương nhiên bản cung chỉ nói giỡn thôi..”

Vân quý nhân và Vân chiêu nghi sắc mặt căng thẳng, không biết phản ứng thế nào nên cũng đành nhếch miệng cười theo. Sau đó, hai người lấy cớ bận việc riêng mà thôi lui.

Một lúc sau, Trần phi tới. Tiểu Tiểu đối với người này thì tâm tình nhạt nhẽo, Trần phi cũng không nói được lời hay ý đẹp gì. Nhưng mà Trần phi xem ra khá thông minh, không biết do lúc này nghe được tin đồn hay là tự ý của nàng, mà không để lại cho Tiểu Tiểu vòng ngọc hay ngọc bội gì cả. Nàng ta để lại cho Tiểu Tiểu thứ nàng thích nhất: bạc trắng.

Tiểu Tiểu rất hài lòng về chuyện này, ấn tượng đối với Trần phi có chút đổi khác. Nàng ta thường ngày đối với ai cũng nhàn nhạt, không quá xa cách cũng không quá gần gũi. Nhưng mà, trong chốn hậu cung thích tranh đoạt nhau này, thì đó chính là cách xử sự của người khôn ngoan.

Trần phi rời Phượng Khôn cung không lâu sau thì tới lượt Thục phi. Thục phi bộ dạng kiêu hãnh, ở trước mặt Tiểu Tiểu vô cùng vênh váo tự đắc. Xem ra Thục phi này vẫn còn hận Tiểu Tiểu ngày đó từ trên trời rơi xuống, phá hoại chuyện xxx của hai người bọn họ.

Dù vậy, Tiểu Tiểu dấu sao vẫn là mẫu nghi thiên hạ, là người đứng đầu đông cung. Chỉ với thân phận này thôi cũng đủ để Thục phi phải cúi người hành lễ. Tiểu Tiểu đối với người này cũng thấy ngứa mắt nên nàng cố ý kéo dài thật lâu sau mới nói câu bình thân.

Thục phi tức đến độ đầu sắp bốc khói...không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, ngột ngạt. Tiểu Tiểu cố ý làm khó dễ Thục phi khiến nàng ta chán nản. Nhưng dù thế nào, tài lực của Thục phi này rất khá. Vì thế, sau khi hét giá thật cao, Tiểu Tiểu cũng vui vẻ mà đưa Hoa lộ cho ả ta.

Thục phi trước khi ra về còn nhìn Tiểu Tiểu thật lâu rồi cắn răng hỏi “Xin hỏi nương nương, làm thế nào mà da mặt lại trở nên đẹp được vậy?”

Tiểu Tiểu trong lòng thầm muốn chống nạnh cười to thật đắc ý, thế nhưng nét mặt lại nhất mực điềm đạm, bình tĩnh. Nàng cố ý chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi mới từ tốn nói “Cái này không thể nói cho người”

Thục phi tức giận giậm chân mấy cái, Tiểu Tiểu cảm thấy thật hả hê. Chờ Thục phi quay lưng bỏ đi, Tiểu Tiểu ở đằng sau nắm bàn tay phải lại, bật ngón giữa lên, thì triển một động tác cực kỳ khiếm nhã...Hôm nay làm khó dễ được Thục phi, nàng cảm thấy thập phần vui vẻ

Chỉ còn lại Hoàng quý phi chưa thấy đến.

Ế Văn giải thích với Tiểu Tiểu “Hoàng quý phi nương nương là tài nữ nổi danh của vương triều Trường Nhạc chúng ta. Đầu năm nay, hoàng quý phi nương nương đánh một khúc Lạc Dương Thê liền được hoàng đế bệ hạ vạn lần sủng ái”

Tổ Văn cũng mở miệng thêm vào “Hơn nữa, gia tộc Hoàng quý phi rất có thế lực, có thể nói là tương đương với Đao Mộc gia. Nếu như không phải tiên đế có di chiếu để lại, thì ngôi vị hoàng hậu này có lẽ sẽ thuộc về Hoàng quý phi nương nương”

“Vậy sao.....!?” Tiểu Tiểu nheo nheo mắt, nghiêng đầu cố ý kéo dài giọng.

Tổ Văn Ế Văn mặt biến sắc, biết mình lỡ miệng nên rối rít tạ lỗi “Nương nương thứ tội. nô tỳ không cố tình nói như thế”

“ai nha...bản cung biết người không cố tình, chỉ cố ý thôi” Tiểu Tiểu cố ý phụng phịu

Tổ Vân mày mảy sợ hãi, run run quỳ sụp xuống định lên tiếng giải thích thì Tiểu Tiểu đột nhiên cười cười nói “ai nha, Tổ Vân, ta không phải thường ngày hay nói giỡn với các người đó sao. Người khấn trương cái gì chứ? Sau này không nên hơi một tí lại quỳ xuống như thế”

Ế Vân nâng Tổ Vân dậy, cũng cười nói “Hắc hắc, Tổ Vân, hay là đặt cho người biệt danh Nói Linh Tinh đi nha”

Mấy hôm nay, Ế Vân cảm thấy Hoàng hậu nương nương bây giờ thật là tốt, cũng hiểu được so với trước đây, người bình dị, gần gũi hơn, nên cũng vô tư trêu đùa.

Tổ Vân mặt đỏ lên, then thùng nói “Nương nương chê cười rồi”

Tiểu Tiểu cười cười, thoải mái nói “Kỳ thực hoàng quý phi có ra sao cũng được, ta cũng không dự định ở trong cung lâu dài. Cái tên hoàng đế đực ngựa kia, cái tên hoàng đế hoa tâm, quái dị kia, ta nhường lại hết ấy phi tử xinh đẹp của hắc ha ha ha!”

Tiểu Tiểu tiếp tục hào hứng nói “Chờ khi ta có cơ hội ra khỏi cung, ta nhất định sẽ ăn hết mấy mỹ nam tử trong tướng công quán. Các người có ai muốn cùng bản cung đi hưởng thụ không, bản cung sẽ cho các người được tận hưởng sung sướng. Mấy mỹ nam tử này so với tên hoàng đế quái dị kia nhất định là đẹp hơn vạn phần ha ha ha...”

Tổ Vân Ế Vân mặt tối lại, thầm kinh hãi những lời vừa phát ra từ đôi môi nhỏ nhắn của hoàng hậu. Tên thái giám đứng bên cạnh hầu hạ này giờ, nghe thấy vậy cũng cảm thấy nương nương nhà mình gần đây ngôn từ thật là đáng sợ...

Tiểu Tiểu thật ra cũng chỉ nói giỡn cho vui trong lúc chờ hoàng quý phi đến. Không ngờ rằng hoàng quý phi này lại cố ý kéo dài thời gian, làm cho Tiểu Tiểu đợi từ giữa trưa cho đến khi chạng vạng tối mới thấy nàng khoan thai đi tới.

Tiểu Tiểu nhú mày quan sát hoàng quý phi, tự hỏi lẽ nào hoàng quý phi dung mạo lại bình thường như vậy?

Tổ Vân tiến đến gần Tiểu Tiểu ghé tai nàng nhắc nhở “Nương nương, đây là Hồng Thường, tì nữ đi theo hoàng quý phi”

Tiểu Tiểu mới vỡ lẽ, hóa ra là tỳ nữ theo hầu...

Nàng cảm thấy thập phần bất mãn, hoàng quý phi kia bắt Tiểu Tiểu chờ đến nửa ngày, nàng còn chưa nói tới. Đợi lâu như vậy cuối cùng lại phái một tỳ nữ đến đây.

Gì chứ?

Hoàng quý phi này thật lợi hại! Xem ra đây là cách nàng ta biểu lộ thái độ đối với hoàng hậu. Hừ! hoàng quý phi thì sao chứ? Thế lực mạnh thì sao chứ?

Tiểu Tiểu chính là hoàng hậu, là người mà tiên đế đích thân lựa chọn.

“Hoàng quý phi, người thật quá đáng” Tiểu Tiểu lẩm bẩm rồi hừ lạnh một tiếng.

Hồng Thường tiến tới thi lễ “Nương nương vạn phúc”

Tiểu Tiểu lạnh lẽo nhìn tỳ nữ mới đến rồi vừa thưởng trà vừa quay sang Tổ Vân Ế Vân nói chuyện phiếm.

Hồng Thường rất bức bối nhưng không dám tự tiện đứng lên, nửa canh giờ trôi qua, Tiểu Tiểu đã cảm thấy người giận phần nào, lúc này mới quay lại chậm rãi nói “Hãy bình thân”

Hồng Thường phần nộ đứng dậy, tức khí bừng bừng, nhưng lại nhớ tới hoàng quý phi thường ngày vẫn luôn dạy nàng xử sự phải có phong thái cốt cách. Nàng nuốt giận lấy cho được Hoa lộ rồi mới trở về bẩm báo mọi chuyện với hoàng quý phi nương nương, để nương nương làm chủ cho nàng. Nghĩ vậy, thái độ của Hồng Thường thoát cái trở nên vô cùng ngọt ngào, đơn giản.

Tiểu Tiểu không muốn làm khó Hồng Thường nữa nên cũng nhanh chóng đưa Hoa lộ cho nàng. Hoàng quý phi ra tay khá hào phóng, rất có phong cách.

Vì thế, Tiểu Tiểu không làm khó thêm nữa, giao Hoa lộ xong liền khoát tay cho nàng trở về chỗ hoàng quý phi.

Sau khi đám nô tài đã đóng chặt cổng chính Phượng Khôn cung, Tiểu Tiểu hai mắt tỏa sáng bắt đầu mân mê đồng vàng bạc của nàng. Tổ Văn Ế Văn trong lòng thắc mắc, nương nương hàng năm nhận được không ít bổng lộc triều đình, cho dù không tính tới thân phận hoàng hậu thì gia tộc Đoan Mộc xưa nay tài lực hùng hậu cũng không thiếu cho nàng tiêu xài. Vì sao nương nương còn muốn tự tay kiếm tiền?

Như vậy chẳng phải sẽ được coi là thương nhân rồi sao?

Sĩ nông công thương xưa nay đều là tầng lớp thấp kém trong xã hội....

“Nương nương, gia tài của Đoan Mộc gia không phải là ít, chỉ cần nương nương lên tiếng thì dù bao nhiêu Đoan Mộc đại nhân cũng sẽ mang tới cho nương nương mà

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Tổ Văn Ế Văn “Tiền của Đoan Mộc gia là của Đoan Mộc gia, bổng lộc hoàng hậu là của hoàng cung, những thứ đó đều không thể dùng. Hễ ta dùng đến lập tức bị phát hiện ngay. Còn những thứ ta kiếm được đều thuộc về ta, ngoại trừ cái vòng ngọc san hô này vì nó là đồ ngự ban, nếu bán đi chắc chắn sẽ bị phát hiện hành tung, cho nên kiên quyết không thể dùng đến.”

Tổ Văn Ế Văn ù ù cạc cạc, chỗ hiểu chỗ không, Tiểu Tiểu cũng không muốn giải thích thêm nữa, nàng ngồi quyết toán sổ sách ghi chép việc mua bán rồi cho hai cung nữ lui xuống.

Hôm nay ngoài việc thu thập vàng bạc châu báu, Tiểu Tiểu còn muốn dành chút thời gian để suy tính về tình hình hậu cung.

Hoàng quý phi cao ngạo, thế lực lại không nhỏ

Trần phi đối với ai cũng lãnh đạm nhàn nhạt, tuy với Đoan Mộc Lang Hoàn cũng có chút cung kính

Vân quý nhân và Vân chiêu nghi là biểu tỹ muội, tuy có chút suy tính riêng nhưng vẫn còn vẻ hồn nhiên, chất phác.

Thục phi mặc dù vênh váo nhưng hành động tùy tiện, bề ngoài xinh đẹp tà mị nhưng lại không có tâm cơ, nói chung là một nhân vật dễ đối phó.

Tiểu Tiểu nếu muốn trót lọt thoát khỏi cung, thì mọi sinh hoạt ở đây nhất định phải cẩn trọng, không để người khác có cơ hội hãm hại mình. Tất cả mọi người trong hậu cung này đều thêm muốn ngôi vị của nàng.

Haizz..thế mới nói, làm nữ nhân đã khó, làm nữ nhân của hoàng đế còn khó hơn, làm chính cung của hoàng đế lại càng vạn phần gian nan.

4. Chương 4: Ghen Tuông

Đêm về khuya, trăng thanh gió mát, không khí lan tỏa một mùi hương dễ chịu thanh bình. Lúc này, hoàng đế bệ hạ của vương triều Trường Nhạc lại không có tâm trạng thưởng thức thiên nhiên. Hắn chấp tay sau lưng đứng cạnh cửa sổ, chăm chú nghe thái giám báo cáo tình hình:

“Hoàng hậu nương nương hôm nay chế tạo ra một thứ gọi là Hoa lộ, nghe cung nữ nói, khi tắm rửa xoa một ít lên người thì cả ngày tỏa ra mùi hương hoa thơm mát. Vì vậy các phi tần trong cung đều kéo đến Phượng Khôn cung để xin Hoa lộ về dùng”

Tên thái giám ngừng lại một chút, lên quan sát sắc mặt hoàng đế rồi nơm nớp lo sợ tiếp tục “Hoàng hậu nương nương giờ ngọ hôm nay còn nói ...nói...”

Thượng Quan Mặc bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, hần nhú mày tra hỏi “Hoàng hậu đã nói gì?”

Thái giám nuốt nước bọt, bắt chước theo ngữ khí của Tiểu Tiểu “Kỳ thực hoàng quý phi có ra sao cũng được, ta cũng không dự định ở trong cung lâu dài. Cái tên hoàng đế đực ngựa kia, cái tên hoàng đế hoa tâm, quái dị kia, ta nhường lại hết ấy phi tử xinh đẹp của hần ha ha ha!”

Mặt hoàng đế đen lại.

Đực ngựa? đực ngựa là thế nào?

Nghe có vẻ không phải thứ tốt lành gì....cũng không giống lời ca ngợi...

Hoa tâm? Hoàng đế không hoa tâm mới là hoàng đế tốt sao?

Quái dị?

Gì chứ, nàng mới là người quái dị, toàn gia nàng đều là người quái dị!

Thượng Quan Mặc bỗng giật mình, lắc đầu. Không được, không được, hần sao có thể mắng nữ nhân quái dị kia, làm vậy khác nào tự mắng chính hần?

Thái giám lại nuốt nước bọt, ngập ngừng không biết có nên kể tiếp không...

Thượng Quan Mặc lạnh lẽo ra lệnh “Tiếp tục”

Thái giám giọng run run, thuật lại lời nói của Tiểu Tiểu “Chờ khi ta có cơ hội ra khỏi cung, ta nhất định sẽ ăn hết mấy mỹ nam tử trong tướng công quán. Các người có ai muốn cùng bản cung đi hưởng thụ không, bản cung sẽ cho các người được tận hưởng sung sướng. Mấy mỹ nam tử này so với tên hoàng đế quái dị kia nhất định là đẹp hơn vạn phần ha ha ha...”

Rầm!

Một bên cánh cửa sổ vỡ nát dưới nắm đấm của Thượng Quan Mặc. Tên thái giám mặt trắng bệch, quyết định không nói thêm điều gì nữa, kỳ thực cũng không còn gì hay để nói.

Thượng Quan Mặc bùng bùng lửa giận, ánh mắt lóe lên một tia hung hiểm.

Tướng công quán?

Mỹ nam tử?

Dám đem hần so sánh với mấy tên mỹ nam mặt hạng sao?

Lẽ nào là nói giỡn!?

Phải rồi, nữ nhân quái dị kia sao có thể đem ngôi vị cửu ngũ chí tôn ra so sánh với đám mỹ nam tử chứ.

Không thể nào!

Thượng Quan Mặc xoa xoa ngực mình, chẳng biết vì sao khi nghe được nữ nhân kia muốn đến tướng công quán, lòng hần lại thấy khó chịu.

Haizz

“Đi tướng công quán ư...cả đời này cũng đừng hòng ra khỏi cung..” hần lăm bằm hậm hực

Thượng Quan Mặc ngược lên nhìn trăng đêm, đắm chiêu suy nghĩ hồi lâu rồi đột ngột lệnh cho thái giám “Bãi giá tới Phụng Khôn cung”

Trời....

Tên thái giám ngẩn ngơ, kinh ngạc....ôi! chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hoàng đế bệ hạ từ đêm động phòng đến giờ còn chưa từng đi ngang qua Phụng Khôn cung...không phải bệ hạ muốn đi giết hoàng hậu nương nương chứ??

Thái giám quỳ sụp xuống khuyên ngăn “Bệ hạ, trăm vạn lần không nên. Hoàng hậu nương nương dù tốt xấu gì cũng là mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ tùy tiện giải quyết như vậy khó có thể làm bách tính tin phục”

Hoàng đế sắc mặt cổ quái, trừng mắt nhìn thái giám “Ai nói trẫm đi giải quyết hoàng hậu? Trẫm đêm nay muốn để hoàng hậu thị tẩm”

“a a a, bệ hạ, trẫm triệu lần không nên”

Thượng Quan Mặc nổi giận “Trẫm cùng hoàng hậu thị tẩm, có gì không được?”

Thái giám ngơ ngác, đột nhiên phát hiện ra mình nói sai.

Ai, cũng không thể trách hần..Thượng Quan Mặc lâu nay không đoái hoài gì đến Phụng Khôn cung, đêm nay lại đột nhiên muốn cùng hoàng hậu thị tẩm. Ai nghe thấy cũng có cảm giác đó chỉ là cái cớ, hoàng đế thực chất đến để giải quyết hoàng hậu.

Hần tìm cách thoái thác: “Nhưng..nhưng việc này cần dựa theo quy củ, trước tiên phải để nô tài đi thông báo với hoàng hậu, chờ hoàng hậu tắm rửa thay y phục xong mới để bệ hạ giá lâm. Hôm nay vội vã như vậy, không chừng hoàng hậu nương nương đã say giấc nồng rồi”

Thượng Quan Mặc liếc thái giám một cái, dứt khoát nói “Không cần thông báo, người cũng đừng đi theo. Trẫm đi một mình”

Thái giám sửng sốt tròn mắt nhìn hoàng đế, hần không thém phản ứng lại, lắc lắc ống tay áo, đi thẳng ra cửa.

Tại Phụng Khôn cung.

Đêm nay trăng thanh gió mát, tâm tình Tiểu Tiểu thoải mái nên nàng đi ngủ sớm hơn thường lệ.

Trong mộng, Tiểu Tiểu đang khiêng từng túi vàng ra phía ngoài hoàng cung.Sau khi ra khỏi cổng thành, nàng bắt đầu lấy vàng trong túi ra ném Thượng Quan Mặc, ném đến khi hần tối tăm mặt mũi. Tiểu Tiểu vô cùng đắc ý, chạy một mạch đến tướng công quán, gọi bảy mỹ nam tử.

Bảy mỹ nam tử nằm thẳng hàng trên giường, tay ôm của quý....

Mặt Tiểu Tiểu sáng lên, nước dãi chảy ra....

Đúng lúc này, tên bị chọi vàng đến tối tăm mặt mũi Thượng Quan Mặc đột ngột xuất hiện, hần cười lạnh nói “Dám sau lưng trẫm hú hí với mỹ nam tử sao? Trẫm đánh chết người! Trẫm tru di cửu tộc nhà người!”

Tiểu Tiểu nghe vậy, ngẩng đầu cười lớn “Ta đây một người thân cũng không có, người muốn tru di cũng khó đó. Cớ mà người không phải đã nói ta có tên trong gia phả hoàng thất sao? Vậy người có định giết chín đời hoàng thất nhà các người không vậy? Ha ha ha ha ha ha ha!”

Cuối cùng, Tiểu Tiểu co chân đá cho Thượng Quan Mặc một cái, rồi tay trái dịu dàng ôm mỹ nam tử, tay phải vuốt ve khuôn mặt đẹp như điêu khắc của hần, mỉm cười sung sướng.

“Tên Thượng Quan Mặc quái dị kia, ta giẫm chết người! Ta giẫm chết người! Ta giẫm giẫm giẫm!”

.....

Thượng Quan Mặc không đánh trống khua chiêng, một mình lẳng lặng tiến vào Phụng Khôn cung, lên vào phòng Tiểu Tiểu, chợt nghe thấy Tiểu Tiểu hoa tay múa chân nói mớ “Tên Thượng Quan Mặc quái dị kia, ta giẫm chết người! Ta giẫm chết người! Ta giẫm giẫm giẫm! Lại đây lại đây nào các sủng nam của ta, bảo bối của ta, cho bản cô nương hôn một cái nào.... oa ha ha ha ha ha....”

Thượng Quan Mặc sững sờ...hần phải thừa nhận, hóa ra trên thế gian này lại có người điên cuồng như thế. Hoàng hậu này không những nằm mộng đi tìm mỹ nam tử, lại còn muốn mưu sát hần-hoàng đế phu quân của nàng...

Thượng Quan Mặc nổi giận, gầm lên giận giữ “TÍNH LẠI CHO TRẫm”

Tổ Văn Ế Văn đang ngủ bên ngoài giật mình tỉnh giấc, cuống quýt chạy vào khuê phòng hoàng hậu. Các nàng tròn mắt nhìn hoàng đế bệ hạ đang đứng cạnh giường hoàng hậu nương nương....

Trời ơi!

Đây thật là hoàng đế sao?

Hoàng đế đêm hôm khuya khoắt đến tìm nường nường của các nàng ư?

Thị tằm...!??

Ồi....thật không dám tin

Thực sự là quá khó tin!

Hoàng hậu nường nường của các nàng rốt cục cũng được hoàng đế sủng hạnh rồi sao?

“Các người lui ra ngoài cho trẫm”

Thấy hoàng thượng hùng hổ, Tổ Văn Ế Văn không dám cãi lệnh, liếc nhìn hoàng hậu nường nường rồi lặng lẽ lui ra phía ngoài.

Hoàng hậu nường nường, người tự bảo trọng.....

Tiểu Tiểu có tật ngủ say như chết, người bình thường không thể làm nàng tỉnh giấc được. Đây không biết nên gọi là khuyết điểm hay ưu điểm của nàng nữa.

Mặc dù Thượng Quan Mặc la hét này giờ, Tiểu Tiểu vẫn ngủ rất êm ái, trong mộng vẫn cứ hai tay ôm sủng nam, bàn chân giơ lên giẫm Thượng Quan Mặc.

Lúc này, cảnh trong mơ chợt chuyển biến. Thượng Quan Mặc bước đến, đẩy mỹ nam của Tiểu Tiểu ra rồi tàn bạo túm lấy xiêm y nàng, bộ dạng thập phần hung ác.

Tiểu Tiểu cũng không cam chịu bị đàn áp, phải một quyền, trái một quyền. bắt chước thần tượng Thành Long trong phim, vừa đánh vừa hô lên cho khí thế “Saa...phì phì...”

Tiểu Tiểu trong mộng đánh rất đã tay còn Thượng Quan Mặc ngoài hiện thực bị đánh đến tím mặt.

“Người...người...dám đánh trẫm?”

Thượng Quan Mặc tức giận cuồn cuộn, thế gian này còn chưa từng có người dám xuống tay đánh hắn!!!

Thế nhưng, trong đáy lòng lại ánh lên vài tia vui vẻ....??

Ai, Thượng Quan Mặc bệ hạ, người nên tự thừa nhận đi. Kỳ thực người đúng là dạng người ngược cuồn rồi (ý là càng bị đập càng khoái =.=!)

Thượng Quan Mặc kinh ngạc nhìn dáng vẻ say ngủ, nụ cười sáng lạn trong mơ của Tiểu Tiểu, trong lòng chợt nổi lên một tình cảm dịu dàng

A a a Thượng Quan Mặc thất kinh vì suy nghĩ của mình, vội vàng buông Tiểu Tiểu xuống rồi... bỏ chạy trốn chết =))

Tổ Văn Ế Văn thấy hoàng đế bỏ đi, liền len lén chạy đến, thấy nường nường nhà mình vẫn nằm ngủ khò khò bình yên vô sự. Các nàng không khởi thêm lần nữa thán phục tài ngủ của hoàng hậu nường nường. Đúng là thiên hạ vô địch rồi!

Tiểu Tiểu vẫn tiếp tục bạo ngược Thượng Quan Mặc trong mộng. Còn hoàng đế hiện tại đang lang thang dưới ánh trăng đêm, đeo một vẻ mặt không giải thích được.

Thượng Quan Mặc hắn làm sao lại có tình cảm với một nữ nhân suốt ngày mơ mộng bỏ chồng đi tìm mỹ nam..

Không!

Không đời nào!

Hắn đường đường là hoàng đế bệ hạ, bất kể nữ nhân nào của hắn cũng tốt hơn loại nữ nhân quái dị kia.

Lại còn nghĩ ra chuyện đi tìm mỹ nam!

Ngày mai hẳn sẽ sai người đi dẹp hết tất cả tướng công quán. Nữ nhân quái dị kia cho dù có cơ hội ra khỏi cung, cũng đừng hòng tìm được một quán nào.

Còn chuyện nhất thời nảy sinh tình cảm kia, chắc là do đêm nay trăng đẹp quá làm hấn loạn tình...

Đúng, nhất định là do ánh trăng hại!

Ngày thứ hai

Trời còn chưa sáng, từ Phượng Khôn cung truyền ra một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm. Chủ nhân của tiếng thét ấy chính là hoàng hậu vương triều Trường Nhạc Tô Tiểu Tiểu.

Nguyên nhân được giải thích như sau: Tiểu Tiểu hôm qua ngủ ngon mơ mộng đẹp nên sáng nay thức dậy rất sớm. Vừa rời khỏi giường, chuyện đầu tiên nàng làm không phải là rửa mặt thay xiêm y mà chính là đi lên chính điện nhìn một cái xem đồng tiền tài của nàng có bình yên vô sự hay không.

Ai, thật là bi thảm. Lúc không có tiền thì lo lắng tìm cách kiếm tiền, kiếm được tiền rồi lại lo lắng tiền bị trộm mất.

Vì thế, sáng nay Tiểu Tiểu thấy nóng ruột, thấp thỏm đi lên chính điện...

Cái rương tiền trong ngăn tủ hôm qua còn đầy ắp vàng bạc châu báu, tới hôm nay đã không cánh mà bay....

Tiểu Tiểu sững sờ há hốc nhìn trừng trừng vào ngăn tủ trống rỗng

Không có.

Nàng lấy tay nhéo nhéo mặt mình mấy cái. Aa...đau quá!

Vậy đây không phải đang nằm mơ.

Tiểu Tiểu chậm chậm nhắm mắt rồi lại chậm chậm mở mắt ra

Vẫn không có.

Nếu điều này không phải đang mơ, cũng không phải ma thuật gì, thì đích thực nàng đã bị mất trộm. Hoàng hậu nương nương đã bị mất trộm...Tiểu Tiểu hít sâu một hơi,dùng hết sức bình sinh mà cất tiếng hét chói tai

“A a a a a a a a a a a a a a a a....”

Tiếng thét làm toàn thể cung nữ thái giám mở choàng mắt khiếp hãi, vội vội vàng vàng nhảy khỏi giường chạy ra chính điện.

Bọn họ trông thấy hoàng hậu nương nương nhà mình tóc tai bù xù, vẻ mặt oán giận, ánh mắt rực lửa nhìn những người vừa chạy vào chính điện.

Cuối cùng Tổ Văn Ế Văn bước tới hỏi han “Nương nương, người làm sao vậy?”

Tiểu Tiểu vẻ mặt u oán, chỉ vào ngăn tủ trống rỗng “Bản cung bị mất trộm....”

Lời vừa nói ra làm tất cả mọi người nín thở.

Trời! kẻ nào dám to gan lớn mật ăn trộm đồ của hoàng hậu nương nương chứ?

Đồ đã bị lấy trộm, việc đầu tiên Tiểu Tiểu phải làm là tìm...

Nội ứng!

Không có nội ứng thì tuyệt đối không có khả năng một đêm lấy đi tiền tài của Tiểu Tiểu.

Trong Phượng Khôn cung bảo vật vô số, vì sao lại chỉ lấy trộm rương tiền hôm qua nàng vừa kiếm được. Nhất định là có nội ứng.

Tiểu Tiểu dù phải đào tung ba thước đất cũng nhất định tìm cho ra tên đó. Nàng hít sâu một hơi, nhìn một lượt tất cả thái giám cung nữ

“Gọi tất cả dậy tập trung lại đây cho ta. Sau nửa canh giờ bản cung sẽ bắt đầu thẩm vấn tại chính điện. Nếu để bản cung tìm ra ai là nội ứng, ta nhất định sẽ đem tên này trừng trị theo cung quy. Nhưng...”

Tiểu Tiểu nhân nhạ quan sát phản ứng của mọi người.

“Nếu như có người chủ động đến tìm bản cung nhận tội, bản cung sẽ tha cho hắn một mạng”

Dứt lời, Tiểu Tiểu đứng tại chỗ chờ đợi kẻ tự thú. Ai nấy nhìn nhau hoang mang sợ hãi, tiếng rì rầm khe khẽ lao xao trong đám người phía dưới nhưng tuyệt nhiên không thấy kẻ nào lên tiếng nhận tội.

Tiểu Tiểu rất thất vọng, nàng lạnh lùng ra lệnh “Nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu thẩm vấn, đầu tiên là cung nữ rồi đến thái giám, cuối cùng là thị vệ”

Nói xong, Tiểu Tiểu quay bước trở lại khuê phòng, Tố Vân Ế Vân vội vã chạy theo. Đám cung nữ thái giám chờ ba người đi khuất lại bắt đầu lú lú ríu ríu trao đổi.

“Trời đất, rốt cuộc kẻ nào đã lấy tiền bạc của hoàng hậu nương nương vậy? mau ra tự thú đi”

“Đúng đó! Đừng làm phiền hà đến người khác”

“Hoàng hậu nương nương đối với chúng ta tốt như vậy, chúng ta cảm tạ nương nương còn chưa đủ, tại sao lại còn đi trộm đồ của người chứ”

“Rốt cuộc là ai vậy, mau khai ra đi!”

“Nếu không ra, chúng ta sẽ cùng gánh chịu tai ương đó”

“Ai, Làm sao mà mới sáng sớm đã xảy ra chuyện này thế”

“Hay nha, hôm qua rõ ràng còn êm đẹp mà hôm nay gặp phải chuyện này”

“Dù sao cũng không phải do ta làm, Nghê Thường người chứng minh cho ta nhé, đêm qua chúng ta đều ở cùng một chỗ”

“Đúng vậy đúng vậy, vì thế ta cũng là ngoại phạm...”

...

Phượng Khôn cung hôm nay trải qua một buổi sáng đầy sóng gió.

Sau nửa canh giờ, Tiểu Tiểu thay xiêm y, dùng đồ ăn sáng rồi bắt đầu thẩm vấn.

Cung nữ đầu tiên tiến vào. Tiểu Tiểu hỏi “Người từ giờ Tuất tới qua cho đến giờ Thìn sáng nay làm những gì? Có người làm chứng không?”

Cung nữ khai báo “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ canh ba sáng nay thức dậy sau đó cùng với Lục Ý đi hái sương sớm”

Tiểu Tiểu gật đầu “Người lui ra”

...

....

Tiếp đến là thái giám

“Người từ giờ Tuất tới qua cho đến giờ Thìn sáng nay làm những gì? Có người làm chứng không?”

“Khởi bẩm nương nương, giờ đó nô tài đang ngủ. Tiểu Kế Hòa và nô tài ở cùng một phòng, hẳn có thể làm chứng”

....

....

Cuối cùng là thị vệ

“Người từ giờ Tuất tới qua cho đến giờ Thìn sáng nay làm những gì? Có người làm chứng không?”

“Nô tài lúc đó đang trong phiên trực. Trực cùng nô tài còn có Ti Vũ có thể làm chứng”

....

Tiểu Tiểu đã thẩm tra một lượt tất cả mọi người nhưng vẫn không thu được manh mối nào. Kỳ thực trong lần thẩm vấn này, có một số lời khai khá đáng ngờ, ví dụ như việc cùng nằm ngủ chung phòng với một người khác. Nếu như người làm chứng cũng đang ngủ thì há có thể biết đối phương làm gì? Nếu như có kẻ nửa đêm thức dậy trộm đồ rồi trở về phòng tiếp tục ngủ, không phải là vẫn có người làm chứng đó sao?

Ai, Tiểu Tiểu nghĩ mình đã uống phí khí lực cho buổi thẩm vấn này rồi

Tổ Văn Ế Văn rụt rè lên tiếng “Nương nương, người vẫn chưa thẩm vấn chúng nô tì...”

Tiểu Tiểu lắc đầu “Không cần, ta tin tưởng hai người các người”

Hai cung nữ cảm động nhìn hoàng hậu, nước mắt khê lăn dài trên má.

Tiểu Tiểu tin chắc Tổ Văn Ế Văn không liên quan đến vụ này. Chủ mưu chắc chắn là một trong năm phi tử hôm qua đến xin Hoa lộ: Hoàng quý phi, Trân phi, Thục phi, Vân chiêu nghi và Vân quý nhân.

Tiểu Tiểu nhú mày suy nghĩ, Tổ Văn Ế Văn ở cùng một chiến tuyến với nàng nên tuyệt đối không thể là nội ứng. Rốt cuộc là ai trong năm nữ nhân kia đây?

Vân chiêu nghi và Vân quý nhân không giống loại người có gan làm việc này.

Thục phi hôm qua tài đại khí thô, có chút giống loại nữ nhân hay vợ vét đồ của người khác.

Trân phi tặng cho ta toàn bạc trắng, thái độ nhàn nhạt lãnh đạm, cũng không giống người có thể trộm đồ.

Hoàng quý phi hôm qua tự cao tự đại, bạc cũng đưa tới nhiều nhất. Hơn nữa nghe Tổ Văn Ế Văn nói, nàng là tài nữ nổi tiếng kinh thành như vậy ít nhiều sẽ có chút ngạo khí, quyết không có khả năng làm ra những chuyện hèn hạ này.

Như vậy, xét ra thì Thục phi có khả năng nhất....

Tiểu Tiểu lẩm bẩm “Vừa nãy thẩm vấn chỉ lo tìm nội ứng, quên mất không hỏi thị vệ xem tối qua có thấy ai ra vào Phụng Khôn cung không?”

Ách....

Tổ Văn Ế Văn liếc mắt nhìn nhau, nuốt nước bọt...”Cái kia...nương nương....”

Ế Văn tiếp lời “Là như vậy, đêm qua hoàng đế bệ hạ có ghé qua đây...”

Tiểu Tiểu ngẩn ra một lúc lâu rồi ngơ ngác lên tiếng “Các người nói gì? Tên hoàng đế quái dị kia đã tới đây ?”

Tổ Văn Ế Văn gật đầu “Đúng vậy ạ”

Tiểu Tiểu hỏi nhỏ “Hắn tới đây làm gì?”

Tổ Văn Ế Văn lắc đầu “Bẩm nương nương, chúng nô tỳ không biết”

Ế Văn cảm thấy chưa ổn, lại nói thêm “Nương nương, đêm qua nô tỳ vào phòng nương nương thì đã thấy hoàng đế đứng cạnh giường của người từ lúc nào, sau đó còn túm lấy xiêm y của người...”

Mặt Tiểu Tiểu tối lại...cuối cùng nàng đã hiểu đêm qua vì sao giấc mộng lại có vẻ chân thực đến vậy...

Đêm qua nàng nằm mơ đánh tới tấp tên Thượng Quan Mặc đó.

Không phải là nàng đã đánh thật đấy chứ?

Ai nha! Sớm biết như vậy tối qua nàng cố đánh cho hắn rụng hết răng!

Nhưng mà không đúng...!

Tiểu Tiểu bỗng nhiên trừng mắt “Tên quái dị kia có làm gì ta không vậy?”

Thân thể này nàng muốn giữ gìn thật tốt để sau này tìm một phu quân ôn nhu đẹp trai, sao có thể để tên hoàng đế quái dị kia chà đạp được!

Tổ Vân Ế Vân tỉ mỉ kể lại cho hoàng hậu nương nương sự việc ngày hôm qua “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ nghĩ là không có. Bởi vì tối qua nương nương ngủ rất say, còn hoàng đế bệ hạ thì chỉ ngồi người đứng bên giường nương nương không tới một nén nhang. Vì thế nô tỳ nghĩ với khoảng thời gian này, hoàng đế bệ hạ không làm được cái gì cả”

Tổ Vân thấy dường như hoàng hậu còn chưa tin tưởng nên bồi thêm “Hơn nữa, khi hoàng thượng đi ra thì quần áo chỉnh tề, tóc tai ngay ngắn, hô hấp bình thường, một chút cũng không giống như vừa ân ái mây mưa. Nương nương cứ yên tâm, hoàng thượng hôm qua ngoài việc nằm xiêm y nương nương rồi rống lên vài tiếng bắt nương nương tỉnh lại, thì cái gì cũng chưa từng làm”

Tiểu Tiểu nghe xong liền gật đầu thỏa mãn. Thấy vậy, Ế Vân lại tinh quái nháy mắt một cái rồi nói “Nhưng mà tối hôm qua nô tỳ hình như thấy sắc mặt bệ hạ không được tốt, cước bộ không vững, hơn nữa trên mặt còn có chút sưng sưng”

Tiểu Tiểu nghe xong cười đắc ý “Tốt, tốt”

Từ sau khi tỉnh lại thì đây là chuyện duy nhất có thể khiến cho nàng mỉm cười. Đêm qua hẳn là một quyền của nàng đã trúng đích ha ha

Bất quá cái tên quái dị hoa tâm kia mò tới Phụng Khôn cung làm gì nhỉ? Không phải là muốn nàng thị tẩm chứ?

Chắc chắn là không rồi.

Hay là hắn đến tìm nàng tính sổ?

Cái này rất có khả năng nha

Bất quá, nàng cũng không phải loại người có thù không báo.

Tên hoàng thượng biến thái đó đêm hôm khuya khoắt đến tìm nàng, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng...Ai, tuy rằng nàng không có bị đánh thức nhưng vẫn coi như là quấy rối giấc ngủ của nàng. Nói không chừng nếu tên Thượng Quan Mặc không tới, nàng còn có thể cùng với sủng nam hôn thêm vài cái, làm thêm vài động tác thân mật...

Tóm lại, tên hoàng đế đó có tội!

“Ế Vân mau đi điều tra xem đêm nay tên Thượng Quan Mặc đó sẽ đến chỗ phi tần nào”

Tổ Vân sửng sốt “Nương nương, người muốn làm gì vậy?”

Tiểu Tiểu cười nhạt “Đêm qua Thượng Quan Mặc dám quấy nhiễu giấc mộng đẹp của ta, đêm nay ta sẽ phá mộng xuân của hắn”

Ế Vân giật mình sợ hãi...phật tổ của nàng ơi, quan Thế Âm của nàng ơi, các thánh thần của nàng ơi...

Quấy phá mộng xuân của hoàng đế...

Trời...

Các nàng nghe nói nam nhân sẽ vô cùng cuồng nộ khi bị quấy phá việc sinh hoạt vợ chồng, vô luận là nam nhân đó ngày thường có ôn nhu điềm đạm bao nhiêu đi nữa...

Ế Vân nuốt nước bọt...hoàng thượng mà các nàng biết không phải loại người ôn nhu điềm đạm, có thể nói là rất nóng nảy, cường bạo...

Nếu như hoàng hậu nương nương thật sự đi quấy phá việc mây mưa của hoàng thượng, chẳng phải các nàng sẽ chết rất thảm hay sao !?

A a a a a không được, tuyệt đối không được

Tổ Vân vội vàng nói lảng sang chuyện khác, nàng hỏi “Nương nương à, chuyện bị mất trộm này chúng ta phải làm sao bây giờ? Có cần đi báo với phủ nội vụ không?”

Tiểu Tiểu tiếp tục cười lạnh “Không cần. Việc này bản cung sẽ từ từ giải quyết, không cần vội”

Ngừng một chút, Tiểu Tiểu lại tiếp tục vấn đề kia “sáng nay bản cung bị ức hiếp, đêm nay bản cung sẽ trả lại tên Thượng Quan Mặc kia gấp nhiều lần”

Tổ Vân khóc không ra nước mắt...Nàng quả nhiên nói sai rồi...Đang tự nhiên lại nói đến đề tài này...Lần này nàng chắc chắn sẽ thật sự chết thảm

Tổ Vân Ế Vân hận không thể lay chuyển quyết định của hoàng hậu nương nương, không thể làm cho nàng dẹp bỏ ý niệm đó khỏi đầu

Quấy rối bệ hạ mây mưa, thật là nhiều dũng khí...

Hoàng hậu nương nương từ hồi mất trí nhớ đến giờ sao lại to gan vậy chứ?

Tiểu Tiểu cười nhạt, bắt đầu âm thầm lên kế hoạch cho đêm nay.

Việc tiền bạc của nàng bị mất trộm, Thượng Quan Mặc tuyệt đối không tránh khỏi liên can. Nếu như hẳn không nạp quá nhiều phi tử như vậy thì làm sao có việc này xảy ra.

Bầu trời đêm nay không trăng không sao, mây mù ảm đạm, thật thích hợp để làm chuyện xấu. Nghĩ lại, tất cả những âm mưu đảo chính, giết người, phóng hỏa, đại đa số cũng xảy ra vào buổi tối.

Tiểu Tiểu mua chuộc được thái giám bên người Thượng Quan Mặc, biết được đêm nay hoàng thượng sẽ đến cung Thực phi. Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng rồi phân phó Tổ Vân Ế Vân

“Đêm nay bản cung sẽ quấy phá hoàng đế, cung điện Thực phi đêm nay chắc chắn không ít thị vệ canh gác. Các người lần trước từng nói có thể dễ dàng đánh ngã thị vệ, hôm nay hãy trở tài cho bản cung xem”

Tổ Vân Ế Vân mặt trắng bệch, cuống quýt nói “Nương nương, không thể làm như vậy được đâu”

“ai nha, nương nương, người muốn đi quấy phá hoàng thượng thì sao không trực tiếp tiến thẳng vào. Lén lút đánh ngã thị vệ canh gác như vậy rất không phù hợp với phong thái hoàng hậu”

Tiểu Tiểu chớp chớp mi, chậm rãi nói “Không hề gì, ta vốn chưa từng nghĩ cần phải xử sự như bậc mẫu nghi thiên hạ. Lần này ta không thích trực tiếp hành động”

Tổ Vân suýt ngã lăn ra đất. Trời! hoàng hậu nương nương của các nàng vì sao lại ngày càng không giống với trước đây như vậy...

Tổ Vân nếu không phải biết được hoàng hậu nương nương bị mất trí nhớ, thì nàng chắc chắn sẽ cho rằng có một người khác đang ở trong cơ thể nương nương.

Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng chớp mắt mấy cái rồi nhìn chăm chăm Ế Vân:

“Ế Vân, một mình người có thể hạ gục hết mây tên thị vệ canh gác cung Thực phi không?”

Ế Vân tự nhiên có dự cảm chẳng lành, nàng nuốt nước bọt không muốn trả lời “có thể”. Thế nhưng đối mặt với cặp mắt trong suốt đang mong chờ của hoàng hậu, Ế Vân lại không thể nào nói dối được. Nàng lặng lẽ trả lời “Bẩm nương nương, nô tỳ có thể”

Mắt Tiểu Tiểu sáng lên, trong lòng thập phần đắc ý.

Oa ha ha ha võ công của hai cung nữ thân cận này quả nhiên xảo diệu nha.

Tiểu Tiểu quay sang Tổ Vân, chớp mắt mấy cái, ánh mắt lại lóe lên đầy nham hiểm “Tổ Vân Tổ Vân”

Tổ Vân biết mình không thoát khỏi liên can với vụ này, giọng nói đầy cam chịu “Nương nương, xin cứ nói. Chỉ cần nương nương yêu cầu thì Tổ Vân sẽ tận lực hoàn thành. Cho dù lên núi đao xuống biển lửa nô tỳ cũng không chối từ”

Tiểu Tiểu cười hắc hắc ra lệnh “Bản cung không cần người lên núi đao xuống biển lửa, cũng không bắt người đi làm cái gì kinh thiên động địa. Người chỉ cần bay lên mái nhà ngồi rình coi tên hoàng đế quái dị cùng Thục phi đang xxx đến đoạn nào. Người chờ bọn hắn làm được phân nửa rồi thì báo cho ta, ta lập tức hành động. Ha ha ta sẽ làm cho tên Thượng Quan Mặc kia tức chết luôn”

Tiểu Tiểu âm trầm cười “Nghe nói nham nhân làm được một nửa mà bị quấy rối, sau này sẽ bị mắc bệnh sinh lý...”

Tổ Vân Ế Vân trợn mắt nhìn trần trời Tiểu Tiểu. Hóa ra nương nương có mục đích này...

Trời!!!!

Hoàng hậu cũng độc ác quá đi...

Tổ Vân yên lặng ngẫm nghĩ rồi quay sang Ế Vân nói “Ế Vân này, hay chúng ta đổi vị trí đi. Ta sẽ đi hạ ngục thị vệ còn người đi rình...”

Ế Vân chưa nghe hết câu đã nhảy lên xua tay rồi rít “Không không không. Đi rình bệ hạ với Thục phi nương nương mây mưa, tội này lớn lắm đó”

Tiểu Tiểu không nói gì, nàng vỗ vai trấn an hai cung nữ

“Đừng sợ, Bản cung đảm bảo hai người không có việc gì đâu. Các người yên tâm, ta tuyệt đối không để các người gánh họa đâu”

Tổ Vân Ế Vân không phản ứng lại, chỉ yên lặng theo Tiểu Tiểu trở về Phượng Khôn cung.

Màn đêm đen kịt trải dài trên mặt đất.

Đã tới lúc hành động.

Tiểu Tiểu thay đổi y phục.

Thông thường mà nói, những kẻ hành sự trong đêm tối luôn vận hắc phục, đeo mặt nạ trùm đầu kín mít chỉ hở đôi mắt. Đó là y phục dạ hành chuyên để hành sự.

Nhưng Tiểu Tiểu dù gì cũng là đương kim hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ. Nàng không thể hành sự như vậy. Nàng sẽ mặc một y phục thật rực rỡ chói sáng, loại y phục có chứa huỳnh quang.

Tiểu Tiểu lục lọi tủ quần áo của Đoan Mộc Lang Hoàn một hồi, cuối cùng cũng tìm được một bộ thích hợp. Nàng nghe nói bộ xiêm y này Lang Hoàn đã phải hao tổn rất nhiều vàng bạc và nhân lực mới làm ra. Có thể nói là vô giá.

Tiểu Tiểu mặc xiêm y này vào, nữ nhân nào có thể cạnh tranh nổi chứ

Y phục này tuy rằng không thích hợp với phong cách Tiểu Tiểu nhưng chỉ có bộ này mới có thể phát quang trong bóng tối. Vì vậy Tiểu Tiểu cùng Tổ Vân Ế Vân thập phần chậm rãi bước đến cung điện Thục phi.

Dọc đường đi, Tiểu Tiểu có thể nói là vô cùng chói mắt, thị vệ canh gác Thục Phi cung nhìn thấy cũng sửng sốt há mồm đứng ngó hoàng hậu. Ế Vân chớp cơ hội không chần chừ ra tay hạ thủ.

Loáng một cái, đám thị vệ đều bị đánh ngã, trước cung Thục phi “thi thể” la liệt khắp nơi.

Tiểu Tiểu rất thỏa mãn, quay sang liếc Tổ Vân, Tổ Vân hiểu ý liền thi triển khinh công bay lên nóc nhà.

Ế Vân chớp mắt nhìn Tiểu Tiểu dò hỏi “Nương nương bây giờ chúng ta làm gì?”

Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát rồi phân phó “Người ở chỗ này canh giới, bất luận kẻ nào đi vào đều hạ thủ..”

Ế Vân đối với nhiệm vụ này vô cùng thỏa mãn, vui vẻ. Nàng chỉ sợ hoàng hậu bắt nàng lên nóc nhà cùng ngồi rình với Tổ Vân.

Ế Văn gật đầu rồi nhanh như chớp phóng đi làm nhiệm vụ. Còn lại Tiểu Tiểu, nàng nhìn quanh quẩn một hồi cũng không bắt gặp cung nữ thị vệ nào. Có lẽ giờ đã quá khuya nên cung điện thập phần vắng vẻ. Tiểu Tiểu thấy thế cũng vững tâm đi vào.

Tiểu Tiểu vốn đã sớm chuẩn bị tâm lý nếu chạm mặt cung nữ sẽ dùng uy quyền của mình ra lệnh cho họ không được hé răng, bằng không sẽ cắt cổ

Ế Văn hôm trước từng đề nghị sẽ đánh ngất giống như đánh thị vệ nhưng Tiểu Tiểu kiên quyết không chịu.

Tiểu Tiểu từ trước đến nay vốn là người thương hương tiếc ngọc. Người ta là nữ nhi phải vào hoàng cung làm cung nữ đã rất thảm rồi, còn muốn đánh ngất người ta, chẳng phải hơi quá đáng sao? Hơn nữa nữ nhân hà tất phải đánh nữ nhân

Chỉ cần không phải là nữ nhân đối địch với Tiểu Tiểu thì nàng sẽ đối đãi rất ngay thẳng.

Tiểu Tiểu dừng lại ở chỗ ngày trước tên hoàng đế quái dị Thuợng Quan Mặc cùng ả hồ ly tinh Thục phi kia

Nàng ngửa đầu lên phát hiện Tổ Văn đang nằm sấp trên nóc nhà, đỡ một khối ngói cúi người nhìn xuống. Tổ Văn mặc dù đang nghiêm chỉnh thực hiện mệnh lệnh của Tiểu Tiểu nhưng dáng dấp hơi có chút ngượng ngập, bộ dạng dở khóc dở cười. Tiểu Tiểu thấy lương tâm hơi cắn rứt, quyết định sau khi trở về sẽ ban thưởng thật hậu cho Tổ Văn Ế Văn.

Hai người này làm cung nữ của nàng quả thật là thảm. Ngẫm lại, hai nàng mới chỉ mười sáu tuổi, nam nhân tuy gặp qua đã nhiều nhưng nam nhân trần trụi không mảnh vải che thân thì thật sự chưa từng nhìn qua....

Huống chi nam nhân trần trụi này lại là đương kim thiên tử, còn đang say sưa ân ái mặn nồng...

Động tác kia

Thanh âm kia....

Biểu tình kia....

Tổ Văn mặt đỏ tới mang tai, nàng nuốt nước miếng, trong lòng bồn loạn.

Ai nha nha, bệ hạ sao lại như vậy....như vậy....

Ai, nàng nói không nên lời

A a a a

Tổ Văn ngây dại thẫn thờ cúi nhìn. Nàng vẫn nhớ hoàng hậu nương nương đã dặn chờ đến khi bệ hạ cùng Thục phi nương nương làm được một nửa sẽ nháy mắt ra hiệu cho hoàng hậu.

Nhưng....thế nào mới tính là một nửa??

Tổ Văn mím môi suy nghĩ. Ở dưới kia thân thể cường tráng của bệ hạ đang đề lên thân Thục phi nương nương...ngoại trừ tấm lưng bệ hạ đang liên tục di chuyển trước sau trước sau thì nàng không nhìn thấy cái gì khác nữa.....

Tổ Văn nghĩ ngợi, cảm thấy thế này chắc đã được coi là một nửa, liền cúi xuống nhìn Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

Đêm nay không trăng, trời tối như mực, dưới mái hiên tuy có treo mấy chiếc đèn bát giác nhưng ánh sáng chỉ nhập nhoạng, Tiểu Tiểu không thể nhìn thấy được cái nháy mắt của Tổ Văn. Tổ Văn có chút sốt ruột, vịn nhất bệ hạ và Thục phi làm xong chuyện phòng the, như vậy chẳng phải đêm mai các nàng lại phải tiếp tục rình rập nữa hay sao..?

Lỡ mà ngày mai bệ hạ thị tẩm đến Hoàng quý phi nương nương thì các nàng sẽ gặp đại bất hạnh.

Thục phi nương nương tuy rằng kiêu ngạo phách lối nhưng cũng không đến nỗi kinh khủng lắm, trong hoàng cung này, hoàng quý phi nương nương mới là nữ nhân khủng bố nhất, tuyệt không thể trêu vào. Hoàng hậu nương nếu muốn quấy phá bệ hạ, nhất định chỉ được làm trong đêm nay thôi.

Nghĩ vậy, Tổ Vân không chần chừ nữa, bay vèo xuống cạnh Tiểu Tiểu rồi thì thầm “Nương nương, bệ hạ và Thục phi nương nương sắp làm xong rồi!”

Tiểu Tiểu vừa nghe, nhãn thần lóe lên. Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, liền bật người tiến vọt vào trong. Tiểu Tiểu không biết lời từ đâu ra một chiếc chiếu đồng, nàng rón rén vén bức rèm liễu tiến vào tấm cung. Trên chiếc giường ngà tinh xảo, đôi nam nữ đang say mê ân ái

Ồ gian phu dâm phụ! Tiểu Tiểu hừ một tiếng, khuôn mặt tức giận nhưng cước bộ vẫn nhẹ nhàng như trước. Nàng muốn nhân lúc hai người không đề phòng gì mà bất ngờ đánh úp.

Quả nhiên tên hoàng đế quái dị cùng ả hồ ly tinh đang dốc hết tinh lực cho đoạn cao trào nên hoàn toàn không chú ý gì tới sự xuất hiện của Tiểu Tiểu, cho dù y phục của nàng vạn phần sáng chói nổi bật giữa đêm tối.

Tiểu Tiểu lảng lạng tiến tới bên cạnh giường ngà voi rồi

KENG! KENG! KENG! KENG!

Hoàng đế cùng Thục phi bị dọa đến hồn bay phách lạc...

Thân thể hoàng đế đột nhiên mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch

Thục phi khuôn mặt thường ngày ma mị câu dẫn nam nhân, trong nháy mắt tái xanh đầy sợ hãi.

Tiểu Tiểu lạnh lẽo liếc bộ dạng đôi nam nữ trên giường rồi quăng chiếu đồng sang một bên, nàng đẩy Thượng Quan Mặc ra khỏi người Thục phi, lại nắm tay lôi mạnh Thục phi ra khỏi giường. Thục phi vì quá bất ngờ nên ngã oạch xuống đất, thân thể đầy dờn lộ trên nền đất.

Bất quá Tiểu Tiểu không có hứng thú thưởng thức.

Nàng lạnh lùng nói “Thục phi, ngươi đi ra ngoài”

Thục phi vẫn sững sờ ngây ngốc ngồi trên mặt đất

Nàng làm phi tử nhiều năm như vậy..

Hầu hạ hoàng đế lâu như vậy...nhưng chưa từng bị lăng nhục ủy khuất như thế này.

Thục phi thật không ngờ có kẻ dám ngang nhiên quấy phá hoàng đế mây mưa, đẩy hoàng đế ra lại đá văng cả phi tử đang sung hạnh. Cho dù người này là hoàng hậu đi nữa, một hoàng hậu bị thất sủng.

Thục phi gương mặt lên nhìn Tiểu Tiểu, hôm nay hoàng hậu mặc một bộ xiêm y rất hoa lệ, đường kim mũi chỉ tinh xảo, sống động làm tôn lên vóc dáng, làn da của nàng, khiến nàng ta trở nên....

Nói như thế nào nhỉ...

Trước đây hoàng hậu cũng luôn mặc những y phục sắc sỡ công bay phượng múa nhưng lại khiến cho sắc mặt đen sạm, nhợt nhạt, trông rất tầm thường, thậm chí còn có phần quê mùa

Thế nhưng chẳng biết vì sao mà hoàng hậu hiện tại lại trắng trẻo xinh đẹp như vậy. Không phải vẻ trắng nhợt của bột chì mà trắng hồng tự nhiên đầy sức sống. Hai má hây hây đỏ, đôi mắt trong veo như nước đường như còn lớn hơn trước đây.

Hôm nay hoàng hậu mặc bộ xiêm y hoa lệ này quả thực rất đẹp.

Thục phi bỗng cảm thấy đổ kị, nàng đứng bật dậy, hai mắt rưng rưng đáng vẻ đáng thương nhìn Thượng Quan Mặc đang ngồi trên giường ngà, nũng nịu cất tiếng “Bệ hạ....”

Thượng Quan Mặc không hề phản ứng lại tiếng gọi ma mị kia, hắn đang kinh ngạc nhìn vẻ mặt tức giận của Tiểu Tiểu.

Hắn là hoàng đế

Hắn là thiên tử

Nữ nhân khắp hậu cung đều khúm núm nịnh nọt hắn

Thế nhưng ngày hôm nay...Thê tử kết tóc xe tơ của hần, hoàng hậu của hần lại xông vào lúc hần đang mây mưa với phi tử, đẩy hần ra rồi lôi phi tử ra khỏi giường.

Đáng lẽ hần phải vô cùng tức giận. Thế nhưng không biết vì sao nhìn thấy dáng vẻ thở hổn hển của nàng, hai gò má đỏ bừng của nàng, hần ngay lập tức lại muốn đặt nàng dưới thân rồi hung hăng áp lên đôi môi đỏ mọng kia....

“Bệ hạ....” khoe môi Thục phi nhếch lên, nàng không cam lòng, lên tiếng một lần nữa.

Tiểu Tiểu liếc mắt, quát lên “Câm miệng. Người cút ra ngoài cho bản cung”

Thục phi đương nhiên là không chịu, nàng ta trừng đôi mắt đẹp lên nhìn hoàng hậu “Dựa vào cái gì?”

Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng “ Vào tư cách của hoàng hậu. Bản cung là hoàng hậu, còn người chỉ là một phi tử nhỏ nhoi. Bây giờ bản cung có việc muốn nói với hoàng thượng, người còn không mau lui ra”

Thục phi cắn cắn môi ủy khuất. Nàng đứng bất động nhìn chằm chằm Thượng Quan Mặc, nam nhân này trước đó không lâu vẫn còn đè lên thân thể nàng.

Ý tứ của Thục phi quá rõ ràng. Trừ phi hoàng đế bảo nàng rời đi, bằng không nàng nhất định không rút lui.

Hoàng hậu thì sao chứ? Phế hay không phế cũng chỉ bằng một câu nói của hoàng đế thôi. Nàng càng muốn ở lại chỗ này.

Hoàng hậu kia dù xinh đẹp hơn thì đã sao chứ? Vẻ đẹp của ta trong hậu cung này vẫn là số một, chưa có nữ nhân nào sánh ngang được.

Hơn nữa bấy lâu nay nàng không ngừng trau dồi kỹ thuật lấy lòng nam nhân

Hoàng đế nhất định không thể cưỡng lại được sức quyến rũ của nàng. Nàng không cần phải lo lắng.

Hoàng hậu thì có gì lợi hại chứ. Vị trí đó sớm muộn gì cũng sẽ là của Thục phi này.

Thục phi nghĩ đến đó, lá gan lại to lên, nàng ngẩng đầu cao ngạo nhìn hoàng hậu, thân thể hoàn toàn lỏa lồ nhưng một điểm ngưng ngạt cũng không có. Trong mắt nàng ta lóe ra thần thái khiêu khích, thách thức.

Tiểu Tiểu cũng không phải ngốc, nàng hiển nhiên có thể thấy rõ ý tứ của Thục phi. Tiểu Tiểu quyết định không thêm quan tâm đến ả hồ ly này nữa. Nếu nàng ta thích trần truồng đứng ở đó, vậy cứ tùy nghi.

Tiểu Tiểu quay mặt lại, giương đôi mắt trong veo nhìn Thượng Quan Mặc. Thượng Quan Mặc lúc này đang miên man suy nghĩ nên cho đến bây giờ vẫn không nói một câu nào.

Hần một câu cũng không có nói, chỉ trầm mặc ngồi đó nhưng ánh mắt không hề rời khỏi Tiểu Tiểu.

Cuối cùng Tiểu Tiểu lên tiếng “Hoàng đế quái dị kia, đêm qua người lên vào tấm cung, quấy nhiễu mộng đẹp của ta. Vốn dĩ ta đang cùng mỹ nam tử âu yếm thân mật, nhưng chính người đã biến mộng đẹp của ta thành ác mộng, lại còn khiến cho đồ đặc trong Phượng Khôn cung biến mất. Vì thế đêm nay ta cố tình đến quấy phá mộng xuân của người”

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn lướt qua thân thể Thượng Quan Mặc, giọng giễu cợt

“Thế nào, tư vị không dễ chịu lắm nhỉ?”

Thượng Quan Mặc từ từ đứng lên, chớp chớp mi thâm thúy nhìn Tiểu Tiểu “ò, tối qua trẫm có đến Phượng Khôn cung của người sao? Đừng giỡn chứ. Cung điện của một nữ nhân quái dị, trẫm đây không có hứng thú bước vào đâu”

Tiểu Tiểu trừng mắt, thập phần khinh bỉ nhìn hần, nàng nhún nhún vai “Vậy sao, không có hứng thú cũng chẳng sao. Nhưng hôm qua ta đang mơ mộng đẹp, đột nhiên có một tên quái dị xông vào kéo áo ta, làm ta giận dữ nên phải một quyền, trái một quyền đánh cho hần thâm tím mặt mày..”

Nói đến đây, Tiểu Tiểu thản nhiên vươn ngón tay đẹp như ngọc lên chỉ chỉ vào vết thâm quanh mắt Thượng Quan Mặc.

“Ôi, hoàng thượng. Làm thế nào mà mắt người lại thâm tím thế kia? Không phải đêm qua người thô bạo với nữ nhân nào đó nên bị người ta tức giận phản kháng chứ, lại bị người ta đánh cho đến mức này. Ai nha, không phải đêm qua hoàng thượng cũng mơ thấy ta đó chứ? Ai nha nha, chúng ta thật có thần giao cách cảm nha. Ở trong mộng cũng có thể gặp nhau nữa, ta đánh hoàng thượng trong mộng, ra đến hiện thực hoàng thượng bỗng xuất hiện một vết bầm. A ha ha ha thực là kỳ diệu nha! Quả là phi thường kỳ lạ”

Thượng Quan Mặc sắc mặt ngưng ngùng, ho khan vài cái.

Nét mặt Tiểu Tiểu thì thập phần đắc chí hả hê

Thực phi trong lòng chấn động, trong đầu nàng cứ vang lên câu nói kia “...đêm qua người lên vào tẩm cung, quấy nhiễu mộng đẹp của ta...”

Bệ hạ vào tẩm cung của nữ nhân kia ư? Mấy năm nay bệ hạ còn chưa từng đi qua cung điện của Đoan Mộc Lang Hoàn chứ đừng nói bước vào tẩm cung.

Thực phi quay sang nhìn Thượng Quan Mặc, trong lòng đầy mâu thuẫn. Bệ hạ thường ngày uy nghiêm cao ngạo, còn bây giờ lại như một thiếu niên mới lớn, mặt đỏ ngừng ngùng, tựa như một người yêu thầm bị phát hiện.

Thực phi cảm thấy một nguy cơ chưa từng có từ trước đến nay. Mỗi khi có thêm một phi tử được ân sủng, nàng chỉ là trong lòng có chút khó chịu. Nhưng cảm giác sợ hãi bất an này là lần đầu tiên xuất hiện.

Một hoàng đế có thể sủng ái hàng trăm phi tần, cũng có thể không cần coi trọng hoàng hậu, nhưng tuyệt đối không thể độc sủng một người.

Đây là điều kiện bắt buộc để hậu cung tồn tại.

Thực phi bứt rứt cắn môi. Nàng phải tìm người giúp sức, không thể để chuyện này phát sinh. Hoàng hậu vốn đã có quyền lực hậu thuẫn, nếu như giờ hoàng đế lại nảy sinh tình cảm yêu mến. Vậy thì các nàng, những phi tử nhỏ nhoi còn có thể tồn tại được sao?

Thực phi nhìn từ sắc mặt lãnh đạm của hoàng hậu sang ánh mắt của hoàng đế. Từ lúc Tiểu Tiểu bước vào, Thượng Quan Mặc không buồn nhìn đến nàng dù chỉ một cái liếc mắt. Nàng run run nhặt xiêm y dưới đất, nhanh chóng mặc vào rồi xoay người lui khỏi tẩm điện.

Mặt mũi là chuyện nhỏ, thất sủng mới là quan trọng.

Thực phi đã đi ra từ lúc nào mà Tiểu Tiểu và Thượng Quan Mặc không hề phát hiện. Lúc này Thượng Quan Mặc cũng không có rảnh để quan tâm đến phản ứng của Thực phi.

Bởi vì hần cảm giác được mình đang gặp phải một tình huống lạ thường. Hoàng hậu ở trước mặt hần la hét. Hoàng hậu của hần thập phần khinh bỉ hần, nói hần là người quái dị, bảo hần quấy nhiễu nàng ôm ấp mỹ nam tử.

Thượng Quan Mặc yên lặng nhìn Tiểu Tiểu. Hần phát hiện trước đây mình chưa từng nhìn kỹ hoàng hậu. Vóc dáng bề ngoài của nàng không có gì khiếm khuyết, khuôn mặt vừa vặn, không quá to không quá nhỏ. Da dẻ mịn màng, hồng nhuận. Ngũ quan tuy không phải quá đẹp nhưng rất hài hòa, ở nàng toát lên một loại khí chất đặc biệt rất khó miêu tả...

Thượng Quan Mặc thầm kêu lên một tiếng. A! Hóa ra Đoan Mộc Lang Hoàn là người có duyên ngầm. Lúc đầu gặp tuy rằng ấn tượng rất bình thường, nhưng càng nhìn lâu càng thấy ưa nhìn. Hơn nữa, dáng vẻ này cứ lưu mãi trong lòng không thể xóa bỏ. Thượng Quan Mặc cảm thấy ngứa ngáy, bất giác muốn chạy đến vuốt ve âu yếm khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Tiểu Tiểu khinh bỉ quan sát Thượng Quan Mặc vài lần rồi dè bủ “cũng chỉ đến thế là cùng”

Nhân thần Tiểu Tiểu như đang nói với Thượng Quan Mặc rằng:

“Tên hoàng đế quái dị kia, tiểu đệ đệ của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi...”

“Tên hoàng đế quái dị kia, vóc dáng của ngươi bất quá cũng đến này thôi...”

“Tên hoàng đế quái dị kia, bị ta chơi lại, cảm giác thế nào...”

Tiểu Tiểu cũng từng có bạn trai nên đương nhiên biết không thể kích động hắn thêm nữa, bằng không, hẳn chuyện gì cũng dám làm. Đặc biệt khi bị quấy phá lúc ân ái đang cao trào.

Mà tên Thượng Quan Mặc này là một hoàng đế, một kẻ luôn được nữ nhân khúm núm, nịnh nọt. Cho tới bây giờ nữ nhân chỉ nói với hắn

“Bệ hạ giỏi quá”

“Bệ hạ, người thật lợi hại...”

“Bệ hạ, thần thiếp chịu không nổi nữa rồi...”

“Bệ hạ, xin người vào nhanh đi...”

Tình huống hiện giờ có chút kỳ lạ, nữ nhân thì xiêm áo chỉnh tề, còn nam nhân người trần như nhộng ngồi trên giường, mặc cho nữ nhân tùy ý quan sát.

Cái này thật giống như...hoàng hậu đang làm khách ở tướng công quán, còn hoàng đế là một mỹ nam tử vừa được chọn.

Thượng Quan Mặc lòng như lửa đốt. Hắn nheo nheo mắt rồi bất ngờ kéo Tiểu Tiểu lại gần. Tiểu Tiểu chưa kịp phản ứng, đã thấy mình bị đặt dưới thân Thượng Quan Mặc.

Thượng Quan Mặc gần giọng cảnh cáo “Hoàng hậu, nàng nhớ cho kỹ. Nàng là nữ nhân của trẫm, tư tưởng đến nam nhân khác là phạm tội. Nàng đời này kiếp này chỉ có thể ở trong hoàng cung, đừng mơ tưởng đi ra ngoài nữa bước”

A a a a a a a a a a

Tiểu Tiểu vẫn còn là xử nữ. Tên hoàng đế quái dị này chẳng lẽ định xxx nàng bây giờ sao!!!

Cứ cho là áp sát, cũng không thể áp sát như vậy. Chỉ có nàng được quyền áp hắn, chứ không phải là hắn áp nàng.

Tiểu Tiểu không cam chịu bị khuất phục, nàng ở dưới thân hoàng đế ra sức giãy dụa “Tên Thượng Quan Mặc quái dị kia, buông ta ra”

Thượng Quan Mặc nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, hắn thêm lực đè xuống, không cho nàng thoát ra, chợt cảm thấy một mùi thơm nhàn nhạt từ trong thân thể Tiểu Tiểu truyền ra

“Thơm quá...”

Thượng Quan Mặc gục đầu xuống, ghé mũi vào cổ Tiểu Tiểu hít ngửi. Nàng cảm thấy cổ mình có một hơi thở nóng hổi phả vào. Tiểu Tiểu như chạm phải điện, nàng đột nhiên có cảm giác phía dưới có vật gì đó cứng cứng....

Gì chứ....

Đây không phải hình thái đặc thù khi nam nhân động dục hay sao..?

Tiểu Tiểu nuốt nước bọt, mặt đỏ bừng bừng, nàng cắn mạnh tay Thượng Quan Mặc một cái, giận dữ “Lưu manh, háo sắc”

Thượng Quan Mặc nghe được không tức giận, trái lại há miệng cười to. Hắn vuốt ve vòng eo thon nhỏ, cợt nhả “Trẫm thị tẩm hoàng hậu của mình thì có gì không được?”

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói “Tại sao khi động phòng không thấy người nói câu này?”

Nam nhân là một lũ chết tiệt! Thấy thê tử mình nhan sắc tầm thường thì đem tâm hồn không nói không rằng bỏ ra ngoài tam thê tứ thiếp. Đến khi thê tử xinh đẹp hơn thì vui vẻ chạy về hòng hôn nói “Ta xxx lão bà của mình thì có gì sai?”

Tiểu Tiểu bừng bừng lửa giận, còn Thượng Quan Mặc lại cười tủm tỉm.

“Lang Hoàng, nàng đang trách trẫm lâu nay vắng vẻ nàng sao?”

Tiểu Tiểu nhìn Thượng Quan Mặc, trong tai nghe hai chữ Lang Hoàn, chợt thấy vài phần thương xót. Lang Hoàn sao lại dành tình cảm cho loại nam nhân này chứ? Cái tên siêu cấp biến thái Thượng Quan Mặc này thì có gì hay? Nàng quan sát sắc mặt hắn, chỉ thấy toát lên một vẻ xấu xí đáng khinh bỉ, khiến cho Tiểu Tiểu thập phần chán ghét.

Tuy rằng tên hoàng đế này bộ dạng đẹp trai, phong độ, rất phù hợp với kiểu nhân vật nam chính trong các tiểu thuyết xuyên không. Thế nhưng khi chính nàng thực sự xuyên không và tiếp xúc với một người như vậy, nàng lại không cách nào tiếp nhận hắn. Nàng không cách nào chấp nhận một nam nhân có hàng trăm nữ nhân vây quanh. Đặc biệt khi tiểu đệ của hắn cứ ra ra vào vào hết nữ nhân này đến nữ nhân khác. Hắn vừa xxx Thực phi, giờ lại muốn cùng nàng mây mưa trên chính chiếc giường này sao?

Chuyện này tuyệt đối không bao giờ có khả năng.

Tiểu Tiểu bỗng nhiên hí mắt cười rạng rỡ. Thượng Quan Mặc sững sốt nhìn biểu hiện bất thường của nàng, trong lòng xao động. Tay hắn bắt đầu xoa nắn vòng eo Tiểu Tiểu rồi chậm rãi tiến lên phía trên...

Tiểu Tiểu ra vẻ động tình, nàng nhẹ giọng nỉ non “Bệ hạ...”

Lời này có thể nói là siêu cấp quyến rũ, Thượng Quan Mặc nghe được, chấn động nhìn Tiểu Tiểu, hắn khẽ rên lên “Lang Hoàn...”

Tiểu Tiểu thầm cười lạnh một tiếng sau đó tay nàng bắt đầu vuốt ve khuôn ngực rắn chắc phía trên. Thượng Quan Mặc tưởng Tiểu Tiểu thật sự muốn chiều hắn, trong lòng thập phần vui mừng, liền buông lỏng lực giam giữ nàng.

Tiểu Tiểu chớp lấy cơ hội, hít sâu một hơi rồi nhanh như chớp đá vào bộ hạ Thượng Quan Mặc. Hắn choáng váng ôm lấy tiểu đệ đệ, sắc mặt trắng bệch lấm tấm mồ hôi hột. Tiểu Tiểu nhanh nhẹn nhảy ra khỏi giường, đứng cách xa một khoảng, quan sát Thượng Quan Mặc. Tiểu Tiểu rất hả hê nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn.

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói “Thượng Quan Mặc, người thực khiến cho ta chán ghét. Người đừng tưởng nữ nhân nào cũng muốn mây mưa với người. Người chê ta quái dị, khó coi nhưng tiểu đệ đệ của người thì có sạch sẽ gì cho cam. Cũng không biết đã mắc bệnh hoa liễu chưa nữa. Ta đời này thật xui xẻo bị đầu thai vào làm Đoan Mộc Lang Hoàn, xui xẻo bị tiên đế lựa chọn làm hoàng hậu của người. Các ngôi vị hoàng hậu chết tiệt này ta căn bản không muốn làm. Còn nữa...”

Trong mắt nàng dâng lên một cỗ chán ghét “Từ nay người đừng có vác mặt tới gặp ta nữa. Ta rất ghét người. Người đi mà làm hoàng đế phong độ quyến rũ của người...đừng tới làm phiền ta nữa”

Tiểu Tiểu liếc nhìn tiểu đệ đệ của Thượng Quan Mặc, hả hê nói “Ai nha bệ hạ, chắc người phải nghỉ ngơi một thời gian dài đó...Thật thương cho các phi tử trong cung, không biết bao lâu nữa mới có thể được sủng hạnh...”

Tiểu Tiểu xoa xoa tay “Được rồi, không thèm nói với người nữa. Bản cung phải về Phượng Khôn cung ngủ bù thôi. Ha ha, tuy rằng tiền bị lấy hết, bất quá hôm nay cũng có thể thư thái rồi” Quả nhiên phá rồi hoàng đế là một quyết định rất đúng đắn.

Tiểu Tiểu vui vẻ rời khỏi tấm cung, bỏ lại Thượng Quan Mặc đang nhăn nhó vì đau. Hắn nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Tiểu Tiểu, trong lòng rất muốn kéo nàng lại đè ra đánh ột trận. Thế nhưng nhìn khuôn mặt đỏ đỏ, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mấp máy kia hắn lại không tài nào tức giận được.

Không những thế, hắn còn thấy nàng thập phần thú vị, thập phần khả ái.

Thượng Quan Mặc nghĩ mình hết thuốc chữa rồi, đường đường là một hoàng đế, lại rơi vào nông nỗi này....

Bỗng nhiên Thượng Quan Mặc nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng. Hắn bắt đầu thấy tức giận, nữ nhân quái dị này sao lại dùng lực mạnh vậy chứ. Nếu như hắn bị đoạn tử tuyệt tôn, hắn nhất định sẽ xử đẹp nàng.

Lúc này Tiểu Tiểu cùng Tổ Vân Ế Vân vừa ra khỏi cung điện. Tiểu Tiểu thì thoải mái, vui vẻ còn Tổ Vân Ế Vân thì hồn bay phách lạc.

Lúc này các nàng nhìn lên vào tấm cung, vừa lúc thấy được cảnh kinh thiên động địa kia....

Cũng may không có ai trông thấy hoàng hậu nương nương của các nàng co chân đá một cước vào bộ hạ hoàng đế. Thật sự là chưa từng có ai dám làm vậy. Các nàng bây giờ đến thở mạnh cũng không dám.

Ai, không biết sau này phải làm thế nào. Với tính cách của hoàng thượng, thì hoàng hậu nương nương sau này chắc chắn không tránh khỏi tai vạ.

Tổ Văn Ế Văn thầm khóc thay cho hoàng hậu nương nương.

Tiểu Tiểu lại thập phần vui vẻ, hậu quả gì đó nàng hoàn toàn không có nghĩ đến. Tiểu Tiểu cho rằng làm người, muốn cái gì thì làm cái đó, hậu quả tốt hay xấu để sau này tính đi....

Hôm nay vui vẻ, ngày mai trả giá cũng chẳng sao.

Khách quan mà nói, Tiểu Tiểu cũng hiểu được tuy hấn bị nàng chọc tức nhưng dù sao nàng vẫn là chính cung hoàng hậu, hấn hấn là phải cân nhắc hình phạt với nàng, ít nhất cũng sẽ không cắt bổng lộc hàng tháng của nàng.

Vì vậy, Tiểu Tiểu vui vẻ lên tiếng “Tổ Văn Ế Văn, đêm nay ta rất cao hứng”

Tổ Văn Ế Văn yên lặng không nói gì, trong lòng các nàng như đang nói “Hoàng hậu nương nương vui vẻ thế nào chúng nô tỳ đương nhiên là nhìn ra được...”

Tiểu Tiểu chẳng buồn nhìn phản ứng của hai cung nữ, tiếp tục cao hứng kể chuyện “Ai nha, các người không biết đâu. Hôm nay ta đã cho tên quái dị đó một cước chí mạng, thật là hả dạ biết mấy. Tốt nhất là tên đó đoạn tử tuyệt tôn luôn đi. Nếu thế ta chẳng khác nào anh hùng cứu vớt số phận các thiếu nữ trong vương triều Trường Nhạc này ha ha”

Tổ Văn Ế Văn sắc mặt trắng càng thêm trắng, vẫn lặng lẽ không nói một lời nào. Tiểu Tiểu liếc mắt quan sát các nàng, cuối cùng không nhịn được mà hỏi thăm “Các người bị làm sao vậy? Sao từ nãy tới giờ không nói lời nào hết ?”

Tổ Văn mím môi trình bày “Bẩm nương nương, nô tì chỉ đang nghĩ bệ hạ nhất định sẽ không bỏ qua cho Phụng Khôn cung chúng ta...”

Tiểu Tiểu sững sốt rồi vỗ vỗ vai Tổ Văn trấn an “Không việc gì, không việc gì. Thượng Quan Mặc đâu thể hại chúng ta ngay bây giờ. Ta cũng chỉ đá hấn một cái thôi mà, đâu đã phạm vào tội lớn gì chứ. Hơn nữa, ta là hoàng hậu nha. Hấn sẽ làm gì được ta nào, cùng lắm là tống vào lãnh cung thôi. Vậy nên Tổ Văn Ế Văn các người không cần lo lắng quá”

Ngừng một chút, Tiểu Tiểu lại nói tiếp “Hơn nữa, dù xảy ra chuyện gì thì bản cung sẽ tự chịu trách nhiệm. Bản cung tuyệt đối không làm liên lụy các người đâu. Yên tâm đi!”

5. Chương 5: Chạy Trốn

Tổ Văn Ế Văn thấy biểu hiện lạc quan của hoàng hậu nương nương, bất đắc dĩ mà nói “Nương nương, một cước của người có thể bị coi là ám hại hoàng đế. Hơn nữa nếu như hoàng thượng thực sự vì một cước của nương nương mà đoạn tử tuyệt tôn...thì nương nương còn phải gánh thêm tội làm nguy hại đến vương triều Trường Nhạc...”

Tiểu Tiểu trợn mắt thốt lên “cái gì? Nghiêm trọng như thế sao?”

Hai cung nữ đồng thời gật đầu. Ế Văn giải thích “Hiện nay Trường Nhạc vẫn chưa có thể tử nổi dõi, hoàng đế bệ hạ đăng vị đã lâu, cũng sung hạnh không ít phi tử, thế nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa ai mang long thai. Nếu như sau lần này hoàng đế bị bệnh, như vậy vương triều Trường Nhạc sẽ suy tàn. Nương nương, người nói xem có nghiêm trọng không?”

Tổ Văn bày ra bộ mặt tang tóc lặng lẽ nói “Bệ hạ nhất định sẽ không tha cho chúng ta đâu...”

Tiểu Tiểu nghe xong, suy ngẫm một hồi, đoạn bước tới cầm tay Tổ Văn Ế Văn. Nàng trịnh trọng nói “Tổ Văn Ế Văn, đây là sai lầm của ta. Lúc đó ta đã không tính đến điểm này. Nhưng mà việc cũng đã làm rồi,

chúng ta nên nhân lúc tên quái dị đó chưa phải người đuổi theo, nhanh chóng quay về Phượng Khôn cung thu dọn đồ đạc rồi chạy khỏi đây càng xa càng tốt”

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách

Tiểu Tiểu đầu không lại hoàng đế, nhưng cũng có thể chạy trốn mà.

Hai cung nữ vừa nghe xong không tránh khỏi choáng váng, lắp bắp nói “nương nương....việc này...”

Tiểu Tiểu dứt khoát kéo các nàng chạy về phía trước “Có gì để sau hãy nói, bây giờ phải nhanh lên một chút”

Tổ Vân Ế Vân quỳnh quáng chạy theo sau, thầm tố khổ trong lòng “Cái này không phải là phạm tội bỏ trốn hay sao?”

Trở lại Phượng Khôn cung, Tiểu Tiểu nhanh chóng thu xếp đồ đạc tư trang. Tất cả vàng bạc trang sức chỉ cần không có ấn ký của hoàng gia hoặc Đoan Mộc gia, nàng đều lấy hết. Quần áo, hoa lộ cũng không đem theo. Chỉ cần có tiền, những thứ đó sau này đều có thể mua lại.

Tiểu Tiểu không đầy một nén nhang đã gom hết những gì có thể lấy. Ngoại trừ mớ đồng cung đồ thì không còn gì lưu luyến nữa.

Tổ Vân Ế Vân cũng có một ít đồ đạc, nhưng các nàng trong thâm tâm đều cho rằng vô phương thoát khỏi hoàng cung. Hoàng hậu đã ra lệnh, các nàng không thể không theo. Vì thế các nàng vợ bừa một vài thứ vào tay nải rồi đứng trước cửa cung chờ Tiểu Tiểu.

Trước khi xuất phát, Tiểu Tiểu gọi hết cung nữ thái giám tới dặn dò kỹ càng. Nhưng mấy người này đang ngủ say đột nhiên bị gọi dậy, lại nghe Tiểu Tiểu nói một tràng dài, mọi người câu được câu mất, vâng dạ rồi nhanh chóng tản mát ai về phòng nấy.

Tiểu Tiểu thấy thế cũng không tính toán nữa. Ai, dù sao cũng từng là chủ tớ, nhưng từ nay trở đi, mạng ai nấy giữ.

Vì vậy, dưới ánh trăng mờ ảo, Tiểu Tiểu mặc bộ y phục màu xám, trên lưng vác một bọc to cùng Tổ Vân Ế Vân lên lút đi tới cửa cung.

Đi được phân nửa đoạn đường, Tiểu Tiểu đột nhiên dừng bước, lách vào trong động giả sơn gần đó. Tổ Vân Ế Vân cho rằng nương nương nhà mình đã thay đổi ý định nên vui mừng khôn xiết.

Tiểu Tiểu sắc mặt nghiêm túc, quay nhìn hai cung nữ, giọng điệu khẩn thiết “Các người....có ai mang theo mớ đồng cung đồ lẫn trước lấy được ở cung Thực phi không?”

Tổ Vân Ế Vân té ngựa. Giờ là lúc nào mà nương nương nhà mình còn có tâm trạng hỏi đến cái thứ xấu hổ đó. Các nàng đồng loạt lắc đầu. Dù gì hai nàng vẫn là con gái nhà lành, làm sao có khả năng đem cái thứ dung tục đó theo người chứ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu xụ xuống, nàng thở dài một hơi, cân nhắc hồi lâu rồi trịnh trọng nói “Sau khi cân nhắc, ta quyết định trở lại lấy tập đồng cung đồ”

Tổ Vân Ế Vân choáng váng lần hai.

Trên đời thật sự có người trong thời khắc trốn chạy cấp bách này còn luyến tiếc mớ đồng cung đồ sao?

Tiểu Tiểu mặt mày nghiêm túc giải thích cho các nàng “Các người phải biết rằng đồng cung đồ trong cung trân quý cỡ nào. Sau khi đi khỏi hoàng cung, ta nhất định sẽ gả ột người chồng tốt. Đến lúc đó mớ đồng cung đồ sẽ phát huy tác dụng. Hơn nữa, nếu như có một ngày trở nên nghèo khổ, còn có thể đem bán mấy bức tranh đó lấy chút tiền”

Tổ Vân Ế Vân vừa nghe, nhất thời lẩm bẩm “Nương nương lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện chúng ta không ngờ tới. Chúng nô tỳ thập phần bội phục”

Tiểu Tiểu gật đầu phân phó “Tổ Vân người trở về cung vào phòng ta lấy mớ đồng đồ để ở ngăn thứ ba. Người có khinh công, sẽ tiết kiệm được thời gian. Không nên chậm trễ nữa, trời sắp sáng rồi”

Tổ Vân nhanh chóng nhận nhiệm vụ, còn lại Tiểu Tiểu và Ế Vân đứng trong động giả sơn lặng lẽ nhìn nhau. Ế Vân nghĩ đây là lúc thích hợp để can gián hoàng hậu. Nàng mở miệng “Nương nương, kỳ thực bệ hạ chưa chắc đã trách tội nương nương”

Tiểu Tiểu chớp mắt, vẫn im lặng không nói. Kỳ thực nàng không phải vì sợ Thượng Quan Mặc. Nàng chỉ mong sớm được rời bỏ hoàng cung. Nàng không muốn phải ngày ngày nhìn thấy bản mặt ghê tởm của tên nam nhân đực ngựa hoa tâm đó. Sự việc lần này chỉ là cái cớ để rời đi thôi. Tổ Vân Ế Vân không muốn đi, nàng nhìn ra được. Thế nhưng nàng hiện nay trời gà không chặt, nên hai người này nhất định phải mang theo. Đợi tới khi nàng đủ lông đủ cánh, lúc đó không cần tới Tổ Vân Ế Vân nữa....

Lúc này Tổ Vân đang cấp tốc chạy về Phượng Khôn cung. Nàng tìm thật lâu, cuối cùng cũng tìm thấy bảo bối bí mật mà Tiểu Tiểu đã “mượn tạm” Thực phi nương nương...

Nàng nhắm mắt lại, miệng lầm bầm ‘Ta cái gì cũng chưa thấy....cái gì cũng chưa thấy....’ Nàng trấn an bản thân xong, liền đưa tay vào ngăn tủ sờ soạng chộp lấy mấy tập tranh, cấp tốc nhét vào bao quần áo.

Tổ Vân thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa sáng nhưng ánh trăng càng lúc càng mờ nhạt. Tổ Vân vội vã chạy về hướng động giả sơn. Không ngờ đến, nàng vừa tới cửa cung lại nhìn thấy hoàng thượng lên lút từ cửa phía đông tiến vào Phượng Khôn cung.

Tổ Vân sợ đến toàn thân run rẩy. Hoàng thượng nhất định sẽ phát hiện ra hoàng hậu nương nương đã bỏ trốn...

Nàng phải làm gì bây giờ??

Tổ Vân cuống quýt suy nghĩ...nàng có nên rời khỏi chỗ này rồi tới báo với nương nương hoàng thượng vừa đến không...

Tổ Vân nghĩ hoài không biết làm thế nào, thành ra cứ sững sờ đứng tại chỗ, vẻ mặt ngây ngốc. Không biết trôi qua bao lâu, nàng bỗng thấy nương nương nhà mình cũng đang len lén từ cửa đông Phượng Khôn cung tiến vào. Ế Vân thì len lút cách đó không xa, trong tay cầm hai bọc quần áo.

Tổ Vân cả kinh, nàng cuống quýt nhảy lên nóc nhà chạy về phía Tiểu Tiểu.

Lúc này Tiểu Tiểu đang ngó ngang ngó dọc tìm kiếm thân ảnh Tổ Vân.

Tiểu Tiểu cùng Ế Vân ở động giả sơn đợi rất lâu vẫn không thấy Tổ Vân quay trở lại. Hai nàng bắt đầu lo lắng. Ế Vân mặt trắng bệch, thê thảm nói “Nương nương, không biết Tổ Vân đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiểu Tiểu ngẩn người suy nghĩ. Dựa theo đạo lý mà nói, Tổ Vân khinh công giỏi như vậy sao có thể mất nhiều thời gian đến thế? Cho dù là một người không biết võ công, giờ này cũng phải trở về rồi...huống chi là người giỏi khinh công...

Ế Vân và Tổ Vân tình như ruột thịt, có thể nào có thần giao cách cảm không...Tiểu Tiểu hỏi dò “Ế Vân, người bây giờ thấy khó chịu lắm à?”

Ế Vân sững sốt đáp “Bẩm nương nương, nóng ruột lắm ạ” Ở đây ánh trăng không chiếu tới, tối tăm lại âm u tĩnh mịch, thập phần ma quái..

Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi “Người có thấy tim đập nhanh, lòng dạ bứt rứt không?”

Ế Vân sờ sờ ngực, rồi gật đầu lia lịa “Có, thưa nương nương..”

Tiểu Tiểu mím môi “Người cảm giác đang có chuyện không tốt xảy ra sao?”

Ế Vân hai mắt lúng tròng ”Nương nương, người thật hiểu Ế Vân”

Sau khi ra khỏi hoàng cung, nếu như bị hoàng thượng bắt lại, các nàng sẽ trùng trùng hiểm nguy. Tiểu Tiểu do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định quay về xem Tổ Vân đã gặp phải chuyện gì. Dù sao cũng là tình chủ tớ, nàng không thể thấy chết không cứu. Vì vậy Tiểu Tiểu cùng Ế Vân cẩn thận chạy về Phượng Khôn cung.

Tiểu Tiểu vừa bước chân vào cửa đã thấy Tổ Vân từ trên trời bay xuống. Tiểu Tiểu mắt sáng ngời, khẽ kêu lên “Tổ Vân, người không sao chứ?”

Tổ Vân hai mắt rưng rưng, cực kỳ kích động “Nương nương, người bỏ ý định bỏ trốn rồi sao?”

Tiểu Tiểu liếc Tổ Vân, hừ giọng “Làm gì có chuyện ấy, lúc này không đi thì còn đợi đến bao giờ?”

Tổ Vân run run nói “Thế nhưng..thế nhưng nương nương, hoàng thượng vừa mới tới...Bây giờ vẫn còn ở bên trong. Hoàng thượng chắc chắn là muốn tới tìm nương nương. Nếu như bệ hạ phát hiện nương nương không có trong cung, nhất định rất giận dữ. Đến lúc đó không chừng sẽ lăng trì tòng xẻo, tru di cử tộc và ...v.v đáng sợ lắm! Nương nương, phải làm gì bây giờ?”

Tiểu Tiểu choáng váng “hoàng thượng vừa tới...bây giờ còn ở bên trong ư...”

Ông trời của nàng nha

Tên hoàng đế đó tới đây làm gì chứ?

Tiểu Tiểu không phải vừa đá cho hấn một cước vào bộ hạ sao? Đáng lẽ hấn phải đang ở trong thái y viện điều dưỡng nghỉ ngơi chứ? Sao có thể an nhàn thoải mái chạy đến Phụng Khôn cung như vậy...

Không phải tên này biết bệnh hấn không chữa được nữa nên trước khi chết muốn tới giết ta trước chứ?

ói!!! Tiểu Tiểu trừng lớn đôi mắt đẹp

Nếu hoàng đế muốn tới giết nàng, nàng sao còn có thể ở đây

Tiểu Tiểu lập tức quay đầu, hạ lệnh “Tổ Vân chúng ta lập tức rời khỏi đây. Nơi này không thích hợp ở lâu. Chúng ta phải lên chuồn ra càng nhanh càng tốt”

Dứt lời, Tiểu Tiểu không nói gì thêm, lập tức kéo Tổ Vân ra bên ngoài. Không ngờ lại bị thị vệ tuần tra đi ngang qua phát hiện

“Là ai?”

Một đoàn thị vệ đao kiếm tua tủa chạy tới chỗ Tiểu Tiểu và Tổ Vân.

Tiểu Tiểu không khỏi thảm than một câu.. Thực sự là bi kịch nha...

Than thở xong, nàng không chút hoang mang, quay người lại bày ra dáng điệu uy nghiêm của hoàng hậu.

“Hỗn xược! Bản cung là ai, các người có tư cách hỏi đến sao?”

Đêm hôm khuya khoắt, tự nhiên ở đâu nhảy ra một người tự xưng bản cung. Thủ lĩnh thị vệ đương nhiên không tin chút nào.

Hấn cười lạnh một tiếng “Đừng nghĩ rằng ta thân phận thấp kém, người tùy tiện xưng bản cung là chúng ta sẽ sợ người. Người cho chúng ta là lũ ngốc hết sao, có phi tử nào lại đi sau cung nữ, mà cung nữ kia trên lưng còn đeo một bọc lớn. Nói ngay, các người là người cung nào? Có phải cung nữ đêm hôm muốn trốn khỏi hoàng cung không?”

Tiểu Tiểu nổi giận “Láo xược. Bản cung họ Đoan Mộc, là thê tử của chủ tử người. Bản cung có phượng ấn hoàng hậu. Mất các người hồng hết rồi, đến hoàng hậu cũng không nhận ra”

Tổ Vân cũng phản khởi trùng đôi mắt liêu “Mấy tên nô tài này quả thực không biết trời cao đất dày. Ngay cả hoàng hậu cũng nhận không ra”

Thủ lĩnh thị vệ vẫn bình tĩnh phản công “haha diễn xuất tốt đấy. Nhưng diễn là một chuyện, sự thật lại là chuyện khác. Hoàng hậu nương nương giờ này còn đang ngủ trong Phụng Khôn cung. Các người cố tình giả bộ làm hoàng hậu là có mục đích gì? Nói mau! Nếu không ta lập tức đem các người tống vào thiên lao”

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Nàng hít sâu một hơi, đưa tay vào vạt áo lấy ra một thứ...

Trong nháy mắt, giữa màn đêm đen kịt nổi lên cây trâm phượng rực rỡ chói lòa, phượng trâm điêu khắc tinh xảo, sống động. Đặc biệt phần con mắt phượng hoàng được dùng bằng ngọc mã não cực kỳ trân quý.

Mọi người lập tức sợ ngậy người. Tiểu Tiểu liếc mắt sang thủ lĩnh thị vệ, lạnh lùng nói “Cái này có thể chứng minh thân phận của bản cung chưa?”

Phượng trâm là vật đại biểu cho thân phận chí tôn của hoàng hậu. Tiểu Tiểu vốn không muốn mang đi, với các trang sức khác, nàng hoàn toàn miễn dịch.

Chỉ riêng chiếc phượng trâm đặc biệt trâm quý này, dù sau này không thể sử dụng, nàng vẫn muốn đem theo. Sau này thỉnh thoảng lên đem ra thưởng thức cũng vui rồi.

Tiểu Tiểu thu phượng trâm về. Không ngờ tên thị vệ kia lại phẫn nộ quát lên “Lớn mật! Dám ăn trộm cả phượng trâm của hoàng hậu nương nương! Tội này đáng chém đầu!”

Tiểu Tiểu cứng họng, không còn biết phải thanh minh thế nào nữa.

Vừa lúc này, một thanh âm mang theo tiểu ý vang lên cách đó không xa

“Nạp Lan, trẫm có thể chứng minh nàng là hoàng hậu”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Tiểu Tiểu vừa nghe được từ “trẫm” liền hiểu được chủ nhân của thanh âm này là ai. Trong vương triều Trường Nhạc này, chỉ có duy nhất một người sử dụng danh từ này, chính là Thượng Quan Mặc.

Tiểu Tiểu càng lúc càng thấy kế hoạch đào tẩu đêm nay thất bại thảm hại. Nàng ngậm ngùi nghĩ đến tiền đồ ảm đạm của mình sau này.

Thị vệ Nạp Lan toàn thân run rẩy, hắn đưa mắt nhìn từ đầu tới chân, lại nhìn từ chân tới đầu Tiểu Tiểu. Hắn nhìn không ra nữ nhân này lại chính là đương kim hoàng hậu... Thế nhưng chính hoàng thượng đã công khai thừa nhận, còn có thể là giả sao?

Lẽ nào hoàng đế lại cùng với nữ nhân này diễn kịch lừa gạt hắn?

Không thể nào!

Vì vậy, Nạp Lan nhanh chóng quỳ sụp xuống, cung kính nói “Tiểu nhân có mắt như mù, xin nương nương thứ tội”

Tiểu Tiểu lúc này không còn tâm trí tính toán với tên thị vệ. Nàng khoát tay, uy nghiêm nói “Đứng lên đi. Nạp Lan thị vệ chỉ muốn làm tròn phận sự thôi, bản cung nên nói tiếng bội phục mới đúng. Vương triều rất cần những nhân tài như ngươi”

Nạp Lan sợ hãi, run rẩy nói “Tiểu nhân không dám”

Tiểu Tiểu trịnh trọng gật đầu, dịu dàng nói “Ngươi rất xứng với cái tên Nạp Lan đó”

Tiểu Tiểu phiền muộn nói “Tổ Văn, chúng ta hồi cung thôi. Trời sắp sáng rồi. Chúng ta phải về ngủ một giấc mới được, đừng lãng phí thời gian nữa. Đi thôi đi thôi”

Dứt lời, nàng cất bước quay đi. Nạp Lan thị vệ vẫn quỳ trên mặt đất.

Thượng Quan Mặc lại lên tiếng “Hoàng hậu, sao hôm nay lại có hứng đi tản bộ giữa đêm thế?”

Tiểu Tiểu quét mắt liếc hắn, từ tốn thi lễ thỉnh an “Bệ hạ vạn phúc kim an”

Thượng Quan Mặc sững sờ nhìn biểu hiện lạ lùng của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lại nhỏ nhẹ lên tiếng “Khởi bẩm bệ hạ, thần thiếp đêm nay tâm tình phiền não nên muốn ra ngoài tản bộ thư giãn một chút”

Thượng Quan Mặc nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu thật lâu rồi bỗng nhiên nở nụ cười “Nạp Lan, các người lui ra đi”

“Tuân lệnh” Nạp Lan lập tức đứng lên rồi gấp rút cho quân rời đi.

Cách đó không xa Ế Vân vẫn đang nấp sau cây đại thụ nhìn ra phía Tiểu Tiểu. Ế Vân rất nhát gan. Âm mưu đào tẩu lại bị thị vệ bắt được, chuyện tình thực là nghiêm trọng. Bởi vậy nàng không dám tiến đến chỗ hoàng hậu, chỉ đứng từ xa quan sát.

Tiểu Tiểu thấy người chung quanh đều đã rời đi, lập tức hiện nguyên hình.

“Ai nha nha, hoàng đế quái dị kia, ta phải về đi ngủ đây. Chúng ta trò chuyện sau nha!”

Thượng Quan Mặc nhìn Tổ Vân đeo bao quần áo rõ to trên lưng, tự tiểu phi tiểu mà hỏi “Ồ, tản bộ mà cần phải mang nhiều quần áo thế sao? Mà trang phục nàng đang mặc nhìn thế nào cũng không thấy giống đi tản bộ”

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói “Người còn quần cả chuyện ta phải mặc trang phục thế nào sao? Ta thích mặc gì thì mặc, không lẽ phải mặc triều phục đi tản bộ sao? Hoàng đế như người làm sao biết đi tản bộ mang theo bao quần áo cũng là một loại lạc thú. Hơn nữa, vạn nhất trong lúc tản bộ mà có chuyện xảy ra thì bao đồ này chẳng phải sẽ phát huy công dụng sao? Cái này gọi là phòng bị! Là cẩn tắc vô áy náy.”

Tiểu Tiểu nói xong, khí thế bừng bừng, vành mặt nhìn Thượng Quan Mặc. Tổ Vân ở bên cạnh không khỏi cười thầm, nương nương nhà các nàng miệng lưỡi dẻo quá.

“Vậy sao? Nói cũng không sai nhưng trong bọc đó thật ra là cái gì vậy?” Thượng Quan Mặc tự tiểu phi tiểu, bước đến lấy bao đồ trên lưng Tổ Vân.

Tiểu Tiểu nhủ thầm “Một ít đồ dùng riêng của nữ nhân thôi, không phải người có hứng thú muốn dùng thử chứ?”

Thượng Quan Mặc nghe thấy, tức đến đầu bốc khói. Tiểu Tiểu tranh thủ bước tới đoạt lại bao đồ từ tay hắn. “Ta nghĩ người chắc không có hứng thú xem xét đâu. Bỏ đi bỏ đi, không nói chuyện với người nữa, ta mệt mỏi rồi. Ta muốn về ngủ.”

Tiểu Tiểu không ngờ đến là Thượng Quan Mặc không chịu buông tay. Mỗi người cầm một bên túi ra sức giật lại. Kết quả là bao đồ xổ tung ra, những thứ bên trong văng đầy trên mặt đất: quần áo, trang sức và mấy cuộn đông cung đồ Tổ Vân vừa nhét vào tay nải khi này.

Tiểu Tiểu mải tranh cãi với Thượng Quan Mặc nên quên mất chuyện lúc nãy mình sai Tổ Vân. Hiện giờ nàng nhìn thấy mấy tấm đông cung đồ, lập tức bình tĩnh. Tiểu Tiểu nuốt nước bọt, thầm vãi trăm triệu lần không thể để tên quái dị này nhìn ra mấy tấm đông cung đồ.

Thượng Quan Mặc cúi nhìn đồng đồ vương trên đất, vàng bạc châu báu hắn không để tâm đến nhưng cuộn tranh trên đất lại làm hắn chú ý... Sao đi tản bộ mà lại mang theo mấy bức họa chứ?

Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống, nhanh tay thu lại mấy bức họa

“Ai nha, sao lại bất cẩn thế. Nếu nó bị dơ, ta không để yên cho người đâu! Những bức họa này đều do ta cực khổ mới vẽ được ra đấy”

Tiểu Tiểu muốn ngụ ý cho hoàng đế biết mấy thứ này chỉ là những bức họa bình thường nàng tự vẽ thôi. Không ngờ lại càng làm cho hoàng đế thích thú hơn.

“Vậy sao! Hoàng hậu vẽ gì vậy? Cho trẫm nhìn một cái.”

Tổ Vân sợ xanh mặt. Nếu như hoàng đế biết được đó là đông cung đồ, các nàng sẽ bị tống vô ngục mất....Nếu như người truy ra mấy bức đông cung đồ này là lấy trộm từ cung Thực phi thì danh dự của hoàng hậu nương nương một chút cũng không còn.

Ế Vân đang đứng nấp sau cây đại thụ cũng kinh hồn bạt vía đứng ngó. Chỉ có Tiểu Tiểu vẫn bình tĩnh, nàng liếc xéo Thượng Quan Mặc

“ Xê ra, xê ra. Hoàng đế kia, người bây giờ không phải nên ở trong thái y viện hay sao?”

Tiểu Tiểu làm bộ liếc mắt vào bộ hạ của Thượng Quan Mặc rồi nháy mắt mấy cái, tinh quái hỏi “Thế nào, còn dùng được nữa không?”

Thượng Quan Mặc tức đến bốc khói.

Tại sao trên đời lại có một nữ nhân như vậy chứ????

Thật là tức chết!

Tại sao lại có thể thô lỗ đến thế?

Sao có thể vô sỉ thế chứ?

Đường đường là nữ nhân mà lại dám nhìn vào chỗ đó của nam nhân rồi nói như thế. Người kia có thật là hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn mà hắn đã xa lánh không vậy?

Trong lúc Thượng Quan Mặc đang miên man suy nghĩ, tiếng Tiểu Tiểu lạnh lót vang lên:

“Ai nha nha, hoàng thượng, ngủ ngon nha!”

Nói xong, Tiểu Tiểu ôm mấy bức họa vào lòng, co giò chạy thật nhanh về hướng Phượng Khôn cung. Tổ Vân thấy thế, rón rén nhặt mấy thứ đồ còn vương trên mặt đất. Cuối cùng hướng về Thượng Quan Mặc thi lễ rồi lập tức chạy theo Tiểu Tiểu.

Cách đó không xa Ế Vân thấy Tổ Vân đã rút lui, cũng len lén đi vòng qua cửa tây chạy về cung.

Tóm lại, qua một đêm, ba kẻ đào thoát khỏi Phượng Khôn cung đã an toàn trở về. tuy rằng kế hoạch đào tẩu hoàn toàn thất bại.

Sắc trời sáng dần lên, phía chân trời thấp thoáng một vài đám mây đỏ rực. Bình minh đang lặng lẽ tràn vào hoàng cung. Lúc này Thượng Quan Mặc vẫn đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt quái dị. Hắn vẫn không tự lý giải nổi hành động của mình.

Hồi tối, rõ ràng hắn tức giận đến muốn chạy tới Phượng Khôn cung hỏi tội hoàng hậu. Hắn chịu đựng đau đớn, một mình lặng lẽ tiến đến. Nhưng không ngờ lật tung cả Phượng Khôn cung vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Tiểu.

Hắn nhớ ra Tiểu Tiểu vẫn hay mơ tưởng thoát ra hoàng cung đi tìm tướng công quán, liền hốt hoảng sai người ra các cổng thành chặn lại. Hắn bắt chấp đau đớn chạy đi tìm nàng, trong lòng luôn mong mỗi phải tìm được nàng về.

Lại không nghĩ rằng hắn ngẫu nhiên gặp được nàng ở chỗ này. Hắn đứng nấp vào bờ tường quan sát nàng tranh cãi với thị vệ, nhìn nàng lúc thì trừng mắt trừng mũi, lúc lại ra vẻ uy nghiêm cao lãnh, khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên vài phần tiếu ý.

Đến khi Tiểu Tiểu rút ra chiếc phượng trâm, hắn lại càng hoan hỉ. Phượng trâm này năm xưa trong lễ sắc phong hoàng hậu, hắn đã tự mình cài vào búi tóc của nàng. Tuy rằng lúc đó hắn cực kỳ không tình nguyện, nhưng bây giờ nếu được trở lại lúc đó, hắn tình nguyện làm đi làm lại nhiều lần.

Cuối cùng, thấy Nạp Lan có ý muốn bắt nàng về thăm vấn, hắn không nhìn được, liền bước ra giải vây cho nàng.

Thượng Quan Mặc tiến đến gần mới phát hiện cung nữ thân cận của nàng lưng mang một tay nải lớn, trong lòng hắn có chút khó chịu. Tuy rằng nàng đã đá hắn một cước chí mạng, nhưng cũng không cần vội vã đào thoát trong đêm như vậy chứ....

Thượng Quan Mặc không muốn vạch trần âm mưu của nàng. Hắn lặng lẽ thưởng thức khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, bộ dáng hùng hồn của nàng, bao nhiêu đau đớn đều quên hết.

Thậm chí hắn cũng quên luôn vì sao lại đến Phượng Khôn cung...

Là vì muốn trừng phạt nàng?

Hay là vì muốn gặp..hoàng hậu của hắn?

6. Chương 6: Hoa Bách Hợp

Tiểu Tiểu trở về cung liền ngã xuống giường ngủ say như chết.

Tiểu Tiểu ngủ một mạch đến sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại, nàng đi tắm rửa trang điểm một hồi, nhìn vào gương đồng thấy da dẻ mình ngày càng mịn màng, trắng trẻo. Tiểu Tiểu vô cùng thỏa mãn.

Nữ nhân dù có tức giận thế nào, khó chịu ra sao cũng tuyệt không được làm ảnh hưởng đến nhan sắc. Nhan sắc là thứ quý giá nhất của nữ nhân. Tiểu Tiểu đã phải tổn hao biết bao tâm lực mới phục hồi được làn da này. Nàng đưa tay vuốt ve làn da nõn nà như trẻ con, thực yêu thích không muốn buông tay.

Tổ Văn Ế Văn hầu hạ bên cạnh, trong lòng âm thầm cười trộm. Các nàng vốn không hề có ý định thoát ly hoàng cung. Thế nhưng hoàng hậu đã hạ lệnh, các nàng bắt buộc phải chấp hành.

Sau việc làm ngông cuồng của hoàng hậu, tưởng chừng như tại họa sắp giáng xuống đầu. Đào thoát cũng chết mà ở lại cũng chết. Chi bằng cứ liều mạng chạy trốn, may ra còn có một tia hy vọng. Các nàng tuy đều là người trong giang hồ...nhưng các nàng cũng rất sợ chết..

Mà cho đến hôm nay hoàng đế bệ hạ vẫn không truy cứu gì, để mặc các nàng sống an nhàn trong cung...thực sự là trăm vạn lần may mắn. Đây quả thực là chuyện tốt đẹp nhất thế gian.

Vì vậy, các nàng nhìn thấy hoàng hậu nương nương sầu khổ, cũng muốn cùng nương nương chia sẻ vài phần, nhưng cuối cùng lại im lặng không nói.

Lão thiên gia, xin tha thứ cho các nàng!

Tiểu Tiểu lúc này không bận tâm đến suy nghĩ của Tổ Văn Ế Văn. Nàng đang cân nhắc một vấn đề nghiêm trọng khác.

Đêm qua nàng đào thoát bất thành, bây giờ sống trong thâm cung ngày ngày lo lắng, bất an. Một ngày dài tựa một năm...

Ai, Tiểu Tiểu vô cùng phiền não, nàng tự hỏi không biết phải vượt qua ngày hôm nay như thế nào đây

Cùng hoàng đế tranh cãi ư?

Không, quá nguy hiểm!

Ở gần vua như chơi với cọp.

Hôm đó có lẽ tâm tình hần đang vô cùng tốt nên mới bỏ qua cho nàng. Ngộ nhỡ lần này nàng đến tìm hần, đúng lúc tâm tình hần không tốt, nàng có mười cái mạng cũng không đủ.

Ngày đó nàng biết hoàng thượng không dám giết nàng nên ỷ thế làm càn. Thế nhưng từ giờ về sau không thể đoán trước điều gì Tốt nhất không nên đi tìm hoàng đế chọc ghẹo.

Đi tìm phi tần buôn chuyện, chém gió ư?

Haizz...coi bộ cũng không thể được. Trong hoàng cung, người người tranh đoạt lừa lọc lẫn nhau. Nàng đi tìm phi tần, nói không chừng chưa giải được sầu đã bị tiểu nhân hại chết.

Ai, ai ai...cách này không được, cách kia cũng không được....

Thực là buồn chán quá đi!

Tiểu Tiểu nhắc váy đi đi lại lại trong phòng, nàng vừa ngẫm nghĩ vừa lòng vòng đi lại, nhiều đến nỗi Tổ Văn Ế Văn nhìn Tiểu Tiểu cũng thấy hoa mắt chóng mặt.

Hai cung nữ than thở “Hoàng hậu nương nương, người đang làm gì vậy? cứ đi tới đi lui như vậy không thấy mệt sao?”

Tiểu Tiểu chợt ngừng lại, ngoái nhìn Tổ Văn Ế Văn, nghi hoặc nói “Các người có vẻ rất cao hứng nha..Ta không ra khỏi cung được, các người vui mừng lắm phải không?”

Tổ Văn Ế Văn nhìn nhau, toát mồ hôi lạnh, sau đó liên tục lắc đầu “Không phải không phải đâu nương nương”

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hai nàng “Bản cung đang rất buồn chán đây”

Tổ Vân chớp chớp mắt gợi ý “Vây...nương nương, chúng ta đi bắt bướm được không?”

Tiểu Tiểu mặt đen lại, lập tức cự tuyệt “Nói giỡn chắc, trời nóng nực thế này mà đi bắt bướm, không bị nóng chết mới lạ đó”

Tổ Vân bị mắng, không dám nói gì. Nàng thầm oán thán trong lòng, nương nương trước khi mất trí nhớ vào những ngày hè nóng bức thường mặc váy thật dài chui vào bụi hoa bắt bướm mà....

Ế Vân vắt óc suy nghĩ, hồi lâu cũng lên tiếng “Nương nương à, hay chúng ta đi thưởng sen được không? Nóng nực thế này, sen trong cung nhất định đã nở rộ rồi. Lúc này mà đến Hà Hương đình ngắm hoa thì thật tuyệt vời”

Tiểu Tiểu lại lắc đầu từ chối “Không. Bản cung không thích hoa sen”

Mấy chuyện ngắm cảnh thưởng sen đối với Tiểu Tiểu thật là vô nghĩa. Ngồi ngắm sen, không bằng nàng bứt dài sen lên ăn còn thích hơn, hạt sen ngọt ngọt bù bù rất hợp khẩu vị Tiểu Tiểu.

Haizz...cũng không trách được, Tiểu Tiểu từ đầu tới đuôi đều là một tục nhân, mấy chuyện thanh nhã này sao hấp dẫn nổi nàng.

Ế Vân thấy gợi ý của mình bị cự tuyệt không chút lưu tình, cũng cúi mặt im lặng. Tổ Vân Ế Vân trong lòng thầm oán thán “Nương nương, vậy xin mời nương nương cứ tiếp tục đi lại đi...”

Tiểu Tiểu lúc này cũng chẳng còn hứng đi lại nữa, nàng trầm ngâm “Tổ Vân mang tập đông cung đồ lại đây. Nóng nực thế này mà thưởng thức đông cung đồ thì đúng là thi vị thi vị”

Tổ Vân suýt ngất, nàng tìm cách lảng sang chuyện khác “Nương nương, hay nô tỳ chạy qua ngự thiện phòng lấy mấy thức ăn giải nhiệt cho nương nương nha”

Ế Vân sợ Tiểu Tiểu bắt nàng đi lấy đông cung đồ, cũng cuống quýt nói “Đúng rồi, đúng rồi. Nghe nói ngự thiện phòng gần đây sáng chế ra một loại đồ ăn rất thanh mát. Ăn vào vừa ngọt ngọt, lại lạnh lạnh mà không ngấy. Đảm bảo người ăn một chén là muốn làm thêm chén nữa. Để chúng nô tỳ đi lấy cho người nha”

Tiểu Tiểu nghe xong cũng xuôi xuôi, có thực mới vực được đạo. Đông cung đồ hay cái gì thì chút nữa xem cũng được. Dầu sao nó cũng ở ngay trong tầm cung, lúc nào cũng có thể lấy ra.

Ăn không phải trả tiền, tội gì không ăn

Tiểu Tiểu khoát tay nói “Đi đi, nhanh một chút, bản cung đang nóng chết đây. À, tiện đường đi qua hầm băng lấy mấy khối băng lớn về đây luôn. Mấy hôm nay oi bức quá, ta muốn đặt mấy khối băng trong Phụng Khôn cung át mẻ”

Tổ Vân Ế Vân vội vã vâng mệnh rồi chạy ra khỏi Phụng Khôn cung, hướng ngự thiện phòng mà tới.

Tiểu Tiểu vừa sợ, vừa lạnh. Màn đêm nhanh chóng ụp xuống con đường nàng đi, nhiệt độ không ngừng hạ xuống. Tiểu Tiểu hôm nay chỉ mặc một bộ xiêm y mỏng manh. Nàng vừa đi vừa xoa xoa cánh tay mong tạo ra chút hơi ấm ỉn.

Sớm biết thế này, nàng đã để ấy cung nữ đi theo. Nếu có họ ở đây thì đã không xảy ra chuyện lạc đường này.

Ài, đúng là chuyện gì cũng có hai mặt.

Có người đi theo, nàng sẽ không thể toàn tâm toàn ý ngắm cảnh

Không có người đi theo, kết quả là bị lạc đường

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, bước nhanh hơn. Không biết đã đi bao lâu, bao tử càng lúc càng biểu tình dữ dội. Bỗng nhiên, nàng trông thấy một căn nhà gỗ nhỏ có ánh đèn phía trước.

Tiểu Tiểu vui mừng khôn xiết, giống như một kẻ lạc trên sa mạc tình cờ bắt gặp một ốc đảo, Tiểu Tiểu co giò chạy nhanh về phía ánh đèn.

Tiểu Tiểu đang chuẩn bị gõ cửa, bỗng nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ bên trong. Nàng trợn mắt kinh ngạc.

Trời đất!

Ở nơi rừng sâu heo hút này cũng bắt gặp chuyện xxx sao? Tiểu Tiểu hình dung ra cảnh thị vệ cùng cung nữ đang vụng trộm yêu đương...

“a...ư...biểu tỹ nhanh lên một chút...”

“a a a a biểu tỹ, nhanh quá rồi...”

“a a ư ư a...ta vẫn chưa lên đỉnh...”

....

Tiếng rên rỉ vẫn không ngừng phát ra

Tiểu Tiểu đứng như trời trồng phía ngoài cánh cửa. Nếu như nàng không nghe lầm, thì nữ nhân kia vừa gọi người bên cạnh là ...biểu tỹ....

Hơn nữa, âm thanh này có chút quen thuộc...Tiểu Tiểu khẳng định đã từng nghe qua trước đây...

Khoan đã!

Vấn đề không phải thanh âm này, mà là người mà thanh âm này vừa gọi

Biểu tỹ????

Tiểu Tiểu nhú mày, nàng nghĩ chắc hẳn mình đã nghe lầm...có thể nữ nhân kia vừa gọi Tiêu Lê hay Bưư Kiệt gì đó..

Tiểu Tiểu quyết tâm tìm cho ra chân tướng việc này, nàng cố nén tiếng rên rỉ của bao tử, dán sát lỗ tai vào cánh cửa gỗ. Từ nãy đến giờ vẫn chỉ nghe tiếng của một người, không hề thấy người còn lại lên tiếng.

“Kêu la ghê quá... Biểu muội, bộ dáng này của m thật làm cho ta cao hứng nha. Chẳng lẽ m ở trước mặt hoàng thượng cũng như vậy sao?”

“Biểu tỹ đừng cười muội. Tỹ ở trước mặt bệ hạ cũng như thế này sao?”

“Không đâu. Ta chỉ thích một mình muội thôi”

“Ta cũng chỉ có biểu tỹ thôi”

“Biểu muội...”

“Biểu tỹ...”

Tiểu Tiểu nghe được rất rõ ràng, nàng cuối cùng cũng biết hai kẻ đồng tính luyến ái đang mây mưa trong kia là ai....

Thứ nhất, Tiểu Tiểu đương nhiên không có kỳ thị với quan hệ đồng tính hoa bách hợp này (hoa bách hợp tượng trưng cho đồng tính nữ) Nhân gian luyến ái thể nào là chuyện của họ, tự do yêu đương mà.

Thứ hai, nàng đối với cặp đôi đồng tính này có chút thú vị. Chuyện như vậy có thể nói là hiếm khi được gặp.

Cuối cùng, nàng đối với hoàng đế Thượng Quan Mặc thật vô cùng cao hứng. Hóa ra hoàng đế này không thể thỏa mãn được nữ nhân của hắn cho nên bọn họ mới phải tìm một chỗ mà...tự sướng oa ha ha!

Tiểu Tiểu cười xong lại cảm thấy khá khó xử, bởi vì nàng không biết hiện tại phải làm thế nào cho phải. Nàng khó có được cơ hội mục kích cặp “hoa bách hợp” này, thế nhưng lại không thể không xông vào...

Hai tỹ muội đang lúc cao trào, bắt đầu thay nhau rên rỉ.

Tiểu Tiểu quyết định rời đi, không ngờ rằng, vì Tiểu Tiểu lúc mục kích đã duy trì một tư thế khá lâu. Giờ đột nhiên xoay người bước đi, không tránh khỏi lảo đảo va vào cánh cửa gỗ phía sau.

Rầm!

Hóa ra cảnh cửa gỗ này chất lượng không được tốt lắm. Tiểu Tiểu vừa mới va nhẹ vào đã lập tức đổ ầm xuống. Hiện ra trước mắt nàng là hai thân thể nữ nhân lỏa lồ đang sưng sốt.

Tiểu Tiểu lồm cồm bò dậy lấy bộ dáng tươi cười vô tội “Ách...ha ha chào buổi tối Vân quý nhân, Vân chiêu nghi”

Không sai. Hai nữ nhân đang mây mưa này chính là phi tử sủng ái của Thượng Quan Mặc: Vân quý nhân và Vân chiêu nghi.

Thực sự là kinh hãi thể tục nha!

Trước đây Tiểu Tiểu đọc tiểu thuyết ngôn tình trên mạng, cũng từng biết qua các tư thế hoa bách hợp. Lúc đó nàng chỉ tưởng tượng hai mỹ nhân ở cùng một chỗ làm chuyện này, nhất định là rất đẹp mắt. Không ngờ, hiện tại chính mắt nhìn thấy hình ảnh kích bạo này thì không khỏi có chút giật mình

Tiểu Tiểu chấn động, đứng nhìn chằm chằm hai thân thể trước mặt. Nhưng cũng không chỉ có một mình Tiểu Tiểu choáng váng. Vân chiêu nghi và Vân quý nhân lộ vẻ kinh hoàng.

Đánh chết các nàng cũng không nghĩ đến ở nơi hẻo lánh như vậy lại có người xuất hiện. Hơn nữa, người này lại chính là hoàng hậu nương nương.

Nếu như giờ khắc này có người tới phỏng vấn tâm trạng hai vị phi tử. Các nàng nhất định sẽ hồn bay phách tán mà kêu lên a a a a a a a a a a

Đúng. Chắc chắn là đáng đập như vậy.

Giữa lúc căng thẳng này, bao tử của Tiểu Tiểu bỗng nhiên phát ra hai tiếng ọc ọc.. Tiểu Tiểu nháy mắt cười cười hỏi các nàng

“à..hai vị muội muội, ở đây có cái gì ăn được không?”

Vân quý nhân ngơ ngẩn...trong tình huống khủng hoảng này mà hoàng hậu nương nương có thể điềm nhiên nói ra một câu chẳng liên quan như vậy...

Nàng bật cười trả lời “Có”

Vân chiêu nghi tựa hồ cũng cảm giác được tiểu ý của Vân quý nhân nên cũng cười theo “Hoàng hậu nương nương chắc đi lạc tới đây phải không?”

Tiểu Tiểu dựng cửa gỗ lên, sờ sờ mũi cười hắc hắc “Đúng đó, ta đang sắp chết đói rồi đây. Không ngờ được hoàng cung này lại lớn như vậy. Ta chỉ đi dạo loanh quanh một lúc mà đã thành lạc đường rồi”

Vân chiêu nghi cùng Vân quý nhân liếc mắt nhìn sau rồi nhanh như chớp túm xiêm y dưới đất mặc lên người. Sau đó Vân quý nhân mang tới một ổ bánh điểm tâm. Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy ổ bánh lập tức nhồm nhoàm như hổ đói, một điểm hình tượng cũng không có. Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi ngây ngốc há miệng ngó Tiểu Tiểu.

Gì chứ... đây là hoàng hậu nương nương đoan trang ưu nhã trong truyền thuyết sao?

Tô Tiểu Tiểu sau khi ăn xong, dùng tay áo chùi chùi miệng, sau đó nhướn mày với Vân Chiêu Nghi cùng Vân Quý tươi cười hữu hảo.

“Hắc hắc, hai vị muội muội yên tâm, ta tất nhiên sẽ không đem sự tình chứng kiến ngày hôm nay nói ra. Mọi người cùng tồn tại trong cung, đều là người một nhà. Việc này, kỳ thật..... rất bình thường . Cho nên, hai vị muội muội, không phải để ý.”

Tô Tiểu Tiểu vươn tay.

“Chúng ta kết giao làm bằng hữu đi. Sau này ta sẽ chiếu cố các ngươi.”

Tô Tiểu Tiểu sau khi ăn uống no đủ, trở nên hào khí ngút trời.

Cái tác phong hào hùng của nhân sĩ giang hồ.

Vân Quý nhân và Vân Chiêu Nghi lại giương mắt chờ đợi.

Nhưng là nhìn Tô Tiểu Tiểu gương mặt thân thiện, các nàng lại cảm thấy, có lẽ, có thể tin tưởng được hoàng hậu nương nương?

Hai tiểu mỹ nhân do dự thật lâu.

Cuối cùng vẫn là Vân Chiêu Nghi mở miệng trước.

Nàng hờ ra một cái cực kỳ xán lạn tươi cười, vươn tay, học theo Tô Tiểu Tiểu, sau đó cùng nàng bắt tay nhau.

“Cám ơn tỷ tỷ.”

Vân Quý nhân thấy thế, cũng yếu điệu lên tiếng, “Cám ơn tỷ tỷ.”

Nét mặt cười then thừng.

Cũng không biết là vì vừa mới oox nên trên mặt ửng hồng hay vì lẽ gì khác.

Tóm lại, Vân Quý Nhân nét mặt đẹp tựa ánh nắng ráng chiều, đỏ au, cực kỳ đáng yêu.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, không khỏi cười cười.

Ba người nắm tay.

Rồi sau đó ngẩng đầu nhìn nhau cười.

Ngay sau trường hợp kỳ quái như vậy, lại kết tình hữu nghị.

Sau khi xác định tình hữu nghị xong, ba người bắt đầu tại gian nhà gỗ đây lúu rú tán ngẫu cho đến lúc trời sáng.

Tình hữu nghị giữa những nữ nhân luôn rất kỳ quái .

Giống việc như đa số đều khởi đầu bằng cách tám chuyện.

Vân Quý Nhân kể chuyện phi tử nào đó oán hận việc có bàn chân hôi thối, vì chiều lòng hoàng đế, mỗi ngày đều phải ngâm chân bằng nước rải hoa một canh giờ. Tuy rằng hiệu quả không được rõ rệt.

Vân Chiêu Nghi cũng cho biết rằng cung điện kế cận từng có một sủng phi ở, sau này bị biếm lãnh cung, phi tử kia liền cả ngày khóc hét oán than, cuối cùng nhịn không được thất cổ tự sát.

Tô Tiểu Tiểu với hoàng cung còn chưa hiểu rõ. Vì thế, nàng chỉ có thể tám rằng nàng đã từng đi Thực phi cung điện trộm mấy bức đông cung đồ.

Vân Quý nhân và Vân Chiêu Nghi vừa nghe, không nhịn được miệng há hốc ra, cơ hồ có thể nhét vào đó tắc tị một quả trứng gà.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, cũng biết ngượng ngùng đôi chút.

Nàng lén lén nói: “Cái kia, nếu các người thích, ta còn có thể đi trộm mấy bức cho các người .”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, vừa nói đến đông cung đồ, nàng mặt mày tươi như hoa.

Nàng nói: “Ta nói cho các người nghe. Thực phi điện cất dấu rất nhiều đông cung đồ. Phỏng chừng nàng chính là dựa vào đông cung đồ mà giành được hoàng đế yêu thích. Hơn nữa nha, nàng cất giữ rất nhiều đông cung đồ, các người không thể tưởng tượng đâu. Ngoài bình thường nam nữ giao hoan, còn có nam với nam vu sơn hoan lạc, nữ nữ oox, khụ khụ, có vẻ như ta còn thấy với động vật nữa. Tóm lại, cất chứa rộng, nhiều, là chúng ta không thể tưởng tượng .”

Tô Tiểu Tiểu mặt mày hớn hở, “Hắc, các người cần không? Ta nhớ rõ Thực phi có vài bức nữ với nữ vu sơn mây mưa triển miên họa đồ, vẽ siêu đẹp siêu cần thận siêu rất chân thật, hơn nữa tư thế cũng thập phần mới mẻ.”

Vân Quý nhân vừa nghe, lập tức đỏ bừng mặt.

Nàng tránh ở phía sau Vân Chiêu Nghi, bộ dáng lại thập phần hiếu kỳ tò mò.

Tô Tiểu Tiểu xem xem Vân Quý nhân, lại nhìn nhìn Vân Chiêu Nghi.

Nàng bỗng nhiên hắc hắc cười nói:“Vân Quý nhân, người khẳng định là P. Vân Chiêu Nghi, người còn lại là T.”

Vân Quý nhân hòa Vân Chiêu Nghi tuy rất bối rối trước lời nói và ý tứ của Tô Tiểu Tiểu, nhưng là hai người dù sao cũng là lạp lạp quan hệ, đối với cách nói này, thường thường rất là miễn cảm.

Vì thế, hai người cũng thập phần quang minh chính đại thừa nhận.

Ba người lại bàn luận việc nhà.

Tô Tiểu Tiểu nói rất nhiều nói, đến cuối cùng nàng cũng phát hiện mình nói cái gì có thể nói , nhưng là nhìn nhìn Vân Chiêu Nghi cùng Vân Quý nhân, các nàng nói được mặt đều đỏ bừng , nghi là thực hưng phấn bộ dáng.

Tô Tiểu Tiểu liền ngậm miệng, chống cằm, nghe các nàng nói.

Bỗng dưng, Vân Quý nhân tựa hồ như chợt nhớ tới cái gì.

Nàng liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái, rất là thần bí nói:“Tỷ tỷ, lúc trước ta đi qua Hoàng quý phi cung điện. Người có biết ta phát hiện ra cái gì không?”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Vân Chiêu Nghi cũng mở to mắt thần bí nói,“Ta cũng đã đi qua, cũng phát hiện ra vài thứ.”

Tô Tiểu Tiểu lại sửng sốt.

“Cái gì vậy?”

Vân Quý Nhân nói:“Lúc trước ta không phải đem dương chi bạch ngọc bội kia cho tỷ tỷ sao? Sau đó ta thấy nó ngay tại Hoàng quý phi nương nương điện. Giống hệt như cái bị cái bàn gỗ đàn hương ép lên trên trong cung điện Hoàng quý phi nương nương. Thật sự là lãng phí, bạch ngọc tốt nhất như vậy, thế mà lại bị mang ra làm cái kê bàn.”

Vân Chiêu Nghi cũng nói:“Đúng vậy. Lúc trước ta đưa tỷ tỷ cái xuyên đeo tay, nay thấy được ở chỗ Hoàng quý phi nương nương. Lúc đó nương nương không phải từng đem toàn bộ nô tài trong Phụng Khôn cung ra thẩm vấn việc trộm tiền bạc kiếm được do bán Hương Hoa Lộ sao? Ta nghĩ chắc là Hoàng quý phi nương nương trộm .”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, hai cổ lửa giận bùng lên trong mắt.

Tốt nhất.

Đi tìm mồn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công.

Hoàng quý phi, dĩ nhiên là người trộm đồ của ta!!!!

Ta phải thế không đội trời chung với người!!!!

Hoàng quý phi, người hãy đợi đấy!

Không giết chết người, ta không phải họ Tô!

Tổ Vân cùng Ế Vân tìm kiếm hoàng hậu nương nương suốt một ngày, ngay sau khi biết được hoàng hậu nương nương về tới Phụng Khôn cung, hai người lập tức thi triển khinh công bay trở về. Song cước vừa đáp ở trên Phụng Khôn cung thổ địa, liền thấy một cái nội thị vội vàng vàng chạy tới, đầu đầy mồ hôi hột.

Hắn thở hồng hộc mà nói rằng: “Hoàng..... Hoàng hậu nương nương xông đến thiên điện thấp sáng đèn chõ đó Còn nữa sắc mặt thập phần..... Thập phần bất thiện.....”

Tổ Vân cùng Ế Vân vừa nghe.

Mặt cũng trắng ra vì sợ hãi.

Không nhiều lời, bước liền đi nhanh, hai bước bằng ba bước thường hướng tới thiên điện.

Mới vừa vào cửa xong, các nàng thấy hoàng hậu nương nhà mình hai mắt bừng bừng lửa giận.

Trong tay nắm chặt một con dao phay sáng loáng.

Sáng loáng đâm vào mắt làm các nàng sợ đến kinh hồn.

Mà lúc này hoàng hậu nương nương cất tiếng nói lại càng làm cho Tô Vân cùng Ế Vân kinh hãi.

“Ta xẻo xẻo này! Cái con đàn bà chết tiệt! Ta không chém chết ngươi, ta không mang họ Tô!”

Tô Vân Ế Vân nuốt rồi lại nuốt nước miếng.

Hai người liếc mắt lẫn nhau một cái.

Ông trời của các nàng ơi.

Hoàng hậu nương nương không phải họ Đoan Mộc sao?

Nếu không còn như thế cũng là họ Thượng Quan chứ.....

Khi nào đã thay họ rồi?

Rốt cuộc hoàng hậu nương nương hôm nay đã phát sinh sự tình gì?

Chẳng lẽ lại gặp phải Thục phi nương nương?

Tô Vân hít sâu một hơi, nàng chiến run rẩy nói: “Việc đó..... Hoàng hậu nương nương..... Đừng kích động, có chuyện gì chậm rãi nói. Buông dao phay xuống trước đã..... Dao kiếm vô tình nha.....”

Ế Vân cũng khuyên nhủ theo: “Đúng vậy nha, hoàng hậu nương nương. Sự tình có lớn lao cỡ nào, cũng đừng mang sinh mệnh của chính mình ra vui đùa nha. Lại nữa, này nương nương kia có khiêu khích như thế nào, bất quá cũng chỉ là lời nói, các nàng nào có dũng cảm mà gây tổn thương thật nha. Hoàng hậu nương nương là đồng cung đứng đầu, lục cung mẫu mực.....”

Tô Tiểu Tiểu liếc Ế Vân một cái.

Nàng hừ một tiếng, “Im miệng. Không cần phải nói, những lời vuốt mông ngựa này ta nghe gượng gạo, bản lỗi tai quá.”

Ế Vân im bặt.

Tô Vân cũng không dám nói thêm cái gì.

Tô Tiểu Tiểu rất khí thế hất mái tóc, vung áo choàng, đi bước đại ra khỏi thiên điện.

Hừ!

Hoàng quý phi!

Ngươi chết chắc rồi!

Ta Tô Tiểu Tiểu xem ngươi có ai làm chỗ dựa!

Dám trộm đồ của ta!

Ta nhất định làm cho ngươi chết không dễ dàng!

Tô Vân cùng Ế Vân vội vã theo sau Tô Tiểu Tiểu..... Các nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Trước tiên, các nàng không biết hoàng hậu nương nương cho đến tột cùng là muốn đi tìm ai tính sổ!

Thứ nhì, nếu như hoàng hậu nương nương áo quần, đầu tóc không chỉnh tề mà tay lại cầm dao phay vô cùng nguy hiểm như vậy, khẳng định làm mất uy nghi hoàng hậu, đến lúc đó thì lại khẳng định tiếp là sẽ bị lục cung khinh bỉ chê cười. Chế nhạo khinh bỉ thì không việc gì, nếu như bị Đoan Mộc gia biết được. Các nàng khẳng định sẽ phải chịu không ít thóa mạ cùng đòn trừng phạt tàn độc. Làm thân cung nữ như này đây thật khó khăn.

Sau cùng, nếu hoàng hậu nương nương của các nàng thật sự chém ai đó bị thương, nếu là chém cung nữ thị vệ bị thương thì tốt rồi, có thể đổ lỗi cho bọn họ hầu hạ không chu đáo, bị trừng phạt cũng ít, nhưng nếu là chém vị nương nương nào đó bị thương..... Đó thật sự bị kịch

Tổ Vân cùng Ế Vân liếc mắt lẫn nhau một cái.

Trong lòng không khỏi lẩm bẩm mặc niệm : Nương nương, nếu ngài nói là muốn chém ai đó, chém bọn ta đi, chém bọn ta đi.....

Thực rõ ràng Tô Tiểu Tiểu là sẽ không ý muốn của các nàng.....

Tô Tiểu Tiểu dừng cước bộ.

Nàng dương dương cái dao phay trong tay

Con mắt nàng mị mị, phát ra hàn quang.

“Tổ Vân Ế Vân , các người biết ta muốn đi chém ai à?”

Tổ Vân cùng Ế Vân nuốt vài đợt nước miếng, rồi mới nói:“..... Là chúng ta?”

Tô Tiểu Tiểu không nói gì.

Nàng lắc lắc đầu thật mạnh, sau đó vẻ mặt thịnh nộ nói:“Ta muốn đi chém Hoàng quý phi! Con mẹ nó, dám trộm đồ của ta! Ta không đem ả xả thành mười tám khúc, ta làm nhân viên của công ty Phú Sĩ Khang!” (địa ngục trần gian của nhân viên = không làm được sẽ xuống địa ngục)

Tổ Vân cùng Ế Vân hoàn toàn không có nghe đến câu sau ý nghĩa hiện đại của Tô Tiểu Tiểu, bởi vì thời điểm các nàng nghe được ba chữ Hoàng quý phi, liền đã bị ác mộng!

Ai ôi ai, các nàng lần này chết chắc rồi.....

Hoàng quý phi Hoàng quý phi.....

Này đến bù nhìn hoàng đế bệ hạ cũng không dám đắc tội nha.....

Nương nương thế nhưng như vậy đi đắc tội với người.....

Nếu quả đúng là đi chém Hoàng quý phi nương nương..... Các nàng khẳng định sẽ bị chết chung .

Nghĩ đến hai chữ “Chết chung”, Tổ Vân cùng Ế Vân giật mình một cái, rất quả quyết nhảy tới chặn ngay trước mặt Tô Tiểu Tiểu.

Tổ Vân linh quang lóe lên, thực rất xảo diệu mà nói rằng: “Nương nương, vạn vạn lần không thể. Thị vệ bên cạnh Hoàng quý phi võ công đều rất cao cường, nếu nương nương tùy tiện cầm dao như thế chạy đến, khẳng định là ngay đến vạt áo Hoàng quý phi nương nương cũng chưa chém tới được. Việc này cần phải thông thả bàn tính dài lâu.”

Ế Vân vừa nghe, lập tức đầu trở nên thông minh ra.

Nàng cũng nói:“Đúng vậy nha, Đúng vậy nha. Còn nữa Hoàng quý phi nương nương muốn làm hoàng hậu đã lâu, nếu nương nương cứ như vậy cầm dao xông tới, thị vệ vừa thấy, khẳng định là sẽ lấy dao chém ngài. Đến lúc đó, Hoàng quý phi nương nương nhất định sẽ nói, trời quá tối, chỉ nhìn thấy dao của hoàng hậu nương nương, không thấy được mặt ngài, sơ dị tưởng đó là thích khách, vì thế cứ làm theo luật pháp, tiên trảm hậu tấu . Đến lúc đó, nương nương ngài chính là mất cả chì lẫn chài.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cũng thấy có lý.

Tổ Vân cùng Ế Vân thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu hình như có buông lỏng, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Lời nói của các nàng tuy rằng có điểm giả dối, nhưng cũng chứa tám phần chân thật.

Hoàng quý phi nương nương đúng là mơ tưởng đến địa vị hoàng hậu, thị vệ bên người đúng là có võ công cao cường, thế nhưng..... Bọn họ khẳng định không dám chém hoàng hậu nương nương.....

Ngờ đâu Tô Tiểu Tiểu câu tiếp theo nói: “Không quan hệ. Tổ Vân Ế Vân , các người đi trước đánh ngã bọn họ, sau đó bắt con tiện nữ Hoàng quý phi mang đến cho ta, ta trực tiếp chém.”

Ngừng lại, Tô Tiểu Tiểu nhăn tình sáng lên.

“Đúng, cứ làm như vậy đi. Các người đi bắt, ta ở lại Phượng Khôn cung chờ các người. Ta sẽ mài dao thật bén trước..... Ta muốn lóc từng mảng từng mảng thịt trên người Hoàng quý phi..... Nàng trộm ta bao nhiêu đồ, ta liền xẻo nàng bấy nhiêu!”

Tổ Vân cùng Ế Vân sắc mặt liền trắng.

Cái này được rồi.....

Nương nương sẽ không là cầm dao mà xông đi ra.

Nhưng là..... Các nàng bị sai đi bắt người mang tới.

Mẹ ôi, bắt Hoàng quý phi nương nương..... Các nàng dù có chín cái mệnh cũng không đủ mà dùng nha.

Tổ Vân cùng Ế Vân khóc không ra nước mắt.

Tô Tiểu Tiểu mắt lạnh đảo qua, “Như thế nào còn không đi? Đây là bản cung mệnh lệnh.”

Tổ Vân nháy mắt mấy cái, cổ ép ra vài giọt nước mắt.

“Nương nương, ta đau bụng.”

Ế Vân hai mắt cũng rưng rưng.

“Nương nương, ta cũng đau bụng.”

Tô Tiểu Tiểu mặt tối xảm.

Này muốn viện cớ cũng quá kém đi.

“Nói một câu, có đi hay là không?”

Ế Vân cùng Ế Vân lại rưng rưng gật đầu.

“Đi.....”

Nương nương nha, đừng bắt Hoàng quý phi nương nha, nói cho cùng việc này không đơn giản như đi mua đồ ăn đâu.....

Có người nào lại tự mang đầu kê dưới dao đâu.....

Ngay chính lúc này, một cái nội thị đột nhiên vội vàng vàng chạy tới.

Hắn đầu tiên là hành lễ, sau đó mới bẩm báo rằng:“Hoàng hậu nương nương, Vân Chiêu Nghi cùng Vân Quý nhân tới thăm.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trên mặt vui vẻ.

“Mau truyền.”

Ngừng lại, nàng nhìn tỷ muội song sinh hiện giờ đã hoa dung thất sắc.

Nói chính xác rằng:“Quên đi, các người cứ đợi đã. Chào hỏi Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi trước.”

Tổ Vân cùng Ế Vân trên mặt vui vẻ, gật đầu thật mạnh.

“Vâng, nương nương.”

Lời này, nói ra như mang đến mười phần nắng ấm, to và rất rõ ràng. Vừa mới đây còn giông tố mịt mù nay đã trời quang mây tạnh.

***** ta là bắt người phân cách tuyến *****

Phượng Khôn cung ở trong chủ điện.

Tô Tiểu Tiểu ngồi ở vị trí chủ nhà.

Hai vị văn mỹ nhân lả lướt đi đến.

Tô Tiểu Tiểu xa xa nhìn thấy, cảm giác rằng hai vị tỷ muội này có thể nói là một phong cảnh mỹ lệ.

Xiêm y nhẹ như mây, dung mạo đẹp tựa hoa

Dùng những từ này để tả Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi thật là cực kỳ thích hợp .

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi dặt tay hành lễ với Tô Tiểu Tiểu, ngẩng đầu, cười tủm tỉm.

“Tỷ tỷ mạnh khỏe.”

Tô Tiểu Tiểu vội vàng nâng hai nàng dậy ,“Hai vị muội muội cũng mạnh khỏe. Bất quá mới tạm biệt chừng một canh giờ, như thế nào lại đến?”

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi liếc mắt lẫn nhau một cái, lại nhìn cung nữ nội thị chung quanh.

Tô Tiểu Tiểu hiểu ý hai nàng.

Quay sang Tổ Vân cùng Ế Vân ra hiệu, Ế Vân cùng Tổ Vân liền cùng toàn bộ cung nữ nội thị chậm rãi lui đi ra ngoài.

Tô Tiểu Tiểu thế này mới nghi hoặc hỏi:“Hai vị muội muội, nói cho cùng, có chuyện đại sự gì ?”

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi lại liếc mắt lẫn nhau một cái.

Lần này là Vân Quý nhân mở miệng nói: “Là như vậy. Muội muội lo lắng sau khi tỷ tỷ nghe xong chuyện của Hoàng quý phi, nóng nảy chạy đi tìm Hoàng quý phi tính sổ. Cho nên liền cùng biểu tỷ tới, khuyên can tỷ tỷ.”

Vân Chiêu Nghi trịnh trọng gật đầu.

“Đúng vậy. Tỷ tỷ nhưng chớ có xúc động. Hoàng quý phi nương nương, lúc này còn không có động tĩnh..... Nếu Hoàng quý phi nương nương có cái gì, tỷ tỷ sẽ không được hay ho.”

Tô Tiểu Tiểu nhún nhún vai, “Nàng trộm ta này nọ là sự thật, hai người các người có thể làm chứng.”

Vân Quý người ta nói nói:“Chúng ta đương nhiên sẽ làm chứng cho tỷ tỷ. Nhưng đó không phải là trọng điểm. Mà là, Hoàng quý phi nương nương bối cảnh.....”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt,“Cùng là bề tôi hèn mọn, tại sao phải sợ hãi chứ?”

Vân Chiêu Nghi vẽ mặt thâm cao khó lường.

“Lời ấy sai rồi. Ngoại trừ có tướng quân đại nhân làm chỗ dựa, Hoàng quý phi nương nương phía sau lưng còn có đại nhân vật.”

Tô Tiểu Tiểu mím môi.

Vân Chiêu Nghi tiếp lời: “Đúng là Thái Hậu nương nương.”

Tô Tiểu Tiểu nhíu nhíu mày,“Thái Hậu?”

Vân Quý nhân nháy mắt mấy cái, lại gần, nói:“Đúng vậy. Thái Hậu nương nương đang ở Ngũ Đài Sơn bái phạt, Hoàng quý phi nương nương là cháu gái của Thái Hậu nương nương, cũng là Thái Hậu nương nương tâm phúc. Mà hoàng đế bề hạ hiếu thảo, toàn bộ Trường Nhạc vương triều đều biết. Thái Hậu nương nương nói một, hoàng đế bề hạ tuyệt đối không dám nói hai. Cho nên nếu tỷ tỷ ngại động đến Hoàng quý phi, Thái Hậu nương nương tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngài .”

Vân Chiêu Nghi tiếp tục vẽ mặt thâm cao khó lường.

“Năm đó, khi hoàng đế bề hạ sắc phong hoàng hậu, Thái Hậu nương nương vốn là cố ý muốn lập Hoàng quý phi nương nương, nếu không phải một đạo ý chỉ của tiên đế, Hoàng quý phi nương nương hiện tại khẳng định chính là hoàng hậu. Hơn nữa Hoàng quý phi nương nương mơ tưởng đến vị trí hoàng hậu đã lâu, nếu

tỷ tỷ lúc này động vào Hoàng quý phi nương nương, Hoàng quý phi nương nương khẳng định sẽ nhân chuyện này, đập tỷ tỷ xuống đài .”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

Ông trời của nàng nha.

Như thế nào..... Như thế nào..... Cầu huyết vậy nha.

Nàng Tô Tiểu Tiểu nhớ lại xấp xỉ mười năm trời, mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè kênh truyền hình Mang Quả Thai nhất định luân phiên chiếu bộ phim [Hoàn Châu cách cách].....

Trong phim Càn Long cũng nghìn lời vạn ý đều nghe theo lão Phật gia như vậy nha.....

Nếu như nói Tô Tiểu Tiểu nàng là Tiểu Yến Tử, như vậy chẳng phải là việc Thái hậu của Trường Nhạc vương triều từ Ngũ Đài Sơn trở về, mở màn cho vận hạn của nàng hay sao?

Nàng “meo meo” cái đi nha.....(dáng con mèo khi rên lên nhẹ nhẹ, cũng ám chỉ việc nghe có nghe, không thấm bao nhiêu)

Người ta xuyên qua, nàng xuyên qua.....

Nàng xuyên qua bị ruồng bỏ cũng đã thực buồn bực rồi.....

Còn có mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu trong gia đình nữa!

Tô Tiểu Tiểu trong mắt nhất thời xuất hiện vô số cảnh phim lúc Tử Vi bị Dung Ma Ma dùng kim châm chích vào người.

Nàng không khỏi rùng mình một cái.

Thế nhưng, khi nàng nghĩ tới tiền bạc của mình bị Hoàng quý phi trộm, cơn ớn lạnh lại lập tức biết mất.

Hừ hừ hừ!!!!

Thái Hậu thì thế nào!

Hoàng đế thì thế nào!

Hoàng quý phi thì thế nào!

Giặc đến thì đánh thôi! (**)

Không buông tha.

Dám khi dễ nàng, nàng nhất định không buông tha người nọ!

Nàng nhìn Vân Quý nhân hòa Vân Chiêu Nghi.

Rất bình tĩnh rất lạnh lùng nói:“Cám ơn hai vị muội muội khuyên bảo. Bản cung sẽ bàn bạc kỹ càng thỏa đáng sau.”

Hoàng quý phi, ta nhất định phải dạy cho ngươi biết đắc tội với một cái hiện đại nhân hậu quả nghiêm trọng ra sao!

***** phân cách tuyến ta là người hiện đại *****

Vân Chiêu Nghi cùng Vân Quý nhân rời đi xong, Tổ Vân Ế Vân mới bước vào chủ điện.

Dưới ánh sáng ngọn đèn, Tô Tiểu Tiểu lộ ra khuôn mặt có chút khùng bố.....

Tổ Vân cùng Ế Vân nuốt lại nuốt nước miếng.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu âm trầm u ám nói :“Tổ Vân Ế Vân, các ngươi không cần đi bắt Hoàng quý phi .”

Tổ Vân cùng Ế Vân vừa nghe, người nhất thời liền nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi âm thầm mừng.

“Vâng, nương nương.”

Tô Tiểu Tiểu mị mị mắt, “Bản cung có biện pháp hay có thể cho ả tiện nhân Hoàng quý phi này sống không bằng chết.”

Tổ Vân thập phần tò mò, hỏi: “Biện pháp gì?”

Tô Tiểu Tiểu liếc Tổ Vân một cái.

“Chờ một thời gian, các người sẽ biết.”

Tổ Vân cùng Ế Vân nhất thời rùng mình một cái.

Ồi chao ôi, lúc này hoàng hậu nương nương rất khùng bố nha.

Làm cho các nàng..... sờn tóc gáy lại sờn tóc gáy.....

Quả nhiên, nữ nhân là không thể tùy tiện đắc tội.

Ế Vân vội vàng chuyển đề tài.

“Nương nương, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi là tới tìm ngài mua Hoa Hương Lộ sao?”

Tổ Vân cũng nói sang chuyện khác.

“Nương nương Hoa Hương Lộ dùng cực kỳ tốt, hậu cung mọi người dùng qua không có ai chê.”

Tô Tiểu Tiểu quăng Tổ Vân cùng Ế Vân một cái liếc mắt.....

Nàng nói: “Không phải.”

Âm thanh rất lạnh, rất lạnh lùng.

Tổ Vân cùng Ế Vân cười hắc hắc, lên tiếng “Nga” Sau đó, thực biết điều ngậm miệng không nói nữa.

Giờ này khắc này, việc hoàng hậu nương nương muốn nói chuyện thực rõ ràng.....

Các nàng nếu nhìn không ra, thì leo lên mái nhà Phượng Khôn cung điện nhảy xuống đi.

Vì thế, hai người nháy mắt mấy cái, yên lặng không nói.

Yên lặng đứng ở phía sau Tô Tiểu Tiểu, cúi đầu.

Tô Tiểu Tiểu lúc này cũng không rảnh quan tâm Tổ Vân cùng Ế Vân, nàng đang vắt hết óc suy nghĩ làm như thế nào để cho Hoàng quý phi thống khổ.

Ngày hôm sau.

Thực bất đắc dĩ

Sau khi Tổ Vân cùng Ế Vân tỉnh lại, chuẩn bị đi hầu hạ hoàng hậu nương nương khi, phát hiện hoàng hậu nương nương sớm đã tỉnh.

Đang lánh mình bên trong một gian phòng ở Thiên điện.

Tổ Vân cùng Ế Vân thấy thế, cũng ngoan ngoãn canh giữ ở ngoài phòng, không vào làm phiền.

Bởi vì các nàng biết gian phòng này, là nơi nương nương sử dụng để chế tác Hoa Hương Lộ.

Lúc ấy, nương nương đã nói qua, “Trong lúc ta đang ở trong phòng này đây, ai cũng không thể vào quấy rầy. Bằng không, cứ lấy cung quy xử trí. Giả như nghiêm trọng, một chữ, giết.”

Dĩ nhiên là thời điểm nghiêm ngặt.

Đây chính là thương gia cơ mật.

Hơn nữa phải biết rằng người Phượng Khôn cung cũng không phải trăm phần trăm an toàn.

Ai biết Hoàng quý phi, Thực phi, Trân phi, xx phi xếp đặt an bày bao nhiêu kẻ gian ở đây.

Hiện tại, nàng trừ bỏ hiểu rõ Tổ Vân cùng Ế Vân là cùng hội cùng thuyền với nàng, những người khác đều không thể tin.

Thà rằng giết sai người, không muốn bỏ qua bất luận một cái gì.

Đây là tôn chỉ Tô Tiểu Tiểu!

Mà lúc này, Tô Tiểu Tiểu đang trong gian phòng thần bí trong Phượng Khôn cung lóc cóc làm việc gì đó.

Nàng phụng phịu.

Hai mắt ánh lên tia nhìn vừa thông minh vừa lạnh lẽo.

Ngày thứ ba.

Sau khi Tổ Vân cùng Ế Vân tỉnh lại, chuẩn bị đi hầu hạ hoàng hậu nương nương khi, lại phát hiện hoàng hậu nương nương đã tỉnh rồi.

Cũng như vậy trốn mình trong gian phòng thần bí trong Phượng Khôn cung.

Ngày thứ tư.

Tổ Vân cùng Ế Vân tỉnh lại, lần này rõ ràng không đến Tô Tiểu Tiểu tắm điện, mà là trực tiếp đến bên ngoài cái gian phòng thần bí.

Tổ Vân dán lỗ tai vào cánh cửa.

Nghe được bên trong âm thanh vọng lại “đăng đăng”.

Nàng quay sang Ế Vân lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

Ế Vân thở dài.

Nàng lôi kéo Tổ Vân đi đến phòng ở cách đó không xa, nhẹ giọng nói: “Ai, hoàng hậu nương nương nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp. Người xem kìa, hoàng hậu nương nương đã mấy ngày trời không dùng bữa, chỉ ăn chút lương khô linh tinh. Ngay cả cơm cũng không ăn. Người nói, người có thể không ăn cơm sao? Tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nương nương ngã bệnh trước khi Hoàng quý phi nương nương rơi dài.”

Tổ Vân cũng thở dài: “Thế nhưng Ế Vân người cũng biết. Từ sau khi hoàng hậu nương nương mất trí nhớ, liên thay đổi rất nhiều. Biến hóa này, không thể nói là xấu, cũng không thể nói là tốt. Trước kia hoàng hậu nương nương là tuyệt đối sẽ không..... Như vậy.....”

7. Chương 7: Hoàng Quý Phi Nương Nương Chỗ Dựa Quá Lớn

Tổ Vân uốn lưỡi một chút, mới nói được tiếp: “Như vậy...Gây chuyện thị phi. Mà hiện tại nương nương mỗi ngày đều làm ra chuyện tình gây kinh hãi thế tục.”

Ế Vân nháy mắt mấy cái, “Bất quá kinh hãi thế tục như vậy ngược lại, lại làm cho hoàng đế bệ hạ thay đổi không ít.”

Tổ Vân gật đầu, “Đúng vậy nha. Ít nhất là hiện tại hoàng đế bệ hạ thích hoàng hậu nương nương hơn so với trước kia. Hơn nữa hoàng hậu nương nương cũng càng ngày càng xinh đẹp ra. Cho nên, chuyện mất trí nhớ này, có thể nói là có lợi cũng có hại. Bây giờ ta chỉ khẩn cầu hoàng hậu nương nương đừng đi trêu chọc Hoàng quý phi nương nương nữa thôi.”

Ế Vân cầm tay Tổ Vân, vẻ mặt buồn rầu: “Ai da, người đứng sau Hoàng quý phi nương nương quá lớn. Cái này quả thực là phiền phức.”

Ôi ôi ôi.

Người đời chỗ nào cũng kêu gào phiền não.

Ngay lúc Tô Vân cùng Ế Vân than than thở thở, cánh cửa phòng thần bí rốt cuộc mở ra.

Vài ngày không gặp, Tô Tiểu Tiểu sắc mặt vui mừng đi ra.

Tô Vân cùng Ế Vân tuy đang nói chuyện phiếm, nhưng mà mắt luôn nhìn chăm chăm vào gian phòng kia.

Cho nên Tô Tiểu Tiểu vừa ra tới, hai người lập tức chạy vội qua.

“Nương nương.”

Hai người cùng nhau hô.

Tô Tiểu Tiểu môi nhởn một cái cười, “Chuẩn bị cho bản cung nước ấm. Bản cung muốn tắm rửa.”

Tô Vân vội vàng ưng thuận đáp lời “Vâng”.

“Bản cung muốn dùng bữa, lập tức phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị bữa ăn.”

Ế Vân cũng vội vàng ưng thuận đáp “Vâng”, rồi sau đó chạy nhanh như bay về phía ngự thiện phòng.

Tô Tiểu Tiểu nhìn hai cái bóng ảnh dần dần rời đi, thần sắc vẻ mặt bí hiểm.

Tô Tiểu Tiểu Đợi đợi hai người biến mất hẳn trong tầm mắt, Tô Tiểu Tiểu mới đưa tay lau mồ hôi nóng hổi ở trên mặt.

Khổ cực mấy ngày, rốt cục cũng làm được.

Tại cái vương triều cổ đại lạc hậu đến mức không thể lạc hậu hơn được nữa này, phải làm cái này cái nọ, quả nhiên thực là phiền phức.

Nhưng mà phiền phức thì phiền phức, việc này tuyệt đối không làm khó được nàng Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn xem ánh sáng mặt trời đẹp long lanh chói lóa, không thể không nheo mắt lại.

Bỗng nhiên.

Tô Tiểu Tiểu cười nhẹ, khóe môi vẽ thành một cái vòng cung nhỏ.

Thoạt nhìn, cũng hết sức sâu hiểm khó dò.

Tay phải nàng cầm một cái lọ sứ.

Lọ sứ tinh xảo mà khéo léo.

Sít sao sắc màu trắng bị bàn tay nắm chặt lấy.

Hoàng quý phi, lần này ta, Tô Tiểu Tiểu nhất định bình tĩnh dạy người thế nào thống khổ đến mức chết mà không được!

8. Chương 8: Phần Trang Điểm

Tin tức mới nhất! tin tức mới nhất!

Đặc biệt! Đặc biệt!

Kế tục sau “Hoa Hương Lộ”, hoàng hậu nương nương lại lần nữa xuất kích, một thể hệ mỹ phẩm làm trắng hoàn toàn mới mẻ “Phần trang điểm trắng” giáng sinh ra.

Cung nữ Phượng Khôn Cung giáp nói: “Từ khi dùng “Phấn trang điểm trắng”, mặt ta không còn bị vàng vọt xấu xí nữa, tay cũng không còn đen, đi tưới hoa, nhổ cỏ dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, vẫn có thể bảo trì được làn da trắng nõn mịn màng. Dùng “Phấn trang điểm trắng”, từ nay trắng lại càng thêm trắng.”

Cung nữ Phượng Khôn Cung ắt nói: “Phấn thường sắc hồng, mà phấn của nương nương, phấn mà không phải phấn, sau khi dùng, chẳng những trắng, lại còn trắng ửng hồng . Ta không bao giờ sợ cái nắng mùa hè nữa, “Phấn trang điểm trắng”, làm cho người ta đã trắng nay còn trắng thêm.”

Cung nữ Phượng Khôn Cung bính nói.....

Cung nữ Phượng Khôn Cung đình nói.....

Cung nữ Phượng Khôn Cung xx nói.....

.....

Như thế tuyên truyền..... Như thế truyền bá rộng rãi khắp nơi.....

Gần đây trong cung, tần xuất xuất hiện nhiều nhất chính là câu –“Phấn trang điểm trắng, người dùng chưa?”

Sau đợt Hoa Hương Lộ sử dụng hiệu quả, lần này toàn bộ cung nữ trong hậu cung đều tin tưởng sản phẩm mới của hoàng hậu nương nương, không hề nghi ngờ.

Lại thêm làn da Tô Tiểu Tiểu nhanh chóng trắng ra, càng làm cung nữ phi tần trong hậu cung thêm an tâm.

Hoàng hậu nương nương trước kia sắc mặt khó coi như vậy, trong thời gian một tháng ngắn ngủi, liền trở trắng nõn như thế, mịn màng ẩm ướt tưởng chừng như có thể búng được ra sữa.....

Như vậy xem ra.

Này phấn trang điểm trắng khẳng định sẽ không giả.

Không trắng không mua

Mà lần này, Tô Tiểu Tiểu không hề thống nhất bán ra. Mà tách ra từng đẳng cấp để tiêu thụ.

Có loại bán cho cung nữ, cũng có loại nội thị người của mình, đương nhiên, cũng không thể thiếu loại bán cho phi tử được.

Bất quá, hiệu cũng là như nhau .

Chẳng qua là lọ sứ đựng khác nhau mà thôi.

Bán cho cung nữ, là đựng trong lọ sứ màu đen rất thông thường. Một lượng bạc một lọ.

Bán cho cái nội thị người của mình, cũng là đựng trong lọ sứ màu đen rất thông thường. Một lượng bạc một lọ.

Mà bán cho các phi tử, cũng lại chia ra các cấp khác nhau.

Đựng trong cái lọ màu xanh da trời, bán năm mươi lượng bạc một lọ. Màu xanh da trời là lục ngọc, so với lọ sứ màu đen, có vẻ xa hoa hơn rất nhiều.

Cũng có bình sứ loại tầm thường nhất, cũng có loại bình sứ quý vàng báu vô cùng.

Ánh vàng rực rỡ, chói lọi, có thể nói là lóa mắt cực kỳ.

Giá là một trăm lượng bạc một lọ.

Còn nữa, phấn trong cái lọ màu trắng bán cho phi tử và phấn trong lọ màu trắng bán các cung nữ thực tế là không cùng một loại.

Phấn trong lọ màu trắng bán cho cung nữ là bùn đất đốt, sấy, phơi thành

Phấn trong lọ màu trắng bán cho phi tử là từ dương chi bạch ngọc mài thành.

Tô Tiểu Tiểu định giá là ba trăm lượng bạc một lạng.

Cái này chính là “lấy vỏ bỏ ngọc” (thành ngữ kể về câu chuyện một anh mua hộp ngọc vì cái vỏ, mua xong quăng ngọc đi trong khi thực tế ngọc mới có giá trị), bán không chỉ “phần trang điểm trắng” mà là giá trị con người!

Phi tử cũng có kẻ giàu người nghèo.

Trong hoàng cung phi tử bổng lộc kỳ thực không được tính là nhiều, đương nhiên đối với dân chúng bên ngoài mà nói, là cái con số trên trời họ mơ ước.

Nhưng mà các phi tử ở trong hoàng cung đòi hỏi phải có hành động ban thưởng, ban thưởng cho cung nữ, nội thị, thị vệ, linh tinh, như vậy mới được phục vụ tốt. Chính vì thế, bổng lộc đi vào cũng đi ra, tiền cũng không phải dư dả.

Lúc này đây, bối cảnh của các phi tử là rất trọng yếu.

Nếu gia đình phi tử quyền cao chức trọng hoặc là nhà giàu đại phú một phương, thì phi tử đó tiền tài tuyệt đối rất nhiều.

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu nhắm vào thành phần phi tử này làm đối tượng chính, đây là lựa chọn chính xác.

Xác định xong đối tượng cùng giá cả, Tô Tiểu Tiểu bắt đầu chính thức bán ra.

Người mua có thể nói nói liền không dứt.

Điều này làm cho Tô Tiểu Tiểu cảm giác reo vui trong lòng.

Nàng nhìn người ùn ùn kéo đến không dứt..... Trong đầu có thể thấy, có thể nghe được tiền bạc ngân lượng rót xuống lách cách.

Nhưng lần này mục tiêu cuối cùng của Tô Tiểu Tiểu không phải là bạc, mà là vì để trả mối nhục trước kia.

Mà cái con cá lớn kia còn chưa mắc câu.

Tô Tiểu Tiểu mở toang cửa chính Phượng Khôn Cung, quang minh chính đại việc buôn bán.

Đến trước tiên là một ít cung nữ, nữ quan.

Với thân phận của Tô Tiểu Tiểu đương nhiên sẽ không đi nghênh đón, cho nên nàng sai Tố Vân cùng Ế Vân đi làm, cũng dặn dò cẩn thận các nàng rằng phải luôn luôn duy trì nụ cười trên môi.....

Khách hàng chính là Thượng Đế.

Nhưng rõ ràng là ở Phượng Khôn Cung, có thể nói rằng không ai dám đảm đương cái vị trí Thượng Đế kia.

Các cung nữ vừa mua vừa run, gặp Tố Vân cùng Ế Vân, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, đi mua “phần trang điểm trắng” mà cứ như đi ăn trộm.

Bay đến trả tiền, lấy đồ, chạy như bay đi.

Tố Vân cùng Ế Vân chưa kịp làm bộ mặt cười, người đã chạy mất rồi.

Một ngày xong xuôi, đa số là bán được lạng sứ giá một lượng bạc.

Tô Tiểu Tiểu dò xét các mục khoản (sổ ghi chép tiền), hơi hơi hí hí con mắt.

Hiệu quả hoàn hảo.

Số lượng bán được rất nhiều, nhưng là bởi vì toàn loại rẻ tiền, cho nên tổng thu nhập cũng không phải nhiều lắm.

Tố Vân nghe thấy Tô Tiểu Tiểu phàn nàn, cười nói: “Nương nương, ngài có điều không biết rồi, ngân lượng hàng tháng phát Ỗi cung nữ không quá năm lượng bạc. Các nàng có thể xuất ra một ,hai lượng bạc đến mua đã là quá nhiều rồi.”

Tô Tiểu Tiểu nghe vậy, cũng đồng ý nói: “Cũng phải. Này tiền thu được tuy rằng còn không đến hai trăm bạc, nhưng không ngại. Tích tiểu thành đại thôi.” Hơn nữa, cá lớn còn chưa có đến mà.

Ngày thứ hai, Vân Quý Nhân cùng Vân Chiêu Nghi đến.

Hai biểu tỷ muội này đây thoạt nhìn không quá giàu có, trên thực tế thật sự cũng không được khá lắm.

Nghe nói gia đình là Thượng Thư phủ.

Vân Thượng Thư đại nhân là một vị quan thanh liêm, bổng lộc không ít, nhưng cũng phải chi tiêu cho sinh hoạt nhu yếu. Bởi vậy, tính qua tính lại, hai biểu tỷ muội này ở trong cung cũng không tính giàu có.

Vì thế, Vân Quý nhân mở miệng liền nói: “Muội thích ngọc bích, này lọ sứ màu xanh ngọc hợp với ý muội.”

Vân Chiêu Nghi cũng hiểu ngầm, “Biểu muội sở thích, chính cũng là sở thích của ta.”

Tô Tiểu Tiểu thấy vậy, ngay tức khắc đoán được vài phần gia cảnh hai biểu tỷ muội này.

Lọ sứ màu xanh ngọc là loại đẳng cấp bình thường nhất dành cho phi tử.

Nếu có tiền ai mà không mua thứ tốt nhất?

Nhưng thân là phi tử, cũng không thể mua kém cỏi nhất. Nếu như đi mua loại cùng giá với các cung nữ, uy nghi mặt mũi của gia đình sẽ phải để ở đâu?

Cho nên nói làm phi tử khó, làm phi tử không có tiền lại càng khó.

Bất quá, xét thấy hiện nay ba người đang có quan hệ tốt đẹp, Tô Tiểu Tiểu lén lút nói với Vân Chiêu Nghi cùng Vân Quý: “Hắc hắc, hai vị hảo muội muội, ta bán bớt tiền cho các muội. Đây gọi là giá cả hữu nghị. Ngô, bớt ột nửa giá. Tính các muội hai mươi lăm lượng bạc được rồi, làm tròn số lẻ, là hai mươi lượng bạc. Các muội không nên nói cho người khác biết.”

Vân Chiêu Nghi cùng Vân Quý nhân nghe xong, mặt mày cùng cười rạng rỡ.

“Tốt quá, cảm ơn tỷ tỷ.”

Tô Tiểu Tiểu hí mắt cười, ba người cười rất là hòa thuận.

Tiền không là vấn đề.

Tạo ra mối quan hệ tốt đẹp trong cung, tiền là bộ phận không thể thiếu được nhất.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi đi rồi, không lâu sau, Trần phi cũng đến.

Nữ nhân này, đối với Tô Tiểu Tiểu mà nói, là thực xa lạ.

Nàng có khuôn mặt không được tính là xinh đẹp đến kinh diễm, nhưng là cũng không xấu, có thể xem như là đại mỹ nhân. Nhưng cái vẻ đẹp này, rất giống như vẻ đẹp của dòng suối nhỏ chảy trong thâm sơn cùng cốc, im lặng, không lộ liễu cũng không thể thiếu sự tồn tại của nó được.

Về bối cảnh của Trần Phi, Tô Tiểu Tiểu là hoàn toàn không biết gì cả.

Tổ Vân cùng Ế Vân đồng thời không biết gì hơn.

Nhưng là, nghe nói gia cảnh Trần phi cũng không tệ.

Ngoài dự kiến của Tô Tiểu Tiểu, Trần phi lại mua lọ sứ màu xanh ngọc.

Tô Tiểu Tiểu vẫn luôn nghĩ rằng, Trần phi sẽ mua dùng lọ sứ dương chi bạch ngọc. Nàng thủy chung cảm thấy dương chi bạch ngọc rất xứng cùng Trần phi.

Trần phi đối Tô Tiểu Tiểu thái độ ôn hoà, không quá mức ân cần, cũng không quá mức lãnh đạm, thái độ cư xử thỏa đáng.

Vì thế, ấn tượng của Trần phi đối với Tô Tiểu Tiểu là một nữ nhân tính tình đậm bạc, nhạt nhòa.

Trần phi đi rồi, Thục phi cũng đến.

Thục phi gia cảnh không tốt lắm, nhưng Thục phi lại là sủng phi.

Là người được ban thưởng nhiều nhất trong toàn bộ hậu cung.

Thục phi hùng dũng oai vệ mà bước vào Phượng Khôn Cung, gặp Tô Tiểu Tiểu đang uống thượng phẩm trà, thì chậm rãi hành lễ, sau đó gắt gao nhìn thẳng mặt Tô Tiểu Tiểu, trong mắt tỏa ra vẻ vui mừng.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhớ tới trước kia Thục phi hỏi nàng dùng thứ gì, làm thế nào để được trắng trẻo như vậy.....

Khi đó nàng ném một vẻ mặt đắc ý mà nói: “Không nói cho người.”

Kết quả làm Thục phi tức giận đến gần chết.

Cuối cùng thì Thục phi cũng được toại nguyện.

Tô Tiểu Tiểu khụ thanh, vừa định nói cái gì đó, thì nhìn thấy Thục phi giơ tay lên, ngay sau đó, hai cái thị vệ khiêng một cái rương gỗ tiến vào.

Chỉ nghe Thục phi nói: “Nghe nói hoàng hậu nương nương ở đây bán “Phấn trang điểm trắng” có phân giá cả, lọ sứ cũng không cùng một loại.”

Tô Tiểu Tiểu mị mị con mắt, “Đúng vậy nha. Có lọ bạch ngọc, lọ hoàng kim, lọ xanh ngọc, lọ sứ trắng, lọ sứ đen. Thục phi muốn mua loại nào?”

Tổ Vân cũng bưng ra khay đựng hàng mẫu.

Khay hàng màu bọc gấm vóc màu đỏ thẫm.

Bên trên lần lượt sắp năm cái lọ sứ.

Bạch ngọc ôn nhuận, hoàng kim lóa mắt, ngọc bích trong suốt, sứ trắng không vết, sứ đen u trầm.

Thục phi tiến lên, liếc mắt đảo qua một cái.

Lúc này ánh mắt liền dừng ngay trên lọ hoàng kim.

Khóe miệng nàng lộ ra vẻ vui mừng, không nói đến câu thứ hai, sai thị vệ mở cái rương gỗ ra.

Tức thì, toàn bộ đại sảnh sáng lóa bởi ánh bạc.

Tô Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc một chút.

Dĩ nhiên là các thỏi bạc trắng đều được sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề cạnh nhau.

Thục phi rất cao ngạo thực là mang dáng vẻ trọc phú mà nói: “Ta muốn sở hữu tất cả các lọ hoàng kim.”

Tô Tiểu Tiểu nở nụ cười.

Việc này nàng đã dự tính không sai.

Thục phi không yêu ngọc, chỉ yêu hoàng kim.

Này lọ hoàng kim, có thể nói là đánh trúng tim của Thục phi.

Chẳng qua là thứ có thể dễ dàng làm vừa lòng Thục phi đến như vậy, lại thực sự không đáng giá đến mức đó. “Phấn trang điểm trắng” này phí tổn tuy rằng không cao, nhưng chính cái lọ sứ đã khiến nàng này ham muốn đến sống chết phải có được.

Nàng thực ra là đã sai người đem vàng cán nát vụn ra, sau đó dính mỏng lên lọ sứ trắng.

Tô Tiểu Tiểu hí mắt, nhìn các thỏi bạc sáng chói, hỏi: “Người có bao nhiêu bạc trắng ở đây?”

Thục phi sững sờ, rất rõ ràng là không nghĩ tới vấn đề này.

Nàng đáp: “Rất nhiều.”

Tô Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Là có bao nhiêu.”

Thục phi nhú rồi nhú chân mày.

Này.....

Nàng chân thực chưa từng suy nghĩ là có bao nhiêu.

Lúc trước hoàng đế bệ hạ một khi cao hứng lên, liền thưởng nàng vài rương bạc trắng.

Nàng chỉ biết có rương, lại không biết trong rương rốt cuộc là có bao nhiêu bạc.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế.

Trong lòng không nín được âm thầm cười trộm.

Thục phi rõ ràng là một kẻ dốt toán.

Này rương bạc trắng.....

Tối thiểu cũng là năm ngàn bạc trắng.

“Quên đi quên đi, bản cung cũng không bắt buộc ngươi. Tổ Vân, đem bạc trắng cất đi. Ế Vân, lộ hoàng kim có bao nhiêu mang tất cả ra hết đây.....”

Thục phi nghe vậy, cũng không còn suy nghĩ rồi rầm rột cuộc mình có bao nhiêu bạc nữa.

Chỉ vui rạo rức chờ Ế Vân mang chiến lợi phẩm của nàng lấy đi ra.

Thục phi tưởng tượng mình làn da trắng nõn nà, mắt mừng vui vô hạn.

Kỳ thực là trong con mắt của Tô Tiểu Tiểu thì Thục phi đã rất trắng trẻo rồi.

Thế nhưng nữ nhân từ xưa đến nay đều yêu thích mình có làn da trắng, không có nữ nhân mong muốn mình đen như cục than cả.

Cho nên đối với cho loại mỹ phẩm này, nữ nhân cảm thấy có bao nhiêu cũng không là ít.

Mà hoàng kim thực đúng là có thể biểu hiện Thục phi khí phái.

Thục phi nghĩ.

Chờ sau khi nàng quay về cung điện của mình, dùng “Phấn trang điểm trắng”, trở nên trắng hơn so với hoàng hậu nữ nhân này, hoàng đế chắc là sẽ thích nàng nhiều hơn.

Thời gian Ế Vân đi lấy lộ hoàng kim có hơi lâu, dài đến Tô Tiểu Tiểu cùng Thục phi chỉ có thể trừng mắt nhìn nhau.

Thục phi nhìn chằm chằm Tô Tiểu Tiểu hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Bệ hạ gần đây có đến đây với nương nương không?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Thục phi rõ ràng là không có nghĩ đến Thục phi sẽ hỏi cái dạng vấn đề này.

Thế nhưng mà đảo mắt ngẫm lại, Thục phi ngoại trừ hỏi cái vấn đề này, cũng không có gì để hỏi.

Bởi vì ngoài cái người tượng phu trên danh nghĩa là dùng chung, các nàng cũng không có gì để nói.

Tô Tiểu Tiểu che miệng nói: “Không có.”

Nàng rất thành thật mà trả lời.

Thục phi tựa hồ không tin, nàng lại hỏi: “Quả thực không?”

Tô Tiểu Tiểu có hơi giận.

Nàng có cần phải nói dối sao?

Cái người quái dị hoàng đế kia, hẳn muốn tới Phượng Khôn Cung của nàng, nàng còn không vui ni.

Tô Tiểu Tiểu trầm mặt xuống.

“Thục phi, bản cung xưa nay không thích lặp lại cùng một câu nói.”

Thục phi bắt đầu có chút suy nghĩ.

Sau đó không lâu, Ế Vân kéo một cái rương đi ra.

Là một cái rương đẹp tinh xảo.

Không chỉ nói đến việc dùng loại gỗ cực kỳ trân quý để làm, mà trên mặt rương còn được khảm một viên ngọc đỏ.

Nàng Tô Tiểu Tiểu không phải loại người vắt cổ chày ra nước.

Hơn nữa lại nói, lông dê thì mọc trên người con dê.

Cái rương đầy bạc trắng của Thục phi kia, tự nhiên cũng là bao gồm giá cả của chiếc rương này.

Nàng cũng không muốn chiếm thái độ tiện nghi của Thục phi.

Thục phi nhìn thấy rương, ánh mắt lập tức sáng ngời, bắt đầu nhìn Tô Tiểu Tiểu với ánh mắt khác.

Tô Tiểu Tiểu đậm cười: “Thục phi mua nhiều như vậy, cũng nên mang về thêm vài thứ. Ngọc đỏ này là Tây Vực “Thăng Ma Đà Loa” cống hiến đến, nghe nói, khối ngọc đỏ này là địa phương kia cung phụng làm trân bảo mấy năm. Bản cung thấy khối ngọc đỏ này rất xứng đôi với Thục phi, liền thuận tay sai người khảm ở trên rương.”

Thục phi vừa nghe, cách nhìn lại càng khác hơn.

Nàng nói: “Cảm tạ hoàng hậu nương nương.”

Dứt lời, nàng đi đến trước chiếc rương khảm ngọc đỏ, Ế Vân mở rương ra.

Lập tức ánh vàng rực rỡ một khoảng không.

Làm chói con mắt của mọi người.

Thục phi mặt mày vui mừng lia lịa, lập tức cũng không đếm tính toán xem có bao nhiêu lạng sứ hoàng kim “Phấn trang điểm trắng”, lên tiếng xin cáo lui, liền sai người vác rương rời đi.

Tố Vân rất là đau lòng.

“Nương nương, khối ngọc đỏ kia vừa quý báu vừa có giá trị. Là Đoan Mộc đại nhân tặng nương nương nhân sinh nhật mười ba tuổi.....”

Tô Tiểu Tiểu cũng không để ý.

Thục phi tuy rằng bình thường có điểm cao ngạo, tính tình cũng có điểm quá mức.....

Nhưng là nói đến tận gốc ngọn, vẫn là một người thiện lương.

Cấp cho nàng điểm ưu đãi, nàng sẽ bỏ xuống tâm lý đề phòng.

Cũng sẽ trở nên dễ dàng sống chung hơn.

Ở trong hoàng cung, nàng ở địa vị chính cung nương nương, mơ ước rất nhiều người, địch nhân không ít. Vì thế, nàng không thể tự mình tạo thêm địch nhân.

***** Hoàng quý phi đường ranh giới *****

Trời tối.

Người đến Phượng Khôn Cung cũng ít đi.

Tô Tiểu Tiểu cũng không ngốc giống lần trước, cứ mà ngồi yên ở ghế trên ngoạn ngoạn chờ Hoàng quý phi đến như vậy.

Nàng thông thả ung dung thay đổi xiêm y trên người, dùng bữa cơm tối, sai người đánh đàn, lúc này, người của Hoàng quý phi mới lững thững đi tới.

Tô Tiểu Tiểu liếc mắt, đúng là Hồng Thường.

Lại là Hồng Thường.

Tốt lắm.

Hoàng quý phi, người mỗi lần đều phái cái cung nữ đến, thực rõ ràng là không nể mặt ta mà.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng mà bên ngoài mặt Tô Tiểu Tiểu cười đến mức tươi như một đóa hoa, cái nhiệt tình kia cái ánh mắt tươi cười kia thực ra dọa đến chết khiếp cung nhân của Phượng Khôn Cung từ trên xuống dưới.

Hồng Thường lần trước còn bị bóng ma của việc phạt quỳ hết nửa canh giờ, lần này đi gặp Tô Tiểu Tiểu, trong lòng sớm đã có chuẩn bị. Nhưng là nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới việc Tô Tiểu Tiểu thế nhưng vẻ mặt tươi cười, tự mình thân ngọc đi tiếp, còn tự tay nâng nàng dậy.

“Chao ôi, này không phải Hồng Thường sao? Mau mau đứng lên mau mau đứng lên.”

Hồng Thường đảo mắt nghĩ, nghĩ rằng nương nương nhà mình lần trước đã một hạ mã uy trước mặt hoàng hậu, cho nên hoàng hậu cũng không dám làm cái gì đối với nàng nữa. Nghĩ như vậy, Hồng Thường cũng cười.

Mặt mày đều rất là đắc ý.

“Nương nương, ta là thay nương nương nhà ta đến mua “Phấn trang điểm trắng”.”

Tô Tiểu Tiểu nghe vậy, hí mắt cười nói: “Bản cung biết. Thế nhưng Hoàng quý phi là muốn lọ sứ màu sắc gì?”

Hồng Thường công phu sớm chuẩn bị sẵn sàng, tự nhiên là biết Phượng Khôn Cung lọ sứ có màu sắc khác nhau, giá cả cũng là không đồng nhất.

Hồng Thường nhớ tới lời nói của nương nương nhà mình.

“Bản cung muốn nhất định là quý nhất, chỉ có quý nhất mới có khả năng xứng với thân phận bản cung.”

Vì thế, Hồng Thường thực kiêu căng nói: “Nương nương nhà ta đương nhiên là muốn thứ tốt nhất.”

Tô Tiểu Tiểu liếc mắt Tổ Vân, Tổ Vân lập tức trình lên khay bày sản phẩm bọc gấm vóc đỏ.

khay bày sản phẩm bọc gấm cũng như ban nãy cùng có các loại lọ sứ.

Hồng Thường xem rồi lại xem, lập tức nổi lên hứng thú thật lớn đối với lọ sứ làm bằng dương chi bạch ngọc.

Nàng chỉ cần là nhìn thoáng qua, liền quyết định nói: “Là cái này. Nương nương ta nhất định sẽ thích.”

Dứt lời, nàng từ trên thắt lưng móc ra một chiếc túi gấm, lấy ra một tấm ngân phiếu.

Ế Vân nhận lấy, Tô Tiểu Tiểu ngấm ngấm nhìn.

Là một ngàn lượng bạc.

“Đây sẽ được một lọ bạch ngọc, cùng một lọ xanh ngọc.”

Tô Tiểu Tiểu thâm cao khó lường liếc nhìn Hồng Thường một cái.

Xem ra, cung nữ trong cung điện Hoàng quý phi thực giàu có..... Hoàng quý phi thực là một đại gia.

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Tốt. Ế Vân vào mang lọ sứ bạch ngọc cùng lọ sứ xanh ngọc mang ra đây.”

Ế Vân ưng thuận “Vâng” một tiếng xong, vào trong điện, sau đó không lâu, lại đi ra.

Nàng nháy nháy mắt, nhìn nhìn Hồng Thường rồi nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, nói: “Nương nương, đã hết rồi.”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ, “Đã hết rồi?”

Ế Văn gật đầu, “Bởi vì hôm nay bán rất tốt, mà Hồng Thường tới trễ như vậy, tự nhiên là đã không còn.”

Lời này thật ra là có ý ngầm mỉa mai Hoàng quý phi.

Hồng Thường nhận ra sự oán giận của Ế Văn, sắc mặt hơi xấu đi, vừa định nói cái gì đó thì Tô Tiểu Tiểu bỗng vỗ vỗ tay, “A, không việc gì. Bản cung còn có một ít.”

Ngừng lại, Tô Tiểu Tiểu nói với Hồng Thường: “Bản cung đi vào lấy, Hồng Thường người chờ ở đây.”

Hồng Thường có chút sững sờ khi được ưu ái.

Nàng thật sự không nghĩ tới hoàng hậu lại mang mặt mũi bỏ xuống như thế, việc kia là bốn phận của hạ nhân lại tự đi làm.

Chẳng lẽ Hoàng quý phi nương nương uy lực quá lớn, cho nên hoàng hậu không dám đấu cùng Hoàng quý phi?

Tổ Văn cùng Ế Văn vừa định nói để mình giúp nương nương đi lấy thì Tô Tiểu Tiểu đã sớm biến mất vào, chỉ nghe đến bức rèm buông xuống kêu leng keng.

Sau đó không lâu, Tô Tiểu Tiểu mới đi ra.

Hai tay hai bên cầm hai cái lọ sứ.

Nàng đưa cho Hồng Thường.

Hồng Thường tiếp nhận xong, rất tùy ý làm qua một cái lễ, rồi vội vàng đi trở về.

Nàng phải quay về sớm.

Nói cho nương nương nhà mình biết hoàng hậu đã bị nương nương chấn động thành công.

Hừ hừ hừ, vị trí hoàng hậu này sớm hay muộn cũng sẽ là của Hoàng quý phi nương nương. Hoàng hậu bất quá là người nhát gan thôi. Cho dù có Đoan Mộc gia làm chỗ dựa thì thế nào? Nương nương nhà nàng không chỉ có tướng quân phủ mà còn có Thái Hậu nương nương làm chỗ dựa vững chắc nì.

Hồng Thường rời đi rồi, Tổ Văn cùng Ế Văn cảm giận bất bình.

“Nương nương, tại sao ngài lại đối xử với Hồng Thường tốt như vậy?” Tổ Văn hỏi.

“Nương nương, ngài không thấy được Hồng Thường vẻ mặt đắc ý sao?” Ế Văn hỏi.

Nương nương vất vả làm “Phấn trang điểm trắng” trong gian phòng thần bí lâu như vậy..... Mà Hồng Thường này bất quá chỉ là một cái cung nữ, cho dù là Hoàng quý phi đến đây, nương nương cũng không cần khách khí như vậy!

Tô Tiểu Tiểu khoát tay, ra hiệu hai nàng an tâm đừng nóng vội.

Tô Tiểu Tiểu cười rất thần bí.

“Tổ Văn Ế Văn, không đầy vài ngày sau, chúng ta sẽ có kịch hay để xem.”

Tổ Văn cùng Ế Văn khó hiểu, vừa định hỏi lúc nào, phát hiện trên môi nương nương nhà mình nhếch một nét cười.

Này cái cười nhếch miệng này, Tổ Văn cùng Ế Văn đã rất quen thuộc.

Là một loại cười trước trò đùa dai dẳng.

Các nàng đột nhiên nhớ ra nương nương vừa tự mình đi lấy lọ sứ đưa cho Hồng Thường, thì bỗng nhiên sáng dạ ra.

Úc.....

Thì ra là thế.

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Chúng ta đi kiểm tra tính toán lại, mấy ngày nay buôn bán lời bao nhiêu bạc, cái gì có thể đem ra ngoài cung dùng thì giữ lại, thứ nào không thể dùng ở bên ngoài thì ban thưởng cho cung nhân Phụng Khôn Cung. Ngày mai, sẽ không bán “phần trang điểm trắng”.”

Nàng cũng không tính làm “phần trang điểm trắng”.

Cái gì hiếm thì mới quý.

Mà dụng ý lúc ban đầu làm “Phần trang điểm trắng” này không phải vì tạo phúc cho đám nữ nhân trong hậu cung, cũng không phải vì kiếm bạc, mà là để dẫn dắt Hoàng quý phi vào tròng.

Ả trộm bạc nàng đã cực cực khổ khổ kiếm được, mà còn trộm một cách hùng hồn như vậy.

Thù này nàng nuốt không trôi!

Không, thù này, bất kể như thế nào nàng cũng sẽ nuốt không trôi!!!!

Cho nên, nàng muốn dùng sự kiện giống nhau, dụ dỗ Hoàng quý phi đến mua mỹ phẩm làm trắng này, rồi sau đó.....

Ha ha ha.....

Nàng làm nhiều “Phần trang điểm trắng” như vậy

Người mua lọ bạch ngọc chỉ có một mình Hoàng quý phi.

Nếu muốn mua thứ quý nhất, liền tự nhiên phải được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt rồi.

Nữ nhân quan trọng nhất, yêu thích nhất chính là khuôn mặt của bản thân mình.

Mỗi ngày dành phần lớn thời gian để bôi bôi vẽ vẽ vì cũng chỉ vì muốn bản thân mình trở nên xinh đẹp hơn một chút mà thôi.

Hoàng quý phi, ta muốn người dùng giá cả cao nhất mua một bài học đau thương thê thảm.

Mấy ngày sau, trong cung đã xảy ra một sự kiện trọng đại.

Tất cả ngự y có trong Ngự Y Viện đều tất tả vội vàng chạy đến cung điện của Hoàng quý phi. Họ đi thành đoàn trùng trùng điệp điệp khiến cung nữ thị vệ nhường đường cũng không khỏi kinh ngạc, phỏng đoán trong lòng.....

Là nương nương sinh nhà ai bệnh nặng ?

Hoặc nói là nương nương nhà ai sắp châu trời?

Đáp án có được rất nhanh lại được bàn tán sống động.

Mặc dù Hoàng quý phi hết lần này đến lần khác yêu cầu ngự y không được nói ra..... Bằng không sẽ chém đầu! Chém đầu! Chém tới khi người không còn đầu!

Nhưng mà uy hiếp thì cứ uy hiếp, hoàng đế bệ hạ ngẫu nhiên hỏi thì các ngự y vẫn thành thành thật thật nói ra chân tướng.

“..... Là như vậy, hoàng đế bệ hạ. Hoàng quý phi nương nương gần đây sinh bệnh, rất nghiêm trọng..... Trên mặt nổi ít mẩn..... Còn về phần nguyên nhân là cái gì, hạ thần đang cố gắng tìm kiếm, tin tưởng là không đến mấy ngày nữa sẽ có được kết quả.”

Hoàng đế bệ hạ nghe vậy, gật gật đầu.

Ah, thì ra là thế.

Đúng là Hoàng quý phi sinh bệnh.

Thượng Quan Mặc sau khi bãi triều, liền mang theo vài cái thái giám đi thăm bệnh nhân ở Hoàng quý phi cung điện.

Ai ngờ Hoàng quý phi cự tuyệt gặp mặt.

Hoàng đế tính khí nóng nảy, hơn nữa đây là sự ưu ái so với người khác mới đi đến thăm. Hoàng quý phi nói không muốn gặp, cái này được rồi, hoàng đế phá tung cửa mà vào, không cần biết người có muốn hay không ni. Dù sao hắn là hoàng đế, đây là địa bàn nơi hắn làm chủ, hắn đến gặp nữ nhân, không được phép sao?

Vì thế, này vừa thấy.

Trường Nhạc vương triều hoàng đế bệ hạ của chúng ta rất hoành hoành tráng tráng bị hù cho sợ đến mặt trắng không còn chút máu.

Vốn dĩ là ngự y nói rất giảm nhẹ sự việc.

Cái gì là chỉ nổi vài cái mẩn..... Thật là giảm nhẹ xuống bảy lần, thật giả dối mà. Này, khuôn mặt ngoài từng dề mẩn đỏ ra, còn có một loại vết bóng lớn, một mảng lớn đỏ rùng rục.....

Hoàng đế thích mỹ nhân.....

Bộ dáng này của Hoàng quý phi, thực là đã đem hấn dọa đến chết khiếp.

Hoàng đế rất miễn cưỡng an ủi vài câu, liền lập tức cùng với thái giám bỏ chạy.

Hoàng quý phi tức giận đến khóc.

Tạo nghiệp chương nha.

Như thế nào sau khi nàng tỉnh lại thì diện mạo đã như thế này

Giờ đây nàng thế nào mà đi gặp người nha nha nha!!!!

Ngự y bên cạnh an ủi nói: “Thỉnh nương nương yên tâm, thần chắc chắn sẽ chữa khỏi bệnh của nương nương. Nhất định sẽ làm nương nương ngài khôi phục vẻ đẹp như hoa.”

Ngự y này chính là người được tướng quân phủ của Hoàng quý phi ngầm ngầm đề bạt đi lên, đối với Hoàng quý phi có thể nói là hết sức trung thành.

9. Chương 9: Nữ Nhân Ghen Tị Lên Thực Là Khủng Bố

Hoàng quý phi cũng xấu hổ với người trong nhà, nàng cố kiềm nén cơn thịnh nộ của mình.

“Ngự y, mặt của ta rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ngự y mím mím môi, uốn lưỡi vài lần, chuẩn bị tìm lời để nói, Hoàng quý phi mắt lạnh đảo qua, lạnh lùng nói: “Bản cung muốn nghe lời nói thật.”

Ngự y đành phải rất thành thật đáp: “Nương nương, hạ thần xin được nói lời chân thật. Nguyên nhân phát bệnh của Nương nương rất kỳ lạ, thần cùng ngự y trong Ngự Y Viện tra tìm hồi lâu, trước sau vẫn chưa tìm được nguyên nhân. Những thức ăn mà nương nương đã dùng trước đó mấy ngày, cũng kiểm tra qua, không tra ra được nguyên nhân gì.”

Hoàng quý phi cau mày.

Vừa khéo, đúng lúc nhìn vào trong gương thấy chính bộ dáng mình.

Ngày thường, nàng nhú mi, có thể nói là Tây Thi âu sầu, xinh đẹp khiến người ta thương tiếc..... Nay, cũng nhú mi, quả thực chính là Đông Thi nhăn mặt mà(trong truyền thuyết, Tây Thi đau bụng nhăn mặt rất đẹp, Đông Thi bắt chước thì lại quá xấu), xấu độc xấu đáo.....

Hoàng quý phi nổi xung thiên.

“Bản cung mặc kệ, bản cung hạn cho người trong vòng ba ngày tra ra được nguyên nhân, nếu không thì người thu dọn hành lý về nhà đi.”

Ngự y quả thực là không có cách nào.

Đây là chủ tử mệnh lệnh, không được cũng phải gắng làm.....

Làm tới tở cho người, quả nhiên là phải chịu sự khinh bỉ mà.

Ngự y đi rồi, Hồng Thường quay trở về. Nàng rất cẩn thận dè dặt xem mặt nương nương nhà mình, sau đó liền thu hồi ánh mắt liều mạng, an ủi nói: “Nương nương, dù sao vẫn còn tốt mà.”

Hoàng quý phi hôm nay đang nổi nóng, đối đãi với nô tỳ lại càng gắt gỏng hơn.

Mà một nữ nhân đương lúc chẳng khác nào bị hủy dung lại nhìn thấy một cái nữ nhân khuôn mặt trắng nõn trắng nà trương ra trước mắt, tâm lý đổ kị một khối thật lớn ầm ầm dâng lên.

Hoàng quý phi bình tĩnh lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt Hồng Thường.

Nàng đột nhiên âm u nói: “Hồng Thường, mặt của người nhìn rất đẹp.”

Hồng Thường không nhận thấy ra nguy cơ, trong lòng còn có chút âm thầm đắc ý.

Đương nhiên Hồng Thường sẽ không biểu hiện trắng trợn ra ngoài, nàng rất nỗ lực cầm cự sự đắc ý của bản thân, đáp: “Nương nương khen ngợi rồi.”

Chính là cố gắng kiềm thì cố gắng kiềm rồi, nhưng vẻ mặt của Hồng Thường vẫn không qua được con mắt của Hoàng quý phi.

Nói tóm lại, nữ nhân nổi cơn đố kỵ thực là khủng bố.

Hoàng quý phi mắt lạnh đảo qua, lập tức sai người bắt lấy người hầu đắc lực của mình là Hồng Thường, tiếp theo là sai người đè chân Hồng Thường lại, cuối cùng nhét giấy tắc miệng Hồng Thường.

Hồng Thường bật ra tiếng “Ô ô a a ừ ừ ừ ừ”, người bị dán lên tường hình chữ “Đại”.()

Hoàng quý phi cười âm u, trong tay nắm một con dao sắt bén.

Nàng từng bước, từng bước tới gần Hồng Thường.

Nàng nói: “Hồng Thường, niệm tình người hầu hạ bên người ta không ít năm, ta sẽ gọt ít đi vài dao. Chẳng qua là bộ dạng này của người thật khiến cho người ta thương tiếc đến lạ, chỉ là cung nữ ở trong cung thôi mà không muốn an phận, cái gì là “Phần trang điểm trắng”, người muốn trắng như vậy để làm chi? Câu dẫn hoàng đế?”

Hồng Thường trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Nàng không thể nói chuyện, chỉ có thể dốc hết sức ra lắc đầu.

Hoàng quý phi đột nhiên cười đến thực sung sướng, “Hồng Thường, người sợ cái gì ni? Ta chẳng qua là tùy tiện muốn vẽ vài nhát dao mà thôi.”

Lạnh như băng lưỡi dao dán lên má Hồng Thường.

Hồng Thường giật mình một cái.

Hoàng quý phi lại càng cười như điên, “Thật sự không cần sợ.”

Lời còn chưa dứt, cổ tay Hoàng quý phi dùng lực một chút, mặt Hồng Thường đã bị rạch một đường, máu tươi liền ngay tức khắc rơi lộp bộp xuống đất.....

Hồng Thường ngay cả khóc cũng không dám khóc, khuôn mặt nàng đau đớn làm con người trong mắt nàng nhất thời bị co rút lại.

Trong lòng nàng rất sợ rất sợ.

Sau khi nàng tiến cung đã bị bố trí đến hầu hạ bên người Hoàng quý phi, tuy nói rằng Hoàng quý phi nương nương có lúc tính tình thật sự không tốt lắm, nhưng cũng chưa từng làm ra những hành động điên cuồng như vậy.

Thế nhưng.....

Hiện tại ánh mắt Hoàng quý phi nương nương điên dại như thế.....

Nàng đột nhiên hồi hận.

Nữ nhân với nữ nhân tối kỵ nhất là so đo vẻ đẹp với nhau.

Đặc biệt trong thời điểm một nữ nhân đương là tuyệt thế xinh đẹp đột nhiên biến thành nữ nhân xấu xí.....

Hoàng quý phi lại rạch thêm một dao.

Nàng bất thành hình nở nụ cười, tiếng cười thực thanh thúy, giống như là tiếng chuông ngân.

Đương nhiên, nếu tiếng cười phát ra từ một mỹ nhân, đi đôi với nhau tự nhiên là tạo thành cảnh đẹp, thế nhưng đây lại là phát ra từ một phi tử mặt đầy mụn cùng vết đỏ lớn đang trong cơn thỏa mãn kia thì quả nhiên là khủng bố đến cực điểm.

Nàng nói: “Hong Thường cái tên này, thật là tên gọi không sai. Bản cung cũng đã rất lâu rồi không luyện chữ, hôm nay tiện dụng mặt của người làm giấy, lấy dao thay bút, hảo hảo viết viết.....”

Lời sai trái nói ra thật tàn nhẫn.

Liền ngay cả thị vệ hỗ trợ đè tay chân Hong Thường cũng không nhẫn tâm nhìn.

Nhưng không đành lòng thì không đành lòng.

Có ai lại dám lên tiếng đâu?

Ở tại thời đại mà chủ tử thao túng, bọn họ làm nô tài, có tư cách nào mà thay người cầu tình?

Bọn họ..... Làm người nhưng không thể so sánh được ngay cả với mèo Ba Tư.....

Hong Thường nhắm lại hai mắt.

Trên mặt sự đau nhức đã dần dần trở thành tê liệt.

Trên mặt máu chảy thấm đầy cả áo, rất lạnh, rất lạnh.

Nàng hít sâu một hơi.

Dùng lực thật mạnh cắn lưỡi.

Tự sát.

Từ nay về sau ly biệt cùng thế gian.

Hoàng quý phi thấy Hong Thường đầu đột nhiên gục xuống dưới, cau mày, tay tùy tiện ném chủ tử xuống, nói câu đầy cảm khái: “Ôi, thực khó ngủ.”

Dừng hạ, nàng căm ghét nhìn Hong Thường vẫn như trước bị thị vệ đè lại, “Kéo ả đem đi ra ngoài..... Ném xuống giếng.”

Thị vệ mặt không chút thay đổi đáp “vâng” rồi liền kéo thi thể Hong Thường ly khai.

***** bị chết thực bị thúc giục phân cách tuyến *****

Người đến thăm bệnh nối liền không dứt.

Đương nhiên, trăm phần trăm người đến đều là phi tử trong hậu cung này.

Không cần biết là có quen hay không, tóm lại, Hoàng quý phi sinh bệnh, đây nhất định là phải đến xem.

Nếu không đến thăm..... Cũng phải ra văn vãn vẽ vẽ làm như là đến.

Hoàng quý phi cũng không thể cự tuyệt được tất cả mọi người..... Tuy rằng nàng thật sự không muốn gặp ai.

Nhưng đây lại là một trong những nghi lễ của hậu cung.

Nàng cho dù có chỗ dựa thật lớn, cũng không tự nguyện đi ngược lại.

Vì thế, Hoàng quý phi đeo cái khăn che trên mặt..... Màu sắc là đen, đen như bầu trời đêm.

Về phần trên trán.....

Hoàng quý phi vốn là không có tóc mai.

Hoàng quý phi vẫn đều cảm thấy chính mình cái trán nhìn rất đẹp, không cần buông tóc mai xuống để che lấp. Nàng ngày thường ở trong cung hay làm nhất là vẽ tranh lên trán để trang điểm, hôm nay vẽ đóa hoa mai, ngày mai vẽ đóa hoa đào, ngày kia vẽ đóa mẫu đơn..... Như vậy liên tiếp xuất hiện, ngay cả hoàng đế cũng từng khen ngợi qua Hoàng quý phi.

Mỹ nhân điểm trang cái trán, khuynh quốc mà lại khuynh thành.

Mà nay trên trán nổi đầy những mụn, Hoàng quý phi đành phải nhịn đau kéo ra một chút tóc mai, sau đó buông thả xuống thẳng tắp, ngay cả đôi mày đẹp cũng bị che khuất.

Hoàng quý phi ngồi vị trí chủ vị ở trong đại sảnh, rất đoan trang mà ngồi.

Nàng mặc xiêm y thực lộng lẫy.

Váy áo thật dài trên thêu thật đẹp rực rỡ sắc màu..... Khổng tước.

Hoàng quý phi thích phượng hoàng, chỉ tiếc của nàng cấp bậc còn chưa với tới phượng hoàng, động vật cao quý này..... Vì thế, nàng buộc lòng phải thôi lui, tìm kiếm một cái động vật đáng vẽ rất giống phượng hoàng.

10. Chương 10: Hắc Bảo Thạch (đá Quý Màu Đen)

Vì thế chim khổng tước liền lọt vào trong mắt Hoàng quý phi.

Trên tay nàng đeo một chiếc nhẫn đính khối hắc bảo thạch vô cùng lớn, làm tăng thêm vẻ thon dài cùng trắng trẻo của bàn tay, nhìn thật sự rất đẹp.

Khiến cho Tô Tiểu Tiểu khi vào thăm liền bị chiếc nhẫn hắc bảo thạch trên tay Hoàng quý phi hấp dẫn một cách sâu sắc.....

Ngay cả bộ dáng của Hoàng quý phi giờ khắc này nàng cũng không có chú ý tới.

Cho đến khi Hoàng quý phi uyển chuyển đứng dậy, thực tế nhị hành cái lễ xong, Tô Tiểu Tiểu mới đột nhiên hoàn hồn, che miệng cười nói: “Muội muội mời đứng lên.”

Hoàng quý phi lúc này mới đứng dậy cười nói: “Hoàng hậu nương nương tiến đến thăm, thật sự làm cho ta thụ sủng nhược kinh.”

Hoàng quý phi nhả ra cách thức xưng hô như vậy, làm cho Tô Tiểu Tiểu ngẩn người.

Chậc chậc.....

Nàng đã tốt đến mức hiếm thấy

Cái nữ nhân Hoàng quý phi này, vậy mà không biết tiếp nhận tình cảm tốt đẹp?!

Được rồi, người bắt nạt ta cũng bắt nạt.

Tô Tiểu Tiểu ngẩn đầu nhìn Hoàng quý phi.....

Đây thực là hoàn hảo vượt sự hi vọng, Tô Tiểu Tiểu mới vừa nhìn liền phù một tiếng.....

Bật cười.

Tuy rằng giờ này khắc này, cười ra thành tiếng thực rất là không hiền hậu.....

Tuy rằng Hoàng quý phi biến thành như vậy..... Nàng cũng là đầu sỏ gây nên.....

Nhưng mà nàng thật sự, thật sự nhịn không được.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Rất buồn cười!

Nữ nhân này như thế nào lại nghĩ ra được việc dùng một chiếc khăn đen mà che mặt??? Hơn nữa trong hoàng cung chỉ toàn nữ nhân với nhau, thực là làm trò kỳ lạ mà.

Tô Tiểu Tiểu rất đen tối mà nghĩ: Đoán chừng mặt của nàng đúng là không còn chỗ nào còn tốt nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Tiểu Tiểu vẫn phải tiếp tục diễn kịch.

Tuy rằng Hoàng quý phi làm mặt lạnh, Tô Tiểu Tiểu cũng cứ vô cùng sáng lạn tươi cười như hoa.

“Muội muội sinh bệnh, không phải là bị trúng gió chứ. Như thế nào lại còn ngồi ở trong đại sảnh? Kỳ thật, cái quy củ này trong cung nên sớm hủy bỏ, cái gì mà phi tử đến thăm bệnh, nhất định phải tiếp đãi..... Đây quả thực là gây khó dễ cho Hoàng quý phi muội muội.....”

Tô Tiểu Tiểu tiến về phía trước vài bước, hi hí mắt xem trộm Hoàng quý phi, nhân tiện làm bộ tiện tay vén vén cái sườn áo màu đen.....

Một mảng thịt trắng nõn, mịn màng hiện ra trước mặt Hoàng quý phi.

Nàng cười thật rất sung sướng.

“Hoàng quý phi muội muội nha, trước đó vài ngày người không phải cho cung nữ thân cận đến chỗ ta mua “Phấn trang điểm trắng” sao? Người nhìn xem này, da dẻ ta đã trắng lên rất nhiều nha. Người có dùng không?”

Hoàng quý phi nhìn trước mắt da thịt trắng trẻo, trắng trẻo như tuyết.....

Trong lòng nhất thời nổi lên một khối u nhức có tên gọi là mầm mống đổ kỵ.

Nàng hừ vài tiếng, “Có dùng.”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Vậy là tốt rồi. Đương nhiên, ta cũng biết Hoàng quý phi muội muội đã dùng. Bằng không.....”

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhân lúc Hoàng quý phi không đề phòng xóc cái khăn che mặt lên, “Ha ha, bằng không sẽ không có thành cái bộ dáng này.”

Con người trong mắt Hoàng quý phi bỗng dưng giãn lớn.....

Về mặt nàng là không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“..... Là người?”

Tô Tiểu Tiểu nháy nháy mắt mấy cái, “Bản cung cũng không nói ra là ta làm à nha.....”

Hoàng quý phi trừng lớn đôi mắt, ngập tràn lửa giận.

“Đoan Mộc Lang Hoàn, người!”

Tô Tiểu Tiểu cười hết sức là cao hứng, “Tên của bản cung, nhà người có thể kêu sao? Muội muội.”

Hoàng quý phi cắn môi, “Người không sợ ta nói cho bộ hạ?”

Tô Tiểu Tiểu nháy nháy mắt mấy cái, “Người cứ việc nói đi nha, xem có ai tin? Hơn nữa, cái gì đó trên mặt người, chỉ có ta mới có khả năng chữa khỏi. Người đi nói đi, ta sợ quá. Chao ôi nha, tốt nhất ni, nếu

như mà không cẩn thận, hoàng đế bệ hạ liền đem ta biếm lãnh cung, úc, không đúng, hẳn là đem ta đi giết chết, lúc đó có Hoàng quý phi muội muội hé ra bộ mặt như hoa như ngọc chết chung, ta nghĩ là thực rất đáng giá.”

Dừng một chút, sắc mặt Tô Tiểu Tiểu trong chớp mắt đã lạnh đi.

“Người tự tiện trộm tiền tài của ta, đây là cái giá đắt người phải trả.”

Tô Tiểu Tiểu lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Hoàng quý phi một cái, sau đó nói: “Tổ Vân, Ế Vân, bãi giá hồi cung.”

Hoàng quý phi rất giận dữ!

Hoàng quý phi rất giận dữ!

Nàng vẻ mặt thịnh nộ, không chỗ nào để phát ra.

Nàng quăng bàn ghế, mâm chén!

Vẫn là chưa hết giận.

Cuối cùng, lửa giận sôi sục đầy trong người phải nhờ đến sự hi sinh của một cung nữ có làn da trắng nõn khác mới dập tắt xuống được.

Lúc đó Hoàng quý phi mới bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật, Hoàng quý phi từ bé đã được đọc đủ thứ thi thư, thật là một nữ nhân nhất đẳng kỳ tài. (số 1)

Theo đạo lý mà nói, từ nhỏ được bao trùm trong bầu không khí thi thư như vậy, tính tình hẳn sẽ không nóng nảy như thế.

Nhưng mà Hoàng quý phi đã sớm bị tiến cung.

Phải biết rằng, hoàng cung thế mà lại chính là cái địa phương ăn thịt người.

Từng nơi, từng ngõ ngách, đều ẩn nấp chữ “Ăn thịt người”, vô luận đi đến đâu, đều có thể ngửi được mùi vị “Ăn thịt người”.....

Hoàng quý phi năm nay đã gần hai mươi ba.

Nàng mười ba tuổi thì vào cung, khi còn chưa tới tuổi cập kê, đã bị một đạo ý chỉ của Thái Hậu nương nương chiêu vào trong cung, từ đó về sau Hoàng quý phi trải qua thời tươi đẹp nhất của thiếu nữ trong cái lồng sắt xa hoa này.

Cái lồng sắt xa hoa này, đã từ từ đem người thiếu nữ nhấn chìm vào sự buồn phiền, đem tâm tư thiếu nữ triệt để phá tan, chỉ để lại một cái thể xác không hồn điên loạn.

Mặt ngoài, Hoàng quý phi là thực bình thường.

Nhưng mà nội tâm, nói như thế nào, có điểm nóng nảy, có điểm điên cuồng, cũng có điểm biến thái.

Bất quá vô luận như thế nào, nguyên nhân đều là vì hoàng cung—là địa phương “Ăn thịt người”.

Chính là nóng nảy thì nóng nảy, điên cuồng thì điên cuồng, biến thái thì biến thái..... Hoàng quý phi vẫn rất là biết phân biệt từng chuyện.

Nàng cũng không ngu ngốc.

Nàng sinh ra trong hoàn cảnh để trở thành người đứng đầu, dù ười năm dài đằng đẳng ở trong cung đã lấy của nàng không ít tâm tư cùng thể lực, nhưng xét cho cùng, Hoàng quý phi vẫn là một người thông minh.

Nhìn vào ánh mắt của hoàng hậu.

Nàng thực rõ ràng nhận ra sự khác biệt.

Nàng không phải như Trân phi không tranh giành, không phải là cái mới mẻ vừa tiến cung mấy năm gần đây Vân Quý nhân Vân Chiêu Nghi, lại càng không là một Thục phi chỉ có ngực bự mà không có não. Nàng

là Hoàng quý phi, là một phi tử tiến cung sớm nhất trong đám phi tần đông đúc, đồng thời cũng là nữ nhân được hoàng đế lâm hạnh sớm nhất.

Hoàng hậu là người như thế nào, nàng lại không biết sao?

Khi hoàng hậu tiến cung, nàng đã sớm phái người tra thân thể, quá khứ của người này.

Đoan Mộc Lang Hoàn.

Trường nữ của Đoan Mộc gia, đoan trang điềm đạm, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, là điển hình cho quý nữ chốn đô thành. Loại quý nữ này, cũng là loại dễ dàng đối phó nhất. Bởi vì các nàng từ nhỏ đã bị giáo huấn cái tư tưởng phải phục tùng phu quân, mà nữ nhi Đoan Mộc gia từ nhỏ đã bị giáo huấn tư tưởng phải được gả cho thiên tử.

Đoan Mộc Lang Hoàn là một nữ nhân không xinh đẹp, nếu đặt vào trong đám người tú nữ thi tuyển vào cung, chắc chắn chức cung nữ cũng không đến phiên nàng làm.

Nàng chẳng qua nhờ cậy vào Đoan Mộc gia làm “đông phong”. (yếu tố cần rất cần thiết để làm việc gì đó, thường là việc lớn, quan trọng).

Lấy từ tích Gia Cát Lượng khuyên Chu Du trong trận Xích Bích lịch sử “Muốn đánh Tào quân, Phải dùng hỏa công, Mọi sự đều có, Chỉ thiếu gió Đông - Dục phá Tào Công, nghi dùng hỏa công, vạn sự câu bị, chỉ khiếm đông phong)

Sau khi Đoan Mộc Lang Hoàn tiến cung, các nàng từng sống chung hòa thuận với nhau, đúng như lời nghe được từ việc điều tra, nàng là một nữ nhân không có tư tưởng, không có chủ kiến.

Thế nhưng!

Gần đây nàng lại thay đổi tính tình!

Đoan Mộc gia làm quan trong triều, đáng lý ra là không đi buôn bán.

Sĩ, nông, công, thương!

Thương gia bị xếp ở vị trí cuối cùng!

11. Chương 11: Hoàng Đế Không Rầy La Một Tiếng

Đường đường là hoàng hậu mà lại buôn bán trong cung? Hành vi này mà truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa? Nàng sở dĩ cũng theo số đông chạy tới mua vài thứ linh tinh của hoàng hậu cũng chỉ có một nguyên nhân: Hoàng thượng không phản đối! Phải biết rằng hoàng thượng làm lơ không phản đối cũng chính là yêu! Hoàng hậu đường hoàng mua bán hàng hóa trong cung như vậy, làm sao Hoàng thượng lại không biết! Mà hoàng thượng không lên tiếng, thể hiện rõ sự dung túng! Nếu hoàng thượng đã dung túng, nàng cũng không bỏ lỡ cơ hội, chạy theo số đông thôi.

Trước đó không lâu, hoàng hậu xông vào cung điện Thục phi, phá đám chuyện sinh hoạt vợ chồng của hoàng thượng, lại còn đập hoàng thượng một cú chí mạng, tới nay vẫn còn phải dưỡng thương. Việc này dựa theo lẽ thường, không, dựa theo luật pháp Trường Nhạc mà nói, cố ý làm thương tổn cơ thể hoàng thượng, cho dù thế nào cũng bị phán tội lăng trì.(xẻo thịt) Thế nhưng, hoàng thượng lại không lên tiếng lấy một câu! Không nói một câu!!! Cứ để hoàng hậu làm càn như vậy!!! Chuyện này thể hiện cái gì?! Về điểm ấy, chắc hẳn rất nhiều người mình mẫn trong cung trong bụng đều hiểu rõ. Hoàng hậu tính tình đột biến. Hoàng đế thái độ dị thường. Tất cả những chuyện này làm nàng hết sức hoài nghi. Hoài nghi rằng hoàng hậu đã uống lộn thuốc, cũng hoài nghi rằng hoàng đế đã bị chạm mạch ở đầu!

Trong cung đấu đá với nhau là chuyện đương nhiên nhưng hoàng hậu lại sử dụng mưu kế này đối với Hoàng quý phi nàng thì đúng là chuyện kỳ lạ xưa nay mới thấy. Nàng không thể không cẩn thận.Về chuyện này, Hoàng quý phi hóa ra là một nữ nhân khôn ngoan sắc xảo. Nàng tươi cười vỗ tay gọi một cung nữ mới.

“Người tên gọi là gì?”

Cung nữ mới tới biết Hoàng quý phi nương nường mới giết chết hai người cung nữ cách đây không lâu, lúc này trong lòng đang rất hoảng hốt. Nghe Hoàng quý phi ôn nhu hỏi, nàng nơm nớp lo sợ đáp:

“Hồi bẩm Hoàng quý phi nương nường, nô tỳ tên gọi Bích Vân.”

Hoàng quý phi cười khê, một tay nâng mặt cung nữ Bích Vân lên, cẩn thận ngắm nhìn. Nàng nói:

“Ta không thích cái tên Bích Vân này, người đổi tên đi.”

Bích Vân sửng sốt, “Thỉnh nương nường ban thưởng tên.”

Hoàng quý phi trầm ngâm một lát, chỉnh trang lại khuôn mặt, khóe mắt tươi cười.

“Người từ nay gọi là Hồng Thường đi.”

Bích Vân chết lặng..... Tên này nghe rất quen thuộc?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, nàng vẫn làm ra vẻ rất vui mừng sung sướng.

“Tạ ơn Hoàng quý phi nương nường ban thưởng tên, đại ân đại đức của nương nường, Hồng Thường suốt đời khó quên.”

Hoàng quý phi che miệng cười.

“Tốt lắm. Người mang theo Tiểu Đức cùng Tiểu Mặc Tử đem theo hai rương hoàng kim cùng châu báu sang Phượng Khôn Cung.” Ngừng lại, Hoàng quý phi tháo chiếc nhẫn Hắc Bảo Thạch từ trên tay xuống.

“Đem theo cái này nữa. Người đến nói với hoàng hậu.....”

Hoàng quý phi trầm tư, cân nhắc xong mới nói: “Những lời tỷ tỷ nói, muội muội ghi tạc trong lòng. Vàng bạc, châu báu này coi như là muội muội tạ lễ.”

Hồng Thường nghe lệnh “Vâng” một tiếng rồi vội vàng rút lui. Hoàng quý phi xé lấy một miếng vải lụa, vỗ về khuôn mặt, ánh mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo.

***** Hoàng quý phi hội biến thân đường ranh giới *****

Sau khi Tô Tiểu Tiểu trở lại Phượng Khôn Cung, nét mặt Tố Vân cùng Ế Vân có chút kinh hoàng. Tố Vân nói: “Nương nường, nếu Hoàng quý phi nương nường chạy đến mách với hoàng đế bệ hạ, lúc đó chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Về mặt của Ế Vân cũng rất kinh hoàng, “Đúng vậy, nương nường, người quang minh chính đại nói cho Hoàng quý phi nương nường, chuyện này chẳng phải là tự mình tìm con đường chết sao? Vạn nhất nếu như ngự y tra ra nương nường bán “Phần trang điểm trắng” cho Hoàng quý phi, lúc đó chẳng phải nương nường sẽ bị buộc tội đầu độc người hay sao?”

Tô Tiểu Tiểu cười thần bí, khoát tay áo mà nói: “Yên tâm, ta chưa ngu ngốc như vậy. Cho dù thật sự ngự y có đi thăm dò được ta bán bình “Phần trang điểm trắng” kia cho Hoàng quý phi thì cũng không tra ra được gì.”

Tố Vân cùng Ế Vân sửng sốt, “A? Tại sao?!”

Tô Tiểu Tiểu chỉ cười không nói. Nàng đương nhiên không lưu lại chứng cứ cho người ta phát hiện. Nàng tuy là người hiện đại nhưng lại có trí tuệ của cổ nhân, từ trước cho đến nay, nàng chưa bao giờ xem thường kẻ tiểu nhân. Kỳ thật về mặt trí tuệ, người hiện đại so với người cổ đại không chắc có bao nhiêu tiến hóa. Về lĩnh vực mưu trí, người cổ đại trí tuệ thâm sâu hơn người hiện đại rất nhiều. Có lẽ về mặt khoa học kỹ thuật, thời hiện đại thực rất phát triển nhưng theo suy nghĩ của nàng cho rằng người hiện đại đang từ từ thoái hóa. Nói đến việc sử dụng độc, nàng có thể thua kém so với các phi tử trong hậu cung. Dù sao phi tử trong hậu cung sử dụng độc tới mức không nghe không thấy..... Nhà người cho đến chết cũng không biết được mình đã trúng độc. Nàng đưa cho Hoàng quý phi bình “Phần trang điểm trắng” kia so với “Phần trang điểm trắng” của người khác giống nhau như đúc. Lý do mà chỉ mỗi mình Hoàng quý phi bị trúng độc thì nguyên nhân là do bản thân nàng ta.

Nàng Tô Tiểu Tiểu làm “Phấn trang điểm trắng” có chứa một loại chất hóa học mà sau khi dùng tuyệt đối phải tránh dùng thịt cua. Ở thời đại này mà nói, cua là một loại động vật vô cùng quý báu được dâng cống từ quốc gia XX xa xôi đến. Trong hậu cung cũng chỉ có mỗi một mình Hoàng quý phi là thích ăn cua. Hoàng quý phi thực rất thích ăn thịt cua, ngay đến chính hoàng thượng cũng biết. Vì thế, mỗi lần quốc gia XX tiến cống cua, hoàng thượng liền lệnh mang toàn bộ sang cho Hoàng quý phi. Hằng năm Hoàng quý phi đều thu được một lượng cua lớn. Nàng bắt bọn nô tài nuôi chúng trong ao, cách bảy ngày lại thịt ăn một lần, cứ như thế, ăn cho đến con cua cuối cùng thì cũng vừa vặn đến lúc quốc gia XX có đợt tiến cống cua mới. Vì thế, có khả năng bị trúng độc, không, có tư cách được trúng độc chỉ có mỗi một người, đó chính là Hoàng quý phi.

Cho nên, mặc kệ cho đám ngự y kia có tra thể nào, có khảo thể nào, thì cũng không thể nào tra được đến Tô Tiểu Tiểu. Tổ Vân cùng Ế Vân nghe xong lời giải thích của Tô Tiểu Tiểu, hai người lập tức bình tĩnh, mặt tràn đầy khâm phục.

“Nương nương, người thật thông minh.”

“Đúng vậy, nương nương, người quá thông minh. Đoan Mộc đại nhân biết nương nương trở nên như vậy, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Tô Tiểu Tiểu nghe đến đó, mày bỗng nhiên nhíu lại. Nàng giương mắt nhìn về phía Tổ Vân:

“Không, Tổ Vân, Ế Vân, các người không thể đem việc này nói cho phụ thân.”

Tổ Vân cùng Ế Vân đều ngẩn ra, “Vì lý do gì?”

Tô Tiểu Tiểu cúi mắt xuống về ngưỡng ngưỡng, “Các người không hiểu. Ở trong lòng phụ thân, ta vẫn chỉ là một đứa bé đơn thuần không tranh giành. Nếu phụ thân biết ta dùng kế hãm hại người như vậy, tuy ngoài mặt sẽ nói rằng Lang Hoàn ta đã trưởng thành. Thế nhưng trong lòng nhất định sẽ cảm thán rằng năm tháng sống trong cung thật sự quá vô tình, muốn ta làm một đoá hoa cúc tinh khiết Lang Hoàn mãi tươi trẻ, luôn hướng một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên phía bầu trời. Thế mà hiện nay lại phải dùng bốn mươi lăm độ còn lại để cúi xuống nhìn vùng hắc ám nơi thế giới này.....”

Thượng đế ơi.....Ông trời ơi.....xx trời ơi.....

Vì cái gì nàng lại lặp lại lời nói của Tứ cô nương.....

Tổ Vân cùng Ế Vân tuy rằng không hiểu về cái bốn mươi lăm độ..... nửa nắng sáng.....nửa âm u.....nhưng lại thông hiểu được dụng ý của nương nương. Hai người các nàng nước mắt lưng tròng:

“Nương nương, người thật sự là người hiểu thảo.”

12. Chương 12: Cung Tâm Kế

Nhưng mà lại thông hiểu được dụng ý của nương nương.

Hai người các nàng nước mắt lưng tròng, “Nương nương, ngài thật sự là người hiểu thảo nha.”

Tô Tiểu Tiểu giương mắt che miệng cười khê, “Đâu có, đâu có.”

Tổ Vân cùng Ế Vân cười hắc hắc, “Nương nương tấm lòng hiểu thảo, Đoan Mộc đại nhân về sau nhất định sẽ biết.”

Tô Tiểu Tiểu cười mà không nói.

***** ta là then thùng tứ cô nương đường ranh giới *****

Trời tối thì Phụng Khôn Cung nghênh đón một vị khách.

Vị khách này tên gọi là Hồng Thường.

Tô Tiểu Tiểu hí híp mắt, thực cẩn thận đánh giá tiểu cung nữ vẻ mặt kinh hoảng đang bưng một cái mâm đứng trước mắt.

Cuối cùng, nàng cảm thấy rằng đây là người hiền hậu thì dừng lại không dọa nạt tiểu cung nữ nữa.....

Người đối người khác tốt một chút thì người ta cũng sẽ đối với người tốt một chút..... Đó là một trong những danh ngôn răn dạy của Tam thánh mẫu.....

Tô Tiểu Tiểu nói: “Hãy bình thân.”

Tiểu cung nữ Hồng Thường liền đứng dậy.....

Tô Tiểu Tiểu hí hí mắt, bộ dáng rất có vẻ thắm vấn.

“Người tên gọi Hồng Thường?”

Tiểu cung nữ gật đầu thật mạnh.

“Bẩm nương nương, đúng vậy.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục thắm vấn: “Người là người do Hoàng quý phi bên kia sai đến?”

Tiểu cung nữ tiếp tục trả lời: “Bẩm nương nương, đúng vậy.”

Tô Tiểu Tiểu: “Các cung nữ trong điện bên nhà người đều tên gọi Hồng Thường sao?”

Hồng Thường: “..... Bẩm nương nương, không phải là như vậy.”

Tô Tiểu Tiểu: “Vậy thì Hồng Thường lúc trước ở đâu?”

Hồng Thường: “Bẩm nương nương, Hồng Thường không biết.”

Tô Tiểu Tiểu liếc vài lần tiểu cung nữ trước mắt, lại liếc vài lần cái mâm trong tay của nàng.

Tô Tiểu Tiểu: “Người có biết cái gì là Tam Hảo chứ?”

Hồng Thường: “Bẩm nương nương, không biết.....”

Tô Tiểu Tiểu ý tứ thâm sâu nói: “Tam Hảo nói đúng là nói lời tốt, làm việc tốt, có tấm lòng tốt. Hồng Thường, người về sau tiếp tục mâm đi, sẽ có vận may.....”

Hồng Thường không hiểu gì.

Tổ Vân cùng Ế Vân cũng chẳng biết gì.

Nhưng là vì giữ gìn hình tượng nương nương nhà mình, Tổ Vân rất cao thâm khó lường nói thêm vào: “Hồng Thường, hoàng hậu nương nương đang giáo huấn người đạo lý làm người ni.”

Hồng Thường cuống quýt hoàn hồn, dập đầu lạy tạ nói: “Tạ ơn nương nương dạy bảo.”

Tô Tiểu Tiểu thầm thở dài một tiếng.

Trước khi nàng xuyên qua, đã xem một bộ phim truyền hình.

Là phim của Hong Kong.

Tên là [Cung tâm kế].

Nàng cũng không có ghét Xa Thi Mạn thế nhưng mà nàng ấy diễn vai Lưu Tam Hảo không thể nào làm nàng yêu thích được.....

Có cung nữ nào mà hằng ngày bưng cái mâm đi dạo loanh quanh trong hoàng cung chứ?

Có cung nữ nào như vậy mà hạnh phúc đâu? Cái gì ba điều tốt (Tam Hảo)..... Nếu mà Lưu Tam Hảo xuyên qua đến đây, cam đoan nàng bị chết rất là nhanh.....

Trái lại Dương Di diễn vai Diêu Kim Linh(tứ cô nương) lại càng làm cho người ta yêu thích.

Tuy rằng cũng có hơi chút khuếch đại, nhưng đủ tính chân thật.

“Hong Thường nha, người có muối muối tên gọi Kim Linh không?”

Tiểu cung nữ lần này không hiểu lấy một chút nào.

Nàng chính là sắc mặt nghiêm trang, cho rằng hoàng hậu nương nương lúc này đang ám chỉ cái gì đó, nàng đáp: “Bẩm nương nương, Hong Thường không có muối muối, nhưng mà Hong Thường xưa nay kính già yêu trẻ! Hong Thường nhất định sẽ trân trọng những thứ tốt đẹp ở trong cung.”

Tổ Vân cùng Ế Vân đầu óc mịt mù.....

Ngược lại Tô Tiểu Tiểu nở nụ cười.

“Người thật là khả ái.” Ngừng lại, Tô Tiểu Tiểu mới đi vào chủ đề chính, “Nương nương nhà người sai người đến đây làm gì?”

Hong Thường sửng sốt, mới nhớ ra là chính mình vẫn chưa đi vào chủ đề chính, nàng vội vàng trình lên cái mâm trong tay mình, sau đó một tay xốc mảnh vải đỏ phủ mâm lên, bên trong là một cái nhẫn Hắc Bảo Thạch vô cùng lớn.

Mà chiếc nhẫn này đối với Tô Tiểu Tiểu mà nói rất là quen thuộc.

Chính là chiếc nhẫn nàng đã thấy khi qua cung điện Hoàng quý phi trước đó không lâu, thế nhưng chiếc nhẫn lại hấp dẫn nàng muốn chết.

Chắc chắn, Hoàng quý phi thế mà lại biết quan sát sắc mặt người.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy mình đã không phải khi mắt sáng ngời như thế, hẳn là phải tự kiểm điểm kèm chế bớt lại.....

Nhưng mà.....

Trời sinh nữ nhân không có sức miễn dịch đối với châu báu !

Nhìn xem, Hắc bảo thạch này thật đen bóng nha..... Hơn nữa loại đen này không phải đen trầm u ám, mà là một loại đen sinh động, thật giống như tròng mắt, long lanh như có nước ở bên trong.

Tô Tiểu Tiểu thực không có khí khái nuốt nuốt mấy ngụm nước miếng.

Lúc này, Hong Thường mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương, đây là Hoàng quý phi nương nương đặc biệt giao cho Hong Thường đem đến cho ngài, phía sau còn có một rương vàng cùng một rương châu báu. Nương nương còn nói.....”

Dừng một chút, Hong Thường thay đổi giọng điệu nói.

“Những lời tỷ tỷ nói, muối muối ghi tạc trong lòng. Vàng bạc, châu báu này, coi như là muối muối tạ lễ.”

Dứt lời, Hong Thường lại quay trở về khẩu khí của mình, nàng ngượng ngùng cười.

“Còn nhiều việc cần làm. Hong Thường xin cáo lui trước.”

Tô Tiểu Tiểu phục hồi lại tinh thần, nàng hí mắt cười, “Được rồi, người cáo lui trước đi.”

Hong Thường lúc này mới mang mấy người khác rời khỏi Phượng Khôn Cung.

Đợi đến khi trong điện ngoài Tô Tiểu Tiểu chỉ còn Tổ Vân Ế Vân, Tô Tiểu Tiểu mới nhú nhú đầu chân mày.

Hoàng quý phi này thế mà lại là người biết phỏng đoán ý người.

Nàng ước ao thứ gì thì liền mang đến tặng nàng thứ ấy.

Hơn nữa.....

Tô Tiểu Tiểu nhìn hai rương châu báu cùng vàng cách đó không xa, nàng mím mím môi, sau đó liền lệnh cho Tổ Vân cùng Ế Vân mở ra.

Mở ra quả thật không tồi, rương vừa mở thì toàn bộ trong điện bị chói sáng vì ánh sắc châu báu huy hoàng, lộng lẫy.

Tô Tiểu Tiểu mắt nhìn liền nhận ngay ra được đây chính là tài vật bị đánh cắp của mình.

Tổ Vân cùng Ế Vân sau đó không lâu cũng nhận ra.

Tổ Vân nghi hoặc nói: “Nương nương, Hoàng quý phi nương nương đem tất cả tiền tài trả về..... Đây là có ý gì?”

Ế Vân vỗ vỗ Tổ Vân đầu, “Người ngốc nha. Đương nhiên là bởi vì nương nương nhà chúng ta muốn như vậy. Hoàng quý phi hiện tại mặt mũi nổi đầy mẩn đỏ, nàng khẳng định là sợ hãi. Nghe nói là hoàng đế bệ hạ gặp Hoàng quý phi ở đáng vẻ như vậy liền sợ hãi đến mặt mày trắng mét.”

“Hắc hắc,” Tổ Vân sờ sờ cái mũi, quay sang nói với Tô Tiểu Tiểu: “Nương nương, lần này ngài thực uy phong nha.”

Tô Tiểu Tiểu lại không cao hứng như Tổ Vân cùng Ế Vân, ngược lại nàng có chút lo lắng buồn phiền.

Nàng đã nghĩ rằng Hoàng quý phi chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử cậy tài khinh người, nay xem ra này Hoàng quý phi cũng không phải giống như trong tưởng tượng, hơn nữa lại còn vượt quá sự dự kiến của nàng.

Hoàng quý phi là một người thông minh.

Nàng có được dân được.

Người như vậy, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy rất nguy hiểm.

Nàng thậm chí bắt đầu hối hận, nàng cảm thấy mình không nên đi trêu chọc Hoàng quý phi.

Cho dù nàng có chọc trời khuấy nước như thế nào lại muốn chọc cái phiền toái lớn mang trở về kia chứ?

Tô Tiểu Tiểu thực buồn rầu.

Về mặt Tổ Vân cùng Ế Vân khó hiểu.

Như thế nào nương nương rõ ràng là người đánh thắng trận, vì lý do gì mà buồn rầu như vậy?

Tô Tiểu Tiểu thở dài.

Nàng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ thật tròn, thật tròn, rất sáng, rất sáng.....

Nàng buồn phiền.

“Tổ Vân Ế Vân, sắp đến Trung thu rồi....”

Ế Vân đáp: “Bẩm nương nương, đúng vậy, còn có tám ngày.”

13. Chương 13: Ngẩng Đầu Nhìn Trăng Sáng

Tô Tiểu Tiểu thở dài thật sâu ở trong lòng.

Trung thu đáng lẽ là ngày gia đình đoàn viên tụ họp, thế mà nàng lại đang ở Trường Nhạc vương triều cái chim cái quỷ này..... Một cái triều đại mà lịch sử từ trước đến nay chưa hề bao giờ ghi chép lại.

Mà người nhà của nàng..... Bạn trai của nàng..... Đều ở nước Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa thế kỷ hai mươi mốt.

Đó là một quốc gia hiện đại hoá.

Nơi đó thời gian rảnh rỗi..... Có máy tính..... Có ti vi.....

Cho dù thực sự là ông chủ có chủ nghĩa tư bản thường áp bức nàng..... Nhưng mà vẫn thương hại đối với cái mạng nhỏ của nàng.

Mà tại cái vương triều lạc hậu này đây.

Cái gì cũng không có!

Ngay cả một người bạn tri âm tri kỷ bằng hữu cũng không.....

Nơi này chỉ có một đám nữ nhân tấp nập cuộn cuộn không ngừng, còn có..... Một cái hoàng đế hoa tâm lạm tình tàn nhẫn ngựa đực.....

Vì cái gì người ta xuyên qua nàng cũng xuyên qua, nàng xuyên qua lại khốn khổ buồn bực như vậy.

Ngay cả cái nam chính cũng không có!

Chân mệnh thiên tử của nàng-Tô Tiểu Tiểu rốt cuộc đang ở nơi này nha nha nha nha !

Ai da.....

Tô Tiểu Tiểu rất muốn khóc, rất nhớ nhà.

Tổ Vân thấy thế, nhớ tới nương nương vừa mới hỏi đến tết Trung thu, nghĩ ra nương nương nhà mình nhớ nhưng người nhà, liền không khỏi an ủi nói: “Nương nương, đến khi Trung thu, Đoan Mộc đại nhân sẽ tiến cung gặp ngài.”

Ế Vân cũng nói tiếp: “Cho nên nương nương, ngài cũng không cần phải nhớ nhà.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu ngắm ánh trăng rằm.

“Có mỗi một ngày tương phùng tụ họp vui vẻ giữa người thân à, với tình cảnh như vậy làm sao ta có khả năng đoàn tụ với người nhà?” Cái quỷ gì Đoan Mộc gia..... Đó đâu phải là thân nhân của nàng đâu! Người thân của nàng ở một địa phương xa xôi, xa xôi nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa.....

Ai da, ai da, ai da.....

Ai da, ai da, ai da.....

Ai da, ai da, ai da.....

Tô Tiểu Tiểu rất nhớ nhà rất nhớ nhà.....

“Nương nương, chúng ta tới ngâm thơ đi.”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ.

Nàng kinh ngạc nhìn Ế Vân.

Ế Vân nói: “Trước kia nương nương nhớ nhà, sẽ ngâm tư gia thi.....” (thơ nhớ nhà)

Tổ Vân cũng nói: “Đúng vậy nha Hơn nữa trước đây nương nương mỗi khi thương tâm buồn rầu, Đoan Mộc phu nhân cũng sẽ ngâm thơ cho nương nương ngài nghe, nương nương nghe xong, cũng sẽ không thương tâm.....”

Tô Tiểu Tiểu mặt tối sầm.

Hóa ra là thân thể này trước đây có thú vui buồn nôn đến như vậy.....

Tốt lắm..... Nàng thực thưởng thức.

“Tổ Vân, người ngâm thơ cho bản cung nghe một chút.” Cái gì mà ngâm thơ, sau khi nàng nhậm chức vị lớn, nàng làm gì có khả năng nào đụng đến trăng mây gió gì đó? Nếu có nàng đã sớm bị dày ra đảo rồi.

Tổ Vân hắng hắng cổ họng, sau đó mới đọc:

“Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương. Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương.”

Tô Tiểu Tiểu hỏi: “Đây là Lí Bạch viết sao?”

Tổ Vân mở to hai mắt.

“Đúng vậy nha” Vấn đề này thoát nhìn có phải rất đơn giản hay không!

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, “Vậy các người ở nơi này có Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi không?”

Tổ Vân không hiểu gì.....

“Không có.”

Tô Tiểu Tiểu lại cảm thán rằng tạo hóa thật kỳ diệu.

Thời đại không tưởng này có Lí Bạch nhưng lại không có Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi..... Quả nhiên ở chỗ không tưởng cái gì cũng loạn.

Cũng được cũng được.

Dù có loạn ra sao, nàng cũng chỉ có thể ở cái địa phương XX khốn kiếp này thôi !

Tô Tiểu Tiểu ngoắc tay mạnh.

“Lại, lại, lại đây, mang rượu tới. Bản cung cũng sẽ ngâm thơ!”

Ế Vân rất ngoan ngoãn dâng rượu đến.

Tô Tiểu Tiểu chộp tay đến, trực tiếp cầm bầu rượu uống.

Nàng uống một ngụm lớn, bị nghẹn nước mắt chảy ròng.

Nàng xem ánh trăng, thì thầm: “Cử đầu vọng minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân...” (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, đối mặt có ba người...))

Tổ Vân Ế Vân tới mặt.

Tuy rằng thật hợp cảnh hợp tình, nhưng cái này..... Là thơ gì vậy a.

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục thì thầm: “Cử đầu vọng minh nguyệt, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.” (Ngẩng đầu ngắm trăng sáng, cho chồng bị cấm sùng)

Tổ Vân cùng Ế Vân lại tới sầm mặt.....

Nương nương, nàng đây là muốn nói cho toàn bộ người trong hậu cung, nàng chuẩn bị hồng hạnh leo tường sau lưng hoàng đế bệ hạ sao? (hồng hạnh ra tường là câu quá quen thuộc chỉ việc cấm sùng vợ hoặc chồng)

Hoàng hậu nương nương là say sao?

Tô Tiểu Tiểu thật có hứng với thơ thần, ngâm liên tục không ngừng.

“Cử đầu vọng minh nguyệt, nhất thụ lê hoa áp hải đường.” (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, hoa lê áp đảo hải đường)

.....

Tốt lắm rất táo bạo.....

Nghệ thuật này, không ai có thể so sánh được.....

Tổ Vân cùng Ế Vân nghe được vẻ mặt đỏ bừng..... (Vì hai nàng này xem XXOO nên câu lê hoa áp hải đường liên tưởng đến việc đã xem hoa lê thường dùng với ý chỉ nữ, hải đường nếu đi chung với hoa khác thì chỉ giới còn lại)

Không biết có phải là ở chung cùng Tô Tiểu Tiểu một thời gian lâu, tư tưởng của các nàng cũng trở nên rất mạnh bạo.

Câu thơ này hàm nghĩa thật đúng là kiêu diễm nha

Nhất thụ lê hoa áp hải đường.....

Nhưng mà áp đảo như thế nào được, vấn đề này cần phải nghiên cứu thêm nhiều à nha

“Cử đầu vọng minh nguyệt, tự quái đông nam chi!” (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, muốn thoát đến đông nam)

.....

Nương nương vẫn không thể thoát khỏi suy nghĩ kia sao?

“Cử đầu vọng minh nguyệt.....”

Bây giờ, Tố Vân cùng Ế Vân đều tái mặt.

Nguyên nhân là.....

Các nàng thấy hoàng đế bệ hạ vẻ mặt xanh mét như lá chuối đang đứng ở trước cửa điện, hai mắt bốc hỏa nhìn hoàng hậu nương nương của các nàng.

“Cách.....” Tô Tiểu Tiểu cũng không có chú ý tới, nàng lại uống một ngụm rượu lớn, sau đó cầm bầu rượu trống trơn ném theo đường thẳng ngoằn ngoèo của kẻ say, thế nhưng lại chính xác vô cùng rơi xuống trước chân hoàng đế bệ hạ Thượng Quan Mặc của chúng ta.

“Ầm” Một tiếng, Tố Vân cùng Ế Vân cảm thấy giờ tận thế rất mau sẽ tới.

Mà Tô Tiểu Tiểu thì lại là cảm thấy trước mắt cảnh vật tựa hồ đều đều được nhân lên làm hai.

Hơn nữa nàng có vẻ còn gặp được người giống với tên quái dị hoàng đế mấy ngày không thấy mặt.....

Nàng say, mắt lơ dờ, nở nụ cười thật mê ly.

Sau đó hướng Thượng Quan Mặc cách đó không xa, tay nắm lại thành quyền đánh vào không khí “Bùm” một cái.

“Cử đầu vọng minh nguyệt, quân vương tòng thử bất tảo triều.....” (ngẩng đầu nhìn trăng sáng, từ nay quân vương không sớm lên triều...)

Thượng Quan Mặc bỗng nhiên hí hí mắt, cười cười thực quỷ dị.

“Hoàng hậu làm thơ rất giỏi.”

Tô Tiểu Tiểu chớp chớp lông mi đang sụp xuống, thế nhưng cố gắng đọc thêm một câu, “Cử đầu vọng minh nguyệt, Thượng Quan Mặc quá xấu.”

.....

.....

.....

Tập thể tối sầm mặt.

Tố Vân cùng Ế Vân sau khi nghe đến những lời này, chân cũng run thêm mấy phần.

Cũng may đã trải qua nhiều đợt phong ba như vậy, hai người cung nữ song sinh xuất thân từ giang hồ cuối cùng cũng có phản ứng. Tố Vân cùng Ế Vân cuống quýt đỡ hoàng hậu nương nương đang lung lay sắp đổ, rồi sau đó Ế Vân rất ngoan ngoãn nói: “Bệ hạ, nương nương say.”

Thượng Quan Mặc nói: “Trẫm biết.”

Trận này, tai họa rất lớn đang sắp đến với hắn. Hôm nay đã là Trung Thu, Thái Hậu sắp từ Ngũ Đài Sơn trở về.

Thái Hậu xưa nay đối nghịch với tiên đế.

Tiên đế thích thứ này, Thái Hậu tất nhiên sẽ thích thứ kia.

Vì thế.

Tiên đế cực kỳ thích hoàng hậu, Thái Hậu thì lại cực kỳ ghét người con dâu này.

Thượng Quan Mặc liếc vài lần hai rương vàng cùng châu báu được trưng ra rất quang minh chính đại, hẳn bỗng nhiên hơi đau đầu một chút.

Hoàng hậu gần đây làm những việc gì đều được người bẩm báo lại cho hần.

Tuy nói rằng coi rẻ việc buôn bán, nhưng là xét cho cùng, buôn bán cũng là một biện pháp tốt để làm giàu.

Hoàng hậu thực rõ ràng rất phi thường am hiểu việc “Thương hành” này đi.

Mà Thái Hậu cũng phi thường rõ ràng rất chán ghét hai “Thương hành”.

Chờ đến lúc sau khi Thái Hậu hồi cung, Đoan Mộc Lang Hoàn ngày nhất định sẽ..... Rất khó sống.

Thượng Quan Mặc cơ hồ có thể đoán trước những ngày trong tương lai.....

14. Chương 14: Hoàng Hậu Xử Nữ

Thái Hậu sẽ lái nhải không ngừng ở bên tai con dâu như thế này sao được, phế nó đi, phế nó đi.....

Hoàng hậu sẽ vênh vác tự đắc tuyên bố rằng: phế ta đi ,phế ta đi.....

Cái chữ “phế” này.....

Hiện tại làm cũng hơi chút khó khăn.

Không chỉ nói đến ý chỉ của tiên đế, mà là hiện nay hần cũng hiểu được hoàng hậu này rất thú vị.

Hần thật sự không nghĩ sẽ phế.

Thượng Quan Mặc thở dài ở trong lòng.

Làm nam nhân khó..... Làm hoàng đế càng khó..... Làm hoàng đế hai mặt khó lại càng thêm khó.

Hần giương mắt nhìn nhìn Tố Vân cùng Ế Vân.

Sau đó nói: “Các người lui ra đi.”

Tố Vân rất do dự.

Ế Vân thì chần chờ.

Trong lòng có một sự dự báo rất mãnh liệt.....

Chuyện này thực là không ổn.

Tuy rằng hoàng đế ở cùng hoàng hậu là một chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn..... Thế nhưng mà hiện nay nương nương nhà các nàng đối với hoàng đế bệ hạ vô cùng chán ghét, lại còn hoàng đế bệ hạ đối với nương nương nhà các nàng thái độ khó hiểu..... Để cho hai người bọn họ ở cùng một nơi quả thực là một chuyện rất nguy hiểm.

Vì thế, Tố Vân cùng Ế Vân đồng thanh kêu lên: “Bệ hạ, nương nương đã từng phân phó là lúc người say rượu chúng nô tỳ phải hầu hạ ở bên người.”

Cho nên.....

Không phải các nàng không muốn rời đi, mà là hoàng hậu nương nương không chịu nha.....

Dù sao rời đi là chết, không đi cũng là chết.

Rời đi xong, ngày hôm sau hoàng hậu nương nương sẽ oán hận các nàng cho đến chết.....

Không đi, chính là biểu hiện kháng chỉ!

Nếu thế nào cũng chết như vậy thì các nàng muốn chết ở Phượng Khôn Cung!

“Hừm?” Hoàng đế rất khó thể nhú mày, này một tiếng “Hừm” Có thể nói bao hàm cực hạn uy nghiêm.

Cho nên, Tổ Vân cùng Ế Vân không có khí phách đem hoàng hậu nương nương đang say mềm mềm vẫn còn lảo nhảm “cử đầu vọng minh nguyệt...” nhét vào lòng hoàng đế bệ hạ.

“Nô tỳ xin cáo lui trước.....”

Dứt lời xong liền nhanh chân biến đi ra ngoài.

Nương nương, ngài tự mình cầu phúc đi nha.....

Thượng Quan Mặc không khỏi bật cười.

Này Cung nữ Phượng Khôn Cung tính tình cũng quả thật là rất thú vị, không biết có phải là ở cùng với hoàng hậu lâu ngày sinh ra góc ghech không.

Giờ này khắc này, trong điện Phượng Khôn Cung chỉ còn lại hai người Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Mặc.

Rất an tĩnh, rất an tĩnh.

Bầu không khí chung quanh cũng thật là yên tĩnh.

Thượng Quan Mặc nghe mùi rượu thoảng bay, trong lòng dâng lên xao động.

Kỳ thật là hần cũng không hiểu được.

Vì cái gì sau khi hoàn tất công việc xong, việc thứ nhất hần làm dĩ nhiên lại là chạy đến cung điện Phượng Khôn Cung?

Hần cũng không hiểu được tại sao một đồng mỹ nhân nhu thuận nghe nhất nhất nghe lời hần không gặp mà hết lần này đến lần khác đến gặp đàn bà tinh quái và chanh chua!

Đúng, đồ đàn bà chanh chua! (bát phụ: đàn bà chanh chua đánh đá)

Lúc trước bị hoàng hậu đá một đá làm hần phải nghỉ ngơi mất mấy ngày.....

Những ngày không thể sinh hoạt vợ chồng, quả thực thống khổ vô cùng.

Cho nên hôm nay hần ngoài việc muốn gặp đánh đá hoàng hậu ra còn muốn thuận tiện oox một phen.....

Nếu như nói hần nhớ không lầm thì hần còn chưa từng cùng hoàng hậu oox.

Nghĩ như vậy, hoàng đế Thượng Quan Mặc thực hưng phấn.

Nam nhân đối xử nữ luôn luôn có một loại cố chấp hứng thú .

Mà Thượng Quan Mặc lại càng là loại người có hứng thú này.

Trong hoàng cung nữ nhân rất nhiều.

Xử nữ cũng không thiếu.

Nhưng đây là xử nữ hoàng hậu, hai cái từ này cùng tổ hợp lại một chỗ lại là làm cho hần sinh ra kiêu diễm mơ màng.

Thượng Quan Mặc thấy người bắt đầu khẩn cấp.

Hần ôm ngang Tô Tiểu Tiểu đang say rượu mơ mơ màng màng, bước chân nam tử thật dài hướng tấm cung đi đến.

Trong cung nữ nhân xác thực rất nhiều, hắc cũng từng cùng rất nhiều cái nữ nhân oxxx. Cùng Hoàng quý phi oxxx, trên giường Hoàng quý phi giống như là một con cá chết, động tác rất có nề nếp, ngay cả tiếng rên cũng không biết làm, việc này thực làm hoàng đế dục hỏa đầy người khó mà phát tiết.

Mà Vân Quý nhân lúc trên giường tuy nói là không phải không thú vị, nhưng là tổng quát vẫn cảm thấy thiếu điểm ở mặt tình cảm. Vân Chiêu Nghi đối với việc giường chiếu vẫn còn ngượng ngùng như thế lại khiến cho hắc yêu thương. Mà đôi tỷ muội này sở dĩ được sủng ái ngoài trừ ngoại hình bên ngoài còn có yếu tố chính là hai chữ “Mới mẻ”.

Hai tỷ muội này cùng hầu hạ một lượt trên giường với hắc.

Cái loại cực khoái muốn lên tiên muốn xuống địa ngục này thực đã làm hắc mở rộng tầm nhìn.

Cái này còn gọi là 3P.

Trần phi ở trên giường rất hiểu ý, biết hòa theo hứng thú của hắc, nữ nhân này thế nhưng rất kỳ lạ, hắc cảm thấy có thể quên đi nàng, nhưng mà cuối cùng vẫn quên không được, cứ như vậy cho đến hôm nay Trần phi mới có địa vị như vậy.

Cái gọi là hậu cung tam cung lục viện bảy mươi hai phi của Hoàng đế, trên thực tế cũng không nhiều như vậy.

Hoàng đế cũng là người.

Là người thì sẽ có nhu cầu sinh lý, nhưng mà sinh lý đòi hỏi thì đó chính là sinh lý cần.....

Thượng Quan Mặc cũng là nam nhân bình thường.

Hắc cũng không trọng dục.

Cho nên hậu cung nữ nhân tuy nhiều, nhưng hắc chân chính lâm hạnh thì cũng không nhiều, mà lâm hạnh có sắc phong thì lại càng ít người.

Vì thế, Trường Nhạc vương triều hoàng đế bề hạ có nhiều phi tử như vậy.

Mà trong đám phi tử này, hoàng đế thích nhất là Thục phi.

Thục phi đến từ dân gian.

Dân gian nữ tử thực nóng bỏng.

Công phu trên giường của Thục phi làm cho hắc mở rộng tầm mắt, cũng thập phần kinh diễm.

Hắc yêu đến muốn chết việc lên giường với Thục phi.

Nhưng mà Thục phi tên gọi là gì, hoàng đế kỳ thật cũng đã quên. Nữ nhân nhiều như vậy, muốn hắc nhớ tên từng người từng người thì đến ngày tháng năm nào mới hết? Cho nên, được sủng ái kêu ái phi, không được sủng cũng kêu ái phi.....

Chỉ cần là phi tử như vậy đều là ái phi.

Vì thế, hoàng hậu lúc này đặc biệt đối lập tách riêng ra.

Hoàng hậu họ Đoan Mộc, tên Lang Hoàn.

Cái tên này phức tạp đến cực điểm, hoàng đế nhìn thoáng qua, liền nhớ kỹ.

Nguyên nhân của việc này chỉ có một.

Ái hậu

Vì tên này được viết trên thánh chỉ chết tiệt kia!

Sau khi hắc đăng cơ, nghĩ không ra rằng phụ thân của chính mình lại dùng thủ đoạn trả lại ỉn.....

Cho nên sau khi hắc nhận được đạo thánh chỉ sắc phong Đoan Mộc Lang Hoàn làm hoàng hậu, đêm đó ngồi dưới ánh trăng sáng, tay trái bầu rượu, tay phải thánh chỉ, mắt cứ nhìn trần trần như vậy suốt cả một đêm.

Sau khi cưới hoàng hậu vào cung, hấn chưa bao giờ lâm hạnh qua hoàng hậu.

Nhưng đồng thời tên hoàng hậu lại rất rõ ràng rành mạch ở trong đầu, đến chết cũng quên không được.

Mỗi khi trăng sáng, hấn nhớ đến thời điểm mình mặc áo long bào ngồi trên tảng đá lớn méo miệng ngu ngốc nhằm cái tên khó đọc này suốt một đêm.

Còn có một nguyên nhân khác!

Hoàng hậu không phải phi tử!!!

Không thể kêu ái phi!!!

Chung quy cũng không thể kêu ái hậu đi!

Cho nên, Đoan Mộc Lang Hoàn bốn chữ liền thật sâu khắc ở hoàng đế trong đầu, phỏng chừng đến chết cũng không thể xóa đi.

Thượng Quan Mặc đá văng cửa ra, thực thô lỗ đem hoàng hậu sắc mặt hồng nhuận ném lên trên giường.

Hấn nghĩ đến rất rõ ràng.

Nếu không thể xóa đi thì hưởng thụ nhiều vào!

Mặc kệ tiên đế nói cái gì, mặc kệ hoàng hậu làm càn quấy phá cái gì..... Tóm lại, đêm nay hấn sẽ phá trình hoàng hậu!

Hoàng hậu nha hoàng hậu, người nên sớm bỏ mộng đẹp ra cung tìm tiểu quan đi.

Thượng Quan Mặc cúi xuống thân thể bên dưới, tay túm một cái.....

Dựa vào kinh nghiệm cởi đồ của bao nhiêu nữ nhân, quần áo dễ dàng bị bóc ra rớt trên đất.

Tô Tiểu Tiểu tính rượu ở trong người, nhất thời cảm thấy toàn thân đều khô nóng, sau khi quần áo trên người bị cởi bỏ, nàng cảm giác cả người thật mát mẻ. Nàng hí hí cười, giờ tay ôm lấy cổ Thượng Quan Mặc, nhân tiện hôn lên miệng Thượng Quan Mặc.

“Hì hì, Ngôn Ngôn, người thật tốt.”

Thượng Quan Mặc hí hí mắt, trong lòng dâng lên một thứ dự cảm xấu.

Hấn bỗng nhiên nhớ tới cách đây không lâu hoàng hậu ngâm câu thơ kia –“ Cử đầu vọng minh nguyệt, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai”. (ngẩng đầu ngắm ánh trăng, một nhành hồng hạnh leo qua tường)

Chẳng lẽ Đoan Mộc Lang Hoàn này thật sự cho hoành hoành tráng tráng cảm sùng hấn?

Thượng Quan Mặc cắn vành tai Tô Tiểu Tiểu, “Ngôn Ngôn là ai?”

Tô Tiểu Tiểu như trước cười ngây ngô nói, “Cái đầu này ha ha, Ngôn Ngôn là ai? Ngôn Ngôn người uống say rồi, người lại hỏi ta người là ai? Hôm nay người bị lão bản mắng đến người ngu ra sao?”

Ngôn Ngôn, tên nguyên là Trần Tu Ngôn, chính là bạn trai duy nhất của Tô Tiểu Tiểu thời hiện đại.

Hai người sống với nhau tám năm, cảm tình cũng như nghĩa tình đang từ từ nhân lên.....

Mà tình nhân thì cũng làm việc tình nhân nên làm.

Vì thế, đó chính là cái tên nam nhân Tô Tiểu Tiểu gọi..... Nếu như đi hỏi Tô bá phụ cùng Tô bá mẫu, bọn họ không nghi ai khác ngoài hấn, một mực chắc chắn nói: “Nếu như khuê nữ nhà ta dám ở trên giường gọi tên nam nhân khác ngoài Trần Tu Ngôn, ta là người đầu tiên cầm dao chém. nó.”

Tô Tiểu Tiểu xuyên qua đến nơi đây, tuy rằng chưa bao giờ biểu hiện nhớ nhung Trần Tu Ngôn, nhưng nói đến ngọn ngành thì nàng đối với nam nhân chiếm đóng thời gian tám năm khó có thể quên được.

“Ngôn Ngôn, người có nhớ ta không.....”

“Ngôn Ngôn, tuy rằng ta bình thường yêu có hơi khó chịu, nhưng mà ta thực sự rất yêu, rất yêu người.....”

“Ngôn Ngôn, không gặp ta, người có nhớ ta không.....”

“Ngôn Ngôn, người là không phải lập tức xóa bỏ, quên đi”

“Ngôn Ngôn, người chờ ta.....”

“Ngôn Ngôn, ta nhất định sẽ trở về.....”

“Ngôn Ngôn, người đã nói người phải làm một người chồng tốt như Hôi Thái Lang mà.....” (: một nhân vật trong phim hoạt hình rất chiều vợ yêu con)

“Ngôn Ngôn.....”

“Ngôn Ngôn.....”

“.....”

Thượng Quan Mặc gân xanh nổi đầy mặt.

Hắn là đánh chết cũng không nghĩ là Đoan Mộc Lang Hoàn này thế nhưng..... Thế nhưng..... sau lưng hắn tìm nam nhân!

Hai mắt hắn bốc hỏa!

Ngôn Ngôn, nam nhân này, hắn nhất định tìm ra.

Nữ nhân này thực không tuân thủ nghiêm ngặt “nữ tắc”!!!!!!

Thượng Quan Mặc cắn mạnh vành tai Tô Tiểu Tiểu, sau đó môi chậm rãi tiến xuống phía dưới.

Đôi môi hắn hôn lên người nàng cách chỉ mỗi cái yếm.

Tô Tiểu Tiểu sợ nhột, lập tức cười khanh khách.

“Nhột.”

Thượng Quan Mặc một tay cầm chỗ tròn trịa dưới cái yếm, hắn hí mắt hỏi: “Hoàng hậu, người vẫn là xử nữ sao?”

Tô Tiểu Tiểu say, nhưng vẫn có ý thức.

Nghe được hai chữ “Hoàng hậu”, lập tức hiểu rằng người trên cơ thể mình đang hỏi tình trạng trinh tiết của cái thân thể này.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu tự vấn kỹ càng rồi mới đáp: “Đúng vậy.”

Cái người quái dị hoàng đế kia tựa hồ như không có chạm qua Đoan Mộc Lang Hoàn.....

Cho nên, đáp án chính là Đoan Mộc Lang Hoàn là một hoàng hậu còn xử nữ!

15. Chương 15: Một Chuyện Tình Thanh Mai Trúc Mã Rất Cẩu Huyết

Oa ha ha ha, nàng Tô Tiểu Tiểu thật thông minh.

Thực hiển nhiên, hoàng đế sau khi nghe xong được đáp án rất thỏa mãn.

Đây chính là cái gọi rượu say nói lời thực.

Lời này không giả.

Thượng Quan Mặc tin tưởng!

Hắn suy nghĩ tới những lời Tô Tiểu Tiểu nói năng lộn xộn trước đó, rất dễ dàng vẽ ra trong đầu một câu chuyện tình thanh mai trúc mã tội lỗi

Trước khi Đoan Mộc Lang Hoàn tiến cung, chắc chắn là có người tình thanh mai trúc mã tên gọi Ngôn Ngôn, hai người yêu nhau thắm thiết, nhưng mà nam nhân tên gọi Ngôn Ngôn kia thân phận quá thấp kém! Cho nên gặp phải cảnh ngộ cha mẹ cản trở, ngay tại lúc hai người đang chuẩn bị cùng nhau bỏ trốn, không nghĩ rằng một đạo thánh chỉ đã phá hủy tình yêu của hai người. Đường kim Hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn phòng the hàng đêm trống vắng, không chịu được sự cô đơn, mà hắn đã vứt bỏ nàng trong đêm tân hôn, đó là lý do mà nàng đã đem toàn bộ cảm xúc tốt đẹp nhất đặt lên người tình thanh mai trúc mã kia!

Đúng, chính là như vậy!

Thượng Quan Mặc tay vịn vào cái tròn tròn bên dưới, cảm giác được nó có chút ít biến hóa, hắn rất hưng phấn xé đi cái yếm cùng quần lót che đậy bên trên.

Trước mắt nhất thời bày khối thân thể trắng như tuyết.

Thượng Quan Mặc không biết vì sao đã gặp qua vô số mỹ nữ, gặp qua vô số thân thể xinh đẹp.....

Nhưng khi nhìn thấy thân thể của hoàng hậu, hắn vẫn rất hưng phấn!

Hắn ngay cả khúc dạo đầu cũng không muốn làm.

Hắn khẩn cấp cởi xiêm y trên người mình ra, sau đó.....

Ngay tại thời gian chuẩn bị hành động bước tiếp theo thì.....

Tô Tiểu Tiểu lại không biết bị cái gì đang nằm ở trên giường bỗng bật mạnh người dậy sau đó đẩy thật mạnh.....

Thượng Quan Mặc không hề có chuẩn bị liền hoành tráng té xuống đất.

Thượng Quan Mặc sắc mặt xanh mét, còn chưa kịp đứng lên thì Tô Tiểu Tiểu ôm ngực, đầu ngóc lên, miệng ọe ra, bắt đầu nôn rồi lại nôn.

Tất cả những thứ nôn ra đều chuẩn xác không gì sánh được văng lên người hoàng đế bệ hạ của chúng ta.

Một mùi hôi thối vô cùng khó chịu bốc lên.

Thượng Quan Mặc chỉ cảm thấy thật ghê tởm, trong bụng tựa hồ như bị vo cuộn lại vài vòng.....

Thượng Quan Mặc ngồi dậy, cũng bắt đầu nôn mửa.

Tô Tiểu Tiểu vốn chính đang khó chịu vì nôn mửa, nghe được âm thanh nôn mửa giống mình, như hiệu ứng của việc XX, Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nôn lại nôn.

Thượng Quan Mặc đang nôn.....

Tô Tiểu Tiểu lại tiếp tục nôn.....

Hai người thân mình trần trụi, nôn mửa hoành tráng.

Nôn mửa cùng nhau tiếp sức.

Đây vốn dĩ nên là cảnh đêm xuân kiều diễm, thế mà nay đã biến thành cảnh thi nhau tiếp sức nôn ọe.....

Thật sự làm cho người ta dở khóc dở cười.

***** ngày hôm sau đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu thực phiền muộn!

Tô Tiểu Tiểu thực căm giận!

Tô Tiểu Tiểu thực tức giận!

Tô Tiểu Tiểu cho tới bây giờ cũng chưa khi nào nghĩ mình sẽ có một ngày gặp tình cảnh như vậy!

Mắt còn chưa mở thì đã ngửi được một mùi hôi thối bốc lên. Trợn mắt mở ra thì thấy ngay mình thân thể trần truồng không có gì che đậy.

Tròng mắt của nàng di chuyển xuống dưới đất.....

Liếc nhìn thấy một đồng xiêm y.

Màu sắc rực rỡ.

Có xiêm y của nàng cũng có xiêm y của nam nhân.

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy thực đau đầu.

Nàng vỗ vỗ đầu mình, trí nhớ của ngày hôm qua mới từ từ hiện ra trong đầu.

Ah, đúng rồi.

Ngày hôm qua, nàng đi dọa nạt Hoàng quý phi.

Ngày hôm qua, nàng ngắm ánh trăng thực là tròn.

Ngày hôm qua, nàng nhớ nhà.

Ngày hôm qua, nàng ngâm thơ.

Ngày hôm qua, nàng uống rượu.

Sau đó.....

Say.

Cuối cùng là quan hệ bữa bãi.

Đây là kết quả cuối cùng mà Tô Tiểu Tiểu có được.

Mà quan hệ bữa bãi thì cũng phải có đối tượng chứ, rất hiển nhiên là xiêm y ngổn ngang trên mặt đất chính là của đối tượng nàng quan hệ bữa bãi.

Tô Tiểu Tiểu bị cận thị.

Nhưng mà Đoan Mộc Lang Hoàn thì không bị cận thị..... Ánh mắt thực tinh tường ni.

Cho nên nàng chỉ thoáng nhìn một cái đã nhận ra bộ quần áo nam nhân này thêu thật đẹp con rồng cuộn mình giương móng vuốt.

Thế gian này người có thể mặc áo thêu rồng..... Có bao nhiêu người?

Không, phải hỏi là thế gian này ai có khả năng đem rồng thêu lên áo có mấy ai?

Này đáp án viết ra thật sống động cụ thể.

Hoàng đế.

Tô Tiểu Tiểu thở dài, bỗng nhiên cảm thấy đáp án rất là đương nhiên.

Nếu không thì nàng đang an ổn tốt đẹp uống ít rượu ở cung điện của mình ngâm vài bài thơ nhỏ, làm sao có thể vô lý đi quan hệ bữa bãi với người khác được.

Mà dám oox cùng nàng.....

Đồng thời thoát được thân thủ võ nghệ của Tổ Vân cùng Ế Vân.....

Ngoại trừ hoàng đế còn có ai?

Sự việc đương nhiên không thể đương nhiên được hơn, nhưng mà nàng Tô Tiểu Tiểu ở chỗ này vẫn là hoàng hoa khuê nữ, cho dù muốn hiến dâng lần đầu tiên, cũng muốn tặng cho người mình yêu mến đồng thời cũng yêu mến mình chứ?

Mà không phải mang tặng ột người nam nhân mang đầy nguy cơ mắc bệnh Xi -đa!

Tô Tiểu Tiểu nặng nề kéo hai chân xuống giường.....

Bỗng dưng, Tô Tiểu Tiểu ngẩn người.

Không đúng!

Thực không đúng!

Nàng ở hiện đại cũng đã trải qua việc trở thành đàn bà, tuy rằng đối tượng oox chỉ có một, nhưng kinh nghiệm xem oox không ít!

Nàng lần đầu tiên thực sự oox với Trần Tu Ngôn, ngày hôm sau tỉnh dậy, cảm giác xương cốt cả người như muốn tan rã, đặc biệt ở bên dưới nơi đó, quả thực là chỉ nghĩ tới đi bộ thôi cũng đã gian nan.

Mà hiện tại.....

Sao có thể thoải mái được như thế?

Ngoại trừ có một chút đau đầu do say rượu ra, như thế nào mà không có lấy một tý đau do việc oox gây ra?

Tô Tiểu Tiểu hi hí mắt.....

Chân tướng chỉ có một!

Nàng ngấm ngấm dấu vết bãi nôn mưa rất thô tục trên mặt đất, lại nhìn sang bên cạnh dấu vết những bước chân lộn xộn.

Tô Tiểu Tiểu trong mắt xẹt lên ánh vui mừng.

Chẳng lẽ là đêm qua hoàng đế muốn oox nàng, đang lúc cởi quần áo nàng thì nàng nôn ọe đến chết đi sống lại chẳng?

Chính vì thế dự vọng của hoàng đế thoát cái đã tan tành.

Thử hỏi, có ai bằng lòng oox với một nữ nhân nôn mưa đầy người?

Hắn không quảng nàng đi, nàng cũng tự ghét bỏ mình.

Tô Tiểu Tiểu thử di động tay, lại di động chân, phát hiện mình rất thoải mái vận động. Nàng lại ngấm ngấm bãi nôn mưa trên mặt đất, nàng đột nhiên bãi nôn này thực là khả ái làm sao.

Hừ, người quái dị hoàng đế, muốn thân xác của nàng.....

Chờ mấy cái trăm năm nữa đi!

Tô Tiểu Tiểu vươn vai, tùy tiện tìm bộ quần áo mặc lên người, sau đó liền gọi Tô Vân cùng Ế Vân, lệnh cho các nàng chuẩn bị nước tắm rửa.

Khụ, khả ái thì khả ái.

Nàng Tô Tiểu Tiểu vẫn rất yêu sạch sẽ.

Tắm rửa xong, Tô Tiểu Tiểu bắt đầu tra khảo hai tỷ muội song sinh.

Tô Tiểu Tiểu thực đoan trang ngồi trên vị trí người chủ, chậm rãi uống tách trà giải rượu.

Tô Vân cùng Ế Vân hai người cúi đầu, cúi mắt, một bộ dáng rất ngoan ngoãn, vâng lời.

“Hừm?” Tô Tiểu Tiểu thực uy nghiêm hừ hừ.

Tô Vân cùng Ế Vân vừa nghe âm thanh “hừ”, lập tức sợ tới mức quỳ gối xuống đất.

“Nương nương, bọn nô tỳ sai rồi, bọn nô tỳ thật là sai lầm.”

Tô Tiểu Tiểu chớp mắt, “A?! Sai ở chỗ nào đâu?”

Tô Vân thút thít cái mũi, “Sai ở chỗ không nên đem nương nương giao cho hoàng đế bệ hạ.”

16. Chương 16: Tổ Vân, Ế Vân Khóc Thực Thảm

“Còn gì nữa?”

Ế Vân cũng thút thít mũi, “Sai ở chỗ không nên đem nương nương say rượu giao cho hoàng đế bệ hạ.”

“Ừm? Còn gì nữa?”

Tổ Vân tiếp tục nói: “Sai ở chỗ không nên đem nương nương say bất tỉnh nhân sự giao cho hoàng đế bệ hạ.”

“.....Còn gì nữa?”

Ế Vân nói: “Sai ở chỗ không nên đem nương nương say bất tỉnh nhân sự nói năng bậy bạ giao cho hoàng đế bệ hạ.”

Tô Tiểu Tiểu sạm mặt.

Nàng buông chén trà giải rượu. Quắc mắt nhìn bọn họ.

“Tốt lắm, các người tiếp tục đi.”

Tổ Vân gào trời kêu đất.

“Nương nương, bọn nô tỳ thật sự sai lầm rồi, bọn nô tỳ sai ở chỗ không nên đem nương nương say bất tỉnh nhân sự nói năng bậy bạ giao cho hoàng đế bệ hạ hung ác hiểm độc.”

Ế Vân cũng bắt đầu gào đất kêu trời.

“Nương nương, bọn nô tỳ thật sự sai lầm rồi, bọn nô tỳ sai ở không nên đem không nên đem khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn nương nương đang say bất tỉnh nhân sự nói năng lung tung giao cho nguy hiểm hung ác.....” Khẽ cắn môi, Ế Vân không liêm xỉ tiếp tục: “giao cho xấu đến quỷ khóc, thần sầu hoàng đế bệ hạ.”

Bệ hạ, thỉnh ngài tha thứ Ế Vân đi nha.

Ta thật sự không phải cố ý muốn chửi bới ngài, hoàng đế bệ hạ.....

Tô Tiểu Tiểu mắt giựt giựt mấy cái, nàng rất khinh bỉ nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân.

Cần thiết như vậy không. Hai vị này cho nàng là người dễ bị dụ như vậy sao.

Chỉ cần nói vài lời màu mè vuốt ve, nàng sẽ bị các nàng dụ sao?

Hừ hừ.....

Tô Tiểu Tiểu che miệng cười nói: “Ta tha lỗi cho các người.”

Về mặt Tổ Vân cùng Ế Vân vui mừng, “Nương nương, quả nhiên có tấm lòng Bò Tát. Ah, không. Nương nương so với Bò Tát còn có lòng Bò Tát hơn.”

Tô Tiểu Tiểu cười khinh khích, “Xưa nay tấm lòng bản cung đều bỏ tát như vậy. Có điều, để trừng phạt các người tối hôm qua đem người khuynh quốc khuynh thành cùng chim sa cá lặn, say bất tỉnh nhân sự bất tỉnh nhân sự, nói năng lung tung là bản cung giao cho nguy hiểm hung ác, xấu đến quỷ khóc thần sầu hoàng đế bệ hạ, các người.....”

Tô Tiểu Tiểu vẫn đang nghĩ ngợi, “Đến cung điện của Thực phi tìm mấy bức đông cung đồ mang lại đây đi.”

Tô Tiểu Tiểu mắt tỏa sáng: “Nhớ rõ nha, ta muốn loại đông cung đồ vẽ hai nam nhân mạnh khỏe đang xxoo với nhau..... Ah ha ha..a.....”

Tổ Vân cùng Ế Vân khóc ròng.

Nương nương, rõ ràng là ngài muốn bọn ta đi chết mà.....

“Thế nào? Không muốn làm?” Tô Tiểu Tiểu thở dài, “Nhờ có các người tối hôm qua đem say bất tỉnh nhân sự nói năng bậy bạ khuynh quốc.....”

Đông cung đồ thì đông cung đồ.

“Nương nương, chúng ta bằng lòng.”

Đông cung đồ thì đông cung đồ!

Mười tám năm sau sẽ lại làm anh hùng hảo hán.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế mới vừa lòng gật đầu.

“Ừm, tốt. Đông cung đồ để sau lấy cũng được, không vội. Bản cung hiện có việc quan trọng muốn hỏi các người.”

Nhìn Tô Tiểu Tiểu bày ra dáng vẻ nghiêm trang, bộ mặt Tổ Vân cùng Ế Vân cũng trở nên đứng đắn.

Làm thân nô tỳ, chính là làm con tặc kè hoa.....

Nương nương cao hứng, các nàng cũng phải cao hứng.

Nương nương mất hứng, các nàng cũng phải mất hứng.

Bộ mặt nương nương ung dung, bộ mặt các nàng cũng phải ung dung.....

Bộ mặt nương nương nghiêm túc, bộ mặt các nàng cũng phải nghiêm túc.....

Nói ngắn gọn, bộ mặt cung nữ thay đổi như chong chóng cũng là một loại nghệ thuật sống!

“Nương nương, mời nói.”

Tô Tiểu Tiểu trực tiếp hỏi: “Thượng Quan Mặc đến chỗ ta làm gì?”

Không phải là chỗ “tạo giống” của hần bị làm sao chứ?

Nếu không, hần lại có chuyện gì mà đến tìm nàng?

Tô Tiểu Tiểu nghĩ mãi cũng không ra.

Tổ Vân cùng Ế Vân cũng giống vậy, nghĩ mãi không ra.

Các nàng đành phải thành thật trả lời: “Bẩm nương nương, bọn nô tỳ cũng không biết. Cũng không dám tự mình đoán thánh ý.”

Tô Tiểu Tiểu nhú chân mày.

“Ngày hôm qua Thượng Quan Mặc đến lúc nào?”

Tổ Vân ho nhẹ, rồi đáp: “Lúc nương nương ngài quăng bầu rượu trong tay, đọc câu ‘Cử đầu vọng minh nguyệt, từ đây quân vương không còn sớm lên triều’ thì tới.”

Tô Tiểu Tiểu mặt đen lại.

Thật sự nàng đã đọc câu đó?

Ái da, nàng đâu có ý muốn châm chọc tên hoàng đế quái dị kia nha.

Chắc chắn, hoàng đế lại chọn thời điểm kia mà đến, cũng không biết là hần tính đến để làm gì.

“Tổ Vân Ế Vân, các người tối hôm qua nhìn thấy Thượng Quan Mặc, hần sắc mặt như thế nào?”

Tổ Vân cố gắng hồi tưởng lại, đáp: “Rất bình thường.”

Tô Tiểu Tiểu trầm ngâm một lát, “Phỏng chừng không phải bởi vì cái vấn đề kia.”

Vậy.....

Rốt cuộc là tới tìm nàng để làm gì?

Tô Tiểu Tiểu rất muốn thở dài một hơi.

Vì sao mà thời đại này không có điện thoại di động chứ?

Nếu như mà có thì nàng đã trực tiếp gọi điện, hoặc là gửi tin nhắn thoại, hỏi thẳng “Alô, Hoàng đế bệ hạ, nhà người đem qua đến chỗ ta muốn gì nha”, như thế sẽ đơn giản biết chừng nào.

Hiện tại chán quá.

Nếu như hiện tại nói là nàng muốn biết rốt cuộc hấn đến vì lý do gì thì phải tự mình thân chinh đi gặp hấn.

Ngộ nhờ lại gặp được hấn đang cùng phi tử nào đó xxoo thì không biết là nàng hay hấn sẽ gặp họa đây.

Rất đau buồn nha.

Từ từ!

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên ngừng lại.

Dường như nàng đã quên việc gì đó rất quan trọng.

Nàng quay ra nhìn bốn phía, cuối cùng cảm thấy như đại sảnh thiếu thứ gì đó.....

“Tổ Vân Ế Vân nha, bản cung cứ cảm thấy mình quên thứ gì đó.”

Tổ Vân cùng Ế Vân liếc mắt nhìn lẫn nhau, vẻ như các nàng cũng không biết nương nương cuối cùng là quên thứ gì.

Cứ như vậy, Tô Tiểu Tiểu tự mình hỏi mình, thời gian một nén nhang trôi qua, nàng mới đột nhiên nhớ ra là mình quên cái gì.

“A a a a a a, Tổ Vân ! Ế Vân ! Vàng bạc, châu báu của ta đâu? A a a, còn nhẫn hắc bảo thạch của ta nữa.”

Tổ Vân Ế Vân đột nhiên hiểu ra, các nàng không khỏi cười nói: “Nương nương, không có mất đi đâu. Tối hôm qua nương nương uống rượu, nô tỳ liền tự mình khiêng vào kho phòng (chỗ cất giữ báu vật) của Phượng Khôn Cung. Nương nương có thể đi kiểm tra xem, cam đoan không thiếu một thứ gì.”

Tô Tiểu Tiểu thế này mới yên lòng.

Nàng ngồi bịch xuống ghế dựa, gật gật đầu, “Ừm, tốt lắm. Các người làm tốt lắm. Hoàng quý phi đưa cho ta lễ vật lớn như vậy, nói như thế nào ta cũng phải trả lễ.”

Nàng nghĩ ngợi, sau đó tự mình đi vào trong tẩm cung, cầm ra một lọ sứ gì đó nhìn rất tầm thường.

Rồi sau đó nàng đưa cho Tổ Vân.

Nàng nói: “Tổ Vân, người đi một chuyến tới cung điện Hoàng quý phi, đem thứ này cho nàng ta. Nói đây là bản cung trả lễ. Một ngày bồi ba lượt sẽ khôi phục lại diện mạo xinh đẹp như hoa.”

Tô Tiểu Tiểu cũng không phải là người ác độc gì.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc hại một nữ nhân khác thậm chí đến như vậy.

Nàng chỉ nghĩ là muốn dạy Hoàng quý phi một bài học mà thôi.

Hiện tại đã dạy xong, người ta cũng đã tỏ vẻ thuận phục, cũng nên cho người ta ăn tý kẹo sau khi uống thuốc chứ.

Hơn nữa, nhìn một người đẹp như hoa như ngọc bị nàng biến ra thành như vậy, chính nàng cũng chịu không nổi.

A di đà Phật.....

Người có đức hiếu sinh.....

Cho nên, người biết hối ta nên tha thứ.

Tổ Vân tuân lệnh đáp “Dạ” Sau đó liền đi như bay hướng tới cung điện Hoàng quý phi.

17. Chương 17: Đem Người Thành Hoa Để Ngắm

Tô Tiểu Tiểu dùng bữa sáng xong liền sai Ế Vân chuẩn bị kiệu phượng, hỏi thăm kỹ càng hôm nay hoàng đế đi đâu xong, Tô Tiểu Tiểu mới đứng đờ đờ đứng nhìn kiệu phượng đi đến ngự hoa viên.

Căn cứ vào tin tức hồi báo, hoàng đế đang ở ngự hoa viên để..... Ngắm hoa.

Tuy rằng Tô Tiểu Tiểu thực không hiểu lúc này đã là tháng chín mùa thu, rốt cuộc còn có hoa gì để ngắm, nhưng mà căn cứ vào tính tình của tên hoàng đế quái dị kia thì chuyện này là có khả năng.

Dù sao đây là địa bàn của hắn, chỉ cần hắn nghĩ thì đem người biến thành hoa để mà ngắm cũng chả là vấn đề gì.

Nửa canh giờ sau, Tô Tiểu Tiểu đến ngự hoa viên.

Ngự hoa viên không như tưởng tượng của Tô Tiểu Tiểu cây cối héo úa mà ngược lại bừng bừng sinh khí. Hở ra, Tô Tiểu Tiểu mới biết được trong ngự hoa viên này trồng các loại hoa nở quanh năm. Đến mùa thu thì có hoa nở vào mùa thu, đến mùa đông, cũng có loại như thế.

Tóm lại, hoa trong hoàng cung này sẽ không rơi rụng đi!

Tô Tiểu Tiểu cũng có không có tâm tình ngắm hoa. Ở trong ngự hoa viên to lớn đến chừng này nàng phải tìm một bóng người áo vàng vàng.

Tiếc là ngự hoa viên thật rộng lớn, nàng tìm kiếm thật khổ cực.

Nàng xuống kiệu phượng.

Dù sao tìm không thấy người thì ngắm hoa cũng tốt vậy.

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu quyết định trong đầu thôi không tìm hoàng đế nữa thì nàng bỗng nghe được một tràng cười nũng nịu, cười khanh khách, cười đến giống như sợ người chết không nghe thấy được.

Có thể nói là người đầu chưa thấy đã nghe thấy tiếng.

Tô Tiểu Tiểu chưa nhìn thấy người thì đã biết chủ nhân của tiếng cười này là ai

Trong đám nữ nhân trong cung điện này, có can đảm cười như thế không có mấy ai.

Đầu tiên, Hoàng quý phi trước nay vẫn là rất giữ gìn thể diện, tiếp theo là Trần phi cũng không có khả năng cười đến không kiêng nể gì như vậy, còn nữa, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu Nghi cũng không cười như thế.....

Vì thế, nói đông nói dài, tóm lại.

Thì đây chính là tiếng cười của Thục phi.

Hơn nữa.....

Thục phi cười làm nũng như vậy lẽ dĩ nhiên là bên cạnh nàng có đối tượng đáng để nàng làm nũng.

Mà đối tượng như vậy.....

Ngoài hoàng đế ra còn có ai?

Thật sự là đi tìm mồn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công.

Chính lúc này, Ế Vân kéo tay áo của Tô Tiểu Tiểu làm Tô Tiểu Tiểu ngẩn ra, quay đầu nhìn Ế Vân.

Ế Vân lén lút nói: “Nương nương, hiện tại..... tốt hơn là không nên đến chỗ đó.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người, “Vì sao?”

Ế Vân nhỏ giọng nói khẽ: “Bởi vì lúc trước, mỗi lần nương nương đến ngự hoa viên bắt bướm đều gặp được Thục phi nương nương. Mà lần nào cũng là Thục phi nương nương đang cùng bệ hạ..... làm chuyện mây mưa.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, hai mắt lập tức lấp lánh.

“Thật không?!”

Ế Vân sợ Tô Tiểu Tiểu không tin, còn vỗ vỗ ngực.

“Thật sự. Trước khi nương nương mất trí nhớ thật sự vẫn thường gặp chuyện này.”

Tô Tiểu Tiểu âm thầm tắc tắc lưỡi. Hèn chi trong ngự hoa viên không thấy bóng dáng một tên thị vệ nào. Hóa ra là cũng biết hoàng đế ở trong này làm cái gì. Chậc chậc, này hoàng đế thật đúng là quá hăng hái. Rõ ràng là ban ngày ban mặt, ở ngự hoa viên oxxx, chẳng lẽ lại có hứng thú gì khác sao? Xem cái tên hoàng đế quái dị này thế mà vẫn có khả năng sinh hoạt vợ chồng, vậy coi như là chuyện tốt lớn rồi. Nếu thật sự là máy móc đã tốt rồi, thế thì nàng sẽ đi nhìn xem.

Tô Tiểu Tiểu sắc mặt nghiêm nghị, “Tốt, Ế Vân. Người đi ra cửa ngự hoa viên chờ ta. Ta muốn tĩnh lặng ngắm hoa. Mùa thu ngắm hoa thật là thích nha.”

Ế Vân theo Tô Tiểu Tiểu lâu như vậy, sao lại không biết tâm tư Tô Tiểu Tiểu.

Nhưng mà Ế Vân hiểu rõ ràng là cho dù nàng khuyên sao thì nương nương vẫn nhất định muốn đi nhìn lên. Dù sao thì đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn lên Thục phi nương nương cùng hoàng đế bệ hạ oxxx, như vậy.....

Nương nương, ngài tận tình mà xem đi.

Ế Vân nhỏ giọng nhắc nhở: “Nương nương, ta cáo lui trước. Ta ở bên ngoài chờ ngài.”

Tô Tiểu Tiểu khoát tay.

Ế Vân lén lút rời khỏi.

Sau khi Ế Vân đi rồi, Tô Tiểu Tiểu xoa xoa hai tay, hai mắt lóe sáng.

Chúa ơi, tha tội cho con.

Tô Tiểu Tiểu nàng đây là người có sở thích cấp thấp.

Nàng không thích cầm kỳ thư họa mà yêu thích xem người ta oxxx.....

Tô Tiểu Tiểu cắn môi dưới, nhón nhén bước chân, sau đó thò đầu nhìn ra.....

Tô Tiểu Tiểu thất vọng rồi.

Cách đó không xa, chính xác là có một nam một nữ.

Nam nhân vật chính là tên hoàng đế quái dị Thượng Quan Mặc, nữ nhân vật chính là Thục phi.

Nhưng mà!

Bọn họ vẫn còn mặc quần áo!

Về điểm này, Tô Tiểu Tiểu rất kinh ngạc.

Xác xuất cơ hội nàng thấy hai người trần truồng cũng một chỗ lớn hơn nhiều xác xuất thấy hai người mặc quần áo.

Chẳng lẽ mặt trời mọc ở hướng tây ?

Tô Tiểu Tiểu thở dài trong bụng.

Nàng còn tưởng rằng có thể nhìn thấy dã chiến.....

Không ngờ là không nhìn thấy được gì.

“Bệ hạ, nô tì có nên giả bệnh không?”

.....

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu cảm thấy chán ngán thất vọng thì nàng nghe được những lời này.

Nàng lập tức khôi phục tinh thần.

Giả bệnh?

Có phải đôi cậu nam nữ này đang mưu kế chuyện bí mật gì không thể mang ra ánh sáng?

Tô Tiểu Tiểu hứng thú dâng lên, bắt đầu vểnh tai lắng nghe.

Nghe thấy âm thanh trầm trầm của Thượng Quan Mặc truyền đến.

“Không cần phải làm vậy. Trăm chắc chắn bảo vệ người.”

Bảo vệ người?

Không lẽ nào Thục phi làm sai chuyện gì?

“Bệ hạ.....”

“Ái phi, người yên tâm. Mẫu hậu tuy rằng tính tình hơi khó một chút, nhưng chung quy cũng sẽ không làm khó dễ người.”

“Nô tì đến từ dân gian, Thái Hậu nương nương không thích nô tì, cũng là đúng thôi.”

“Đừng nói như vậy, mẫu hậu chính là thiên vị Hoàng quý phi hơn một chút thôi.”

Úc.....

Cái này Tô Tiểu Tiểu hiểu được.

Hóa ra là chuyện mẹ chồng con dâu.

Hóa ra là Thái Hậu không chỉ không thích nàng mà cũng không thích Thục phi nha.....

Chắc chắc, xem ra Thái Hậu kia ngoại trừ Hoàng quý phi ra, thì không ưa nữ nhân nào của hoàng đế quá đi a.

“Bệ hạ.....”

“Ái phi.....”

Tô Tiểu Tiểu kích động.

Giờ này khắc này, hoàng đế cùng Thục phi hai người nồng nàn nhìn nhau.

Đôi môi đang chạm rãi chạm rãi kề sát!

Ah, tới rồi!

Môi đã chạm môi.

Móng vuốt sói của Hoàng đế đang đặt ở trên lồng ngực của Thục phi, thuần thực nắn bóp!

Úc úc úc úc!

Bộ dạng của Thục phi động dục rất thuần thực, bắt đầu rên rỉ mất hồn.

A a a a!

Hoàng đế đã cởi hết quần áo Thục phi!

Nha nha nha nha!

Hai chân của Thục Phi quăn lên lưng của hoàng đế!

Di di di di!

Màn dạo đầu rất ít, hoàng đế trực tiếp tiến vào!

Tiếp đến là.....

Thiếu nhi không nên xem.

Bên trên là tin tức tường thuật trực tiếp Trường Nhạc vương triều paparazzi phóng viên săn tin Tô Tiểu Tiểu âm thầm ghi lại trong bụng.

***** ta là kênh truyền hình cây xoài đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu tỏ vẻ thất vọng.

Hôm nay hoàng đế oox Thục phi, không đột phá truyền thống, là ái ân bình thường không thể bình thường hơn.

Tô Tiểu Tiểu thở dài.

18. Chương 18: Đi Ra Đây Cho Trẫm

Nàng vốn nghĩ là có thể nhìn thấy một trận dã chiến kịch liệt ở ngự hoa viên, không nghĩ chỉ là một màn oox bình thường như vậy.

Thục phi ơi là Thục phi, người lên cơn động dục chỉ có như vậy sao.....

Hoàng đế nha hoàng đế, người “làm xong” nhanh như vậy là vì sao nha nha nha.....

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu đang thất vọng, có cảm giác như ăn nhầm phải trứng thối, Thục phi bỗng nhiên ưm lên một tiếng.

Âm thanh ưm này có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sợ, xưa nay chưa từng có.....

Tô Tiểu Tiểu nghe thấy lập tức da gà trên tay đồng loạt nổi lên.

Mà hoàng đế bệ hạ nghe xong, lập tức có phản ứng, liền muốn đè lên Thục phi thì Thục phi đẩy Thượng Quan Mặc ra.

Nàng rút cái trâm cài trên đầu mình ra, trong nháy mắt, một mái tóc đen dài xõa xuống.

Thân mình trắng như tuyết, mái tóc đen như mun, ngực lại điểm hai điểm hồng hồng như anh đào làm người nhìn thấy muốn phun máu mũi.

Mắt Thục phi mơ màng.

Tiếng hoàng đế thở thật hổn hển nặng nề.

Thượng Quan Mặc túm lấy tay Thục phi, hai mắt thâm thúy.

“Tiểu yêu tinh, người muốn thế nào?”

Thục phi lại ưm một tiếng.

Lại nghe nàng nói: “Bệ hạ, gần đây nô tì vừa mới học được một phương pháp mới.....”

Hoàng đế chớp mi, tay bắt đầu vuốt ve bộ ngực rất tròn của Thục phi.

Thục phi rên rỉ một tiếng, sắc mặt ửng hồng né tránh vuốt ve của hoàng đế, “Bệ hạ, ngài nhẩn nại đi.....”

“Ừm?”

Màn này thực kích thích.

Tô Tiểu Tiểu cảm giác được mình sắp trào máu mũi.....

Tuy rằng lúc này, hai người bọn họ chưa làm thêm cái gì.....

Nhưng là mà động tác đưa đẩy của hai người bọn họ làm Tô Tiểu Tiểu.....

Rất muốn tìm cái nam nhân cùng oox.....

Có phải đây là phương pháp khiêu khích ỡm ờ trong truyền thuyết?

Tô Tiểu Tiểu cảm giác chân mình bắt đầu bủn rủn

Nàng cảm thấy cái cảnh diễn trước mắt còn kích thích hơn xem phim điện ảnh 4D.

Nàng chịu không nổi .

Nàng tính chuồn đi trước.

Nếu không nàng tìm ai để dập tắt lửa trong người đây?

Nhưng mà..... Thực hiển nhiên, định luật là nữ nhân vật chính rình coi oox nhất định sẽ bị người phát hiện, Tô Tiểu Tiểu vừa lùi về sau vài bước thì âm thanh Thượng Quan Mặc văng vẳng truyền tới.

“Ai?”

“Mau đi ra cho trẫm.”

Tô Tiểu Tiểu nghe được âm thanh bất mãn của Thượng Quan Mặc, cũng không chạy trốn.

Nàng quang minh chính đại hiện thân.

Nàng ngáp một cái, làm ra vẻ như vừa mới đến. Nàng lại còn nhìn nhìn thân thể trần trụi của Thục phi cùng hoàng đế.

“Ôi chào, sớm nha. Chào bệ hạ buổi sáng, chào Thục phi buổi sáng, chào mọi người buổi sáng.....” Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Thục phi, dáng người của người càng ngày càng đẹp. Nhìn xem này, ngực thiệt là bự nha. Bình thường nhà người ăn trái đu đủ sao? Quái dị hoàng đế, cái thứ kia của người xem ra tốt lắm..... Phù phù, thật là tốt quá. Trước ta còn lo lắng nhà người có làm chuyện phòng the được nữa không. Ha ha..... Ha ha..... Các người tiếp tục đi..... Hôm nay thời tiết thật đẹp.....”

Tô Tiểu Tiểu lưỡi biếng vươn cái thất lưng.

“Không trở ngại hai người nữa. Tiếp tục đi, tiếp tục đi..... Vận động buổi sáng sẽ làm thể xác và tinh thần khỏe mạnh nha.”

Thượng Quan Mặc lại hí híp mắt, “Hoàng hậu, không ới sao?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, theo thói quen hỏi tiếp: “Ới cái gì?”

Vừa mới dứt lời, nàng liền lập tức phản ứng lại.

“Ta không. Đồ hoàng đế quái dị! Người thật không biết xấu hổ mà hỏi ta ới hay không ới! Tối hôm qua người thừa dịp ta uống rượu, ý đồ chà đạp ta! Cũng may ta nôn đến chết đi sống lại, mới tránh được độc thủ nhà người. Có điều.....” Tô Tiểu Tiểu rất đắc ý chớp chớp mi, “Xem ra, tối hôm qua người ới cũng thật là sung sướng.”

Thượng Quan Mặc nghe không lọt tai.

Vừa nghe, cái thời điểm hồng bét kia liền hiện ra ở trong đầu.

Hắn chính là thiên tử một triều đình.....

Hắn chính là hoàng đế một quốc gia.....

Hắn gặp vô số nữ nhân ở trên giường.....

Nhưng mà chưa từng có ai lại kiêu ngạo như Đao Mộc Lang Hoàn.....

Mỗi lần muốn oox, không phải bị đá đến suýt chết thì cũng chính là bị nôn mửa hôi hám đầy người.

Thêm vài lần như thế nữa, hẳn sợ rằng sẽ cả đời “bất lực”.

Hoàng hậu này thật sự là biến thái bà cụ!

Chẳng qua, càng biến thái hẳn lại càng thích.

Hoàng đế mà, chính là thêm chút biến thái lại thêm phần mang tính khiêu chiến.

Thượng Quan Mặc thân lỏa lồ đi đến trước mặt Tô Tiểu Tiểu, hẳn từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Hoàng hậu cũng muốn lại thử sao?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức lắc đầu giống như con gà trống bỏi.

Không!

Không không không.

Có tài nào nàng lại muốn a!

Nam nhân này sao lại vô sỉ như vậy!

Vừa mới cùng Thực phi oox nay lại muốn tìm nàng oox?

Nằm mơ đi!

Thân thể thanh bạch của nàng là để dành cho ôn nhu mỹ mạo phu quân!

Hoàng đế này xách dép ỉm mạo phu quân của nàng cũng không xứng!

Tuy nói rằng phu quân của nàng trước mắt còn chưa có xuất hiện.....

Hơn nữa khả năng xuất hiện càng ngày càng bé.....

Trong hoàng cung này, ngoại trừ hoàng đế ra không có nam nhân nào đáng giá.

Mà trong Trường Nhạc vương triều này, nam nhân có diện mạo không tốt lắm.

Không thể không nói là Thượng Quan Mặc này thể mà thông minh.

Chọn thị vệ trong cung đều là đầu trâu mặt ngựa, diện mạo hay dáng người đều không đẹp, tùy tiện vớt ra một tên, miễn cưỡng coi tạm được, thậm chí có thể nói là khó coi.

Phỏng chừng là Thượng Quan Mặc sợ phi tử của mình hồng hạnh leo tường, mới dùng thị vệ có hình dạng khó coi như vậy để đối phó.....

Muốn tiến cung làm thị vệ sao?

Được thôi, hủy dung trước đi.

Hủy dung sẽ cho người làm thị vệ, tự cung sẽ cho người làm thái giám.

Kể từ đó.....

Phi tử muốn ngoại tình cũng khó.

Mà có hoàng đế Thượng Quan Mặc làm so sánh, đám đông thị vệ mặt mũi khó coi trông lại càng khó coi.

Tô Tiểu Tiểu nói: “Không cần.”

Hoàng đế trừng nàng: “Người là hoàng hậu của trẫm.”

Tô Tiểu Tiểu: “Xin đừng nói ra sự thật làm đau lòng người khác.”

Hoàng đế lại trừng mắt: “Người cùng trẫm oox là thiên kinh địa nghĩa.”

Tô Tiểu Tiểu: “Xin đừng trắng trợn nói ra cái sự bi thương lẫn nhau.”

Hoàng đế lấy tay ôm lấy thắt lưng Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu lập tức cảm thấy ghê tởm .

Trong suy nghĩ của Tô Tiểu Tiểu, ba chữ Thượng Quan Mặc đồng nghĩa với ba chữ “bệnh xi đa”.....

“Ờ.....”

Phỏng chừng tối hôm qua bị ói đến sợ, hoàng đế phản xạ có điều kiện buồn lòng Tô Tiểu Tiểu.

Kỳ thật là Tô Tiểu Tiểu muốn ói.

Nhưng mà tối hôm qua ói nhiều quá.....

Dẫn đến hôm nay muốn ói cũng không thể ói được.

Cho nên Tô Tiểu Tiểu chính là chỉ phát ra âm thanh nôn mửa, thực tế là chưa ói ra cái gì.

Tô Tiểu Tiểu cũng thực ngoài ý muốn mình không thực sự ói ra được gì.....

Nàng nháy mắt mấy cái, gặp hoàng đế buồn lòng ra chính mình, lập tức liền nháy mấy cái ra xa.

“Hoàng đế quái dị, ta cảnh cáo ngươi, đừng gặp mặt ta, ngươi gặp mặt ta, ta liền ói chết ngươi!”

Thượng Quan Mặc híp mắt, một cơn gió thu thổi, hần cảm giác được ý lạnh.

19. Chương 19: Hấp Hồn Đại Pháp

Sau đó hần đột nhiên ý thức được một chuyện ...

Bình thường cũng chỉ có hần mặc chính tề quần áo, mà nữ nhân là trần trụi thân mình.

Như thế nào mỗi lần đến trước mặt hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn này, đều là nàng mặc chính tề xiêm y, mà hần này hoàng đế cũng là trần trụi thân mình!

Này ...

Này cũng quá kì quái đi!

Quá nhục mạ tôn nghiêm hoàng đế của hần đi!

Bên này hoàng đế cùng hoàng hậu mắt to trừng đôi mắt nhỏ, bên kia thực phi còn lại là mặt tức giận nhìn Đế hậu hai người!

Thật quá đáng!

Thật quá đáng!

Thật quá đáng!

Như thế nào có thể mỗi lần đều như vậy!

Này hoàng hậu thật quá đáng! Mỗi lần nàng cùng bộ hạ oxxx, chính đến lúc hưng phấn thì hoàng hậu liền đi ra quấy rối!

Mà này quấy rối thì quấy rối, mỗi lần hoàng đế bộ hạ sau đó đều bị những lời nói đại nghịch bất đạo của hoàng hậu hấp dẫn đi qua!

Cuối cùng, hoàng đế bộ hạ sẽ đem nàng này vẫn như cũ là phi tử trần trụi thân mình quên hoàn toàn triệt để!

Hoàng hậu rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn hoàng đế?

Thực phi nghĩ phá đầu vẫn là nghĩ không ra.

Nhưng là, thực phi nghĩ nghĩ đến những lời dối thoại vừa mới của hoàng đế bộ hạ cùng Đoan Mộc Lang Hoàn, nàng bỗng nhiên cảm giác được tâm lạnh hàn ý.

Đây là một loại trước nay chưa từng có băng hàn.

Nàng bỗng nhiên cảm giác được vô cùng mất mát.

Này lần trước tới nay, hoàng đế bệ hạ đã muốn là không có đi tìm nàng, thậm chí ngay cả cung điện của nàng cũng không từng bước vào quá.

Nàng đều nghĩ đến chính mình sắp thất sủng.

Sau lại mới biết được nguyên lai hoàng đế bệ hạ bị thương, cho nên mới không cùng nàng oxxx, không, là không có cùng bất cứ nữ nhân nào trong cung oxxx. Sau khi nàng nghe được tin tức đó, mới yên lòng.

Nàng tỉ mỉ học tập hấp hồn đại pháp do dân gian truyền thụ lại.

Nghe nói, chỉ cần luyện tập thành công ...

Nếu là cái động vật giống được đều không thể ly khai nàng ...

Vì thế, nàng thu mua ngự y, sau khi chiếm được tin tức, nàng đã biết thương thế của hoàng đế bệ hạ ngày hôm qua đã tốt lắm.

Nàng tỉ mỉ cho rằng, hoàng đế bệ hạ sẽ phiên bài tử của nàng.

Ngay sau khi thương của Hoàng đế bệ hạ tốt lên, người đầu tiên được phiên bài tử, nhất định là người mà hoàng đế sủng ái nhất.

Dựa theo trình độ nàng được sủng ái, nàng là hoàn toàn có thể nắm chắc hoàng đế sẽ phiên bài tử của nàng.

Nhưng là, nàng đợi một đêm.

20. Chương 20: Bất Quá Là Thiếp Mà Thôi

Cũng chưa nhìn thấy thái giám đến truyền thị tử ...

Nàng vô cùng lo lắng, nghĩ đến hoàng đế có người mới, nhưng là sau khi tìm hiểu, mới biết được hoàng đế đêm qua cũng không có phiên bài tử.

Cái này, nàng mới yên lòng.

Hậu cung nữ nhân tuy nhiều, nhưng quay đi quay lại được sủng ái cũng chỉ có vài người.

Hơn nữa được phong hào cũng là vô cùng ít ỏi.

Nàng từng hỏi thăm quá, hoàng đế bệ hạ đối với việc giường chiếu là cực kỳ ham thích .

Kỳ thật, nói đi cũng phải nói lại.

Làm hoàng đế chính là đến hưởng thụ nữ nhân.

Nếu muốn hưởng thụ nữ nhân.

Việc giường chiếu đương nhiên là việc hàng đầu.

Mà này theo nàng biết trong cung người có các bí thuật khuê phòng rất cao trừ bỏ nàng, còn có đôi biểu tử muội Vân quý nhân Vân chiêu nghi.

Nghe nói, đôi biểu tử muội từng một đêm song phi, đem hoàng đế hầu hạ sung sướng muốn chết!

Cho nên, bí thuật trong phòng là cái vĩnh viễn đáng tham thảo kỹ thuật sống!

Nàng ở trên giường tuy rằng là cởi mở, nhưng là song phi vẫn là có điểm khó khăn.

Trừ phi nàng bắt buộc phải dựa vào cái này để được ân sủng, bằng không nàng đánh chết cũng không nguyện làm! Hai nữ nhân trần trụi thân thể ... Thật là khó khăn nha.

Tuy rằng này hai nữ nhân đều là nữ nhân của hoàng đế.

Nhưng là cùng thời gian hầu hạ hoàng đế với không cùng thời gian hầu hạ là có điểm khác nhau!

Hơn nữa nàng vẫn cho rằng song phi chỉ có dân gian thanh lâu mới làm chuyện như vậy!

Nàng mặc dù xuất thân từ dân gian, nhưng đối với thanh lâu vẫn là thực khinh bỉ!

Bất quá ...

Dựa vào dùng thủ đoạn của chính mình để đạt tới sủng ái vẫn là điều cần phải làm.

Ai, dù sao cũng là con người, chính là như vậy mâu thuẫn.

Khinh bỉ người khác, chính mình lại làm đồng dạng sự tình.

Cho nên, khi nàng biết được hoàng đế bệ hạ sáng nay sẽ đến ngự hoa viên ngắm hoa, cũng phải biết Thái Hậu không lâu sắp hồi cung, trong lòng ý niệm trong đầu cùng nhau, nàng liền tỉ mỉ cho rằng hảo, thậm chí còn sai người đem chỗ nàng cùng bệ hạ thường oox trong ngự hoa viên quét tước so với tẩm cung nàng còn muốn sạch sẽ ...

Quả nhiên.

Bệ hạ sau khi nhìn thấy cửa nàng hình dáng phong tình, trong mắt là tràn đầy dục hỏa ...

Nàng thấy thật sự rõ ràng.

Cuối cùng, cũng quả thực như nàng mong muốn, cùng bệ hạ oox một hồi.

Nhưng là, lại không dự đoán được hoàng hậu lại vọt ra.

Mà khi nàng cùng hoàng đế bệ hạ khắc khẩu, nàng mới bỗng nhiên phát hiện.

Nguyên lai đêm qua hoàng đế đi Phượng Khôn Cung của hoàng hậu.

Có ý đồ cùng hoàng hậu oox..... Chẳng qua đã thất bại.

Nàng thực ngốc.

Thế nhưng quên ...

Hoàng đế muốn hoàng hậu thị tẩm, là không cần phiên bài tử.

Mà Thực phi nàng xét đến cùng ...

Cũng bất quá là thiếp mà thôi.

21. Chương 21: Một Khi Thiên Tử

Tô Tiểu Tiểu cùng hoàng đế đại náo một trận.

Cuối cùng hai người vẫn là tan rã trong không vui.

Tô Tiểu Tiểu thực phần nộ.

Thượng Quan Mặc thực nghi hoặc.

Tô Tiểu Tiểu phần nộ chính mình cùng hoàng đế – một người không phân rõ phải trái náo lên, hơn nữa phần nộ chính mình không nên cùng hoàng đế náo đề tài “Hoàng hậu nên hay không nên thị tẩm” lâu như vậy.

Hai người sinh ra hoàn cảnh bất đồng.

Phương thức tự hồi tự nhiên cũng là không đồng dạng như vậy.

Hơn nữa hoàng đế là thiên tử, tư tưởng của hắn cũng chính là tư tưởng của mọi người.

Mà Tô Tiểu Tiểu là một người hiện đại từ thế kỷ hai mươi mốt!

Tư tưởng của người hiện đại làm sao có thể cùng người cổ đại ngoan cố cùng nói chuyện đâu?

Cho nên Tô Tiểu Tiểu mới phần nộ rồi!

Nàng không phải giận hoàng đế, nàng giận chính mình!!!

Như thế nào chính mình liền như vậy ngu ngốc theo hoàng đế náo loạn đi lên đâu? Đây quả thực chính là cổ hết sức không lấy lòng chuyện tình thôi!

Hoàng đế thượng Quan Mặc nghi hoặc là hoàng hậu toàn nói những lời đại nghịch bất đạo, rõ ràng mỗi một câu đều có thể được cho là phạm thượng, thậm chí có thể đem đi chém đầu.....

Nhưng là!

Không hiểu sao hắn lại cảm thấy hoàng hậu như vậy hảo đáng yêu nha.

Rất cá tính!

Thực mới mẻ!

Hoàng hậu có loại tính cách kì lạ nhất trong số phần đông nữ nhân mà hắn đã gặp qua!

Tính tình kì quái nhưng hắn thích.

Cho nên, hắn mới nghi hoặc chính mình như thế nào cứ như vậy trúng độc của hoàng hậu.....

Cái này gọi là mị độc, tình độc hay là là..... Cổ độc?

Hai người hoài tâm tư khác nhau, ở ngự hoa viên tan rã trong không vui.

Tô Tiểu Tiểu lửa giận đầy mình về tới Phượng Khôn Cung, Tố Vân chào đón, hỏi: “Hoàng hậu nương nương, ngài đã hỏi bệ hạ đêm qua tới tìm người làm cái gì chưa?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Bỗng dưng, nàng đại lực vỗ vỗ đầu mình.

Ngốc thật!

Nàng thế nhưng quên ước nguyện ban đầu dẫn nàng đi ngự hoa viên!

Đều do ngự hoa viên kia tràn oox rất bạo!

Làm cho nàng ngay cả ước nguyện ban đầu đều đã quên.

Không, này muốn trách chỉ có thể trách cái kia quái dị hoàng đế.

Nếu không phải hắn bô bô, cùng nàng nháo lên, nàng mới sẽ không quên đâu.

Tô Tiểu Tiểu thực bất đắc dĩ thở dài, nàng nhìn Tố Vân, nói: “Không có hỏi đến. Quên đi, chắc là cũng không có chuyện gì”

22. Chương 22: Xem Xét

Ân.

Đúng vậy.

Nhất định không phải chuyện gì trọng yếu.

Tô Tiểu Tiểu như thế tự nhủ an ủi chính mình.

Kỳ thật cũng lạ, cái kia quái dị hoàng đế tìm nàng có thể có sự tình gì đâu?

Nhiều nhất cũng bất quá là muốn cùng nàng đến nói nhao nhao miệng, hoặc là làm chút chuyện mà hắn cho rằng là thiên kinh địa nghĩa chuyện tình thôi.

Tố Vân nghe xong.....

Cũng là thực không đồng ý Tô Tiểu Tiểu quan điểm.

Ế Vân thoát nhìn cũng rất không đồng ý.

Nàng nói: “Nương nương, thời điểm đêm đó hoàng đế bệ hạ tới Phượng Khôn Cung là vẻ mặt nghiêm túc. Nô tỳ tưởng bệ hạ nhất định là có rất chuyện trọng yếu, bằng không bệ hạ sẽ không tự mình đến Phượng Khôn Cung đâu.”

Tô Tiểu Tiểu không nói gì.

Nếu đêm đó cái kia người quái dị hoàng đế thật sự có chuyện đứng đắn cần nói, sẽ không vội đem quần áo của nàng cởi sạch nhân tiện tắm ọọxx.

Nói cách khác cho dù hoàng đế thật sự có chuyện tìm nàng, chắc chắn cũng không phải là chuyện gì trọng yếu đâu!

Cho nên, người quái dị hoàng đế tới nơi này kỳ thật là vì không có việc gì nên tìm việc làm thôi.

Tổ Vân mặt chính sắc, nói tiếp: “Đúng vậy. Hơn nữa mấy ngày nay, không khí trong cung giống như đều thay đổi. Ngày thường, nô tỳ đi ngự phòng ăn vì nương nương lấy đồ ăn, Lý ngự trù ngự phòng ăn thường cùng nô tỳ tán gẫu vài câu, nhưng là mấy ngày nay cũng không quan tâm nô tỳ.”

Tô Tiểu Tiểu lại hắc tuyến.

Tổ Vân nha.....

Đây là do nhân phẩm của người được không.....

Thỉnh không cần đem râu ria gì đó cùng không khí trong cung như thế vì diều cảm ứng liên hệ cùng một chỗ.....

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến qua đi, thân thủ phát phát bên tai tóc, sau đó mới vẻ mặt không cần nói: “Không có việc gì, Tổ Vân, Ế Vân, các người không cần quan tâm nữa. Thượng Quan Mặc tới tìm ta khẳng định không phải chuyện gì trọng yếu.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu rất khí thế khoát tay áo: “Nói sau, cho dù có cái chuyện gì trọng yếu, cũng không quan trọng. Dù sao “binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn”. Bản cung tối am hiểu chính là..... Lâm thời nước tới tròn mới nhảy..... À không! Bản cung tối am hiểu chính là tùy cơ ứng biến!”

Tổ Vân cùng Ế Vân thấy thế, cũng không nói gì.

Nhà mình nương nương đã nói như vậy, chẳng lẽ các nàng còn phải lôi kéo hoàng hậu đi đến trước mặt hoàng đế bệ hạ sao?

Các nàng hai người lẫn nhau liếc mắt một cái.

23. Chương 23: Hậu Cung Ba Ngàn Người Đẹp

Cũng không biết là song bào thai tâm linh cảm ứng hay là cái gì, tóm lại, các nàng hai người đều cảm thấy buổi tối ngày đó, hoàng đế bệ hạ đến Phượng Khôn Cung là có liên quan tới chuyện trọng yếu.

Nhưng là.....

Quên đi quên đi.

Tựa như nương nương nói như vậy đi.

“Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn.

Có chuyện gì, nương nương ở trên, các nàng che chở.

***** ta là không rõ dự cảm đường ranh giới *****

Ngày lại ngày thản nhiên trôi qua.

Tô Tiểu Tiểu ở trong hoàng cung mỗi ngày thực nhàm chán thực bình thản.

Nàng thỉnh thoảng ngẫu nhiên đến cung điện của Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi, hoặc là ngẫu nhiên chọc giận thực phi, nhìn thực phi tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, Tô Tiểu Tiểu trong lòng sẽ phát ra thực thích cảm thán.

Mỗi ngày, Tô Tiểu Tiểu bỏ qua cung điện của Trần phi, nàng vẫn là rất lý trí bỏ qua.

Nàng có thể đến cung điện của Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi, cũng có thể cùng Thực phi nói nhao nhao miệng, nhưng là Trần phi nữ nhân này, Tô Tiểu Tiểu dựa vào phản ứng tối nguyên thủy, tự nội tâm cảm thấy không thể chọc.

Mà mấy ngày nay tới giờ, Hoàng quý phi cũng không có tin tức gì truyền ra đến đây.

Tô Tiểu Tiểu tính toán ngày.

Phòng chường mặt của Hoàng quý phi cũng tốt được bảy tám phần rồi.

Nhưng là không biết vì cái gì, Hoàng quý phi vốn nổi bật cứ như vậy nhỏ xuống dưới.

Mà chuyện Hoàng quý phi đối Hoàng Hậu kính sợ, lại ở trong cung truyền mở ra.

Hoàng quý phi nhà mẹ đẻ là ai, mọi người trong cung rất rõ ràng. Hoàng hậu nhà mẹ đẻ là ai, đương nhiên mọi người cũng rõ ràng.

Mà hai nữ nhân này vốn nên là thủy hỏa bất dung.

Nhưng là nay Hoàng quý phi thế nhưng lại trở nên yếu thế.

Kể từ đó, địa vị của Tô Tiểu Tiểu ở hoàng cung nhanh chóng được đề cao.

Hơn nữa trong cung không biết ai truyền: “Hoàng đế bệ hạ từng qua đêm tại Phượng Khôn Cung” lời đồn nhanh chóng truyền bá mở ra, địa vị của Hoàng hậu lại đề cao thêm một tầng.

Thế lực khắp nơi trong Hậu cung không ngừng mà nịnh bợ Tô Tiểu Tiểu.

Thời điểm trước đây bán nước hoa hoặc là phần trang điểm trắng cũng không có nhiều nữ nhân như vậy tới Phượng Khôn Cung của nàng.

Mà lần này.....

Muôn hình muôn vẻ nữ nhân đều đến Phượng Khôn Cung của nàng.

Cái này, Tô Tiểu Tiểu mới hoàn toàn hiểu được.

Hậu cung ba ngàn giai nhân, này quả nhiên không giả.

24. Chương 24: Tàng Trữ Nữ Nhân

Chẳng qua này ba ngàn nhân bên trong, hoàng đế lâm hạnh quá cũng là không hết.

Ai, cho nên nói, đều là lỗi của nam nhân!

Người nói, tàng trữ nhiều như vậy nữ nhân tới để làm chi đâu?

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thực phiền não, nhìn cuộn cuộn không ngừng nữ nhân hoàn toàn không có gặp qua nịnh nọt tươi cười cùng nàng, nàng liền cảm thấy thực phiền não.

Nàng tưởng tượng cầm một cây chùy thủ đem này đó nịnh nọt tươi cười chủ toái.

Nhưng là tưởng tượng vẫn là tưởng tượng, Tô Tiểu Tiểu vẫn là vì thanh danh của Đoan Mộc Lang Hoàn mà suy nghĩ.

Nàng tràn ra hoàn mỹ tươi cười, cùng từng nữ nhân đến Phượng Khôn Cung hảo hảo mà hàn huyên vài câu, cố gắng đạt tới làm được yêu cầu của bốn chữ mẫu nghi thiên hạ.

Cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu thật sự ứng phó bất quá chỉ đến đây.

Nàng tiên cũng không muốn nhận, trực tiếp bảo Tố Vân cùng Ế Vân đóng chặt cửa Phượng Khôn Cung, công bố là hoàng hậu nhiễm bệnh, không thể tiến vào quấy rầy.

Vì thế, Phượng Khôn Cung lại an tĩnh đi xuống.

Mà này an tĩnh, cũng là làm cho Phượng Khôn Cung mở ra ngăn cách cùng bên ngoài.

Thẳng đến trước Trung thu một ngày, một cái thái giám Tô Tiểu Tiểu chưa bao giờ gặp qua lớn lối (nguyên văn là chỉ cao khí ngang) tiến vào Phượng Khôn Cung, sau đó cao giọng nói: “Thái Hậu nương nương triệu kiến.”, Tô Tiểu Tiểu mới đột nhiên tỉnh ngộ lại đây.

A a a a a a a a a a a a.

Nàng rốt cục đã biết.

Ngày đó người quái dị hoàng đế tìm đến nàng muốn nói chính là chuyện này!

Nhất thời, Phượng Khôn Cung loạn thành một đoàn.

“Nương nương, gặp Thái Hậu nương nương phải đổi cái này cung trang.”

“Nương nương, gặp Thái Hậu nương nương phải sơ phi phượng hướng hoàng đế.” (I don’t understand)

“A a a, còn có này chích phượng sai.”

“Ế Vân, người nghĩ sai rồi. Không phải đồ tươi sắc cung trang, phải là chính màu đỏ!”

“Úc, trời ơi. Tố Vân, người này sơ làm sao là phi phượng hướng hoàng đế? Đây rõ ràng là cao kế thôi. Mau mau mau, sơ lại một lần nữa. Thái Hậu nương nương ghét nhất bị chính là cao kế !”

“.....”

.....

.....

Tô Tiểu Tiểu vốn ý nghĩ còn không có như vậy hoảng, nhưng là kinh mấy cung nữ ở nàng trước mắt lúc ẩn lúc hiện, mang loạn thất bát tao sau, nàng cũng bắt đầu cảm thấy hôn mê.

Chẳng qua phải đi gặp cái Thái Hậu mà thôi.

Cứ như vậy hoảng sao?

“Uy uy, Tố Vân, Ế Vân, các người bình tĩnh chút. Thái Hậu cũng không phải ăn thịt người, các người khăn trương cái gì.”

Tố Vân cùng Ế Vân nói chuyện giật gân

Như thế nào biết Tố Vân cùng Ế Vân nghe được Tô Tiểu Tiểu trong lời nói sau, không phải như bình thường liền an tĩnh lại, mà là vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không, nương nương. Ngài phải biết rằng Thái Hậu nương nương quyền uy tính! Trong cung từng có câu: Tình nguyện đắc tội Hoàng Thượng, cũng không thể đắc tội Thái Hậu. Theo những lời này là có thể biết, so với hoàng đế bệ hạ, Thái Hậu nương nương mới chính là đối tượng cần phải nịnh bợ.”

Tố Vân gật gật đầu, rất là đồng ý với lời nói của Ế Vân.

“Còn có nương nương, trước khi ngài tiến cung, Đoan Mộc đại nhân liền văn ngàn đình vạn dặn bảo, chớ để cùng Thái Hậu nương nương phát sinh xung đột. Thái Hậu nương nương là người mạnh mẽ vang dội, nếu là có một chút đắc tội Thái Hậu nương nương, không đến thời gian một nén nhang, nương nương ngài là có thể an tâm mà đi.”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

Trời ạ.

Có như vậy khủng bố?

Ở trong tưởng tượng của nàng, Thái Hậu nhiều nhất chính là đối xử thiên vị bất công đối với hoàng quý phi, mà đối với nàng – chính quy hoàng hậu là chán ghét mà thôi.

Nhưng là xét đến cùng, Thái Hậu hẳn là vẫn là cái có vẻ dễ dàng ở chung.

Chính là, có như vậy không bố?

25. Chương 25: Còn An Tâm Đi?

Tô Tiểu Tiểu không lớn tin tưởng, đáy lòng vẫn cho rằng, này bất quá là Tổ Vân cùng Ế Vân nói chuyện giật gân!

Còn có mấy ngàn năm ý thức nô tỳ tích lũy đi xuống!

Nàng nói: “Kỳ thật Thái Hậu theo như lời các người như vậy cũng quá khủng bố đi. Chưa kể, cho dù ta thật sự phạm vào cái gì sai, ta thủy chung cũng là do chính mồm tiên đế khâm điểm hoàng hậu, không dễ dàng chết như vậy. Cho nên, các người cứ từ từ.”

Tổ Vân cùng Ế Vân nhất tề lắc đầu.

Ế vẫn nhìn Tô Tiểu Tiểu, thực trịnh trọng nói một câu.

“Nương nương, trước khi ngài mất trí nhớ liền đối Thái Hậu nương nương là thực e ngại. Mất trí nhớ sau, chỉ sợ là nhớ không được những chuyện mà Thái Hậu nương nương đã từng làm đối với ngài. Trước đây mấy năm, nương nương ngài đắc tội Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương liền đem nương nương ngài nhốt tại trong một gian tiểu hắc, đóng ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn là Đoan Mộc đại nhân quỳ gối trước cửa Từ Ninh cung, nương nương mới có thể đi ra.”

Tô Tiểu Tiểu hít một hơi.

Đây là ngược đãi!

Thái Hậu này lão yêu bà ngược đãi thân thể của nàng!

Tổ Vân cũng mặt mang e ngại sắc nói: “Hơn nữa nha, nương nương. Khi Tiên đế còn sống, cũng đã rất sợ Thái Hậu nương nương. Mà nay hoàng đế bệ hạ đối với Thái Hậu nương nương cũng là phi thường tốt.”

Này thật là hoàng đế sao?

Dừng lại, Tổ Vân đột nhiên nhìn bốn phía, không thấy ai, nàng mới dè dặt thanh âm nói: “Nương nương, lời này chỉ có chúng ta mới biết được. Có một lần, nô tỳ đi qua ngự hoa viên, nhìn thấy chỉ có bệ hạ cùng Thái Hậu nương nương ở bên trong, nô tỳ lúc ấy thực đúng dịp nghe được hoàng đế bệ hạ nói câu: “Chỉ cần mẫu hậu thích, trăm ngôi vị hoàng đế đều có thể cho người.” Hoàng hậu nương nương, đây là cơ nào hiếu ý thâm hậu nha. Cho nên nói, nương nương ngài đắc tội hoàng đế bệ hạ, còn không có cái gì. Nếu là đắc tội Thái Hậu nương nương, chỉ sợ bệ hạ cũng sẽ không giúp ngài.”

Tô Tiểu Tiểu lại hít một hơi.

Trời ạ.

Đây là cái gì hoàng đế!

Thế nhưng nói: Chỉ cần mẫu hậu thích, trăm ngôi vị hoàng đế đều có thể cho người.

Ôi yêu.

Này thật là hoàng đế sao?

Nàng quyết định bác bỏ lời nói vừa rồi của chính mình.

Thái Hậu khẳng định không phải là một người dễ dàng ở chung!!!

Nàng sở dĩ thiên vị Hoàng quý phi, trừ bỏ Hoàng quý phi là ngoại chất nữ của nàng, khẳng định còn có nguyên nhân khác!

Thỉnh tha thứ nàng Tô Tiểu Tiểu.

Nàng nghe đến mấy cái này nói khi, đầu tiên nghĩ đến không phải là trường hợp một cái mẫu tử tử hiếu.

Mà là trường hợp loạn luân một cái tình thâm thâm vũ mệnh mông: ngươi là Phong nhi ta là sa (không biết là cái gì)!

Ngự hoa viên.

Nguyệt hắc phong cao.

Hoàng đế: Mẫu hậu.

Thái Hậu: Hoàng nhi.

Hoàng đế: Chung quanh không có người.

Thái Hậu:

Hoàng đế:xx.[Thái Hậu phương danh]

Thái Hậu: Người lãnh khốc người vô tình người tàn nhẫn.

Hoàng đế: Ta khi nào thì lãnh khốc ta khi nào thì vô tình ta khi nào thì tàn nhẫn?

Thái Hậu: Người chính là lãnh khốc người chính là vô tình người chính là tàn nhẫn.

Hoàng đế: Ta không lãnh khốc ta không phải không có tình ta không tàn nhẫn.

Thái Hậu: Người không lãnh khốc người không phải không có tình người không tàn nhẫn trong lời nói, sẽ không hội cùng thực phi ở trong này ooxx!

Hoàng đế [về mặt thâm tình]: Chỉ cần mẫu hậu thích, trăm ngôi vị hoàng đế đều có thể cho người.

Nga.....

Thì ra là thế.

Đó chính là trường hợp do Tô Tiểu Tiểu tự động tưởng tượng.

Ôi yêu.

Này hoàng cung thật đúng là loạn nha.

Này người quái dị hoàng đế thật đúng là làm loạn nha.

Ôi yêu.

Này trong hoàng cung, chỉ cần là cái nữ, hoàng đế cũng chưa từng có nha.

Thực không phải bình thường kính bạo nha!

26. Chương 26: Hoàng Hậu Mẫu Nghi Thiên Hạ

Tô Tiểu Tiểu ngồi ở trước trang điểm kính, tùy ý Tổ Vân cùng Ế Vân đùa nghịch.

Tổ Vân cùng Ế Vân luôn luôn tại Tô Tiểu Tiểu bên tai lải nhải Thái Hậu nương nương có bao nhiêu sao xx, cỡ nào xxx, cỡ nào xxxx, cho nên nương nương nhất định phải như thế nào xx, như thế nào xxx, như thế nào xxxx.

Các nàng liêu mạng về phía Tô Tiểu Tiểu giáo huấn một thứ gì đó.

Chỉ tiếc Tô Tiểu Tiểu giờ này khắc này trong đầu đã muốn hoàn hoàn toàn toàn nghe không vào ...

Của nàng trong đầu tất cả đều là trường hợp kính bạo!

“Nương nương, sau khi ngài đi đến Từ Ninh cung, nhất định phải nói năng cẩn thận, nhất cử nhất động đều phải phù hợp với uy nghi của hoàng hậu.”

Cuối cùng, Tổ Vân thay Tô Tiểu Tiểu trang điểm xong, nói lời thăm thía

Câu này, Tô Tiểu Tiểu nhưng thật ra nghe xong đi vào.

Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn nhìn vẻ mặt lo lắng Tổ Vân cùng Ế Vân, nhất thời trong lòng cũng có chút áy náy.

Của nàng này hai cái cung nữ như vậy thay nàng suy nghĩ.

Nhìn một cái, mặt đều trắng thành như vậy.

Nàng cũng không phải còn nhỏ, không nên làm cho Tổ Vân cùng Ế Vân tái lo lắng .

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cười cười.

Nàng gật gật đầu, nói: “Ân, các người yên tâm. Bản cung đều có đúng mực.”

Nàng Tô Tiểu Tiểu cái gì không có trải qua quá?

Ở hiện đại chức tràng chém giết, người lừa ta gạt.

Hơn nữa bây giờ còn một mình một người xuyên qua đến này cổ đại đến đây.

Đối với tích lũy mấy ngàn năm hoàng quyền, đối với cái kia tính tình phá hư đến cực điểm người quái dị hoàng đế, tái đối với nhiều như vậy nữ nhân.....

Nay nàng cũng không sống được hảo hảo thôi.

Nếu nàng có thể bình yên vô sự sống đến bây giờ, nàng tự nhiên chính là có bản lĩnh.

Nàng mặc dù có khi biểu hiện có chút thiên chân không biết, nhưng là thiên chân không biết có khi cũng có thể là cái bảo hộ mạng.

Thời khắc mấu chốt, nàng vẫn là hiểu được.

Cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Đối với người nào nên dùng cái gì biểu tình cái gì ngữ khí.....

Cho nên, Thái Hậu cái gì, đừng lo, không cần sợ hãi, cho dù nàng cùng mười cái hoàng đế có gian tình, nàng cũng không sợ!

Chỉ cần Tô Tiểu Tiểu suy nghĩ, cho dù phải làm Tri Chu hiệp cũng không phải vấn đề!

Cứ việc phóng ngựa lại đây đi.

Tô Tiểu Tiểu để ý cắt tóc tắn, dáng vẻ đoan trang đứng lên, tay nàng khoát lên trên cánh tay Tổ Vân, nàng đạm nói: “Đi Từ Ninh cung đi.”

Này thân nhiên một câu, đem Đoan Mộc Lang Hoàn ngày thường biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn đoan trang cao nhã.

Tổ Vân cùng Ế Vân mặt mang sắc mặt vui mừng.

Đây mới là hoàng hậu nương nương!

Đây mới là mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu

27. Chương 27: Thái Hậu Rất Được 1

Tô Tiểu Tiểu ngồi ở trên phượng liễn, nàng đang tự hỏi Thái Hậu triệu kiến mình có việc gì.

Thái Hậu ra vẻ không thích nàng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Nếu không phải chuyện ngày một ngày hai, như vậy nàng hẳn cũng không phải đi nịnh hót nàng. Dù sao Thái Hậu nữ nhân này từ đáy lòng liền khinh bỉ nàng xem không thuận nàng, như vậy nàng như thế nào đi lấy lòng, cũng là làm chuyện vô bổ.

Cho nên, nàng liền an an phận phận làm một người hoàng hậu ngôn ngữ hành động cẩn thận đi.

Sau nửa canh giờ, phượng liền ngừng ở trước cửa Từ Ninh cung.

Bên người thái giám giúp đỡ Tô Tiểu Tiểu đi xuống, ngày thường khi Tô Tiểu Tiểu ngồi trên phượng liền là không cần thái giám phù, nàng là trực tiếp nhảy xuống đi .

Tuy rằng động tác này thực không tao nhã, cũng thực không phù hợp với uy nghi của hoàng hậu, nhưng là thân là một người hiện đại thế kỉ hai mươi mốt, Tô Tiểu Tiểu từ nhỏ đã được giáo huấn tư tưởng dựa vào người khác không bằng tự dựa vào chính mình, vì thế, Tô Tiểu Tiểu từ nhỏ đều thực độc lập.

Khi nàng lần đầu tiên ngồi phượng liền, thái giám chết sống muốn phù nàng xuống dưới, nàng lúc ấy còn bị dọa nhảy dựng. Sau lại nàng liền trực tiếp ra lệnh cho thái giám đang phụng phịu không cần tái phù nàng .

Như thế, thái giám mới bằng lòng từ bỏ.

Chính là thôi, không phải chỉ tương đương với cái bậc thang thôi.

Cần thiết phải có người phù xuống sao?

Mà hôm nay, Tô Tiểu Tiểu cũng rất nghe lời đem tay đặt lên trên mu bàn tay của thái giám, rất là đoan trang nhẹ nhàng gót sen từ từ đi xuống phượng liền.

Nàng nhẩn.

Nàng nhẩn.

Nàng nhẩn nhẩn nhẩn.

Trước cửa Từ Ninh cung tiền, nói không chừng còn có người của Thái Hậu nhìn đầu. Cho nên vì không cho Thái Hậu bắt được nhược điểm của nàng, nàng nhẩn nhẩn nhẩn!

Theo ở phía sau Tổ Vân cùng Ế Vân vốn đang vẻ mặt lo lắng nương nương nhà mình sẽ lại thập phần không hình tượng, tự mình nâng váy nhảy xuống phượng liền, sau đó vỗ vỗ mông phải váy ...

Mà hiện tại vừa thấy.

Hoàng hậu nương nương của các nàng thế nhưng dáng vẻ đúng như hàng ngàn vạn lần chuyên môn được thái giám phù đỡ hạ đi xuống phượng liền, mỗi cái giờ tay nhắc chân đúng là tràn ngập phong phạm của tiểu thư khuê các.

Tổ Vân cùng Ế Vân không khỏi cảm động lệ rơi đầy mặt.

Nương nương, bộ dạng thật đẹp nga!

Tô Tiểu Tiểu ưỡn ngực thẳng lưng, bước chân đi lại thật nhỏ nhẹ, ngày thường con đường chỉ cần đi vài bước thế nhưng hiện tại phải đi đến mấy chục bước.

Tô Tiểu Tiểu ngoài mặt cười đến thực đoan trang.

Nội tâm lại càng không ngừng khinh bỉ này hoàng gia uy nghi.

28. Chương 28: Thái Hậu Rất Được 2

Thật sự là xxxxxx biến thái!

Ước chừng qua một khắc chung sau, Tô Tiểu Tiểu mới đi đến trước đại môn Từ Ninh cung.

Thị vệ canh giữ ngoài cửa liếc Tô Tiểu Tiểu một cái, thực tùy ý hành lễ, sau đó mới nói: “Thỉnh nương nương đợi lát nữa, đã có nô tài đi bẩm báo Thái Hậu nương nương.”

Tô Tiểu Tiểu thản nhiên liếc thị vệ một cái.

Nàng mặt ngoài tuy rằng chưa nói cái gì, nhưng nội tâm Tô Tiểu Tiểu sớm hai tay chống thắt lưng, mở miệng mắng to: Người này làm được thị vệ rất là không xứng chứ! Đây là cái thái độ gì?! Giờ này ngày này, thủ vệ thị vệ như vậy mà còn dùng được! Thái Hậu nương nương nhà ngươi chán ghét ta, có thể! Bởi vì nàng là nương của hoàng đế, mà người này thị vệ, cái gì cũng không phải, dựa vào cái gì dùng ánh mắt như vậy đến xem nàng!!!

Quả thực là khinh người quá đáng!

Một nén nhang thời gian qua ...

Cái người trong truyền thuyết nô tài đi bầm báo Thái Hậu nương nương còn không có xuất hiện.

Không quan hệ.

Nàng Tô Tiểu Tiểu nhận.

Nửa canh giờ trôi qua.

Như trước không có xuất hiện ...

Tổ Vân nhin không được, mở miệng hỏi nói: “Thị vệ đại ca, hoàng hậu nương nương khi nào thì mới có thể đi vào đây?”

Thi vệ nhìn nàng liếc mắt một cái, không để ý tới.

Ể vâng thấy thế, theo trong tay áo lấy ra một thỏi bạc, lén lút đưa cho thị vệ.

Thị vệ mới miễn cưỡng mở miệng: “Chờ chút đi, sẽ nhanh thôi.”

Ở hiện đại, Tô Tiểu Tiểu từng tổng kết bốn điều nói mà không thể tin.

Thứ nhất chính là lái xe xe công nói, người không cần vội, phía sau còn có một chiếc xe.

Thứ hai chính là tộc trưởng cầm tiền mừng tuổi cho đứa nhỏ nói, ba mẹ giúp người giữ .

Thứ ba chính là sau khi tan học thầy giáo đối với học sinh nói, chỉ cần một phút đồng hồ nữa là xong.

Thứ tư chính là lãnh đạo khi lên đài cầm microphone nói, ta chỉ đơn giản nói hai câu.

Hiện tại, Tô Tiểu Tiểu biết thêm một cái.

Thứ năm, lời của thi vê Từ Ninh cung: “Chờ chút đi, sẽ nhanh thôi”.

Hơi quá đáng!

Này Thái Hậu ra oai phủ đầu cũng không phải như vậy đi.

Làm cho con dâu của mình tai buổi sáng mùa thu lạnh lẽo chờ lâu như vậy!

Một giờ có thể làm bao nhiêu sự tình?

Một giờ đều có thể sinh ra một đồng lớn đũa nhỏ!

%.....%@#@#@#@#@ # @# #@ # % #%#

Tâm Tô Tiểu Tiểu nổi bão.

29. Chương 29: Thái Hậu Rất Được 3

Vốn nàng rất muốn hướng về phía thị vệ nổi bão, nhưng là nghĩ đến chính mình đáp ứng quá Tổ Văn cùng Ế Văn sẽ bày ra bộ dáng hoàng hậu đoan trang, nàng mới đem tức giận từ từ nuốt xuống.

Rốt cục, sau khi Tô Tiểu Tiểu ăn nhiều giờ gió tây bắc phong, cái kia biến mất thật lâu nô tài rốt cục chậm quá theo trong Từ Ninh cung đi ra.

Hắn nói: “Nương nương, mời.”

Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, lộ ra mỉm cười, nàng đặt tay lên trên mu bàn tay Tổ Văn.

“Đi thôi.”

Tổ Văn Ế Văn cuống quýt đuổi kịp.

Các nàng theo Tô Tiểu Tiểu lâu như vậy, giờ này khắc này làm sao mà không biết nương nương đang đầy ngập lửa giận, đành phải duy trì nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, đi theo đi vào.

Phật tổ nha, thỉnh ngài phù hộ nương nương hôm nay có thể an toàn vượt qua.

Quan Âm nha, thỉnh ngài phù hộ hoàng hậu nương nương không cần cùng Thái Hậu nương nương nháo loạn.

Bồ Tát nha, thỉnh ngài phù hộ Thái Hậu nương nương không cần khó xử hoàng hậu nương nương.

***** ta là xx đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu từ sau khi xuyên qua đến Trường Nhạc vương triều những nhân vật trọng yếu trong cung quả thật cũng thấy được bảy tám phần.

Nàng vốn nghĩ rằng đại boss là cái kia người quái dị hoàng đế, không nghĩ tới cuối cùng đại boss dĩ nhiên là Thái Hậu!!!

Mà này cuối cùng đại boss còn thực xem nàng không vừa mắt.

Úc, không.

Kỳ thật trọng điểm cũng không phải này.

Mà là Thái Hậu này bộ dạng rất được!!!

Sau khi Tô Tiểu Tiểu tiến vào Từ Ninh cung, ánh mắt đầu tiên đã bị nữ nhân ngồi ở ghế phượng hấp dẫn.

Nói thật.

Cho tới bây giờ, Tô Tiểu Tiểu đều không có gặp qua nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Nàng nghĩ đến trưởng thành được như thực phi cũng đã là cực hạn.

Nhưng là không nghĩ tới này Thái Hậu thế nhưng so với thực phi còn muốn xinh đẹp hơn!

Hơn nữa loại này xinh đẹp không phải loại có thể nói ra miệng là xinh đẹp, loại này là loại mà khi người nhìn thấy lần đầu tiên, người sẽ cảm thấy từ đáy lòng, oh, my god. Vì cái gì trên đời lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy đâu?

Thái Hậu rất khí chất.

Loại khí chất này không phải giả vờ giống như khí chất hoàng hậu mà Tô Tiểu Tiểu hiện tại đang giả trang. Khí chất của Thái Hậu là một loại khí chất hoàng gia trời sinh, chỉ cần nhìn thấy Thái Hậu lần đầu tiên, sẽ cảm thấy nữ nhân này khẳng định là quý tộc.

Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy khí thế của chính mình dần thấp xuống.

30. Chương 30: Thái Hậu Rất Được 4

Nàng cùng Tổ Vân, Ế Vân cúi người hành lễ, rồi sau đó mới thấp giọng nói: “Lang Hoàn cấp mẫu hậu thỉnh an, chúc mẫu hậu trường thọ kim an.”

Thái Hậu thản nhiên nói: “Đứng lên đi. Ai gia cũng thật lâu sau chưa thấy qua hoàng hậu.”

Tô Tiểu Tiểu đứng dậy, gương mặt lại liếc về phía phượng ghế của Thái Hậu.

Nàng không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Má ơi, nếu nàng là nam nhân, nàng nhất định phải áp đảo nữ nhân kiểu như vậy!

Vì cái gì sẽ có nữ nhân hoàn mỹ như vậy!!!!!!

Ông trời thật không công bằng nha nha nha!

Tô Tiểu Tiểu bắt đầu mê gái!

Nàng từ khi xuyên qua đến nơi đây lần đầu tiên mê gái dĩ nhiên lại là đối với một nữ nhân phát ra!

Hơn nữa ...

Nữ nhân này vẫn là của nàng bà bà!

Thật sự là bi ai nha!

“Ân? Hoàng hậu?”

Thái Hậu thoạt nhìn có chút không hồn giận.

Người này tức phụ như thế nào vẫn là như vậy tính tình?

Nói bao nhiêu lần cũng không thay đổi.

Như vậy có bộ dáng của hoàng hậu sao?

Còn không bằng để cho hoàng quý phi đảm đương đâu.

Tổ Vân cuống quýt kéo kéo tay áo nương nương nhà mình, Tô Tiểu Tiểu thế này mới đột nhiên hoàn hồn.

Nàng xả ra cái tươi cười: “Thật lâu sau không gặp mẫu hậu, nay vừa thấy, mẫu hậu lại trẻ lại không ít. Có phải hay không Ngũ Đài Sơn có thể khiến cho người ta trẻ ra?”

Nữ nhân sẽ không cự tuyệt có người tán dương chính mình trẻ trung.

Đây là Tô Tiểu Tiểu cho rằng.

Mà Thái Hậu nghe xong, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái: “Nghe nói thời điểm ai gia không ở cung, hoàng hậu ở trong cung hành nghề buôn bán?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

Như thế nào Thái Hậu tin tức như thế linh thông?

Đương nhiên, đây là không thể thừa nhận.

Mặc dù Tô Tiểu Tiểu ở trong hoàng cung bán nước hoa cùng phấn trang điểm trắng rất nhanh, nhưng trong nội tâm nàng cũng biết này trong hoàng cung mọi người đối với mua bán lúc này thực sự là vô cùng khinh bỉ.

Nhưng là khinh bỉ thì thế nào, cuối cùng cũng không phải một bó lớn người đến mua?

Nàng Tô Tiểu Tiểu mới mặc kệ, có thể kiếm bạc mới đạo lý!

“Nga, là như vậy. Không có hành nghề buôn bán, mẫu hậu chỉ sợ là nghe lầm. Là Lang Hoàn ở trong cung làm một ít đồ dùng nho nhỏ, sau đó cùng với các muội muội đến cùng trao đổi để cùng xem mà thôi. Như

thế nào sẽ là buôn bán đâu? Lang Hoàn thân là đứng đầu lục cung, thân là một quốc gia sau, tất nhiên là biết được giai cấp sĩ nông công thương, tất nhiên là cố gắng làm tốt hình mẫu mẫu nghi thiên hạ.”

31. Chương 31: Thái Hậu Rất Được 5

Tổ Vân cùng Ế Vân dưới đáy lòng trầm trồ khen ngợi.

Nương nương nói được thật tốt quá!

Nương nương, ngài ở thời khắc mấu chốt quả nhiên có bản sự đem đen nói thành trắng nha.

Nữ nhi của gia đình Đoan Mộc đều là được nuôi dưỡng tốt nha!

Thái Hậu nghe xong, ngược lại là híp híp mắt.

“Mấy ngày không thấy, hoàng hậu mềm miệng nhưng càng ngày càng trở nên lạnh lợi.”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Lang Hoàn bắt quá là nói sự thật thôi.”

Nàng chính là không thừa nhận.

Nàng không thừa nhận Thái Hậu có năng lực đè ép nàng thế nào?

Lại nói, ban đầu tại thời điểm bán nước hoa, nàng nhưng là một từ bán cũng chưa nói.

Nàng chính là phải cung nữ đi những nơi nữ nhân tụ tập đông đúc tượng trưng tuyên truyền mà thôi.

Hơn nữa khi thời điểm các phi tử đến cũng chưa nói muốn mua.

Đều là cùng nàng trước nói chuyện việc nhà, sau đó lại nhắc đến chuyện nước hoa.

Thế này không gọi là cho nhau trao đổi các ý tưởng sao?

Thái Hậu giật giật môi, nàng cười nói: “Hay ột chuyện thật.”

Bỗng nhiên, nàng đại lực vỗ bàn.

Trên bàn chén nước đều rung động như sắp đổ.

“Ai gia nhưng thật ra không biết một hộp phấn trang điểm trắng nho nhỏ thế nhưng có thể đổi được một rương hoàng kim cùng một rương châu báu.....”

Thái Hậu lời này nói được rất khí thế.

Tô Tiểu Tiểu đều nhin không được ngừng lại hô hấp.

Nghe xong lời của Thái Hậu, Tô Tiểu Tiểu lập tức liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Hay cho người cái hoàng quý phi.

Trước mặt cùng nàng giả vờ yếu thế, hiện tại sau lại đánh lên sau lưng.

Ở trước mặt Thái Hậu cáo trạng nàng!

Này nữ nhân hậu cung quả nhiên không nên xem thường được!!!

“Mau quỳ xuống!”

Lúc này, Thái Hậu gầm lên một tiếng.

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn đôi mắt.

Quỳ xuống?

Không quỳ! Chết cũng không quỳ.

Nữ nhi dưới gối có hoàng kim!

Từ nhỏ đến lớn, nàng ngay cả ba mẹ cũng chưa quỳ quá, dựa vào cái gì đi vào nơi này sẽ cấp nữ nhân này quỳ xuống?

Nàng ngay cả trước mặt hoàng đế cũng chưa quỳ quá, dựa vào cái gì sẽ quỳ trước mặt Thái Hậu?

Bộ dạng xinh đẹp thì thế nào?

Nàng chính là không quỳ.

Cơn tức của Tô Tiểu Tiểu nhịn hồi lâu rốt cục lúc này bạo phát đi ra.

“Không quỳ! Hoàng kim châu báu là do Hoàng quý phi tự nguyện lấy đến, cũng không phải lấy đến theo ta mua phần trang điểm trắng. Người chỉ nghe đơn phương lời nói của Hoàng quý phi liền tin tưởng nàng. Vậy người có hay không nghe qua giải thích của ta? Người bắt công hoàng quý phi, ta cũng không nói. Nhưng là, người oan uổng ta, ta muốn nói. Kia rương hoàng kim cùng châu báu là Hoàng quý phi đưa lên Phụng Khôn Cung cho ta, mà không phải lấy đến mua phần trang điểm trắng. Điểm ấy, mẫu hậu người có thể tiến lên đi hỏi một chút này những cung nhân trong hoàng cung, tin tưởng đại đa số cung nhân vẫn là nguyện ý làm chứng cho ta.”

32. Chương 32: Thái Hậu Rất Được 6

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu trừng hai mắt, tiếp tục nói: “Lại nói, ta lại không có làm sai chuyện gì. Mẫu hậu người không có lý do muốn ta quỳ xuống, có phải hay không là có chút không phân rõ phải trái? Mẫu hậu cũng từng làm quá hoàng hậu, càng hẳn là biết, nhất cử nhất động của hoàng hậu toàn bộ thiên hạ đều đang nhìn. Mẫu hậu vô duyên vô cớ muốn ta quỳ xuống, dân chúng nếu như biết đến, chẳng phải là làm nhục mặt mũi mẫu hậu? Làm nhục danh dự hoàng gia?”

Thái Hậu vừa nghe, trong đôi mắt đẹp nhất thời hiện ra ánh mắt bất khả tư nghị. (“Bất khả tư nghị: Không có khả năng tự mình xem xét, quyết định”)

Nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ được đến hoàng hậu ngày thường nhẫn nhục chịu đựng thế nhưng biến thành nhất chỉ biết bảo nổi miêu!(không hiểu)

Nhưng lại có trình độ đem hàm nghĩa lời nói bay lên đến cao như thế.

Thái Hậu sắc mặt biến xanh.

Nàng trừng mắt Tô Tiểu Tiểu: “Đoan Mộc Lang Hoàn, người đừng nghĩ đến người có chỗ dựa là ý chỉ của tiên đế mà ai gia không dám phế người!”

Tô Tiểu Tiểu không ngại không sợ.

“Mẫu hậu, ngài phải biết rằng, lúc trước khi tiên đế hạ thánh chỉ, Lang Hoàn cũng là không cam lòng.”

Bất kể Đoan Mộc Lang Hoàn có nguyện ý không, tóm lại hiện tại thân thể là của nàng.

Nàng Tô Tiểu Tiểu thực không muốn.

Tiên đế ban thánh chỉ, lại để ý đến ý nguyện của nàng sao?

Hừ hừ hừ!

Người muốn phế liền phế đi!

Người nghĩ rằng ta và người thực thích vị trí hoàng hậu này!

Hừ!

“Phanh” một tiếng, một cái chén bay đến bên chân Tô Tiểu Tiểu vỡ nát ra.

Tô Tiểu Tiểu sững sốt, lập tức lửa giận bùng bùng đi lên.

Cái gì?

Nhưng nàng?

Này Thái Hậu cũng quá không có tố chất đi.

Nàng muôn thu hồi những lời nói vừa mới ca ngợi nữ nhân này.

Cái gì trời sinh khí chất quý tộc, cái gì nói không nên lời xinh đẹp ...

Đều là rắm thôi!

Thế nhưng lấy cái chén ném nàng!!!! Này Thái Hậu rất không có tố chất!!!

Tô Tiểu Tiểu đi đến phía trước vài bước, nàng từ trên cao nhìn xuống Thái Hậu, vẻ mặt khinh thường.

“Người ném ta? Người thế nhưng ném ta?”

Tô Tiểu Tiểu bão nổi.

Nàng tùy tay xả hạ búi tóc cắm phượng sai, dùng hết sức ném về phía Thái Hậu.

Thái Hậu tựa hồ không nghĩ tới Tô Tiểu Tiểu sẽ ném nàng.

Ánh mắt nhất thời cũng trừng lớn giống như chuông đồng.

“Người này người đàn bà chanh chua, cũng dám ném lại ai gia?” Thái Hậu vỗ án đứng lên: “Phản phản! Người tới, cấp ai gia đem này người đàn bà chanh chua lôi ra, ai gia muốn đích thân giáo huấn!”

Tô Tiểu Tiểu cũng không cam yếu thế.

33. Chương 33: Thái Hậu Rất Được 7

Hừ, người có thị vệ. Ta cũng có Ế Vân cùng Tổ Vân.

“Tổ Vân Ế Vân, lên cho ta.”

Cái này, Thái Hậu cùng Hoàng hậu thật là rống thật sự thích.

Nhưng là lại khổ làm thị vệ cùng cung nữ bọn họ.

Một người là Thái Hậu chí tôn, một người khác cũng là Hoàng hậu đứng đầu lục cung.

Người nào bọn họ cũng không dám đắc tội nha.

“Như thế nào, ngay cả các người đều phản?”

“Tổ Vân Ế Vân, mau lên cho bốn cung!”

Mẹ chồng, nàng dâu hai người lại bắt đầu lên tiếng.

Lúc này, bọn họ không dám bất động.

Tổ Vân cùng Ế Vân tiến lên, bảo vệ Tô Tiểu Tiểu.

Thị vệ cũng tiến lên, thân thủ chuẩn bị bắt hoàng hậu.

Thực rõ ràng, Thái Hậu cùng Hoàng hậu cũng không phải là người biết võ công.

Vì thế, thị vệ cùng Tổ Vân Ế Vân trong lúc đó ánh mắt trao đổi giả trang hỗn loạn động thủ, khiến cho hai đại thần đều không có phát hiện.

Thùng thùng đông ...

Thị vệ đại ca, người hướng bên phải nha.

Thương thương thương ...

Tổ Vân tiểu muội, người đâm bên trái đi.

Bang bang phanh ...

Thị vệ đại ca, cẩn thận lạp.

Toàn bộ thông đồng với nhau ...

Ế Vân tiểu muội, xem chiêu, bảo vệ tốt Hoàng hậu. Ta muốn hướng bên phải bắt.

Mà Tô Tiểu Tiểu cùng Thái Hậu mắt to trừng đôi mắt nhỏ, sóng điện từ mắt hai người cũng không biết có thể giết chết bao nhiêu vi sinh vật.

Vì thế, qua thật lâu thật lâu.

Tô Tiểu Tiểu đều cảm thấy mắt rút gân, Thái Hậu cũng hiểu được mệt chết đi .

Mà thị vệ còn không có bắt được đến người.

Thái Hậu nổi giận.

Nàng trừng mắt Tô Vân cùng Ế Vân đang che ở trước mặt Tô Tiểu Tiểu: “Nô tỳ lớn mật, dám cãi ý chỉ của ai gia. Mau dừng tay cho ai gia”

Tô Vân cùng Ế Vân lập tức thu tay lại.

Tô Tiểu Tiểu cũng rống giận: “Tô Vân ! Ế vân! Lên cho bản cung. Bản cung ra lệnh cho các người.”

Tô Vân cùng Ế Vân khóc không ra nước mắt.

Các nàng nghe ai cũng không xong ...

Rõ ràng các nàng đi gặp trở ngại tốt lắm ...

Ngay tại thời điểm khó xử, ngoài cửa Từ Ninh cung bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô to dài –

Hoàng đế bệ hạ giá lâm!

Tô Vân cùng Ế Vân, cùng với đám thị vệ đang giả trang đánh nhau trên mặt đều vui vẻ, đều hiện lên một bộ dáng gặp được ân nhân cứu mạng.

Mà Tô Tiểu Tiểu còn lại là mày nheo lại thành một đường.

Ánh mắt của Thái Hậu xinh đẹp cũng là có chút phức tạp.

34. Chương 34: Thái Hậu Rất Được 8

Nàng nhìn ở phía xa xa Thượng Quan Mặc.

Về mặt tựa hồ có một ít quái dị không thể giải thích.

***** hỗn loạn đến 892 đường ranh giới *****

Thượng Quan Mặc chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày chính mình ở trong hoàng cung sẽ nhìn thấy trường hợp như vậy.

Mà lại là ở Từ Ninh cung!

Hỗn độn đầy đất, nước trà tràn tiến xung quanh chén sứ rơi vỡ, cung nữ cùng thị vệ loạn thành một đoàn, hơn nữa ...

Cái kia thanh chuyên thượng sai tử như thế nào giống như phượng sai hần tự mình mang trên đầu Hoàng hậu trong đại hôn?

Sắc mặt của Hoàng đế nhất thời biến lạnh.

“Làm càn! Tất cả đều dừng tay cho trẫm. Ở Từ Ninh cung ra tay đánh nhau! Còn thể thống gì?!”

Thanh âm của Thượng Quan Mặc còn chưa dứt, vẫn mong dừng tay, Tổ Vân, Ế Vân cùng thị vệ lập tức thu tay lại, phân biệt ngoan ngoãn đứng tại chỗ, yên lặng cúi đầu.

Tô Tiểu Tiểu nhìn Thượng Quan Mặc liếc mắt một cái, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, không nói lời nào.

Thái Hậu cũng nhìn Thượng Quan Mặc liếc mắt một cái, sau đó ...

Trong tình huống mà Tô Tiểu Tiểu chưa bao giờ nghĩ đến, Thái Hậu tư thái hoa lệ bỏ nhào vào trong lòng Thượng Quan Mặc.

“Hoàng nhi, Hoàng hậu khi dễ ai gia.”

Này một tiếng nhưng là uyển chuyển động lòng người, kia liếc mắt một cái nhưng là oán trách thương tâm, khiến cho Tô Tiểu Tiểu suýt thì không đứng vững được.

Úc, không.

Phải nói âm thanh làm nũng của Thái Hậu làm cho Tô Tiểu Tiểu hoàn toàn triệt để thấy cái gì gọi là nhũn tới tận xương.

Nàng kêu trời.

Này Thái Hậu cùng hoàng đế quả nhiên là có gian tình!

Bằng không lấy một người thân phận là mẫu thân, như thế nào có thể bữu môi nói ra những lời như vậy?

Này rõ ràng chính là thê tử làm nũng thôi.

Tô Tiểu Tiểu lạnh mình nghĩ, kỳ thật Thái Hậu muốn nói: “Phu quân, hoàng hậu khi dễ người ta” mới đúng đi.

Gào thét

Này quan hệ trong hoàng cung sao lại hỗn loạn như vậy đi.

Tô Tiểu Tiểu mắt lạnh nhìn Thái Hậu vừa mới vẫn là một bộ dáng ác bà nay lại nhanh chóng biến thành bộ dáng chim nhỏ nép vào người.

Nhìn nhìn lại khuôn mặt cất giấu giận dữ của người quái dị hoàng đế.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy thân phận của chính mình hiện tại không phải Hoàng hậu, mà là Thái Hậu.

Mà Thái Hậu mới là Hoàng hậu.

Nhìn một cái, người ta mới là vợ chồng âu yếm đâu.

Nàng việc gì ở trong này làm cái bóng đèn đâu?

Nàng vẫy vẫy ống tay áo, chuẩn bị chạy lấy người.

35. Chương 35: Thái Hậu Rất Được 9

Tựa hồ như phát hiện ra ý đồ của Tô Tiểu Tiểu.

Thượng Quan Mặc mày nhăn thành một đường, hần nói: “Hoàng hậu, ngươi cũng đứng lại cho trẫm.”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn Thượng Quan Mặc.

“Ta không có khi dễ Thái Hậu.”

Do quýnh lên, Tô Tiểu Tiểu quên kêu “Mẫu hậu”.

Thái Hậu rúc vào bên cạnh người Thượng Quan Mặc, một bộ dáng đầm đìa đáng yêu.

Tô Tiểu Tiểu nhìn xem mắt phun hỏa.

Nếu Thái Hậu là phi tử thì còn chấp nhận được.

Nhưng là này Thái Hậu đã lớn tuổi như vậy, như thế nào còn ngây thơ như vậy!

Thế nhưng còn chơi trò hãm hại kiểu này!!!!

Nàng lặc cái đi!

Đi đi đi đi đi!

Đã làm mẹ của người ta rồi, sao còn giống như đứa trẻ chơi đùa đáng thương đâu?

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy thực bức hỏa.

Điều này làm cho nàng nhớ tới ở hiện đại khi đi làm bằng phương tiện giao thông công cộng gặp được những nữ nhân yếu điệu.

Không phải nói nhường những người yếu đuối không tốt.

Nhưng là có đôi khi nàng thật sự nhìn không thuận mắt một số người khi đi ngoài đường thì giống Thành Long, nhưng bước vào xe công cộng thì lại yếu điệu giống như Lâm Đại Ngọc.

Vì thế, nàng nay thực khinh bỉ bộ dạng giả vờ yếu đuối xinh đẹp Thái Hậu!

Thượng Quan Mặc nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, hắn bỗng nhiên cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Mẫu hậu tính tình xưa nay như thế.

Tuy rằng là có chút trẻ con, nhưng dù sao cũng là mẫu hậu của hắn.

Mà Đoan Mộc Lang Hoàn.....

Thượng Quan Mặc trong lòng trung thở dài.

Đối với Hoàng hậu này, hắn trong lòng là nói không nên lời tư vị.

“Thôi thôi, Hoàng hậu, người về trước Phượng Khôn Cung. Một chút nữa Trẫm sẽ đi tìm người.”

Tổ Vân cùng Ế Vân nghe được lời này của hoàng đế, trong lòng đã sớm cao hứng đến nở hoa.

Quan Âm nha ...

Bồ Tát nha ...

Phật tổ nha ...

Cám ơn các người nha, sau khi trở về ta nhất định hội hảo hảo thấp hương cúng bái.

Tuy rằng trong quá trình vẫn là có chút hỗn loạn, nhưng là cuối cùng vẫn miễn cưỡng vượt qua.

Cảm tạ ông trời ...

Tô Tiểu Tiểu nghe vậy, nâng bước liền chuẩn bị đi.

Chính là ...

Xưa nay chán ghét Hoàng hậu, Thái Hậu như thế nào có khả năng như vậy buông tha Tô Tiểu Tiểu?

Thực rõ ràng, Tổ Vân cùng Ế Vân thấp hương cùng bái quả thật nói còn quá sớm.

Bởi vì Thái Hậu nghe được lời nói của hoàng đế nhà mình lập tức trừng mắt đảo qua, trên mặt lập tức là thần sắc bất mãn.

“Không được. Hôm nay nếu là Hoàng hậu không quỳ xuống cho ai gia, thì đừng hòng chạy.”

36. Chương 36: Thái Hậu Rất Được 10

Lời này vừa nói ra.

Tổ Vân cùng Ế Vân lập tức sắc mặt biến trắng.

Tô Tiểu Tiểu tầm mắt thẳng tắp bắn về phía Thái Hậu.

Hai nữ nhân khiêu khích ánh mắt lại đánh lên.

Sét đánh rầm.

Vô địch đại hỏa lại bắt đầu ầm ỹ.

“Ta đúng, ta vì cái gì phải lạy?”

“Ai gia nói người có sai chính là có sai.”

“Người cố tình gây sự.”

“Người mới cố tình gây sự.”

.....

Hoàng đế gân xanh bốc lên.

Hắn lúc này quả nhiên là cảm nhận được cái gì kêu khó xử!

Bên trái hoàng hậu, bên phải Thái Hậu.

Nếu là như bình thường, hắn sẽ không chút do dự mà lệch về phía Thái Hậu.

Nhưng là hiện tại!

Tâm tư của hắn đối Doan Mộc Lang Hoàn có thể nói không buông xuống được.

Nữ nhân này, không thể đối đãi lung tung được.

Cho nên, hắn hiện tại thực khó xử.

Thượng Quan Mặc thở dài, cầm tay Thái Hậu.

“Mẫu hậu, trước đó vài ngày trong cung mới có tử tinh hoa đăng rất là xinh đẹp, trẫm đang muốn cùng mẫu hậu tiến đến xem đây. Hoàng hậu lần này tuy là lỗ mãng, nhưng là không phải cái gì sai lầm to lớn. Chúng ta liền biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ đi.”

Thái Hậu vừa nghe, lập tức không dám tin nhìn Thượng Quan Mặc.

Đây là hoàng đế sao?

Thế nhưng không đứng về phía nàng?

Này Hoàng hậu quả nhiên là cái tai họa!!!!

Thái Hậu mặt kệt.

“Tử tinh hoa đăng cái gì, lần sau nhìn cũng được. Sự tình trước mắt là phải đến thu phục Hoàng hậu đã!”

Tô Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc.

“Ta lỗ mãng? Ta làm sao lỗ mãng? Thượng Quan Mặc, người nói rõ ràng cho ta!”

Thượng Quan Mặc cảm thấy đầu đều to ra.

Tổ Vân cùng Ế Vân tránh ở phía sau Tô Tiểu Tiểu, cảm thấy thực bị thúc ai.

Các nàng là vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến Hoàng hậu nương nương sẽ cùng Thái hậu nháo lên, mà lại còn vô cùng ầm ỹ.

Cái này tốt lắm.

Các nàng có phải hay không nên ngấm lại nên như thế nào đi cùng Đoan Mộc đại nhân giao cho đâu?

Thất cổ?

Đập đầu?

Uống độc rượu?

Loại chết kiểu nào thì sẽ dễ chịu một chút?

Thượng Quan Mặc bên tai nghe hai nữ nhân líu ríu náo loạn.

Hắn cũng phiền.

Hoàng đế thuận tay lao ra một cái bình hoa bên người.

Phịch một tiếng.

Dùng lực ném về phía trước.

Cuối cùng, hắn rống giận một câu.

“Tất cả đều cho trầm yên tĩnh chút!”

Lời còn chưa dứt, hoàng đế liền phất tay áo mà đi!

Còn lại Thái Hậu cùng Hoàng hậu hai người hai mặt nhìn nhau.

Tổ Vân Ế Vân sợ chết khiếp

Sau khi hoàng đế đập cửa mà đi, Tô Tiểu Tiểu cũng đi theo.

Rất nhanh, nàng trở về đến Phượng Khôn Cung.

Tổ Vân cùng Ế Vân hai người đi theo phía sau Tô Tiểu Tiểu trầm lặng không lên tiếng.

Tô Tiểu Tiểu cởi ra cung trang nặng nề, thuận tay cởi xuống búi tóc trên đầu.

Nàng sờ sờ, bỗng nhiên cảm thấy thiếu vài thứ.

Nàng hỏi Tổ Vân: “Tổ Vân, hôm nay thời điểm người chải đầu cho ta, trên búi tóc là có bao nhiêu cái trâm cài đầu?”

Tô Tiểu Tiểu nói chưa dứt lời, Tổ Vân liền kêu sợ hãi ra tiếng.

“A a a, nương nương, thảm rồi. Phượng sai còn ở Từ Ninh cung.”

Tổ Vân vừa nói như vậy, Ế Vân cũng phản ứng lại đây.

Vốn đang kinh hách sắc mặt lại trở nên trắng bệch.

“Thảm thảm, nương nương, phượng sai chính là tín vật của hoàng hậu nha.”

Tô Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng.

Quả nhiên con người trong khi nổi giận thì cái gì cũng đều làm ra được

Vốn nàng chính là khó chịu Thái Hậu đập vỡ chén trà của nàng.

Cho nên mới nghĩ lấy đồ vật này nọ đi ném lại nàng.

Nhưng là nàng cũng không nghĩ đem tín vật của hoàng hậu ném đi nha.

Lúc ấy, nàng hoàn toàn không ý thức được nàng thuận tay văng ra chính là phượng sai.

Cái này tốt lắm.

Thái Hậu vốn xem nàng không vừa mắt.

Nay phượng sai để ở trong cung của nàng, Thái Hậu khẳng định không chịu trả lại nàng đâu.

Đến lúc đó nhất định sẽ nói cái gì hoàng hậu hành vi không cẩn thận, phượng sai giữ lại để ai gia giúp bảo quản linh tinh vân vân.....

Tuy rằng nói phượng sai đối với nàng mà nói xác thực không có tác dụng gì, nhưng nói như thế nào cũng là tin vật hoàng hậu ...

Như thế nào có thể giao cho Thái Hậu bảo quản?

“Tổ Vân, Ế Vân, hai người các ngươi đêm nay lên vào Từ Ninh cung, tìm phượng sai trở về cho bản cung. Phượng sai vốn chính là hoàng hậu gì đó! Lại nói, phượng sai này năm đó Thái Hậu hẳn là mang quá thời gian rất lâu đi. Nếu không được chẳng lẽ Thái Hậu còn muốn một lần nữa làm hoàng hậu?”

Lời này vừa ra, lại đem Tổ Vân Ế Vân sợ chết khiếp.

“Ai, nương nương, lời này không thể nói lung tung nha.”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt Tổ Vân cùng Ế Vân.

“Ta lời này làm sao nói lung tung. Ta bắt quá là ăn ngay nói thật.”

Tổ Vân khẽ mím môi, nói: “Nương nương, Thái Hậu năm đó cũng không có mang quá phượng sai của ngài.”

“Đúng vậy, nương nương. Thái Hậu năm đó quả thật không có mang quá phượng sai của ngài.” Ế Vân cũng nói.

37. Chương 37: Thái Hậu Không Phải Hoàng Hậu

“A?!” Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Nàng nháy mắt mấy cái, tò mò hỏi: “Vì cái gì?”

Hai người Tổ Vân cùng Ế Vân liếc mắt lẫn nhau, tựa hồ sau khi cùng nhau trao đổi một ánh mắt an tâm, Tổ Vân mới nhỏ giọng nói: “Là như vậy, Thái Hậu nương nương cũng không phải thân sinh mẫu phi của Hoàng đế bệ hạ.”

Tô Tiểu Tiểu nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Không phải thân sinh?

Ồi yêu, cái này tốt lắm.

Như vậy là không phải loạn luân.

Trách không được tại sao người quái dị Hoàng đế cùng xinh đẹp Thái Hậu có gian tình, nguyên lai không phải thân sinh nha.

“Đến đến đến, Tổ Vân, ngươi tiếp tục nói.” Tô Tiểu Tiểu xoa xoa hai tay, trong mắt là tràn đầy bất quá.

Này bất quá so với yêu sách của Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi lợi hại hơn gấp vài trăm lần nha.

Tổ Vân khụ khụ, mới tiếp tục nói: “Nương nương, kỳ thật ta cũng chỉ nghe người ta nói, không nhất định là thật.”

Tô Tiểu Tiểu tỏ vẻ thực lý giải: “Nghe đồn thôi, ta biết, ngươi tiếp tục đi.”

Tổ Vân thế này mới chân chính nói chuyện tiếp.

“Kỳ thật, năm đó người mà tiên đế muốn truyền ngôi cũng không phải nhị hoàng tử, cũng chính là đương kim Hoàng đế bệ hạ. Người mà tiên đế chân chính muốn truyền ngôi là đại hoàng tử điện hạ, chẳng qua cũng không biết vì cái gì, sau lại thành nhị hoàng tử đăng cơ. Mà mẫu phi của Hoàng đế bệ hạ cũng chính là Hoàng hậu nương nương, mà Thái Hậu nương nương chính là quý phi. Bất quá sau lại bởi vì Hoàng hậu nương nương sớm qua đời, đã đem nhị hoàng tử giao cho Thái Hậu nương nương bây giờ nuôi nấng, mà tiên

để cũng không biết vì cái gì không có lập quý phi làm hậu, cho nên, Thái Hậu nương nương là từ trước đến nay đều không có làm quá Hoàng hậu.”

Dừng lại, Tổ Vân nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Cho nên, khi hôm nay nương nương chống đối Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương sợ dĩ giận lớn như vậy, nguyên nhân chủ yếu chính là bởi vì ngài nói một câu: Mẫu hậu người cũng làm đã từng làm Hoàng hậu ... Bởi vì chọc đến chỗ đau của Thái Hậu nương nương, cho nên Thái Hậu nương nương mới có thể như thế thịnh nộ.”

Nga.....

Nguyên lai là chọc đến nỗi đau của nàng.

Trách không được như vậy giận dữ.

Chắc chắn, này Trường Nhạc vương triều thật đúng là địa phương kỳ diệu.

Không phải bình thường cổ đại là tuần hoàn con trưởng kế thừa ngai vị sao? Như thế nào mà ngược lại thành nhị hoàng tử đăng cơ?

“Đi? Vậy đại hoàng tử đâu?”

Tô Tiểu Tiểu hỏi.

38. Chương 38: Đại Hoàng Tử Còn Sống Sao

Trên mặt Ế Vân bỗng hiện lên cảm xúc tiếc thương.

Nàng nói: “Ai, kỳ thật đại hoàng tử là một người đáng thương. Đại hoàng tử cũng do Hoàng hậu nương nương sinh, vốn ngôi vị Hoàng đế này như thế nào cũng không tới phiên nhị hoàng tử, nhưng sau cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhị hoàng tử lại đứng trên đại hoàng tử, sau đó đăng cơ.”

“Đại hoàng tử còn sống sao?”

Bình thường kịch truyền hình thường diễn cái gì hoàng tử tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, kết quả cuối cùng đều là một người thắng, còn một người chết.

Xem ra này đại hoàng tử là dữ nhiều lành ít.

Giờ khắc này trong lòng Tô Tiểu Tiểu đối với đại hoàng tử có vài phần đồng tình.

Đối với nhị hoàng tử, cũng chính là người quái dị Hoàng đế Thượng Quan Mặc có vô hạn khinh bỉ.

Tổ Vân lắc đầu, nói: “Không đâu. Đại hoàng tử vẫn còn sống. Sau khi nhị hoàng tử đăng cơ, đại hoàng tử bị Hoàng đế bệ hạ tùy tiện phong hào Vương gia sau đó liền sung quân đi đến khu vực biên cương.”

Chắc chắn.

Này người quái dị Hoàng đế như thế nào như vậy phá hư đâu.

Thân sinh ca ca cũng muốn đuổi rất xa.

Lúc này, Ế Vân tựa hồ nghĩ tới cái gì, nàng xì một tiếng bật cười.

“Nương nương, ngài không phải thường xuyên nói muốn xuất cung đi tìm cái gì ôn nhu mỹ mạo tiểu quan sao? Nếu người có cơ hội được thấy Vương gia, sẽ không muốn đi đến tướng công lâu đâu.”

Tô Tiểu Tiểu ánh mắt tỏa sáng.

“Nói như vậy, vị này Vương gia bộ dạng xem tốt lắm hơn nữa lại thực ôn nhu?”

Ế Vân che miệng cười nói: “Ta từng may mắn gặp qua một lần. Lần đó là thời điểm Vương gia xuất phát đi biên cương. Ta còn nhớ rõ lúc ấy Vương gia mặc quần áo màu xanh, trong tay cầm ngọc phiến, đón gió mà đứng, giống như thần tiên. Các cô nương chung quanh đi ngang qua sau khi nhìn thấy đều si ngốc đứng ngay tại chỗ.”

Tô Tiểu Tiểu tuy rằng chưa thấy qua bộ dáng của cái kia Vương gia, nhưng là nàng căn bản cũng không nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của Ế Vân. Bởi vì căn cứ vào bộ dáng của Thượng Quan Mặc, hơn nữa là cùng một cha mẹ sinh, Vương gia bộ dạng hẳn là cũng không thể quá kém được.

Lúc này, Tô Vân cũng là nhìn Ế Vân liếc mắt một cái: “Ai, Ế Vân, người đừng nói lung tung. Vương gia tuy là đẹp mặt, nhưng Vương gia cũng là không tốt nữ sắc(câu này vệt không hiểu). Nương nương, ngài cũng đừng đánh chủ ý tới Vương gia.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Ta sẽ không đâu.”

Tô Tiểu Tiểu nàng tuy rằng thường để ý tướng mạo người khác, nhưng cái mà nàng chú trọng chính là tính cách.

39. Chương 39: Việc Cần Thiết Trước Mắt Chính Là Cần Phải Phòng Bị Thái Hậu

Cho dù người quái dị Hoàng đế kia có bộ dạng đẹp mặt thì như thế nào?

Hoa tâm lạt tình, đại ngựa đực.

Đưa cho nàng, nàng cũng không muốn đâu.

Về phần cái người nghe nói ôn nhu tuấn mỹ Vương gia ...

Nàng nhiều nhất cũng chỉ nghĩ đến nhìn xem một cái xem hắn trưởng thành là bộ dáng gì.

Sau khi xuyên qua đến nơi đây, Tô Tiểu Tiểu nàng cũng đã quyết định đối hoàng gia nhân tránh như rắn rết.

Nay, mục tiêu lớn nhất của nàng chính là kiếm đủ bạc.

Sau đó thoát đi hoàng cung, tìm một người vừa lòng đẹp ý phu quân nguyện ý cả đời nhất thế một đôi, hảo hảo sống quá cả đời.

Nhưng là tình huống trước mắt cũng không quá lạc quan.

Đầu tiên là người quái dị Hoàng đế luôn nghĩ đến tìm nàng oxxx.

Tiếp theo, Thái Hậu cùng Hoàng đế có gian tình, Thái Hậu không biết có phải hay không trong lúc tức giận đem nàng trở thành tình địch. Nàng như vậy thương Hoàng quý phi, trừ bỏ nguyên nhân là chất nữ, phỏng chừng là có loại cảm giác đồng bệnh tương liên. Hơn nữa, phỏng chừng Thái Hậu muốn làm là Hoàng hậu, cho nên mới như vậy chán ghét nàng, như vậy chán ghét Thượng Quan Mặc sủng ái Thục phi.

Cuối cùng, Hoàng quý phi thực làm ra vẻ, Thục phi cũng rất nguy hiểm, trong hoàng cung mỗi người đều các mang ý xấu.

Địa phương quỷ quái này, nàng chán ghét muốn chết.

Sau khi phát tiết đủ ở trong lòng, Tô Tiểu Tiểu bắt đầu phân tích vấn đề. Hay gọi là phân tích cụ thể vấn đề. Xem các tình huống không vui này đó cách công phá và cách phòng thủ.

Trước mắt, tình huống xem ra không vui nhất chính là chuyện với Thái Hậu.

Nàng biết rằng Thái Hậu muốn nàng chết là chuyện dễ như trở bàn tay. Nếu ngày nào đó nàng tiền trăm hậu tấu, phỏng chừng Hoàng đế, thậm chí toàn bộ Trường Nhạc vương triều, cũng chẳng thể làm gì được Thái Hậu.

Cho nên, việc cần làm trước mắt chính là phải phòng bị Thái Hậu!

Tô Tiểu Tiểu mặt chính sắc: “Tổ Văn Ế Văn, Thái Hậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Khụ khụ, thỉnh tha thứ nàng.

Tuy rằng tình huống hiện tại xem chừng là không vui, nhưng là nữ nhân thôi, vẫn là đối với việc này có hứng thú chút.

Theo như nàng quan sát, phỏng chừng này Thái Hậu tuổi không quá ba mươi.

Như thế nào biết Tổ Văn thế nhưng trả lời: “Thái Hậu nương nương năm nay hẳn là bốn mươi tuổi.”

Phốc!!!!

Phốc phốc phốc!!!!

Nếu lúc này Tô Tiểu Tiểu đang uống nước, tuyệt đối sẽ phun so với tuổi còn muốn mạnh mẽ hơn!

Nàng giọt má ời.

Bốn mươi!

Bốn mươi!!!!

40. Chương 40: Khe Khẽ Nói Nhỏ

Cho dù Tổ Văn các nàng nói Thái Hậu hai mươi nàng đều tin!

Dĩ nhiên là bốn mươi!

Này Thái Hậu có thuật trụ nhan nha.

“Không đúng.” Ế Văn bỗng nhiên nhú mày: “Tổ Văn, người nói không đúng.”

Trong lòng Tô Tiểu Tiểu cháy lên ánh sáng.

Ế Văn phản bác nàng đi phản bác nàng đi.

Hung hăng phản bác nàng đi.

Ế Văn trầm ngâm một hồi, nói: “Nghe nói thời điểm Thái Hậu nương nương năm đó tiến cung, đã là mười tám tuổi. Tiên đế tại vị ba mươi năm, năm nay Thái Hậu nương nương hẳn là bốn mươi bốn!”

Tô Tiểu Tiểu tuyệt vọng.

Đều là nữ nhân, như thế nào kia xem nàng không vừa mắt Thái Hậu liền thoát nhìn như vậy tuổi trẻ!

Tuyệt vọng tuyệt vọng.

Thật là bi ai nha.

Thảm kịch nha.

Hảo, phát tiết xong.

Tiếp tục thương lượng đối sách.

“Khụ,” Tô Tiểu Tiểu mặt chính sắc: “Vì dự phòng tương lai Thái Hậu tìm chúng ta gây phiền toái, về sau người của Phượng Khôn Cung chúng ta ở bên ngoài cần chú ý hành vi cử chỉ, trăm ngàn lần không được làm ra cái gì sai lầm, không cần khiến cho người ở Từ Ninh cung bắt được nhược điểm.”

Tổ Vân cùng Ế Vân lập tức lên tiếng “Dạ”.

Nhưng đồng thời trong lòng lại đều nghĩ đến.

Kỳ thật nha, nương nương, chỉ cần ngại hơi chút khống chế tính tình của chính mình, phỏng chừng Phượng Khôn Cung chúng ta tất cả mọi người đều có thể thực thái bình.

***** thái bình thực thái bình đường ranh giới *****

Bên này Tô Tiểu Tiểu phòng bị Thái Hậu.

Mà bên kia, Thái Hậu đồng thời cũng phòng bị Tô Tiểu Tiểu.

Trong Từ Ninh cung, cửa cung đóng chặt, kín kẽ không một khe hở.

Một ánh đèn le lói trong cung.

Hai nữ nhân đang ngồi ở cùng một chỗ khe khẽ nói nhỏ.

Mà hai nữ nhân này, tin tưởng không cần phải nói, cũng có thể đoán được ra là ai.

Nữ nhân có thể đường hoàng ở trong Từ Ninh cung nói chuyện, trừ bỏ Thái Hậu nương nương cùng chất nữ Hoàng quý phi của Thái Hậu nương nương cũng không còn ai khác.

Thái Hậu giờ này khắc này, chính cau mày.

Nàng nói: “Thư nhi, như thế nào lần này ai gia trở về, Hoàng hậu giống như là người khác vậy?”

Thư nhi đúng là khuê danh của Hoàng quý phi.

Hoàng quý phi từ sau khi vào cung, rất ít khi nghe được có người kêu nàng như vậy.

Trong nhà phụ thân nghiêm túc, mẫu thân giữ lễ, mỗi lần thấy nàng, đều chỉ dám kêu nàng nương nương.

Ánh mắt cơ hồ đều không dám nhìn tới

Ngay cả tên cũng không chịu kêu một tiếng, cho dù nàng phụng phịu, nói không cần khách khí như vậy, người một nhà không cần như thế vân vân, phụ thân cuối cùng càng trầm mặc, nói cái gì người đã là Hoàng quý phi, như thế nào còn có thể như vậy không coi trọng lễ tiết vân vân, cuối cùng phản bác khiến nàng á khẩu không trả lời được.

Nàng đành phải tùy ý bọn họ kêu.

Mà phu quân của nàng Hoàng đế bệ hạ ...

Luôn một ngụm ái phi ái phi, cho tới bây giờ cũng từng chưa kêu tên của nàng.

Có đôi khi, nàng thậm chí nghĩ đến chính mình vốn tên là Hoàng quý phi.

Mà Thái Hậu rất ít ở trong cung, mỗi lần trở về, như vậy lơ đãng một tiếng “Thư nhi”, tổng có thể khiến nàng lệ nóng doanh tròng.

Nàng cầm lấy khăn tay, lau mắt, mới đáp: “Ta cũng không biết. Ta từng hoài nghi qua là có người giả trang Hoàng hậu, nhưng theo ở Phượng Khôn Cung nội ứng hồi báo, này Hoàng hậu xác thực quả thật chính là Đoan Mộc Lang Hoàn.”

Thái Hậu trầm ngâm một lát, mới nói nói: “Hoàng hậu là thật sự, mà tính tình lại đại biến, phỏng chừng cũng là bị chút kích thích. Lí ngự y không phải nói, làm người khi bị kích thích lớn, tính tình sẽ đại biến sao?”

Hoàng quý phi gật gật đầu.

“Kia hẳn là kích thích do Thục phi cấp đi. Trước đó vài ngày, Thục phi độc sủng, bệ hạ mỗi một ngày cơ hồ đều là ở cung điện của Thục phi qua đêm. Sau khi nghe nói Hoàng hậu hàng đêm lấy lệ tẩy mặt. Có một ngày, còn tại ngự hoa viên gặp Thục phi, Thục phi tựa hồ cùng Hoàng hậu nói chút gì đó, rồi sau đó Hoàng hậu liền tức giận trở về Phượng Khôn Cung. Sau, tính tình cũng bắt đầu đại biến.”

Hoàng quý phi trong mắt bỗng nhiên dâng lên một tia ghen tị.

“Không chỉ có tính tình thay đổi, hơn nữa bộ dạng cũng bắt đầu trở nên đẹp hơn. Hoàng đế bệ hạ tựa hồ cũng bắt đầu đối Hoàng hậu có chút để ý.”

Thái Hậu vừa nghe, thần sắc lập tức biến đổi.

“Cái gì?!”

Hoàng quý phi nghiêng răng nghiêng lợi: “Nữ nhân Đoan Mộc Lang Hoàn kia không biết là sử dụng cái gì yêu thuật, hay là thỉnh cái gì cao nhân, ngăn ngừa trong vòng một tháng, làn da từ vàng biến thành trắng, ánh mắt cũng lớn hơn rất nhiều, dáng người cũng trở nên thật đẹp mắt. Ngay cả quần áo bình thường mặc cũng đề cao không ít, hiện tại Hoàng đế bệ hạ mỗi lần nhìn đến nữ nhân kia, ánh mắt cơ hồ đều không ly khai.”

Thái Hậu ánh mắt có chút bốc hỏa.

“Không phải giao cho người mỗi ngày cấp kia nữ nhân son pha thêm chút nước đá mông thạch sao?”

41. Chương 41: Bí Mật Kinh Thiên Của Thái Hậu

Hoàng quý phi vừa nghe, lại nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trước kia Đoan Mộc Lang Hoàn này nữ nhân còn có dùng, nhưng là từ sau khi nàng tính tình đại biến, lại không dùng son bột nước trong cung phát ra. Bằng không đến bây giờ, làn da của nàng đã sớm hồng.”

Thái Hậu nhíu nhíu mày: “Xem ra Đoan Mộc Lang Hoàn hiện nay là khó đối phó nha.”

“Mẫu hậu, chúng ta nhất định phải mau chóng đập nữ nhân kia xuống đài. Bằng không nếu Hoàng đế bệ hạ càng ngày càng thích nàng, đừng nói của ta địa vị, chỉ sợ ngay cả địa vị của mẫu hậu ngài đều khó bảo toàn.”

Không thể không nói, Hoàng quý phi lời này nói được cũng thật kì diệu.

Vừa vặn chọc đến nỗi đau của Thái Hậu, cũng nhân tiện nhắc tới chuyện thương tâm của Thái Hậu sáng nay.

Thái Hậu sắc mặt nhất thời liền kéo xuống dưới.

Xưa nay Hoàng đế chỉ nghe lời của nàng, hôm nay thế nhưng đứng ở về phe nữ nhân bên kia.

Nếu là những lúc bình thường, Hoàng đế đã sớm không nể mặt, mệnh lệnh Hoàng hậu quỳ xuống, làm sao giống sáng nay như vậy đầu tiên là tìm đề tài nói cái gì đồ bỏ tử tinh đèn cung đình, sau đó thế nhưng còn đập cửa mà đi.

Cuối cùng người đàn bà chanh chua kiêu ngạo Đoan Mộc Lang Hoàn này thế nhưng cũng đường hoàng mà dẫn dắt hai cái không biết tốt xấu nô tỳ ly khai của nàng Từ Ninh cung.

“Mẫu hậu, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hoàng quý phi không ngừng cố gắng hỏi.

Nàng biết đến.

Đây là Hoàng quý phi một người biết đến kinh thiên bí mật.

Hơn nữa bí mật này là không thể cho ai biết.

Tối mấu chốt là, bí mật này là nàng nghe lén trở về.

Năm ấy, vừa lúc là Thái Hậu sinh nhật.

Hoàng đế vì Thái Hậu tổ chức một cái yến hội sinh nhật siêu cấp long trọng, trong yến hội, Thái Hậu nói cười vui vẻ, không biết cười đến có bao nhiêu sung sướng.

Mà nàng thân là Thái Hậu chất nữ, đương nhiên ngồi ở bên cạnh người Thái Hậu.

Mà sau khi yến hội kết thúc, nàng giúp đỡ Thái Hậu trở về Từ Ninh cung.

Thái Hậu uống rất nhiều rượu, đi trên đường đến đều có chút lắc lắc lắc lắc, trên mặt ửng hồng, mang theo vẻ say rượu.

Nhưng là không thể phủ nhận, Thái Hậu thật sự rất đẹp.

Cho dù tuổi của nàng một hơi nhiều một chút, nàng như trước vẫn cảm thấy Thái Hậu đẹp không giống nữ tử nhân gian.

Nàng thực may mắn, Thái Hậu không phải bệ hạ phi tử mà là bệ hạ mẫu phi, bằng không, nàng chắc chắn là một kinh địch.

Nhưng là ...

Sau lúc nàng tự mình hầu hạ Thái Hậu trên giường, nàng nghe được Thái Hậu thì thào tự nói.

Một mắt nhắm, một mắt mở.

Nàng nói: “Mặc mặc, ta không thích người nạp nhiều như vậy cái phi tử ...”

Nàng nói: “Ah, không. Người có thể nạp phi tử, nhưng người không thể thích các nàng!”

Nàng nói: “Người thích người nào phi tử, ai gia liền giết chết hết!”

Nàng nói: “Mặc mặc, ta chăm sóc người nhiều năm như vậy, người đối ta cuối cùng cũng nên có chút tình nghĩa đi ...” (trời ơi!!! Giờ mới đọc đến đoạn này!!! Hóa ra Tiểu Tiểu tượng tượng chính xác ghê!!! Bà này già rồi còn ham hồ)

Hoàng quý phi chấn kinh rồi!

Nàng đánh chết cũng nghĩ không đến.

Thái Hậu đối Hoàng đế bệ hạ thế nhưng tồn tâm tư như vậy.

Trời ơi!

Đây là không phải nói rằng Thái Hậu có luyện tử tình kết?

Hoàng quý phi gắt gao bưng kín miệng mình.

Rồi sau đó nàng cước bộ phù phiếm ly khai Từ Ninh cung.

Ngày hôm sau, khi nàng nhìn thấy Thái Hậu, thần sắc cũng thực bình thường, nhưng nội tâm đã có chút bất đồng. Tuy rằng nàng là của nàng chất nữ, nhưng là đã biết nàng tồn như vậy tâm tư, Hoàng quý phi ... Trong lòng thực phức tạp.

Nhưng là lâu ngày, sau khi đã trải qua những mưa gió trong cung, nàng cũng hiểu được Thái Hậu có luyện tử tình kết kỳ thật cũng không có gì lạ lắm.

Ngược lại, nàng có thể nắm chắc một điểm này.

Tiến tới bảo trụ rất tốt địa vị chính mình, nhân tiện đạp hạ Hoàng hậu!

Đừng tìm nàng nói cái gì quan hệ cô cháu, tại đây trong hoàng cung, cho dù mẹ con cũng phải cho nhau phòng bị! (Hic!!! Bà này ghê gớm!!! Khổ Tiểu Tiểu rồi!!!)

Thái Hậu tự hỏi thật lâu.

Trên thực tế, nàng cũng nghĩ không ra biện pháp gì.

Trước kia, nàng đối với Hoàng hậu như vậy, hoàn toàn là vì Hoàng hậu nhẫn nhục chịu đựng, cùng một chú sơn dương nhỏ đang đợi người giết không có gì khác nhau. Cho nên nàng có thể lợi dụng thân phận đặc thù là Thái Hậu, cao hứng thì thưởng Hoàng hậu mấy thứ, mất hứng thì đem Hoàng hậu tiến phòng tối.

Hoàng đế xem thấy, nhưng là mắt nhắm, mắt mở cho qua. (Tên hoàng đế này xứng ăn đạp!!! Vợ mình không bảo vệ để mẹ chồng hành hạ!!! Đạp!!! Đạp!!!)

Bởi vì có Hoàng đế dung túng, cho nên Thái Hậu mới dám như vậy đối Hoàng hậu.

Nhưng là bây giờ không giống như vậy.

Nàng nên nghĩ biện pháp gì đến ứng phó đây?

Hoàng quý phi cùng Thái Hậu ở trong Từ Ninh cung vắt hết óc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàng quý phi đột nhiên thấp giọng nói: “Mẫu hậu, ngài cảm thấy biện pháp tuyển tú nữ tiến cung như thế nào? Hoàng đế bệ hạ sợ dĩ hội đối với kia Đoan Mộc nữ nhân có lớn như vậy hứng thú, phỏng chừng là vì thích nàng đột nhiên biến hóa tính tình. Hậu cung nữ nhân phần lớn khúm núm, đột nhiên lại xuất hiện một cái như thế mạnh mẽ lớn mật nữ nhân, nghĩ đến Hoàng đế bệ hạ cũng là cảm thấy mới mẻ ...”

42. Chương 42: Tuyển Tú Nữ

“..... Chúng ta có thể theo tiến cung tú nữ chọn một người nữ nhân so với Đoan Mộc Lang Hoàn mạnh mẽ lớn mật hơn, tiến tới đem ánh mắt Hoàng đế bệ hạ dừng ở trên người Đoan Mộc Lang Hoàn hấp dẫn đi.”

Hoàng quý phi dừng lại, uống miếng nước, tựa hồ bởi vì có chút hưng phấn vì chủ ý chính mình đột nhiên nghĩ đến, nàng có chút miệng khô lưỡi khô.

“Tú nữ cùng Hoàng hậu bất đồng, Hoàng đế bệ hạ cho dù hội sủng ái tú nữ, cũng bất quá là chuyện nhất thời, chỉ cần thời kì mới mẻ qua đi, Hoàng đế bệ hạ tự nhiên hội đem vị kia tú nữ quên đi, đến lúc đó tên kia tú nữ chúng ta muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế, Hoàng đế bệ hạ nhất định cũng sẽ như lúc bình thường mở một con mắt, nhắm một con mắt.”

Thái Hậu nghe xong, cân nhắc một hồi, cũng thấy Hoàng quý phi nói không sai.

Việc cấp bách, là làm cho hứng thú của Hoàng đế đối với Hoàng hậu từ từ dời đi.

Hoàng quý phi tiếp tục cố gắng.

“Hơn nữa trong lúc Hoàng đế sủng ái tú nữ, tất nhiên sẽ vắng vẻ Hoàng hậu. Đến lúc đó, mẫu hậu mặc dù đối Đoan Mộc Lang Hoàn làm chút cái gì, nghĩ đến Hoàng đế bệ hạ cũng không có thời gian quản.”

Thái Hậu nghe đến đó, ánh mắt nhất thời sáng.

“Nói có lý.”

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ tới cái gì, Hoàng quý phi nhíu mi nói: “Hiện tại vấn đề là, ta nhớ rõ năm kia đã tuyển quá tú nữ, dựa theo quy củ hoàng cung, ba năm tuyển tú nữ một lần, kể từ đó, dù thế nào cũng phải đợi cho đến mùa thu sang năm.”

Thái Hậu âm thầm nở nụ cười.

“Này không phải là vấn đề. Chỉ cần ai gia cùng Hoàng đế nói, tú nữ có thể bắt đầu tuyển.”

***** kim chi dục nghiệt nha kim chi dục nghiệt đường ranh giới *****

Hôm sau, Thái Hậu chờ thừa dịp Thượng Quan Mặc đến Từ Ninh cung thỉnh an, liền nhắc tới chuyện tuyển tú nữ.

Thượng Quan Mặc vừa nghe.

Mày liền nhú xuống.

Cái gì? Tuyển tú nữ?

Thái Hậu gặp Hoàng đế sắc mặt tựa hồ có chút không hờn giận, nàng lập tức kéo tay Hoàng đế: “Hoàng nhi nha, người xem xem, người đều làm Hoàng đế đã nhiều năm, nay lại một cái con nối dòng đều không có. Người không nóng nảy, các đại thần cũng sốt ruột. Hơn nữa a, hiện tại sắc phong phi tử ít như vậy, người cũng nên thừa dịp tuổi trẻ nạp nhiều chút phi tử.”

Thượng Quan Mặc buông tiếng thở dài.

Hắn nói: “Mẫu hậu, trong cung quy củ xưa nay đều là ba năm tuyển một lần tú nữ. Nay còn chưa tới thời điểm tuyển tú.”

43. Chương 43: Không Thể Nói Cung Đình Bí Sự

Thái Hậu giận tái mặt: “Hoàng nhi, mẫu hậu cũng bắt quá là suy nghĩ cho người. Lại nói, chỉ còn có một năm, làm trước cũng không sao. Ai, người nay một cái con nối dòng cũng không có, nếu là ngày nào đó mẫu hậu đi rồi, xuống dưới suối vàng, người bảo ai gia như thế nào hướng tiên đế giao cho đâu? Người là muốn cho ai gia thẹn với liệt tổ liệt tông chúng ta sao?”

Thượng Quan Mặc không lay chuyển được Thái Hậu, chỉ đành phải nói: “Thôi thôi. Mẫu hậu muốn làm thế nào thì như thế ấy đi, mẫu hậu cao hứng là tốt rồi.”

Thái Hậu thế này mới cười vui vẻ: “Ân”

Dừng lại, nàng lôi kéo Hoàng đế đi đến tẩm cung của nàng.

Thượng Quan Mặc cũng tùy nàng lôi kéo, dù sao những cung nhân chung quanh đều đã lui đi ra ngoài.

Thái Hậu lấy ra từ trong hộp trang điểm một cái hộp gỗ mộc hương, sau đó thật cẩn thận mở ra, bên trong xuất ra một chuỗi phật châu.

“Hoàng nhi, người xem, có đẹp không?”

Thượng Quan Mặc sững sốt.

Hắn không nghĩ tới Thái Hậu kéo hắn tiến vào, chính là vì chuyện này.

Hắn nhìn vài lần, nói: “Không sai.”

Thái Hậu cười tủm tỉm: “Thời điểm Mẫu hậu ở Ngũ Đài Sơn, chủ trì dùng cây bồ đề làm, đã khai quang, có thể phù hộ hoàng nhi long thể an khang, phù hộ Trường Nhạc vương triều chúng ta vĩnh viễn hưng thịnh.”

Dứt lời, Thái Hậu đưa tay đem phật châu đến trên cổ tay Thượng Quan Mặc.

Nàng quan sát một lúc, trên mặt tràn ngập tươi cười.

“Thật là đẹp mắt.”

Thượng Quan Mặc cũng cười nói: “Ánh mắt Mẫu hậu nhìn đến đều là tốt lắm tốt lắm.”

Thái Hậu trên mặt đều nhanh cười đến ra hoa.

“Năm đó, phụ hoàng người cũng từng nói như vậy với ta.”

Thái Hậu lời này vừa ra, Thượng Quan Mặc thân mình nhất thời run lên.

Hắn bắt đầu cảm thấy có chút đau đầu.

Quả nhiên.

Trong khoảnh khắc, tay Thái Hậu liền xoa mặt Thượng Quan Mặc, trong mắt của nàng có chút gần như si mê.

“Mạch mạch.” (ặc ặc)

Thượng Quan Mặc kêu thầm, hần cầm tay Thái Hậu. Thon dài hai tay nhanh mà hữu lực (O_O).

“Mẫu hậu, ta là Thượng Quan Mặc, mặc trong thủy mặc.”

Kỳ thật, này hậu cung Trường Nhạc vương triều có rất nhiều cung đình bí sự không thể nói.

Mà Thái Hậu chính là một trong số đó.

Thái Hậu vẫn yêu tiên đế, từ sau khi tiên đế băng hà, Thái Hậu đối tiên đế liền càng ngày càng tưởng niệm, còn từng bệnh nặng một hồi.

44. Chương 44: “mạch Mạch” Chứ Không Phải “mặc Mặc”

Sau khi bệnh nặng chuyển biến tốt, Thái Hậu bỗng nhiên phát hiện chính mình con nuôi, hiện tại Hoàng đế, cùng chính mình phu quân có hể ra khuôn mặt cực độ tương tự. Hơn nữa của nàng phu quân nữ danh có một chữ “Mạch”, mà Hoàng đế hiện nay kêu tên Quan Mặc, hai chữ âm đọc là giống nhau như đúc. (ôi trời!!! Thế mà cứ tưởng ... =)) bà Thái Hậu này hóa ra bị bệnh hoang tưởng)

Vì thế, Thái Hậu đem tưởng niệm đối với tiên đế chuyển dời đến trên người Hoàng đế hiện tại.

Mỗi khi Hoàng đế nói điều gì giống với lời của tiên đế năm đó, Thái Hậu sẽ đem Hoàng đế trở thành tiên đế, vuốt ve, hôn môi, có khi nghiêm trọng, còn có thể thoát ý nói những lời tràn ngập tình ý. (:)). Bỏ tay rồi. Kể cũng tội bà Thái Hậu này thật. Tương tự thành bệnh)

Cho nên, có đánh chết Hoàng quý phi cũng nghĩ không đến.

Năm đó khi Thái Hậu say rượu trong miệng kêu là “Mạch Mạch” chứ không phải “Mặc Mặc”.

Vì thế, mới có thể tạo thành biểu hiện Thái Hậu có luyện tử tình kết.

Thượng Quan Mặc lôi kéo tay Thái Hậu, không cho nàng tiếp tục giở trò.

Ai.

Mẫu hậu này dường bệnh ở Ngũ Đài Sơn lâu như vậy, như thế nào còn không chuyển biến tốt đâu?

Này sờ tới sờ lui, làm cho ngoại nhân nhìn thấy, còn ra thể thống gì nha.

“Mạch Mạch, người lại đây nhìn một cái.”

Bỗng nhiên Thái Hậu lôi kéo Thượng Quan Mặc đi đến trước bàn trang điểm, nàng lại lấy ra một cái hộp gỗ tử đàn đựng đầy trâm cài.

Sau đó, nàng từ giữa lôi ra một chiếc phượng sai hoa lệ vô cùng.

Nàng thật cẩn thận cầm trên búi tóc.

“Mạch Mạch, người xem. Có đẹp không? Ai, Hoàng hậu đều đã chết nhiều năm như vậy, vì cái gì người sẽ không chịu đem phượng sai giao cho ta đâu?”

Thượng Quan Mặc vừa thấy phượng sai trên đầu Thái Hậu.

Hần nhất thời liền cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Như thế nào phượng sai của Hoàng hậu đột nhiên chạy đến Thái Hậu nơi này đây?

Hần nhíu mày.

Bỗng nhiên nhớ tới hôm qua hần ở Từ Ninh cung, khi đó nhìn thấy mẫu hậu cùng Hoàng hậu cãi nhau giữa một đồng hồ đồng, trên đó tựa hồ còn có này chiếc phượng sai.

Ai ai ai.

Này Đoàn Mộc Lang Hoàn như thế nào có thể đem Hoàng hậu tín vật loạn phi?

“Mạch Mạch!!!”

Thái Hậu khó chịu, nàng hờn dỗi một tiếng: “Người là không phải lại nạp tân phi tử?”

Thượng Quan Mặc đỏ khóc đỏ cười: “Không có.”

Thái Hậu bĩu môi: “Ta đây mang này phượng sai có xinh đẹp không?”

Ngự y từng nói qua, Thái Hậu nương nương khi phát bệnh, bệ hạ nhất định phải nhẹ nhàng, nhất định phải chiều theo ý tứ của Thái Hậu nương nương.

Nhớ tới lời ngự y, Thượng Quan Mặc cẩn thận quan sát một phen.

45. Chương 45: Mười Vạn Cái Đoan Mộc Lang Hoàn

Sau đó đại lực gặt đầu.

“Rất đẹp.”

Này quả thật là lời nói thật.

Mẫu hậu bộ dạng xác thực có thể nói được với là trên đời dưới đất không tồn tại vẻ đẹp này.

Cái gì khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa, dùng ở trên người mẫu hậu tựa hồ cũng vẫn còn kém chút.

Mẫu hậu, dù hắc đã gặp qua nhiều như vậy nữ nhân, vẫn là người xinh đẹp nhất.

Mà này phượng sai, mang ở trên đầu mẫu hậu.

Không thể không nói, phong hoa tuyệt đại.

Này khí chất, không người có thể so sánh.

Cũng xác thực quả thật là mười vạn cái Đoan Mộc Lang Hoàn cũng so ra kém.

Chẳng qua, Đoan Mộc Lang Hoàn ...

Nhớ tới này tùy tiện Hoàng hậu, Thượng Quan Mặc bỗng nhiên nở nụ cười.

Hoàng hậu có cái loại này tính cách, nhưng cũng là phần đông phi tử khó có thể đạt tới.

Này Hoàng hậu tính tình vô cùng ngang ngạnh.

Cho nên hắc cảm thấy rất thú vị.

“Mẫu hậu, đem phượng sai cho trẫm.”

Này đó cái gì, mẫu hậu đều có thể lấy dùng, nhưng là, vô luận như thế nào, phượng sai vẫn là vật quy nguyên chủ. Dù sao, chủ nhân của nó là Đoan Mộc Lang Hoàn.

Thái Hậu nháy mắt mấy cái: “Không cần.”

Thượng Quan Mặc đau đầu.

Khi phát bệnh mẫu hậu đặc biệt khó chơi.

“Mẫu hậu ngoan, đem phượng sai cho trẫm.” (giống dỗ trẻ con quá =))

Thái Hậu mắt hạnh tròng tròng.

“Không muốn không muốn chính là không cần.”

Thượng Quan Mặc thâm kêu, hần nhìn chung quanh, sau khi xác nhận thật sự không có ai, hần mới nâng tay vỗ vỗ đầu Thái Hậu.

“Mẫu hậu ngoan, đem phượng sai cho trăm. Chỉ cần mẫu hậu đem phượng sai cho trăm, trăm đem ngôi vị Hoàng đế cho người.”

Thái Hậu vừa nghe, ánh mắt lập tức nhu hòa.

Nàng quả thực ngoan ngoãn đem phượng sai kéo xuống từ trên búi tóc, sau đó giao đến tay Thượng Quan Mặc.

Thượng Quan Mặc trong lòng trung thực bất đắc dĩ hít một tiếng.

Những lời này tựa hồ là đòn sát thủ, mỗi lần đối mẫu hậu vừa nói, mẫu hậu sẽ trở nên thực nhu thuận nghe lời.

Xem ra, năm đó phụ hoàng thủ pháp tán nữ nhân rất cao siêu.

***** diên diên khùng khùng chính là ai đường ranh giới *****

Sau khi rời đi Từ Ninh cung, Thượng Quan Mặc cầm trong tay chích phượng sai.

Lúc trước tại thời điểm Đế hậu đại điển, hần là thực chán ghét này Hoàng hậu.

46. Chương 46: Tô Tiểu Tiểu Cũng Rất Có Cảm Giác Thành Tựu

Hần luôn cảm thấy vị Hoàng hậu này không có hảo tâm.

Là tiên đế phái tới giám thị hần.

Hơn nữa Đoan Mộc Lang Hoàn bộ dạng thật không tốt xem, xưa nay vốn thích mỹ nhân hần liền càng thêm không thích nàng.

Cho nên, lúc trước khi Đế hậu đại điển, hần là trăm ngàn lần không cam lòng!

Lúc ấy, hần trước mặt người trong thiên hạ đem này chích phượng sai đại biểu thân phận Hoàng hậu cài vào búi tóc của nàng, hần quả thực chính là hận không thể cầm không phải búi tóc mà là cầm vào lòng Đoan Mộc Lang Hoàn.

Nhưng là ...

Hần hiện tại thế nhưng nghĩ lại tay đang cầm này căn phượng sai, rồi sau đó trịnh trọng mà cẩn thận cầm ở trên búi tóc như mây của Hoàng hậu.

Tuy rằng không hơn mẫu hậu phong hoa tuyết đại, nhưng tất nhiên đều có của nàng ý nhị.

Thượng Quan Mặc nắm trong tay phượng sai.

Rồi sau đó bước nhanh chân, hướng Phượng Khôn Cung đi đến.

Ân.

Phượng sai của Hoàng hậu không cẩn thận rơi ở Từ Ninh Cung, hần vừa vịn nhìn thấy, cho nên ...

Liền thuận tiện mang trở về cho Hoàng hậu.

Nhân tiện trông thấy Hoàng hậu luôn.

Nếu có thể thuận tiện,ooxx vài lần, hần sẽ càng vui.

Mà rõ ràng, hần Thượng Quan Mặc thật sự chỉ là vì trả lại Hoàng hậu tín vật, bằng không hần mới không cần đi Phượng Khôn Cung gặp nữ nhân kia đâu. (Hô hô. Thật không đấy anh???)

Sau khi tự mình an ủi đã đủ, Hoàng đế bước nhanh hơn.

Hình ảnh chuyển sang Phượng Khôn Cung.

Từ sau khi Tô Tiểu Tiểu quyết định không chủ động đi trêu chọc cái kia biến thái Thái Hậu, nàng bắt đầu ở trong Phượng Khôn Cung tu thân dưỡng tính.

Mỗi ngày chạy bộ vòng quanh Phượng Khôn Cung, vui vẻ chơi thể thao, sau đó ăn một bữa sáng mỹ vị.

Giữa trưa thì ngắm hoa, xem thư, nghiên cứu đông cũng đồ, chế tác một chút nhu yếu phẩm, nhân tiện đùa giỡn hai người da mặt mỏng là Tổ Vân và Ế Vân, mỗi lần nhìn đến các nàng mặt đỏ ửng, Tô Tiểu Tiểu cũng rất có cảm giác thành tựu.

Trời vừa tối, liền sớm đi ngủ.

Nói ngắn lại tức là cuộc sống của Tô Tiểu Tiểu hiện nay vô cùng yên tĩnh và có quy luật.

Vốn cuộc sống như vậy, trong tưởng tượng của Tô Tiểu Tiểu, là cuộc sống mà nàng vô cùng chán ghét, là cảnh tượng vốn chỉ có thể xuất hiện khi nàng về hưu.

Nhưng là nay, nàng xuyên qua đến Trường Nhạc vương triều.

Bất quá mới hai mươi cái xuân xanh.

Phải chấp nhận cái tình cảnh này.

Thật đúng là ...

Không thể dùng lời nói mà hình dung được hết sự bi ai nha.

47. Chương 47: Nhân Công Hồi Âm

Bất quá đầu.

Tô Tiểu Tiểu vốn là một người lạc quan.

Cho dù vốn bị quan như thế nào chăng nữa, Tô Tiểu Tiểu cũng sẽ lạc quan.

Cuộc sống giống như là cưỡng gian, cùng với bị động bị oxxx, còn không bằng khoải hoạt đi hưởng thụ.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu hô to.

“Đem đông cung bản cung giấu trong ngăn tủ lấy đến đây.”

“Đông cung bản cung giấu ở trong ngăn tủ lấy đến.”

“Đông cung giấu ở ngăn tủ lấy đến.”

“Đông cung ở ngăn tủ lấy đến.”

“Đông cung ở tủ lấy đến.”

“Đông cung tủ lấy đến.”

“Đông cung lấy đến.”

“Đông cung lấy đến.”

“Cung lấy đến.”

“Lấy đến.”

“Đến.”

.....

Vù vù, cái này gọi là làm người công hồi âm.

Tổ Vân cùng Ế Vân sau khi nghe được, vẻ mặt hắc tuyến.

Nhưng vẫn là đỏ mặt đi đến tấm cung của Tô Tiểu Tiểu lấy ra đông cung đồ, sau đó cung kính đưa cho Tô Tiểu Tiểu.

“Nương nương, của ngài đông cung đồ.”

“Nương, ngài đông cung đồ.”

“Ngài đông cung đồ.”

“Đông cung đồ.”

“Cung đồ.”

“Đồ.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức mặt hạnh trường trường.

“Không chuẩn học ta!”

“Chuẩn học ta!”

“Học ta!”

“Ta!”

“!”

Tổ Vân cùng Ế Vân dở khóc dở cười, nhưng nhìn nương nương nhà mình ngoan ngoãn ở Phượng Khôn Cung ngây người vài ngày không đi ra ngoài cùng Thái Hậu nương nương cãi nhau, cũng không đi khiêu khích Hoàng quý phi, càng không có đi tìm Thục phi nương nương đánh nhau.

Các nàng cũng mặc kệ tùy ý Tô Tiểu Tiểu ở trong Phượng Khôn Cung rộng to.

Dù sao đây cũng là cung điện của mình.

Chỉ cần nương nương đừng đi ra ngoài gặp rắc rối nháo sự, các nàng là có thể cảm ơn trời đất.

“Là là là, nương nương nói cái gì chúng ta nghe đó.”

Tô Tiểu Tiểu cầm đông cung đồ cuộn thành một đoàn, sau đó gõ đầu Tổ Vân cùng Ế Vân.

“Hai người các người, càng ngày càng không biết lớn nhỏ.”

Tổ Vân cùng Ế Vân cười hắc hắc, Tổ Vân nói: “Này còn không phải là nương nương ngài biết cách dạy?”

Ế Vân cũng gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, trong mắt chợt lóe ý cười.

48. Chương 48: Nhân Loại Sinh Trưởng Ảo Diệu

Tuy nói rằng dựa theo các quy củ cứng nhắc trong cung, cung nữ là không thể nói chuyện như vậy với chủ tử, nhưng Tô Tiểu Tiểu chính là thích bầu không khí như vậy.

Giữa trưa, nhân nhĩ không có việc gì làm, vài người làm thành một đoàn, nói nói cười cười.

Thật sung sướng nha.

Thật thoải mái nha.

Thật nhiều tiếng cười nha.

Tô Tiểu Tiểu vận vạt thắt lưng, Tổ Vân lập tức cầm cái ngọc chạm đặt ở mỹ nhân tháp thượng, Tô Tiểu Tiểu lại gần đi lên, híp mắt thưởng thức đông cung đồ.

Chắc chắc.

Này đông cung tranh vẽ thật đúng là diệu.

Vô luận nhìn theo tư thế hay là nhân vật, hoặc kết cấu, tranh này quả thật là ba trăm sáu mươi độ không có góc chết.

“Tổ Vân, người lại đây nhìn một cái.”

“Ế Vân, người cũng lại đây nhìn xem thôi.”

Hai người song bào thai sống chết lắc đầu như trống bỏi.

Không cần!

Đánh chết cũng không muốn!

Rất xấu hổ nha!

Như thế nào mà nương nương có thể xem tự nhiên như vậy đâu?

Tô Tiểu Tiểu cũng không tính miễn cưỡng các nàng lại đây.

Nàng cẩn thận nhìn xung quanh một chút, đột nhiên hỏi nói: “Nói, Tổ Vân Ế Vân nha, các người biết đông cung đồ này là ai họa sao?”

Này phó đông cung đồ cũng không phải theo chỗ Thục phi lấy tới được.

Thục phi kia đông cung đồ tuy nhiều, bất quá nàng Tô Tiểu Tiểu vẫn là rất nguyên tắc cảm mấy phúc, nhưng lại để lại bạc. (haha chị này thật thà quá)

Nghĩ đến Thục phi cũng biết là Tô Tiểu Tiểu nàng cầm.

Bởi vì, nàng lưu lại gì đó thực rõ ràng chính là lấy ra từ trong Phượng Khôn Cung.

Cho nên, Thục phi đại khái là dù có giận nhưng cũng không dám phát.

Cứ như vậy tùy ý nàng cầm đi.

Mà nàng Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là sẽ không giới hạn trong đông cung đồ của Thục phi, cái đó gọi là thư trung đều có hoàng kim ốc ... (không hiểu nha)

Đông cung đồ bao hàm nhân loại triết học, cũng là vô cùng vô tận.

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu đồng học muốn nghiên cứu đông cung đồ!

Nghiên cứu ra nhân loại sinh trưởng ảo diệu!

“Nương nương, này đông cung đồ, là từ dân gian mua đến.”

Ế Vân hé ra khuôn mặt đỏ bừng.

“Nương nương muốn ta ra cung mua đông cung đồ, cho nên ta đi trong kinh thành một địa phương chuyên môn bán đông cung.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: “Yêu, Ế Vân, dạy dỗ tốt nha. Thế nhưng ngay cả chỗ nào bán đông cung đều biết nha! Có tiến bộ nha, có tiến bộ.”

Dừng lại, Tô Tiểu Tiểu trở lại chuyện chính.

49. Chương 49: Công Tử Đào Tô Châu

“Vậy bức họa này ai họa? Họa sĩ tên gọi là gì?”

Ế Vân lắc đầu.

“Này thật sự không biết.”

Nàng là một cô nương đi đến địa phương này đó, quả thật là lung tung mua thật nhanh, làm sao dám hỏi đến là ai họa?

Hỏi đến làm chi?

Trao đổi oox tâm đắc sao?

Nàng vẫn còn là hoa cúc khuê nữ nha.

Tô Tiểu Tiểu cũng không nói cái gì nữa.

Dù sao này không trọng yếu.

Nàng chính là đột nhiên muốn hỏi một chút mà thôi, tranh này người họa thật sự nhẫn nại, nhẫn dùm đi ra cảm tình thực làm cho người ta khâm tiệp.

Cho nên, nàng đã nghĩ hỏi một chút tên, sau đó kết bạn tri kỷ.

Bất quá nếu hỏi không đến, vậy thì tính sau đi.

Lúc này, Tổ Vân bỗng nhiên ra tiếng.

Nàng vẽ mặt đứng đắn.

“Nương nương, ta biết là ai họa.”

Tô Tiểu Tiểu thực giật mình.

“Tổ Vân người có biết?”

Tổ Vân gật gật đầu, nàng nói: “Khi ta còn chưa đi đến cung, chợt nghe qua giang hồ đồn thổi có một họa sĩ tên là công tử Đào Tô Châu, vị họa sĩ này mỗi bức họa đều phải dùng giấy của Đường gia ở Tô Châu, hơn nữa quyển trục nhất định là màu đen, ở giữa là màu xanh ngọc. Mà phúc cung đồ trong tay nương nương, cho dù không xem nội dung, nhưng xem chất giấy, có thể thấy là tài sản của Đường gia ở Tô Châu. Mà quyển trục thực rõ ràng, vừa nhìn là thấy phong cách của công tử Đào Tô Châu.”

“Công tử Đào Tô Châu ...”

Tên này rất văn nhã.

Nàng rất thích.

“Nam?”

Tổ Vân cười nói: “Nương nương, ta chưa thấy qua. Không biết là nam hay là nữ, hơn nữa công tử Đào Tô Châu ở trong giang hồ cực kì thần bí, tựa hồ cho tới bây giờ đều không có người từng gặp qua.”

Dừng lại, Tổ Vân liếc mắt đông cung đồ trong tay Tô Tiểu Tiểu.

“Bất quá, ta thật ra chưa từng nghe qua công tử Đào Tô Châu sẽ họa đông cung đồ. Công tử Đào Tô Châu xưa nay thường họa sơn thủy đồ.”

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu đã sớm đem cái gì đông cung đồ ném tới một bên.

Quản nó là ai họa, hứng thú hiện nay của nàng là công tử Đào Tô Châu.

Hảo thần bí hảo thần bí.

Nàng thích nàng thích.

Tên như vậy văn nhã, thân phận lại thực thần bí, quả thật chính là thần tượng của nàng!

“Tổ Vân, nói tiếp đi.”

Tổ Vân sững sốt.

“A? Nói cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu: “Công tử Đào Tô Châu nha.”

50. Chương 50: Thưởng Hoa, Thưởng Thiên, Thưởng Hoàng Đế

Tổ Vân thế này mới hoàn hồn, nói: “Này đó đều là nghe đồn, ta cũng không phải biết rất nhiều.”

Tô Tiểu Tiểu thất vọng rồi.

Khó có được ngôi sao ở cổ đại khiến nàng muốn tìm gặp, kết quả cứ như vậy bị chặt đứt.

Ai, người thôi.

Một hồi vui mừng giờ thành công dã tràng.

Tô Tiểu Tiểu ghé vào trên tháp mỹ nhân, nghiêng đầu, thưởng hoa thưởng thiên thưởng ... Hoàng đế?

Di di di?

Nàng không phải hoa mắt đi?

Như thế nào nam nhân đứng ở ngoài Phượng Khôn Cung bộ dạng giống như người quái dị Hoàng đế?!

A a a.

Đúng rồi, không phải hoa mắt.

Nhìn thủ vệ thị vệ hành lễ, Tô Tiểu Tiểu từ trên mỹ nhân tháp thượng nhảy lên.

Tổ Vân cùng Ế Vân đều bị dọa cho giật mình.

“A a a, mau mau mau. Người quái dị Hoàng đế đến.”

Tô Tiểu Tiểu nhìn quanh một vòng, bỗng nhiên phát hiện bãi đông cung đồ nàng vừa mới thưởng thức xong cách đó không xa.

Nàng vội vàng chỉ vào kia phó đông cung đồ.

“Tổ Vân Ế Vân, mau! Đem đông cung đồ thu hồi đi.”

Má ơi.

Nếu như bị cái kia người quái dị Hoàng đế nhìn đến đông cung đồ.

Không biết hẳn lại nói cái gì.

Không không không, hẳn nhất định sẽ nói, nếu Hoàng hậu đều xem đông cung đồ, chúng ta đây sẽ oox đi.

Dù sao Hoàng hậu cùng Hoàng đế oox, vốn chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“A a, nương nương, phải giấu ở chỗ nào bây giờ?”

Tô Tiểu Tiểu nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân sau khi nghe được hai chữ “Hoàng đế” luống cuống tay chân, nàng quyết định tự mình đi làm.

Bằng không, chờ đến lúc Hoàng đế tiến vào, này phó đông cung còn không có giấu được.
“Mang đến đây, ta đem giấu cho. Đợi hai người các người đứng đây thì không kịp mất.”
Tô Tiểu Tiểu tức giận đi tới, cầm đông cung đồ trên tay Tố Vân nhìn bốn phía suy nghĩ.
Giấu ở chỗ nào cho tốt bây giờ?
Hiện tại chạy về tẩm cung khẳng định không kịp.
Ách.....
Không đúng.
Nàng vì cái gì muốn tự mình chạy về tẩm cung?
Không phải còn có Tố Vân Ế Vân ở đây sao?
Làm cho các nàng tùy tiện một người chạy đi, không phải mọi sự đại cát sao?
Quả nhiên, khi con người bối rối, cũng có thể rối loạn cả đầu óc.
Này rõ ràng là vấn đề rất đơn giản, lại bởi vì trong nháy mắt bối rối mà giải quyết không được.
Tô Tiểu Tiểu đem đông cung đồ nhét vào trong tay Tố Vân.

51. Chương 51: Thượng Quan Mặc Tựa Tiểu Phi Tiểu

“Tố Vân, người đem đông cung đồ thả lại tẩm cung của ta.”
“Ế Vân, đi lấy kiện áo choàng cho ta.”
Đổi mặt Hoàng đế lúc nào cũng đều muốn oxxx, nàng ăn mặc càng nhiều lại càng an toàn.
Cho dù thoát ra phải mất nhiều thời gian.
Tô Tiểu Tiểu nghĩ như thế.
Mà sau lúc nghe Tô Tiểu Tiểu chỉ huy, Tố Vân cùng Ế Vân cũng khôi phục bình tĩnh.
Hết thấy đều ở đâu vào đây tiến hành.
***** khúc dạo đầu đường ranh giới *****
Vì thế, khi Trường Nhạc vương triều Hoàng đế bệ hạ Thượng Quan Mặc vĩ đại của chúng ta tiến vào, hần nhìn đến chính là một bộ như vậy tình cảnh.
Hoàng hậu khoác áo choàng màu tuyết trắng đoan đoan chính chính ngồi ở ghế.
Phía sau đứng hai cái cung nữ.
Ba người đều là mặt không chút thay đổi.
Nhìn thấy hần đã đến, hai cái cung nữ đầu tiên là quỳ gối hành lễ: “Bệ hạ vạn phúc.”
Hoàng hậu liếc mắt nhìn hần, giống như rất không cam tâm tình nguyện.
Nhưng vẫn là đứng dậy thực tùy ý kêu lên: “Bệ hạ.”
Lúc này, Thượng Quan Mặc đột nhiên cảm thấy thực không được tự nhiên.
Hần cũng bắt đầu hoài nghi chính mình có chứng cuồng ngược.
Hần thế nhưng cảm thấy Hoàng hậu nhu thuận đoan trang như vậy thực không phù hợp tâm ý của hần.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài niệm Hoàng hậu hai tay chống thắt lưng, chỉ tay mắng hắn: “Người quái dị Hoàng đế.”

Ai ai ai, đây là cái tâm lý gì nha.

Thượng Quan Mặc mặt chính sắc, nói: “Hoàng hậu có phải hay không đã quên cái gì vậy ở Từ Ninh cung?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, trong lúc nhất thời nhớ không nổi chính mình đến tột cùng đã quên cái gì ở Từ Ninh cung.

Mà Tô Vân cùng Ế Vân vừa nghe, lập tức biết ý Hoàng đế là chỉ cái gì.

Tô Vân vội vàng nhắc nhở bên tai Tô Tiểu Tiểu: “Nương nương, phượng sai.”

Tô Tiểu Tiểu bình tĩnh đại ngộ.

Nàng chọn mi, nhìn phía Thượng Quan Mặc.

“Người là chỉ phượng sai?”

Thượng Quan Mặc tựa tiểu phi tiểu: “Bằng không Hoàng hậu cảm thấy ý ta là chỉ cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu hừ một tiếng: “Ta còn nghĩ đến ý người bảo ta quỳ xuống đâu?”

Thượng Quan Mặc nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái: “Thái Hậu là trưởng bối, Hoàng hậu cấp trưởng bối quỳ xuống cũng là đương nhiên.”

Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng thực khinh thường.

Cái kia Thái Hậu cũng không phải mẹ của nàng. Mà kể cả mẹ nàng cũng còn chưa bắt nàng quỳ đâu.

Nàng dựa vào cái gì muốn nàng quỳ xuống.

52. Chương 52: Hắn Cả Đời Khó Quên

Tô Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng.

“Nữ nhi dưới gối có hoàng kim.”

Thượng Quan Mặc xấu hổ.

Lời này thật sự rất không phù hợp lễ chế.

Hoàng hậu đây là đang nói cái gì hồ ngôn loạn ngữ.

Hắn nhíu nhíu mày, nhìn phía Tô Vân cùng Ế Vân.

Song bào thai tỷ muội nhận đến Hoàng đế ánh mắt không hờn giận, đều cúi đầu, không dám đối diện cùng Hoàng đế.

“Doan Mộc gia chính là như vậy dạy dỗ nữ nhi? Hoàng hậu, của người [nữ giới] cùng [nữ tắc] đọc chạy đi đâu?”

Tô Tiểu Tiểu chịu không nổi nhất là người ta nói nàng như vậy.

Nàng đọc hay không đọc thì liên quan gì đến Hoàng đế?

Lại nói hai quyển sách này tuy rằng nàng chưa đọc qua, nhưng vừa nghe tên là biết không phải thứ tốt.

Khẳng định lại là bộ sách tuyên truyền một ít tư tưởng phong kiến về nữ tính truyền thống!

Tô Tiểu Tiểu ngửa đầu: “Người quái dị Hoàng đế, vậy người có đọc quá [nam giới] cùng [nam tắc]?”

Thượng Quan Mặc sững sờ.

Cái gì [nam giới] cùng [nam tắc]????

Hắn căn bản chưa từng nghe qua.

“Cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu cười lạnh.

“Này ngươi không cần biết. Ngươi không đọc quá hai quyển sách này, sẽ không sẽ không thể đối với ta nói này nói kia. Ta ghét nhất bị người ta nói này nói nọ. Ngươi bắt quá là phụ quân trên danh nghĩa của ta mà thôi, ta vì cái gì phải nghe lời ngươi? Ngươi là Hoàng đế rất lợi hại thì sao. Ta cũng sẽ không sợ ngươi đâu.”

Dừng lại, nàng chỉ vào Thượng Quan Mặc.

“Cho nên, nếu ngươi một lần nữa đối với ta nói này nói nọ, ta sẽ không khách khí.”

Hoàng đế cũng không giận.

Dù sao hắn chính là thích Tô Tiểu Tiểu tính tình như vậy.

Trong cung có nữ nhân nào giống như Tô Tiểu Tiểu đâu?

Ngược lại, hắn lại có hứng thú với câu nói cuối cùng kia của nàng.

“Úc? Hoàng hậu muốn như thế nào đối trẫm không khách khí?”

Tô Tiểu Tiểu lấy tay làm ra bộ dáng cái kéo.

“Thiến ngươi.”

Hoàng đế hí mắt: “Hoàng hậu, ngươi có can đảm nói lại một lần nữa.”

Tô Tiểu Tiểu hừ hừ.

Ngươi muốn ta nói, ta lại càng không nói.

Tức chết ngươi.

“Người quái dị Hoàng đế, ngươi còn nhớ rõ chuyện lần trước ở Thục phi cung không?”

Mặt Thượng Quan Mặc đen lại.

Tư vị bị người đá đến gần chết, thật sự là khiến hắn cả đời khó quên.

Hắn bỗng nhiên giơ tay.

Kia bộ dáng khí thế, mười phần mười muốn đánh nàng 1 cái.

53. Chương 53: Lang Hoàn, Phượng Sai Rất Xứng Đôi Ngươi

Lập tức theo phản xạ, Tô Tiểu Tiểu giơ tay, trước quảng Hoàng đế một cái tát.

Loại chuyện này không thể yếu thế.

Nếu Hoàng đế muốn đánh nàng.

Nàng còn không bằng tiên hạ thủ vi cường đâu.

Tóm lại, nàng không có thể ăn mệt.

Càng không thể ăn mệt của người quái dị Hoàng đế.

Bắt quá cái tát này của Tô Tiểu Tiểu, thực vang dội.

Tố Vân cùng Ế Vân mộng.

Hoàng đế cũng mộng.

Hắn kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Tiểu: “Người đánh ta?”

Cái này Hoàng đế ngay cả “Trẫm” đều quên dùng.

Chờ sau khi Hoàng đế phản ứng lại, nhất thời tức giận long trời lở đất.

Tô Tiểu Tiểu sợ tới mức lập tức nhắm lại hai mắt.

Tổ Vân cùng Ế Vân cũng dám nhìn.

Thiên linh linh địa linh linh, phù hộ Hoàng đế bệ hạ không cần đánh quá mạnh.

Chẳng qua, nhìn ánh mắt gắt gao đóng chặt của Tô Tiểu Tiểu, Thượng Quan Mặc hẳn bỗng nổi lên một tia thương tiếc.

Hắn không nghĩ đánh.

Mặc dù quả thật là Doan Mộc Lang Hoàn đánh hắn trước hắn.

Hơn nữa dựa theo pháp lệnh, này vốn có thể phán tội chết. Nhưng là ...

Hắn không bỏ được.

Hắn yên lặng nhìn Hoàng hậu trước mắt.

Nhìn của nàng lông mi ...

Nhìn của nàng cái mũi ...

Nhìn của nàng môi ...

Hắn còn thực sự nhìn đến như chưa từng bao giờ được nhìn thấy Hoàng hậu.

Hắn ở trong lòng hít một tiếng.

Đối với Hoàng hậu này, hắn thật sự đúng là suốt ngày nhớ đến nha. (câu này là mình chém. Chả hiểu gì cả)

Hai tay nắm chặt từ từ rời ra.

Tô Tiểu Tiểu nhắm mắt lại.

Thật lâu sau, nàng không có cảm giác được bàn tay cùng hai má đụng chạm ...

Cũng không có nghe đến tiếng bàn tay đánh tới.

Nàng chuẩn bị lên lút mở mắt ra.

Lúc này, nàng lại đột nhiên cảm giác được trên trán phất quá một trận nhiệt khí.

Nàng đột nhiên trợn mắt.

Ánh vào mi mắt đúng là con ngươi như mực của Thượng Quan Mặc, thâm u như bóng đêm.

Mà này ở bên trong bóng đêm, đúng là đựng nhiều nhiều ý cười cùng nhu tình.

Nàng giật giật, phát hiện trên búi tóc nhiều hơn một cọng sai.

Thượng Quan Mặc thấp giọng nói: “Lang Hoàn, phượng sai rất xứng đôi người.”

Tô Tiểu Tiểu nằm mơ.

Nàng thật sự nằm mơ.

A a a a a a a a a, có ai có thể nói cho nàng Hoàng đế như thế nào đột nhiên nhu tình như vậy?

Lại có ai có thể nói cho nàng, vì cái gì giờ này khắc này nàng cảm thấy Hoàng đế kỳ thật cũng không xấu lắm?

54. Chương 54: Không Hiểu Tình Thú

Tô Tiểu Tiểu trái tim đột ngột nhảy lên.

Tổ Vân cùng Ế Vân hai người thấy thật lâu đều không có động tĩnh, lén lút giương mắt nhìn nhìn.

Phát hiện nường nường nhà mình cùng Hoàng đế bộ hạ đang thâm tình nhìn nhau.

Mà Hoàng hậu nường nường trên đầu còn đội phượng sai.

Hai người nhất thời trong lòng vui vẻ.

A a a, đây là trong truyền thuyết cầm sắt hài hòa phu thê tình thâm sao?

Hóa ra là vậy.

Quá mỹ diệu.

Chẳng qua nếu có chút tâm ý này nọ đặt ở trên người Tô Tiểu Tiểu, thì phải là vô luận như thế nào đều không thể đứng dậy.

Tô Tiểu Tiểu nói: “Người quái dị Hoàng đế, mắt ngươi rút gân sao? Như thế nào cứ nháy mắt mãi vậy?”
(vịt: bó tay chị này. Phá hỏng hết cả cảnh đẹp)

Thượng quan đen như mực tuyền.

Nữ nhân này như thế nào như vậy không hiểu tình thú!!!

Hắn hừ một tiếng.

Sắc mặt có chút xanh mét.

Trước đây, phàm là mỗi lúc hắn khen ngợi nữ nhân như thế, các nàng đều là vẻ mặt ý loạn tình mê.

Hắn khoa Thục phi một câu, ái phi, ngươi hôm nay thật xinh đẹp. Thục phi lập tức liền một bộ dáng say mê, môi thơm đã dâng tới rồi.

Thời điểm hắn khoa Vân Quý nhân xinh đẹp, Vân Quý nhân chắc chắn vẻ mặt đỏ bừng, sau đó ồm ờ rúc vào bên cạnh người hắn.

Thời điểm hắn khoa Trân phi đẹp mặt, trân phi cũng sẽ buông hạ mí mắt, nói một tiếng, tạ bộ hạ khích lệ.

Mà thời điểm hắn khoa Hoàng hậu đẹp mặt ...

Được đến không phải môi thơm, cũng không phải phản ứng ngượng ngùng gì, ngược lại là nói hắn mắt rút gân! (vịt: =)) chị Tiểu Tiểu vậy mới khác với những người khác chứ. Anh chả yêu sự khác biệt của chị ý còn gì??? *mắt chớp chớp*)

Phi!

Nàng mới mắt rút gân!

Cả nhà nàng mắt đều rút gân! (vịt: anh là chồng chị ấy cũng nằm trong nhà chị ấy đấy nhé)

Úc, không đúng không đúng. Không thể đem chính mình cũng mắng đi vào.

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

Nàng bỗng nhiên phát hiện Hoàng đế đứng ở trước mặt mình biểu tình thực phong phú.

Tuy rằng nói không biết Hoàng đế đang suy nghĩ cái gì, nhưng là phỏng chừng là đang mắng nàng. (vịt: Chuẩn. Biết người biết ta)

Nàng lui lại về phía sau mấy bước, nói: “Cái kia, người quái dị Hoàng đế, cảm ơn người đưa phượng sai trở về cho ta. Thời điểm không còn sớm, ngủ ngon nhé.”

Xét thấy kinh nghiệm trước kia.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy cần phải sớm đem này Hoàng đế đuổi đi.

Bằng không lấy Hoàng đế tâm tư, có quỷ mới biết hắn kế tiếp hội làm ra cái gì?

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu trong lời nói ý tứ tiễn khách cũng rất rõ ràng.

Thượng Quan Mặc lại như thế nào nghe không hiểu?

Khi Tô Tiểu Tiểu tiếng nói vừa dứt, Thượng Quan Mặc sắc mặt lại càng xanh mét.

Nháy mắt, hai người trong lúc đó bầu không khí liền thay đổi.

55. Chương 55: Cười Đến Thực Mạc Danh Kỳ Diệu

Vừa mới vẫn là một bức ẩm áp người thì thâm ta thâm thì, nay trong chớp mắt liền biến thành băng thiên tuyết địa, phong vân biến sắc.

Tổ Vân cùng Ế Vân giống như là ở bên cạnh bão táp, thử mạnh cũng không dám.

Trong lòng đều kêu khổ.

Nương nương nha nương nương, không phải nói người đừng đi trêu chọc Hoàng đế bệ hạ cùng Thái Hậu nương nương sao?

Như thế nào vừa an phận thủ thường hai ngày, hôm nay liền lại tái phát?

Tổ Vân cùng Ế Vân hai người lại hạ mắt, cảm xúc đi xuống.

Các nàng không nhìn thấy!

Hoàng đế cùng Tô Tiểu Tiểu hai người nhìn lẫn nhau.

Úc, không.

Nói tròng mắt, khả năng càng thích hợp một chút.

Vì thế, tròng nha tròng nha tròng. (vịt: đây là cuộc thi coi mắt ai to hơn đây mà =)))

Tô Tiểu Tiểu mệt mỏi.

“Thượng Quan Mặc, ta mệt mỏi. Người có thể đi rồi sao?”

Cái này, Tô Tiểu Tiểu trực tiếp mở miệng đuổi người.

Hoàng đế vẻ mặt không dám tin.

Đây là người nói với ta?

Thế nhưng đuổi hắn đi?

Hoàng đế mặt nháy mắt đen đến cực điểm.

Vù vù.

Bão táp sắp bùng nổ.

Cách cách.

Bỗng dưng, Tô Tiểu Tiểu đại lực vỗ tay.

“Ai nha, trời mưa, ta muốn đi thu quần áo .”

Lời còn chưa dứt, người đã chạy nhanh đi mất.

Nhìn xem ở đây mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Tổ Vân cùng Ế Vân thấy thế, cũng chạy nhanh quỳ gối làm cái lễ.

“Bệ hạ, nô tỳ đi trước cáo lui.”

Nhà mình chủ tử đều đi rồi, làm nô tỳ khẳng định cũng muốn đi theo đi. Cơn tức của hoàng đế bệ hạ không phải người bình thường có thể thừa nhận được. Tuy rằng nói nương nương lấy cớ thực không được tự nhiên, nhưng là ... Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Vì thế, cung điện to như vậy liền còn lại một mình Thượng Quan Mặc.

Hoàng đế mắt choáng váng, hẩn thê, hẩn đời này còn không có gặp qua cảnh tượng như vậy!

Hoàng hậu cùng nô tỳ cùng nhau bỏ mặc hẩn.

Vốn nói, Hoàng đế hẩn là tức giận.

Nhưng cũng rất kỳ quái là, Hoàng đế bệ hạ đột nhiên nở nụ cười.

Hẩn cười ha ha.

Cười xong lại cười.

Tóm lại, hẩn luôn luôn cười to!

Cười đến thực mặc danh kỳ diệu.

Tô Tiểu Tiểu cùng Tổ Vân Ế Vân tránh ở bên trong, cũng nghe đến Hoàng đế cười to.

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Tổ Vân nhỏ giọng nói: “Nương nương, làm gì bây giờ?”

Ế Vân vẻ mặt lo lắng: “Nếu không nương nương đi ra ngoài cấp bệ hạ nhận sai đi.”

56. Chương 56: Ngài Cứ Việc Nổi Điên Đi

Tô Tiểu Tiểu: “Không đi, chết cũng không đi, chờ hẩn cười xong liền tự nhiên đi rồi.”

Tổ Vân Ế Vân bất đắc dĩ.

Nhưng là nghĩ không ra biện pháp gì, đành tiếp tục nghe Hoàng đế bệ hạ cười ha ha.

Bình thường lời nói của Tô Tiểu Tiểu, đều là thực linh nghiệm.

Quả nhiên, một hồi lâu sau, Hoàng đế bệ hạ đình chỉ tiếng cười.

Lại qua một hồi lâu, Hoàng đế thật đúng là tiêu sái.

Tổ Vân cùng Ế Vân vẻ mặt sùng bái.

“Nương nương thần cơ diệu toán.”

Kỳ thật Tô Tiểu Tiểu nói Thượng Quan Mặc có thể đi, là không có gì tự tin.

Nàng xem không ra này Hoàng đế.

Mới bắt đầu nàng cảm thấy này Hoàng đế ngu ngốc vô năng háo sắc tàn nhẫn!

Quả thực chính là một cái bạo quân!

Nhưng là, trong thời gian ở chung.

Lại phát hiện này Hoàng đế có thể làm Hoàng đế, tự nhiên bản thân hẳn có chỗ đặc biệt.

Hơn nữa này Hoàng đế đối mặt với việc cố tình gây sự của nàng cũng chưa nói như thế nào, cũng không tính trừng phạt thực tế cái gì, này thuyết minh Thượng Quan Mặc rất khoan dung.

Ngô.

Cẩn thận ngẫm lại.

Kỳ thật này Hoàng đế trừ bỏ có điểm hoa tâm, có điểm lạm tình, tính tình có chút quái, nói chung vẫn là rất tốt.

Bất quá tốt thì tốt, này Hoàng đế thủy chung cũng không phải chán trà của Tô Tiểu Tiểu nàng.

Dù cho uống, đều bị người khác uống qua vô số lần, nàng Tô Tiểu Tiểu mới không uống đồ thừa của người khác còn lại đâu. (Vịt: Hoho Anh Mặc là đồ secondhand nha. Mặc ca: *lườm lườm*. Vịt: im miệng tiếp tục type)

Cho nên nha.

Hoàng đế nha Hoàng đế, ngài cứ việc nổi điên đi thôi.

***** ha ha ha ha ha ha đường ranh giới *****

Lại nói Hoàng đế sau khi ly khai Phượng Khôn Cung, cũng rất bất ngờ.

Hắn cũng không biết chính mình vì cái gì có thể dễ dàng như vậy buông tha cho Hoàng hậu như thế cố tình gây sự!

Trước không nói nàng mang theo cung nữ bỏ mặc hắn một mình, chỉ cần là cái tát từ trước tới nay chưa bao giờ có cũng đủ làm hắn gọi người kéo Hoàng hậu xuống chém đầu.

Nhưng là vì cái gì, khi hắn nhìn đến bộ dáng nàng nhắm chặt ánh mắt, hắn sẽ không nhẫn tâm. (vịt: vì yêu chứ sao anh ời)

Một loại thương tiếc trước nay chưa có chậm rãi hiện lên trong đầu.

Thượng Quan Mặc phiền muộn đi trong ngự hoa viên.

Không hiểu.

Thực không hiểu.

Hắn cảm thấy vấn đề này thực nghiêm trọng, so với đại sự của triều đình còn muốn nghiêm trọng.

Bởi vì hắn suy nghĩ thật lâu, vẫn như trước không giải quyết được vấn đề này.

57. Chương 57: Hoàng Đế Uy Tín

Hơn nữa hắn thậm chí có dự cảm, vấn đề này sẽ quấy rầy hắn lâu dài, có khả năng là một tháng, cũng có thể là một năm, thậm chí còn lâu hơn nữa!

Thượng Quan Mặc ở trong ngự hoa viên đi tới đi lui, tự hỏi vấn đề tình cảm hắn lần đầu tiên gặp phải.

Ai, phiền phiền phiền.

Ngay tại thời điểm Hoàng đế vô cùng phiền não, một đạo thanh âm cực kỳ dịu dàng ở cách đó không xa vang lên.

“A, là bộ hạ nha.”

Thượng Quan Mặc hoàn hồn, xa xa nhìn lại, chỉ thấy một đạo hạnh sắc lệ ảnh thi thi nhiên* tiến đến. (vịt: cái này nghĩa là gì ta không hiểu. Ta đoán đại khái kiểu là bóng dáng yếu đuối thướt tha đi. Không biết có đúng không nữa. Tình yêu nào biết bảo ta với)

Úc.

Là Hoàng quý phi.

Chất nữ Mẫu hậu thương yêu nhất.

“Bộ hạ vạn phúc.” Hoàng quý phi quỳ gối hành lễ, giơ tay nhắc chân đều thập phần đoan trang tao nhã.

Hôm nay Hoàng quý phi hiển nhiên là trải qua tỉ mỉ trang điểm.

Này trên mặt phi tử sớm khỏi hẳn, nay Hoàng quý phi lại là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nàng hôm nay còn vẽ dài mi, nàng biết đến, Hoàng đế bộ hạ yêu nhất chính là nữ tử họa dài mi.

Hắn từng nói, nữ tử dài mi, vô hạn kiều diễm.

“Ái phi không cần đa lễ.”

Thượng Quan Mặc thần nhiên nói.

Rất kỳ quái, ở trước mặt phi tử của mình, hắn tổng hội nhớ rõ bản thân nên có uy nghi.

Đây là một loại Hoàng đế uy tín!

Không thể phát tiết!

Giống như cái kia Hoàng hậu.

Nhất tưởng đến Đoan Mộc Lang Hoàn, Hoàng đế lại bắt đầu đau đầu.

Hắn nhíu nhíu mày đầu, chính là thần nhiên nhìn Hoàng quý phi liếc mắt một cái: “Ái phi hết bệnh rồi?”

Hoàng quý phi rụt rè cười: “Tạ bộ hạ quan tâm, đã muốn khỏi hẳn.”

“Àn.” Thượng Quan Mặc gật gật đầu.

Hoàng quý phi nháy ánh mắt, bên trong là thần sắc chờ mong.

Nàng chờ đợi Hoàng đế bộ hạ cùng nàng nói vài câu, tán gẫu một hồi, nếu không, cứ như vậy hai người yên lặng đứng cũng có thể.

Thượng Quan Mặc nhìn nữ nhân ngọc lẫm ở trước mặt, tự nhiên là hiểu được tâm tư của Hoàng quý phi.

Hắn nhìn nhìn Hoàng quý phi.

Hôm nay Hoàng quý phi cũng vẫn là bộ dáng thường ngày.

Đẹp thì có đẹp, nhưng tổng cảm thấy thiếu cái gì đó.

Từ khi làm Hoàng đế tới nay, bên người hắn liên chưa bao giờ khuyết thiếu mỹ nhân.

Vì thế, nữ nhân xinh đẹp ở trong cung cũng không nhất định nổi tiếng.

Bởi vì Hoàng đế đã muốn chán ghét, mặc dù giống nhau này nọ xinh đẹp, xem lâu cũng sẽ có cảm giác thị giác mệt nhọc.

58. Chương 58: Bắt Lấy Nam Nhân Vị

Mà Hoàng quý phi thực rõ ràng liền thuộc loại khiến Hoàng đế thị giác mệt nhọc nhất.

Chính là Hoàng quý phi là Thái Hậu chất nữ, Hoàng đế đành phải nể tình.

Vì thế, hần cười cười, tán dương: “Ái phi hôm nay tựa hồ so với ngày thường đẹp rất nhiều.”

Hoàng quý phi vừa nghe, lập tức vui mừng giương mắt.

Chính mình tỉ mỉ cho rằng dung mạo chiếm được sự thừa nhận của Hoàng đế, nàng có thể không cao hứng sao?

Nàng cầm khăn tử che miệng cười nói: “Tạ bệ hạ khích lệ.”

Thượng Quan Mặc bỗng nhiên nghĩ tới Đoan Mộc Lang Hoàn.

Hần vừa mới cũng là tán nàng một câu, nhưng là nàng lại nói ánh mắt nhu tình của hần là mắt rút gân!

Mắt rút gân cái đầu nha!

Nếu không phải Thượng Quan Mặc là Hoàng đế, hần đã sớm giống người ngoài phố bắt đầu chửi ầm lên.

Hần lại nhìn xem Hoàng quý phi, bỗng nhiên lại cảm thấy thực không thú vị.

Thế gia dạy dỗ nữ nhi thật là quá mức quy củ, trong lúc giờ tay nhắc chân đều thực phù hợp với phong phạm tiểu thư khuê các. Chính là, nữ nhân như vậy cũng không tránh khỏi quá mức nhàm chán.

Hoàng đế như thế tưởng.

Rõ ràng, Hoàng quý phi ở Hoàng đế trong lòng là một nữ nhân nhàm chán nhưng là phải nể tình.

“Bệ hạ, nô tì ở điện lý làm điểm tâm ngài thích ăn.”

Lời này đương nhiên là nói xong dễ nghe.

Hoàng quý phi từ nhỏ mười ngón không dính nước, như thế nào có khả năng chạy đến phòng bếp đi làm điểm tâm đâu?

Điểm tâm trong điện tự nhiên là cung nữ bên người làm.

Này đó việc nhỏ, Hoàng đế đương nhiên không biết.

Chẳng qua Hoàng đế sau khi nghe được, trong lòng có chút áy náy.

Nhìn một cái, này Hoàng quý phi thật tốt nha.

Còn tự mình làm điểm tâm đâu.

Nếu là biến thành Đoan Mộc Lang Hoàn kia cố tình gây sự nữ nhân, đừng nói điểm tâm, gió tây bắc cũng chỉ sợ không có cho hần.

Hần là không phải tự ngược đâu?

Nữ nhân đoan trang như vậy, ôn nhu như vậy không cần, chuyên môn chạy đến Phượng Khôn Cung để chịu ngược?

Vì thế, Hoàng đế quyết định không tự ngược.

Hần cười tủm tỉm.

“Tay nghề của ái phi, trăm đã lâu không hưởng qua.”

Thượng Quan Mặc dắt tay Hoàng quý phi: “Hôm nay chính là thời gian phù hợp nhất đi.”

Hoàng quý phi hạ mắt ngượng ngừng cười.

“Ân.”

Lòng của nàng thập phần nháy nhót.

Muốn bắt được tâm nam nhân, đầu tiên phải bắt được nam nhân vị. (vịt: kiểu như đường tới trái tim phải đi qua cái dạ dày ý mà)

59. Chương 59: Phi Tử Cao Quý

Chỉ cần bắt được nam nhân vị, còn sợ hấn sẽ chạy sao?

Nữ nhân giống như Đoan Mộc Lang Hoàn, nghĩ đến dựa vào tính tình mạnh mẽ có thể đoạt được bệ hạ sủng ái sao?

Không.

Tuyệt đối không có khả năng. (vịt: ai bảo không có khả năng. Có mà chị ý không thêm thì có. Đồ tự kỉ)

Nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho bệ hạ sủng ái một thời gian.

Rồi sau đó sẽ chậm rãi trở thành nhạt.

Như vậy sủng ái chính là tạm thời.

Mà nàng muốn chính là vĩnh viễn sủng ái.

Mà thủ đoạn tranh sủng của Thực phi, Hoàng quý phi cảm thấy cũng thật là hèn mọn.

Về điểm công phu trên giường, nói trắng ra là tựa như thanh lâu nữ tử giống nhau.

Không biết xấu hổ!

Này sao có thể là một phi tử cao quý có thể làm được đâu?

Cho nên, nàng muốn trước bắt lấy Hoàng đế vị, tái hồng hân cùng nàng oxxx, đến lúc đó, bụng có hoàng tử, nàng còn phải sợ gì đâu?

Hoàng quý phi kéo khuỷu tay Hoàng đế, cười yếu ớt thản nhiên.

Sau khi đến cung điện, Hoàng quý phi tự mình đi bưng điểm tâm lại đây.

Thượng Quan Mặc ném thử.

Ăn ngon là ăn ngon.

Nhưng là so với thức ăn bình thường cũng không khác gì mấy.

Vì thế, hấn thực lời ít mà ý nhiều nói: “Không sai.”

Hoàng quý phi vừa nghe, lại nhìn bộ dáng Hoàng đế, cũng hiểu được Hoàng đế nói được không giả.

Không sai chính là ăn ngon.

Ăn ngon chính là tương đương tán dương thủ nghệ của nàng. (vịt: Bà này trình tự sướng, tự tưởng tượng cao quá là cao)

Hoàng quý phi cười tủm tỉm: “Nếu là bệ hạ thích, nô tì về sau liền thường xuyên làm.”

Thượng Quan Mặc nhìn thoáng qua mặt mày Hoàng quý phi đều là nhu tình, trong lòng bỗng nhiên cảm thán một tiếng.

Vì cái gì hấn liền không thích nổi Hoàng quý phi đâu?

Nữ nhân mềm mại như thế, nhu thuận như thế, đoan trang như thế mới đúng là Hoàng đế phi tử nha.

Hấn nâng tay vuốt tóc Hoàng quý phi: “Ân, hảo.”

Hoàng quý phi vừa nghe, quả thực cực kì cao hứng.

Xem đi xem đi.

Muốn lưu lại một người nam nhân, đầu tiên sẽ lấy lòng vị giác của hấn, quả nhiên là chân lý nha.

Vì thế, Hoàng quý phi bắt đầu đại triển chiêu số lấy lòng Hoàng đế.
Cái gì đánh đàn nha, cái gì vẽ tranh nha, cái gì ca hát nha, cái gì khiêu vũ nha ...
Suốt một cái buổi chiều, Hoàng quý phi đều làm những việc mà tiểu thư khuê các phải biết.
Một người ở trước mặt Hoàng đế biểu diễn.
Hoàng đế nhìn xem mặt không chút thay đổi.

60. Chương 60: Nguyên Nhân Do Hấn

Cũng không phải nói Hoàng quý phi biểu diễn không tốt, chính là ... Hết thấy đều thực không có gì mới mẻ.
Hoàng đế thực mâu thuẫn
Thượng Quan Mặc thậm chí suy nghĩ, nếu hấn ở trong Phượng Khôn Cung, Đoan Mộc Lang Hoàn sẽ làm như thế nào?
Cùng hấn cãi nhau?
Hoặc là lại cho hấn một bạt tai?
Sau đó sợ tới mức chạy nhanh nhăm lại cặp kia ánh mắt trong suốt?
Hay là là tái làm chút ngoạn ý mới mẻ mà hấn chưa bao giờ nhìn thấy?
Như thế nghĩ nghĩ, Thượng Quan Mặc hơi hơi gợi lên khóe môi.
Chẳng qua luôn luôn khom lưng nhảy múa Hoàng quý phi cũng là hiểu lầm Hoàng đế ý tứ.
Nàng nghĩ đến chính mình khiêu này vũ thỏa mãn Hoàng đế, trong lòng âm thầm nhớ kỹ.
Úc, Hoàng đế thích xem khom lưng vũ.
Về sau cần tăng mạnh luyện tập. (==))
Ai, đáng thương Hoàng quý phi nha.
Nàng làm sao dự đoán được giờ này khắc này Hoàng đế khó được lộ ra một cái thiết tình tươi cười là vì nghĩ tới nữ nhân bị nàng ghét nhất Đoan Mộc Lang Hoàn đâu?
Thượng Quan Mặc bỗng nhiên cũng rất rất muốn rời đi cung điện Hoàng quý phi.
Hấn cảm thấy rất không thú vị.
Nhưng là lại cảm thấy nữ nhân giống như Hoàng quý phi mới thích hợp chính mình.
Cho nên hấn thực mâu thuẫn.
Vì thế, này mâu thuẫn liền vẫn liên tục đến đêm.
Bữa tối dùng qua đi, Hoàng quý phi nổi lên lô hương.

61. Chương 61: Thản Nhiên Mùi Thơm Ngát

Thượng Quan Mặc nghe thấy được, lại càng phát ra hoài niệm hương vị trên người Hoàng hậu.
Kia một lần, từ trên trời giáng xuống.
Thoang thoang mùi hương hoa mai.

Làm cho hấn nghĩ lầm là tiên tử từ trên trời rơi xuống.

Mà nay cung điện Hoàng quý phi huân hương, thật là kém hơn.

Hoàng quý phi điểm huân hương, thay đổi quần áo một chút, hảo thoát một chút xiêm y sau, liền rúc vào bên người Thượng Quan Mặc.

Cái này gọi là chim nhỏ nép vào người.

Bất quá Hoàng quý phi này chim nhỏ nép vào người vì là ooxx.

Trời đã tối rồi.

Cơm cũng ăn.

Tắm cũng sạch.

Không ooxx làm cái gì đâu?

Chẳng qua Hoàng đế đã có chút mâu thuẫn.

Hấn tựa hồ thật sự lâu rồi không ooxx qua, hơn nữa hấn cũng xác thực cần ooxx.

Nam nhân thôi, ai cũng phải có sinh lý.

Nhưng là hấn là Hoàng đế, hấn luôn luôn lựa chọn đối tượng đi.

Mà đối tượng lần này cố tình lại không chịu hợp tác.

Mà này đối tượng khẳng định hợp tác ooxx, hấn lại không thích.

Cho nên, Hoàng đế mới có thể thực mâu thuẫn.

Hoàng quý phi ngực cơ hồ đều dán tại trên lưng Hoàng đế, cao thấp ma sát.

Hoàng quý phi thực không được tự nhiên

Ta cọ ta cọ ta cọ cọ! (vịt: Đọc đoạn này buồn cười quá đi mất. Như kiểu công nhân đi cọ WC ý nhỉ =)))

Cũng không tin cọ không đến người dục hỏa đốt người!

Chỉ tiếc, giờ này khắc này, trong đầu Hoàng đế hoàn toàn là khuôn mặt không chịu thua của Đao Mộc Lang Hoàn, còn có cái miệng nhỏ nhắn không chịu buông tha người khác kia.

Chặc chặc.

Nếu có thể hôn lên đi, thật là thật tuyệt diệu nha.

Nếu còn có thể sờ sờ nơi này, sờ sờ nơi đó, cuối cùng lại đến cái xâm nhập vận động.

Quả thực chính là thiên đường.

Ai. Cho nên nói nha, nam nhân có đôi khi chính là bị coi thường!

Ngoan ngoãn thuận theo không cần, càng muốn tìm này không chịu thuận theo.

Cảm giác chinh phục trọng yếu như vậy sao?

Nói ngắn lại, tiện này tự, có đôi khi chính là nam nhân tốt nhất đại ngôn! (vịt: cái này không hiểu. Nói chính xác là không biết diễn đạt thế nào)

Ảo tưởng như thế, dục vọng Hoàng đế bắt đầu nổi lên.

62. Chương 62: Dục Vọng Nặng Nề

Thượng Quan Mặc lúc này cũng không quản cái gì hợp hay không hợp làm.

Chỉ cần là nữ nhân, vậy có thể.

Huống chi nữ nhân trước mắt vẫn là mỹ nữ, đại mỹ nữ.

Hơn nữa là một cái đại mỹ nữ bức thiết hy vọng cùng hần oox.

Tình huống thiên thời địa lợi nhân hoà như thế, nam nhân không oox quả thực chính là đồ ngốc.

Thượng Quan Mặc một phen lao đến Hoàng quý phi.

Giây lát sau, liền đem nàng đặt ở trên bàn.

Hoàng quý phi gặp Hoàng đế quả thực cùng mình oox, trong lòng không biết bao nhiêu cao hứng.

Chẳng qua, Hoàng quý phi đáy lòng thủy chung có chút không được tự nhiên.

Vì cái gì đâu?

Bởi vì Hoàng quý phi là tiểu thư khuê các.

Từ nhỏ nàng đã được nhận tư tưởng chính là giúp chồng dạy con, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Mặc dù là chuyện oox, từ nhỏ được dạy cũng là ở trên giường!

Trong tư tưởng của Hoàng quý phi, chỉ có ở trên giường oox mới có đúng ý nghĩa là mây mưa vu sơn. (vịt: cái này chắc không cần nói thẳng ra nhỉ)

Mà ở trên bàn oox ...

Gọi là dã hợp! (vịt: cái này không biết nói thế nào. Kiểu như ở trên giường mới là con người, trên bàn thì là con vật thì phải. Mình nghĩ như thế đấy)

Nàng vẫn cho rằng chỉ có thanh lâu nữ tử, hoặc là người giống như Thục phi mới có thể làm chuyện như vậy.

Nhưng là, nàng hoàn toàn thật không ngờ.

Hoàng đế hội như thế gấp gáp.

Nàng đáy lòng có chút khó chịu.

Nàng nũng nịu nói: “Bệ hạ, chúng ta đến trên giường đi thôi.”

Hoàng đế đâu chịu nghe lời của nàng?

Giờ này khắc này, Thượng Quan Mặc chỉ lo tiết dục, cố đem nữ nhân dưới thân làm như Đoàn Mộc Lang Hoàn, sống chết oox!

63. Chương 63: Ta Đem Người Làm Thế Thân

Một chút nhẹ nhàng, một chút ôn tồn cũng không có!

Hoàng quý phi có chút thống khổ.

Nàng không chỉ có là trong lòng thừa nhận không muốn ở trên bàn oox, còn trên thân thể lại thừa nhận Hoàng đế phát tiết.

Nếu nàng giờ này khắc này biết Hoàng đế là đem nàng trở thành Hoàng hậu đến oox, phỏng chừng sẽ tỉnh thần hồng mắt.

Nhưng là, thực rõ ràng, Hoàng đế cũng sẽ không nói cho nàng.

Uy uy, Hoàng quý phi, ta đem người làm thế thân.

Không thể nói như vậy.

Hoàng đế dù trăm mê dục vọng như thế nào, đầu của hắn cũng là thanh tỉnh.

Hắn tự nhiên biết khi nữ nhân đổ kỵ có bao nhiêu điên cuồng.

Hậu cung là địa phương của hắn.

Hắn tự nhiên cũng sẽ không hy vọng hậu cung biến thành một nơi dành cho nữ nhân tranh đấu.

Cho nên, hắn thực sáng suốt chỉ tại đáy lòng hô.

Lang Hoàn Lang Hoàn, Hoàng hậu Hoàng hậu.

Cũng may Hoàng quý phi là nữ nhân hiểu được hưởng thụ, thân mình của nàng chính là thích Thượng Quan Mặc.

Nam nhân có tiền có quyền có dung mạo ai không thích?

Nàng quyết định đem thống khổ chuyển hóa thành hưởng thụ, đem cái bàn dưới thân mình như là cái giường.

Kể từ đó, Hoàng quý phi bắt đầu khoái hoạt rên rỉ.

Hy vọng trải qua lần này oox, trong bụng của nàng có thể chạy ra một tiểu hoàng tử mập mạp.

***** ta là một cái so với Tiểu Nguyệt nguyệt còn bư hần đường ranh giới *****

Sau khi Hoàng đế phát tiết dục vọng xong, cảm thấy mỹ mãn.

Nhìn nữ nhân dưới thân, hắn có chút chán ghét.

Hắn thậm chí nghĩ đến, vì cái gì hắn không thể cùng Hoàng hậu oox? Ngược lại là muốn ủy khuất chính mình đi cùng Hoàng quý phi oox? (vịt: có vấn đề gì đâu anh. Dù gì cũng có cùng chữ Hoàng mờ)

Nói đến đây, Thượng Quan Mặc vẫn là muốn cùng Hoàng hậu oox.

Hắn rất lạnh nhạt cùng Hoàng quý phi nói: “Trẫm đi trở về, ái phi mau nghỉ ngơi đi.”

Cứ như vậy, mặc quần áo xoay người bước đi.

Hoàng quý phi đột nhiên cảm thấy thực chịu khuất nhục.

Nàng cảm thấy chính mình so với thanh lâu nữ tử còn muốn tiện.

Tốt xấu gì sau khi thanh lâu nữ tử bị nam nhân oox xong, vẫn là có tiền tài châu báu.

Mà nàng ...

Hôm nay làm n bời, cuối cùng Hoàng đế cũng vỗ vỗ mông bước đi?

Nhưng là nghĩ đến chính mình có khả năng mang thai, nàng lại bất kể.

Chờ nàng có thái tử, làm Thái Hậu, người đầu tiên nàng giết chết chính là Hoàng hậu!

64. Chương 64: Tri Tâm Ca Ca

Thượng Quan Mặc về tới tẩm cung của mình.

Sau khi hắn oox xong, vẫn là thực buồn bực.

Hắn thậm chí cảm thấy chính mình đã làm chuyện sai lầm.

Tỷ như, cùng Hoàng quý phi pha trộn một ngày.

Kết quả tâm tình không thay đổi tốt lên, ngược lại là trở nên càng kém.

Hắn ở tấm cung đi tới đi lui, tới tới lui lui.

Thái giám nhìn xem đều hoa mắt. (vịt: Anh này nhàn nhò. Chẳng thấy chính sự gì. Chỉ thấy cả ngày nghĩ đến chuyện oxxx)

Này thái giám kêu Tô Từ, là tâm phúc của Hoàng đế, theo bên người Thượng Quan Mặc từ hồi còn nhỏ, cho nên sau khi Thượng Quan Mặc đăng cơ, người thứ nhất đề bạt chính là hắn, vì thế trở thành một người mà Hoàng đế vô cùng tín nhiệm.

Tô Từ nhìn thấy Hoàng đế phiền não như vậy, hắn cân nhắc một phen.

Chỉ biết Hoàng đế là vì nữ nhân mà quan tâm.

Nam nhân thôi, trừ bỏ tiền cùng nữ nhân, còn có cái gì có thể quan tâm?

Hoàng đế tiền tự nhiên không không phải ít.

Cho nên gạt bỏ nhân tố tiền, liền còn lại nữ nhân.

Tô Từ nhớ lại nhật trình hôm nay của Hoàng đế bệ hạ.

Đầu tiên là Thái Hậu nương nương, sau đó là Hoàng hậu nương nương, cuối cùng là Hoàng quý phi nương nương.

Bệ hạ xưa nay hiếu thuận, đương nhiên đầu tiên là có thể bài trừ Thái Hậu nương nương.

Mà Hoàng quý phi nương nương cũng chỉ biết xu nịnh bệ hạ, tự nhiên cũng sẽ không là nàng.

Như vậy ...

Cũng chỉ còn lại Hoàng hậu nương nương.

Nhớ tới trước đó vài ngày nghe được Hoàng hậu nương nương ngôn luận, hắn lại xác định nữ nhân khiến cho Hoàng đế phiền não nhất định là Hoàng hậu nương nương!

Vì thế, Tô Từ nổi lên làm tri tâm ca ca. (theo vịt hiểu thì cái này như kiểu là người lắng nghe tâm sự ý)

“Bệ hạ, người là vì chuyện Hoàng hậu nương nương mà phiền não?”

Hoàng đế vừa nghe, lập tức nở nụ cười.

“Vẫn là Tô Từ người hiểu biết trăm nha.”

Nghe được Hoàng đế xác nhận, Tô Từ càng thêm nắm chắc.

Hắn nói: “Có phải Hoàng hậu nương nương tính tình không tốt?”

Hoàng đế lắc đầu, lại gật gù đầu.

Cuối cùng vẫn là phiền táo gãi gãi đầu.

Tô Từ thấy thế, trong lòng đại khái cũng đoán được bảy tám phần.

Trong thanh âm của hắn mang theo một tia dự hoặc.

“Phiền não của bệ hạ cũng chính là phiền não của nô tài. Nô tài sống hơn phân nửa đời người rồi, sự tình cũng trải qua không ít. Mà nô tài cũng không dám một mình hiểu rõ thánh ý, cho nên chỉ cần bệ hạ nguyện ý cùng nô tài giảng, nô tài nhất định tận tâm hết sức vì bệ hạ giải quyết vấn đề này.”

Thượng Quan Mặc thực tin tưởng Tô Từ.

65. Chương 65: Xem Ra Là Động Tâm

Cho nên, hắn rất nhanh liền mở miệng.

Hắn nói: “Hoàng hậu không xem như mỹ nhân, nhưng là cũng rất hấp dẫn trẫm. Nàng tính tình cũng thật không tốt, thậm chí có thể nói là người đàn bà chanh chua. Hơn nữa trong miệng thường xuyên nói những lời đại nghịch bất đạo, thậm chí còn động thủ đánh người. Nữ nhân như vậy rõ ràng nên mang đi chém đầu, nhưng là trẫm lại thường xuyên nhớ tới nàng.”

Hắn còn nói thêm: “Thật sự rất kỳ quái. Nữ nhân như vậy có cái gì tốt đâu, như thế nào ta sẽ nhớ mãi không quên.”

Hoàng đế đã muốn lâm vào suy tư.

Hắn tiếp tục lầm bầm lầu bầu.

“Lúc trước, trẫm như thế nào không phát hiện Hoàng hậu là một người thú vị như vậy đâu?”

“..... Sớm biết như thế, năm đó khi đại hôn, trẫm sẽ không để lại một mình Hoàng hậu.”

“Ai.....”

“Người nói xem Tô Từ, đây là vì cái gì? Nhiều mỹ nữ như vậy Trẫm không nhớ, sao lại nhớ tới nữ nhân này đâu?”

Tô Từ vừa nghe.

Tâm tư nhất thời chuyển biến.

Xem ra Hoàng đế bệ hạ đối với Hoàng hậu nương nương là động tâm.

Chẳng qua là Hoàng đế bệ hạ chưa biết thôi.

Này cũng không thể trách Hoàng đế bệ hạ.

Dù sao bệ hạ vừa sinh ra, tất cả mọi người đều nịnh hót hắn, nữ nhân cũng là một đồng một đồng tự mình dâng tới cửa.

Hiện tại gặp được một cái không cần.

Bệ hạ tự nhiên cũng liền phạm hồ đồ.

Vấn đề tình cảm này không phải có quyền là có thể trực tiếp giải quyết.

Nếu không, trên thế gian này đã không có nhiều nam nữ si tình đến như vậy.

Tô từ cười cười, hắn nói: “Bệ hạ, đây là bởi vì ngài động tâm.”

Thượng Quan Mặc không dám tin.

Động tâm?

Như thế nào có khả năng!

Phi phi phi!

Hắn như thế nào khả năng đối với nữ nhân kia động tâm!

Nhưng là ...

Tô từ nói: “Tình cảm nam nữ đôi khi rất ảo diệu. Khi bệ hạ không gặp Hoàng hậu nương nương, có phải cảm thấy đặc biệt tưởng niệm không?”

Hoàng đế nghĩ nghĩ, tuy rằng không muốn thừa nhận.

Nhưng cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Tô Từ còn nói: “Kia Hoàng đế bệ hạ rất muốn cùng Hoàng hậu nương nương oxxx đúng không? Hay chính xác là, khi bệ hạ ngài gặp được nương nương, thân thể sẽ có phản ứng đặc biệt đúng không?”

Hoàng đế nhớ tới tình huống hôm nay.

Kia môi đỏ mọng lải nhải không ngừng ...

Cặp mắt linh động mà trong suốt ...

Còn có da thịt trắng nõn mềm mại ...

66. Chương 66: Cái Đó Gọi Là Mặt Nạ

Thượng Quan Mặc nuốt nuốt nước miếng.

Đáp án là ...

Rất muốn rất muốn trước tiên đè nàng xuống, rồi sau đó trộm hương thiết ngọc (vịt: thiết cũng có nghĩa là trộm nhưng ta thấy dễ như cv hay hơn).

Thấy bộ dáng Hoàng đế bệ hạ như thế, trong lòng Tô Từ cũng hiểu được đáp án.

Hắn tiếp tục hỏi: “Kia hiện tại bệ hạ ngài muốn đi gặp Hoàng hậu nương nương đúng không?”

Thượng Quan Mặc nhìn Tô Từ liếc mắt một cái.

Tô từ trong mắt là ý cười.

Thượng Quan Mặc không nói.

Tô từ nói ra đáp án cuối cùng.

“Bệ hạ, ngài thật là đối Hoàng hậu nương nương động tâm.”

Thượng Quan Mặc bán tín bán nghi.

Trong đáy lòng hắn thủy chung là cảm thấy chuyện hắn đối với một Hoàng hậu không tính là mỹ nhân động tình là chuyện vô cùng mất mặt.

Hắn nghiêm mặt, thực nghiêm túc ho khan vài tiếng, mới chính sắc nói: “Ân, Tô Từ, người trước tiên lui hạ đi.”

Tô Từ như trước vẻ mặt ý cười.

“Là, bệ hạ.”

Ai ai ai, gia nhà ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Bệ hạ cũng rất cục cũng động tâm.

Thật đáng mừng nha.

Sau khi Tô Từ rời đi, Thượng Quan Mặc lại ở trong tấm cung đi tới tới lui lui vài lượt.

Cuối cùng, hắn nhịn không được.

Hắn quyết định đi Phượng Khôn Cung một chuyến.

Sau đó mới hảo hảo nhìn một cái Đoan Mộc Lang Hoàn.

Xác định xem mình thật sự hay không động tâm.

Tâm động không bằng hành động.

Thượng Quan Mặc chuyển thân liền đi ra ngoài.

Ánh trăng trong sáng.

Thượng Quan Mặc một mình một người đi tới, không mang theo cung nhân.

Hắn đi tới đi tới, liền cảm giác thấy được tâm tình tốt lắm.

Sau đó hắn lén lút đi vào Phượng Khôn Cung. (vịt: có trộm có trộm kìa. Chị TT ơi bắt trộm)

Thủ vệ cả kinh, nhưng thấy là Hoàng đế đến cũng không dám nói cái gì, nhỏ giọng hành lễ, sau đó cũng không thông báo.

Bởi vì chỉ muốn nhìn thử một cái, nên Hoàng đế tựa hồ cũng không muốn bọn họ thông báo.

Tổ Vân cùng Ế Vân cũng là người dễ dàng tỉnh giấc.

Sau khi các nàng nương theo ánh trăng nhìn thấy người, cũng không dám lộ ra.

Đành phải giả bộ ngủ.

Giả bộ ngủ.

Hoàng hậu nương nương, chúng ta cái gì cũng chưa nhìn đến ...

Thật sự cái gì cũng chưa nhìn đến.

Nhưng là, khi các nàng nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ về mặt tái nhợt chạy đi sau khi nhìn thấy Hoàng hậu nương nương, các nàng có chút giật mình.

Các nàng cũng đi vào vừa thấy.

Ôi.

Các nàng kêu trời ơi.

Như thế nào trên mặt Hoàng hậu nương nương có tầng lớp gì đó thoát nhìn thật kinh khủng nha.

Tô Tiểu Tiểu bị bình tỉnh.

Nàng còn buồn ngủ nhìn nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân.

Than thở một tiếng.

“Nhìn cái gì vậy, cái này gọi là mặt nạ, hiểu hay không?”

67. Chương 67: Rất Không Phẩm Vị

Sau khi Thượng Quan Mặc ly khai Phượng Khôn Cung, cước bộ như trước có chút phù phiếm.

Hắn vô luận nghĩ như thế nào cũng nghĩ không đến, trong đêm khuy khoắt sẽ nhìn thấy Hoàng hậu hé ra khuôn mặt người không giống người, quỷ không giống quỷ.

Kìa khuôn mặt quá trắng thật sự là ...

Hoàng đế dậm chân một cái.

Hắn lúc này nhớ tới lời của Tô Từ.

“Bệ hạ, ngài đây là đối với Hoàng hậu nương nương động tâm.”

Hoàng đế mắt hồ trừng trừng.

Phi.

Động tâm?!

Đối với bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, đánh chết cũng không có khả năng hắn động tâm.

Rất không có phẩm vị!

Thượng Quan Mặc trong lòng còn đang sợ hãi, vừa rồi hắn mang dự vọng cực đoan đến nhìn Đao Mộc Lang Hoàn, không nghĩ tới dự vọng còn chưa biểu đạt, lại bị khuôn mặt đáng sợ của nàng đánh lui mất. (vịt: Haha đáng đời anh. Già rồi mà còn sợ ma thế!)

Vừa lúc này, trên đường đi gặp cung điện của Thục phi.

Hoàng đế một bụng hờn dỗi, đang lo không có địa phương phóng thích.

Mất thấy Thục phi ngay tại bên trong, Hoàng đế không khỏi nhớ tới công phu trên giường tuyệt vời của Thục phi, hắn tâm ngứa, không muốn nghĩ nhiều liền đi vào.

Lúc này đã là nửa đêm.

Thục phi đã sớm đi ngủ.

To như vậy cung điện thập phần im lặng, chỉ có vài cái thủ vệ đang ngủ gà ngủ gật canh giữ.

Hoàng đế cũng không giống như lúc tiến Phượng Khôn Cung không la lên, hắn đứng ở trước mặt thị vệ, ho khan vài tiếng, mới đem thị vệ ngủ gà ngủ gật bừng tỉnh.

Thị vệ vốn là vẻ mặt bất mãn, có người quấy nhiễu mộng đẹp của hắn, nhưng khi vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện đứng ở trước mặt mình là Hoàng đế bệ hạ.

Hắn lo sợ không yên quỳ xuống.

Thượng Quan Mặc chậm rãi nói: “Đứng lên đi.”

Thị vệ mới dám đứng lên.

Thượng Quan Mặc hỏi: “Thục phi đâu?”

Thị vệ vội vàng đáp: “Hồi bệ hạ, Thục phi nương nương đã đi ngủ. Tiểu nhân lập tức đi thông báo nương nương, nói bệ hạ ngài đã tới.”

Thượng Quan Mặc khoát tay: “Không cần.”

Dừng lại, hắn tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn nói: “Thục phi đêm nay khi đi ngủ, có làm chuyện gì không?”

Tỷ như, đem mặt mình trở nên cùng quỷ giống nhau?

Thị vệ nghĩ nghĩ, thật sự không biết như thế nào đáp.

Đầu tiên, hắn là thủ vệ thị vệ, chuyện trong điện hắn xác thực không rõ ràng lắm.

Vì thế, thị vệ đáp: “Hồi bệ hạ, nương nương cùng bình thường giống nhau.”

Ngụ ý, chính là bình thường Thục phi đi ngủ làm cái gì, đêm nay cũng làm cái đó.

68. Chương 68: Ở Trên Giường Lăn Qua Lăn Lại

Hoàng đế nghe xong, cũng yên tâm.

Hắn nói: “Không cần bừng tỉnh những người khác.”

Dứt lời, bộ pháp liền hướng bên trong đi đến.

Khi đi đến Thục phi tắm điện, tới đến một mảnh, hắn một mình điễm trần đèn cung đình.

Thượng Quan Mặc cầm tới đèn cung đình chiếu chiếu, trên giường Thục phi đang ngủ say. (vịt: Anh này đang thử xem có giống chị TT ko đấy mà =)))

Hắn cẩn thận xem xem, Thục phi như trước là xinh đẹp, khi ngủ thần thái lại càng bẻ nguyệt tu hoa.
Hắn nhưng bỏ đèn xuống, thuận tay liền lao đến Thục phi, cực kỳ thuần thực bỏ đi của nàng xiêm y.
Thục phi bị bừng tỉnh, trợn mắt vừa thấy.

Nga, là bộ hạ.

Nàng cũng ốm ờ.

Hai người rất nhanh ngay tại trên giường lăn qua lăn lại.

Thục phi hầu hạ Hoàng đế công phu quả thực thập phần rất cao, không bao lâu, Hoàng đế bắt đầu dục tiên dục tử.

Sau khi hưởng qua tư vị mất hồn này, tối nay Hoàng đế tối đã ngủ lại đại cung điện của Thục phi.

Trước lúc chuẩn bị ngủ, Thượng Quan Mặc còn đang suy nghĩ.

Làm cho cái kia cái gì động tâm, gặp quỷ đi thôi.

***** trẫm là đường ranh giới *****

Hôm sau.

Ánh mặt trời sáng lạn.

Tô Tiểu Tiểu vận vẹo thắt lưng, từ trên giường đứng lên.

Nhân tiện kêu Tổ Vân cùng Ế Vân mang nước tiến vào.

Nàng tẩy sạch gì đó trên mặt sau đó hô to một hơi.

Vù vù.

Thật sự là nhẹ nhàng khoan khoái.

Mặc dù ở cổ đại làm ặt nạ có chút thô ráp, cũng có chút khó coi, nhưng là công hiệu vẫn là không sai .

Mấy ngày nay tổng cảm thấy da mặt có chút khô nứt, cho nên thôi, buổi tối trước khi ngủ đắp cái mặt nạ, vẫn là không sai .

Thanh thanh lạnh lạnh, khi ngủ cũng thấy thoải mái.

Sau khi nàng rửa mặt xong, nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân, phát hiện này tầm mắt của đôi song bào thai tựa hồ vẫn chăm chú vào trên mặt nàng.

Nàng sờ sờ mặt mình.

Hỏi: “Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì ah?”

Tổ Vân cùng Ế Vân nhất tề lắc đầu.

Tổ Vân nuốt nuốt nước miếng, nói: “Nương nương, tối hôm qua ...”

Nàng chần chờ một lúc, thủy chung nói không ra lời.

Tô Tiểu Tiểu nghi hoặc: “Ta tối hôm qua? Ta tối hôm qua làm sao vậy ...”

Ế Vân cũng nuốt nuốt nước miếng, nói: “Bộ hạ tối hôm qua đến đây.”

Tô Tiểu Tiểu đỏ hít một hơi.

Này người quái dị Hoàng đế như thế nào chuyên môn chọn thời điểm khuya khoắt tiến vào địa bàn của người khác!

69. Chương 69: Sinh Cái Thái Tử Đi Ra

Rất biến thái.

Nếu hần muốn tới, hần không thể quang minh chính đại đến đây sao?

Sao nhất định phải chọn thời điểm ái muội thập phần nguy hiểm mà đến?

Tô Tiểu Tiểu thanh âm lạnh xuống dưới.

“Thượng Quan Mặc tới nơi này làm cái gì?”

Báo thù?

Báo thù một cái tát sao?

Tổ Vân cùng Ế Vân lắc lắc đầu.

Tổ Vân nói: “Ta cũng không biết. Nhưng sau khi bị hạ vào trong phòng nường nường, không đến một khắc, liền sắc mặt tái nhợt chạy đi ra.”

Ế Vân nhìn Tô Tiểu Tiểu, cũng nói: “Ta nghĩ bị hạ hần là bị mặt nạ của nường nường ngài dọa đi.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn ra.

“Di?! Các người như thế nào biết mặt nạ?”

Nàng chính là tối hôm qua đột nhiên quật khởi, muốn làm cái mặt nạ thử xem, sau đó làm ra một cái không quá thành công gì đó. Bất quá nàng cũng không so đo, trực tiếp đồ ở trên mặt.

Úc, không đúng không đúng.

Nàng tối hôm qua hình như cũng có chút ấn tượng.

Nàng ngủ mơ mơ màng màng, sau đó bên tai nghe thấy vài âm thanh hút không khí.

Theo sau, nàng liền tỉnh lại.

Cuối cùng, tựa hồ còn rống lên một câu.

“Đây là mặt nạ, hiểu hay không?”

Hồi tưởng lại buổi tối hôm qua, Tô Tiểu Tiểu bừng tỉnh đại ngộ.

Xem ra tối hôm qua vài tiếng hút không khí kia là của Tổ Vân cùng Ế Vân, còn có người quái dị Thượng Quan Mặc kia.

Chắc chắc, cái này gọi là nhân họa đắc phúc sao?

Giống như cũng không tính đi.

Tô Tiểu Tiểu tâm tình đột nhiên trở nên tốt lắm tốt lắm.

Không nghĩ tới một cái mặt nạ nho nhỏ thế nhưng đem cái người quái dị Hoàng đế kia dọa đi rồi.

Nếu không bởi vì tối hôm qua nàng đem cái mặt nạ lên đắp, chỉ sợ hiện tại trình tiết của nàng sớm không còn rồi.

Nàng muốn thề sống chết chống cự!

Kiên quyết không thể làm cho Hoàng đế phá hủy trong sạch của nàng!

Lần đầu tiên của nàng muốn lưu ột phu quân ôn nhu mỹ mạo!

Tô Tiểu Tiểu đuổi người: “Àn, các người không cần biết cái gì là mặt nạ. Tóm lại, mặt nạ này là một loại có thể dọa đuổi đi Hoàng đế. Ha ha ha ha.”

Tổ Vân cùng Ế Vân hít thán: “Nương nương nha, cứ như vậy, khi nào thì ngài mới có khả năng sinh cái thái tử đi ra nha?”

Mặc dù những người khác không biết.

Nhưng là Tổ Vân cùng Ế Vân cũng là rất rõ ràng.

Nương nương của các nàng đã nhiều năm làm Hoàng hậu, nhưng vẫn chưa bị Hoàng đế bệ hạ chạm qua, nếu việc này truyền ra ngoài, có phải rất xấu hổ rồi đi?

70. Chương 70: Ngày Hôm Qua Thực Náo Nhiệt

Đoan Mộc đại nhân nhất định sẽ trách cứ các nàng.

“Không có việc gì không có việc gì, việc này không vội.”

Cuối cùng cả đời cũng không cơ hội mất. (vịt: câu này ta không hiểu. Hic. Tg này viết ko đánh số chương làm ta không biết đâu là chương mới nữa. Toàn vừa edit vừa đoán. Một thật)

Tổ Vân cùng Ế Vân buông tiếng thở dài, nhìn nhau, cuối cùng vẫn là thực bất đắc dĩ cúi đầu.

Một lúc sau, sau khi Tô Tiểu Tiểu dùng xong đồ ăn sáng, Phượng Khôn Cung nghênh đón hai vị khách nhân.

Đúng là Vân Quý nhân cùng với Vân Chiêu nghi.

Hai nữ nhân tự nhiên nhẹ nhàng đi đến, đầy vẻ tao nhã.

Tô Tiểu Tiểu tâm tình tốt, chiêu đãi cũng thập phần nhiệt tình.

“Chúng ta là đặc biệt đến đa tạ tỷ tỷ.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

“A?! Đa tạ ta cái gì?”

Vân Chiêu nghi che miệng cười: “Đa tạ phần làm trắng da của tỷ tỷ ngài nha.”

Vân Quý nhân cũng cười gật đầu.

Tô Tiểu Tiểu cười cười, tinh tế đánh giá các nàng một hồi lâu, mới nói: “Hai vị muội muội vốn là thiên sinh lệ chất, sau khi dùng phấn trang điểm, da dễ lại càng đẹp hơn.” (thiên sinh lệ chất: trời sinh cao quý, xinh đẹp)(vịt: chị này đang PR mặt hàng phấn trang điểm của mình đây mà)

Vân Chiêu nghi cùng Vân Quý nhân nhìn nhau liếc mắt một cái, Vân Chiêu nghi mới nói: “Làm sao? Đây còn không phải công lao phấn trang điểm của tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ khéo tay, thật sự là làm ta ngưỡng mộ nhìn theo.”

Vân Quý nhân cũng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, phấn trang điểm này vừa thơm, sử dụng cũng lại tốt lắm nha.”

Tô Tiểu Tiểu gặp người thích nàng làm gì đó như vậy, lại cười đến cười toe toét.

“Hai vị muội muội thích là tốt rồi.”

Vân Chiêu nghi cùng Vân Quý nhân gật gật đầu.

Ba người lại tùy ý hàn huyên một hồi lâu.

Bỗng nhiên Vân Chiêu nghi rất là thần bí nói: “Tỷ tỷ, ngài biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Nàng lắc lắc đầu.

Cả ngày hôm qua nàng đều ở trong Phượng Khôn Cung, buổi sáng cùng Hoàng đế cãi nhau nhân tiện tát hấn một cái.

Buổi tối đắp mặt nạ, ngủ thập phần ngọt ngào.

Nói ngắn lại, ngày hôm qua trong cung đã xảy ra sự tình gì, nàng hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Vân Quý nhân cười cười, nói: “Tỷ tỷ thâm cư Phượng Khôn Cung, tất nhiên là không biết. Muội muội cùng ngài nói, ngày hôm qua nha, vô cùng nóng nực.”

Vân Chiêu nghi tiếp tục: “Đúng nha, đúng nha, đầu tiên là Hoàng quý phi nương nương cố ý đi ngự hoa viên cùng Hoàng đế bệ hạ ngẫu nhiên gặp gỡ, sau đó ý vào chính mình là chất nữ của Thái Hậu dám đem Hoàng đế bệ hạ kéo đến cung điện của nàng bởi nàng cả ngày đầu. Vì thế, hôm nay nha, Hoàng quý phi nương nương có thể nói đường làm quan rộng mở. Liền ngay cung nữ trong cung của nàng đều bắt đầu cả vú lấp miệng em.”

71. Chương 71: Niệm Trai Đường

Nàng dừng lại, Vân Quý nhân lại tiếp tục nói.

“Cho nên, sáng nay, khi cung nữ bên người Hoàng quý phi nương nương đi ngự phòng ăn lấy đồ ăn sáng, không biết có bao nhiêu kiêu ngạo đâu. Sau lại gặp cung nhân trong cung Thực phi nương nương. Trước đây mọi người trong cung Thực phi nương nương luôn luôn là một bộ dáng tự hào, thấy người bên Hoàng quý phi nương nương cả vú lấp miệng em như vậy, nhìn không chịu được, liền thân nhiên nói một câu: đem qua bệ hạ còn chạy tới cung của nương nương chúng ta đâu.”

Vân Chiêu nghi nở nụ cười.

“Vì thế, cái này tốt lắm. Nguyên lai ngày hôm qua bệ hạ triệu hai người phi tử thị tẩm. Bệ hạ lâm hạnh Hoàng quý phi, lại chạy tới lâm hạnh Thực phi, này chẳng phải là ở nói cho người trong hậu cung, Hoàng quý phi thỏa mãn không được bệ hạ sao? Cho nên, sau lại Hoàng quý phi nương nương giận, chạy đến trước mặt Thái Hậu tố cáo Thực phi tội trạng, nói Thực phi nương nương ghen tị, nhìn thấy bệ hạ ở bên nàng ngày người một ngày, cho nên nửa đêm dùng thủ đoạn hạ lưu dụ dỗ câu dẫn bệ hạ, làm cho bệ hạ không qua đêm ở chỗ nàng.”

Vân Quý nhân vẽ mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Tỷ tỷ, ngài cũng biết. Thái Hậu xưa nay là thiên vị Hoàng quý phi nương nương, sau khi nàng nghe được Hoàng quý phi nương nương rưng rưng khóc kể, lập tức liền tức giận, sai người triệu hồi Thực phi đi Từ Ninh cung.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy chuyện này rất khó hiểu.

Nàng thập phần tò mò: “Mẫu hậu có thể có đối Thực phi trừng phạt cái gì?”

Vân Chiêu nghi gật gật đầu: “Thái Hậu nương nương xưa nay chán ghét Thực phi, khó được tìm được một cơ hội có thể trừng phạt Thực phi, như thế nào khả năng sẽ bỏ qua đâu? Chiêu số Thái Hậu nương nương dùng để trừng phạt người vô cùng tuyệt. Sau khi Thực phi đi đến Từ Ninh cung, cái gì cũng không dám nói, cứ như vậy quỳ cả ngày. Hoàng quý phi nương nương có thể nói vô cùng đắc ý. Cuối cùng nha, Thái Hậu nương nương liền trừng phạt Thực phi đi niệm trai đường bế môn một tháng.”

“Niệm trai đường?”

Trong cung còn có loại địa phương này?

Tổ Vân biết nương nương nhà mình mất trí nhớ, không nhớ rõ.

Nàng vội vàng tiến đến bên tai Tô Tiểu Tiểu, nói: “Nương nương, niệm trai đường không ở trong cung, ở ngoại ô kinh thành, là ở trong một ngôi chùa miếu. Nếu phi tử phạm sai lầm, bình thường đều đã bị phạt tới đó.”

Tô Tiểu Tiểu bưng tỉnh đại ngộ.

Nàng nhìn nhìn Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi, tò mò hỏi: “Kia hiện tại Thục phi đi niệm trai đường?”

72. Chương 72: Đối Tượng Nịnh Bợ

Vân Quý nhân lắc đầu: “Thục phi lập tức đi tìm Hoàng đế bệ hạ cầu tình. Hoàng đế gặp Thục phi nương nương đáng thương, liền cùng Thái Hậu nương nương nói vài tiếng, như thế nào biết Thái Hậu nương nương lại tức giận. Hai người ở một mình ở trong điện không biết nói cái gì, sau khi Hoàng đế bệ hạ đi ra, Thục phi đành phải rưng rưng thu thập này nọ đi niệm trai đường.”

Vân Chiêu nghi trên mặt bỗng nhiên có chút thở dài.

“Ai, mùa đông rồi. Niệm trai đường không có ấm lò, Thục phi chắc chắn chết vì lạnh. Đây trừng phạt cũng quá đáng.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, trong lòng không khỏi cảm khái.

Này trong cung, cũng thật nguy hiểm.

Thái Hậu cùng Hoàng đế có gian tình.

Chúng phi lục đục với nhau.

Nhân gian đàm tiếu, liền không biết chết như thế nào.

Nếu là nói tới hôm qua Hoàng đế là ngủ ở chỗ của nàng, nàng chẳng phải là sẽ chết thật sự thảm?

Đi niệm trai đường chẳng phải sẽ là nàng?

Ôi yêu, cũng may có mặt nạ nha.

Quả nhiên, mặt nạ là tuyệt vời nhất.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi lại cảm khái nói: “Thái Hậu nương nương thật đúng là rất yêu thương Hoàng quý phi nha.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Lúc này, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người khẩu đồng thời tương tương, tựa hồ đang chờ chờ cái gì, cuối cùng vẫn là không nói.

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là thấy được.

Nàng nháy mắt mấy cái, cũng biết Vân Chiêu nghi cùng Vân Quý nhân đến tìm nàng, khẳng định là có chuyện.

Phải biết rằng trước đó vài ngày, nàng cùng Thái Hậu ra tay quá nặng.

Toàn bộ hậu cung có thể nói không người không biết.

Mà Thái Hậu lại là đối tượng mọi người trong hậu cung nịnh bợ.

Giờ này khắc này, lại như thế nào sẽ có người tại đây dám đến tìm nàng đâu?

Cho nên nói, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi tìm đến nàng, khẳng định chính là có chính sự.

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Hai vị muội muội có chuyện nói thẳng.”

Nghe được Tô Tiểu Tiểu mở miệng, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi lại nhìn nhau liếc mắt một cái.

Lát sau, Vân Quý nhân mới mở miệng nói: “Là như vậy. Mấy ngày trước, bác của ta tiến cung tới thăm ta, nhìn thấy ta dùng phần trang điểm mà tỷ tỷ ngài làm xong, thập phần cảm thấy hứng thú. Nhìn đến sắc mặt của ta càng ngày càng đẹp, bác cũng thập phần muốn một hộp phần trang điểm.”

Vân Chiêu nghi cũng nói: “Cho nên, chúng ta muốn hỏi tỷ tỷ, còn bán phần trang điểm sao?”

Tô Tiểu Tiểu không có mở miệng.

73. Chương 73: Sủng Quan Hậu Cung

Vân Quý nhân vội vàng nói: “Tỷ tỷ, giá cả không là vấn đề.”

Vân Chiêu nghi cũng nói: “Bác ta là thật thích phần trang điểm tỷ tỷ ngài làm, hơn nữa bác thường nói tỷ tỷ ngài khéo tay, không chỉ tao nhà đoan trang mẫu nghi thiên hạ, hơn nữa khí chất hơn người hiền thực, am hiểu ý người đâu.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Tốt lắm tốt lắm, hai vị muội muội đừng khen ta nữa. Bản cung nơi này còn có một lọ phần, nếu bác của các muội muội thích như thế, bản cung liền thuận nước giong thuyền thôi.”

Tô Tiểu Tiểu nhìn Tổ Vân: “Tổ Vân, người đi khó phòng lấy lọ phần trang điểm mang ra đây.”

Tổ Vân ứng thanh “Dạ”, liền vội vàng đi vào cầm.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi thấy dễ dàng được việc, đều thập phần cao hứng, liên tục nói cảm ơn.

Tô Tiểu Tiểu khoát tay: “Hai vị muội muội ở thời điểm nguy hiểm như thế này, mà vẫn dám đến thăm bản cung, bản cung quả thực không nhận thức sai hai vị muội muội.”

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi cũng cười nói: “Lấy tư chất của tỷ tỷ, không đến mấy ngày, nhất định có thể khiến bệ hạ vui thích trở thành người được sủng ái nhất hậu cung.”

“Hai vị muội muội thật sự là nói chuyện gì đâu.”

Sau khi Tổ Vân lấy đến đây phần trang điểm, Tô Tiểu Tiểu lại cùng Vân Quý nhân Vân Chiêu nghi hàn huyên một hồi lâu, hai người mới ly khai Phụng Khôn Cung.

Tô Tiểu Tiểu thấy hai mỹ nhân đi rồi, miễn cưỡng gấp một cái.

Ế vân cười nói: “Nương nương ngài đối Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi thật đúng là khách khí đâu.”

Tô Tiểu Tiểu đạm nói: “Có thể không khách khí sao?”

Vốn nàng cũng tưởng buông ra phòng bị cùng Vân Quý nhân Vân Chiêu nghi làm tốt bằng hữu, nhưng là các nàng lại cùng nàng nói chuyện một cách khách khí, phòng bị cũng che dấu vô cùng tốt. Nếu các nàng đều không có thành ý cùng với nàng làm bằng hữu, nàng cũng không việc gì xuất ra thập phần thành ý cùng các nàng tương giao.

Này nữ nhân trong cung, không có hoàn toàn hảo bằng hữu.

Nói không chừng, một chút lợi ích là có thể làm cho hai người phân rõ giới hạn.

Bất quá đâu, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi, hai nữ nhân này cũng là những người mà nàng cảm thấy vô cùng yên tâm ở trong cung.

Vì cái gì đâu?

Bởi vì nàng đã biết bí mật vô cùng khó lường của các nàng.

Chỉ cần nắm giữ bí mật này, Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi liền tất nhiên sẽ không thương tổn nàng.

Tổ Vân lúc này cười nói: “Nương nương ngài hôm nay thật đúng là hào phóng đâu, không công tặng các nàng một hộp phần trang điểm.”

Nói tới đây, ánh mắt Tô Tiểu Tiểu cũng là sáng đứng lên.

74. Chương 74: Tiền Đồ Vô Hạn Hoạn Lộ Thênh Thang

Nàng ngồi thẳng thân mình.

Nàng vừa mới theo lời nói của Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi chiếm được một ít gợi ý.

Các nàng nói bác của các nàng thích phần trang điểm của nàng.

Bác của các nàng lại là người ngoài cung.

Hậu cung nhiều nữ nhân.

Nhưng đồng thời, bên ngoài nữ nhân lại còn nhiều hơn.

Hơn nữa hiện tại Thái Hậu ở trong cung, nàng lại cực kỳ không thích chuyện buôn bán.

Khiến nàng hiện tại không thể đi bán này bán nọ.

Bởi vậy, cũng không có bạc cuộn cuộn không ngừng mà lẫn tới đây.

Nhưng là ...

Nếu là ở bên ngoài, vậy bất đồng.

Bên ngoài chính là một bầu trời tự do mua bán!

Không có người đến ngăn cản nàng.

Hơn nữa ngoài cung bán son bột nước linh tinh, khẳng định không có tốt bằng của nàng.

Nay nữ nhân trong cung đều thích nàng làm gì đó, như vậy ở ngoài cung tuyệt đối sinh ý cũng có thể phát triển hơn nữa!

Nàng có thể bán tiện nghi một chút.

Có lẽ, còn có thể thật nhiều cấp bậc tiền lời.

Ngoài cung có một thứ là tốt nhất.

Thì phải là kiếm nhiều bạc đến đâu có thể nở hoa!

Không giống trong cung này ngự ban cho, cái kia ban cho ai cho ai mọi người đều biết, này đó đều là không thể dùng.

Vạn nhất về sau nàng ly khai hoàng cung, sau đó bị hoàng đế truy nã khắp thiên hạ, chỉ cần nàng dùng gì đó trong cung, chẳng phải là rất nhanh sẽ bị người điều tra ra?

Cho nên nói, bạc ngoài cung tuyệt đối hội so với bạc trong cung kiếm tốt hơn!

Sau khi quyết định chủ ý, Tô Tiểu Tiểu hai mắt tỏa sáng.

Nàng giống nhau thấy được một cái kim quang lờ lờ tiền đồ vô hạn hoạn lộ thênh thang.

Mà giờ này khắc này Tô Vân cùng Ế Vân đã có tia dự cảm bất hảo.

Bình thường mỗi khi hoàng hậu nương nương có ánh mắt như vậy, thì tức là thuyết minh hoàng hậu nương nương muốn làm chuyện gì đó thực kinh hãi thể tục.

Các nàng nuốt nuốt nước miếng.

Âm thầm ở trong lòng nói: Hoàng hậu nương nương, thỉnh ngài an phận chút ... Thỉnh ngài im lặng đứng ở Phượng Khôn Cung, thỉnh ngài không cần lại có cái gì ý tưởng kinh hãi thể tục ...

Úc, không.

Đây là thực rõ ràng chuyện không có khả năng.

Cho nên hai người yêu cầu cũng không cao.

Chỉ cần hoàng hậu nương nương không đi tìm Thái Hậu nương nương hoặc là không cùng hoàng đế bệ hạ cãi nhau gì đó, các nàng cũng nên cảm thấy mỹ mãn.

Các nàng đã muốn rơi chậm lại yêu cầu.

Nương nương nha, mạng nhỏ của chúng ta còn muốn giữ nha.

75. Chương 75: Khai Biễn Đại Lí

Bên này Tố Vân cùng Ế Vân ở trong lòng cầu nguyện.

Tô Tiểu Tiểu còn lại là trông mắt vòng vo chuyển.

Bình thường sau khi Tô Tiểu Tiểu quyết định chủ ý thì mười đầu ngư cụ cũng kéo không trở lại.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu hiện tại đã muốn quyết định muốn đi ra ngoài tìm gian cửa hàng, sau đó mượn vài cái viên công, cuối cùng bán đồ trang điểm của nàng!

Sau đó khai biễn đại lí ở toàn bộ Trường Nhạc vương triều.

Đến lúc đó, tiền nha, cái gì nha, đều đã cuộn cuộn không ngừng.

Mà nay, chuyện trọng yếu nhất không phải muốn bán cái gì, mà là phải như thế nào ra cung!

Nếu chỉ dựa vào chính nàng một người, là tuyệt đối không thể ra cung.

Xem thân thủ của bản thân, chỉ sợ còn không có ra cung, đã bị người khác bắt được.

Hơn nữa ngoài cung cỡ nào hiểm ác nha, không mang theo người biết võ công ra ngoài, sau khi ra cung cũng là chết nha.

Cho nên, trước mắt nàng vấn đề lớn nhất là phải thuyết phục Tố Vân cùng Ế Vân, hơn nữa làm cho các nàng mang nàng ra cung.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút đau đầu.

Bởi vì hai cái cung nữ này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ có một chút không tốt.

Quá mức cứng nhắc!

Quá mức tuân thủ kỷ luật!

Quá mức bảo thủ phong kiến!

Muốn các nàng mang nàng ra cung, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Tô Tiểu Tiểu lúc này khụ khụ, nàng chính sắc nói: “Tố Vân Ế Vân, bản cung có phải hay không chủ tử của các người?”

Tố Vân cùng Ế Vân gật gật đầu.

“Đúng vậy, nương nương.”

“Kia bản cung nói cái gì, các người đều sẽ nghe theo, đúng không?” Tô Tiểu Tiểu đang dụ dỗ trẻ vị thành niên ...

Tố Vân cùng Ế Vân bắt đầu biến thông minh.

Các nàng nghĩa chính nói: “Chỉ cần là chuyện không nguy hiểm gì cho thanh danh, danh dự, an nguy của hoàng hậu nương nương, chúng ta đều sẽ nghe theo.”

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

Nàng như thế nào sẽ không biết rằng hai cái cung nữ của mình có thể nói như vậy đâu?

Nàng còn tưởng rằng các nàng sẽ đáp: “Nương nương, chỉ cần ngài phân phó, Tổ Văn Ế Văn đều đã cúc cung tận tụy đến chết cũng không từ.” (vịt: Lại đến lượt chị TT tưởng bỏ rồi)

Không nghĩ tới lại trả lời như vậy.

Tô Tiểu Tiểu mặc kệ.

Nàng khóc lóc om sòm nói: “Được, chuyện này tuyệt đối sẽ không nguy hiểm đối với thanh danh danh dự an nguy của bản cung. Tổ Văn, người đi cấp bản cung xử lý hoàng đế.”

Tổ Văn trừng lớn đôi mắt.

“Nương nương, đây chính là nguy hiểm cho thanh danh của ngài.”

76. Chương 76: Khảm Thái Hậu

Tô Tiểu Tiểu trừng nàng.

“Làm sao? Người vụng trộm giết chết hoàng đế không phải tốt lắm sao? Người không nói, ta không nói, Ế Văn cũng không nói, có ai biết đâu?”

Tổ Văn hé ra khuôn mặt khóc tang.

“Nhưng là bệ hạ là ngôi cửu ngũ nha.” Nương nương, ngài đừng hồ nháo.

“Ngôi cửu ngũ thì thế nào? Hắn tối hôm qua còn rình coi bản cung ngủ đâu.”

Tổ Văn không chịu làm.

“Nương nương, bệ hạ là phu quân của ngài. Tổ Văn có thể nghe mệnh lệnh của nương nương, nhưng là nếu thật sự đi làm, Tổ Văn chẳng khác nào gián tiếp sát hại nương nương. Nương nương người phải biết rằng, nếu là bệ hạ băng hà, nương nương ngài cũng phải chôn cùng.”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn đôi mắt, thập phần không dám tin.

Nàng lắc cái đi! (câu này vịt không hiểu nhé! Đã tra từ điển mà không biết là gì?)

Rất không có nhân đạo!

Thế nhưng còn có chuyện chôn cùng này?

Không được!

Nàng phải chạy nhanh thoát đi hoàng cung nguy hiểm này!

Hoàng đế không chết, nàng sẽ bị phi tử của hắn giết chết.

Hoàng đế đã chết, nàng phải đi theo hắn đi chết!

Thật sự là không công bằng!

“Được! Tổ Văn, người không cần đi giết hoàng đế. Người cho ta đi giết Thái Hậu! Thái Hậu đã chết, ta khẳng định chính là không cần chôn cùng. Hơn nữa, Thái Hậu thường xuyên nhằm vào ta, giết nàng, đối với ta cũng thật là tốt.”

Tổ Văn vẻ mặt đáng thương hề hề.

“Nương nương, ta choáng váng đầu.”

Tô Tiểu Tiểu nhìn phía Ế Văn.

“Nương nương, ta đau bụng.”

Tô Tiểu Tiểu vỗ án dựng lên.

“Các người tốt cuộc có làm hay không! Bản cung chịu đủ, mỗi ngày trốn ở trong Phượng Khôn Cung, nhằm chán muốn chết. Cái kia đồ bỏ Thái Hậu, thường xuyên xem không vừa mắt, ta đã sớm khó chịu nàng thật lâu. Các người không làm, tốt. Bản cung chính mình đi làm! Quản cái gì hoàng hậu, quản cái gì Đoan Mộc gia, quản cái gì mệnh, tóm lại, ta sẽ đi giết Thái Hậu!”

Tô Tiểu Tiểu bảo nổi.

Tổ Vân cùng Ế Vân kinh hách một trận.

Các nàng vội vàng bắt lấy tay Tô Tiểu Tiểu, cũng không giả vờ choáng váng đầu cùng đau bụng.

“Nương nương, đừng kích động.”

Tổ Vân nói: “Đúng nha, nương nương, nếu không người đi xem đông cung đồ đi? Xin bớt giận xin bớt giận.”

Ế vân cũng nói: “Nương nương, nếu không đi tìm thực phi nương nương cãi nhau đi?”

Tô Tiểu Tiểu trắng mắt liếc Ế Vân một cái.

“Thực phi đi niệm trai đường.”

Ế vân cuống quýt sửa miệng.

“Kia ...” Ế vân vắt hết óc suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ đến một người phi tử có vẻ ôn hòa: “Kia tìm Trần phi nương nương cãi nhau đi?”

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

“Bản cung là chuyên gia cổ tình gây sự ah?”

Ế vân cuống quýt lắc đầu.

Nương nương, ngài không phải không hay gây chuyện, ngài rất hay gây chuyện.(vịt: O la la. Nhục quá chị TT ơi!)

Tổ Vân cũng vội vàng hát đệm: “Kia nương nương, nếu không chúng ta đi tìm Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi nói chuyện phiếm đi?”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt hai người các nàng.

“Không không không. Bản cung muốn đi khảm Thái Hậu!” (khảm: chặt, chém bỏ gì đó nha. Đại khái chắc mang ý nghĩa là giết đi)

“A a a a, nương nương, an tâm một chút chớ nóng giận nha. Chỉ cần không đi khảm Thái Hậu cùng bệ hạ, ngài làm cái gì chúng ta đều cùng ngài.” (vịt: Xong! 2 mầm non ngây thơ đã bị lừa. Đáng thương! Đáng thương *lắc đầu cảm thán*)

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức vui vẻ.

“Bản cung muốn xuất cung.”

“A?”

Tô Tiểu Tiểu chọn mi: “Như thế nào? Không được? Kia bản cung đành phải đi khảm Thái Hậu ...”

“Ra cung liền ra cung ...”

Tổ Vân cùng Ế Vân khóc không ra nước mắt.

77. Chương 77: Anh Hùng Cái Thế 1

Vì thế, sau khi bị Tô Tiểu Tiểu uy hiếp, Tổ Vân cùng Ế Vân phải đáp ứng rồi điều kiện của Tô Tiểu Tiểu.

Mấy ngày sau, trời còn chưa sáng, Tô Tiểu Tiểu đã đem Tổ Vân cùng Ế Vân từ trên giường kéo đứng lên.

Tổ Vân bắt đầu thay cho Tô Tiểu Tiểu thành bộ dáng cung nữ, Ế Vân cũng bắt đầu đem đồ vật trên người Tô Tiểu Tiểu giả dạng tới trên người chính mình.

Sau khi chuẩn bị cho tốt, Tô Tiểu Tiểu giao cho nói: “Ế vân, ngốc người đem những cái này đắp lên mặt đi. Sau đó liền nằm trên giường của ta, nói như vậy, cho dù hoàng đế đến đây, hắn cũng sẽ không cùng người nói cái gì.”

Ế vân gật gật đầu, trong mắt có chút lo lắng.

“Nương nương, ngài nhất định phải sớm đi trở về.”

Cũng không nên vui đến quên cả trời đất.

Tô Tiểu Tiểu vỗ vỗ trong ngực: “Được, nhất định nhất định, hoàng cung là nhà của ta, ta không trở lại ta còn có thể đi đâu?”

Lời này, Tô Tiểu Tiểu nói được cũng thật tâm.

Chẳng qua, nàng ở trong lòng đồng thời lại bỏ thêm vài câu.

Chờ sau khi ta đi ra ngoài quen thuộc hoàn cảnh, lần sau tự bản thân chuồn ra đi.

Hoàng cung là nhà của Đoan Mộc Lang Hoàn, ngoài cung mới là nhà của nàng Tô Tiểu Tiểu!

Ế vân vừa nghe, thế này mới hơi chút yên tâm.

Nàng nhìn Tổ Vân.

Tổ Vân cũng nhìn nàng.

Sau khi hai người trao đổi một cái thần sắc bất đắc dĩ, Tổ Vân nói: “Ế vân, người yên tâm, ta nhất định sẽ mang nương nương trở về.”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng không nói gì.

Hai người kia ...

Nói như thế nào giống như nàng muốn đi lên núi đao xuống biển lửa?

Như thế nào khả năng đó.

Ế vân nghe được Tổ Vân cam đoan, mới tính thật thật chính chính yên tâm.

Tô Tiểu Tiểu khẩn cấp đã muốn đi kiến thức bên ngoài thế giới.

Nàng lôi kéo Tổ Vân: “Đi nhanh đi đi nhanh đi, bằng không không còn kịp rồi.”

Tổ Vân nhìn bên sắc trời ngoài, gặp trời đã muốn là hơi sáng, cũng hiểu được vội vàng, liền tùy ý Tô Tiểu Tiểu lôi kéo nàng đi.

Trải qua hơn ngày thương thảo, Tô Tiểu Tiểu cùng Tổ Vân Ế Vân định ra kế hoạch là nàng giả dạng làm cung nữ, cùng Tổ Vân đi ra cung, còn lại Ế Vân là lưu lại làm bộ thành hoàng hậu, để ứng đối tình trạng đột phát.

Bởi vì Tổ Vân cùng Ế Vân là cung nữ bên người hoàng hậu, hơn nữa lại là từ nhà Đoan Mộc đi ra, cũng còn có thể ra cung giúp hoàng hậu nương nương mua đặc quyền này nọ.

78. Chương 78: Anh Hùng Cái Thế 2

Tổ Vân cùng Ế Vân cũng thường xuyên mang một số cung nữ đi ra hỗ trợ này nọ.

Vì thế, lần này thật tiện nghi Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu sẽ giả bộ thành tiểu cung nữ cùng Tổ Vân ra cung mua này nọ.

Đi rồi sau đó không lâu, đến cửa cung.

Thị vệ cửa cung gặp Tổ Vân, lập tức cũng trở nên khách khí.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng thầm nghĩ: Xem ra Tổ Vân là thường xuyên ra cung, bằng không thủ vệ thị vệ này như thế nào có khả năng cùng nàng quen thuộc như vậy?

“Tổng đại ca, hoàng hậu nương nương phân phó ta đi mua một ít ngoạn ý. Ta lo lắng quá nặng, đã kêu cung nữ đi ra để hỗ trợ mang này nọ.”

Thị vệ vừa nghe, chính là hơi nhìn nhìn chính đang cúi đầu Tô Tiểu Tiểu.

Hắn đổi lời nói của Tổ Vân tỏ vẻ trăm phần trăm tín nhiệm.

“Tổ Vân cô nương xin mời.”

Tổ Vân cười cười: “Khi nào trở về, ta giúp Tổng đại ca ngài làm cái này cái nọ nha.”

Thị vệ nghe xong, mặt mày hớn hờ.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu rời đi hoàng cung, vẻ mặt ái muội nhìn Tổ Vân.

“Yêu. Tổ Vân, nguyên lai người cùng Tổng đại ca là thật thân mật nha.”

Tổ Vân lập tức hé ra khuôn mặt đỏ bừng: “Ai, không phải đâu. Nương nương, ngài nói lung tung cái gì vậy?”

Tô Tiểu Tiểu cũng là trừng mắt nhìn nàng một cái: “Ra cung, cũng đừng gọi nương nương, miễn cho khiến cho người ta hoài nghi.”

Dừng lại, Tô Tiểu Tiểu nói: “Người bảo ta tiểu thư là được.”

Tổ Vân gật gật đầu: “Tiểu thư, ngài là muốn đi đâu bây giờ?”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người, thực rõ ràng là không nghĩ tới vấn đề này.

Nàng ngẩng nhìn phương xa, thật sâu hô hấp một ngụm không khí, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống như là chim nhỏ đào thoát khỏi nhà giam, tự do bay lên đến đây.

Nàng xoay người nhìn phía sau hoàng cung.

Hoàng cung đắm chìm trong ánh sáng mặt trời, trang trọng mà túc mục.

Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy nội tâm áp lực vừa nặng một tầng.

Nàng cảm thấy may mắn bản thân mình hôm nay có thể ra cung, hơn nữa có cơ hội hô hấp đến không khí bên ngoài.

Thật sự là hạnh phúc chết người!

Cho nên nói, đi nơi nào không quan hệ, chỉ cần đi ra thì tốt rồi ...

Úc, không đúng.

Nàng nhớ rõ nàng là muốn đi ra tìm gian cửa hàng này nọ.

Bất quá thôi, điều này đương nhiên sẽ không thể nói cho Tổ Vân nghe. Lấy tính cách phong kiến tới cực điểm của Tổ Vân, nàng nếu mà biết hoàng hậu đi ra công nhiên buôn bán, hiện tại liền lập tức đem nàng đánh ngất sau đó mang trở lại Phụng Khôn Cung đi.

79. Chương 79: Anh Hùng Cái Thế 3

Sau đó, ngay cả cơ hội đi ra nàng cũng sẽ không thấy.

Cho nên ...

“Bổn tiểu thư cũng chỉ là ra cung giải sầu mà thôi.”

“Vậy nương nương muốn đi đâu giải sầu?”

Ngạch ...

Vấn đề này thật đúng là hỏi ngã Tô Tiểu Tiểu.

Nói thật, nàng thân là một người hiện đại từ thế kỉ hai mươi mốt, nếu hỏi nàng muốn đi đâu giải sầu, nàng khẳng định sẽ nói rằng: đi công viên chơi một chút, đi bờ sông nhìn xem, đi chơi trò chơi,, đi du lịch ...

Nếu không thể cũng phải đi đại càn quét một phen, đi mua một đồng lớn gì đó trở về.

Mà hiện tại ...

Cổ đại có cái gì có thể giải sầu?

Nàng không biết ...

Hoàng cung chính là một cái đại công viên, cũng có thể xem như nơi du lịch thắng cảnh, cũng có hồ nhỏ sông nhỏ, nếu có thể, còn có thể làm chơi trò chơi ...

Nói như vậy, nàng đứng ở trong hoàng cung không phải tốt lắm sao?

Ai, không muốn không muốn.

Tô Tiểu Tiểu nghiêm trang nhìn Tổ Vân.

“Tổ Vân rất lỗ mãng, người quên ta mất trí nhớ sao? Ta như thế nào biết có chỗ nào có thể giải sầu? Tổ Vân người thường ra cung, người dẫn ta đi nơi có nhiều người một chút đi.”

Àn, đúng, cứ như vậy.

Sau đó thừa dịp thời điểm nhiều người thực không cẩn thận li khai Tổ Vân ...

Tiếp theo liền tự mình đi hỏi người tìm cửa hàng.

Kỳ thật, ngoài cung cũng không có gì nguy hiểm.

Chỉ cần ra hoàng cung, một nàng Tô Tiểu Tiểu không phải là một mỹ nhân, hai người ta cũng không biết nàng có bao nhiêu tiền tài, vô luận là giựt tiền cướp sắc đều không đến lượt nàng.

Cho nên, Tổ Vân nha Tổ Vân, người mau chút đi chỗ khác đi.

Tổ Vân nghe xong, nghĩ nghĩ, liền mang theo Tô Tiểu Tiểu hướng nơi mà ngày thường hay đi mua bán sơn bột nước đi đến.

Đi rồi một hồi lâu, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên ngừng lại.

Nàng hỏi: “Tổ Vân, bình thường người cùng Ế Vân muốn đi mua đông cung đồ thì đi như thế nào?”

Tổ Vân sững sốt, lập tức cự tuyệt.

“Tiểu thư, chỗ đó rất loạn rất tạp (kiểu như có nhiều hạng người không thể kiểm soát ý), không thể đi. Nếu đi đến rồi, Đoan Mộc gia tộc sẽ từ nay về sau suy sụp.”

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

Nàng không phải là chỉ hỏi các nàng đi chỗ nào mua đông cung đồ sao?

Nàng có nói nàng muốn đi sao?

Có tất yếu như vậy liền ảnh hưởng đến độ cao của toàn bộ Đoan Mộc gia tộc sao?

Tô Tiểu Tiểu không nói.

Nàng đột nhiên cảm thấy hai cái cung nữ bên người nàng có chút phiền.

80. Chương 80: Anh Hùng Cái Thế 4

Cả ngày đều quá kinh hồn táng đảm.

Quả nhiên, kéo dài qua mấy ngàn năm, sự khác nhau là không có khả năng không có.

Bi ai nha bi ai.

Tổ Vân thấy nương nương nhà mình yên tĩnh trở lại, trong lòng cũng vui mừng lên.

Nếu nương nương lại muốn làm chuyện gì đó kinh thế hãi tục, nàng cũng thật không biết phải ứng phó thế nào rồi.

Sau không biết bao lâu, hai người cuối cùng đi tới chợ.

Chợ có thể nói tiếng người ồn ào.

Các tiếng rao hàng thét to không ngừng, bán thương phẩm cũng là đủ loại, Tô Tiểu Tiểu nhìn xem hoa cả mắt.

Chắc chắn, này phố buôn bán cổ đại so ra cũng tuyệt không thua kém hiện đại nha.

Tô Tiểu Tiểu như thế nghĩ.

Nàng bên trái nhìn một chút, bên phải nhìn một chút, cũng không vội vã bỏ rơi Tổ Vân.

Dù sao muốn lừa người cũng phải lừa sao cho có kỹ thuật một chút!

Lừa đến không thể làm cho người ta phát hiện!

Quảng quá sớm, lần sau các nàng sẽ không chịu mang nàng đi ra.

Ai, ngẫm lại, nàng làm hoàng hậu cũng thật là bi ai.

Muốn ra cái cung, cũng phải cần cung nữ hỗ trợ.

Xem ra, hoàng cung quả nhiên là một cái nhà lao to lớn xa hoa.

Ngay tại khi Tô Tiểu Tiểu cảm khái vạn phần, cách đó không xa bỗng nhiên náo nhiệt lên.

Không ít mọi người đều hướng bên kia chạy đi qua.

Tô Tiểu Tiểu vừa thấy, hai mắt sáng ngời, lập tức dậy lên hứng thú.

Nàng cũng chạy đi theo đám người hướng bên kia đi đến.

Tổ Vân nóng nảy.

“Nương ...” Lời vừa ra khỏi miệng, mới đột nhiên nhớ tới nơi này không phải trong cung, nàng vội vàng sửa miệng.

“Tiểu thư, chờ ta với nha.”

Dứt lời, cũng đi theo Tô Tiểu Tiểu hướng cách đó không xa chạy đi.

Đây là lúc Tô Tiểu Tiểu hứng thú nhất, làm sao lại nghe lời Tổ Vân, lại nói nàng vốn đã nghĩ bỏ rơi Tổ Vân đi một mình.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu giống một con hồ ly giả hoạt ở trong đám người vòng bên trái, đảo bên phải, hơn nữa thân mình nàng vốn nhỏ nhắn, sau một lúc che dấu trong đám người, rất nhanh, Tổ Vân đã không thấy bóng dáng Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu cũng không nghĩ tới chính mình có thể nhanh như vậy bỏ ra Tổ Vân, lúc này trong lòng nàng vô cùng cao hứng hoan hô nhảy nhót.

Chẳng qua sau lúc cao hứng xong, Tô Tiểu Tiểu lại bắt đầu phiền não đi lên.

Đám người này thật sự quá lớn.

Chung quanh đều là người, nàng bị chen ở trong đám người tìm không thấy đường ra.

Nàng hít thán, quyết định nhận mệnh.

Vì thế, nàng quyết định đi theo đám người xem náo nhiệt đi.

81. Chương 81: Cái Thế Anh Hùng 5

Thùng thùng đông.

Là một trận mưa chiêng gõ trống.

Tô Tiểu Tiểu điểm mũi chân, quay đầu, nhìn xem đến tột cùng là có cái gì náo nhiệt.

Có hai cô nương bị đám người vây quanh ở giữa.

Một cái cô nương dáng người thoảng đầy đặn, một cái khác cô nương dáng người còn lại là quá mức gầy yếu đi.

Chung quanh âm thanh tuy rằng ồn ào náo động, nhưng là này hai cái cô nương cãi nhau thanh âm cũng không nhỏ.

Tô Tiểu Tiểu cách có vẻ gần, mọi thứ đều có thể nghe được rõ ràng.

Cô nương có vẻ hơi béo nói: “Người ... Người ... Người, hơi quá đáng!”

Cô nương hơi có vẻ gầy: “Người mới quá phẫn, rõ ràng là người có sai trước.”

Béo cô nương: “Người không biết xấu hổ, tranh phu quân của ta.”

Gầy cô nương: “Ta mới không có tranh phu quân của người.”

Úc ...

Lúc này, trong đám người phát ra một mảnh ồ lên.

Nguyên lai là chuyện xưa của hai nữ nhân cùng một người nam nhân.

Gầy cô nương: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, rõ ràng chính là người hơi quá đáng! Nếu ta là phu quân của người, ta cũng sẽ chịu không nổi người. Người có biết người làm cái gì? Người làm bao nhiêu chuyện làm cho lằng giằng đều chịu không nổi sao? Bởi vì người, bởi vì người! Ta ngay cả hoa quả mà ta thích ăn nhất hương tiêu cũng không dám lấy! Bởi vì người bởi vì người, ta ngay cả điểm tâm ta thích ăn nhất áo lợi áo (vịt: không biết là cái gì ta?) cũng không dám ăn ... Người có biết vì cái gì sao? Ta chỉ sợ người hạ độc!”

Béo cô nương: “Người rất xấu rồi! Người như thế nào có thể nói ta như vậy!!! Này rõ ràng chính là nói dối! Người vì sao phải trước mặt nhiều người như vậy quang minh chính đại nói xấu ta. Này vốn chính là chuyện của hai vợ chồng chúng ta. Người có việc gì mà kêu khổ? Dung cô nương, ta biết người yêu phu quân của ta

rất nhiều năm, nếu không người cũng sẽ không làm như vậy đi. Ta biết đến, người đang ghen tị ta! Người ghen tị ta bộ dạng đẹp mặt, người ghen tị ta có một phu quân tốt như vậy!”

Gầy cô nương: “Người có vấn đề. Ta ghen tị người làm cái gì? Phu quân của người rõ ràng sẽ không thích người! Rõ ràng chính là người cứng rắn lôi kéo hấn đi thành thân, người thành thân đêm đó còn nói, nếu hấn không đáp ứng trong, người sẽ đi tìm chết!”

Béo cô nương: “Rõ ràng vốn không có. Người không cần nói lung tung. Bằng không ta bắt người đi gặp quan phủ! Người nghĩ rằng ta và người không dám sao?”

Gầy cô nương: “Bắt thì bắt nha, có bản lĩnh Tiểu Nguyệt Nguyệt người bắt ta đi gặp quan phủ nha. Ai sợ ai! Người dám bắt, béo cô nương liền đem những chuyện người đã làm đối với phu quân người viết thành thư, mang đến giữa chợ bán đi!”

82. Chương 82: Cái Thế Anh Hùng 6

Béo cô nương: “Người ...”

Tô Tiểu Tiểu chính là nghe được mùi ngon, bỗng nhiên một nam tử từ trong đám người vọt ra.

Hấn cầm trong tay một cái bàn tử. (vịt: kiểu như cái mẹt to mà mấy người mãi võ giang hồ đưa ra để mọi người ném tiền vào ý)

Sau đó Tô Tiểu Tiểu nhìn đến có người hướng bàn tử kia đưa tiền ...

Tô Tiểu Tiểu mòng.

Nàng còn tưởng rằng thật sự có người cãi nhau, không nghĩ tới là biểu diễn ...

Như vậy cũng có thể xem như biểu diễn sao?

Chẳng qua, vì cái gì biểu diễn nhằm như vậy mà còn có nhiều người trả thù lao như vậy ...

Rõ ràng này biểu diễn thực không đủ cố gắng đi.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu nghe được nam nhân cầm bàn tử nói: “Ta chính là phu quân trong miệng Tiểu Nguyệt Nguyệt cùng dung cô nương, ta gọi là Cùng Lắm Thì (vịt: sry cả nhà vì vịt ngồi tra từ đau cả mắt mà vẫn chưa biết phiên âm tên này là gì. Lúc đầu vịt đoán là Cùng Đại Thời nhưng mà nghe củ chuối quá nên mặc kệ để tên này luôn. Nếu sau này có biết hoặc ai đó có biết thì bảo vịt với để vịt sửa nhé), cảm ơn mọi người đã xem.”

Hồ lạp lạp.

Mọi người ném tiền nhưng càng nhiều.

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

Thời đại này người là làm sao vậy ...

Biểu diễn giả dối như thế mà sao trả thù lao cấp như vậy nhiều ...

Hết chỗ nói rồi.

Tô Tiểu Tiểu đang muốn chạy lấy người, mà phía sau, nam nhân tên là cùng lắm thì đi đến trước mặt Tô Tiểu Tiểu: “Cô nương, một văn tiền.”

Tô Tiểu Tiểu lại hắc tuyến.

Này không phải là bắt buộc người ta trả thù lao sao?

Tô Tiểu Tiểu nổi giận.

“Người trình diễn rất chán.”

Cùng Lắm Thì tà mị cười: “Chán lại như thế nào? Người vừa mới không phải nhìn xem thực vui vẻ sao? Nếu nhìn xem, phải trả thù lao! Thiên hạ này không có diễn xem miễn phí!”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt hăn.

“Người đây là cướp bóc! Người sẽ không sợ ta mang người đi gặp quan phủ?”

Cùng Lắm Thì như trước tà mị cười, hăn xem xem Tô Tiểu Tiểu, nói: “Cô nương, người là người bên ngoài đi. Chúng ta nơi này từ xưa cũng là như vậy, trước đây Tiểu Phượng, Phù Dung, chính là dựa vào như vậy biến thành dân gian người tâm phúc. Quan phủ muốn quản cũng không quản được ...”

Nam nhân bắt đầu hung.

“Người rốt có đưa không, không đưa ta liền tấu người.”

Đối mặt ác thế lực ...

Tô Tiểu Tiểu quyết định cúi đầu.

Nàng sờ sờ túi tiền chính mình ...

Di?

Như thế nào trống trơn.

Tô Tiểu Tiểu lại sờ sờ ...

Vẫn là không.

Nàng trong lòng chợt lạnh, nàng đột nhiên cúi đầu nhìn xem.

Làm gì còn cái gì tiền túi, đã sớm không cánh mà bay.

Tô Tiểu Tiểu hối hận!

Nàng không nên bỏ rơi Tổ Vân.

Này cái gì xã hội nha!

Không phải đi ra xem náo nhiệt thôi, tiền túi đều đã bị trộm.

83. Chương 83: Cái Thế Anh Hùng 7

Nàng ngẩng nam nhân trước mắt, nàng cười hắc hắc: “Vị đại ca này, ngày khác các người diễn trò, ta lại đến cổ động được không. Hôm nay ... Liền tạm thời nợ các người. Ha ha ...”

Nói còn chưa dứt lời, Tô Tiểu Tiểu lập tức xoay người bỏ chạy.

Nam nhân thấy thế, phát phát tay: “Người đâu, bắt cho ta nữ nhân kia nhìn bá vương diễn trở về (vịt: kiểu như xem không trả tiền thì gọi là bá vương đó, ăn không trả tiền cũng vậy á). Lão tử diễn ở trong này lâu như vậy, còn không có gặp qua không trả tiền.”

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là nghe được lời nói của nam nhân.

Nam nhân này nói không mà còn giống như đang cầm cái microphone mà nói, chỉ có điếc mới không nghe được.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu chạy trốn nhanh hơn.

Vù vù hô ...

Nàng chỉ cảm thấy gió thổi vù vù qua tai ...

Cũng không biết chạy bao lâu, Tô Tiểu Tiểu rốt cục cảm thấy mệt mỏi.

Nàng quẹo vào một cái ngõ nhỏ, thở hồng hộc ngừng lại.

“Hô ... Mệt chết. Thật sự là không hay ho mà.”

Tô Tiểu Tiểu oán giận.

Nàng đầu đầy mồ hôi, chân cũng ê ẩm, cuối cùng nàng bắt chấp cái gì hình tượng hay không hình tượng, lập tức đặt mông, cả người ngồi ở dưới đất.

Vừa ngồi xuống không lâu, góc vốn là có chút âm u bỗng nhiên nhảy ra một con mèo đen.

Tô Tiểu Tiểu giật mình kinh hãi.

Nhưng nàng thật là mệt đến đi không nổi.

Cứ việc trong lòng vẫn còn có chút khiếp sợ, nhưng nàng vẫn là dựa vào tường, ngồi bất động.

Mà ngay tại phía sau, Tô Tiểu Tiểu nghe thấy được một ít hương vị là lạ.

Ngay khi hương vị nàng ngửi thấy qua đi, trước mắt bỗng xuất hiện năm ... người khất cái quần áo tả tơi.

Bọn họ hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Chậm rãi ... Chậm rãi xông tới.

Tô Tiểu Tiểu vẽ mặt kinh hoảng.

Nàng vùng cánh tay: “Không cần lại đây.”

Năm khất cái kia làm sao quan tâm tới Tô Tiểu Tiểu, cứ như vậy từng bước một đi tới phía trước, Tô Tiểu Tiểu nhất thời ngay cả một tia ánh mắt trời cũng không thấy.

“Đây là địa bàn của chúng ta, người xông vào, phải gánh vác hậu quả ...”

Khất cái đi đầu âm trầm nói xong.

Tô Tiểu Tiểu thậm chí có thể nhìn đến miệng hắn đầy răng vàng.

Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy một trận ghê tởm.

So với ngựa đực hoàng đế còn ghê tởm!

“Đừng ... Đừng tới đây, bằng không ta hét to ...”

Một khất cái khác âm hiểm cười: “Kêu to đi kêu to đi ... Không có người đến cứu người đâu ...”

84. Chương 84: Cái Thế Anh Hùng 8

Lại một tên khất cái mê đắm đánh giá Tô Tiểu Tiểu: “Huynh đệ chúng ta thật lâu chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp như vậy ... Chúng ta ai lên trước?”

Cuối cùng một tên khất cái nói: “Rõ ràng cùng nhau đi. Nữ nhân này làn da thoát nhìn vô cùng trắng, sờ đứng lên nhất định thực thích.”

Đồng tử Tô Tiểu Tiểu nhất thời phóng đại ...

Không muốn không muốn!

Nàng không cần bi ai như vậy, ở cổ đại bị năm tên khất cái cưỡng dâm!

Thân thể của nàng, nàng muốn lưu cho phu quân của nàng!

Tổ Vân, người ở nơi nào nha?

Tô Tiểu Tiểu nay có thể khẳng định nói, những chuyện mà nàng làm hôm nay, hối hận nhất chính là bỏ rơi Tổ Vân.

Ô ô ...

Tổ Vân, ta sai lầm rồi.

Người mau tới cứu nương nương nhà người đi ...

Nương nương nhà người sắp khó giữ được trinh tiết ...

Ma quỷ hoàng đế, đây là cái gì trị an!

Dưới chân thiên tử, thế nhưng có người dám trước mặt mọi người cưỡng dâm hoàng hậu.

Thượng Quan Mặc, người sắp bị vợ ngoại tình ... Nhưng lại là khát cái cho người mang

Tô Tiểu Tiểu nhất thời khựng hoảng, mà bắt đầu miên man suy nghĩ.

Lúc này, bàn tay của một tên khát cái hướng về phía thân mình nàng.

Tô Tiểu Tiểu cả kinh kêu to.

“A a a a a a a a, cứu mạng nha!”

Khát cái cả kinh, hiển nhiên là hấn không nghĩ tới Tô Tiểu Tiểu có can đảm kêu ra tiếng.

Hấn nhần mày lại, lùi lại một bước: “Nữ nhân đáng chết!”

Nói xong, cả người liền chuẩn bị phác đi lên.

Ngay tại phía sau, bỗng nhiên truyền đến một tiếng.

“Dừng tay.”

Tiếng nói vừa dứt, Tô Tiểu Tiểu còn không có tới kịp phản ứng lại, năm khát cái trước người liền rầm lạp bay thành đường vòng cung quăng đi ra ngoài.

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Kinh ngạc nhìn đi qua.

Phía trước, một cảm y công tử khoanh tay mà đứng, trên người toát ra ánh mặt trời.

Nàng lúc này bỗng nhiên nhớ tới Hà tiên tử trong Tây Du kí đã từng mạnh miệng nói một câu.

“Ta biết, có một ngày dưới tình huống vạn người chú ý, hấn sẽ mặc kim giáp thánh y, chân đạp đám mây thất sắc đến cưới ta.”

Tô Tiểu Tiểu không biết vì cái gì, trong lòng bỗng nhiên cứ như vậy nhảy mạnh vài cái.

Lúc này, một đạo thanh âm ôn nhuận vang lên.

“Cô nương, không có việc gì đi?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Nàng ngẩng đầu, thấy rõ ràng vị cảm y công tử kia.

85. Chương 85: Cái Thế Anh Hùng 9

Một đôi ánh mắt ôn hòa, bộ dạng cực kỳ tuấn lãng.

Tô Tiểu Tiểu chưa bao giờ gặp qua nam nhân như vậy, đẹp làm cho người ta ... tim đập gia tốc.

Thanh âm tựa như dòng suối nhỏ, vô cùng êm ái, sau khi nói xong, nàng liền cảm thấy trong lòng mình cũng mềm mại ...

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy chính mình say.

Nàng lấy lại tinh thần, nói: “Ân, ta không sao, cảm ơn công tử cứu giúp.”

Nàng đứng lên.

Vừa mới chạy trốn quá mệt mỏi, sau lại bị kinh hách, cho nên trong lúc nhất thời mới không có khí lực, nhưng là gặp một anh hùng cái thế, Tô Tiểu Tiểu nháy mắt trong lòng liền tràn ngập lực lượng.

Anh hùng cái thế.

Anh hùng của Tô Tiểu Tiểu nàng.

Lúc này, gã sai vặt bên người cảm y công tử lạnh lùng nhìn nàng một cái, nói: “Còn không nói lời cảm tạ với công tử nhà ta?”

Tô Tiểu Tiểu liếc gã sai vặt kia một cái, đối với cảm y công tử nhỏ nhẹ.

“Cám ơn công tử cứu giúp.”

Được rồi được rồi ...

Tô Tiểu Tiểu nàng đang giả vờ làm thực nữ.

Tô Tiểu Tiểu nàng lần thứ nhất gặp được người thích liền muốn giả vờ làm thực nữ.

Trước kia, thời điểm cùng Trần Tu Ngôn một chỗ, Tô Tiểu Tiểu cũng là thập phần thực nữ.

Nhưng là lâu ngày, lang tính liền lộ ra.

Chẳng qua Trần Tu Ngôn cũng không so đo, đối với Tô Tiểu Tiểu, hắn càng thích bản tính của nàng.

Tô Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm cảm y công tử, lòng của nàng bùm bùm loạn nhảy.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân đối với cảm y công tử vừa cứu mình là nhất kiến chung tình.(vừa gặp đã yêu)

Nữ nhân đối với anh hùng luôn luôn có một loại không hiểu sùng bái.

Hy Lạp cổ đại, cảm tình của nữ nhân đối với anh hùng, cũng tới thực trực tiếp.

Người là anh hùng, cho nên ta gả cho người.

Người là anh hùng đã cứu ta, cho dù ta có lão công, ta cũng muốn gả cho người.

Liền như vậy minh mục trương đảm. (vịt: nghĩa là rõ ràng, thẳng thắn nhưng vịt thấy để Hán Việt hay hơn nhé!)

Mà hiện tại Tô Tiểu Tiểu chính là thập phần muốn noi theo loại hình minh mục trương đảm này.

Nàng quyết định không làm thực nữ.

Này cổ đại, tùy tiện chọn một tiểu cô nương đều là một thực nữ đến không thể thực nữ hơn, nếu muốn khiến cho cảm ý công tử này thích ...

Tô Tiểu Tiểu quyết định dùng thật tính tình.

Nàng phải dùng điểm này để biểu đạt với cảm ý công tử là nàng mãnh liệt thích.

Vì thế ...

Tô Tiểu Tiểu đánh bạo nói tiếp.

“Công tử, người đã cứu ta. Tiểu nữ không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp.”

86. Chương 86: Cái Thế Anh Hùng 10

Tử Hà tiên tử cũng từng nói qua.

Ta đoán trúng đằng trước, nhưng là ta đoán không được kết cục ...

Sau khi Tô Tiểu Tiểu nói xong ...

Nàng cũng không từng nghĩ tới kết cục như vậy.

Nàng nghĩ đến dựa theo xuyên qua nữ chủ từ trước tới nay mà định luận ...

Chỉ cần là nam nhân, đều thích nữ chủ.

Chỉ tiếc, dù cố gắng nàng vẫn không phải nữ nhân vật chính, cho nên mới gặp cảnh ý trung nhân khó gặp phun đến nửa chết nửa sống.

Hình tượng anh hùng cái thế ầm ầm sập.

Úc, không.

Anh hùng vẫn là anh hùng.

Chẳng qua, anh hùng này không phải anh hùng của nàng.

Tô Tiểu Tiểu thực uể oải.

Nàng lui ở tại góc sáng sủa, trong mắt hàm chứa nước mắt.

Vì cái gì ông trời đối với nàng như vậy?

Nàng ở nơi này một người lẻ loi hiu quạnh, người chung quanh đều khác biệt so với nàng.

Ngựa đực hoàng đế chỉ muốn làm bản thân thể của nàng, Thái Hậu lại xem nàng không vừa mắt, nhóm phi tử đều muốn kéo nàng xuống đài.

Nàng ở nơi này không có một người có thể thành thật tâm sự nói hết những điều trong lòng.

Mà tôi trọng yếu là ...

Nàng gặp người trong lòng.

Nhưng người trong lòng nghe nàng nói ra lại ới đến nửa chết nửa sống.

Nàng có như vậy khiến người khác chán ghét sao?

Lúc này, gã sai vặt vừa mới mất lạnh khinh bỉ nàng lại lạnh lùng mở miệng.

“Công tử nhà ta có khiết phích, không thích nữ nhân tới gần.” (khiết phích: kiểu như là có tật xấu, bệnh sạch sẽ hay j j đó đại loại như thế thì phải. Vịt cũng không hiểu lắm á)

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, mòng.

Khiết phích?

Không thích nữ nhân tới gần?

Này ...

Chẳng lẽ là chứng sợ hãi nữ nhân trong truyền thuyết?!

Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến như thế, nước mắt của nàng liền rơi nhanh hơn, giống như những hạt trân châu, một viên một viên rơi xuống.

Hôm nay thật sự là xuất sư bất lợi nha.

Xuất môn bị trộm bạc, lại bị người đuổi theo đòi bạc, cuối cùng còn suýt chút nữa bị năm khát cái cường dân.

Hiện tại ...

Ý trung nhân thế nhưng có chứng sợ hãi nữ tính!!!!

Nàng hôm nay không phải không hay ho bình thường.

Tô Tiểu Tiểu khóc càng ngày càng lợi hại, nàng cuộn mình ở trong góc, khóc lóc âm ỹ.

Cũng không quản hiện tại có bao nhiêu người ở đây.

Thậm chí cũng bắt kể ý trung nhân của nàng ngay tại trước mặt nàng.

Sau đó không lâu, cảm y công tử bỗng nhiên có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Hắn nhìn nhìn tay chính mình, lại nhìn nhìn đang cúi đầu khóc lóc âm ỹ Tô Tiểu Tiểu.

Hắn nói câu: “Cô nương, người có thể nắm tay của ta sao?”

87. Chương 87: Phu Quân Thượng Đẳng

A?!

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người.

Nắm tay hắn?

Công tử này không phải có khiết phích sao?

Bất quá, nếu là công tử yêu cầu, nàng liền theo đi.

Tô Tiểu Tiểu rất nhanh liền vươn cánh tay, cảm y công tử cũng đưa tay.

Hai người cùng nhau nắm chặt.

Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy bàn tay của vị công tử có chút lạnh như băng.

Tuy rằng nói đây là mùa thu, nhưng là bàn tay này tựa hồ có chút quá lạnh.

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Tiểu sưng sờ, bàn tay của công tử đã muốn rút trở về.

Gã sai vật bên người vị công tử về mặt sốt ruột: “Thế nào? Công tử, có cảm giác muốn phun không?”

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

Nàng khiến người chán ghét như vậy sao?

Không phải là nắm tay thôi, cũng muốn phun sao?

Công tử lắc lắc đầu, rất là thần kỳ nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Gã sai vật kia sau khi nghe được, nhất thời mắt sáng ngời, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu cũng thay đổi, hắn nói: “Vị cô nương này, không biết ngài họ gì, gọi là gì, đang ở nơi nào?”

Tô Tiểu Tiểu lại hắc tuyến.

Giữa nam nữ cổ đại, có người lần đầu tiên gặp mặt liền hỏi những cái này sao?

Công tử nhìn gã sai vặt liếc mắt một cái, nói: “Cô nương, hạ nhân của ta có chút đường đột. Mong rằng cô nương chớ để ý. Ngô, không biết cô nương có thể lên xe ngựa bàn lại được không? Nơi này không thích hợp nói chuyện.”

Công tử không nói, Tô Tiểu Tiểu nhưng thật ra quên bản thân mình đang ở hoàn cảnh gì.

Nàng gật gật đầu, nói: “Cũng tốt.”

Nơi này quả thật có chút ô uế.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu đi theo cảm y công tử lên xe ngựa.

Ngô, tuy rằng việc tùy tiện cùng một nam tử quen biết không đến thời gian một nén nhang lên xe ngựa là chuyện rất quái lạ và nguy hiểm, nhưng là lúc này Tô Tiểu Tiểu làm sao quản được nhiều chuyện như vậy.

Giờ này khắc này, cảm y công tử trước mắt, vô luận bộ dạng làm cái gì, đều cực kỳ phù hợp với yêu cầu chọn lựa phu quân của nàng.

Lại nói, công tử này có khiết phích.

Phàm là có nữ tử tiếp cận hắn, hắn sẽ phun đến nửa chết nửa sống.

Như vậy, có phải hay không có thể nói, nếu công tử này thật trở thành phu quân của nàng, như vậy về sau hắn nghĩ ra bên ngoài làm loạn cũng không được.

Hơn nữa.....

Nếu không thể tiếp cận nữ tử, kia chẳng phải là thuyết minh hắn một nữ nhân cũng không có.

Chắc chắn.

Bởi vậy, nam nhân này hoàn toàn chính là phu quân thượng đẳng.

88. Chương 88: Vừa Nghe Đã Biết Là Danh Nhân

Tô Tiểu Tiểu nàng nhất định phải nắm chắc cơ hội này!

Go!go!go!

Sau khi Tô Tiểu Tiểu lên xe ngựa, còn chưa mở miệng, thái độ gã sai vặt biến hóa rất nhanh, lại bắt đầu nói: “Cô nương, phương danh của người là?”

Tô Tiểu Tiểu nhìn gã sai vặt liếc mắt một cái.

Do dự một hồi, mới nói nói: “Ta họ tô, kêu Tô Tiểu Tiểu.”

Lúc này, cảm y công tử nhợt nhạt cười cười: “Thời cổ cũng từng có một vị Tô Tiểu Tiểu, là muội muội của Tô Thức, nổi danh khắp thiên hạ.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn ra.

Nguyên lai thời đại này cũng có Tô Đông Pha nha.

Bất quá, không phải trọng điểm.

“Công tử thì sao, công tử gọi là gì?”

Gã sai vặt giành trước đáp: “Tên của công tử nhà ta không thể tùy tiện lộ ra.”

Tô Tiểu Tiểu híp híp mắt.

Không thể tùy tiện lộ ra?

Bình thường không thể tùy tiện lộ ra tên cũng chỉ có thể là một người có thân phận rất lớn.

Hoặc là ...

Tên này thực nổi danh.

Vừa nghe đã biết là danh nhân.

Thời điểm nàng vừa mới lên xe ngựa đã quan sát hết toàn bộ xe ngựa, ở bên ngoài xe ngựa trông cực kỳ mộc mạc, chỉ có một phong cách, mà bên trong xe ngựa thì khác hẳn, mỗi một chỗ đều biểu hiện ra một loại khí phái.

Bởi vậy có thể thấy được, vị công tử này là một người nội liễm.

Ngô, tốt lắm.

Nội liễm không không đàng hoàng, Tô Tiểu Tiểu nàng thưởng thức.

Cấp, thực thưởng thức.

Lát sau, công tử ra tiếng.

“A nô, chớ nói lung tung.”

Công tử nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, cười nói: “Ta họ Bạch, ở nhà đứng hàng thứ thứ nhất. Tô cô nương gọi ta Bạch Nhất là được.”

Tô Tiểu Tiểu không ngốc.

Này công tử nói bỏ qua chính là giả, bỏ qua chính là không chịu nói cho nàng tên thật.

Bất quá quên đi.

Dù sao kỳ thật vừa nãy nàng nói, cũng có thể coi như giả danh.

Ở thời đại này, nàng hẳn là kêu Đoan Mộc Lang Hoàn, mà không phải là kêu Tô Tiểu Tiểu.

Nghĩ như vậy, Tô Tiểu Tiểu cũng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, không chút để ý.

“Bạch Nhất, rất mới lạ. Công tử là ân nhân cứu mạng của ta, ta liền gọi công tử một tiếng A Bạch như thế nào?”

Bạch ngần ra giật mình, hẳn nói: “Được.”

Trầm mặc một hồi lâu gã sai vặt tên là A Nô lại mở miệng hỏi nói: “Cô nương, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tô Tiểu Tiểu nhìn A Nô liếc mắt một cái, đáp: “Hai mươi.”

89. Chương 89: Ý Trung Nhân

Sắc mặt A Nô thoạt nhìn có chút bất mãn, hẳn nói thầm một tiếng: “Có chút lớn.”

Tô Tiểu Tiểu nghe thấy âm thanh nói thầm này.

“Làm sao mà lớn? Bỏ cô nương hai mươi tuổi, vừa lúc là cái hoa quý niên kỉ linh. Như thế nào mà lớn?” (hoa quý niên kỉ là cái gì vịt không biết ta. Vịt đoán nghĩa là độ tuổi vừa tròn đẹp. Nhưng mà diễn đạt như thế thấy không hay nên để nguyên nha)

Trong lòng A Nô cảm thấy một phen bị phẫn.

Vốn là, khó gặp một nữ tử mà nắm tay công tử cũng sẽ không làm công tử phun, hẳn là muốn hỏi rõ ràng một chút. Chẳng qua, hai mươi tuổi quả thực có hơi lớn một chút.

Công tử nhà hần phải tìm nữ tử mười tám mới đúng.

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn ánh mắt: “Ồ quê của ta, nữ tử hai mươi tuổi còn chưa có xuất giá đâu.”

Lời này vừa ra, thần sắc A Nô lại biến đổi.

Hần thực dễ dàng đem những lời này của Tô Tiểu Tiểu cùng nhau đi vào.

Ngô, còn không có xuất giá nha.

Thật là chuyện tốt.

Nếu về sau công tử không tìm được nữ tử, Tô cô nương vẫn là có thể chấp nhận được.

Thần sắc A Nô rốt cục bình tĩnh xuống dưới, lúc này hần lại ngoan ngoãn trốn ở góc phòng không nói.

Bạch Nhất lúc này cười cười: “Tô cô nương xin đừng trách, A Nô tính tình ngay thẳng, nói chuyện thường đả tặc với người.”

Ý trung nhân mở miệng, làm sao Tô Tiểu Tiểu còn có thể tiếp tục sinh khí?

Nàng nói: “Không sao, ta cũng là một người cá tính ngay thẳng. Ha ha, A Bạch có gọi cô nương cô nương mãi, gọi ta một tiếng Tiểu Tiểu là được.”

Bạch Nhất gật đầu, cũng không cự tuyệt.

“Tiểu Tiểu.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, chỉ cảm thấy thanh âm Bạch Nhất kêu tên của nàng dễ nghe vô cùng, giống như Thiên Âm. (âm thanh của trời á)

Tô Tiểu Tiểu mặt mày hớn hở.

Trong lòng rốt cục cảm thấy hôm nay đi ra, quả nhiên không sai. Mặc dù gặp được chút chuyện không hay ho, nhưng là ...

Tối thiểu làm cho nàng thu hoạch cái mỹ nam.

“Tiểu Tiểu cô nương là người ở nơi nào vậy?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: “Khụ, quê quán của ta ở một địa phương vô cùng xa xôi, xa xôi.”

Bạch Nhất sững sốt, hần cười nói: “Khẩu âm của Tiểu Tiểu cũng không giống như là người bên ngoài.”

Tô Tiểu Tiểu nhúc nhích đầu, cũng không biết nên nói cùng hần như thế nào.

Rõ ràng không thể nói với mỹ nam giống như trích tiên này nàng đến từ hiện đại, một nơi so với Trường Nhạc vương triều phát đạt hơn mấy trăm lần đi?

Nói như vậy, phỏng chừng mỹ nam này sẽ trực tiếp đem nàng đóng gói rồi quăng ra.

90. Chương 90: Cầm Chi Nhập Hoài

Nàng cười hắc hắc.

“Đúng vậy, quê hương của ta ở địa phương rất xa rất xa, bất quá ta từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, cho nên khẩu âm tự nhiên là không giống như người bên ngoài rồi.” Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu cũng hỏi: “Nghe khẩu âm của ngươi, cũng không giống như là người bên ngoài. Nhìn quần áo của ngươi, A Bạch, ngươi là quý tộc trong kinh thành đi.”

Bạch cười cười: “Tiểu Tiểu quan sát rất chính xác, ta đích thực làm quan ở kinh thành. Bất quá cũng không hơn cái gì quý tộc.”

Lời này có hàm nghĩa, Tô Tiểu Tiểu nhưng là chợt nghe đi ra.

Ý trung nhân công tử này là đang nói cho nàng, chức quan của hắn cũng không lớn, chính là gia cảnh có vẻ tốt.

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Qua một hồi lâu, Bạch Nhất công tử nói: “Tiểu Tiểu cô nương về sau muốn đi ra, vẫn là mang cái theo gia đình hay tỳ nữ mới được. Kinh thành tuy là dưới chân thiên tử, nhưng là nói như thế nào, vẫn là có rất nhiều người ở dưới chân thiên tử phạm tội, khát cái cũng đặc biệt cần rở, cho nên về sau cô nương vẫn là cần thận một chút đi.”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Ân. Cảm ơn A Bạch. Ta sẽ.”

Dừng lại, Bạch Nhất công tử tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn hỏi: “Lúc trước Tiểu Tiểu cô nương như thế nào đi đến nơi này?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, ủy khuất liền đi lên, lập tức liền bùm bùm đối với Bạch Nhất tố khổ.

Bạch nhất vừa nghe xong, cười nhẹ.

“Việc này, cho qua đi. Tiểu Tiểu cô nương không cần quá mức so đo. Thế gian có nhiều chuyện phiền muộn, Tiểu Tiểu cô nương chỉ với chuyện này mà lâm vào buồn rầu, còn không bằng rút ra sau đầu đi.”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ lo lắng.

Những lời nói ngăn ngừn của Bạch Nhất trước mắt, lại nói rõ được những ảo diệu ở trên đời.

Xem ra vị mỹ nam này không chỉ có có bên ngoài mà còn rất có nội hàm.

Nàng thật sự gặp được bảo vật.

Mỹ nam như vậy, nàng nhất định cầm chi nhập hoài! (ôm được vào lòng)

Tô Tiểu Tiểu đại lực gật gật đầu.

“Lời nói của A Bạch thật đúng.”

Hai người lại nói chuyện phiếm một hồi, Bạch vừa hỏi nói: “Tiểu Tiểu cô nương, bây giờ muốn đi đâu?”

“Đi ...”

Tìm cửa hàng ba chữ còn chưa xuất khẩu, Tô Tiểu Tiểu liền đứng lúc đình chỉ.

Người làm quan bình thường đều rất khinh bỉ thương hành, huống chi ở Trường Nhạc vương triều này sĩ nông công thương xếp hàng.

Nàng cũng không muốn khó có được ý trung nhân sẽ khinh bỉ chính mình.

Nàng mân mím môi, nói: “Đi chợ mua vài thứ ...”

91. Chương 91: Hai Cái Tiểu Nhân

Nói đến chữ “Mua”, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới tiền túi của mình bị trộm.

Nay chính mình là không một xu dính túi.

Hơn nữa Tố Vân lại không biết ở nơi nào.

Như vậy ...

Nàng phải về hoàng cung như thế nào đây?

Hơn nữa không trở về cũng không được, tuy rằng nàng cũng không thích làm hoàng hậu, nhưng là như vậy tùy tiện đi ra không quay về.

Vạn nhất bị phát hiện, Tổ Vân cùng Ế Vân nhất định sẽ đi cáo trạng.

Đến lúc đó, Tô Tiểu Tiểu nàng sẽ trở thành hoàng hậu duy nhất trong lịch sử trốn đi.

Sau đó toàn bộ thiên hạ sẽ dán hình truy nã bố cáo.

Tiếp theo ý trung nhân công tử sẽ biết thân thể của nàng.

Cuối cùng, sẽ không có thể có được kết quả tốt.

Cho nên ...

Hiện nay việc cấp bách.

Là bạc.

Bạc!!!!

Chính là ...

Nàng phải đi đâu tìm bạc đây?

Bỗng dưng, ánh mắt Tô Tiểu Tiểu dừng lại ở trên người ý trung nhân công tử trước mắt.

Nàng há miệng thở dốc, chần chờ nên nói như thế nào.

Chẳng qua cuối cùng vẫn là nặng nề mà ngậm miệng lại.

Ai, lần đầu tiên gặp mặt đã dám hỏi người ta vay tiền, mặc kệ là nam hay nữ đều đối với nàng ấn tượng không tốt đi

Tô Tiểu Tiểu thực do dự.

Lòng của nàng có hai cái tiểu nhân.

Tiểu nhân thứ nhất: Mở miệng đi, mở miệng đi. Chỉ cần người mở miệng, ya trung nhân công tử chắc chắn cho người mượn mà. Hẳn là người tốt như vậy, sau khi cho người tiền, người có thể đi tìm cửa hàng rồi hỏi hoàng cung rồi.

Tiểu nhân thứ hai: Tô Tiểu Tiểu! Không được mở miệng. Có người nào vừa mới gặp mặt đã hướng người ta hỏi vay tiền? Muốn nói chuyện tiền nong cần phải có chút tình cảm. Các người tình cảm còn không có mà đã bắt đầu nói chuyện tiền nong. Cho nên, Tô Tiểu Tiểu, vì phu quân tương lai của người, vì tương lai của người, vì thanh danh của người, ngậm miệng đi.

Tiểu nhân thứ nhất: Mở miệng! Mở miệng! Nếu một lúc nữa mà người vẫn chưa hỏi cung, khẳng định sẽ bị mất đầu. Người nói, tính mệnh trọng yếu hay là tình cảm trọng yếu hơn.

Tiểu nhân thứ hai: Ngậm miệng! Ngậm miệng! Dù sao Tổ Vân cũng sẽ đi tìm người, đến lúc đó người cũng có thể trở lại hoàng cung, kia vì sao còn không làm cho ý trung nhân công tử lưu lại ấn tượng tốt đâu?

Tiểu nhân thứ nhất: Mở miệng nha nha nha nha nha nha!

Tiểu nhân thứ hai: Ngậm miệng nha nha nha nha nha nha nha!

.....

.....

Hai cái tiểu nhân bắt đầu đánh nhau.

92. Chương 92: Ta Làm Sao Như Là Lừa Tiền

Tô Tiểu Tiểu thực phiền não.

Tô Tiểu Tiểu thực do dự.

Ngay tại thời điểm nàng đang đau đầu suy nghĩ, thì ý trung nhân công tử bỗng nhiên mở miệng.

“Cô nương vừa mới nói tiền túi của mình bị trộm, vậy thì làm thế nào hồi phủ?”

Cái này, Tô Tiểu Tiểu trong lòng vui vẻ, nàng hít thở dài, nói: “Ai, khó được đi ra một lần. Không nghĩ tới lại gặp phải bất hạnh, bây giờ ta cũng không biết phải làm gì cho đúng.”

Cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn ý trung nhân công tử liếc mắt một cái, vừa thật sâu thở dài.

Nói tới đây, chỉ cần người thông minh một chút, đều sẽ trực tiếp hỏi, có cần hay không mượn ít bạc hoặc là đưa nàng hồi phủ linh tinh gì đó.

Mà ý trung nhân công tử tựa hồ không muốn lộ ra thân phận của hắn.

Một khi đã như vậy, hắn khẳng định sẽ không lựa chọn đưa nàng hồi phủ.

Như vậy ...

Quả nhiên, ý trung nhân công tử tự hỏi trăm ngàn một hồi, cũng rất là ôn hòa nói: “Tiểu Tiểu cô nương, chớ kích động. Người với ta quen biết một hồi, coi như là duyên phận, ta bảo A Nô đưa cho người chút bạc.”

Tô Tiểu Tiểu vội vàng cảm tạ.

A nô liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu, nói: “Công tử, cô nương này sẽ không là lừa tiền đi. Ngài phải biết rằng mấy năm nay kỹ thuật lừa tiền càng ngày càng cao siêu.”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn A Nô liếc mắt một cái: “Ta làm sao mà giống như là lừa tiền? Ta thật là bị trộm túi tiền!”

Bạch vừa nhìn A Nô, nhăn mày.

“A nô, cảm ơn.” Hắn lại nhìn Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu cô nương, ta tin người.”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi, nàng nghĩ nghĩ, từ trong vạt áo sờ soạng một khối khăn tay, sau đó đưa cho ý trung nhân công tử.

Này khăn tay là nàng lúc trước xem Tố Vân cùng Ế Vân tú này nọ cảm thấy rất đẹp, liền đi theo học làm.

Bất quá, Tô Tiểu Tiểu nàng có vẻ không linh hoạt, tú cũng không phải đẹp như vậy, so với Tố Vân cùng Ế Vân quả thật cũng không biết kém bao nhiêu.

Nhưng là đây là đồ vật đầu tiên mà nàng tú đi ra.

Chiếc khăn này màu nền là màu trắng, phía bên trái tú một đóa hoa đào. Với hy vọng đóa hoa đào của mình sớm ngày mở ra. (vịt: vụ hoa đào này chắc ai thường xuyên đọc truyện thì đều biết nhỉ? Hoa đào với đào hoa. Đọc cũng dễ hiểu mà)

Khụ, tuy rằng nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra đây là đóa hoa đào.

Lúc ấy sau khi nàng tú đi ra, Tố Vân cùng Ế Vân còn chê cười nàng một trận.

Tố Vân vẻ mặt kinh ngạc.

“Nương nương, trước khi ngài mất trí nhớ, ngài tú cái gì thì giống cái ấy nha.”

93. Chương 93: Chớ Để Chú Ý

Ế vẫn cũng kinh ngạc nói: “Đúng vậy, nương nương trước kia khi ngài không mất trí nhớ công phu thêu thùa còn là nhất đẳng nha.”

Nhưng là nàng liền trợn trắng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái.

“Hiện tại là sau khi mất trí nhớ. Tổ Văn Ế Văn, hai người các người mau nhận rõ sự thực.”

Nàng có chút không yên nhìn nhìn ý trung nhân công tử.

Sau khi ý trung nhân công tử nhận lấy, nhìn nhìn trên khăn tay thêu gì đó, tựa hồ có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Hồi lâu, hắn mới cười nói: “Này khăn tay thêu chữ “Tiểu” trông thật ra thêu rất khác biệt.”

Ách ...

Tô Tiểu Tiểu cũng xem xem kia khăn tay.

Quả nhiên, mặt trên thật sự tú chữ “Tiểu”.

Lúc trước sau khi nàng tú hoa đào xong, vẫn chưa hết hứng thú, vì thế đành đem chữ cuối cùng trong tên của mình tú lên.

Tú tên cùng tú đồ án, đây là hai cái cấp bậc khác nhau.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy vị công tử Bạch Nhất này rất biết cách nói chuyện không đúng trọng điểm ...

Bất quá nếu người ta đã nể tình nàng như thế, nàng nên theo bậc thang đó mà đi xuống mới đúng.

“Đây là sản phẩm lần đầu tiên ta thêu, mong rằng A Bạch không ghét bỏ.”

Ý trung nhân công tử đậm cười: “Dĩ nhiên là sẽ không. Khăn tay này ... Thêu hoa cũng có một phen ý tứ khác.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc.

Trong lòng cũng là khóc không ra nước mắt.

Nàng thề, lần sau nàng nhất định phải hảo hảo học tập thêu hoa!

Sau đó tú ra hoa vô cùng xinh đẹp, làm cho người ta vừa thấy đã biết là hoa gì!

A Nô lúc này lại mở miệng.

“Vị Tô cô nương này, người là đem khăn tay hoàn lễ sao?”

Tô Tiểu Tiểu nhú mi.

Như thế nào mà gã sai vặt lại cứ bức người ta khó xử vậy.

Rất chán ghét.

“Không có.” Không thể cùng gã sai vặt của ý trung nhân so đo ... Không thể cùng gã sai vặt của ý trung nhân so đo ...

Tô Tiểu Tiểu trong lòng mặc niệm.

Lúc này, tựa hồ nhìn ra được ý nghĩ trong lòng Tô Tiểu Tiểu, Bạch Nhất thản nhiên ra tiếng: “A Nô, người đi ra ngoài trước đi.”

A Nô mân mím môi, sắc mặt hình như có chút không cam lòng, cuối cùng vẫn là ửng thanh “Nga”, bỏ chạy đi ra ngoài.

Bạch Nhất nhìn Tô Tiểu Tiểu nói: “A Nô bị ta làm hư, Tiểu Tiểu cô nương đừng quá chú ý. Đây khăn tay, ta liền nhận.”

Nói xong, Bạch Nhất cầm một túi bạc đưa cho Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu mỉm cười tiếp nhận.

Nàng suy nghĩ túi bạc này nặng trĩu, cũng không ít hơn túi bạc mà nàng mang ra cung kia.

94. Chương 94: Hàm Nghĩa Khi Đưa Khăn Tay

Chắc chắc.

Ý trung nhân công tử quả nhiên là người có tiền nha.

Nàng mở miệng nói lời cảm tạ: “Cám ơn A Bạch. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đến phủ trả lại.”

Bạch Nhất lại nói: “Tiểu Tiểu cô nương, không cần. Tiền tài là vật ngoài thân, có thể hỗ trợ Tiểu Tiểu cô nương, cũng là vinh hạnh. Ngô, Tiểu Tiểu cô nương, ta sẽ ở trong kinh nghỉ ngơi một tháng, nếu cô nương là nhất định phải hoàn lễ, sau đêm Trung thu chúng ta cùng đi hội hoa đăng có được không?”

Tô Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người.

Cái gì?!

Nàng không có nghe sai đi.

Ý trung nhân công tử của nàng vừa nói với nàng, muốn hẹn nàng cùng đi hội hoa đăng?

A a a a a a a a a a a a a a a a a!

Trời ơi.

Này thật là kì tích!

Hoa đào của Tô Tiểu Tiểu nàng thật sự nở sao?

“Nếu Tiểu Tiểu cô nương không muốn, cũng không sao ...”

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên hoàn hồn.

“Ta nguyện ý. Ha ha, như thế nào lại không muốn đâu?”

Bạch Nhất cười cười.

Tô Tiểu Tiểu nhìn Bạch Nhất, trong mắt cũng là ý cười.

***** như cũ là phân cách tuyến *****

Sau khi Tô Tiểu Tiểu cùng ý trung nhân công tử cáo biệt, Tô Tiểu Tiểu cầm túi tiền nhét vào trong lòng, ly khai xe ngựa.

Sau khi ra khỏi xe ngựa, có thể nói Tô Tiểu Tiểu là đường làm quan rộng mở.

Mặt trời trên đầu cũng không bằng quang mang trong mắt nàng nha.

Ài nha nha.

Hoa đào mở.

Ài nha nha.

Mở hoa đào.

Nếu chung quanh không có người, Tô Tiểu Tiểu thật sự rất muốn hát vang một khúc.

Lấy điều này để chứng tỏ tâm tình cao hứng lúc này của nàng.

Nàng hát nhỏ một khúc hát, bắt đầu đi tìm cửa hàng.

Nay có manh mối tình yêu, hơn nữa sự nghiệp hỗ trợ, vậy thật là vô cùng hoàn mỹ.

Nga ha ha ha ha ha ha!

Mà sau lúc Tô Tiểu Tiểu rời đi xe ngựa, cảm y công tử cũng xuất ra khăn tay mà Tô Tiểu Tiểu cho hắn, tinh tế quan sát.

A Nô cũng đi được.

Hắn liếc mắt nhìn khăn tay trong tay công tử nhà mình, trên mặt rất là bất mãn.

“Ai, công tử nha. Chẳng lẽ người không biết hâm nghĩa giữa nam nữ khi đưa nhau khăn tay?”

Cảm y công tử mỉm cười: “Biết.”

Tại đây Trường Nhạc vương triều, nhà gái đưa khăn tay, liền đại biểu có ý tứ nguyện ý cùng nhà trai bỏ trốn. Mà nhà trai nhận lấy khăn tay, liền đại biểu nguyện ý cùng nhà gái cùng nhau bỏ trốn.

95. Chương 95: Rất Có Đền Đây

A Nô dậm chân một cái: “Công tử, Tô cô nương kia đã hai mươi tuổi! Hơn nữa cũng không phải là một mỹ nhân. Công tử nay tuy là ...” Hắn ngẩng đầu nhìn về mặt công tử vẫn ôn hòa như trước, cuối cùng vẫn là nuốt đi xuống: “Nhưng là cũng không thể như thế chấp nhận nha.”

Cảm y công tử cười cười: “Vô phương. Hơn hai mươi năm qua, từ sau lúc nhỏ, phàm là có nữ tử đụng tới ta, ta sẽ nôn mửa không dừng. Mà bây giờ chỉ có Tiểu Tiểu cô nương, chỉ có lúc đầu chạm vào ta, tuy cũng có chút nôn mửa, nhưng là cũng không lợi hại, nhưng sau đó khi bắt tay, ta lại có cảm giác dễ chịu. Nếu là luyện tập nhiều lần, ta đối nàng, phỏng chừng cũng sẽ hoàn toàn không phản cảm. Hơn nữa, Tô Tiểu Tiểu này thật ra là một cô nương thú vị.”

A Nô buông tiếng thở dài.

“Ai, đều do đại phu của Trường Nhạc vương triều này vô năng, nhiều năm như vậy, gặp nhiều đại phu như vậy, thế nhưng không người nào có thể trị được bệnh của công tử. Nếu không phải bệnh này, hiện nay không chừng công tử đã có đứa nhỏ rồi.”

Cảm y công tử cười cười: “Cũng không có vấn đề gì. Ta thân mình liền thanh tâm quả dục, chẳng qua là không gặp cô nương vừa ý thôi.”

Dừng một chút, hắn sờ sờ khăn tay trong tay mình, chuyện bỗng nhiên vừa chuyển.

“Mà Tiểu Tiểu cô nương này, a, vẫn là một cô nương rất có phẩm vị đâu.”

A nô biến sắc: “Như thế nào vậy?”

Cảm y công tử đưa khăn tay cho A Nô: “Người xem xem.”

A Nô tiếp nhận khăn tay, sờ sờ, sắc mặt lại biến đổi.

“Này khăn tay tính chất vừa thấy đã biết là Tô Châu thiên tâm ti. Mà thiên tâm ti cực kỳ trân quý, một năm cũng chỉ có ba thất. Mà ba thất thiên tâm ti này, tất cả đều phải cống vào trong cung. A Nô, người nói, Tiểu Tiểu cô nương này khăn tay có thể sử dụng thiên tâm ti, đến tột cùng sẽ là thân phận gì? A, thú vị thú vị.”

A Nô cũng là lo lắng lo lắng.

“Công tử, sẽ là người do hoàng đế chuyên môn phái đến để thử công tử sao?”

Nghe nói như thế, cảm y công tử cười lạnh một tiếng.

“Thượng Quan Mặc còn không có ngốc như vậy. Năm đó ta đã nhường nhịn, nếu là hắn còn bức ép người khác, cũng đừng trách ta không để ý tình cảm máu mủ.”

A Nô như trước lo lắng lo lắng.

“Vậy công tử thật sự muốn cùng Tô Tiểu Tiểu đi ngắm hoa đăng?”

Cầm y công tử bí hiểm cười.

“Khó được gặp gỡ một người khiến thân thể ta không hề cảm thấy ghê sợ, vì sao không đi?”

96. Chương 96: Ngụy Kém Sản Phẩm

Tô Tiểu Tiểu vui rạo rực ở trên đường cái đi tới.

Trên đường cái thực náo nhiệt.

Không thua gì phố xá hiện đại.

Nơi nơi đều là người đến người đi, các loại âm thanh thét to, âm thanh mua bán, âm thanh cò kè mặc cả đan xen vào thành một đạo nhạc khúc khiến tinh thần phấn chấn.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi trầm nghĩ.

Tuy rằng trị an là có chút không tốt, nhưng nói tóm lại, này Thượng Quan Mặc thống trị, thật là có cảm giác vài phần thái bình thịnh thế.

Hơn nữa lại nói, vô luận hiện đại vẫn là cổ đại, quốc gia nào chả có người tốt, người xấu cùng tồn tại?

Thái bình thịnh thế, cũng tất nhiên là không phải không có đạo tặc.

Hôm nay, chẳng qua là Tô Tiểu Tiểu nàng không may một chút thôi.

“Cô nương, đến xem, đây là son mới nhất của chúng ta, sau khi bôi lên mặt, cam đoan người sẽ đẹp hơn Tây Thi.”

Tô Tiểu Tiểu bị một quán bán son bột nước kéo lại.

Nàng giật mình, giương mắt nhìn từng hộp, từng hộp son bột nước ở trên quầy hàng.

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười.

“Lão bản, Tây Thi tuy rằng đẹp, nhưng là bị chết sớm, ta mới không cần làm mỹ nhân đâu.”

Lão bản của quán nhỏ sững sốt, lập tức cười to nói: “Ôi, tiểu cô nương, ai lại không thích đẹp đâu? Ngay cả đại nương hơn bốn mươi tuổi như ta mỗi ngày đều vẽ loạn son đâu.”

Dừng lại, ánh mắt lão bản sắc bén ở trên mặt Tô Tiểu Tiểu quét một vòng, bỗng nhiên mắt của nàng sáng rực lên.

“Di? Vị tiểu cô nương này, son của người là mua ở chỗ nào?”

Tô Tiểu Tiểu sờ sờ mặt mình, nháy mắt mấy cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lão bản ánh mắt nháy cũng không thèm nháy một cái, nhìn chằm chằm vào mặt Tô Tiểu Tiểu.

“Yêu tiểu cô nương, còn nói mỹ nhân bị chết mau. Có nữ nhân nào không thích đẹp đâu. Người nhìn một cái, chính người cũng không bôi son sao? Hơn nữa nha, son này của người thoát nhìn quả thật so với của ta tốt hơn. Tuy rằng là ta bán son, nhưng là đối với son mà người khác mua, so với son của ta tốt, ta nhất định cũng sẽ tán dương!”

Tô Tiểu Tiểu không nói gì.

Nàng thật sự thật sự cảm thấy son ở cổ đại thật vô dụng.

Sau khi nàng xuyên qua đến nơi đây, ghét nhất chính là đồ trang điểm cổ đại này.

Trước không nói đến bột chì độc chết người, ngay cả son này khi bôi lên mặt cũng khiến có cảm giác là lạ, cảm giác như là đồ giả kém chất lượng.

Hơn nữa, không biết vì cái gì, các nữ nhân trong cung đều thích đem mặt mình vẽ thành một cái mặt hoa, đỏ giống như mông khỉ.

97. Chương 97: Nguyên Tố Hiện Đại

Tô Tiểu Tiểu nhìn đều thực xấu hổ.

Nàng không thích trang điểm đậm.

Nhưng là nàng cũng không phải không thích hoá trang.

Nàng thích trang điểm tự nhiên.

Đến cổ đại, nàng trừ bỏ một số đồ trang điểm cơ bản, cơ hồ cũng không dám đụng quá cái gì.

Nguyên nhân là ...

Nơi này rất lạc hậu.

Năng lực cá nhân hữu hạn.

Nàng ngồi nghiên cứu cả ngày, bắt quá cũng chỉ làm được một vài thứ thực cơ bản gì đó.

Bởi vì người nơi này không có gặp qua, chính cái gọi là vật lấy ít vì quý, cho nên mới sẽ khiến cho nữ nhân hậu cung chú ý.

Nếu đem những thứ gì đó nàng làm mang tới hiện đại, nghĩ đến mặc dù bán mua một tặng một trăm, cũng không sẽ có người mua.

“Ai, tiểu cô nương, ta đang hỏi ngươi mà. Ngươi như thế nào không trả lời đâu?”

“A?” Tô Tiểu Tiểu hoàn hồn: “Ngươi hỏi ta cái gì?”

Lão bản bắt đắc dĩ: “Ta vừa mới không phải hỏi son mà ngươi dùng, ngươi mua ở đâu sao?”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Lão bản ah, trên mặt ta cũng không dùng son, cho nên ngươi hỏi ta mua ở đâu, ta cũng thực không thể nói được.”

Lão bản vừa nghe, ánh mắt lập tức liền trừng lớn, vẻ mặt không dám tin.

“Không có khả năng đi. Như thế nào có khả năng không dùng son đâu? Đây các cô nương đi ra trên đường cái, trên mặt đều dùng son. Ngươi nhìn một cái” Lão bản đưa một chiếc kính viễn thị lại: “Sắc mặt ngươi đẹp như thế, không phải dùng son mới là lạ đâu.”

Tô Tiểu Tiểu líu lưỡi.

“Có quy định sắc mặt đẹp liền nhất định là bởi vì dùng son sao?”

Lão bản “Ngô” một tiếng: “Điều này không nhất định, nhưng là tiểu cô nương nhà ngươi nhất định dùng son.”

Tô Tiểu Tiểu mắt trợn trắng: “Ta nói không có vốn không có. Ta cần phải nói dối sao?”

“Hừ, thời nay, một đồng lớn các cô nương rõ ràng trang điểm đầy mặt ra ngoài, còn công bố chính mình là thiên sinh lệ chất đâu (thiên sinh lệ chất: trời sinh xinh đẹp, quý phái). Ai, những cô nương bây giờ, như thế nào đều thích trợn mắt nói dối đâu.”

Tô Tiểu Tiểu không thể nói gì.

Như thế nào lão bản này không nói đạo lý như vậy?

Nàng thật sự trên mặt không có dùng son!

Lại nói, hôm nay ra cung, nàng càng không có thời gian ngẫm ngẫm nghĩa nghĩa, trực tiếp mặc một bộ xiêm y tầm thường, mặt mũi cũng cứ như vậy đi ra.

Muốn nói vì cái gì màu da của nàng đẹp ...

Tự nhiên là bởi vì nơi Đoan Mộc Lang Hoàn ở vốn là tốt rồi, hơn nữa Tô Tiểu Tiểu nàng cũng dùng sử dụng chất độc hóa học bột chì, hơn nữa nàng lại sử dụng một số đồ dưỡng da có chứa các nguyên tố hiện đại.

98. Chương 98: Ván Cầu

Hơn nữa, tối trọng yếu là do ẩm thực trong hoàng cung là vô cùng tốt, không chỉ có mỹ vị mà lại còn dinh dưỡng.

Trong hoàn cảnh bồi dưỡng như vậy, làn da có thể không đẹp được sao?

Tô Tiểu Tiểu trắng mắt nhìn lão bản liếc mắt một cái, quyết định không quan tâm nàng.

Người cố tình gây sự như vậy, ai mà quan tâm thì người đó đúng thật là bị choáng váng.

Tô Tiểu Tiểu xoay người muốn đi.

Như thế nào biết vừa mới chuyển thân, Tô Tiểu Tiểu chợt nghe thấy âm thanh hộp gỗ rơi, từng tiếng rầm lạp vang lên, sau đó cổ tay bị người ta nắm.

Tô Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Bên tai chợt nghe thấy âm thanh bén nhọn của lão bản.

“Tiểu cô nương, ta bất quá là nói sự thật mà thôi, người như thế nào có thể cố tình gây sự như vậy!!! Còn đem son đều ném trên mặt đất, người làm thế sau này ta như thế nào làm sinh ý nha!”

Tô Tiểu Tiểu lúc này không phải kinh ngạc.

Là trợn mắt há hốc mồm.

Hiện ... Hiện tại là cái chuyện gì đây?

Vu tội?!

Hãm hại?!

Vu oan giá họa?!

Trong đầu Tô Tiểu Tiểu nháy mắt hiện lên ba từ ngữ này.

Tốt lắm, rất cường đại.

Lúc trước bị Thái Hậu vu tội một lần, nay ra cung lại bị một ả ba tang (vịt: cái này vịt không biết nghĩa là gì. AI biết bảo vịt với nha!) hung hăng vu tội trước mặt mọi người!

Nàng nhưng thật ra muốn nhìn, ả ba tang này còn có thể nói cái gì đó đi ra.

Tô Tiểu Tiểu không nói.

Nàng mắt lạnh nhìn lão bản.

Lão bản thấy càng ngày càng nhiều người vây lại đây, trong lòng nhất thời vui vẻ, lại tiếp tục khóc lóc kêu trời.

“Ta trên có chồng, dưới có con nhỏ, đều dựa vào quán hàng son bột nước này để có cơm ăn. Mà hôm nay ta bất quá là muốn khuyên bảo tiểu cô nương một chút, thế nhưng nhà ngươi lại không phân rõ phải trái đem son của ta đều ném xuống mặt đất. Tính tình sao lại có thể như vậy, công chúa cũng sẽ không phân rõ phải trái như thế! Ngươi thật quá đáng. Ngươi nói, ngươi vì cái gì mà làm như vậy.”

Dừng một chút, lão bản mị hí mắt, nói: “Ta nhìn son trên mặt ngươi đã biết là son do kim thị sản xuất ra. Ngọc Hoàng đại đế của ta, Vương bà ta bất quá là mở một cái quán, bán một chút son, ai còn e ngại cái cửa hàng son nhỏ bé này sao? Lại còn phải ngươi lại đây, đầu tiên là nói muốn mua son của ta, sau đó lại đánh đổ son của ta.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trong lòng có vài phần sáng tỏ.

Nàng còn tưởng rằng lão bản là cố tình gây sự, nguyên lai không phải. Chân chính mục tiêu của nàng là muốn phá hư thanh danh của cửa hàng son Kim thị, mà nàng lại trở thành ván cờ.

99. Chương 99: Nàng Tuyệt Đối Sẽ Không Nhường Nhịn

Vương bà lão bản nức nở vài tiếng, nước mắt lập tức liên rầm lập chảy xuống dưới. Bản lĩnh diễn trò làm cho Tô Tiểu Tiểu mặc dù khinh bỉ rất nhiều nhưng cũng không khỏi tán thưởng phát ra từ nội tâm.

Vương bà khóc suốt mướt.

Nếu là trẻ lại mấy chục tuổi, phỏng chừng cũng có thể xưng được với lê hoa mang vũ.

Nàng buông tay Tô Tiểu Tiểu, bắt đầu từng bước, từng bước kiểm lại các hộp son bị đổ.

Ánh mắt giống như vừa đánh mất bảo bối.

“Tiểu cô nương, ngươi có biết đây là cái gì sao? Đây là mị hương. Hộp son mị hương này là do ta tâm tâm khổ khổ cầu người ta mang từ Tây Vực trở về, này một hộp son nhưng là thập phần trân quý! Toàn thân cáo thập của ngươi có bán cũng không mua được hộp son này của ta. Mà ngươi ...” Vương bà bắt đầu khóc lóc âm ỹ, bộ dáng không biết có bao nhiêu là đau khổ: “Mà ngươi đã vậy còn quá nhẫn tâm, một nhát liên đem mị hương của ta đánh đổ. Tiểu cô nương, nhìn ngươi tuổi còn nhỏ, không nghĩ tới lại tâm ngoan như vậy. A, mạng của ta thực khổ nha ...”

Vương bà hô khóc kêu trời, khóc rất thê lương.

Quần chúng vây xem chung quanh nhất thời ồ lên một mảnh.

“Chắc chắc, thật đúng là nhìn không ra. Tiểu cô nương này thoát nhìn trông hiền lành là thế, không nghĩ tới lại ngoan độc như vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ngay cả sinh kế của người ta đều đánh đổ.”

“Ai, Vương bà dầm mưa dãi nắng bán son đã nhiều năm tại đây. Không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại đập phải loại chuyện này.”

“Rất đáng mất thiên lương.”

“Hắn là bắt cô nương này đi gặp quan!”

“Đúng đúng đúng!”

...

...

Những người chung quanh cơ hồ đều hướng về phía Vương bà.

Tô Tiểu Tiểu nhìn, chỉ cảm thấy cuộc sống thật là càng ngày càng khó khăn.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Nguyệt cô nương cùng Dung cô nương vừa bị người ta vây xem lúc trước.

Nghĩ cũng không nghĩ rằng, hiện tại người bị vây xem là mình cùng Vương bà bán son.

Kỳ thật, mọi người trên thế giới này đều có tâm tính thích xem náo.

Nhưng hôm nay người xem ta náo nhiệt, không chừng ngày mai người ta cũng xem một hồi náo nhiệt của người. Cứ việc như vậy thật là mặc danh kỳ diệu.

Tô Tiểu Tiểu âm thầm hít một hơi.

Nàng cảm thấy hôm nay chính mình tuyệt đối không thể ăn lần thứ hai mệt.

Lần đầu tiên là nàng nhường nhịn.

Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không nhường nhịn.

Nàng lấy tay vuốt vuốt tóc mai trên trán, rồi sau đó thản nhiên nhìn Vương bà.

100. Chương 100: Năm Mươi Lượng Bạc

“Mị hương này của người bán bao nhiêu tiền?”

Vương bà vừa nghe, đình chỉ buồn rầu, nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái.

“Như thế nào, người muốn dùng bạc đến giải quyết?”

Tô Tiểu Tiểu không để ý tới tư thái kiêu ngạo của nàng, lại hỏi một lần: “ Bao nhiêu?”

Vương bà nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, ánh mắt ở Tô Tiểu Tiểu trên người đánh giá vài lần.

Gặp Tô Tiểu Tiểu quần áo mộc mạc, Vương bà cuối cùng rất là khinh thường nói: “Nhìn người cũng không đủ để trả.”

Dừng lại, nàng còn nói thêm: “Năm mươi lượng bạc một hộp.”

Lời này vừa ra, người trong toàn trường lại ồ lên.

Phải biết rằng năm mươi lượng bạc cũng đủ ột nhà sống sung sướng cả năm.

Tô Tiểu Tiểu tuy rằng không rõ lắm bạc ở cổ đại đến tột cùng như thế nào là ít nhiều, nhưng năm mươi lượng bạc ...

Khi nàng ở trong cung bán hoa hương lộ, phi tử ở cấp bậc thứ hai cũng là giá này.

Phi tử cũng có phẩm chất, tự nhiên cũng có lương tháng.

Ở dân gian, thế nhưng cũng bán được giá này, này không gọi giựt tiền gọi là gì?

Vây xem trong đám người bắt đầu có người ô m lo lắng chuyện bắt công của thiên hạ.

“Đây là cái gì son? Như vậy quý?”

“Chính là chính là, người ta tiểu cô nương mặc dù có sai, nhưng là không cần như vậy lừa người đi.”

Vương bà không để ý tới, lại bắt đầu chảy nước mắt ra.

“Người bồi hay không bồi? Nếu mà không bồi ...”

Tô Tiểu Tiểu mất lạnh đảo qua, cướp lời nói trước: “Nếu không bồi, chúng ta đi gặp quan phủ. Dưới chân thiên tử, ta cũng không tin có người vẫn có thể không phân rõ phải trái đi xuống.”

Nàng xoay người đoạt lấy mị hương trong tay Vương bà.

Nàng mở ra nắp hộp, phía trước đánh tới một trận nồng hậu mùi.

Tuy nói đánh nghiêng mất hơn phân nửa hộp, nhưng là bên trong vẫn là có chút ít còn thừa.

Nàng cười lạnh vài tiếng: “Hộp son này giá trị năm mươi lượng bạc? Ta không tin, cái gì Tây Vực tới được, quả thực chính là mê sảng. Son do Tây Vực sản xuất, mùi tuy là nồng hậu, nhưng tuyệt không đậm màu như thế. Vương bà người bán son nhiều năm, nên biết được màu son cũng không phải là càng hồng càng tốt. Mọi người nhìn một chút, hộp son này hồng giống y như máu, nếu đem bôi lên mặt có phải là làm ọi người không dám ra đường không?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nói xong, những người chung quanh đều bật cười lên.

Tô Tiểu Tiểu lại nói: “Hơn nữa hộp mị hương này đậm như vậy, mọi người nhìn xem nhìn xem, cùng các loại son bình thường có cái gì khác nhau?”

Tô Tiểu Tiểu nói ra nguyên tắc gần đây làm ọi người đứng xem ở phía trước cùng nghe.

101. Chương 101: Mị Hương

Mọi người phát ra thanh âm bừng tỉnh đại ngộ.

“Thiết, cái này gọi là mị hương Tây Vực, cũng chẳng khác gì hộp son một đồng ở nhà của ta. Còn đòi năm mươi lượng bạc, Vương bà người lừa tiền nha.”

“Đúng vậy, cái này mà gọi là quý, nghĩ tiền đến muốn điên rồi.”

Vương bà tựa hồ không nghĩ tới đột nhiên lại biến thành tình trạng như thế này, nàng ngẩn người, cuối cùng thu hồi nước mắt, đôi mắt trừng lớn tới độ sắp lột cả ra ngoài.

“Người xem đây, còn nói là người không phải là người của cửa hàng kim thị! Còn nói người không dùng son! Nếu không như vậy, người như thế nào biết rõ ràng như vậy. Thật ti bỉ, đầu năm nay, vì chen ép việc bán son, cửa hàng Kim thị thế nhưng lại làm ra chuyện xấu xa như vậy, thật làm cho người ta tâm lạnh.”

Tô Tiểu Tiểu mị hí mắt.

Nàng xem Vương bà.

“Vương bà, người nói ta dùng son, nếu là ta có thể chứng minh ta không dùng son, người sẽ thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu ánh mắt rất là khiêu khích.

Vương bà vừa thấy, lập tức liền chịu không nổi.

Nàng vỗ đùi: “Người nếu không có bôi son, Vương bà ta từ nay về sau không mở hàng bán ở nơi này nữa!”

Người vây xem càng đến càng nhiều, mọi người nghe được lời nói của Vương bà, đều ồn ào.

“Chứng minh cho nàng xem! Chứng minh cho nàng xem!”

Tô Tiểu Tiểu mỉm cười.

Nàng nhìn người chung quanh, nói: “Có vị nhân huynh nào nguyện ý cho ta mượn một chậu nước được không?”

Sau khi lời này được thốt ra, một trận im lặng trùm xuống.

Lát sau, lập tức có người xung phong nhận việc.

“Cô nương người chờ chút, nhà của ta ngay tại phụ cận, ta đi lấy chậu nước lại cho người.”

Tô Tiểu Tiểu thở dài: “Xin cảm ơn trước.”

Sau đó không lâu, người xung phong nhận việc kia quả thực bưng bồn nước trong lại đây.

Tô Tiểu Tiểu nhận lấy, đi vòng quanh đám người vây xem chung quanh, vừa đi vừa nói: “Mọi người nhìn rõ ràng, đây là một chậu nước trong, trong đến không thể trong hơn nữa.”

Mọi người đều gật đầu.

Tô Tiểu Tiểu đem chậu nước để trên quán bán son của Vương bà.

“Mọi người hẳn là rất rõ ràng, nếu trên mặt dùng son, như vậy khi rửa mặt, trên mặt nước sẽ có son. Mà nước trong bồn cũng sẽ di động một tầng màu đỏ. Mọi người nhìn cho rõ, bây giờ ta chuẩn bị đem mặt rửa đi xuống ...”

Nói xong, Tô Tiểu Tiểu đem mặt chôn trong chậu nước.

Giây lát, nàng mới ngẩng đầu lên.

102. Chương 102: Trung Tâm Náo Nhiệt

Mang ra bột nước, khi ánh mặt trời chiếu xuống, chiết xạ ra trong suốt quang huy.

Tô Tiểu Tiểu lau khô mặt, sau đó bưng thủy bồn ở chung quanh dạo qua một vòng.

Mọi người hướng trong bồn nhìn, nước trong như trước vẫn là nước trong.

Tô Tiểu Tiểu cười nhẹ, đem bồn nước đưa tới trước mặt Vương bà.

“Vương bà, đây chính là nước trong. Người tính khi nào rời đi nơi này?”

Vương bà vừa thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Ngay tại khi Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến vương bà sẽ nhận thua, như thế nào biết cái kia Vương bà thế nhưng đột nhiên đẩy ra chậu nước trên tay Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu một cái lão đảo, tuy là ổn định thân mình, nhưng chậu nước trong tay cũng là phanh đong một tiếng rơi xuống đất, nước cũng đổ hết ra ngoài.

Giày của Vương bà cũng ướt hơn phân nửa.

Lúc này, Vương bà bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất, khóc lóc om sòm lên.

“Ta mệnh thực khổ nha. Hôm nay bị người đánh đổ, bây giờ còn bị người ta hắt nước đầy người ... Cha của đứa nhỏ nha, vì cái gì người phải sớm như vậy bỏ đi chúng ta nha.”

Tô Tiểu Tiểu thập phần xấu hổ.

Nguyên lai người thật đúng là có thể vô lý đến trình độ này.

Lúc này, quần chúng vây xem nhìn thấy một lão phụ hơn năm mươi ngồi trên mặt đất dơ bẩn khóc thê lương như vậy, cũng cảm thấy có chút không ổn. Một vài người nhăm vào Tô Tiểu Tiểu nói: “Cô nương này như thế nào có thể như vậy. Vương bà buồn bán cũng không dễ dàng nha.”

Tô Tiểu Tiểu khí tuyệt.

Rõ ràng chính là lão phụ nhân này làm khó dễ nàng trước.

Lúc này lại có người đi lên hát đệm.

Bất quá giúp đỡ không phải Vương bà, mà là Tô Tiểu Tiểu.

“Cái gì việc buồn bán không dễ dàng. Người ta một cái tiểu cô nương cũng không dễ dàng. Mọi người xem xem, nàng bị phụ nhân Vương bà này làm khó lâu như vậy, còn kém chút bị nàng lừa đảo. Vương bà không dễ dàng, này tiểu cô nương liền lại càng không dễ dàng.”

.....

Dần dần.

Bầu không khí bắt đầu thay đổi.

Vốn là Vương bà cùng Tô Tiểu Tiểu khắc khẩu, hiện tại biến thành một đám người khắc khẩu.
Người một câu, ta một câu, làm cho bất diệc nhạc hồ. (vịt: nghĩa như kiêu là náo loạn ý)
Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy thực đau đầu.
Nguyên bản ý của nàng cũng không phải như thế.
Nàng chính là nghĩ muốn chứng minh trong sạch của chính mình mà thôi.
Cũng không có nghĩ tới sẽ làm một đám người nháo lên.
Nhưng lại là vì nàng mà nháo.
Rất ít làm trung tâm náo nhiệt Tô Tiểu Tiểu bắt đầu trở nên thực khó xử.

103. Chương 103: Nam Nhân Mặc Thanh Sam

Ngay tại thời điểm nàng trù trừ không biết làm thế nào cho phải, trong đám người bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm trong trẻo.
“Ta có thể chứng minh vị cô nương này không có đánh đổ son của Vương bà.”
Câu nói này ở trong đám người thanh âm ồn ào có vẻ như là hạc trong bầy gà.
Mọi người nhất thời liền ngừng lại.
Liền ngay cả Tô Tiểu Tiểu cũng là sửng sốt một chút, nàng hướng tới nơi phát ra tiếng nói nhìn lại.
Là một người nam nhân.
Một cái nam nhân mặc thanh sam.
Hắn đội một cái khăn màu xanh đen, cầm trên tay một cái chiết phiến (cái quạt đó), có vẻ phong độ, ngọc thụ lâm phong.
Là một nam nhân có dáng vẻ thư sinh
Mọi người thực tự giác làm một con đường cho hắn đi qua
Nam tử mặc thanh sam mang dáng vẻ thư sinh chậm rãi đi ra, sau đó đứng bên người Tô Tiểu Tiểu, trong mắt lóe ý cười, nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt trở về trên người Vương bà.
“Mới vừa rồi ta ở ngay sạp hàng bên cạnh chọn lựa ngọc bội, trùng hợp nghe cuộc nói chuyện của Vương bà cùng vị cô nương này. Vương bà nói vị cô nương này dùng son, cô nương không thừa nhận, xoay người bỏ đi, mà vị Vương bà này giận quá, liền thuận tay đem son ở cửa hàng mình đổ xuống. Sau đó liền hô to kêu to khiến ọi người chú ý, chuyện tiếp theo đã xảy ra, mọi người cũng thấy được. Nếu mọi người không tin lời của tôi, lão bản sạp cách vách cũng có thể chứng minh.”
Một người lão nhân cũng theo đám người đứng dậy.
Mang theo rõ ràng khẩu âm địa phương nói: “Đúng nha đúng nha. Đây Vương bà chắc là hỏng rồi, nàng yêu nhất khi dễ tiểu cô nương như vậy.”
Lời này vừa ra, mọi người nhất thời đều tin không nghi ngờ.
Trong kinh thành, tôi có thể tin đó là thư sinh, hơn nữa, nay lão bá đều mở miệng, còn có cái gì là không thể tin đâu?
“Thật không biết xấu hổ đâu.”
“Mau chút đi thôi.”

“Chính là chính là, như thế nào có thể oan uổng người ta một tiểu cô nương đâu.”

“Chắc chắn, Vương bà người nhưng đừng cậy già lên mặt.”

.....

.....

Vương bà thấy thế, nhất thời hé ra khuôn mặt đỏ bừng, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, sau đó thu thập đồ đạc ở quán của mình, nhanh chóng ly khai nơi này.

Đám người vây quanh, cũng dần dần tan.

Tô Tiểu Tiểu chính chính sắc, thế này mới đối với vị công tử bên người cảm tạ nói: “Đa tạ vị công tử này tương trợ.”

104. Chương 104: Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên Thôi

Vị thanh sam kia công tử cười cười: “Ta bắt quá là nói một chút chuyện thôi. Cô nương người quả thật cam đảm, Vương bà mấy ngày gần đây đột nhiên trở nên can rở kiêu ngạo, không ít các cô nương tiểu tử đi ra ngoài đều bị nàng lừa không ít bạc, nhưng không có người giống cô nương can đảm có gan đứng ra chỉ ra sự thật như vậy. Vì thế, nguyên nhân ta đứng ra, cũng là bởi vì cô nương người.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt, lập tức cười ha ha.

“Cáp, tuy rằng nói ta hăn là nên khiêm tốn một chút, bắt quá người nói như vậy ta còn thật cao hứng.”

Kia thanh sam công tử cười cười: “Cô nương thật thoải mái.”

Tô Tiểu Tiểu thoải mái tiếp nhận rồi.

Dừng lại, Tô Tiểu Tiểu hỏi: “Không biết vị công tử này gọi là gì?”

Thanh sam công tử cười đáp: “Ta họ Vân, tên một chữ, Thư.”

“Vân Thư.” Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng lẩm bẩm, chỉ cảm thấy tên này thập phần lịch sự tao nhã.

Vân Thư Vân Thư, niệm đứng lên miệng cũng nở hoa.

Quả thực cùng thanh sam công tử này rất là tương xứng.

Nàng nháy mắt mấy cái: “Vân Thư công tử đây là đang muốn chuẩn bị khảo công danh?”

Vân thư lắc đầu: “Không phải vậy. Ta tuy là yêu làm thư sinh, nhưng là trong lòng ta cũng là rất ít, chức quan công danh, thật sự không thích hợp ta. Ta chính là nhân sĩ Vân Châu, mấy năm trước đến kinh thành, nhân tiện làm một ít sinh ý.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe.

Trước mắt bắt đầu sáng ngời.

“Tốt lắm, ta thường thức người. Thương hành chứ gì, đó là tuyệt nhất.”

Vân Thư tuy rằng không nghe nói đến câu phía sau của Tô Tiểu Tiểu, nhưng là hăn lại cảm giác được vị cô nương trước mắt này đối với thương hành cũng không phản đối. Hăn trong lòng có chút cao hứng, dù sao làm thương nhân này, cơ hội bị người khinh bỉ thật là to.

Trong kinh thành đại đa số cô nương tình nguyện gả cho thư sinh nghèo kiết hủ lậu, cũng không nguyện gả ột người phú thương.

Hăn đến kinh thành lâu như vậy, sở dĩ làm thư sinh cũng là bởi vì nguyên do này.

Mỗi lần bà mới hỗ trợ giới thiệu cô nương, thấy bộ dạng hần đều là trước mắt sáng ngời.

Nhưng khi nghe đến hần cùng thương hành có liên quan, trong mắt đều là thần sắc đáng tiếc.

Thật khó mà có thái độ không khinh bỉ thương hành như vị cô nương trước mắt này.

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Lại nói, sĩ nông công thương, thương tuy rằng là ở vị trí cuối cùng, nhưng ta cho rằng không thua gì sĩ cả. Nghề nào cũng có trạng nguyên thôi.”

105. Chương 105: Quý Nhân

Vân Thư nghe xong, trong lòng đối Tô Tiểu Tiểu càng là thưởng thức.

Hần hỏi: “Không biết phương danh cô nương là ...”

Do dự, hần lại nói: “Nếu cô nương không muốn nói, cũng không làm sao. Ta hiểu được.”

Tô Tiểu Tiểu lắc đầu: “Cái gì có nguyện ý hay không, tên cũng không phải là điều gì đó không thể cho ai biết. Ta họ Tô, tên Tiểu Tiểu.”

Vân Thư chỉ cảm thấy cô nương trước mắt hào khí tận trời, thật vừa ý hần.

“Nguyên lai là Tô cô nương.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Vân Thư này, người nói người buôn bán, người là làm sinh ý về cái gì?”

Vân Thư đáp: “Bán tơ lụa.”

Nguyên lai là bán tơ lụa ...

Tô Tiểu Tiểu trong lòng nghĩ như vậy.

Nói, Vân Thư này, thật sự là nhìn từ đầu tới đuôi, đều rất khó nhìn ra được là một người bán tơ lụa.

Mới gặp lần đầu tiên, Vân Thư khiến cho nàng có cảm giác chính là từ học đường đi ra.

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Hắc hắc, hóa ra là bán tơ lụa. Cửa hàng của người bán? Sinh ý có được không?”

Vân Thư cũng gật đầu.

“Quả thật là bán ở cửa hàng, sinh ý hoàn hảo, không phải rất hỏa vượng, cũng sẽ không quá kém, còn có thể sống tạm.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trong lòng vui vẻ.

“Vậy người lúc trước khi đi vào kinh thành, phải đi chỗ nào mở cửa hàng? Cần đi quan phủ đăng kí sao? Vẫn là có cái gì trình tự kể lại chút coi?”

Vân Thư trong lòng có chút nghi hoặc.

Tô cô nương này hỏi cái này làm gì?

Bất quá nghi vấn mặc nghi vấn, Vân Thư vẫn là thành thật đáp: “Muốn ở kinh thành mở cửa hàng, cần phải là người kinh thành. Cho nên, nhất định đầu tiên phải tới quan phủ chứng minh mình là người kinh thành, sau đó phải đến quan phủ nội vụ, đăng ký muốn mở cửa hàng, cuối cùng sẽ chờ cho đến khi quan phủ chứng minh xong là được rồi. Bất quá, quá trình này có chút lâu, hơn nữa muốn thông thì bạc cũng không ít, nếu Tô cô nương có quen biết ai làm quan ở kinh thành, vậy thì rất nhanh thôi.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe.

Nàng lập tức ưỡ ỏi.

Muốn chứng minh chính mình là người kinh thành không khó, Đoan Mộc Lang Hoàn vốn chính là người kinh thành.

Nhưng là muốn quan phủ chứng minh, Đoan Mộc gia chắc chắn biết nữ nhi nhà mình đi thương hành, đến lúc đó, đừng nói cửa hàng, nàng xin cái gì đều không có.

Tốn nhiều bạc, điều này không cần lo lắng. Nàng Tô Tiểu Tiểu cái gì đều không có, chính là tiền nhiều.

Về phần nhận thức người làm quan ở kinh thành ...

Ai, một cái đều không có.

Nếu thật sự nói có, không biết hoàng đế có tính không?

Nhưng là, hoàng đế tất nhiên là không chịu.

Ai ai ai ...

Như thế nào ở cổ đại mở cái cửa hàng so với hiện đại còn khó nha.

Vân Thư thấy Tô Tiểu Tiểu chán ngán thất vọng, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tiểu Tiểu do dự một lúc, mới thành thành thật thật một năm một mười bấm báo.

Ai ngờ sau khi nói xong, Vân Thư cũng là cười tủm tỉm nói: “Nguyên lai là vấn đề này. Vừa lúc ở bên cạnh cửa hàng ta có một cửa hàng rộng lớn, lão bản của cửa hàng đó đang tính về quê, muốn chuyển nhượng đây. Nếu Tô cô nương muốn mở, có thể đến gặp vị lão bản kia mua. Như vậy rất nhiều thủ tục có thể tiết kiệm.”

Tô Tiểu Tiểu cảm động hai mắt nước mắt lưng tròng.

Quý nhân này quý nhân.

Nàng hôm nay lại gặp quý nhân.

106. Chương 106: Hai Ngàn Lượng Bạc Toàn Bao

Vân Thư rất nhanh liền dẫn Tô Tiểu Tiểu đi xem cửa hàng.

Vị trí của cửa hàng khiến cho Tô Tiểu Tiểu rất là vừa lòng.

Chung quanh người đến người đi, rất là náo nhiệt. Hơn nữa Vân Thư còn nói cho Tô Tiểu Tiểu, chỉ cần rẽ một chút, là đến thanh lâu lớn nhất kinh thành, bên kia ngã tư đường chính là khu dân cư.

Nói ngắn lại, nơi này nữ nhân rất nhiều.

“Tiểu Tiểu, ở trong này làm sinh ý này nọ liên quan đến nữ nhân, thật sự không sai.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, ngẩn người.

Như thế nào Vân Thư này vừa mới còn gọi nàng Tô cô nương, hiện tại đã kêu Tiểu Tiểu?

Tốc độ thân thiết so với người hiện đại như nàng còn muốn mau.

Bất quá, điều này đối với nàng àm nói cũng không có cái gì.

Dù sao thì thói quen bình thường của nàng cũng là như vậy.

Nhưng là ...

Nếu là gọi Đoan Mộc Lang Hoàn, khả năng là sẽ cầm khăn tay che, nghiêm mặt nói: “Ai, công tử như thế nào có thể tùy tiện gọi phương danh của người ta đâu”

Nháy mắt trong óc Tô Tiểu Tiểu hiện lên một số điều không thực tế gì đó.

Nàng âm thầm nở nụ cười, mới chính sắc nói: “Như vậy, ban đầu lão bản của cửa hàng là tính giá chuyển nhượng bao nhiêu?”

Vân Thư đưa hai ngón tay lên.

Tô Tiểu Tiểu lú lười: “Hai ngàn lượng bạc?”

Oa tắc.

Thật đúng là không phải quý bình thường nha.

Nàng còn tưởng rằng nhiều nhất cũng mấy trăm lượng bạc.

Vân Thư nhúc nhúc: “Hai ngàn lượng bạc toàn bao.”

“Toàn bao? Thật sự cái gì cũng bao?”

Nói như vậy, chẳng phải là ngay cả căn cứ chứng minh nàng là người kinh thành đều có thể giảm đi?

Trực tiếp có thể mở cửa hàng buôn bán được rồi.

Vân Thư cười gật đầu.

“Đúng vậy, nói như vậy, có thể tiết kiệm tiền tài đi quan phủ đã thông, hơn nữa cửa hàng này vị trí vô cùng tốt, giá hai ngàn này đã là tính không sai. Lão bản của cửa hàng vốn là nói muốn hai ngàn rưỡi lượng bạc, sau lại gặp là ta giới thiệu, cũng rất là sẵn khoái giảm năm trăm lượng bạc. Tiểu Tiểu, người nếu là muốn mua, ta liền cùng lão bản nói đi.”

Tô Tiểu Tiểu lo lắng.

Kỳ thật nàng thật sự cảm thấy cửa hàng này thực không sai, vừa hoàn cảnh tốt, khách cũ cũng nhiều, làm sinh ý đến cũng thập phần phương tiện mau lẹ.

Hai ngàn lượng bạc đầu nhập đi vào, không cần mấy tháng cũng có thể kiếm lợi trở về.

Chẳng qua, hiện nay nàng thực tại không mang nhiều tiền như vậy.

Vừa mới ý trung nhân đưa tiền cho nàng, nàng cũng tính qua có bao nhiêu bạc.

107. Chương 107: Bản Sắc Thương Nhân

Cổ đại không giống như hiện đại, có thể theo từng tháng trả góp, hoặc là đặt cọc trước cái gì, chỉ cần người nghĩ mua, nhất định phải nhanh chóng thanh toán tiền, một phần một hào cũng không thể thiếu.

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu mị hí mắt.

“Vân Thư công tử, người ở giữa buôn bán lời không ít phí dụng đi.”

Vân Thư này tuy rằng bắt đầu là vì nàng giải vây, sau mới mang nàng đi tìm cửa hàng.

Nhưng dù sao thương nhân cũng có bản sắc thương nhân.

Việc này, cũng có thể coi là một chút giúp đỡ nhỏ, từ Vân Thư ở giữa định đoạt cũng được.

Cũng giống như việc bán phòng của các đại lý ở hiện đại, bán ra một phòng ở trong khu nhà, đại lý sẽ ít nhiều được trích phần trăm.

Mà Vân Thư, hẳn chính là làm loại công tác giống như những người trong đại lý.

Vân Thư vừa nghe, đầu tiên là kinh ngạc một chút, rồi sau đó cười nói: “Như thế xem ra, Tiểu Tiểu cũng không phải lần đầu tiên thương hành.”

Tô Tiểu Tiểu thực khách khí nói: “Cũng là vì muốn kiếm cơm ăn mà thôi. Vân Thư công tử, có thể giảm chút bạc nữa hay không?”

Vân Thư rất là khó xử, hần nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Nhiều nhất cũng chỉ một trăm lượng bạc.”

Tô Tiểu Tiểu cũng thực khó xử: “Có thể hay không giảm thêm một chút? Năm trăm lượng bạc?”

Vân Thư trừng lớn đôi mắt.

“Ai, Tiểu Tiểu, người đừng khó xử ta. Nếu chỉ bán một ngàn năm trăm lượng bạc, ta cũng đã sớm thay này lão bản cửa hàng mua rồi.”

Tô Tiểu Tiểu thở dài: “Kia một ngàn bảy trăm như thế nào?”

Vân Thư nhìn Tô Tiểu Tiểu, sắc mặt do dự, cuối cùng vẫn là khẽ cắn môi: “Quên đi quên đi, ta cũng sẽ không buôn bán lời. đành phải thuận nước giong thuyền bán cho người vậy.”

Tô Tiểu Tiểu mặt mày hớn hở.

“Như thế, trước hết cảm ơn Vân Thư. Thật sự là hảo huynh đệ.”

Vân Thư bất đắc dĩ buông tiếng thở dài: “Tiểu Tiểu, người thực là biết mặc cả.”

Tô Tiểu Tiểu đối với cái này cũng không có gì.

Ở hiện đại, giá hàng dâng lên, bán một bộ quần áo năm phần còn lại hơn ba phần, cứ như thế, một tháng tiền lương chỉ có mấy ngàn, nàng quyết định đi buôn bán quần áo, có đôi khi còn có thể tìm ra một bộ quần áo vô cùng tốt, hơn nữa với ba tác miệng lưỡi công phu của nàng, lão bản nương bình thường đều lấy giá cực thấp bán cho nàng.

Kì thật, muốn mặc cả cái gì, chỉ cần mở miệng, dám nói điều kiện, không có gì là không thể nói được.

108. Chương 108: Cầm Đồ

Tuy rằng cùng Vân Thư mặc cả, chỉ nói thấp hơn được ba trăm lượng.

Nhưng là ba trăm lượng này, cũng không phải là một con số nhỏ.

Phỏng chừng với giá này, Vân Thư sẽ không có thể kiếm bao nhiêu.

Tô Tiểu Tiểu lấy ra tiền túi, liền đem túi tiền đều đổ ra trên bàn.

Nàng đếm đếm.

Có hơn năm trăm hai.

Tô Tiểu Tiểu đầu tiên là trong lòng cảm khái.

Ý trung nhân công tử cũng thật hào phóng.

Nàng cùng hần bắt quá là bình thủy tương phù, nhiều nhất cũng chỉ là tán gẫu vài câu.

Thời gian cũng không vượt qua một nén nhang, mà công tử này thế nhưng liền đưa nàng năm trăm lượng bạc.

Xem ra ý trung nhân công tử quả thực rất có tiền.

Chẳng qua ...

Muốn mua được gian cửa hàng này cần một ngàn bảy trăm lượng bạc, hiện tại nàng có hơn năm trăm hai, vậy là còn thiếu một ngàn một trăm tám mươi.

Số tiền thật lớn, nàng nên đi chỗ nào để kiếm đây?

Bạc đều ở trong cung, hiện nay nàng là không có khả năng hồi cung đi lấy.

Tô Tiểu Tiểu có chút khó xử.

Nàng xem xem đồng bạc trên bàn, lại nhìn nhìn Vân Thư.

Cuối cùng nàng nói: “Cái kia..... Vân Thư nha, ta có thể nợ trước được không? Ta không mang đủ bạc xuất môn.”

Vân Thư sững sốt, khó xử nói: “Này..... Chỉ sợ không được. Còn thiếu nhiều lắm. Ông chủ cửa hàng khẳng định sẽ không đồng ý. Nếu chỉ thiếu khoảng một hai trăm lượng bạc, ta còn có thể trước giúp người, nhưng mà hơn một nghìn, thật sự là rất nhiều bạc. Trong lúc nhất thời ta cũng không thể gom góp được.”

Tô Tiểu Tiểu cũng biết không thể làm khó Vân Thư, đây thật là một việc khó.

Nàng gãi gãi đầu, đang muốn phát âm thanh bất đắc dĩ, trâm ngọc trên búi tóc đột nhiên khiến nàng linh cảm.

Nhất thời linh quang chợt lóe.

Có!

Nàng có thể cầm này nợ.

Tuy rằng thời điểm hôm nay nàng đi ra là ăn mặc cực kì mộc mạc, nhưng trên búi tóc chính là linh lung bảo ngọc trâm. Tô Tiểu Tiểu cực kì thích cọng trâm ngọc này, vì thế khi ra cung, cũng không quên mang theo.

Linh lung bảo ngọc trâm này, bề ngoài thoát nhìn không khác gì so với các cây trâm ngọc bích bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy đây là dương chi ngọc cực kì trân quý, cây trâm cả mình trong suốt, màu sẫm xanh biếc, là một vật trân quý thập phần khó có được.

Cọng trâm này, nghe Tổ Vân cùng Ế Vân nói, là đồ cưới của Đoan Mộc Lang Hoàn.

Ai ai ai

Nói cách khác, cây trâm này cũng không có ấn ký của hoàng cung, Tô Tiểu Tiểu nàng muốn làm như thế nào đều được.

Tô Tiểu Tiểu sờ sờ linh lung bảo ngọc trâm trên đầu, tuy rằng trong lòng có vài phần không nở, nhưng là nhìn nhìn cửa hàng ở vị trí vô cùng tốt này, Tô Tiểu Tiểu khê cần môi, hỏi: “Vân Thư, tiệm cầm đồ gần nhất ở nơi nào?”

Vân Thư vừa nghe, liền hiểu được Tô Tiểu Tiểu muốn làm cái gì.

Hắn nói: “Đi vài bước về phía trước, không xa.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Tốt.”

Nói xong, nàng chỉ chỉ bạc trên bàn: “Vân Thư, bạc này, người cầm lấy trước. ta sẽ tự mình đi được, người chờ một chút, ta nhất định nhanh chóng tập hợp đủ bạc đưa cho người.”

Vân Thư nhìn nhìn ánh mắt kiên nghị của Tô Tiểu Tiểu, nói: “Được.”

Tô Tiểu Tiểu thế này mới đi ra cửa hàng, hướng phía hiệu cầm đồ đi đến.

Vân Thư đánh giá bóng dáng Tô Tiểu Tiểu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên vài tia khâm phục.

Nguyên bản cô nương thương hành đã là hiếm thấy, mà nay, Tô Tiểu Tiểu cô nương này không chỉ có thương hành, lại có sự quyết đoán của thương nhân, thật sự khó được nha.

Hắn liếc nhìn cửa hàng của mình.

Bỗng nhiên cảm thấy, về sau nếu là bên người có cô nương như vậy làm bạn, như thế thật là chuyện không sai.

Hai vợ chồng, mỗi người một cửa hàng.

Đội ặt trời chiều ngả về tây, cùng nhau đóng cửa, sau đó cùng nhau tay trong tay trở về nhà, thật sự là tuyệt vời nha.

Trong đầu Vân Thư lúc này là ảo tưởng kiểu diễm.

Chẳng qua, bên này Vân Thư ảo tưởng cảnh tượng như vậy, bên kia Tô Tiểu Tiểu lại bắt đầu oán thăm Vân Thư.

Nàng ba bước làm thành hai bước hướng nơi Vân Thư chỉ đi đến.

Trong lòng nghĩ đến, Vân Thư này thật đúng là keo kiệt.

Cho nàng mượn chút tiền cũng không được!

Hại nàng phải đi cầm thứ mình âu yếm.

Phải biết rằng, nàng có bao nhiêu thích căn linh lung bảo ngọc trâm này.

Ai ai ai.

Ai ai ai.

Ai ai ai.

Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng phát ra âm thanh ca thán thật dài.

Qua một hồi lâu, Tô Tiểu Tiểu lại an ủi mình nói.

Quên đi quên đi.

Cái cũ không đi sao cái mới tới được

Linh lung bảo ngọc trâm mặc dù tốt thì tốt thật, nhưng dù sao vẫn có thứ tốt hơn.

Hơn nữa lại nói, nàng bắt quá cũng chỉ là đi cầm đồ mà thôi.

Luôn luôn có cơ hội chuộc đồ.

Nhân sinh quả nhiên là tràn ngập bi kịch.

An ủi như thế một lúc, hiệu cầm đồ cũng gần ngay trước mắt.

Tô Tiểu Tiểu cước bộ dừng một chút, nàng ngẩng đầu vừa nhìn.

Là một tiệm cầm đồ rất lớn.

Bất quá bên trong, tựa hồ thực trong trẻo lạnh lùng.

Tô Tiểu Tiểu nâng bước hướng bên trong đi đến, như thế nào vừa nhắc mạnh, liền xuất hiện một gã sai vặt.

Hắn nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái.

“Hiệu cầm đồ hôm nay có khách quý, không cầm này nọ.”

Tô Tiểu Tiểu mắt choáng váng, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Nhân sinh quả nhiên là tràn ngập bi kịch.

Từng bước từng bước bi kịch luôn khẩn cấp khiêu chiến nhân sinh của nàng, làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng bị. (vịt: quên không giải thích nhân sinh theo mình hiểu là cuộc sống ý. Nhưng mình thấy để nhân sinh hay hơn)

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt.

“Đại ca, có thể dàn xếp sao? Ta thật sự thực cần gấp, hơn nữa ta chỉ làm mấy thứ này nọ, rất nhanh. Thật sự rất nhanh.”

Gã sai vặt mắt lạnh nói: “Không được.”

Tô Tiểu Tiểu nhỏ vài giọt nước mắt.

“Phiền toái người, đại ca. Hôm nay nếu không cầm được, nhà của ta sẽ không tiền ăn cơm. Người nhà của ta cũng sắp chết đói. Ta thật sự rất nhanh ...”

Gã sai vật trừng mắt, hung tợn nói: “Ta đều nói hôm nay cửa hàng có khách quý, không cầm này nọ! Người còn tiếp tục phiền, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Tô Tiểu Tiểu gặp gã sai vật hung đi lên.

Nàng cũng không cam yếu thế.

Hừ, người hung ta cũng hung.

“Người đây là cái thái độ gì!!!! Ta là khách nhân, người biết không? Khách nhân chính là Thượng Đế! Dựa vào cái gì bên trong có khách quý sẽ không cho ta đi vào? Khách quý là khách, ta sẽ không là khách nhân sao! Ta với người nói, bốn cô nương hôm nay muốn đi vào! Người không cho vào, ta cũng vào!”

Gã sai vật thấy thế, nhăn mày, đang chuẩn bị cãi lại, bỗng nhiên bên trong truyền đến một đạo thanh âm.

“Phát sinh sự tình gì?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Di?! Thanh âm như thế nào quen thuộc vậy?!

Mà kia gã sai vật cũng vội vàng lớn tiếng trả lời: “Không có việc gì. Chính là chạy vào một con mèo mà thôi.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, thừa dịp gã sai vật đang mãi trả lời, lập tức giống như cá nhỏ trong đồng, lách bên người gã sai vật chạy trốn đi vào.

Gã sai vật nhìn Tô Tiểu Tiểu chạy trốn đi vào, mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, không khỏi tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hăn khẽ cắn môi: “Được người cái ...”

Còn chưa có nói xong, hăn liền chạy tới bắt Tô Tiểu Tiểu.

109. Chương 109: Duyên Phận Duyên Phận

Hiệu cầm đồ này rất lớn.

Vì thế, muốn bắt được người cũng là một chuyện vô cùng hao tâm tổn sức.

Mà Tô Tiểu Tiểu thân mình nhỏ nhắn, muốn chơi trốn tìm cũng là vô cùng tốt.

Gã sai vật chạy thở hồng hộc, Tô Tiểu Tiểu như trước ngoạn vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu nhắc lên một tấm rèm che, bên trong ẩn ẩn truyền đến thanh âm nói chuyện.

Nhân châu chuyển động, trong lúc gã sai vật khuôn mặt còn đang trắng bệch, nàng vọt chạy vào.

Trần châu trên bức rèm va chạm với nhau, phát ra thanh âm cực kỳ dễ nghe.

Tô Tiểu Tiểu trên mặt vì chạy bộ mà đỏ ửng còn chưa tán đi, trong mắt liền xuất hiện bộ dáng ý trung nhân công tử vừa gặp sáng nay.

Nàng đỏ rút một ngụm lãnh khí.

Trong lòng không biết nên là vui hay buồn.

Vui vì bản thân lại gặp ý trung nhân công tử, đây là duyên phận nha duyên phận.

Buồn là bởi vì bộ dáng chật vật của mình bị ý trung nhân công tử nhìn thấy, đây là bị kịch nha bị kịch.

Thực rõ ràng, mọi người đang nói chuyện với nhau ở bên trong bị Tô Tiểu Tiểu đột nhiên xâm nhập đều vô cùng kinh ngạc.

Bất quá, người bên trong cũng không nhiều.

Chỉ có ba người.

Một người là Tô Tiểu Tiểu không biết, bắt quá theo nàng quan sát, phỏng chừng chường quầy của hiệu cầm đồ này. Đừng hỏi nàng vì cái gì nói như vậy, đây là giác quan thứ sáu!

Nữ nhân trực giác! Trong kịch truyền hình thường nói như vậy!

Mà mặt khác hai người còn lại là Tô Tiểu Tiểu vừa nhận thức không lâu ý trung nhân công tử cùng A Nô.

Ý trung nhân công tử đã thay đổi xiêm y, màu trắng, nhìn ra được là vô cùng tốt, trên đầu đội bạch ngọc quan, diện mạo như trước, có thể nói mặt như quan ngọc, thủy nguyệt Quan Âm.

Tô Tiểu Tiểu mỗi lần nhìn thấy Bạch Nhất, trong lòng cũng không hiểu vì sao tim đập gia tốc, sắc mặt đỏ lên.

Mà hiện tại nhìn thấy dung nhan tuấn lãng này, Tô Tiểu Tiểu lại không thể kìm chế chính mình, sắc mặt càng thêm hồng hào.

Bạch Nhất vừa thấy đến Tô Tiểu Tiểu, trên mặt có chút ngoài ý muốn.

Mà một người mà Tô Tiểu Tiểu không biết nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, sắc mặt dĩ nhiên có vài tia không hồn giận, trong miệng liền thốt ra: “Lớn mặt, cũng dám ...”

Lời này còn chưa nói xong, Bạch Nhất ôn hòa nói: “Không ngại, người này ta biết.”

Dừng lại, hắn nhìn Tô Tiểu Tiểu, nói: “Tiểu Tiểu, người như thế nào lại ở chỗ này?”

Người bình thường khi được hỏi như thế, đều trả lời chính mình vì sao ở chỗ này. Mà giờ này khắc này, Tô Tiểu Tiểu nhìn đến Bạch Nhất, ngay cả chính mình là ai đều đã sớm quên.

110. Chương 110: Săn Sóc

Nàng có chút mồm miệng không rõ hỏi ngược lại: “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

A Nô thần sắc có chút không hồn giận.

Cô nương này như thế nào không lớn không nhỏ như vậy!

Bạch Nhất lại cười nói: “Ta cùng ông chủ hiệu cầm đồ có một số việc cần nói chuyện.”

Dừng lại, hắn liếc mắt A Nô.

A Nô làm gã sai vặt của Bạch Nhất mấy năm, một ánh mắt của Bạch Nhất, A Nô lập tức liền hiểu được ý tứ chủ tử.

Hắn đi đến bên người Tô Tiểu Tiểu, cúi người cung kính nói: “Tô cô nương, trước ngồi xuống đi.”

Tô Tiểu Tiểu chạy trốn cũng có chút mệt mỏi.

Thấy thế, cũng không khách khí.

Nàng ngồi ở ghế trúc trước mặt, cách Bạch Nhất khá gần.

Tô Tiểu Tiểu vừa ngồi xuống, A Nô liền dâng lên một ly trà, mùi hương thoang thoảng lòng người.

Tô Tiểu Tiểu tiếp nhận, liền uống một ngụm.

Nàng cười cười, đối A Nô nói: “Cám ơn A Nô.”

A Nô thấp cúi đầu, vẫn chưa nói thêm cái gì.

Mà lúc này, ông chủ hiệu cầm đồ đã sớm nhìn xem trợn mắt há hốc mồm.

Này ... Này ... Này ... Vị cô nương này đến tột cùng là có thân phận như thế nào?!

Bạch Nhất vừa thấy đỏ ửng trên mặt Tô Tiểu Tiểu dần dần rút đi, hắn mới hỏi nói: “Tiểu Tiểu, như thế nào đột nhiên xuất hiện ở trong này?”

Tô Tiểu Tiểu nhớ tới lời nói của gã sai vặt kia.

Hiệu cầm đồ có khách quý ...

Khách quý.

Tô Tiểu Tiểu nhìn nhìn Bạch Nhất, trong lòng liền hiểu được trong miệng gã sai vặt kia khách quý chính là chỉ Bạch Nhất.

Nàng cũng không thể không biết xấu hổ nói ra nội dung mình vừa mới cùng gã sai vặt kia cãi nhau, nàng hắc hắc nở nụ cười, liền nói: “Ta là nghĩ đến cầm này nọ, như thế nào biết gã sai vặt không cho ta tiến vào, ta thấy hiệu cầm đồ này lại không viết không cho vào, liền cùng gã sai vặt đã xảy ra tranh cãi. Sau đó ...”

Nàng nhúc nhích đầu, ngượng ngùng cười cười.

“Sau đó ta liền thừa dịp gã sai vặt không chú ý, trộm đi vào được.”

Cuối cùng, nàng nhìn nhìn ông chủ cửa hàng.

“Ngượng ngùng nha.”

Ông chủ cửa hàng còn đang phỏng đoán thân phận của cô nương trước mắt, lại thấy cô nương cùng hắn nói chuyện, vội vàng nói: “Là ta lo lắng không chu toàn, còn thỉnh cô nương thông cảm.”

Tô Tiểu Tiểu ha ha cười.

Bạch Nhất trầm xuống, hỏi: “Tiểu Tiểu bạc không đủ dùng?”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi.

111. Chương 111: Ngọc Trâm

Nàng thật sự ngượng ngùng nói không đủ.

Người ta sáng nay vừa mới cho nàng năm trăm lượng bạc, nàng bây giờ thế nhưng lại chạy tới hiệu cầm đồ cầm này nọ ...

Này ...

Nếu hắn hỏi nàng năm trăm lượng bạc kia đã đưa người nào vậy?

Nàng nên trả lời như thế nào?

Nếu nàng nói nàng cầm để mua cửa hàng, hắn khẳng định sẽ biết nàng chuẩn bị làm sinh ý.

Hiện nay nhìn nhìn xung quanh ý trung nhân công tử, hiển nhiên cũng là người hiển quý trong kinh.

Hắn khẳng định sẽ thực khinh bỉ.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu vô cùng rối rắm.

A a a a a a a a a a a a a a a a a!

Nàng phải làm sao bây giờ nha nha nha!

Hiện tại nàng tình nguyện Vân Thư thêm hơn một trăm lượng bạc, cũng không nguyện đổi mặt vấn đề này của Bạch Nhất.

Thấy Tô Tiểu Tiểu cúi đầu, tay càng không ngừng túm góc áo, Bạch Nhất trong lòng cũng là ần ần hiểu được vài phần.

Úc.

Là nan ngôn chi ẩn. (bí mật khó nói)

Hắn cũng không phải không biết xấu hổ bức bách Tô Tiểu Tiểu nói ra.

Hắn thiện người am hiểu ý nói: “Tiểu Tiểu muốn cầm cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, thế này mới đáp: “Cây trầm.”

Nói xong, nàng liền nhỏ xuống linh lung bảo ngọc trầm trên búi tóc của mình.

“Ông chủ, người xem xem, cây trầm này, có thể cầm bao nhiêu bạc?”

Ông chủ tiếp nhận cây trầm trong tay Tô Tiểu Tiểu.

Không xem thì thôi, vừa thấy thì vô cùng giật mình.

Lúc trước khi vị cô nương này vọt vào, hắn vội vàng lướt qua trang phục của vị cô nương này.

Xiêm y cực kỳ bình thường, mặc dù không tính là kém, nhưng không thể nói là tốt được.

Trên búi tóc có cài một cây ngọc trầm.

Làm nổi bật tóc đen như mây, cũng vô cùng đẹp mắt.

Bất quá, ngọc trầm này thoát nhìn giống cây trầm bình thường.

Nhưng là, vừa cầm tới tay, ông chủ tiệm cầm đồ không khỏi thập phần kinh ngạc.

Cây trầm này ...

Cây trầm này cực kỳ xinh đẹp, màu xanh ngọc thật đều.

Lại còn là dương chi ngọc thượng đẳng.

Cầm ở trong tay, cũng không giống như ngọc trầm bên đường nhẹ nhàng, mà là một loại cảm xúc của ngọc.

Nắm trong bàn tay có thể cảm thấy ngọc ý nhị.

Ông chủ cửa hàng cũng coi như đã kiến thức qua rất nhiều vật bất phàm.

Nhưng là cây ngọc trầm trong tay này, khiến hắn không khỏi xem ngây người.

Hắn thật sự là không thể tưởng tượng được, nhìn xa trông như một cây trầm bình thường, tự mình nắm trong tay mới thấy thật kinh diễm.

112. Chương 112: Ngọc Làm Cây Trầm

Ông chủ bỗng nhiên nghĩ đến một ít phu nhân trong kinh thành.

Các nàng gia tài bạc triệu, nhưng lại sợ bị người khác dòm nhó, vì thế trang sức, xiêm y trên người đều là sai người làm thành không thấy được bộ dáng, trừ phi là động đến, nếu không thì chắc chắn không thể nhận ra giá trị trong đó.

Ông chủ lại liếc mắt một cái đánh giá Tô Tiểu Tiểu.

Trong lòng không khỏi đem các phu nhân trong truyền thuyết kia liên hệ cùng Tô Tiểu Tiểu.

Chẳng qua nếu có tiền như vậy, vì sao còn muốn đến tiệm cầm đồ cầm này nọ đâu.

Thật sự quái lạ nha quái lạ.

Nhưng là đảo mắt suy nghĩ lại, hình như thời gian này, những phu nhân đều mê loại xiếc này.

Có lẽ, các nàng cũng chỉ là muốn biết tư vị khi cầm này nọ.

Trong đầu lão bản hiện lên suy nghĩ rất xấu.

Có lẽ vị cô nương trước mắt này, bởi vì ở trong khuê các quá mức nhàm chán, cố ý đến hiệu cầm đồ, trước tiên cầm vật gì đó khiến cho người ta xem thử, rồi sau đó sẽ làm cho người ta giật mình mở to mắt.

Trong lòng lão bản rất là đồng ý với suy nghĩ này.

Cái này chính xác phải gọi là, nhìn người không thể coi tướng mạo (nhìn người đừng nhìn vẻ bề ngoài)

Rất nhiều điều đều không phải chỉ có mắt thấy là thật.

Vì thế, lão bản thật cẩn thận hỏi: “Cô nương, xin hỏi cây ngọc trâm này tên gọi là gì?”

Tô Tiểu Tiểu vừa định nói linh lung bảo ngọc trâm, nhưng lời nói còn chưa xuất khẩu, lại vội vàng nuốt đi xuống.

Vừa mới nhìn vẻ mặt của lão bản, liền biết linh lung bảo ngọc trâm này vô cùng trân quý.

Mà lai lịch của linh lung bảo ngọc trâm này, Tô Tiểu Tiểu biết.

Là đồ cưới của Đoan Mộc Lang Hoàn

Đoan Mộc gia được xem như là một gia tộc hiển hách đứng đầu trong kinh thành.

Còn nữa, Đoan Mộc Lang Hoàn làm hoàng hậu.

Nếu nàng cứ tùy tiện nói ra linh lung bảo ngọc trâm như vậy, nói không chừng thân phận sẽ bị tiết lộ.

Sống trong giang hồ, sao có thể không dùng đao. (ý nói động thủ)

Nếu không dùng đao, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hành vi, lời nói.

Cho nên ...

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Ngọc trâm này liền tên là ngọc trâm, không có tên hoa lệ nào khác cả, giống như ngọc làm cây trâm. Ngọc, bản chất giống như hoa sen, cao nhã mà tinh khiết, tên quá mức hoa lệ tựa hồ sẽ làm nhục thanh danh của ngọc.”

Lão bản nghe xong, ánh mắt nghiêm nghị bắt đầu chuyển thành kính trọng.

Vẫn cúi đầu ở một bên phẩm trà, Bạch Nhất liếc mắt nhìn một cái, trong ánh mắt cũng tựa hồ như nhiều chút gì đó.

Lão bản thật lâu mới bình tĩnh, cuống quýt nói: “Cô nương lời nói thật đúng.”

113. Chương 113: Ngọc Trâm Xứng Mỹ Nhân

Dừng lại, trong mắt lão bản không hỏi hơn vài phần tán thưởng.

“Cô nương lần này nói, thập phần hữu lý, làm cho ta được mở mang tầm mắt.”

Mặc dù nói như vậy, trong lòng lão bản vẫn là thực âm u nghĩ.

Xem đi xem đi ...

Khẳng định là tới quấy rối.

Khẳng định là phu nhân trong kinh thành quá mức không có việc gì làm, tìm đến hấn vui đùa đầu.

Một cô nương bình thường như thế nào có khả năng nói ra những lời này đâu?

Cũng chỉ có cô nương trong một gia đình có tiền, được học hành chút ít, mới có thể hiểu được như vậy.

Một cô nương bình thường ...

Có ngọc tốt như vậy, đã sớm thu cất giấu, làm sao còn có thể nói những lời văn nhã này đó như vậy.

Nghe được lão bản nói như vậy, kỳ thật Tô Tiểu Tiểu cũng cảm thấy có chút không tốt.

Nàng bắt quá là chỉ tùy tiện nói mà thôi ...

Nhất thời bộ quần áo bình thường lại trở thành bộ dáng văn nhã ...

Không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy.

Tô Tiểu Tiểu mặt chính sắc.

Nàng nói: “Kia, lão bản, nói cái giá đi.”

Lão bản sững sốt.

A?

Thật đúng là đến đùa thật?!

Lão bản thực cẩn thận quan sát một phen, sau đó mới thật cẩn thận nói: “Năm trăm lượng, cô nương, giá này như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Năm trăm lượng ...

Ở chỗ Vân Thư có năm trăm lượng ...

Mới có một ngàn lượng.

Còn thiếu bảy trăm lượng.

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi: “Cái kia, lão bản, có thể thêm một chút được không? Sáu trăm lượng, như thế nào?”

Lão bản nhú nhú mày.

Này cũng quá hơn đi.

Lúc này, vẫn phẩm trà Bạch Nhất bỗng nhiên ngẩng đầu, hần nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Trong mắt là thần sắc ôn nhuận.

“Tiểu Tiểu, một ngàn hai, người tới chỗ ta lấy.” (vịt: *há hốc mồm**shock toàn tập*Sao anh ý biết chị ý thiếu 1 ngàn 2 vậy?)

Lão bản cũng sững sốt.

Nha nha nha, này ...

Này ...

Chẳng lẽ cô nương này cùng khách quý trước mắt cùng nhau tìm đến hần bày trò vui?

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, sững sốt.

Bạch Nhất cười nói: “Cây trà này thoát nhìn không sai.”

Tô Tiểu Tiểu cắn môi.

“Ta là muốn cầm đồ.”

“Ta biết. Chờ người về sau có bạc, lại đến tìm ta chuộc đồ, như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu cân nhắc một phen, cũng hiểu được không sai.

Lão bản hiệu cầm đồ này khẳng định sẽ không ra giá cao như thế này.

Cho nên ...

Tô Tiểu Tiểu cười mở mặt mày.

“Hảo. Cảm ơn A Bạch.”

Lúc này, A Nô cũng coi như chuẩn bị bạc tốt lắm, đặt ở trong túi tiền, đưa cho Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu nhận.

Bạch Nhất vừa đứng lên, hần đi tới trước người Tô Tiểu Tiểu, cúi người đem trâm gài tóc sắp trở về trên búi tóc Tô Tiểu Tiểu.

Hần ôn hòa nói: “Ngọc trâm xứng mỹ nhân.”

114. Chương 114: Vẽ Mặt Thẹn Thùng

Phanh.

Bang bang.

Tô Tiểu Tiểu tim đập bỗng nhiên trở nên rất nhanh rất nhanh.

Bạch Nhất cách nàng thật sự rất gần, nàng thậm chí còn có thể cảm giác được cổ thảo nhiên hương khí trên người Bạch Nhất.

Nếu nói lúc trước là nhất kiến chung tình, như vậy hôm nay là duyên phận gặp lại, lại làm cho sự yêu thích trong lòng Tô Tiểu Tiểu càng thêm sâu sắc.

Nàng không khỏi có chút si ngốc nhìn Bạch Nhất.

Bạch Nhất đạm cười.

“Làm sao vậy?”

Tô Tiểu Tiểu thế này mới hoàn hồn.

Xưa nay nàng vốn da mặt dày, không biết vì cái gì, ở trước mặt Bạch Nhất, liền thẹn thùng xấu hổ biết bao nhiêu lần.

Nàng buông xuống mi, trên gương mặt là một chút màu hồng thẹn thùng.

Mà lúc này, đứng ở sau lưng Bạch Nhất A Nô cũng là thập phần kinh ngạc.

Trời ơi!

Đây là làm sao vậy?!

Bất quá là trong một thời gian ngắn ngủn, hai người như thế nào liền phát triển nhanh chóng như thế?

Hiệu cầm đồ lão bản cuối cùng hiểu được.

Úc.

Nguyên lai vị cô nương này không phải tìm đến hần bày trò vui!

Mà là ý không ở trong lời!

Nếu không tại sao có thể như vậy?

Chắc chắn.

Này tình chàng ý thiếp cố ý ...

Thực tại làm cho người ta kinh ngạc a.

Lão bản hiệu cầm đồ vẫn là thập phần biết điều lén lút ly khai.

A Nô tròn mắt vòng vo chuyển, cũng quyết định lui đi ra ngoài.

Khó được công tử gặp một nữ tử không khiến bản thân mất cảm, lưu lại không gian riêng cho bọn hắn lại như thế nào?

Vì thế, trong không gian nhỏ hẹp nhất thời chỉ còn lại có Bạch Nhất cùng Tô Tiểu Tiểu hai người.

Bạch Nhất mỉm cười nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu vẽ mặt thẹn thùng.

Nàng trong lòng vẫn thực rối rắm.

Ai nha nha.

Hảo khẩn trương hảo khẩn trương.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ.

Hay là ngừng đầu cùng hắn nói nói mấy câu?

Nhưng là nên nói cái gì cho tốt đây?

Ai nha nha nha, hảo thẹn thùng hảo khẩn trương nha.

“Tiểu Tiểu.”

Bỗng nhiên, Bạch Nhất nhẹ giọng gọi.

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên ngừng đầu, chống lại Bạch Nhất ôn nhuận hai mắt.

Của nàng mặt vô cùng đỏ.

Nàng nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

“Sao ... Như thế nào?”

Bạch Nhất cười nói: “Tiểu Tiểu thoát nhìn thực khẩn trương.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc, gãi gãi đầu.

Nàng nói: “Có sao?”

Bạch Nhất vừa nói: “Có.”

Thực trăm nghìn chặt sắt nói

115. Chương 115: Nhân Sinh Nếu Còn Gặp Lại

Tô Tiểu Tiểu nghe được lời nói trăm nghìn chặt sắt của Bạch Nhất.

Mặc danh kỳ diệu, nàng bỗng nhiên liền trở nên lớn mật.

Nàng thực sự nhìn Bạch Nhất.

Nàng nói: “Đúng vậy, ta thực khẩn trương.”

Bạch Nhất hơi hơi sửng sốt.

Tựa hồ vẫn chưa đoán trước qua Tô Tiểu Tiểu sẽ nói trắng ra như vậy.

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Người gần ta quá, cho nên ta khẩn trương.”

Nàng tròn tròn mắt, trong mắt lóe sáng lóe sáng, là một loại chờ đợi trước nay chưa có.

Một loại đối tình yêu mong mỏi.

Nàng tại đây Trường Nhạc vương triều, cô độc không ai giúp.

Người chung quanh cũng không tin cậy.

Ngựa đực người quái dị hoàng đế lại như thế.

Thái Hậu lại như vậy.

Phi tử cũng là lục đực với nhau, người lừa ta gạt.

Bên người Tổ Văn cùng Ế Văn quá mức bảo thủ phong kiến, cùng nàng cũng không thể cùng nàng trở thành một khối. Bình thường cùng các nàng nói chuyện phiếm, luôn ông nói gà, bà nói vịt, đàn gảy tai trâu.

Mà nay, nàng gặp được một nam nhân làm cho nàng tâm động.

Cho dù thời gian nhận thức thực ngắn.

Nhưng là, nàng lại luôn luôn có một loại ảo giác.

Bọn họ hai người giống như sớm quen biết.

Sự ôn hòa của nam tử, sự săn sóc của nam tử, sự sở hữu của nam tử này, nàng rất muốn rất muốn tất cả đều nắm chắc.

Cho nên, nàng nghĩ trực tiếp một chút.

Nàng muốn đem ý tưởng chân thật của chính mình nói cho nam tử tên là Bạch Nhất này.

“A Bạch, ta nghĩ người hiểu được.”

Bạch Nhất liếc mắt nhìn tựa như ôn nhuận, lại thêm một tầng thâm sâu.

Hắn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

Bạch Nhất vừa nói nói: “Ân, ta nghĩ người cũng hiểu được.”

Không có oanh oanh liệt liệt thổ lộ, cũng không có cái gì kinh thiên động địa tình cảm lưu luyến.

Tình yêu tựa hồ cũng liền đơn giản như thế.

Ở trong thời gian ngắn ngủn, ở trong nháy mắt nhìn nhau, tìm được một lý do thuộc loại chính mình.

Nhân sinh nếu có còn gặp lại.

Tô Tiểu Tiểu hy vọng, nhân sinh của nàng về sau, đều vẫn như lúc ban đầu gặp lại giờ phút này chuyện tốt đẹp khó quên.

Sau, Bạch Nhất cùng Tô Tiểu Tiểu hai người liền tại không gian nhỏ hẹp này, ẩn tình đưa tình nhìn nhau hồi lâu.

Cũng không có nói thêm cái gì, nhưng bên trong tình ý cũng là càng ngày càng thâm sâu.

Thẳng đến khi ánh nửa chiều lửa đỏ ngoài cửa sổ ánh vào trong phòng, Tô Tiểu Tiểu mới đột nhiên phát hiện.

A, đã muốn muộn như vậy.

116. Chương 116: Hai Người Đều Là Lần Đầu Tiên

Thăm rồi thăm rồi.

Vân Thư vẫn còn đang chờ nàng đâu.

Bạch Nhất cũng tựa hồ đã biết nàng vội vã muốn đi, rất là săn sóc nói: “Tiểu Tiểu, sắc trời cũng không sớm. Cần ta đưa người trở về sao?”

Nếu không có Vân Thư, không có hoàng cung, Tô Tiểu Tiểu là thập phần vui mừng.

Đừng nói đưa trở về, đưa nàng xuống địa ngục, nàng cũng nguyện ý.

Chính là hiện tại, có Vân Thư, có hoàng cung, trên người nàng còn kèm theo danh hiệu hoàng hậu, nàng phải sớm ngày rời đi hoàng cung, làm cho Đoan Mộc Lang Hoàn triệt để hoàn toàn biến mất, rồi sau đó mới có thể cùng Bạch Nhất diện mạo tư thù.

Tô Tiểu Tiểu lắc lắc đầu.

“Ta còn có một số việc phải làm.”

Dừng lại, nàng trong nháy mắt cười nhìn về phía Bạch Nhất.

“Kỳ thật, ta rất muốn cùng A Bạch tiếp tục ngồi như vậy, mãi cho đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Cho dù, cái gì cũng không nói, ta cũng nguyện ý.”

Bạch Nhất cười.

“Ta tự nhiên cũng là thích.”

Ánh nắng chiều như lửa, Tô Tiểu Tiểu trong mắt Bạch Nhất cũng như ánh nắng chiều vô cùng mê người.

Tô Tiểu Tiểu có thể nói là một người vô cùng lang sói.

Nếu thích một người nam nhân, nàng không hy vọng chỉ có trao đổi trên tinh thần.

Nàng thích nhất chính là thân thể cùng tinh thần song song trao đổi.

Đặc biệt nam nhân giống như A Bạch vậy.

Mặt như quan ngọc.

Tuần đến mức có thể khiến cho ông trời cũng phải ghen tị.

Nàng biết Đoan Mộc Lang Hoàn vẫn là xử nữ.

Điểm này, nàng thực cảm tạ Thượng Quan Mặc.

Thậm chí thực may mắn Đoan Mộc Lang Hoàn bộ dạng không hợp ý Thượng Quan Mặc.

Nàng hy vọng lần đầu tiên của mình ở cổ đại, có thể cấp ột nam nhân mà nàng thật lòng từ tâm linh đến thân thể đều thích.

Mà A Bạch ...

Lại là nam nhân mà nàng thật lòng yêu thích từ thân thể đến tâm linh.

A Bạch không thích nữ nhân, chạm vào nữ nhân sẽ phun.

Điểm này, nàng thực thích thực thích.

Bởi vì nói như vậy, A Bạch tất nhiên cũng không chạm qua nữ nhân.

Hai người đều là lần đầu tiên.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy đây là một chuyện vô cùng thần thánh.

Nàng chủ động cầm tay Bạch Nhất.

Bạch Nhất trong lòng phản xạ muốn nôn.

Nhưng là, không biết vì sao, giờ khắc này trên mu bàn tay truyền đến ấm áp, lại khiến cho trong lòng nảy sinh khác thường. Hắn nhìn Tô Tiểu Tiểu, ánh mắt trở nên ôn nhu, tay vừa chuyển, liền cầm tay nàng.

117. Chương 117: Ngọt Đến Đáy Lòng

“Có một số việc, vẫn là nam nhân chủ động tốt hơn.”

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thực thần kỳ.

“A Bạch, lúc trước A Nô không phải nói người chỉ cần chạm vào nữ nhân sẽ nôn chết đi sống lại sao?”

Bạch Nhất nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu.

“Người ngoại lệ.”

Này ba chữ, rõ ràng không phải là cái gì êm tai, nhưng đến đáy lòng Tô Tiểu Tiểu, cũng là so với ba chữ ta yêu người càng ngọt ngào.

Nàng cười yếu ớt thản nhiên, trong miệng càng không ngừng kêu.

“A Bạch, A Bạch, A Bạch.”

Giờ này khắc này, nàng bỗng cảm thấy trên đời nguyên lai sẽ có cái tên êm tai như thế.

Mỗi một thanh, gọi ở trong miệng, cũng là ngọt đến đáy lòng, giống như một mảnh lá cây, từ không trung bay xuống đến đáy hồ trong lòng của nàng.

Gợn sóng một vòng một vòng nhộn nhạo.

Bạch Nhất liếc mắt một cái trong mắt hơn vài tia nhu tình.

“Tiểu Tiểu.”

Hai cái lại ả tình đưa tình nhìn nhau.

Có câu là, hữu tình nước uống ăn no.

Nay, hai người này thật đúng là là hữu tình nhìn nhau no rồi.

Lại qua một hồi lâu.

Tô Tiểu Tiểu lại đột nhiên nhớ tới.

Chính mình thật sự nên ly khai.

Nhưng là, trong lòng lưu luyến không rời lại làm cho nàng rất là khó có thể dời bước chạy lấy người.

Thẳng đến Bạch Nhất buông tay trước, Tô Tiểu Tiểu mới đứng dậy.

Bạch Nhất vừa thấy nàng nói: “Tiểu Tiểu, mười ngày sau giờ mẹo, chúng ta gặp nhau trước cửa hiệu cầm đồ này.”

Tô Tiểu Tiểu nhớ tới ước định ba ngày sau Trung thu của hai người sáng nay.

Trong lòng quên đi tính, mười ngày sau, cũng chính là sau Trung thu ba ngày.

Nàng không chút do dự gật đầu.

Cho dù đến lúc đó Tố Vân cùng Ế Vân không giúp đỡ nàng ra cung, nàng cũng muốn chính mình ra.

Nàng cũng không tin chính mình không thể ra được!

Vì thế, nàng rất là mạnh mẽ gật đầu.

“Hảo, không gặp không về.”

Sau khi Tô Tiểu Tiểu rời đi, Bạch Nhất còn tại hiệu cầm đồ phẩm trà.

A Nô vào được.

Hắn nhìn công tử nhà mình, hỏi: “Công tử, Tô cô nương lai lịch không rõ, cần ta đi tra một chút sao?”

Bạch Nhất như trước chậm rãi phẩm trà.

Hồi lâu, hần mới nói nói: “Không cần.”

Mặc kệ nàng là ai, hần chỉ biết nàng là người thứ nhất hần gặp mà không phản cảm, lại là nữ nhân mà hần thích.

Không thể.

Sau khi điều tra ra, nếu là Tiểu Tiểu biết, không khỏi sẽ có ngăn cách.

118. Chương 118: Đối Tô Cô Nương Để Bụng

Cho nên ...

Hết thấy vẫn là thuận theo tự nhiên thôi.

A Nô nghe xong, cười nói: “Xem ra công tử là thật đối với Tô cô nương để bụng.”

Bạch Nhất buông chén trà trong tay.

“Kêu lão bản tiến vào. Chuyện lúc trước bị Tiểu Tiểu đánh gãy, còn không có bàn xong.”

A Nô ứng thanh “Là”, sau đó liền đi ra ngoài kêu lão bản vào.

***** mặt trời lặn đường ranh giới *****

Lại nói sau khi Tô Tiểu Tiểu rời đi hiệu cầm đồ, vội vàng liền chạy đi về chỗ Vân Thư.

Vào cửa hàng, nhìn đến Vân Thư còn tại chỗ chờ.

Nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vân Thư gặp Tô Tiểu Tiểu thở hổn hển, cười nói: “Tiểu Tiểu, người vừa đi ăn trộm về hả.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, liền biết đây là vui đùa.

Nàng cũng hay nói giỡn nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta vừa đi ăn trộm về. Người xem, ta trộm được một ngàn hai trăm lượng bạc.”

Vân Thư thoát nhìn không quá tin tưởng.

Hần ngăn người.

Tô Tiểu Tiểu thấy hần không tin, từ trong vạt áo lấy ra một túi tiền.

Nàng đem bạc trong túi tiền đều đổ ra.

Vân Thư tính toán, cười nói: “Gạt người đâu. Mới có hai trăm lượng đâu.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cũng sửng sốt.

A?

Mới hai trăm lượng?

Không có khả năng nha.

A Bạch sẽ không lừa nàng.

Tô Tiểu Tiểu vừa vội gấp run lên rũ tung túi tiền.

Lúc này, một tờ giấy từ trong túi nhẹ nhàng đi ra.

Tô Tiểu Tiểu cùng Vân Thư tập trung nhìn vào.

Này không phải ngân phiếu là cái gì?

Trên ngân phiếu viết đúng là một ngàn lượng.

Không thừa cũng không thiếu.

Tô Tiểu Tiểu an tâm.

Vân Thư giật mình.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, người đến tột cùng đi cầm cái gì?”

Cái gì vậy thế nhưng có thể giá trị một ngàn hai trăm lượng?

Tô Tiểu Tiểu ha ha cười, trong mắt là vô tận ngọt ngào.

“Không nói cho người.”

Vân Thư nhú mày.

Nhưng cuối cùng cũng không có nói cái gì.

Hắn thu bạc của Tô Tiểu Tiểu, sau đó lại thanh toán một chút.

Qua một hồi lâu, hắn đi tìm khế đất ban đầu của ông chủ cửa hàng, Tô Tiểu Tiểu ký lên tên của mình, lại ấn dấu tay.

Tiếp sau đó bàn giao công tác mới hoàn thành.

119. Chương 119: Đó Là Một Vấn Đề Thực Nghiêm Trọng

Tô Tiểu Tiểu thật cẩn thận thu khế đất.

Nàng nhìn cửa hàng.

Trong lòng là tràn đầy vui mừng.

Nàng có cửa hàng của chính mình.

Oa ha ha ha.

Hôm nay ra cung quả nhiên không có đến không một chuyến.

Cái này có phải gọi là cả sự nghiệp và tình yêu đều được?

Một bên Vân Thư gặp Tô Tiểu Tiểu mặt mày hớn hở, trên mặt có loại tình cảm vui sướng.

Hắn cũng từ từ cười nói: “Tiểu Tiểu, người chuẩn bị bán cái gì đâu?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, cười thần bí.

“Chờ cửa hàng của ta khai trương, người sẽ biết.”

Vân Thư thấy thế, cũng không lại hỏi đi xuống.

Dừng lại, hắn cười nói: “Về sau chúng ta liền xem như lân phô.”(cửa tiệm hàng xóm của nhau)

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu, theo thói quen vươn tay, nói câu: “Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Vừa nói xong, nàng liền sững sốt một chút.

Sau đó ngượng ngùng thu hồi tay, đại lực gõ đầu mình.

“Xin lỗi, ngượng quá. Ta quá mức cao hứng, nhất thời quên nơi này ...”

Lời này còn chưa nói xong, Tô Tiểu Tiểu lại lại vỗ vỗ đầu mình.

“Ha ha, Vân Thư người coi như ta cái gì cũng chưa nói đi. Ta chỉ là quá mức cao hứng, cho nên có chút thất thường.”

Vân Thư cười cười.

“Không có việc gì, ta hiểu được.”

Hai người cười cười, Vân Thư còn nói thêm: “Tiểu Tiểu ngươi tính khi nào khai trương?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, nhấp mí mắt.

Đó là một vấn đề.

Đó là một vấn đề thực nghiêm trọng.

Đầu tiên, hoàn cảnh, vị trí của nàng hiện nay không thích hợp thường xuyên ra cung.

Hơn nữa, nàng còn phải làm rất nhiều sản phẩm thì mới có thể đem ra bán.

Còn nữa, cửa hàng cũng cần có người để ý đi?

Nàng không có khả năng lúc nào cũng khắc khắc đều ở.

Chắc chắn.

Tô Tiểu Tiểu nay lại có chút phiền não rồi.

Cửa hàng tuy là có, nhưng là vận hành của hàng vẫn có chút khó khăn.

Tô Tiểu Tiểu trầm ngâm một lát, mới nói nói: “Chờ một thời gian nữa đã. Cửa hàng này bây giờ tạm thời không làm sinh ý, ta cần phải chuẩn bị làm kế hoạch lâu dài đã.”

Vân Thư cũng nói: “Như vậy cũng tốt. Nếu là tùy tiện khai trương, cũng không nhất định có thể có được kết quả tốt. Còn không bằng tính toán tỉ mỉ tuyệt vời. Tiểu Tiểu quả thực thận trọng.”

Dừng một chút, Vân Thư lại nói: “Người nhà ngươi đồng ý sao?”

120. Chương 120: Bụng Làm Dạ Chịu

Thương hành vốn là chuyện vốn phải chịu sự khinh bỉ từ người khác.

Mà nữ tử làm thương hành lại là thế gian hiển thấy.

Thời buổi này, nữ tử nào chẳng nghĩ phải gả ột nam tử làm quan?

Đương nhiên, hẳn cũng không phải nói Tiểu Tiểu không phải là một nữ tử.

Chính là nữ tử một mình đi ra thương hành, nếu không phải trong nhà có vấn đề, tất nhiên sẽ không đi ra ngoài làm như vậy.

Nói khó nghe một chút.

Là tựa như nữ tử thanh lâu.

Nếu không phải thiếu tiền, có ai nguyện ý đưa ra môi hồng cho vạ người thương, một đôi cánh tay ngọc cho vạ người gối đầu đầu?

Ai, có lẽ là gia thế nhà Tiểu Tiểu cô nương khá là thâm đậm đi.

Trong lòng Vân Thư nghĩ như vậy.

Đối với Tô Tiểu Tiểu lại nhiều vài phần thương tiếc.

Ai ai ai.

Thế gian này nữ tử đáng thương thật nhiều nha.

Đương nhiên, Tô Tiểu Tiểu là không có khả năng sẽ biết Vân Thư nghĩ như vậy.

Nếu nàng biết, khẳng định sẽ ôm bụng cười cười to.

Vân Thư này thoát nhìn trông khá bình thường, không hiểu sao lại có thể có những suy nghĩ kì lạ như vậy. Nàng làm sao lại có thể là một nữ nhân có thân thể thâm đậm như vậy?

Bên này Vân Thư miên man suy nghĩ, bên kia Tô Tiểu Tiểu lại là đang vắt hết óc nghĩ phải trả lời như thế nào.

Nàng đương nhiên sẽ không nói cho Vân Thư chân tướng là nàng xuyên qua.

Cũng sẽ không nói cho Vân Thư nàng là hoàng hậu từ trong cung đi ra.

Lại càng không nói cho Vân Thư, nàng là nữ nhi Đoan Mộc gia.

Nàng chỉ biết nói: “Vân Thư, người nhà của ta đã muốn không ở nơi này.”

Lời này, không cùng người nghe tự nhiên không có cùng ý tưởng.

Nàng nay chính là Tô Tiểu Tiểu, mà không phải Đoan Mộc Lang Hoàn.

Cha mẹ của Đoan Mộc Lang Hoàn cố nhiên tồn tại, nhưng chính là cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn, mà không phải cha mẹ Tô Tiểu Tiểu nàng.

Cha mẹ Tô Tiểu Tiểu nàng ở xa trong tương lai thế kỉ hai mươi một nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa.

Mà không phải tại đây Trường Nhạc vương triều này.

Vân Thư vừa nghe, trong lòng thương tiếc càng sâu.

Quả thực thâm đậm.

Nguyên lai người nhà cũng không còn.

Trách không được một mình một người đi ra thương hành.

Mệnh khổ nha mệnh khổ.

Nghĩ như vậy, Vân Thư quyết định.

Một thiếu nữ tử như vậy.

Vân Thư hần nhất định phải hảo hảo bảo hộ!

Bụng làm dạ chịu!

“Tiểu Tiểu, ngươi yên tâm.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

“Yên tâm cái gì?”

Vân Thư ánh mắt trở nên thực anh hùng.

Hắn chính là thương hại nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Ngươi yên tâm là được rồi.”

121. Chương 121: Nương Nương, Cuối Cùng Đợi Được Ngài

Được rồi.

Tô Tiểu Tiểu quyết định thực mặc danh kỳ diệu.

Ánh mắt như vậy rất quái dị.

Bất quá sau khi Tô Tiểu Tiểu liên tưởng tới những lời lúc nãy vừa nói chuyện, nhất thời cũng liền hiểu được nguyên nhân Vân Thư sẽ có loại ánh mắt này.

Nàng cũng không giải thích.

Lại nói, hắn có thể hiểu lắm như vậy, cũng càng tốt cho nàng hơn.

Điều đó, có cái gì không tốt đâu?

Tô Tiểu Tiểu âm thầm cười cười, lại nhìn nhìn sắc trời bên ngoài.

Nàng nói: “Vân Thư, giờ đã không còn sớm. Ta phải về nhà.”

Vân Thư nghe Tô Tiểu Tiểu nói, mới đột nhiên nhớ tới nay sắc trời quả thật có chút muộn.

Hắn cũng nói: “Ân. Chúng ta đi nhanh chút ... Lần sau gặp chứ?”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Nhất định. Cửa hàng của ta còn tại nơi này. Không phải sao?”

Vân Thư nở nụ cười: “Đúng vậy.”

Sau, Tô Tiểu Tiểu cùng Vân Thư cùng nhau đóng cửa hàng, khóa kỹ cửa, cùng Vân Thư nói hẹn gặp lại, mới một mình một người hướng phương hướng hoàng cung đi đến.

Sắc trời bắt đầu tối.

Bất quá Tô Tiểu Tiểu vẫn là nhận được đường.

Lại nói, dấu hiệu hoàng cung rõ ràng như vậy.

Cho dù nàng không biết đường, chỉ cần hướng tới phương hướng đó đi, nàng khẳng định có thể đi đến.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ tới Tổ Vân.

Nàng dừng một chút.

Hôm nay, Tổ Vân đại khái tìm nàng thật lâu đi.

Hiện tại trời đã tối rồi, nàng nhất định thực lo lắng.

Cước bộ Tô Tiểu Tiểu nhanh hơn.

Nàng cũng không thể làm cho Tổ Vân lo lắng. (vịt: Lo rồi còn gì bà chị. Giờ chị mới nghĩ tới người ta ...)

Dù sao cũng là nàng cầu xin người ta mang nàng ra cung.

Kết quả, ra cung còn nháo ra chuyện như vậy.

Nói như thế nào cũng là nàng không đúng.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy, cước bộ lại nhanh hơn.

Ước chừng đi hơn nửa canh giờ, Tô Tiểu Tiểu mới đi đến cách cửa cung một đoạn không xa.

Nàng tránh ở sau một gốc cây đại thụ.

Nàng tìm kiếm thân ảnh Tổ Vân.

Tổ Vân cũng không ngóc.

Nàng không thấy, nàng khẳng định là sẽ đi tìm nàng.

Nếu tìm không thấy, biện pháp tốt nhất chính là trở lại trước cửa cung ôm cây đợi thỏ.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cũng không lo lắng không thể hồi cung.

Dù sao cuối cùng cũng có thể đi vào đi.

Quả nhiên, nàng đứng ở sau gốc cây một hồi lâu.

Chợt nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm vội vàng.

“Nương nương, cuối cùng cũng đợi được ngài.”

122. Chương 122: Sớm Ngày Rời Cung Tuyệt Vời

Tô Tiểu Tiểu đối với thanh âm u oán này.

Tuyệt không kinh ngạc.

Nàng xoay người cười cười.

Trước người, sắc mặt Tố Vân có chút tái nhợt.

Phỏng chừng là kết quả sau khi tìm nàng một ngày.

Tô Tiểu Tiểu nở nụ cười hắc hắc: “Không có việc gì, không phải ta đã trở lại rồi sao?”

Dừng lại, nàng ra về ai oán.

“Ta tìm Tố Vân thật lâu đâu. Nhiều người như vậy, thiếu chút nữa đẩy ta gần chết. Cũng may, ta nhớ rõ đường trở về hoàng cung, bằng không ta cũng không biết phải làm gì cho đúng.”

Tố Vân vừa nghe, tự động tự giác đem sai lầm đặt ở trên người chính mình.

Nàng nức nở vài tiếng.

Nàng nói: “Nương nương, là Tố Vân không tốt. Tố Vân hẳn là đi theo nương nương ngài, không nên làm cho người ta tách chúng ta ra. Nương nương, ngài chịu khổ. Chúng ta chạy nhanh hồi Phượng Khôn Cung đi. Ế Vân chỉ sợ sẽ lo lắng, đều đã trễ thế này.”

Tô Tiểu Tiểu nghe Tố Vân nói như thế, trong lòng cũng là thâm nghĩ.

Chắc chắc.

Người nếu là đi theo ta.

Ta hôm nay chỉ sợ cũng không có những cuộc gặp gỡ tuyệt vời như vậy, khẳng định cũng không gặp được ý trung nhân, càng tìm không thấy nơi mở cửa hàng.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng nghĩ như vậy, ở ngoài mặt vẫn là thực bình tĩnh gạt đầu.

“Được. Hôm nay mọi người đều vất vả.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu cầm tay Tố Vân.

“Tố Vân, người vất vả quá. Hôm nay người nhất định tìm ta thật lâu đi. Ai, nếu ta theo sát sau người, sẽ không đi lạc mất. Lại nói tiếp cũng thực mất mặt, chúng ta thế nhưng có thể lạc nhau.”

Tô Tiểu Tiểu ánh mắt thực chân thành.

“Người xem xem, Tố Vân, mặt đều trắng thành như vậy. Sau khi trở về phải nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tố Vân nghe xong, trong lòng mười phần cảm động.

“Nương nương quan tâm như thế, khiến Tố Vân càng thêm áy náy.”

Tô Tiểu Tiểu khoát tay.

“Không có việc gì.”

Tố Vân thực kiên định nói: “Nương nương, về sau Tố Vân nhất định hội càng thêm trung tâm hầu hạ ngài.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười, cũng không nói cái gì.

Nàng muốn cũng chính là hiệu quả như thế này thôi.

Trước hạ thấp chính mình, sau đó săn sóc người khác.

Cái gì gọi là lung lạc lòng người, ở trong hậu cung lâu lâu cũng sẽ biết.

Hậu cung này, quả thực không phải địa phương thích hợp ở lâu.

Nàng vẫn là sớm ngày rời cung tuyệt vời.

123. Chương 123: Mặt Tựa Hoa Đào

Vừa bước vào Phượng Khôn Cung, Ế Vân liền hé ra khuôn mặt khóc tang chạy đến.

Sắc mặt nàng có chút tái nhợt.

“Nương nương, rốt cục ngài đã trở lại.”

Nàng nhưng là kinh hồn táng đảm một ngày.

Lo lắng Hoàng Thượng tìm đến nương nương, lo lắng Thái Hậu tuyên triệu, lo lắng các nương nương khác tìm đến tra, lại lo lắng nương nương nhà mình bên ngoài xảy ra chuyện.

Cũng may, hôm nay bình an vô sự vượt qua.

Cả Hoàng Thượng và Thái Hậu nương nương, đều không có một ai bước vào Phượng Khôn Cung.

Bằng không, nàng đâu có chín cái mệnh cũng không đủ dùng.

Ra cung cái gì, rất nguy hiểm rất khủng bố.

Lần sau vô luận nói như thế nào, cũng không thể lại tiếp tục làm cho nương nương chạy ra đi.

Ế Vân âm thầm hạ quyết tâm.

Tô Tiểu Tiểu trước làm cho Tổ Văn đi nghỉ ngơi, rồi sau đó lại trấn an Ế Vân một phen.

“Hôm nay không phát sinh sự tình gì đúng không? Bệ hạ có tới sao? Thái Hậu thì sao? Các phi tần khác thì sao?”

Ế Vân lắc lắc đầu.

“Bẩm nương nương, hôm nay cũng không có đại sự gì phát sinh, bệ hạ, Thái Hậu cùng các nương nương khác cũng không có tới quá. Chính là ...”

Nói đến đây, hai mắt Ế Vân nước mắt lưng tròng nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Nương nương, ngài rốt cuộc đừng ra cung. Hôm nay đã làm ta sợ muốn chết, ta cỡ nào sợ hãi bệ hạ hoặc là những người khác đến Phượng Khôn Cung. Ô ô, nương nương, ngài lần sau thật sự không cần lại đi ra đi.”

Tô Tiểu Tiểu cũng không có tỏ thái độ, chính là lại trấn an Ế Vân một phen.

Ế Vân thế này mới trở về nghỉ tạm.

Trong điện, nhất thời cũng chỉ còn lại một mình Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu nhìn chung quanh trang sức phiền phức, trong lòng không khỏi càng nhớ đến cửa hàng của mình.

Còn có A Bạch.

Nhớ tới A Bạch, Tô Tiểu Tiểu trong lòng một trận ngọt ngào.

Của nàng tay trái nhẹ nhàng khoát lên mu bàn tay phải.

Hôm nay A Bạch cầm tay phải của nàng.

Cái loại cảm giác ấm áp này.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy chính mình khó có thể quên.

Nàng tùy ý thay đổi một thân xiêm y đơn giản, đi đến trước gương trang điểm, phát hiện búi tóc mình có chút hỗn độn, chắc là vừa nãy thay quần áo làm rối.

Bên trong gương phản chiếu bóng hình Tô Tiểu Tiểu, hai tròng mắt hàm thu thủy, hai má đỏ ửng, mặt như hoa đào.

Tô Tiểu Tiểu nhìn, chỉ cảm thấy bộ dáng bản thân mình tối nay tựa hồ so với thường ngày thêm điểm lệ vài phần.

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười.

Bỗng dưng, ánh mắt của nàng rơi xuống búi tóc đang cài linh lung bảo ngọc trầm.

124. Chương 124: Bữa Tiệc Đêm Trung Thu

Ánh mắt của nàng thêm vài phần nhu tình.

Nàng bắt ngọc trầm, nhẹ nhàng mà nắm ở trong tay.

Ngọc trầm có chút lạnh lẽo, bắt quá tay Tô Tiểu Tiểu cũng là nóng hừng hực.

Chỉ chốc lát, ngọc trầm cũng biến ấm.

Tô Tiểu Tiểu mặt mày mím cười.

Nhớ tới không lâu, A Bạch tới gần như thế, rồi sau đó vẻ mặt nhu tình đem căn linh lung bảo ngọc trầm này cầm ở trên búi tóc, cuối cùng còn thấp giọng nói câu.

“Ngọc trầm xứng mỹ nhân.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghĩ tới, tâm hoa nổ phóng.

Lời tâm tình, nàng cũng không phải chưa từng nghe qua, nhưng có thể nói êm tai như thế, trước mắt Tô Tiểu Tiểu mới chỉ gặp được duy nhất A Bạch một người.

Kỳ thật, Tô Tiểu Tiểu để ý cũng chỉ có A Bạch.

Chỉ có là người mà mình để ý, tự nhiên là so với người mà mình không thèm để ý nói ra càng thêm êm tai gấp vạn lần.

Tô Tiểu Tiểu nắm ngọc trầm, ngóng nhìn ánh trăng bên ngoài.

Ánh trăng thực tròn, bóng đêm như nước.

Đất trời một mảnh tĩnh lặng.

Lòng Tô Tiểu Tiểu cũng thực tĩnh.

Khóe môi của nàng gợn lên một chút tươi cười.

Lúc trước, nàng thường oán giận ông trời không công bằng, làm cho nàng xuyên qua thành một hoàng hậu không được sung, sau đó lại gặp được một tên hoàng đế ngựa đực, rồi không rõ biết bao nhiêu phi tử chỉ biết người lừa ta gạt.

Hiện tại.

Nàng không bao giờ nữa oán giận.

Nhân sinh rất dài, dù sao cũng có những thời điểm ta gặp được những chuyện mà mình không hài lòng.

Chính là không hài lòng qua đi, đó là hoa mỹ thả hồng. (mây mù qua đi, bầu trời lại sáng)

Mà nay, A Bạch chính là thả hồng mà nàng đang chờ đợi.

***** ngàn năm chờ một hồi đường ranh giới *****

Rất nhanh đã đến Trung thu.

Tô Tiểu Tiểu dù có trông chờ ngàn lần, vạn lần thì cũng phải là sau Trung thu ba ngày.

Vì thế, ở trong cung khi mà mọi người vì bữa tiệc đêm trung ồn áo huyên náo, chỉ có một mình Tô Tiểu Tiểu thực nhàn nhã ngồi đếm xem ở ngoài Phượng Khôn Cung có bao nhiêu cây.

“Ai nha, nường nường, ngài nhanh đi thay quần áo đi.”

Tổ Vân thấy Tô Tiểu Tiểu nhàn nhã như vậy, nhú mày, vội vàng thúc giục.

Tô Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Ta cảm thấy như vậy rất tốt, không cần thiết phải đổi lại quần áo gì cả.”

Tổ Vân nói: “Nường nường, hàng năm bữa tiệc đêm Trung thu, mỗi người đều cần trang phục tham dự nha. Huống chi, nường nường ngài là người đứng đầu lục cung đâu?”

Tô Tiểu Tiểu buông tiếng thở dài.

Ế vẫn cũng khuyên giải nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Nường nường, nếu ngài không xuất hiện, hoàng đế bệ hạ cùng Thái Hậu nường nường tất nhiên sẽ mất hứng.”

Ai.

Tô Tiểu Tiểu buông tiếng thở dài.

Nàng ghét nhất phải tham dự yến hội.

Phải đối mặt nhiều người nàng không thích như vậy.

Tô Tiểu Tiểu thực phiền não.

Tô Tiểu Tiểu thực không nghĩ đi tham gia cái quỷ gì tiệc tối Trung thu.

Sau đó nhìn một đồng lớn nữ nhân hết trái lại phải, mang theo mặt nạ nịnh hót ngựa đực hoàng đế!

Nhưng là, Tổ Vân Ế Vân nói cũng đúng.

Mặc dù nàng xác thực không muốn đi.

Nhưng là, thân thể của nàng hiện nay vẫn là hoàng hậu.

Là người đứng đầu lục cung.

Nếu nàng không xuất hiện, khẳng định sẽ trở thành đầu đề câu chuyện cho người khác lưu lại.

Đến lúc đó, nàng càng khó có thể ra cung.

Tô Tiểu Tiểu thở dài.

“Được rồi. Tổ Vân, người cho ta chọn một bộ quần áo không nhiều trang sức như vậy đi. Đừng đem ta trở thành giống như bông hoa, con bướm.”

Tổ Vân vừa nghe, thế này mới thở ra một hơi.

Nàng chỉ sợ tính tình nường nường lại bắt đầu nháo, nếu là nường nường không xuất hiện tại bữa tiệc, các nàng chắc chắn bị mắng.

Ế Vân thấy khuyên giải thành công, cũng vội vàng đi làm chuyện của mình.

Tổ Vân chọn một bộ cung trang màu hồng sậm, trên có thêu hình phượng hoàng tung cánh.

Tô Tiểu Tiểu vừa thấy, vừa định nhú mi.

Tổ Vân đã nói: “Nương nương, ngài là hoàng hậu, hôm nay tham dự tiệc tối, phải mặc xiêm y này.”

Tô Tiểu Tiểu thế này mới không nói gì.

Sau khi Tổ Vân giúp Tô Tiểu Tiểu mặc vào cung trang, cười nói: “Nương nương, đã nhiều ngày trở nên xinh đẹp hơn. Mặc vào bộ trang phục này, càng thêm tuyệt mỹ. Hôm nay, nương nương ngài chắc chắn kinh diễm toàn trường.”

Tô Tiểu Tiểu không nghĩ như vậy.

Có Thái Hậu đẹp đến không nói lên lời, còn có Thực phi diễm lệ, Hoàng quý phi đoan trang tao nhã, Vân Chiêu nghi xinh đẹp hơn người, Vân Quý nhân thanh lệ uyển chuyển, hàm xúc, dù nàng có đẹp mặt như thế nào, cũng khó có thể so sánh với các nàng.

Hậu cung này, tôi không thiếu đó là nữ tử xinh đẹp tuổi trẻ.

Các nàng vì quân vương vui mà vui, vì quân vương buồn mà buồn theo.

Mà Tô Tiểu Tiểu nàng không muốn lâm vào.

Chỉ nguyện ý vì người mà mình để ý vui mà vui, buồn mà buồn.

Hoàng đế như thế nào, nàng một chút cũng không để ý.

Tổ Vân bắt đầu vì Tô Tiểu Tiểu trang điểm.

Nàng vẫn phi phượng tường loan kẻ (vịt: không biết nó là gì nha), rồi sau đó chọn mấy chiếc trâm có vẻ ngoài rực rỡ, đang muốn hướng lên búi tóc Tô Tiểu Tiểu cài vào.

125. Chương 125: Thượng Quan Thanh

Nhìn xuyên thấu qua gương đồng hình bóng, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ lại ngày kia lúc A Bạch vì nàng xuyên linh lung bảo ngọc trâm.

Trong lòng nàng không khỏi hơn vài tia ngọt ngào, thần sắc cũng dần dần nhu hòa.

Tổ Vân thấy thế không khỏi hỏi: “Nương nương nghĩ đến chuyện vui gì vậy? Cười thật là cao hứng.”

Tô Tiểu Tiểu hoàn hồn, mím môi cười nói: “Ta đang suy nghĩ, hôm nay tham dự yến hội trừ bỏ các phi tử, còn có ai?”

Tổ Vân cười trả lời: “Đương nhiên còn có huynh đệ của bệ hạ. Tiệc đêm Trung thu là gia yến mà.”

Dừng lại, bỗng nhiên trong mắt Tổ Vân nhiều hơn vài tia chờ mong.

“Vương gia cũng tới nữa. Trung thu hàng năm, Vương gia đều chạy gấp từ biên cương trở về để tham dự tiệc tối. Không biết có bao nhiêu cung nữ trong cung mong khi hầu hạ ở trong điện tối nay được nhìn thấy dung mạo tuyệt vời của Vương gia đâu.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cũng nổi lên hứng thú.

“Tuyệt sắc Vương gia này là đại hoàng tử mà các người đã nói lúc trước?”

Tổ Vân gật gật đầu: “Đúng vậy, nương nương.”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Ngô, đêm nay ta nhất định phải nhìn xem bộ dáng của vị Vương gia này xem có bao nhiêu tuấn mỹ.”

Tổ Vân vì Tô Tiểu Tiểu đội một chiếc trâm gài tóc cuối cùng, rồi sau đó cười nói: “Nương nương nhất định sẽ kinh diễm . Hoàng đế bề hạ bộ dạng cũng là cực kỳ tuần lãng, nhưng so với Vương gia, trên thực tế còn kém vài phần.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, rất là ngạc nhiên.

Nàng vẫn nghĩ rằng trong cảm nhận của Tổ Vân, hoàng đế là lớn nhất, hoàng đế là tốt nhất, hoàng đế là tối cường.

Cho dù có ai đó so với hoàng đế có tuần mỹ hơn nữa, Tổ Vân cũng sẽ không nói ra .

Không nghĩ tới, hôm nay thế nhưng có thể nghe thấy từ trong miệng Tổ Vân đánh giá kinh người như vậy.

“Vương gia tên gọi là gì? Là người như thế nào?”

Tổ Vân nói về Vương gia, tựa hồ có chút cao hứng phấn chấn.

Trong ánh mắt chợt lóe chợt lóe .

Nàng vội vàng nói: “Vương gia tên là Thương Quan Thanh, là một chủ tử vô cùng tốt. Vương gia tính tình ôn hòa, chưa bao giờ đối với hạ nhân mắng to. Có thể làm nô tỳ cho Vương gia, cũng không biết tu bao nhiêu năm phúc khí.”

Tô Tiểu Tiểu mị hí mắt: “Như thế xem ra, Tổ Vân là rất muốn đi làm nô tỳ cho Thương Quan Thanh Vương gia?”

Dừng lại, Tô Tiểu Tiểu bốn cợt cười nói: “Chỉ sợ Tổ Vân nghĩ đến không phải nô tỳ, mà là người làm ấm giường đi.”

Tổ Vân lập tức hé ra khuôn mặt đỏ bừng.

126. Chương 126: Vương Gia Là Mĩ Nam

“Nương nương chớ có nói lung tung. Tổ Vân chính là đối Vương gia có chút ngưỡng mộ mà thôi. Hơn nữa, ấm giường cái gì, Tổ Vân cũng không dám vọng tưởng. Lại nói, Vương gia không thích nữ sắc, như thế nào cần nữ tử ấm giường đâu?”

Nghe Tổ Vân nói như vậy, hứng thú của Tô Tiểu Tiểu đối với Thương Quan Thanh càng lớn hơn nữa.

Đối với Trung thu tiệc tối cũng không chán ghét như vậy.

Có mĩ nam dễ nhìn, điều này chính là lý do duy nhất khiến Tô Tiểu Tiểu muốn đến Trung thu tiệc tối này.

***** Vương gia là mĩ nam đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu rất sớm đã đến.

Đối với trường hợp như thế này, không nên đến quá muộn.

Nàng cũng không muốn khiến người ta để ý.

Trước một khắc, Tô Tiểu Tiểu đã đi.

Không nghĩ tới khi đi đến, Vân Chiêu nghi cùng Vân Quý nhân đã đến.

Hai người bọn họ đang thân mật nói chuyện với nhau, thấy Tô Tiểu Tiểu, cuống quýt đứng dậy hành lễ.

Tô Tiểu Tiểu làm cho các nàng miễn lễ xong, mới hướng vị trí của mình đi đến.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi nói: “Nương nương, thực sớm đâu.”

Tô Tiểu Tiểu chọn chọn mi: “Hai vị muội muội còn sớm hơn đâu.”

Vân Chiêu nghi nhẹ giọng nói: “Tiệc tối Trung thu mấy năm vừa rồi, nương nương luôn là người đến cuối cùng.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trong lòng đối Đoan Mộc Lang Hoàn bỗng nhiên có vài phần đồng tình.

Đoan Mộc Lang Hoàn đến cuối cùng, cũng không phải bởi vì tự cao tự đại, mà là bởi vì có thể khiến cho hoàng đế chú ý.

Chỉ tiếc ...

Ai.

“Năm ngoái là năm ngoái, năm nay là năm nay. Bản cung sớm đi đến, không thể làm cho người khác chờ được, không khéo lại nói bản cung cái giá lớn.”

Vân Quý nhân cười nói: “Nương nương đừng nói vậy. Chẳng qua hiện nay bệ hạ đối nương nương sủng ái như thế, cũng tất nhiên không có người dám nói cái gì.”

Vân Quý nhân vừa nói xong, Tô Tiểu Tiểu liền lập tức sững sờ.

Cái gì?

Sủng ái?

Người quái dị hoàng đế đối với nàng?

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

“Muội muội đừng có nói vậy. Hoàng đế khi nào thì sủng ái ta? Con mắt nào của người nhìn thấy?”

Vân Quý nhân cười trộm nói: “Tỷ tỷ ngài cũng đừng che giấu. Trước đó vài ngày, hoàng đế bệ hạ không phải thường xuyên đi Phượng Khôn Cung của tỷ tỷ sao? Nếu là nương nương ngài hoài thai tử, hoàng quý phi cũng không dám nói cái gì đó.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe.

Thế này mới yên lòng.

127. Chương 127: Chờ Đợi

Nguyên lai là nói cái này.

Trong lòng nàng cười lạnh một tiếng.

Hoàng đế là thường xuyên đi Phượng Khôn Cung của nàng, chẳng qua đều bị nàng khiến cho tức giận phải bỏ đi.

Cứ như vậy, làm sao khả năng nàng hoài thai tử?

Tô Tiểu Tiểu hạ mắt, không thềm nhắc lại.

Vân Quý nhân cũng là người cái biết điều, thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu không đúng, cũng không lên tiếng.

Một hồi lâu, lại cùng Vân Chiêu nghi ở bên cạnh khe khẽ nói nhỏ.

Tô Tiểu Tiểu giương mắt liếc.

Chỉ thấy đôi biểu tỷ muội này cảm tình thập phần tốt đẹp, nếu không phải ngày đó đánh vỡ chuyện tốt của các nàng, đánh chết Tô Tiểu Tiểu nàng cũng sẽ không hướng đến tầng suy nghĩ kia.

Người trong hoàng cung này, quả thực kỳ diệu.

Sau đó không lâu, nhóm phi tần được sủng ái cũng dần dần vào bàn.

Các nàng thấy hoàng hậu đến sớm như vậy, cũng có chút sợ hãi.
Tiệc tối đã đến giờ.
Tô Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn xuống.
Ghế trống còn có ba cái.
Dựa theo tôn ti, nàng là hoàng hậu, theo lý nên ngồi ở bên trái hoàng đế.
Mà nay, bên phải nàng còn có hai vị trí.
Một cái là Thượng Quan Mặc, một cái khác còn lại là Thái Hậu.
Xuống phía dưới bên trái một chút vị trí thứ nhất, thực rõ ràng, không cần đoán cũng biết, chính là trong truyền thuyết giống như trích tiên nhưng không gần nữ sắc Vương gia.
Ngô.
Tốt lắm thực không sai.
Vị trí của nàng là hoàng hậu, là vị trí quan sát Thượng Quan Thanh tốt nhất.
Nàng vui vẻ rạo rức chờ đợi.
Qua một hồi lâu, Thái Hậu cùng hoàng đế đến đây.
Thái Hậu thật sự là ... Xinh đẹp.
Ở trong ấn tượng của Tô Tiểu Tiểu, trong kịch truyền hình Thái Hậu đều là mặc thâm sắc quần áo, cho rằng loại này là thập phần trang trọng, rất khí thế.
Mà nay Thái Hậu, ăn mặc so với nàng còn diễm.
Này ...
Này thật sự cũng không thể nói cái gì.
Hoàng cung này, cũng quá rối loạn.
Thôi thôi.
Dù sao nàng sớm hay muộn cũng rời đi, dù có loạn hơn nữa cũng không quan hệ cùng nàng.
Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cũng đi theo một chúng phi tần đứng dậy hành lễ.
Thái Hậu ngẩng cao đầu hiên ngang tiến vào, khi nhìn đến Tô Tiểu Tiểu, sắc mặt rất là không tốt.
Đến khi nhìn thấy phượng sai lóa mắt cài trên búi tóc của nàng, sắc mặt lại trầm xuống dưới.
Hoàng đế nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, trong lòng nhưng thật ra có vài phần kinh diễm.
Bất quá mấy ngày không thấy, Đoan Mộc Lang Hoàn lại trở nên xinh đẹp hơn.

128. Chương 128: Tranh Đấu Gay Gắt

Yến hội rất nhanh mà bắt đầu.
Cho dù người còn chưa có tới đủ.
Nhưng dù sao cũng không có lý do như là chờ hoàng đế.
Nên chỉ cần hoàng đế đến đây, yến hội là có thể bắt đầu.
Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thực nhàm chán.

Nàng hết nhìn qua trái lại nhìn sang bên phải, phía dưới các phi tần đều đang ngồi nói chuyện vui vẻ, Hoàng đế cũng đang cùng Thái Hậu nói chuyện, Hoàng quý phi cũng ngẫu nhiên cùng Thái Hậu nói cười, ngẫu nhiên đối với Hoàng đế phóng điện.

Tô Tiểu Tiểu ngồi một mình ăn này nọ.

Một hồi lâu, Thượng Quan Mặc chú ý tới Tô Tiểu Tiểu yên lặng không nói, hần hỏi: “Hoàng hậu, như thế nào không nói lời nào?”

Tô Tiểu Tiểu nhìn Thượng Quan Mặc liếc mắt một cái, nói: “Có chút buồn.”

Thượng Quan Mặc nghĩ nghĩ: “Như vậy nha.”

Hần bỗng nhiên vỗ vỗ tay: “Nếu hoàng hậu cảm thấy buồn, kia không cần dựa theo trước đó đã an bài, trước biểu diễn một chút để cho hoàng hậu giải buồn.”

Lời này vừa nói xong, nhất thời xung quanh im lặng.

Tất cả ánh mắt đều phóng trên người Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy nhu bị người đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy.

Nàng có chút xấu hổ.

Nàng lén lút trừng mắt nhìn Thượng Quan Mặc.

Kính nhờ, hoàng đế, nỗi buồn của ta là nỗi buồn trong lòng, không phải cảm thấy buồn như vậy.

Thượng Quan Mặc cũng không để ý, chính là xem Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái.

“Hoàng hậu, càng ngày càng trở nên xinh đẹp hơn.”

Mặc dù hai người cũng không có động tác gì quá khích, nhưng từ góc độ phía dưới, hay là góc độ từ Thái Hậu nhìn ra, lại biến thành một bộ hình ảnh liếc mắt đưa tình.

Tô Tiểu Tiểu cảm giác được trên người tên bắn lén càng ngày càng nhiều.

Ai nha nha.

Kính nhờ nha.

Các người đừng hiểu lầm.

Ta cùng Hoàng đế thật sự không có gì.

“Chậm đã.” Lúc này Thái Hậu mở miệng: “Thanh vương gia còn không có đến đâu, Hoàng đế, chờ Thanh vương gia đến đây rồi hãy cho bắt đầu biểu diễn đi lên đi.”

Thượng Quan Mặc nhú mày: “Thanh vương gia này cái giá nhưng thật ra càng lúc càng lớn, yển hội bắt đầu lâu như vậy, còn không có đến, làm cho trẫm cùng Thái Hậu đợi lâu, rất kỳ cục.”

Hoàng quý phi lúc này ha ha nở nụ cười: “Bệ hạ không cần tức giận, đợi khi Thanh vương gia đến đây mới hảo hảo trừng phạt hắn.”

Nhất thời vốn ít lời Trần phi lại mở miệng nói: “Bệ hạ, có thể là Thanh vương gia từ biên cương chạy về kinh thành trên đường gặp việc gì đó ngoài ý muốn. Thanh vương gia ngàn dặm xa xôi từ biên cương chạy về, một mảnh tấm lòng son chứng giám.”

129. Chương 129: Hoàng Cung Đây Quả Nhiên Thực Sự Là ...

Thực phi nhìn Trần phi liếc mắt một cái, cười trêu nói: “Yêu, ai chẳng biết rằng Thanh vương gia một tháng trước đã từ biên cương xuất phát hồi kinh, dù cho có đường xa tới mấy, cũng không cần một tháng đi? Chẳng lẽ Thanh vương gia bị tắc ở trên đường? Hoặc là xe ngựa bị rơi vào lầy lội?”

Lời này mang hàm nghĩa trào phúng rõ ràng đến Tô Tiểu Tiểu cũng nghe đi ra.

Trần phi cũng không tức giận, nàng chính là thản nhiên nhìn Thục phi liếc mắt một cái, liền trầm mặc không lên tiếng.

Thục phi hừ hừ, cũng không nói gì nữa.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi cũng cúi đầu ngồi ăn này nọ.

Chỉ có Hoàng đế sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này, Thái Hậu nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Ngữ khí không tốt.

“Không khí trong điện thật là tốt đẹp.”

Hoàng quý phi lập tức nói tiếp: “Đúng vậy nha, nô tì thân mình rất tốt, làm sao lại cảm thấy buồn đâu.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, chỉ biết hai người kia nhắm vào nàng.

Nàng cũng không nói lại các nàng, cúi đầu tiếp tục yên lặng ăn cái gì.

Hừ.

Nàng không nói chuyện, xem các nàng còn có thể nói cái gì nữa.

Cái đó gọi là, một cây làm chẳng nên non.

Quả nhiên, thấy Tô Tiểu Tiểu không nói lại, dù có muốn nháo cũng không nháo được.

Hoàng đế tiếp tục sắc mặt không tốt.

Lại đợi một hồi, Thanh vương gia còn không có đến.

Hoàng đế không kiên nhẫn, mệnh lệnh thái giám: “Các người đi thúc giục đi, như thế nào Thanh vương gia còn chưa đến?”

Thái Hậu thấy Hoàng đế tính tình không được, khuyên nhủ: “Hoàng đế đừng nóng giận, gia yến đang êm đẹp như thế này, chớ nên vì Thanh vương gia mà hỏng mất.”

Hoàng quý phi cũng nói: “Đúng vậy, bệ hạ. Chớ nên vì Thanh vương gia mà sinh khí.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cảm thấy kỳ quái.

Như thế nào mà người trong cung tựa hồ cũng không vui mừng chào đón Thanh vương gia?

Giống như cũng chỉ có một mình Trần phi sẽ vì Thanh vương gia nói chuyện?

Ở phía sau Tô Tiểu Tiểu Tổ Vân tựa hồ nhìn ra Tô Tiểu Tiểu nghi vấn, nàng tiến đến bên tai Tô Tiểu Tiểu nói: “Nương nương, nhà mẹ đẻ Trần phi nương nương cùng Thanh vương gia xưa nay quan hệ khá tốt.”

Úc.

Thì ra là thế.

Tô Tiểu Tiểu bưng tỉnh đại ngộ.

Nàng cũng thấp giọng tiến đến bên tai Tổ Vân hỏi: “Như thế nào những người khác đều giống như thực không thích Thanh vương gia?”

Tổ Vân thấp giọng trả lời: “Thanh vương gia không được sủng.”

Tô Tiểu Tiểu lại gật gật đầu.

Chắc chắn, không được sủng sẽ không có người thích, không có người hỗ trợ nói chuyện.

Hoàng cung này quả nhiên thực sự là ...

130. Chương 130: Chờ Nha Chờ Nha Chờ ...

Tô Tiểu Tiểu chờ nha chờ nha chờ ...

Nàng đợi cho hoa đều héo rũ cả, cái kia trích tiên Vương gia trong truyền thuyết thủy chung không có xuất hiện.

Hoàng đế nổi giận.

Thái Hậu cũng nổi giận.

Người phải đi thúc giục sau khi trở về, mới biết được biên cương đã xảy ra đại sự khẩn cấp, Vương gia không thể không lập tức chạy về, bảo vệ an nguy của Trường Nhạc vương triều.

Hoàng đế vừa nghe, điều này xác thực không thể nói cái gì.

Vương gia vì an nguy của quốc gia, gia yến cũng không thể tham gia, này trừ bỏ ca ngọ, còn có thể nói cái gì.

Vì thế, hoàng đế đành phải phần nộ nói: “Đợi sau khi Thanh vương gia bình định bạo loạn, hồi kinh sẽ được thưởng.”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng trung thở dài, trên mặt có chút thất vọng.

Tổ Vân phía sau cũng là vẻ mặt thất vọng.

Lúc này, rất sớm liền xem Tô Tiểu Tiểu không vừa mắt hoàng quý phi nói: “Yêu, Hoàng hậu nương nương thoát nhìn thực mất mát đâu.”

Dừng một chút, Hoàng quý phi hơi trào phúng nói: “Hoàng hậu nương nương không thấy Thanh vương gia, thoát nhìn vô cùng thất vọng.”

Hoàng quý phi cường điệu như thế.

Hàm nghĩa chính là: Hoàng hậu cùng Thanh vương gia trong lúc đó có cái gì bí mật không thể cho ai biết ...

Thượng Quan Mặc cũng không thèm ghé mắt nhìn.

Nhất thời, rầm lạp, tất cả ánh mắt đều trước sau rơi xuống trên thân thể của nàng.

Hưng tai nhạc họa, có đồng tình, cũng có mắt lạnh đối đãi.

Tô Tiểu Tiểu cũng không để ý.

Nàng khoát tay.

“Thanh vương gia cùng Hoàng đế bề hạ chính là huynh đệ, bản cung quan tâm tới ca ca cũng không có gì sai. Chẳng lẽ là Hoàng quý phi cảm thấy bản cung hãnh là không quan tâm? Như vậy mới có thể thể hiện hoàng gia ấm lạnh?”

Hoàng quý phi ngượng ngùng cười, bị Tô Tiểu Tiểu nói như vậy, nàng nhưng thật ra không biết nên nói cái gì.

Nàng đành phải đem cầu cứu ánh mắt phóng tới trên người Thái Hậu.

Thái Hậu hừ lạnh một tiếng.

“Hoàng hậu thật nhanh mồm nhanh miệng.”

Tô Tiểu Tiểu cười, nhìn về phía Thái Hậu.

“Tạ mẫu hậu khích lệ.”

Thái Hậu mắt lạnh.

Hoàng đế hoà giải.

“Tốt lắm tốt lắm, không cần vì Thanh vương gia mà âm ỷ. Trước biểu diễn đi, Trung thu năm nay, Đường nội thị cố ý bố trí một loại vũ đạo, tên là thất bàn vũ.”

Dứt lời, Hoàng đế vỗ vỗ tay.

Chỉ chốc lát, vũ nương ngoài điện nối đuôi nhau mà vào.

131. Chương 131: Hoàng Đế Cười Tùm Tỉm

Tô Tiểu Tiểu cũng không thèm nhìn.

Nàng vốn muốn đến xem mỹ nam ...

Đối với mỹ nhân, nàng thật đúng là không có gì hứng thú.

Tô Tiểu Tiểu liếc nhìn về phía Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi.

Không biết khi nào thì, hai người thể nhưng đồng thời không thấy.

Tô Tiểu Tiểu tròn mắt vừa chuyển, liền biết giờ phút này ngày tốt cảnh đẹp, hai người chỉ sợ đã sớm không biết đi chỗ nào hưởng thụ đi.

Ai.

Quả nhiên ngồi ở vị trí khiến người ta để ý như vậy, là cái lựa chọn sai lầm.

Nhất cử nhất động của nàng chỉ sợ đã sớm bị mọi người phía dưới xem ở trong mắt.

Còn tại ngồi ở vị trí không tốt, như Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi, chạy trốn dễ dàng như thế.

Tô Tiểu Tiểu thở dài.

Tựa hồ nghe thấy Hoàng hậu thở dài, Thượng Quan Mặc quay đầu nhìn, chỉ thấy Hoàng hậu nhà mình một bộ dáng mệt mỏi (vịt: Hoàng hậu nhà mình cơ đấy. Chưa làm gì được mà đã vợ vào là của mình rồi). Hắn lại tập trung nhìn vào, bỗng nhiên cảm thấy phía bên mặt Tô Tiểu Tiểu nhìn tốt lắm, kỳ thật khi nàng nhúu lại mày, xem ở trong mắt cũng là một bộ Tây tử hàm sầu vô cùng xinh đẹp.

Hắn tâm vừa động, hơi dịch về phía bên trái một chút, rồi sau đó cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu vốn đang sững sờ, cũng không có chú ý tới Hoàng đế đột nhiên lại đây cầm tay nàng.

Nàng nhất thời sững sốt, quay đầu nhìn.

Hoàng đế đang cười tùm tỉm nhìn nàng.

“Hoàng hậu, cảm thấy biểu diễn thực không thú vị?”

Tô Tiểu Tiểu kỳ thật rất muốn nói.

Không thú vị!

Không thú vị!

Thực xxx không thú vị!

Nhưng là hiện tại, tay nàng đang bị một bàn tay to lớn bao lại.

Tô Tiểu Tiểu cảm giác được cả người không được tự nhiên.

Cho dù có muốn nói cái gì, nàng cũng không nguyện nói.

Nàng nhúu mày.

“Hoàn hảo.”

Ta tránh ... Ta tránh ... Ta tránh tránh tránh ...

Hoàng đế cười tùm tỉm.

Hắn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Trong ánh mắt là cảnh cáo.

Người dám tại trước mặt nhiều người như vậy tránh khai tay của ta, hừ hừ ...

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là nhìn ra Hoàng đế cảnh cáo.

Nàng thấy chính mình giây không ra, cũng không tính lại đi làm chuyện vô dụng nữa.

Nàng tính không thềm để ý tới Thượng Quan Mặc ở bên cạnh.

Một bàn tay khác không bị nắm chống cằm, nàng không chút để ý nhìn ca múa bên dưới.

Thượng Quan Mặc thấy nàng không quan tâm hắn, cũng quay đầu, tiếp tục xem ca múa, nhưng như trước nắm tay Tô Tiểu Tiểu.

132. Chương 132: Đã Chết Đi – Lệ Phi

Một màn này, dĩ nhiên lọt vào trong mắt của những người khác.

Thái Hậu nhíu mày, vẻ mặt mười phần không hờn giận.

Hoàng quý phi tức giận đến trắng mặt.

Thực phi biểu tình thực khó chịu.

Trần phi vẫn một bộ dáng thản nhiên như trước.

Ca múa biểu diễn như trước.

Tô Tiểu Tiểu tĩnh hạ tâm, nhìn vũ đạo phía dưới cũng là thật sự chú ý xem.

Nàng bắt đầu thấy mùi ngon.

Chặc chặc.

Quả nhiên vẫn là nữ nhân cổ đại khiêu vũ có hương vị.

Kia tay áo phiêu nha phiêu nha phiêu ...

Kia eo thon nhỏ xoay nha xoay nha xoay ...

Kia ánh mắt mị nha mị nha mị ...

Bỗng dưng, Tô Tiểu Tiểu ánh mắt chăm chú.

Trời ơi.

Vừa mới không có chú ý, hiện tại vừa chú ý, nàng liền nhìn thấy một tuyệt đại mỹ nhân ở giữa đám đông vũ nương như khói nhẹ bình thường lượn lơ bay lên.

Kia tư thái, kia động tác, kia bộ dáng, đẹp đến cực điểm.

Thái Hậu mỹ mạo tuy rằng không ai có thể so sánh, nhưng là dù sao Thái Hậu đã muộn hơn bốn mươi rồi. Mà mỹ nhân này có đúng là tuổi trẻ.

Vô luận Thái Hậu bảo dưỡng tốt như thế nào, nàng đều khó có thể so cùng niên kỷ với mỹ nhân này.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu liếc mắt hoàng đế.

Quả nhiên, ánh mắt hắn đều nhìn thẳng, liền ngay cả bàn tay đang nắm tay nàng cũng không biết rút ra khi nào.

Tô Tiểu Tiểu âm thầm cười lạnh.

Này hoàng đế, quả thật là lạm tình kiêm hoa tâm.

Nơi này vốn an vị cũng đều là nữ nhân của hân, hiện tại lại nhìn trúng vũ nương của người ta.

Tô Tiểu Tiểu có hứng thú nhìn phản ứng của đám phi tần.

Di di di?

Như thế nào đám phi tần sắc mặt tái nhợt như thế.

Di di di?

Vì sao Thái Hậu sắc mặt cũng không tốt như thế?

Tô Tiểu Tiểu rất là khó hiểu.

Dựa theo đạo lý mà nói, Hoàng quý phi cùng Thục phi hân là sẽ sống chết nhìn chăm chăm mỹ nhân kia mới đúng.

Mà Trân phi lại là vẻ mặt bộ dáng không liên quan đến ta.

Như thế nào hội tái nhợt như thế?

Tô Tiểu Tiểu lặng lẽ quay đầu, liếc mắt Tổ Vân phía sau mình.

Tổ Vân sắc mặt thê nhưng cũng có chút tái nhợt.

Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mà lôi kéo ống tay áo Tổ Vân.

Nàng nhỏ giọng hỏi: “Tổ Vân, nữ nhân này là ai vậy?”

Tổ Vân lấy lại tinh thần, tiến đến bên tai Tô Tiểu Tiểu.

Nàng nói: “Bẩm nương nương, mỹ nhân này có bộ dạng giống như đúc với Lệ phi nương nương đã mất trước kia.”

133. Chương 133: Âm Mưu

Lệ phi?!

Khi nào thì chạy ra một cái danh hào như vậy?

Không phải chỉ có Hoàng quý phi, Thục phi, Trân phi, Vân Quý nhân Vân Chiêu nghi sao? Khi nào thì lại chạy ra thêm một cái phi tử vậy?

Ế vẫn cũng đến gia nhập lặng lẽ nói. (vịt: quả thật là lặng lẽ nói. Đây là ta edit theo cv. Ta cũng ko hiểu nổi là lặng lẽ sao còn nói nữa chứ)

“Cái chết của Lệ phi nương nương là phát sinh trước khi hoàng hậu nương nương ngài mất trí nhớ, cho nên hoàng hậu nương nương ngài tự nhiên là không rõ ràng lắm.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

Chặc chặc.

Nàng ngửi được hương vị âm mưu thực nghiêm trọng.

“Đến đến đến, mau nói cho ta biết, đến tột cùng là đã xảy ra sự tình gì.”

Tổ Vân làm bộ như vì Tô Tiểu Tiểu rót rượu, sau đó nhỏ giọng nói: “Là như vậy, nương nương. Chuyện này trừ bỏ Hoàng đế bề hạ không biết, những người khác đều là rõ ràng.”

Tổ Vân đè thấp thanh âm.

“Trước đây Lệ phi nương nương giống như Thục phi nương nương hiện nay thậm chí còn được sủng ái hơn, hơn nữa Lệ phi nương nương không coi ai ra gì, ngay cả Thái Hậu nàng cũng không để vào mắt. Thái Hậu giận dữ, Hoàng quý phi cũng nổi giận. Hơn nữa tần phi trong cung vốn đã xem Lệ phi nương nương không vừa mắt, cho nên mọi người liền cùng nhau giết chết Lệ phi nương nương.”

Nga.

Thì ra là thế.

Tô Tiểu Tiểu bưng tỉnh đại ngộ.

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ tới một chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Tô Tiểu Tiểu vội vàng hỏi: “Chuyện lúc ấy ta có tham gia không?”

Chắc chắn.

Dựa theo tình hình lúc đó, nếu là tất cả mọi người cùng tham dự, Đoan Mộc Lang Hoàn khả năng tham gia cũng rất lớn.

Ế Vân mân mím môi.

Nàng nhỏ giọng nói: “Nương nương, bởi vì Lệ phi nương nương, ngài còn bị bệ hạ hạ lệnh cấm.”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

“Vì cái gì?”

Tổ Vân thở dài, nàng nói: “Trước kia Hoàng hậu nương nương người không được sủng, sau đó đám phi tử này lại xem không vừa mắt Lệ phi nương nương. Vì thế, thời điểm cuối cùng, sau khi mọi người cùng nhau giết chết Lệ phi nương nương, liền đem trách nhiệm đổ lên trên người nương nương ngài. Bệ hạ lúc ấy thập phần sủng ái Lệ phi nương nương, sau đó Hoàng quý phi nương nương lại ám chỉ Lệ phi nương nương là bị ngài giết chết, kết quả hoàng đế bệ hạ giận dữ, thiếu chút nữa sẽ phế hậu. Sau lại, Hoàng hậu nương nương ngài bất đắc dĩ, hãm hại một cái cung nhân, thế này mới có thể tránh được kiếp nạn lần này. Bệ hạ là vì trong triều tạo áp lực mới có thể dễ dàng buông tha nương nương ngài như thế. Kỳ thật, trong lòng bệ hạ vẫn đều cho rằng nương nương ngài hại chết Lệ phi nương nương.”

134. Chương 134: Sắc Phong Lệ Phi

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cơn tức nổi lên.

Thật quá đáng!

Đám phi tử này dám hãm hại nàng như thế!

Tô Tiểu Tiểu nhìn nhìn mỹ nhân bộ dáng rất giống Lệ phi trong truyền thuyết đang khiêu vũ.

Nàng cười lạnh một tiếng.

Tô Tiểu Tiểu lại nhìn nhìn biểu tình phi tần chung quanh, đều là mang ý xấu.

Nàng lại nhìn nhìn Thái Hậu.

Thái Hậu thần sắc khó dò.

Xem ra Lệ phi nương nương này đối với Thái Hậu mà nói là cái kình địch.

Bằng không Thái Hậu sẽ không giết chết nàng ta sớm như vậy.

Trong khi Tô Tiểu Tiểu nàng lại còn sống ở trên đời.

Hừ.

Nếu lúc trước hãm hại nàng như thế, kia lần này nàng sẽ đáp lại đi.

Ca múa vừa mới chấm dứt.

Hoàng đế còn không có lên tiếng, Tô Tiểu Tiểu vẽ mặt mang ý cười trong suốt đứng lên, nàng vỗ tay nói: “Hảo, hảo, hảo. Bản cung chưa bao giờ gặp qua một mỹ nhân xuất chúng như thế.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu lại nói: “Di, tiểu mỹ nhân này như thế nào bộ dạng giống như Lệ phi muội muội?”

Tô Tiểu Tiểu nhìn về phía Thượng Quan Mặc.

“Bệ hạ, lúc trước Lệ phi muội muội ngoài ý muốn rời đi, nghĩ đến cũng làm đau lòng bệ hạ. Kỳ thật cũng là do nô tì cùng các muội muội không tốt, không có chiều cố tốt Lệ phi muội muội, bằng không Lệ phi muội muội sẽ không sớm hương tiêu ngọc vẫn như vậy.”

Tô Tiểu Tiểu xuất ra khăn tay ra vẻ lau nước mắt.

“Ai, nô tì cũng thật hoài niệm Lệ phi muội muội nha. Bất quá hiện tại khẳng định là trời thương bệ hạ, cho nên mới xuất hiện tiểu mỹ nhân bộ dạng giống Lệ phi muội muội như vậy.”

Tô Tiểu Tiểu nhếch mi cười khê: “Bệ hạ, đây nhất định là do ý trời. Vị tiểu mỹ nhân này có thể là do Lệ phi muội muội tưởng niệm bệ hạ mà hóa thân thành. Nay có thể ở trước mặt bệ hạ múa một điệu múa, nhất định là duyên phận do trời ban, vì vậy, không bằng bệ hạ sắc phong vị muội muội này là Lệ phi đi. Như thế, có thể an ủi tưởng niệm của bệ hạ đối với Lệ phi muội muội, cũng có thể coi như là thưởng cho điệu múa tuyệt vời của vị tiểu mỹ nhân này. Như vậy Lệ phi muội muội trên trời có linh thiêng cũng sẽ vui mừng.”

Thượng Quan Mặc vừa nghe, rất là vui sướng. (vịt: Với cái kiểu của anh này như vậy thì còn lâu chị Tiểu Tiểu mới thêm. Có các thêm cả núi vàng núi bạc cũng chả thêm)

Hắn liên tục cầm tay Tô Tiểu Tiểu, nói: “Trước kia là trẫm hiểu lầm người, Hoàng hậu hiểu rõ đạo nghĩa như vậy, sao có thể là hung thủ sát hại Lệ phi đâu?”

Hắn nhìn nhìn tiểu mỹ nhân đứng phía dưới.

“Như thế, liền dựa theo lời Hoàng hậu, sắc phong là Lệ phi.”

135. Chương 135: Trời Sinh Dụ Dỗ

Tô Tiểu Tiểu cười cười.

Đám phi tần của hắn sắc mặt là thập phần khó coi, nhưng là vẫn phải làm bộ vô cùng cao hứng đến chúc mừng Hoàng đế.

“Chúc mừng bệ hạ.”

“Chúc mừng bệ hạ.”

“Bệ hạ một lần nữa thấy được Lệ phi muội muội, nhất định là duyên phận do trời ban nha.”

Thái Hậu hung hăng trừng mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, cũng nói: “Mấy ngày không thấy, Hoàng hậu nhưng thật ra hiểu biết rất nhiều.”

Tô Tiểu Tiểu chính là thản nhiên cười, không nói một lời.

Nàng thùy mi cười lạnh.

Những lời nói vừa rồi không chỉ đem việc Đoan Mộc Lang Hoàn hãm hại Lệ phi phiết nhất thanh nhị sở, lại còn làm cho Hoàng đế không còn tâm tư đối với nàng, tạm thời chuyển đến tân phong Lệ phi.

Bằng không Hoàng đế cả ngày nghĩ cùng nàng oox, nếu hắn thật sự cường đến, nàng cũng thật là không thể chống cự.

Về phần Lệ phi này, dù cho đám phi tử của hắn vô cùng sợ hãi nàng sẽ lại được sủng ái, nhưng riêng Tô Tiểu Tiểu nàng không có chút nào để ý.

Càng được sủng ái, Tô Tiểu Tiểu nàng càng vui mừng.

Dù sao trong tim đám phi tử này là Hoàng đế, mà trong tâm của Tô Tiểu Tiểu nàng là Bạch Nhất.

Chỉ cần hoàng đế không bính nàng, quản hấn bính ai đâu!

Cho dù hấn muốn cùng với thú vật, nàng cũng hai tay đồng ý. (vịt: ặc ặc! Bó tay chị rồi. Em không còn gì để nói lúc edit đoạn này)

***** tâm cơ hảo trọng đường ranh giới *****

Vào lúc ban đêm, Thượng Quan Mặc làm cho Lệ phi mới phong thị tẩm.

Tô Tiểu Tiểu ngủ thật sự an ổn, trong mộng nàng còn nhìn thấy nàng cùng A Bạch ở trên đám mây nói tâm tình, sau đó nắm cái tay nhỏ bé, hôn cái cái miệng nhỏ nhắn, tái ... Làm chút ox. (vịt: ặc ặc ... Mộng xuân. Mẹ ơi)

Sau khi Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại, vẻ mặt đỏ bừng.

Ai nha nha.

Giấc mộng này khiến người ta rất xấu hổ nha.

Như thế nào có thể mơ thấy cùng A Bạch oox nha!

Không nên không nên!

Rất xấu hổ!

Bất quá, trong mộng dáng người A Bạch thập phần tốt. Nay nhớ tới, Tô Tiểu Tiểu cũng không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Nàng không khỏi tự nhủ nói: “Thật hy vọng sẽ có một ngày này nha.”

Vừa mới dứt lời, Tổ Vân cùng Ế Vân liền bưng dụng cụ rửa mặt vào.

Tổ Vân cùng Ế Vân vẻ mặt cảm giận bất bình.

“Ai nha, nương nương, ngài không biết đâu. Bệ hạ hôm nay không có lâm triều đâu.”

“Đều do cái kia Lệ phi. Trời sinh dụ dỗ, làm cho bệ hạ không đi lâm triều.”

“Hoàng hậu nương nương, kỳ thật nếu tối hôm qua ngài không mở miệng nói, Lệ phi là không có khả năng dễ dàng như vậy biến thành phi tử.”

136. Chương 136: Mĩ Bất Khả Tư Nghị

Tô Tiểu Tiểu chỉ cười không nói.

Lâm triều cũng tốt, dụ dỗ cũng tốt, cái gì không dễ dàng cũng tốt.

Đều cùng nàng không quan hệ.

Vì thế, nàng một câu cũng không nói, tùy ý Tổ Vân cùng Ế Vân nói theo ý bản thân.

Đột nhiên, Tổ Vân buông tiếng thở dài.

“Ai, nương nương, tối hôm qua thực đáng tiếc đâu. Không có nhìn thấy Vương gia.”

Ế vân che miệng cười: “Người nha Tổ Vân, nhớ tới Vương gia nha.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

“Chớ không phải là Tổ Vân thích Thanh vương gia?”

Ế vẫn vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nương nương, ngài không biết, Tổ Vân từ vài năm trước liền đối Vương gia một lòng một dạ nha.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lại trừng mắt nhìn, cười trêu nói: “Tổ Vân, đợi đến khi Thanh vương gia trở lại, bản cung cho người chỉ hôn như thế nào?”

Tổ Vân vẻ mặt chua xót.

“Nương nương, Tổ Vân chính là một cái nho nhỏ nô tỳ, như thế nào có khả năng gả cho Vương gia đâu? Có thể làm thị nữ của Vương gia, Tổ Vân liền cảm thấy mỹ mãn.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Nếu là Thanh vương gia thích người, người cũng thích hắn, vì sao không thể cùng một chỗ đâu? Nếu là thật thích, như vậy cho dù trong đó có bao nhiêu khó khăn, kia cũng không phải vấn đề.”

Tô Tiểu Tiểu nhớ tới Bạch Nhất.

Chỉ cần A Bạch thiết tình thích nàng, thân phận Hoàng hậu này cũng không phải vấn đề.

Nàng không cần cái gì vinh hoa phú quý, cũng không muốn cái gì thân phận hiển hách, lại càng không cần cái gì gia tài bạc triệu, nàng chỉ cần một người đáng giá để nàng giao ra chân tình.

Tổ Vân bỗng nhiên ngậm ngẫn cả người.

Nàng nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Nàng cảm thấy tựa hồ như từ sau khi ra cung, nương nương bắt đầu trở nên có chút bất đồng.

Trên mặt nương nương tản ra một loại sáng rỡ mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Mỉ bất khả tư nghị.

Ế vẫn cũng không có phát hiện, nàng như trước lải nhải nói xong Lệ phi nương nương như thế nào được sủng ái, hoàng đế như thế nào sủng ái nàng.

Bỗng nhiên, dừng lại.

Ế vẫn sắc mặt có chút sợ hãi, nàng nói: “Thắm, nương nương. Thái Hậu nương nương vừa mới phái người truyền lời, tuyên triệu nương nương ngài đi Từ Ninh Cung.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe.

Thái Hậu tìm nàng?

Tìm nàng làm chi?

Tính sổ? Tính sổ ngày hôm qua?

Hừ.

Nàng còn không có tìm nàng tính sổ đâu.

Nàng nhưng thật ra đã tìm tới cửa trước.

137. Chương 137: Sắc Bén Ánh Mắt

Tô Tiểu Tiểu lạnh giọng nói: “Nếu Thái Hậu nương nương muốn bản cung đi, bản cung khó có thể không đi? Đi một chút đi, chạy nhanh giúp bản cung trang điểm, nhớ rõ đem phượng sai đội lên.”

Hừ hừ hừ. Nàng càng muốn đội phượng sai mà Thái Hậu vĩnh viễn cũng vô pháp mang ở trên đầu, tức chết nàng! Tức chết nàng!

Trang điểm xong, Tô Tiểu Tiểu ngồi trên phượng liễn, mang theo Tô Vân cùng Ế Văn hướng Từ Ninh Cung chạy đi.

Sau khi vào Từ Ninh Cung, Tô Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc.

Nàng nghĩ đến trong Từ Ninh Cung chỉ có Thái Hậu, nhiều nhất cũng liền còn có thể có Hoàng quý phi, không nghĩ tới đi vào, bên trong một đồng người.

Thái Hậu, Hoàng quý phi, Thục phi, Trân phi, Vân Quý nhân, Vân Chiêu nghi, nàng, hơn nữa tất cả mọi người đều mang theo cung nữ, toàn bộ Noãn Các của Từ Ninh Cung trở nên chật chội.

Cuối cùng, Thái Hậu làm cho tất cả cung nữ đều lui ra ngoài.

Tô Vân cùng Ế Văn có chút lo lắng nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái.

Tô Tiểu Tiểu cười cười, ý bảo các nàng an tâm đi ra ngoài, nàng nhất định sẽ hảo hảo ứng phó.

Sau đó không lâu, trong Noãn Các nhất thời cũng chỉ còn lại bảy người.

Thái Hậu nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, sau đó nói: “Lệ phi là hồng nhan họa thủy, không thể không trừ. Hôm nay, nàng có thể cho hoàng đế không lâm triều, ngày mai nàng có thể làm cho hoàng đế chấp tay dâng nước.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, không khỏi líu lười.

Cái này cũng quá khoa trương đi.

Thái Hậu lo lắng không phải vấn đề này đi.

Nàng lo lắng hẳn là Lệ phi này sẽ đoạt đi sủng ái của hoàng đế, cuối cùng ngay cả Thái Hậu nàng cũng không để vào mắt đi.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng tuy rằng nghĩ như thế này, nhưng là trên mặt không có biểu hiện như vậy, sắc mặt nàng bình tĩnh.

Hoàng quý phi vội vàng nói những lời hứa theo ý Thái Hậu.

Vuốt móng ngựa.

Tô Tiểu Tiểu thực khinh bỉ nhìn Hoàng quý phi liếc mắt một cái.

Thục phi ở trước mặt Thái Hậu thực ngoan thực nghe lời, hoàn toàn không dám nhiều lời cái gì, cũng là một mặt thuận theo.

Trân phi tuy rằng không có tỏ vẻ gì, nhưng ánh mắt cũng là tập trung tinh thần nhìn Thái Hậu.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi cũng là như thế.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cũng học theo hình dạng như vậy, thật sự nhìn Thái Hậu nói chuyện.

Thái Hậu giảng giảng, sắc bén ánh mắt trừng hướng về phía Tô Tiểu Tiểu.

“Hoàng hậu, nếu không phải hôm qua ngươi lăm miệng làm cho hoàng đế nạp kẻ dụ dỗ chết người kia làm phi tử, chúng ta hiện tại sẽ có ưu sầu sao?”

138. Chương 138: Hậu Cung Giết Người Hoạt Động

Ngô, là các ngươi, không phải ta.

Thỉnh không cần hơn nữa cảm ơn ta.

Tô Tiểu Tiểu rất muốn nói như vậy.

Nhưng tình huống hiện tại làm cho nàng không thể nói như vậy.

Nàng cười cười, thực bình tĩnh nói: “Bệ hạ tưởng niệm Lệ phi muội muội, nô tì bất quá là thay bệ hạ suy nghĩ. Nếu là bệ hạ tưởng niệm quá độ, làm cho long thể không tốt, kia chẳng phải là lỗi của nô tì?”

Thái Hậu cười lạnh một tiếng.

“Hoàng hậu quả thực mồm miệng càng ngày càng lạnh lợi.”

Tô Tiểu Tiểu không phản bác, cứ như vậy thùy mâu không nói lời nào.

Hiện tại, việc khẩn cấp khiến Thái Hậu lo lắng là Lệ phi, vì thế cũng không cùng Tô Tiểu Tiểu so đo.

Nàng thực trịnh trọng nói: “Ai gia triệu các người tiến đến, là vì chuyện của Lệ phi. Nếu sự tình đã thành, kia nay việc cấp bách chính là diệt trừ Lệ phi.”

Thái Hậu thanh âm đề thấp xuống dưới, mang theo vài tia tàn nhẫn.

“Lệ phi trước kia chết như thế nào, Lệ phi hiện tại liền chết như thế ấy.”

Chắc chắc.

Thái Hậu này cũng quá ngoan độc đi.

Lệ phi này cũng thật đáng thương.

Tô Tiểu Tiểu ngáp một cái.

Loại giết người hoạt động này, nàng cũng không muốn tham gia.

Nhưng là nay, Thái Hậu muốn mượn sức nàng, nàng nghĩ không tham gia cũng không được.

“Mẫu hậu, gần nhất nô tì tinh thần có chút hoảng hốt, hoạt động này không quá thích hợp nô tì. Nô tì liền ở một bên canh chừng thôi.”

Thái Hậu nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, cũng rất là khó được không có phản đối.

Ở trong cảm nhận của Thái Hậu.

Hoàng hậu này được việc không đủ bại sự có thừa. (ý chỉ việc thành công thì ít, thất bại thì nhiều. Minh thấy dễ hán viết hay hơn)

Đem nàng tha xuống nước như vậy đủ rồi.

Vì thế, các nàng tiếp tục thương lượng đối sách, không hề quan tâm Hoàng hậu.

Tô Tiểu Tiểu liền lẳng lặng ở một bên nghe.

Các nàng đang thương lượng đối sách, còn Tô Tiểu Tiểu lại là nghĩ đến sau khi trở về ngọc thiện muốn ăn gì.

Hiện tại là mùa thu.

Ăn gì thì tốt đây?

Tựa hồ thủy tinh giáo do ngự thiện phòng làm ăn khá ngon. (thủy tinh giáo là món gì có ai biết không? Minh đọc cv chỉ thấy ghi là thủy tinh giáo, chả biết nó là món gì nữa)

Đợi tí nữa khiến cho ngự thiện phòng đi làm.

Nàng nhàm chán ngáp một cái.

Ai.

Cái quỷ hậu cung giết người hoạt động này khi nào thì chấm dứt nha nha nha ...

Ngay lúc đó, ngoài cửa cung bỗng nhiên truyền đến tiếng thái giám lạp kêu to.

“Lệ phi nương nương đến –”

139. Chương 139: Có Trò Hay Để Xem

Lời còn chưa dứt, phi tử đang trong Noãn các tại Từ Ninh cung đều ngăn người.

Thái hậu sắc mặt có chút không hờn giận.

Ngược lại Tô Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn, trong mắt nói không rõ hưng phấn.

Oa ha ha ha ha ha ha.

Cái này hảo chơi

Bên này đang mưu toan phải như thế nào giết chết Lệ phi.

Lệ phi đã đi tới rồi.

Có lẽ là nàng nghe được phong phanh chuyện gì đó.

Bất quá, khả năng này cũng không lớn.

Lệ Phi hôm qua mới được sắc phong, nói như thế nào, cũng không có khả năng trong ngắn ngủi một ngày đêm thành lập được tai mắt rộng như thế. Hơn nữa, dù cho Lệ phi có được sủng ái đến thế nào chăng nữa, cũng chỉ là một cái phi tử.

Nơi này còn có một chí tôn Thái Hậu đâu.

Cho nên Tô Tiểu Tiểu cảm thấy rất thú vị.

Lần này sẽ có trò hay để xem đây

Mà tham gia vào chuyện này chỉ có thể là Đoan Mộc Lang Hoàn mà thôi, Tô Tiểu Tiểu nàng cho tới bây giờ cũng không phải là kẻ diễn trò trong hoàng cung, nàng chỉ là một người xem kịch mà thôi.

Chính là một trong những người đứng xem không thuộc về hoàng cung.

Cái gì âm mưu đối phó với Lệ Phi trước đây đều dừng lại.

Thoáng cái, Noãn các trở nên yên tĩnh, bất quá trong nháy mắt, lại khôi phục như bình thường.

Thục phi nói thầm một câu: “Lệ phi muội muội cái giá cũng thật lớn nha.”

Xưa nay vốn không hòa hợp với Thục phi, Hoàng Quý Phi cũng tán thành nói rằng: “Đúng thế. Phi tử nào đến Từ Ninh cung đều không phải trước tiên ở ngoài cửa đợi thông báo? Sao có thể quang minh chính đại như vậy mà xông tới.”

Nghe được lời nói đó, Tô Tiểu Tiểu giương mắt chờ đợi.

Nàng liếc nhìn sang.

Quả nhiên, nhìn xuyên qua cánh cửa sổ đang mở, một thân ảnh hồng nhạt xinh đẹp đang hướng Noãn các đi tới.

Thái hậu tức giận đến sắc mặt đều trắng bệch.

“Phản rồi, phản rồi. Thế này thì đem quy củ để vào đâu?” (vịt: Câu này cả ta và nàng thomatdo đều không biết phải edit thế nào? Nàng nào biết thì để lại cm chỉ cho ta với để ta sửa. Xin chân thành cảm ơn)

Thái hậu đập mạnh xuống bàn, “Người tới, đem Lệ phi ngăn lại”

Lời này vừa ra, Thục phi cùng Hoàng quý phi thế nhưng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt là sắc mặt vui mừng.

Ở góc độ của Tô Tiểu Tiểu chính là vừa vặn có thể nhìn thấy.

Chậc chậc.

Nguyên lai khi lợi ích bị ảnh hưởng thì dù là hai cái đại địch nhân cũng có thể cùng ngồi trên một chiếc thuyền.

Thục phi cùng Hoàng quý phi trước mặt đây là ví dụ tốt nhất.

Mà Trân phi vẫn đều là vẻ mặt thản nhiên, bất quá nhưng thật ra nhìn một chút Thái hậu, lại nhìn một chút Tô Tiểu Tiểu.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi lại là giữ vững bốn phận phi tử của mình, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

140. Chương 140: Bo Bo Giữ Mình

Một bộ dáng mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Mà lúc này, bên ngoài đã có mấy thị vệ cản lại Lệ phi.

Thái Hậu lạnh lùng cười.

Vừa đứng dậy, Hoàng quý phi liền lập tức nâng tay Thái Hậu, Tô Tiểu Tiểu còn thực giả vờ bất tỉnh ngồi ở trên ghế. Thẳng đến Thái Hậu trừng nàng hồi lâu, nàng mới phản ứng lại đây.

Nàng cũng phải đi ra ngoài ...

Thái Hậu cùng Hoàng quý phi đều đi ra ngoài.

Như vậy nàng cũng miễn cưỡng xem như đối tượng hợp tác, Hoàng hậu không đi ra, còn thể thống gì?

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu thực không cam tâm tình nguyện đứng dậy, Thái Hậu lười biếng vươn tay phải, Tô Tiểu Tiểu liếc mắt Hoàng quý phi, trong lòng thở dài, cũng học Hoàng quý phi giúp đỡ tay phải Thái Hậu.

Cứ như vậy, Thái Hậu dẫn đầu, Hoàng hậu bên trái, Hoàng quý phi bên phải, phía sau phân biệt là Trân phi, Thục phi, Vân Chiêu nghi, Vân Quý nhân. (vịt: Mình không hiểu. Đoạn trước là nâng tay phải mà lại là đứng bên trái)

Trường hợp hài hòa chưa bao giờ có liên như vậy chậm rãi xuất hiện trước mặt Lệ phi đang bị thị vệ ngăn cản.

Nói đến này Lệ phi.

Kỳ thật Lệ phi này cùng Lệ phi ban đầu cũng chỉ có bộ dạng giống mà thôi, tính tình lại kém hơn rất nhiều, Lệ phi này đến từ dân gian, làm sao có khả năng nhìn thấy trường hợp to lớn như vậy?

Một đám nữ nhân tôn quý trong cung nhất tề xoát xoát xuất hiện.

Đầu đầy châu ngọc, hoa thường cầm y.

Thái Hậu thản nhiên liếc mắt Lệ phi.

Nàng nói: “Lệ phi, người cũng biết tội?”

Lệ phi nói: “Mẫu hậu, ta là đến thỉnh an.”

Thái Hậu nhíu mày.

“Người tới, vả miệng. Nếu đã muốn vào cung, nên học giỏi lễ nghi trong cung.”

Hoàng quý phi đã ở một bên rất là khinh thường nói: “Không thể tự xưng ‘Ta’, trong cung phi tần phải tự xưng ‘Nô tì’. Người nói như thế, thật đúng là không lớn không nhỏ, người đem mẫu hậu cùng một đám tỷ tỷ đặt ở đâu? Bất quá là lâm hạnh một đêm, liền như thế không coi ai ra gì. Về sau còn muốn như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu tỏ vẻ trầm mặc.

Nàng đang nhìn diễn xem diễn xem diễn.

Tiết mục một đám nữ nhân ý lớn ăn hiếp nhỏ.
Dù sao, nàng cũng không phải người tốt gì.
Nàng cần bo bo giữ mình.
Lệ phi như thế nào, cũng cùng nàng không quan hệ.
Nàng cũng không có thói quen giúp người làm niềm vui.
Cho nên ...
Nàng chỉ có ngồi xem diễn.
Lại nói, Lệ phi này như vậy, chính bản thân nàng cũng xác thực có sai.

141. Chương 141: Sao Ngân Biển [Pháp Lan Kinh]

So với nàng còn muốn không nhìn được quy củ trong cung, hơn nữa Thái Hậu cùng đám phi tần này của hần chán ghét nàng như vậy, hôm nay nếu hoàng đế không tự mình tới cứu người, Lệ phi này chỉ sợ rơi vài tầng da.

Lệ phi biểu tình ngưng ngừng.

“Ta ... Nô tì mới vào trong cung, còn không nhận thức quy củ trong cung, hy vọng mẫu hậu tha thứ.”

Thái Hậu hừ một tiếng.

Lúc này nhưng thật ra đến phiên Thực phi mở miệng.

“Trả lời câu hỏi của mẫu hậu, phải dùng ba chữ “Hồi mẫu hậu”, đừng tưởng rằng thị tẩm một đêm, liền bay lên đầu làm phượng hoàng.”

Lệ phi chung quy là cái người nhát gan.

Bất quá bị nói như vậy, đầy người kiêu ngạo khí nhất thời hoàn toàn biến mất.

Nàng sợ tới mức cuống quýt xuống dập đầu.

“Thỉnh mẫu hậu thứ tội, nô tì không biết, mẫu hậu thứ tội.”

Thái Hậu lạnh lùng cười: “Nguyên lai trong mắt Lệ phi vẫn là có ai gia. Nếu Lệ phi người thừa nhận sai lầm, hôm nay ai gia cũng không trọng phạt. Ngày gần đây, ai gia niệm Phật, người liền đi Tĩnh An đường thay ai gia sao ngân biển [pháp lan kinh] đi.”

Lời này vừa nói xong, Thái Hậu lại nhìn Lệ phi.

Lệ phi biết được chính là sao kinh, cảm thấy vui vẻ, vội vàng cảm tạ: “Tạ mẫu hậu ân điển.”

Thái Hậu lại miễn cưỡng bỏ thêm câu.

“Nga, đúng rồi. Ai gia xưa nay thích sạch sẽ, không thích có gì sai sót.”

Ngụ ý chính là, trên tờ giấy trắng không thể có gì một cái chữ sai, phàm là có chữ sai, người liền sao lại cho ta.

Lệ phi vốn liền lo lắng sẽ phải chịu da thịt khổ, hiện tại gặp là sao kinh, yêu cầu cao tới đâu, nàng cũng đáp ứng rồi.

Nàng vội vàng gật đầu, nói: “Dạ, nô tì nhất định cẩn thận sao chép.”

Lúc này vẫn trầm mặc không thôi Vân Quý nhân ở phía sau Tô Tiểu Tiểu nói thầm.

“[pháp lan kinh] có một vạn chữ, muốn sao ngàn cuốn, chỉ sợ một tháng cũng không thể sao xong rồi.”

Lời này nói được rất nhỏ, chỉ có một mình Tô Tiểu Tiểu nghe được.

Lực chú ý của Thái Hậu ở trên người Lệ phi, cũng tự nhiên là không có lưu ý.

Tô Tiểu Tiểu sau khi nghe được, không khỏi chấn động.

Hiện nay vẫn là dùng bút lông sao ...

Hơn nữa Lệ phi này vốn là vũ nương, ngày thường lại ít khi đụng đến cầm kỳ thư họa linh tinh.

Làm cho nàng sao kinh thư, chỉ sợ hai tháng cũng không thể sao xong rồi.

Cũng chính là, trong hai tháng này, Lệ phi sẽ không có thể thị tẩm.

142. Chương 142: Đoan Mộc Gia

Hơn nữa trong hai tháng này, nàng ở trong Tĩnh An đường có thể phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không cũng rất khó nói.

Dựa theo tâm tư của mấy vị phi tử này, phỏng chừng hai tháng sau, đi ra cũng sẽ là thi thể của Lệ phi.

Chắc chắc.

Thật sự là một đám người ác độc.

Đáng thương Lệ phi còn vui rạo rực nghĩ đến sao kinh thư là cái chuyện dễ dàng.

Nàng như thế nào sẽ biết phía sau chuyện sao cái kinh thư còn bao hàm nhiều như vậy này nọ đâu?

Tô Tiểu Tiểu dưới đáy lòng buông tiếng thở dài thương tiếc.

Sau đó không lâu, Lệ phi cũng đã bị người mang đi Tĩnh An đường sao kinh thư.

Tô Tiểu Tiểu ngáp một cái, cũng chuẩn bị rời đi Từ Ninh Cung.

Như thế nào biết Thái Hậu lại nói: “Hoàng hậu, người lưu lại.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Này ...

Chẳng lẽ bây giờ mới bắt đầu tính sổ?

Bất quá binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn.

Dù sao cũng đã vậy.

Tô Tiểu Tiểu mặt chính sắc, đi theo Thái Hậu tiến Noãn các.

Hoàng quý phi ngăn người.

Nàng hoán thanh: “Mẫu hậu ...”

Thái Hậu hoàn hồn, thế này mới nói: “Hoàng Quý phi người cũng cùng nhau đi.”

Vì thế, bên ngoài liền còn lại Thục phi Trần phi, Vân Quý nhân Vân Chiêu nghi.

Bốn phi tử hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, cũng lục tục đi rồi.

***** ta là âm mưu đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu đi vào, trong lòng suy nghĩ trăm ngàn loại suy nghĩ vạn nhất Thái Hậu muốn lấy mạng nàng, nàng phải làm thế nào để tự cứu mình.

Ngô.

Nếu Thái Hậu làm cho Hoàng quý phi đến xử lý nàng, kia nàng nhất định phải tự cứu.

Dù cho Thái Hậu có thân phận tôn quý đến như thế nào, nàng cũng không chịu thua. (vịt: Đoạn này ta chém)

Nàng khẳng định sẽ không giống Lệ phi như vậy bị người bắt nạt.

Hơn nữa nàng cũng không có khả năng bị người bắt nạt.

Hậu cung cùng triều đình có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Nàng có thể làm Hoàng hậu, bối cảnh cũng chiếm 90% quan hệ.

Lực ảnh hưởng của Đao Mộc gia tại triều đình, cho dù nàng không rõ ràng lắm, nhưng nghe Tổ Văn Ế Văn miêu tả, cũng biết có bao nhiêu lớn.

Hơn nữa nàng là Hoàng hậu, Thái Hậu khẳng định không dám tùy tiện giết nàng.

Dù là ngầm giết, nàng cũng không dám.

Này cũng chính là lý do mà Lệ phi bắt quá phạm vào một lỗi sai nhỏ, Thái Hậu liền trừng phạt như thế. Mà nàng lúc trước chỉ âm thầm lên thậm chí cùng Thái Hậu động thủ, Thái Hậu cũng không dám động đến nàng.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ tới

Nói vậy trước kia Hoàng đế dễ dàng tha thứ cho nàng, thế lực của Đao Mộc gia cũng là một nhân tố lớn. (vịt: her her, chỉ ý nghĩ là vì quyền lợi ko phải vì yêu ạ. Kiểu này Mặc ca ko ôm nổi người đẹp rồi)

Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Tiểu yên lòng.

Nàng giương mắt, ý cười trong suốt nhìn Thái Hậu.

“Không biết mẫu hậu lưu nô tì lại, là có chuyện gì đâu?”

Thái Hậu cũng thập phần khách khí, cũng là không như thế nào khó xử nàng.

Nàng hí mắt cười nói: “Mấy năm nay, hậu cung của Hoàng đế quá ít người. Hơn nữa Hoàng đế đăng cơ lâu như vậy, thế nhưng một cái con nối dòng cũng không có, điều này thực khiến ai gia lo lắng nha. Nếu là Trường Nhạc vương triều dừng ở đời Hoàng đế này, trăm năm về sau, ai gia liền không mặt mũi mà đối mặt tiên đế cùng liệt tổ liệt tông.”

Tô Tiểu Tiểu nhún mày.

Thái Hậu là muốn nói cái gì đâu?

Lại nói, Thái Hậu thật đúng là giả vờ giỏi thật.

Cái gì hậu cung quá ít người? Thái Hậu ít đi một chút tâm tư muốn hại người, hậu cung này sẽ ít người sao?

Một cái con nối dòng cũng không có ...

Đánh chết Tô Tiểu Tiểu nàng cũng không tin tưởng, này hoàng đế mỗi ngày cùng những nữ nhân khác nhau oxxx, vậy mà một cái thai cũng không có!

Khẳng định là có, sau đó bị Thái Hậu hoặc là phi tử không có con nối dòng trong hậu cung vô thanh vô tức làm rớt ...

Bằng không, hiện nay, hoàng cung này đã sớm đầy ắp đứa nhỏ.

Nàng muốn xem Thái Hậu định nói gì.

“Mẫu hậu, có chuyện cứ việc nói thẳng đi.”

Thái Hậu nhìn nhìn Hoàng quý phi.

Hoàng quý phi nói: “Tỷ tỷ, ý của mẫu hậu là muốn tuyển tú.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Nàng tuy rằng là xuyên qua tới được, nhưng tốt xấu cũng nghe Tổ Văn Ế Văn nói qua, Trường Nhạc vương triều ba năm tuyển tú một lần.

Hơn nữa lần tuyển tú gần nhất là vừa mới năm kia?

“Không phải năm kia mới tuyển tú sao?”

Thái Hậu nói: “Này cũng không sao. Quy củ là chết, người là sống. Huống hồ hoàng đế cũng đáp ứng rồi.”

Tô Tiểu Tiểu “Nga” một tiếng.

Thái Hậu quả thực không có việc gì tìm việc làm.

Nếu đều đáp ứng rồi, nàng còn hỏi nàng làm gì?

Chẳng lẽ còn muốn nàng đi làm tú nữ?

Hay là ám chỉ rằng nàng ngay cả một cái tú nữ cũng không bằng?

Thực rõ ràng, lần này là Tô Tiểu Tiểu nghĩ nhiều.

Thái Hậu rất là hòa ái dễ gần.

“Trước đó vài ngày, ai gia đã muốn sai người ở các nơi trong cả nước tìm người. Mấy ngày nữa, những nữ tử trải qua tinh khiêu tế tuyển (nghĩa là tuyển chọn tử mĩ) sẽ đến trong cung. Đến lúc đó, Hoàng hậu người liền cùng Hoàng quý phi cùng nhau xem xét, vì hoàng đế tuyển vài nữ tử tài đức vẹn toàn, thật sớm ngày vì hoàng gia sinh hạ long tử.”

143. Chương 143: Nội Tâm Cũng Rất Nôn Nóng

Lời này nhưng thật ra ngoài dự liệu của Tô Tiểu Tiểu.

Nàng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Kể bị bệnh luyến tử như Thái hậu dĩ nhiên lại muốn vì hoàng đế tuyển tú!

Lại những mấy người!

Không phải là Thái hậu giết nhiều phi tử của Hoàng đế quá, cho nên không đành lòng, hạ quyết định muốn quyết tâm bồi thường?

Bất quá, như thế này cũng tốt, yêu cầu này của thái hậu có vẻ đơn giản.

Không phải đi giúp cái kia ngựa đực lậm tình hoàng đế tuyển thêm mấy người phụ nữ làm thị thiếp sao.

Nàng coi như ngồi xem trận đấu tranh tuyển mỹ nữ là được rồi.

Chắc chắn, chính là đáng chờ mong nha.

Vì vậy, Tô Tiểu Tiểu thoải mái đáp ứng.

“Nô tì nhất định sẽ cùng Hoàng quý phi muội muội vì bề hạ tuyển ra mấy nữ tử tài đức vẹn toàn. Thỉnh mẫu hậu yên tâm”

Thái hậu nở nụ cười.

Hoàng quý phi cũng cười

Tô Tiểu Tiểu cũng cười

Đây là một tràng cảnh hài hòa rất khó có được.

***** ta là bất đắc dĩ than thở đường ranh giới*****

Từ ngày ấy qua đi, Thái hậu cũng không có tới tìm Tô Tiểu Tiểu gây phiền phức.

Các phi tử khác ngoại trừ thỉnh thoảng đến thỉnh an, cũng rất ít người nhiều chuyện nhảy vào tìm nàng giúp vui.

Liền ngay cả hoàng đế cũng không tới.

Dù sao hoàng đế có tân sủng Lệ phi, làm sao còn có thể nhớ rõ Hoàng hậu đâu?

Kỳ thực không phải, hoàng đế gần đây rất phiền não.

Mẫu hậu hôm qua phạt tân sủng Lệ phi của hần đi sao kinh thư, lại nói cái gì vì kinh thư thần thánh, Hoàng đế không được đến quấy rầy.

Ai.

Thượng Quan Mặc rất sủng ái Lệ phi trước kia, nhưng chính cái gọi là hồng nhan bị chết mau, hần sủng hạnh Lệ phi mới chỉ có mấy tháng, Lệ phi một cái phát tay cũng không có mà vội vã về trời. (vịt: Vụ 1 cái phát tay này chắc có ý nghĩa là chào tạm biệt chẳng???)

Mà hôm nay Lệ phi này, bộ dạng giống nhau như đúc, tính tình tuy là kém một chút, nhưng nhiều ít cũng có thể làm hần bớt hoài niệm Lệ phi đã mất.

Ai ai ai.

Chỉ tiếc, mẫu hậu chi mệnh, Hoàng đế từ trước đến nay cũng không có vi phạm.

Vốn Thượng Quan Mặc là muốn đi tìm Hoàng hậu, thế nhưng biên cương có địch đến xâm phạm, điều này làm cho hần rất đau đầu. Ngày đêm bận rộn triều chính, hậu cung cũng rất ít đến.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu mới có thể rơi vào một cảnh thanh nhàn.

Ngô.

Kỳ thực ngoài mặt Tô Tiểu Tiểu rất thanh nhàn, nhưng nội tâm cũng rất nôn nóng.

Mất thấy thời gian ước định với A Bạch đã sắp đến, là ngày ngày mai, mà nàng lại không biết nên như thế nào đi ra ngoài.

144. Chương 144: Một Người Hiện Đại Đích Cố Sự

Vì thế, nàng rất phiền não.

Thập phần phiền não.

Trải qua chuyện lần trước, Tổ Vân đã tỏ rõ thái độ, tình nguyện có mất đầu, cũng không nguyện cùng nàng ra cung.

Ế Vân lần trước nằm ở trong Phượng Khôn Cung, càng sợ đến sắc mặt tái nhợt, cả đêm ác mộng liên tục.

Hiện tại ...

Nếu như nàng mở miệng nhờ các nàng đưa ra cung, tuyệt đối không được chấp nhận.

Mà phương pháp lợi dụng up hiếp các nàng lần trước khẳng định không thể dùng tiếp được nữa.

Bởi vậy ...

Cầu người không bằng cầu mình.

Tô Tiểu Tiểu nàng quyết định tay làm hàm nhai.

Vì vậy, Tô Tiểu Tiểu thay đổi xiêm y, hướng Tổ Văn Ế Văn các nàng nói rằng: “Phượng Khôn Cung quá buồn chán, bản cung đi ra ngoài một chút”

Ế Văn vội vã nói rằng: “Nương nương, nô tì đi cùng người”.

Tổ Văn cũng liên tục gật đầu, “Đúng nha đúng nha, Nương nương, chúng ra cùng người đi ra ngoài một chút đi. Nếu như Nương nương người lại lạc đường, chúng nô tì biết làm thế nào cho được?”

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

“Khỏi, các người không cần theo. Bản cung muốn đi một mình một chút.”

Thấy Hoàng hậu nương nương nhà mình kiên định như vậy, Tổ Văn cùng Ế Văn cũng là thôi không nói nữa.

“Được rồi, Nương nương người nhớ cẩn thận”

Cũng không nên đi tới lại cùng phi tử nào đó gây sự

Cũng không nên lại nháo tới chỗ Hoàng đế bệ hạ đi.

Nghe nói, gần đây Hoàng đế bệ hạ tính tình rất dễ nổi cáu.

Cho nên, nếu như nháo đến trước mặt Hoàng đế bệ hạ, vậy thật là bị kịch nha.

Tô Tiểu Tiểu khoát khoát tay: “Các người yên tâm, bản cung nhất định sẽ cẩn trọng. Lại nói, không phải đi ra ngoài một chút thôi, vừa lại ở trong hoàng cung, có thể nháo ra chuyện gì đến? Cũng không phải ra cung, các người nói xem, có đúng không?”

Khi nói đến hai chữ “Ra cung”, Tô Tiểu Tiểu nhìn một chút thần sắc Tổ Văn cùng Ế Văn.

Quả nhiên, hai người nghe được hai chữ đó, thần sắc lập tức trắng bệch.

Các nàng lập tức trở nên rất dễ nói chuyện.

“Hắc hắc, nương nương nói đúng. Nương nương, người chậm rãi đi, chậm rãi thưởng ngoạn, không cần vội vã trở về.” Muốn cùng phi tử nói nhao nhao cái gì cũng không có quan hệ.

Chỉ cần người không ra cung, người muốn ồn ào nháo loạn cả hoàng cung cũng được.

Tô Tiểu Tiểu cười tủm tỉm.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một chuyện cũ thời hiện đại.

Có một sinh viên thành tích thi rất kém cỏi, đến cuối kỳ, trường học muốn kí phiếu điểm trở về (vịt: Cái này kiểu như kết quả thi của học sinh được gửi về cho bố mẹ để bố mẹ xem và kí vào đấy rồi gửi về nhà trường ý. Hiện nay có khá nhiều trường ở nước mình cũng làm vụ này rồi)

145. Chương 145: Xe Ngựa Rất Nhiều

Vì thế, để không bị cha mẹ phê bình sinh viên kia liền nghĩ tới một biện pháp vô cùng tuyệt.

Hắn viết phong thư nói cho phụ mẫu của mình, nói trước đó vài ngày hắn không cẩn thận ngã từ tầng năm xuống, chân bị gãy cái gì linh tinh vân vân, viết suốt một đoạn dài những tình huống bi thảm mà mình gặp phải.

Cuối cùng, còn nói với cha mẹ là không cần lo lắng, mọi chuyện chắc chắn sẽ khá hơn. Cha mẹ của sinh viên này rất là sốt ruột, ngay tại lúc chuẩn bị ngồi xe đi lên gặp con trai nhà mình thì nhận được phiếu điểm từ trường học gửi về.

Cha mẹ vội vàng liếc mắt nhìn, hoàn toàn không xem đi vào, lúc này làm sao quản được con thi điểm cao thấp thế nào, người còn có thể không còn, thành tích dù có tốt cũng có thể làm được cái gì?

Một lát sau, khi cha mẹ lên xe, lại thu được phong thư thứ ba, phong thư này là con viết.

Sinh viên này nói: “Ba mẹ, người xem đến phiếu điểm chưa? Lá thư ta viết chỉ là nói đùa thôi, ta chỉ là lo lắng các người sẽ mắng ta, cho nên ta mới có thể nói như vậy.”

Đôi vợ chồng này nhất thời sáng tỏ, cũng không có tức giận, ngược lại là nhẹ nhàng thở ra.

Con không có việc gì là tốt rồi.

Thành tích cái gì, đều là mây bay nhà.

Chuyện xưa này, lúc ấy sau khi Tô Tiểu Tiểu xem xong, liền cảm thấy sinh viên này thật sự là thông minh, hiểu được trước đưa ra tối không tốt tình trạng, tại tình trạng không tốt như vậy đối lập xuống, thành tích không tốt, cũng quả nhiên là việc nhỏ như mắt muỗi. (vịt: đoạn này ta chém, theo cv thì hình như là việc nhỏ như vùng đen mà ta ko thích thể nên đổi lại. keke)

Cho nên, lời mà Tô Tiểu Tiểu hiện tại nói với Tổ Vân cùng Ế Vân cũng đang là đạo lý này.

Nàng mỗi lần dùng loại này đối lập, Tổ Vân cùng Ế Vân đều lập tức giờ cờ trắng đầu hàng, có thể nói bách phát bách trúng. (vịt: nguyên bản nói là trăm lần dùng lần nào cũng thành công, nhưng ta thấy giải thích ko hay nên để vậy. Nếu ai có câu nào giải thích hay hơn, phù hợp với văn cảnh hơn thì bảo ta để ta sửa)

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu nghênh ngang quang minh chính đại một mình đi ra Phượng Khôn Cung.

Nàng sở dĩ muốn đi ra một mình, tự nhiên là muốn đi tìm một đường có thể im ắng ra cung.

Nàng cùng A Bạch đã hẹn giờ Mão tại trước cửa tiệm cầm đồ lúc trước chờ, lúc nàng trở về đã thử tính qua, từ cửa cung đến cửa hàng kia, cần phải mất một cái canh giờ nha.

Bất quá, nếu là ngồi xe ngựa chỉ cần nửa canh giờ.

Nàng muốn nhanh chóng, cho nên phải lựa chọn con đường tốn ít thời gian nhất.

Nhưng là vấn đề là ...

Nàng không biết làm sao có xe ngựa có thể ngồi!

Trong kinh thành xác thực xe ngựa rất nhiều ...

Nàng lần trước đi ra ngoài cũng thấy được rất nhiều ...

146. Chương 146: Tô Tiểu Tiểu, Bùng Nổ Của Người Tiểu Vũ Trụ Đi

Nhưng là ...

Nàng thật sự không biết muốn đi đâu tìm xe ngựa để ngồi nha nha nha ...

Ai, trước kia xem các tiểu thuyết xuyên việt thấy, bên trong nữ chính công khai tùy tiện vẫy tay còn có xe ngựa dừng lại, nàng lúc ấy còn cảm thấy kỳ quái, nay đến Trường Nhạc vương triều này, nàng mới cảm thấy điều này hoàn toàn là vô lý!

Vậy vậy vậy, người cho là đang vẫy tắc xi sao!

Cho nên, nàng dứt khoát buông tha cho phương pháp nửa đường vẫy xe ngựa.

Hơn nữa ngoài cửa cung căn bản là không ngựa xe dừng lại.

Căn bản không có người dám ở ngoài cửa lớn hoàng cung dừng xe ngựa.

Không sợ bị chém đầu sao!

Cho nên, ngoài cửa hoàng cung tự nhiên là không có xe ngựa.

Cũng không phải tắc xi ngay ngoài cửa như ở Bắc Kinh hiện đại ...

Cho dù thật sự có xe ngựa đứng ở ngoài cửa cung, kia cũng tất nhiên là đại thần trong triều ...

Nếu như vậy nàng không cần thận ngồi lên một cái xe ngựa của đại thần, ngồi lên sau, vừa vận phát hiện lại là Đoan Mộc gia ...

Vậy thật sự là bị ai nha.

Ai.

Ai ai.

Ai ai ai ...

Như thế xem ra, chỉ có thể đi bộ đến nơi thôi ...

Kia nàng có thể xuất phát trước nửa canh giờ.

Giờ Mão chính là bảy giờ tối, như vậy hơn bốn giờ nàng phải rời đi hoàng cung.

Hơn nữa lần này không có Tổ Văn cùng Ế Văn hỗ trợ, nàng còn phải giấu diếm hai người các nàng.

Ai ai ai.

Tô Tiểu Tiểu lại thở dài.

Thật sự là hảo bị ai nha.

Không phải là ra cái cung thôi!

Như thế nào cũng khó như vậy???

Trước có lang sau có hổ ...

Không cần thận bị phát hiện, sẽ bị chết thực phẩm.

Ngô, hiện giờ nàng là tự mình làm.

Ở trong cung không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện, ngoài cung còn phải thật cẩn thận, không khỏi lại bị người cướp sắc giật tiền.

Nhớ tới lần trước thiếu chút nữa bị nắm khắt cái cương dâm ...

Tô Tiểu Tiểu liền cảm thấy mồ hôi lạnh đổ ra.

Thật là khủng khiếp ...

Nàng lần này ước hội, đến tột cùng có thể hay không thành công ...

Vẫn là cái vấn đề thực nghiêm trọng.

Bất quá!

Cái gì đó càng có tính khiêu chiến, Tô Tiểu Tiểu nàng lại càng thích!

Vì A Bạch!

Vì ý trung nhân của nàng!

Vì tốt đẹp tương lai của nàng!

Tô Tiểu Tiểu nàng liều mạng!

Nàng cũng không tin ngày mai ra không được!

Tô Tiểu Tiểu, bùng nổ của người Tiểu Vũ trụ đi!

147. Chương 147: Trốn Ở Trong Thùng Phên

Tô Tiểu Tiểu tràn đầy nhiệt huyết.

Nàng trốn ở sau một gốc cây đại thụ, điều tra xem rốt cuộc làm sao mới đột phá được cửa cung canh gác rất chặt chẽ này.

Nàng thậm chí tại trong óc nổi lên huyền tưởng.

Nàng có thể phóng ra trái một quyền phải một quyền tới thị vệ, sau đó nghênh ngang đi ra cửa cung.

Chỉ tiếc.

Ảo tưởng chung quy vẫn chỉ là ảo tưởng...

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thật bi ai nha.

Giờ khắc này, nàng ý thức được, ở tại cổ đại, nếu muốn sống được vui vẻ thoải mái, võ công là tất yếu a!

Bằng không ...

Nhìn thử mà xem.

Hiện tại nàng chỉ muốn đi ra ước hội thôi cũng khó như vậy

Kỳ thực, nàng muốn giải quyết những gian nan khổ cực ở trong cung này.

Nàng có hỏi thăm qua.

Ngày mai hơn bốn giờ nàng ra khỏi hoàng cung, mà người cổ đại xưa nay chính là thích đi ngủ sớm.

Sau khi Hoàng đế hạ triều, cũng là bảy tám giờ đi ngủ.

Để tiện bề OOXX, để thể xác và tinh thần được khỏe mạnh...

Kỳ thực, chính xác hơn là

Cổ đại lạc hậu...

Cổ đại đốt ngọn nến lên vẫn là vô cùng mờ mịt.

Như vậy hắc ám, như vậy nguyệt hắc phong cao, tự nhiên là muốn làm loại vẫn động ích lợi cho cả thể xác và tinh thần, đồng thời có thể phát triển nòi giống rồi.

Hoàng đế mấy ngày nay cũng chưa tìm đến nàng, đêm mai khẳng định cũng sẽ không tìm đến nàng!

Úc, không.

Dù cho có tìm đến nàng, nếu như phát hiện không thấy nàng đâu, vì mạng nhỏ của các nàng mà suy nghĩ, Tổ Văn cùng Ế Văn khẳng định cũng sẽ giúp nàng nói dối đi.

Đến lúc đó, nàng cũng không sai biệt lắm đã trở về, cùng lắm thì nàng nói mình đi đến chỗ nào đó một mình giải sầu.

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên a.

Hoàng đế có thể chịu nàng lần đầu tiên, tự nhiên có thể chịu lần thứ hai.

Về phần Thái hậu, Hoàng quý phi, Thục phi cái gì linh tinh, các nàng vội vàng với chuyện giết chết Lệ phi và tuyển tú, cũng tự nhiên là không có thời gian lại quan tâm đến nàng.

Cho nên, chạng vạng đêm mai đi ra ngoài, là thập phần an toàn.

Vì thế, hôm nay vấn đề then chốt quan trọng nhất định phải đột phá được chính là ...

Nàng làm thế nào để đi ra ngoài...

Giả trang thành cung nữ đi ra ngoài, lần trước đã muốn dùng qua.

Lần này nghĩ đến cũng biết khẳng định sẽ dùng không được, dù sao không mang theo Tô Vân bên người, muốn quang minh chính đại từ bên người thủ vệ thị vệ đi ra ngoài, xem ra có chút trắc trở.

Tô Tiểu Tiểu đang suy nghĩ, nếu không, nàng có thể noi theo kịch truyền hình, trốn ở trong thùng phân?

148. Chương 148: Cầu

Sau đó nhân cơ hội được người đưa đi ra ngoài...

Nôn...

Còn không có thực hành, Tô Tiểu Tiểu đã nghĩ muốn ói ra...

Không nên không nên.

Phương pháp này quá ...

Đánh chết nàng cũng không làm.

Lại nói, nàng là phải đi ước hội nha

Từ trong một thùng phân đi ra, còn không thối đã chết?!

Đến lúc đó, nàng còn không có thối chết, A Bạch cũng sẽ không chịu nổi.

Cho nên, thùng phân cái gì, đều giống nhau pia điệu. (vịt: cái này chắc mọi người đều hiểu là vứt ra, ném ra đúng không? Nhưng mà dùng mấy từ này ta thấy không nói rõ được sự hay ho nên để nguyên bản cv)

Ngô.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ.

Tô Tiểu Tiểu lại tiếp tục suy nghĩ.

Đầu đầu nhanh muốn vỡ nát mà Tô Tiểu Tiểu chính là vẫn nghĩ không ra biện pháp giải quyết.

Ngay tại lúc đó ...

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên thấy cách đó không xa có một thái giám cùng một người cung nữ sắc mặt trông rỗng đi tới, cảnh tượng vội vã.

Tô Tiểu Tiểu vội vàng trốn qua bên kia, tránh cho bị bọn họ phát hiện

Lúc này, tiếng mấy người thái giám nói chuyện với nhau gần đây truyền tới.

“Ai, A Tuyết, người là đang làm cái gì vậy? Thế nhưng ngay cả con chó mà Lệ phi nương nương mang tiến cung đều để mất không thấy.”

“Ai ai, Văn Công Công, người cũng biết rồi mà. Ta là rất sợ chó nha”

“Có thể hầu hạ nương nương chính là phúc phận ba đời của nhà người, nương nương thích chó, người phải thích chó”

“Văn công công, nhưng con chó kia rất kinh khủng nha”.

“Kinh khủng hay không kinh khủng không phải là vấn đề, hiện tại vấn đề chính là muốn tìm về con chó kia. Nếu như không tìm được về, cái mạng nhỏ của ta với người đều mất, đến lúc đó đừng nói sợ chó, người có muốn sợ cũng sợ không nổi nữa.”

“A a a, kia công công, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Ta cũng chưa thấy qua con chó đó. Người nói cho ta nghe một chút coi nó như thế nào?”

“Thật lớn nha. Cao so với ta không sai biệt lắm, màu nâu nha, thật là khủng khiếp đầu. Không hiểu Lệ phi nương nương làm sao lại thích thứ kinh khủng như vậy.”

“Đừng nói nữa, nhanh đi tìm đi...”

...

...

Cung nữ tên là A Tuyết cùng thái giám tên là Văn công cũng không có phát hiện ra Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng nhớ tới chuyện mà cung nữ và thái giám kia vừa nói.

Bọn họ nói con chó màu nâu, cao như cô cung nữ kia của Lệ Phi không thấy.

Vừa mới liếc mắt nhìn cái kia cung nữ.

Cung nữ này tuổi còn nhỏ, vóc người cũng dị thường nhỏ nhắn xinh xắn, khó trách sẽ sợ con chó to như vậy.

149. Chương 149: Thực Cầu Huyết Phương Pháp

Nhận thấy dáng người không sai biệt lắm, Tô Tiểu Tiểu nghĩ tới một phương pháp thật cầu huyết.

Phương pháp này không chỉ có thực cầu huyết, hơn nữa cùng loại sinh vật này cũng là có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Mỗi lần xem kịch truyền hình cổ trang, phàm là tiểu thư nhà giàu nếu muốn đi ra ngoài du ngoạn, nhưng trong nhà phụ thân lại không chịu cho phép, tiểu thư nhà giàu sẽ dùng biện pháp gì đây?

Này ...

Thực rõ ràng.

Không phải trèo tường chính là ... Chui chuồng chó!

Mà trong trường hợp hiện nay của Tô Tiểu Tiểu, trèo tường không phải một lựa chọn sáng suốt.

Bởi vì tường cung rất cao, cùng tường ở các phủ đệ bình thường hoàn toàn không phải cùng cấp bậc.

Thử hỏi, một tiểu nữ tử ngay cả leo một cái cây cũng thấy khó như nàng, như thế nào có thể lao qua một cái tường trong cung cao như vậy đâu?

Cho nên nói, đi chui chuồng chó mới là biện pháp tốt nhất của Tô Tiểu Tiểu nàng.

Tuy rằng là có chút khó coi, nhưng là nói như thế nào đều tốt hơn là trốn trong thùng phân.

Hơn nữa chui chuồng chó cũng so với thùng phân an toàn hơn một chút.

Chỉ cần xác định bên ngoài không ai, bá một tiếng, liền chui ra đi.

Ừ.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy mưu kế này không sai.

Nàng quyết định đi tìm chuồng chó.

Tô Tiểu Tiểu bắt đầu đi chung quanh toàn bộ cửa cung trong hoàng cung.

Dọc theo đường đi, thật nhiều thị vệ nhận ra phượng sai trên đầu Tô Tiểu Tiểu, đều hướng nàng hành lễ thỉnh an.

Tô Tiểu Tiểu khoát tay, miễn lễ cho bọn họ, cũng liền tiếp tục tìm kiếm chuồng chó của nàng.

Ngô, theo như bình thường nghe nói, nữ chính ở thời khắc cần thiết thường có khả năng thành sự.

Mà Tô Tiểu Tiểu tự nhận chính mình là nữ chủ.

Được rồi. Cho dù nàng không phải nữ chủ xuyên qua kiếp này, kia nàng cũng là nữ chủ trên vũ đài của chính mình.

Có lẽ là do tinh thần dị thường lạc quan.

Ở sau nửa canh giờ, Tô Tiểu Tiểu thật sự tìm được một cái chuồng chó.

Nàng hí híp mắt, nhìn nhìn chung quanh.

Tốt lắm, một người cũng không có.

Nơi này khá hẻo lánh, nói vậy cũng sẽ không có cái gì đi qua, muốn làm chuyện gì xấu cũng liền khá dễ dàng.

Hơn nữa chuồng chó này ...

Biết nói như thế nào được đây?

Không phải chuồng chó bình thường, vừa vặn có thể ột người chui qua.

Thực rõ ràng chính là chuồng chó do người nào đó làm ra.

Tô Tiểu Tiểu cân nhắc một hồi, phán ra một cái kết luận.

Trước kia, khẳng định cũng có người muốn ra cung, cho nên mới đào chuồng chó này.

150. Chương 150: Tiền Nhân Trồng Cây Hậu Nhân Hóng Mát

Một khi đã như vậy, Tô Tiểu Tiểu nàng cũng là không khách khí nữa.

Bởi vì cái gọi là cổ nhân trồng cây hậu nhân hóng mát.

Tinh thần này đáng được phát huy.

Tô Tiểu Tiểu đem đám cỏ che chuồng chó đặt lại chỗ cũ, như vậy nhìn lại, giống như là một cái thành cung mọc đầy cỏ dại.

Nếu nàng không phải cố ý tới tìm cái chuồng chó, hơn nữa còn hết sức lưu ý, thì cho dù nàng đi qua nơi này vô số lần, khẳng định cũng khó mà phát hiện nơi này có cái hoa hoa lệ lệ chuồng chó.

Bất kể như thế nào, hiện giờ Tô Tiểu Tiểu là tâm hoa nộ phóng.

Phương pháp xuất cung tìm được rồi, trong cung cũng an bài được bảy tám phần.

Hiện tại chính là mọi chuyện đã chuẩn bị xong.

Tô Tiểu Tiểu hai mắt tỏa sáng, đối với ngày mai cùng A Bạch ước hội là tràn ngập chờ mong.

***** chúng ta cùng đi ước hội đường ranh giới *****

Hôm sau, ngày mùa thu yên ả.

Mới sáng sớm Tô Tiểu Tiểu đã đứng lên.

Chờ sau khi phi tần nhất nhất thỉnh an xong, nàng cũng chuẩn bị đi tìm thái hậu thỉnh an.

Đáng lẽ , mỗi ngày phi tử đều phải hướng thái hậu cùng hoàng hậu vấn an.

Nhưng là, không biết tại sao, thái hậu lại nói với Tô Tiểu Tiểu.

“Sau này nếu không có chuyện gì, người cũng không cần phải đến vấn an ta.”

Tô Tiểu Tiểu thực giật mình.

Cơ hội mỗi ngày có thể chiêm chốc nàng, thái hậu thế nhưng lại để cho nó chạy mất?

Rất kì quái!

Vì thế Tô Tiểu Tiểu hỏi: “Vì cái gì?”

Thái hậu rất là đứng đắn nói: “Hoàng hậu cai quản lục cung, thập phần vất vả. Vấn an gì đó, chỉ cần có tâm ý là được rồi.”

Lời nói này vừa ra giống như nàng thật sự thập phần yêu thương cô con dâu này vậy.

Kỳ thật nguyên nhân chân chính là cái gì đây?

Từ sau khi Tô Tiểu Tiểu bạo phát, cùng thái hậu nháo loạn một trận, thiếu chút nữa xông vào đánh nhau, hoàng đế tới khuyên giải thái hậu.

Nói hoàng hậu có làm cái gì linh tinh không phải, hy vọng thái hậu thông cảm nhiều hơn, không cần luôn nói những lời làm cho hoàng hậu khó xử.

Lời này vừa ra, thái hậu là chấn kinh.

Cái gì?

Hoàng đế thế nhưng lại gì giúp đỡ Hoàng hậu mà nói nàng?

Thái hậu nội tâm chấn kinh rồi, nhưng ngoài mặt vẫn là tỉnh bơ.

Dù sao nàng cũng đã từng qua thời tuổi trẻ, lúc tiên đế còn tại vị, thái hậu chính là xung phong giết địch ở chiến trường hậu cung, bằng không nàng làm sao có thể sẽ leo đến vị trí thái hậu này đâu?

Thái hậu biết được tâm ý hoàng đế.

Cũng thập phần sẵn sàng đáp ứng rồi.

151. Chương 151: Thái Hậu Khó Chịu Hoàng Hậu

Nàng quyết định trước tiên thu phục Lệ phi, sau đấy cho Thực phi rút đài, cuối cùng đánh đổ Hoàng hậu.

Mà mỗi ngày hoàng hậu đến vấn an thì Thái hậu vừa thấy mặt Hoàng hậu, lại nhớ tới Hoàng đế vì Hoàng hậu mà nói nàng linh tinh gì đó, Thái hậu liền nhịn không được thương tâm, lại càng thêm không muốn nhìn thấy Hoàng hậu.

Vì thế, Thái hậu không cần hoàng hậu vấn an, mặt ngoài là sẵn sàng. Trên thực tế...

Chính là hai chữ.

Khó chịu.

Thái hậu khó chịu hoàng hậu!

Đương nhiên, lý do này, Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là không biết.

Bất quá, nàng vốn không muốn đi vấn an, mỗi ngày sáng sớm tung tăng chạy đến Từ Ninh cung đối mặt với thái hậu mặt lạnh, nàng mới là không vui đâu.

Cho nên nói, mặc kệ thái hậu đến tốt cùng là vì lý do gì, Tô Tiểu Tiểu đều là rất vui vẻ nha.

Nhưng là vì phòng ngừa vạn nhất, Tô Tiểu Tiểu vẫn là quyết định đi Từ Ninh cung một chuyến.

Vạn nhất Thái hậu tâm huyết dâng trào, phá lệ muốn nàng làm chuyện gì đó ..., nàng tốt nhất làm xong trước, buổi tối có thể an tâm đi ra ngoài ước hội.

Không nghĩ tới, Tô Tiểu Tiểu vừa tới Từ Ninh cung, Thái hậu liền phái người đi ra, nói Thái hậu hôm nay không thoải mái, bất luận kẻ nào cũng không gặp.

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, mặc dù nghe tin người khác sinh bệnh liền cao hứng quả là chuyện vô đạo đức.

Nhưng là...

Nàng đúng là kiêu chế không nổi cao hứng a.

Thái hậu sinh bệnh, sẽ càng không có tâm tư đi quần nàng.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu thực không thành thật nhờ cung nữ vừa báo tin chuyển lời cho Thái hậu nói: “Hi vọng mẫu hậu sớm bình phục.”

Chuyển cáo xong những lời nói vô cùng giả tạo gì đó, Tô Tiểu Tiểu duỗi lưng một cái, an vị lên phượng liền quay về Phượng Khôn Cung.

Sau khi về tới Phượng Khôn cung, Tô Tiểu Tiểu liền vẽ mặt nghiêm túc hướng Tổ Vân cùng Ế Vân nói.

“Tổ Vân, Ế Vân, từ giờ trở đi bốn cung phải làm một loại sản phẩm dưỡng da mới, các người không cần mang đồ tới cho ta. Truyền lệnh xuống, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền.”

Sau khi Tổ Vân cùng Ế Vân biết được hôm nay nương nương không có ý định đi ra ngoài, cao hứng cười toe toét.

Tổ Vân vội vàng gật đầu.

“Lời của nương nương, nô tì nhất định sẽ truyền tới tận tai mọi người trong Phượng Khôn Cung”

Thậm chí Ế Vân còn nói: “Cho dù là bệ hạ hay các nương nương khác tìm đến Hoàng hậu nương nương ngài, nô tì cũng sẽ chống đỡ a.”

152. Chương 152: Xuất Cung Thực Thuận Lợi

Nghe được câu này, Tô Tiểu Tiểu thập phần kinh hỉ. Nàng hoàn toàn không nghĩ đến Ế Vân sẽ nói ra như vậy. Tô Tiểu Tiểu mặt mày hớn hởi: “Được được được, có cam đoan của người, Bốn cung càng thêm yên tâm. Chờ bốn cung làm xong sản phẩm mới sẽ thưởng cho các người đầu tiên.” Tổ Vân cùng Ế Vân nói cảm tạ xong, liền đi truyền đạt mệnh lệnh. Tô Tiểu Tiểu lập tức vào căn phòng nhỏ mà mọi người đều cho rằng thập phần thần bí trong Phượng Khôn Cung Tô Tiểu Tiểu ở trong phòng nhỏ trang điểm và thay quần áo. Nàng chọn ra bộ quần áo bình thường nhất của Đoan Mộc Lang Hoàn. Không có biện pháp, Đoan Mộc Lang Hoàn là Hoàng hậu, y phục của nàng không thể không xa hoa, coi như thật sự không xa hoa, sau khi mặc rời khỏi đây, cũng dĩ nhiên sẽ bị người ta đánh cướp a. Xem trên quần áo đính đầy trân châu, lớn có nhỏ có, màu sắc lấp lánh... Chính nàng còn muốn chiếm làm của riêng, càng khỏi phải nói người khác. Bất quá hoàn hảo cuối cùng Tô Tiểu Tiểu cũng tìm ra một món đồ đã lâu không được dùng tới, nhưng lại là loại quần áo mà chính nàng ưa thích. Sau khi mặc xong quần áo, Tô Tiểu Tiểu tính cũng đã mất một canh giờ, cũng nên xuất phát. Cuối cùng, nàng liếc mắt nhìn chính mình trong gương đồng. Trên đầu vẫn như trước chỉ đội Linh Lung Bảo Ngọc trầm, là A Bạch tự mình cài trên đầu nàng, nàng luyến tiếc không muốn bỏ xuống. Trong lòng nàng không khỏi một hồi ôn nhu. Nghĩ đến chỉ còn có mấy canh giờ nữa là có thể nhìn thấy A Bạch, tâm Tô Tiểu Tiểu thập phần nhảy nhót. Nàng thật cẩn thận giấu túi tiền vào trong vạt áo, lại liếc nhìn chính mình trong gương đồng, lúc này mới lặng lẽ rời đi. Trong túi tiền chứa một tờ ngân phiếu một ngàn lượng, hai ngân phiếu một trăm lượng. Đây là nàng chuẩn bị trả lại cho A Bạch. Mặc dù đó là người nàng thích, nhưng nàng cũng không thể không trả lại tiền. Dù sao giữa tình nhân mà nói chuyện tiền nong, rất dễ tổn thương nhau. Lại nói, nàng cũng không muốn A Bạch hiểu lầm, nàng là vì bạc của hắn mới cùng hắn một chỗ. *****ta là trời thu mất mẽ đường ranh giới***** Tô Tiểu Tiểu xuất cung thực thuận lợi. Dọc theo đường đi cũng không có gặp người nào, gặp được cũng bị nàng tránh đi. Tóm lại. Chưa đầy nửa canh giờ, Tô Tiểu Tiểu đã thành công đứng cạnh đại thụ cách cửa cung hơn trăm thước. Vừa đúng lúc này, có một đại thúc đi qua.

153. Chương 153: Mưa To Như Trút Nước

Đại thúc kia nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, buông tiếng thở dài, nói: “Cô nương, đó là hoàng cung. Người đừng tưởng là hoàng cung tốt lắm, đi vào liền không ra được. Ai, thật không rõ vì sao lại có nhiều cô nương tốt như vậy muốn chui vào cung đâu.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt. Nàng mới vừa định nói, vị đại thúc kia lại buông tiếng thở dài, vẻ mặt thương cảm rời đi. Tô Tiểu Tiểu mấp máy môi. Vừa rồi thấy thần sắc vị đại thúc kia, xem chừng người yêu của đại thúc này nhất định là ở trong hoàng cung. Bằng không giữa lông mày hăn làm sao có thể tang thương như vậy đây? Tô Tiểu Tiểu cảm khái một phen, vội vàng thu thập tâm tình, hướng mục đích xuất phát. Kế hoạch xuất cung này thực thuận lợi, Tô Tiểu Tiểu luôn luôn cho rằng như vậy. Nhưng là thiên tính vạn tính, tính sống tính chết cũng không tính đến ông trời lại không hợp tác a. Nàng đi chưa đến một khắc Trời liền đổ mưa ầm ầm Được rồi, là đổ ầm ầm mà không phải rơi xuống. (vịt: Ý chị ý là mưa to ào ào chứ không phải mưa nhẹ nhàng)Mưa lớn làm cho không người nào có thể tưởng tượng Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thực bị ai. Nàng khó được ăn diện trang điểm xinh đẹp như vậy, lại bị trận mưa này phá hư. Kỳ thật, phá hư không sao cả. Quan trọng là ... Mưa lớn như thế, hoàn toàn không đi nổi. Ngã tư đường trống không, mọi người đều tránh mưa dưới mái hiên. Ầm vang. Sét đánh. Sau đó, Tô Tiểu Tiểu thực bị ai phát hiện xe ngựa đi qua cũng không chịu chờ người. Tô Tiểu Tiểu cắn môi, gắt gao nhìn trận mưa như trút nước này. Nàng quyết định chỉ cần không có sét đánh, nàng sẽ đi tiếp. Mưa lớn không sợ, dù sao mưa nhỏ cũng là mưa, mưa lớn cũng vẫn là mưa. Chỉ tiếc, yêu cầu thấp như vậy của Tô Tiểu Tiểu ... Ông trời vẫn là không chịu buông tha nàng. Tô Tiểu Tiểu chờ nha chờ nha chờ ... Đợi cho hoa cũng héo tàn ... Rốt cục, sau khi hết một nén nhang, cuối cùng cũng không có sét đánh nữa, tia chớp cũng có thể nói là không có rồi. Vì thế, dưới con mắt khiếp sợ của mọi người Tô Tiểu Tiểu ... Bắt đầu ở trong mưa hoa hoa lệ lệ chạy như điên. Có thể nói vạn người nhìn chăm chú nha. Mưa như trước rất lớn, Tô Tiểu Tiểu mặc dù là chạy, nhưng đến khi tới nơi thì cũng đã muộn nửa canh giờ. Trời cũng đã đen lại. Nàng nhìn chung quanh. Trong lòng có chút mất mát. A Bạch chưa có tới. Tô Tiểu Tiểu cả người đã ướt đầm từ lâu.

154. Chương 154: Thanh Âm Cực Độ Trong Trẻo Nhưng Lạnh Lùng

Nàng chỉ cảm thấy thân mình lạnh lẽo lạnh lẽo, nhưng là nội tâm thì nóng hổi nóng hổi.

Xung quanh tối đen, cửa hiệu cầm đồ cũng bởi vì mưa to mà đã sớm đóng cửa.

Tô Tiểu Tiểu run run, miệng nàng thở ra một cỗ nhiệt khí.

Trong lòng nàng nghĩ đến, phải chăng vì nàng đến quá muộn, nên A Bạch không đợi được liền rời đi?

Hay là, bởi vì mưa to quá, cho nên A Bạch cũng đến muộn như nàng?

Tô Tiểu Tiểu trong lòng cố gắng tìm được một cái lí do.

Nữ nhân xưa nay đều rất kỳ quái, luôn thích tìm kiếm những lý do quái lạ cho việc nam nhân đến muộn.

Nhưng là Tô Tiểu Tiểu nàng tin tưởng, A Bạch không phải người như vậy.

A Bạch tuyệt đối không phải loại người lừa dối chuyên đi lừa gạt nữ nhân.

Ngày đó, A Bạch nhìn vào đôi mắt nàng, nàng nhìn thấy được trong mắt hăn tràn đầy nhu tình cùng thành ý (chân thành).

Tình ý trong mắt hăn là thực không phải giả.

Tô Tiểu Tiểu tự nói với chính mình như thế.

Gió thật to, mưa cũng rất lớn, đêm mùa thu cũng rất lạnh.

Tô Tiểu Tiểu tâm luôn nóng hầm hập, cũng theo thời gian trôi mà trở nên rất lạnh rất lạnh ...

Lạnh đến chết lặng.
Không biết qua bao lâu ...
Tô Tiểu Tiểu nghe được thanh âm của tiếng gõ mõ cầm canh.
Chính là.
A Bạch như trước vẫn chưa có tới.
Nàng ôm chờ mong lớn như vậy, mà đối phương không có đến phó ước.
Tay nàng lơ đãng xoa Linh Lung Bảo Ngọc trầm trên búi tóc.
Nhưng nàng chỉ thấy trong lòng bàn tay lạnh đến phát đau.
Chỗ lồng ngực cũng lạnh đến phát đau.
Lúc này, mưa ngừng lại.
Tô Tiểu Tiểu mắt hồn mất vía hướng hoàng cung đi tới.
Nước trên tóc vẫn còn chảy từng giọt, nơi khóe mắt cũng có nước, Tô Tiểu Tiểu không biết.
Nơi khóe mắt nàng đến tận cùng là nước mắt hay là mưa.
Nàng cũng không biết, đến tận cùng A Bạch là vì cái gì mà ko có tới nơi hẹn?
Nàng chỉ biết là.
Hiện tại ...
Nàng lạnh quá lạnh quá.
Lạnh đến toàn thân đều không còn cảm giác.
Hoàng cung nửa đêm, thủ vệ canh gác lỏng lẻo.
Tô Tiểu Tiểu mặc dù là mất hồn mất vía, cũng cực kỳ dễ dàng tìm được cái chuồng chó lúc trước.
Nàng chui đi vào.
Mà đến khi nàng đứng lên, một thanh âm cực độ trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên vang lên trước người nàng.
“Hoàng hậu, người là đi đâu về vậy?”
Còn đâu thể diện của hoàng đế
Nàng thực gian khổ giương mắt ra nhìn về hướng nơi phát ra âm thanh, trước mặt thể nhưng không biết từ khi nào thì có một người, mà người này thân mặc áo choàng vàng sáng, trên thêu con rồng năm móng, khiến người ta phải nhìn chăm chú.
Đây không phải hoàng đế Thượng Quan Mặc thì là ai?
Tô Tiểu Tiểu lúc này căn bản không có tâm tư cùng với hoàng đế nói chuyện, nàng cũng không muốn vì mình giải thích chuyện gì.
Nàng đứng bên ngoài một đêm thật sự mệt chết đi mệt chết đi.
Vì thế, Tô Tiểu Tiểu thản nhiên nói: “Ta mệt chết đi, ta muốn trở về nghỉ ngơi.”
Đây một đạo thanh âm cực kỳ mỗi mệt. (tho: Câu này ta thấy giữ nguyên hay hơn)(vịt: ta cũng thấy thế)
Thượng Quan Mặc sau khi nghe được, không khỏi có chút giật mình.
Nhưng là giật mình thì giật mình, trước mắt Hoàng hậu chính là thể hiện rõ một bộ dáng ra cung trở về, tuy rằng toàn thân ướt đầm, người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng là hoàng hậu xuất cung, đây là sự thật không cần phải bàn cãi.

Hắn tuy rằng giờ khắc này có chút đau lòng khi thấy Đoan Mộc Lang Hoàn như vậy, nhưng là!

Hoàng hậu thế nhưng lại không thèm để ý đến cung quy, tùy tiện xuất cung!

Còn biến thành bộ dáng như vậy trở về!

Này...

Thế này làm còn gì mặt mũi hoàng đế của hắn nữa!!!!!!!!!! (tho: câu này nghe không hay nàng ạ) :-ss (vịt; ta cũng thấy không hay mà chỉ biết sửa thế này thôi. Bà con cô bác có ý kiến gì thì giúp cho 2 chúng ta với. Nguyên văn cv là: Điều này làm cho hắn vị hoàng đế này mặt gì tồn tại! ! ! ! ! ! ! !)

Thượng Quan Mặc chợt nhớ tới lúc trước Hoàng hậu trong miệng kêu “A Ngôn”, nhất thời trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh như vậy.

Hoàng hậu của hắn trang điểm xinh đẹp, sau đó chuồn êm ra cung, đi cùng với cái kia được gọi là thanh mai trúc mã khanh khanh ta ta, người nông ta nông, rất thâm tình.

Thượng Quan Mặc rất nhanh đầu đầy gân xanh.

Tốt lắm.

Đoan Mộc Lang Hoàn này hồng hạnh xuất tường, trốn chồng đi ra ngoài.

Nếu để cho toàn bộ người trong thiên hạ biết.

Như vậy, ngôi vị Hoàng đế này hắn còn muốn làm sao?

Hơn nữa, hắn bắt quá là hỏi nàng đi đâu vậy, nàng thế nhưng lại một một bộ dáng xa cách.

Thần tiên cũng phải bốc hỏa!

Huống chi hắn là ngôi cửu ngũ.

Hắn đường đường là một Hoàng đế đã muốn ăn nói khép nép đến như thế, Hoàng hậu còn làm ra chuyện đến như vậy?!

Hoàng hậu không chịu cùng hắn oxxx, hắn có thể chấp nhận. Dù sao hắn cũng đã lạnh nhạt nàng nhiều năm như vậy, khiến cho nàng phải nhận hết khuất nhục, điểm này, hắn hiểu. Cho nên hắn bao dung nàng, cho nên hắn để cho nàng tùy ý.

Hoàng hậu đe dọa tính mạng hắn, đánh hắn, hắn cũng có thể nhẫn. Hoàng hậu là vợ cả, giữa vợ chồng nhốn nháo mâu thuẫn nhỏ cũng là chuyện bình thường.

155. Chương 155: Nhất Định Làm Hoàng Hậu

Hoàng hậu cùng mẫu hậu cãi nhau, thậm chí là đánh nhau. Hắn cũng đứng về phía hoàng hậu. Nhưng là! Hiện giờ hoàng hậu thế nhưng lại đi ra ngoài trộm người! Điểm này, dù thế nào chẳng nữa Thượng Quan Mặc hắn là không cách nào khoan dung được. Thượng Quan Mặc nhìn xuống tức giận, hắn hỏi: “Hoàng hậu, trăm hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi đến tội cùng là đi nơi nào?” Vốn ngày hôm nay Tô Tiểu Tiểu đã chịu đủ kích lớn, bây giờ còn bị người dùng ngữ khí như vậy hỏi. Nàng rất không thoải mái! Thập phần khó chịu! Thập phần mất hứng! Hiện giờ trong lòng nàng đang không được như ý, cho dù là ai chẳng nữa, nàng cũng không muốn phản ứng. Tựa như lúc ở hiện đại, chỉ cần gặp chuyện khó chịu hoặc tâm tình không tốt thì nàng liền sẽ nhốt mình trong phòng, bất kể là ai tới gõ cửa, cũng không thèm để ý. Có lần, nàng cùng Trần Tu Ngôn cãi nhau. Nàng nhốt mình trong phòng một ngày một đêm, mặc cho Trần Tu Ngôn đập đến vỡ cửa, nàng cũng là cứng rắn không hé răng. Vì thế, lần này Tô Tiểu Tiểu đối mặt với chất vấn của Thượng Quan Mặc, nàng cũng không nói gì. Nàng cúi đầu, lập tức tiến lên phía trước. Hoàn toàn đem hoàng đế trở thành người vô hình. Chỉ tiếc, hiện giờ Tô Tiểu Tiểu hoàn toàn đã quên một chuyện. Thời đại nàng đang ở là một vương triều với chế độ phong kiến cổ đại nha. Vương triều này người thống trị nói một,

nàng không thể nói hai, người thống trị muốn người chết, người phải chết! Nàng có thể thất ý thất tình, chính là không thể đem tính tình chia hoàng đế. (vịt: nghĩa là “nàng có thể thất tình đau lòng, nhưng là không thể đối với hoàng đế khó chịu nha” Ta thấy cv nó dễ hay hơn, thất ý, thất tình, tính tình nên không muốn đối) Có thể không hề cố kỵ phóng thích tâm tình của mình thì điều kiện tiên quyết, là mình phải ở một đất nước dân chủ bình đẳng tự do ngôn luận. Quả nhiên, Thượng Quan Mặc làm sao có thể chịu đựng sự tức giận như vậy? Hắn trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng, bật người nói: “Người đâu, đem hoàng hậu nhốt vào lãnh cung để răn đe” Tô Tiểu Tiểu nghe được. Nàng dừng bước, xoay người nhìn Thượng Quan Mặc. Sau đó nàng cười lạnh một tiếng. “Như thế nào không đem ta phế bỏ?” Thượng Quan Mặc vừa nghe, cơn tức trong lồng ngực càng lớn. Mặt hắn không chút thay đổi. “Chỉ cần trăm còn sống một ngày, người nhất định phải làm Hoàng hậu.” (vịt: đây có được coi là một câu tỏ tình không nhỉ???) Phế bỏ?! Hừ. Hắn làm sao có thể để cho Đoan Mộc Lang Hoàn có thể tự do thuận tiện cùng thanh mai trúc mã của nàng? Đây là chuyện không thể nào. Chỉ cần là dưới danh nghĩa nữ nhân của hắn, như vậy cả đời cũng chỉ có thể có một người nam nhân là hắn.

156. Chương 156: Làm Cho Thượng Quan Mặc Có Chút Buồn Rầu

Đoan Mộc Lang Hoàn, hắn như thế nào cũng muốn cùng nàng đấu cả đời này. Tô Tiểu Tiểu không nói. Vốn nàng cũng đã tâm lạnh, thân lạnh, hôm nay rốt cuộc nàng lại một lần nữa lạnh từ đầu tới chân. Giống như bị người dùng nước đá dội từ trên đầu xuống. Lạnh đến mức khiến đáy lòng nàng rét run. Nàng gắt gao mím môi, cứ như vậy nhìn Thượng Quan Mặc. Thẳng đến khi có thị vệ giữ chặt bên người nàng, nàng mới đột nhiên hoàn hồn. Tô Tiểu Tiểu như trước lắc lắc ống tay áo ướt đầm. Nàng ngửa đầu cao ngạo nói: “Ta tự đi. Không cần làm phiền các người.” Thị vệ cũng không dám nói thêm gì. Mặc dù ý chỉ của bệ hạ nói là phải đem hoàng hậu biếm vào lãnh cung. Nhưng là không ai không biết, hoàng đế có thể đem hoàng hậu biếm lãnh cung, cũng có thể đem hoàng hậu ra khỏi lãnh cung, lại hưởng thụ tôn vinh vô thượng. Hơn nữa nha. Đây là hoàng hậu. Hoàng hậu! Hoàng hậu dù có thất sủng thì vẫn là hoàng hậu nha. Phi tử có thể dễ dàng phế bỏ. Nhưng là hoàng hậu thì sẽ rất khó. Ở tại Trường Nhạc vương triều, phạm đã trở thành hoàng hậu, trừ khi chết đi, hoặc là gây ra lỗi lầm nghiêm trọng, ví dụ như ám sát hoàng đế vân vân.... mới có thể phế bỏ. Dù sao, hoàng hậu là người đứng đầu lục cung, hơn nữa là trải qua ngàn chọn vạn tuyển mới tuyển được ra. Mà hoàng hậu trước mắt, còn có tiền để làm bù hộ mệnh. Cho dù hoàng hậu có thể nào, hiện giờ hoàng đế cũng không dám làm khó dễ nàng. Bằng không, sẽ bị coi là bất hiếu đi! Hoàng đế là một người hiếu thuận, chuyện bất hiếu này hắn là cực kỳ không muốn đặt trên người mình. Vì thế, bọn thị vệ đều thập phần khách khí. Mặc dù là ngay trước mặt hoàng đế. Tô Tiểu Tiểu lạnh lùng quay đầu rời đi. Thượng Quan Mặc cũng không có nhìn thấy cảnh mà mình tưởng tượng trong thực tế. Hắn nghĩ Đoan Mộc Lang Hoàn sẽ hướng hắn cầu tình. Thậm chí sẽ dùng một bộ dạng nhu nhược nói với hắn: “Bệ hạ, người hãy bỏ qua cho người ta lần này đi” Thượng Quan Mặc thề, chỉ cần Hoàng hậu chịu cúi đầu một chút thôi, hắn lập tức có thể thu hồi ý chỉ. Nhưng là, Đoan Mộc Lang Hoàn tính khí rất quật cường. Bất kể như thế nào, nàng chính là không chịu cúi đầu. Điều này làm cho Thượng Quan Mặc có chút buồn rầu, thậm chí là chán nản. Kỳ thật, hắn cũng không muốn mọi chuyện biến thành như vậy. Hắn bắt quá là muốn hoàng hậu của mình chịu cúi đầu, hảo hảo giải thích cùng hắn mà thôi.

157. Chương 157: Rất Bình Tĩnh

Nhưng là ... Nàng cố tình quật cường như thế Chẳng chịu nhận thua như thế. Thượng Quan Mặc thở dài một tiếng. Nhưng khi nhìn bóng lưng Đoan Mộc Lang Hoàn, Thượng Quan Mặc lại cảm giác mình không cần phải làm một người vì lấy lòng nữ nhân mà hao tổn tinh thần như thế. Nghĩ như vậy, Thượng Quan Mặc bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi. Đoan Mộc Lang Hoàn thật không ngờ lại to gan lớn mật dám xuất cung đi tìm nam nhân. Hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cho nàng! Hừ. Trước tiên cứ để nàng ở trong lãnh cung hảo hảo suy nghĩ mấy ngày rồi nói sau. ***** ta là lãnh cung lạnh lẽo đường ranh giới***** Lặp lặp lặp lặp lặp lặp. Đã nhanh đến đầu canh ba ... Hoàng đế nổi giận, tổng hoàng hậu vào lãnh cung. Nguyên nhân tại sao, không một ai biết. Tin tức này, ngay tức khắc Đoan Mộc Lang Hoàn bước vào cửa lãnh cung, tựa như có cánh, bay đến từng góc ngách trong hoàng cung. Nhận được tin tức đầu tiên chính là Thái hậu. Thái hậu vốn đang trong mộng đẹp, sau khi nghe được tin tức này, mừng đến nỗi không ngủ

tiếp được nữa. Rồi sau đó là Hoàng Quý phi cùng Thục phi. Hai người này đối với hoàng hậu vốn là thập phần chán ghét. Sau khi nghe được tin hoàng hậu bị tống vào lãnh cung... Hoàng quý phi âm thầm đắc ý, tính toán coi phải như thế nào bỏ đá xuống giếng (như kiểu châm dầu vào lửa ý), đem hoàng hậu triệt để kéo xuống, cuối cùng chính mình vinh quang ngồi vào ghế hoàng hậu. Mà Thục phi lại không có cao hứng như tưởng tượng, nàng thần sắc có chút ngạc nhiên, cảm thấy tin tức này không quá tin cậy. Sau khi hỏi thăm lại lần nữa, xác định tin tức là sự thật, Thục phi vẫn là không cao hứng, nàng thậm chí cảm thấy hoàng hậu lần này bị tống vào lãnh cung, không phải là biểu hiện bị thất sủng, mà là vì lại chuẩn bị nhất mực được sủng ái. Vì thế, Thục phi đến nửa đêm cũng vẫn không ngủ. Nàng nghĩ xem nếu hoàng hậu lại được sủng ái thì phải như thế nào giữ vững địa vị của mình. Vân Quý nhân cùng Vân chiêu nghi sau khi biết được, đều là lo lắng, vừa lo lắng cho hoàng hậu, lại lo lắng mình. Vẹn nhất hoàng hậu khó chịu.... Đem chuyện ngày đó thấy các nàng yêu đương vụng trộm nói ra, vậy nên làm thế nào cho phải. Trân phi còn lại rất là lãnh đạm “Nha” một tiếng, sau đó lại trở mình, tiếp tục đi vào giấc ngủ, chính là rất bình tĩnh Còn về phần Lệ phi mới được sủng ái, nàng là không hề có biểu hiện gì.

158. Chương 158: Lãnh Cung Lạnh Quá

Bởi vì nàng còn ở trong nội đường yên tĩnh chép phạt kinh thư, hai tai không thể nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ. Hậu cung một đám nữ nhân được sủng ái mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được. Mà hai thị nữ bên người Doan Mộc Lang Hoàn, sau khi biết được tin tức này, sợ tới mức hoa dung thất sắc. Ngay từ đầu các nàng còn tưởng rằng tin tức này là giả. Hoàng hậu nương nương của các nàng rõ ràng đang ở trong phòng nghiên cứu đồ này nọ, làm sao có thể không có lý do mà bị tống vào lãnh cung đây? Chẳng lẽ hoàng đế bệ hạ ngủ mơ ở trong mộng cùng nương nương cãi nhau? Hay là nói nương nương đi ra ngoài cùng bệ hạ đánh nhau? Nhưng là, đến tận khi tâm phúc bên người hoàng đế tới nói cần Tổ Vân cùng Ế Vân thu thập quần áo tắm thường đến lãnh cung thì các nàng mới tin đây là sự thật. Một cái sự thật không thể sự thật hơn được nữa. Tổ Vân dứt trộm ít bạc cho tâm phúc được sủng ái của Thượng Quan Mặc. “Công công, ngài có biết vì sao Hoàng hậu nương nương không có lý do mà bị tống vào lãnh cung không?” Tâm phúc của hoàng đế thoải mái nhận lấy bạc. “Tổ Vân cô nương, ta cũng không biết. Chỉ là đột nhiên bệ hạ cứ như vậy hạ chỉ. Hơn nữa bệ hạ còn không cho phép bất kỳ kẻ nào hỏi lý do hoàng hậu bị tống vào lãnh cung, nếu không đối xử như nhau.” Tâm phúc của Hoàng đế giảm thấp thanh âm, lên lút nói: “Tổ Vân cô nương, là chỗ quen biết, ta mới nói nha. Hiện tại đừng nói các người, ngay cả Thái hậu nương nương cũng không biết đến tột cùng là vì cái gì mà Hoàng hậu bị tống vào lãnh cung. Trong cung biết được, ngoại trừ bệ hạ ra, cũng chỉ có chính Hoàng hậu nương nương biết. Cho nên, các người cũng đừng hỏi nhiều. Mau đi thu thập xiêm y, đi lãnh cung bồi Hoàng hậu nương nương đi.” Dừng một chút, hắn còn nói thêm: “Kỳ thật, sự tình cũng không phải là không thể xoay chuyển được. Chờ sau khi Hoàng đế bệ hạ hết giận, các người khuyên nhủ Hoàng hậu nương nương, làm cho nàng van cầu bệ hạ, như vậy, Hoàng hậu nương nương lại có thể trở về Phượng Khôn Cung.” Tổ Vân cùng Ế Vân vội vàng tạ ơn. Rồi sau đó, hai người dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong quần áo, sau đó chạy về phía lãnh cung. *****lãnh cung lạnh quá đường ranh giới***** Lãnh cung. Tên như ý nghĩa, cung điện để dành cho những người bị vắng vẻ lạnh lẽo ở. Tô Tiểu Tiểu sau khi bước vào lãnh cung, liền cảm thấy chung quanh râm mát râm mát. Lạnh đến không thể tưởng tượng nổi.

159. Chương 159: Trời Cùng Đất Khác Biệt

Tô Tiểu Tiểu hắt hơi một cái. Chung quanh tối đen. Ngay cả một ngọn nến cũng không có. Bỗng nhiên, chỉ nghe tiếng xèo xèo, Tô Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn xuống. Không ngờ là một con chuột lớn, không coi ai ra gì lại dám trèo (bò) qua giấy cửa nàng mà đi. Tô Tiểu Tiểu cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa, thậm chí còn có giăng mạng nhện, bên trên còn có một con nhện đen thật lớn. Tô Tiểu Tiểu từ nhỏ chỉ sợ mấy thứ này. Thời gian nàng ở hiện đại đã sợ, ở trong hoàn cảnh này, lại càng sợ hãi. Thân mình nàng run run, liền tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Nàng cười cười tự giễu mình. Người ta xuyên qua nàng cũng xuyên qua. Người ta được đến phong quang vô hạn, mà nàng thì lại là được đến như thế chán nản. Người ta bên trái có thâm tình hoàng đế bên phải lại có một tuần mỹ Vương gia. Mà nàng... Bên trái có một con chuột lớn bên phải lại một con nhện đen. (vịt: đọc đoạn trên đang thấy bị ai cho nàng TT. Đọc câu này

chỉ muốn cười bò ra) Đây quả thực chính là trời cùng đất khác biệt. Người ta là nữ chủ thì Vương gia ngàn theo trăm thuận. Người ta là nữ chủ thì gặp hoàng đế thâm tình lại chân thành, vì nàng mà phế bỏ lục cung, chỉ cưng chiều một người. Mà hoàng đế của nàng lạm tình hoa tâm lợn giống tàn nhẫn, vì nàng.... A, chưa từng vì nàng mà làm chuyện gì. Nhiều nhất chính là đem nàng tống vào lãnh cung mà thôi. Thực buồn cười. Không, buồn cười nhất chính là. Chàng trai nàng nhất kiến chung tình (cái này chắc ai cũng hiểu), hôm nay không có lý do mà sai hẹn. Khiến cho nàng ở trong mưa ngâm mấy canh giờ. Có lẽ, A Bạch thật sự có chuyện khẩn cấp gì. Nhưng là, hắn tốt xấu gì cũng nên cho người đến nói với nàng một câu đi. Nhưng là, kết quả là không có. Đây có phải hay không chứng tỏ rằng, nàng đem hắn đặt ở trong lòng, còn hắn thì không có. Tô Tiểu Tiểu kỳ thật cũng không giận A Bạch không tới ước hội, điều làm cho nàng tức giận chính là do chính mình cảm thấy được nàng đã quá mức đem A Bạch đặt ở trong lòng. Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu hắt hơi một cái Nàng cảm thấy được nơi này dường như càng ngày càng lạnh. Lạnh đến không thể tưởng tượng nổi. Lạnh đến mức làm cho nàng đầu óc choáng váng. Đúng vào lúc đó, Tô Tiểu Tiểu thấy trước mắt bỗng nhiên có chút ánh sáng, nhất thời chiếu sáng cung điện tối đen mà lạnh như băng này. Là một chiếc đèn cung đình sáng ngời. Tô Tiểu Tiểu theo đèn nhìn lên trên. Là Tổ Văn cùng Ế Văn. Trong mắt hai người đều là hàm chứa nước mắt.

160. Chương 160: Trắng Bệch Trắng Bệch

Tô Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, liên lụy các người.” Tổ Văn cùng Ế Văn cuống quýt lắc đầu. “Nương nương, người đừng nói như vậy.” Tô Tiểu Tiểu cười cười, không nói thêm gì nữa. Tổ Văn cùng Ế Văn thấy y phục Tô Tiểu Tiểu trên người vẫn ướt đầm, Tổ Văn vội vàng nói: “Nương nương, trước thay xiêm y này ra đi. Người xem, đều đã ướt thành như vậy. Nếu cứ tiếp tục như thế này, nhất định sẽ trúng phong hàn.” Ế Văn cũng liền vội nói: “Đúng vậy”. Tô Tiểu Tiểu lúc này cũng không để ý gì nữa, nàng hiện giờ thật sự rất lạnh. Nàng liền tùy tiện để Tổ Văn cùng Ế Văn cởi xiêm y trên người nàng ra, sau đó lại thay vào một bộ quần áo sạch sẽ. Sau khi đổi xong quần áo, Tổ Văn cùng Ế Văn hai người nhìn thoáng nhau. Tổ Văn mím mím môi, chần chờ một hồi lâu, mới lo lắng không yên hỏi han: “Nương nương, vì cái gì bệ hạ đột nhiên...” Nói đến đây, Tổ Văn không dám nói tiếp. Nàng thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu trắng bệch trắng bệch... Lại càng thêm không dám nói. Nhưng là Tổ Văn làm sao có thể biết được sở dĩ sắc mặt Tô Tiểu Tiểu trắng như vậy, hoàn toàn là bởi vì nguyên nhân không thấy A Bạch không đến chỗ ước hội, làm sao phải bởi vì nguyên nhân bị tống vào lãnh cung này đâu? Lúc này Ế Văn cũng kéo kéo tay Tổ Văn. Ý bảo Tổ Văn đừng tiếp tục hỏi nữa. “Nương nương, người cũng đã mệt mỏi rồi. Trước hãy nghỉ tạm một lúc đi.” Tô Tiểu Tiểu đã phát hiện động tác giữa Tổ Văn cùng Ế Văn lúc đó, trong lòng cũng biết các nàng muốn hỏi gì. Nàng thản nhiên nói: “Thượng Quan Mặc không nói cho các người biết sao?” Tổ Văn cùng Ế Văn lắc đầu. “Nương nương, cả hậu cung đều không có một ai biết” Tô Tiểu Tiểu cười nhẹ một tiếng. Xem ra vị hoàng đế này vẫn là để ý tới mặt mũi của nàng, có lẽ chính xác hơn, hắn là mặt mũi của hân nha. Hoàng hậu của mình xuất cung, sau đó còn bị hoàng đế bắt được. Đây là chuyện có biết bao nhiêu mất mặt nha. Khó trách hoàng đế không nói, không chịu để cho người khác biết. Một khi đã như vậy, nàng cũng không có ý định nói cho Tổ Văn cùng Ế Văn. Chuyện nàng ra cung đi phò ước, chỉ một mình nàng biết là tốt rồi. Coi như chỉ là một cái bí mật nhỏ thuộc về nàng đi. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu chỉ thản nhiên cười cười, cũng không nói gì thêm.

161. Chương 161: Cuộc Sống Ở Lãnh Cung Của Tô Tiểu Tiểu

Sau đó, Tổ Văn cùng Ế Văn vì Tô Tiểu Tiểu mà sắp xếp lại giường chiếu, sau khi hầu hạ Tô Tiểu Tiểu ngủ xong, Tổ Văn cùng Ế Văn đi ra khỏi lãnh cung. Trên tay Tổ Văn là bộ xiêm y mới vừa rồi thay ra của Tô Tiểu Tiểu. Ế Văn sắc mặt phức tạp nhìn vài lần. Sau đó nàng mới lên tiếng: “Tổ Văn, xiêm y này, nương nương ở trong cung hân là sẽ không mặc đi.” Tổ Văn gật gật đầu. “Đúng. Mà hiện giờ lại ở trên người nương nương ... Nguyên nhân, rất rõ ràng. Chính là hôm nay nương nương xuất cung nha”. Ế Văn sắc mặt nặng nề. “Đúng vậy. Bằng không, cũng sẽ không dùng đến xiêm y này.” Hai người liếc mắt nhìn nhau. “Nói cách khác, nương nương sở dĩ bị tống vào lãnh cung, cùng chuyện nương nương xuất cung có quan hệ.” Ế

Vân mím mím môi, sắc mặt có chút tái nhợt. “Nhất định là đã bị hoàng đế bệ hạ phát hiện, cho nên nương nương mới có thể bị tổng vào lãnh cung.” “Ai, quả nhiên lần trước không nên đáp ứng nương nương. Nương nương đi ra ngoài được một lần, tự nhiên sẽ muốn đi ra ngoài lần thứ hai.” “Vì thế, lần thứ hai đã bị hoàng đế bệ hạ phát hiện.” “Ai, họa vô đơn chí nha” “Ế Vân, chúng ta không để để cho nương nương cứ phải ở trong lãnh cung được.” “Ừ, tuyệt đối không thể.” “Khuya đêm nay người xuất cung, đi Đoan Mộc phủ, làm cho Đoan Mộc đại nhân vì nương nương cầu tình đi.” Ế Vân gật gật đầu. Sau đó thi triển khinh công, lặng lẽ rời khỏi hoàng cung. Mà Tổ Vân còn lại là xem bộ xiêm y trong tay. Rất là bất đắc dĩ thở dài. Nương nương nha nương nương, tại sao lại trở thành như vậy đây? Ai. Nương nương từ sau khi mất trí nhớ, tính khí xác thực là thay đổi rất nhiều, cũng không biết là tốt hay không tốt. Nếu như là nương nương trước kia không có mất trí nhớ, cho dù là bị thất sủng như thế nào, cũng sẽ không bị tổng vào lãnh cung. Bởi vì nương nương sẽ không làm chuyện khác người như thế. Mà nương nương bây giờ một ngày nào không làm chuyện khác người, vậy hẳn là mặt trời mọc từ phía tây a. Tuy rằng việc này khiến cho hoàng đế bệ hạ chú ý, có thể... Bây giờ lại bị nhốt vào lãnh cung. Cũng không biết là tốt hay xấu nha. Tổ Vân cảm khái. Nhưng bất kể nói như thế nào, cuộc sống ở lãnh cung của Tô Tiểu Tiểu chính thức được mở màn.

162. Chương 162: Ác Mộng

Đêm khuya thanh vắng. Tổ Vân cùng Ế Vân cũng dần đi ngủ. Lãnh cung đương nhiên không giống với Phượng Khôn Cung, lãnh cung vừa nhỏ lại vừa bẩn. Sửa sang lại, đoán chừng cũng cần không ít thời gian. Vì thế, Tổ Vân cùng Ế Vân sau khi giúp Tô Tiểu Tiểu sắp xếp giường chiếu tử tế xong, nhân tiện từ trong đồng quần áo mang theo kéo ra một tấm thảm, hai người dựa vào giường, lấy thảm đắp, từ từ ngủ thiếp đi. Dù sao bọn họ cũng có võ công, hơn nữa lại đã từng sống trong giang hồ. Cho nên thời tiết tuy rằng lạnh, nhưng đối với hai người Tổ Vân cùng Ế Vân mà nói, vẫn là không có gì đáng ngại. Hai người rất nhanh thì tiến vào mộng đẹp. Mà lúc này, Tô Tiểu Tiểu đang nằm ở trên giường, lại là đang không ngừng gặp ác mộng. Trong mộng, A Bạch ôn hòa cười, dùng vẻ mặt ôn nhu nhất nói ra lời nói vô tình nhất. “Tiểu Tiểu, kỳ thật ta cũng không thích ngươi, ta chỉ là lừa dối ngươi mà thôi...” “Tô Tiểu Tiểu, ngươi là một kẻ đại lừa gạt.” “Không, kỳ thật ta không nên gọi ngươi Tô Tiểu Tiểu, ta hẳn nên gọi ngươi là Đoan Mộc Lang Hoàn. Hoàng hậu nương nương, ngươi lừa gạt chơi đùa ta có vui không?” “Ta Bạch Nhất sẽ không thích một người phụ nữ đã có chồng, huống chi ngươi lại là thê tử của hoàng đế, ta lại càng thêm không thích ngươi.” “Ngươi đi đi, ta đã tìm được một nữ nhân ta yêu thương.” ... Trên giường Tô Tiểu Tiểu cau chặt lông mày. Nàng mơ thấy chính mình mặt đầy nước mắt. Nàng rưng rưng nhìn về mặt vô tình của A Bạch, trong lòng hoảng sợ không biết như thế nào cho phải. Lúc này, cảnh trong mơ bỗng nhiên biến đổi. A Bạch biến mất. Đồng thời, Thượng Quan Mặc lại xuất hiện. Thượng Quan Mặc hung tợn nhìn chăm chăm nàng, hất ra lệnh cho thị vệ cởi sạch y phục của nàng. Sau đó hất tự tay xé rách cái yếm của nàng. Không có bất kỳ màn dạo đầu nào, cứ như vậy tiến vào. Nàng kinh hoảng lại càng không ngừng giãy dụa. Tiếc rằng sức lực nam nữ khác nhau, nàng thủy chung chống đỡ không được sức lực của Thượng Quan Mặc. Nàng chỉ có thể rơi lệ mặc cho Thượng Quan Mặc chà đạp lên thân thể của chính mình. Nàng còn nghe được Thượng Quan Mặc nói. “Cho người xuất cung! Cho người xuất cung! Ta OOX chết người!” “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” “Đừng tưởng rằng trăm không dám phết người, đừng tưởng rằng người là hoàng hậu, trăm sẽ không dám xử lý người.”

163. Chương 163: Quen Thuộc Ánh Mắt

“Đoan Mộc Lang Hoàn, ta muốn ngươi đời đời kiếp kiếp đều sống trong hoàng cung, ta muốn hành hạ chết ngươi.” ... Tô Tiểu Tiểu càng không ngừng lăn qua lộn lại trên giường. Lúc này, cảnh trong mơ lại chuyển biến. Nàng mơ thấy Trần Tu Ngôn đã lâu không gặp. Thanh mai trúc mã của nàng, bạn trai thời hiện đại của nàng. Trần Tu Ngôn nhìn nàng nói. “Tô Tiểu Tiểu, ngươi không cần phải trở về.” “Ta đã có đối tượng kết hôn.” “Không có người, ta cũng vẫn là sống rất tốt.” “Kỳ thật, cho tới bây giờ ta chưa từng thích người, cho nên, ngươi cứ tiếp tục sống ở cổ đại đi.” ... Tô Tiểu Tiểu nhất thời một mình rơi vào trong bóng tối. Giờ này khắc này, trong lãnh cung Tô Tiểu Tiểu toàn thân đều nóng lên, cái trán nóng hừng hực làm cho người khác phải kinh sợ. Tổ Vân cùng Ế Vân bởi vì đêm nay làm lụng quá mức vất vả, cho nên ngủ như

chết, hoàng toàn không có phát hiện Hoàng hậu nương nương nhà mình khác thường. Kỳ thật, Tô Tiểu Tiểu sẽ phát sốt, cũng là chuyện đương nhiên. Thử nghĩ, một người vào đêm cuối thu ngâm mình trong mưa to mấy giờ liền, kể tiếp lại mặc quần áo ướt đầm đi lâu như vậy, hơn nữa trong lãnh cung lạnh lẽo, có thể không cảm mạo, thật sự chính là kỳ tích. Mà tại... thời cổ đại này, ở thời đại mà trình độ chữa bệnh thấp như thế này, phát sốt là chuyện rất nguy hiểm, một khi xử lý có chút không thỏa đáng, rất có thể phát triển trở thành viêm phổi. Viêm phổi! Bệnh này ở trong thời cổ đại cũng tương đương với bệnh XX tại hiện đại, một loại bệnh rất nguy cấp chỉ chờ chết. Đương nhiên, Tô Tiểu Tiểu vẫn còn đang trong cơn ác mộng cũng không biết mình phát sốt. Nàng chỉ biết là hiện tại chính mình đang thực thương tâm thực thương tâm, thực thất lạc thực thất lạc, thực buồn bực thực buồn bực, còn có thật nóng thật nóng ... Thậm chí nàng có cảm giác mình bị người ta ném vào trong lò lửa, dùng tối liệt hỏa, nướng lên. Bằng không vì cái gì nàng lại có cảm giác mình sắp bị thiêu cháy rồi? Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy trên trán truyền đến một trận lạnh lẽo. Cả người tựa hồ trong nháy mắt bị kéo ra khỏi lò lửa. Thân mình cũng không còn nóng như vậy nữa. Nàng thực cố gắng thực vất vả nhấc mi mắt lên, nhìn thoáng qua, ánh vào trong đáy mắt chính là khuôn mặt tuần tú. Như vậy quen thuộc hình dáng, như vậy quen thuộc ánh mắt, như vậy quen thuộc ở trước mặt.

164. Chương 164: Tổ Vân

Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mà hô lên. “A Bạch” Người nọ tựa hồ cũng cúi đầu trả lời. “Ân”. Được đáp lại Tô Tiểu Tiểu rốt cục an tâm nằm ngủ, hoàn toàn thoát ra khỏi cơn ác mộng. ***** thực kỳ diệu đường ranh giới ***** Tổ Vân cùng Ế Vân ngủ say như chết. Nhưng ngủ được như chết thì chết, sau khi cảm giác được thân thể của mình bị người đá mấy đá, ngủ được như chết cũng sẽ lập tức tỉnh lại. Hai người Tổ Vân cùng Ế Vân đang chuẩn bị mất hạnh trường trường. Ai! Ai to gan như vậy lại dám đá các nàng! ! ! Nhưng là, ánh mắt còn chưa kịp trừng lớn hoàn toàn, sau khi nhìn thấy người trước mắt, các nàng liền lập tức sợ hãi cúi thấp đầu xuống. Các nàng vội vàng nói: “Hoàng đế bệ hạ.” Thượng Quan Mặc ngậm nga hừ. “Các người lui ra.” Tổ Vân cùng Ế Vân liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn đến Hoàng hậu nương nương đang nằm ở trên giường. Tổ Vân tựa hồ muốn nói gì, nhưng Ế Vân tựa như cảm giác được, lập tức lôi kéo Tổ Vân đi ra ngoài. Tổ Vân đành phải ngậm miệng lại, ngoan ngoãn theo sát Ế Vân chạy lấy người. Sau khi hai người đi ra lãnh cung, Tổ Vân dừng bước. Nàng hỏi: “Ế Vân, người rõ ràng biết, Hoàng hậu nương nương có nói qua, không được để cho Hoàng đế bệ hạ cùng nàng một mình ở chung.” Ế Vân cũng lắc lắc đầu. “Lúc trước bệ hạ vừa mới hạ ý chỉ, hiện tại lại tới lãnh cung xem Hoàng hậu nương nương, điều này đã nói lên nương nương cũng không phải là chân chính thất sủng. Mặc kệ Hoàng hậu nương nương nói như thế nào, mục đích cuối cùng của chúng ta cũng là muốn cho nương nương không bị thất sủng. Lại nói, không chừng nương nương cứ như vậy, bệ hạ sẽ lại một lần nữa sủng ái Hoàng hậu nương nương đâu. Nếu Hoàng hậu nương nương tỉnh, biết bệ hạ tới khăng định cũng sẽ thật cao hứng. Dù sao, bất kể Hoàng hậu nương nương không thích Hoàng đế bệ hạ đến như thế nào, nương nương thủy chung vẫn là hoàng hậu, là thê tử của bệ hạ. Nào có thể tử sẽ không thích trượng phu của mình?” Dừng một chút, Ế Vân lại nói tiếp: “Hơn nữa nha. Nương nương tuy rằng luôn miệng nói không thích Hoàng đế bệ hạ, nhưng là thực tế, Hoàng hậu nương nương vẫn là để ý Hoàng đế bệ hạ nha. Bằng không đêm nay nương nương cũng sẽ không mặt mày ủ ê. Hiện tại xem ra, Tổ Vân, người có thể đi thông báo cho Đao Mộc đại nhân.”

165. Chương 165: Ngô, Lạnh Lẽo Lạnh Lẽo

“... Để đại nhân không cần vì nương nương cầu tình. Đợi cho đến ngày mai, nương nương nhất định sẽ trở về Phụng Khôn Cung, lại uy nghi lục cung. Cho nên nha, chuyện gấp gấp nhất bây giờ của chúng ta chính là đi tìm một chỗ để ngủ, không cần quấy rầy bệ hạ cùng nương nương.” Sau khi Tổ Vân nghe xong, nhất thời cũng cảm thấy rất có lý. Nàng gật gật đầu, nói: “Được.” Dừng một chút, Tổ Vân vẫn còn có chút lo lắng. “Vạn nhất nương nương lại đắc tội bệ hạ, hậu quả chẳng phải là thảm hại hơn sao?” Nàng cũng không quên nương nương nhà mình lá gan lớn đến cỡ nào, lần đó đánh Hoàng đế một bạt tai, làm cho lòng nàng vẫn còn sợ hãi đến tận bây giờ. Ế Vân cũng nói: “Người yên tâm đi. Nương nương đang ngủ, làm sao có thể phát sinh chuyện gì đây? Đi thôi đi thôi, đêm nay đi qua đi lại một đêm, một chết đi được.” *****

cô nam quả nữ ở chung một phòng đường ranh giới ***** Trong lãnh cung. Trước giường Tô Tiểu Tiểu. Thượng Quan Mặc nhíu mày. Lúc này trong lòng hắn thực rối rắm. Hắn chỉ là muốn trừng phạt hoàng hậu một chút mà thôi. Không nghĩ tới hoàng hậu thân kiều thịt quý như thế. Bất quá chỉ nằm ở lãnh cung mà thôi, hiện giờ cũng đã phát sốt. Nhưng lại nóng đến thiêu đốt như vậy. Cả người như một đám lửa. Trong lòng Thượng Quan Mặc phần nộ cùng không cam lòng gì đó, giờ khắc này, vào lúc nhìn thấy bộ dáng Tô Tiểu Tiểu như vậy thì đã sớm không cánh mà bay. Hắn nhìn chung quanh. Không khỏi lại nhíu mày. Lãnh cung này như thế nào lại kém như vậy? ! Ngay cả giấy dán một cái cửa sổ cũng loạn thất bát tao, gió cũng có thể từ bên ngoài thổi vào. (vịt: Anh ơi, anh nên nhớ đây là lãnh cung đây ạ. Như anh miêu tả thì lãnh cung kiểu này là quá tốt ý chứ. Không cỏ cây mọc đầy, rắn rết chạy tung tăng đã là sung sướng lắm rồi) Chẳng trách hoàng hậu sẽ phát sốt. Thượng Quan Mặc bỗng nhiên nhìn thấy một chậu nước. Hắn hơi trầm ngâm một lát, liền đi tới. Chậu nước này, vốn là lúc trước Tô Vân cùng Ế Văn bưng tới để Tô Tiểu Tiểu rửa mặt, sau lại bởi vì rất mệt nhọc, cũng quên không đổ đi. Thượng Quan Mặc lấy tay thử thử nhiệt độ. Ngộ, lạnh lẽo lạnh lẽo. Rất thích hợp dùng để hạ nhiệt độ. Vì thế, Thượng Quan Mặc lấy khăn tay mình mang theo bên người thấm ướt, sau đó trùm lên trán Tô Tiểu Tiểu. Tô Tiểu Tiểu than nhẹ một câu. Rất nhẹ rất nhẹ. Thượng Quan Mặc chỉ nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu hơi hơi nâng mi mắt lên, sau đó đôi môi dường như hơi mở.

166. Chương 166: Trong Sạch Nhất Trong Trời Đất

Vì thế, Thượng Quan Mặc thực đương nhiên cho rằng Tô Tiểu Tiểu kêu hắn là —— “A Mặc” Trong lòng hắn không khỏi vui vẻ. Giờ khắc này, cái gì hoàng hậu xuất cung, cái gì hồng hạnh xuất tường, Thượng Quan Mặc đều quên. Hắn chỉ nhớ rõ hoàng hậu kêu hắn một tiếng. “A Mặc” Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người gọi qua hắn như vậy. Tựa hồ cũng chỉ có hoàng hậu, dám đánh hắn mắng hắn, dùng tính khí thật sự mà đối đãi hắn. Mặc dù có đôi lúc, tính tình hoàng hậu có chút làm cho người ta khó có thể chịu được. Nhưng là, cái này cũng không can hệ. Không ai là hoàn mỹ. Hơn nữa hoàng hậu đang ở trong mộng cũng có thể kêu tên của hắn, điều này chứng minh hoàng hậu là yêu thích hắn, còn vụng trộm gọi hắn thân mật như vậy. Thượng Quan Mặc mừng thầm, giống như trẻ con thỏa mãn sau khi được ăn kẹo. Ngực khí cùng ánh mắt của hắn ôn nhu chưa từng có. (vịt: thật tội nghiệp cho anh ăn được 1 quả dưa bở to đùng)Hắn nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng, sau đó dùng khăn tay lạnh lẽo lau chùi khuôn mặt đang nóng hầm hập đến không thể nóng hơn của Tô Tiểu Tiểu. Sau đó không lâu, Thượng Quan Mặc sai người khiêng ngự liễn đến. Rồi sau đó, hắn tự mình bế Tô Tiểu Tiểu, lên ngự liễn. Lúc này, sắc trời cũng dần dần hửng sáng. *****thật thần kỳ nha thật thần kỳ đường ranh giới***** Bất quá chỉ ngắn ngủi một canh giờ. Tình huống lập tức đã xảy ra đại chuyển biến. Cả hậu cung nhất thời náo loạn. Ai cũng chưa từng dự liệu được hoàng hậu sẽ không có lý do bị tống vào lãnh cung. Ai cũng chưa từng dự liệu được hoàng đế sẽ đích thân ôm theo hoàng hậu ra khỏi lãnh cung. Càng khoa trương chính là, Đế Hậu thế nhưng cùng một kiệu! Hơn nữa hoàng đế vẫn cùng hoàng hậu nằm ngủ cùng nhau ở trong Càn Thanh điện. Càn Thanh điện! Càn Thanh điện! Đây chính là tẩm cung của hoàng đế nha! Dựa theo quy củ, tẩm cung của hoàng đế không ai có thể ngủ nha. Mặc dù là hoàng hậu thị tẩm, cũng nên là hoàng hậu ở tại trong cung điện của chính mình chuẩn bị tốt, sau đó hoàng đế sẽ chậm rãi mà qua. Cho dù không phải như vậy, cũng có cung điện riêng biệt để cho các phi tần thị tẩm. Mà không phải là Càn Thanh điện. Bởi vì cái gọi là, Càn Thanh điện, ý nghĩa, trong sạch nhất trong trời đất! Nơi đây cần phải có dương khí thuần khiết.

167. Chương 167: Hoàng Hậu Người Được Sủng Ái Nhất Lục Cung

Nếu để cho nữ nhân thực sự nghỉ đêm ở Càn Thanh điện, dương khí sẽ không thuần khiết. Nhưng là, không thuần khiết thì không thuần khiết, điều này chẳng qua đều là cách nói mê tín. Toàn bộ nữ nhân trong tam cung lục viện này, trừ bỏ muốn làm hoàng hậu ra, muốn làm nhất chính là ngủ một đêm ở Càn thanh điện. Đây chính là đại diện cho việc được vô cùng sủng ái. Mà Đoan Mộc Lang Hoàn vốn cũng đã là hoàng hậu, hiện tại lại được đến như vậy, này không gọi là vô cùng được sủng ái thì gọi là gì? Vì thế, tin tức này vừa truyền ra ngoài... Thái hậu về mặt kinh ngạc. Cái gì? Cái gì? Nữ nhân kia thế nhưng lại chạy đến Càn Thanh điện đi ngủ sao? Này... Này còn ra thể thống gì? ! Hoàng quý phi ở trong cung điện của chính mình thì sống sờ sờ đến sắc mặt trắng bệch, tin tức đêm qua vẫn còn là hoàng hậu bị tống vào lãnh cung, hiện giờ

bất quá chỉ mới một canh giờ trôi qua, thế nhưng lại là đại chuyển biến? Không được! Nàng phải hảo hảo nghĩ biện pháp. Không thể để cho hoàng hậu trở thành người được sủng ái nhất hậu cung! Thục phi biết tin đó. Nàng vốn chỉ biết hoàng hậu sẽ lại được sủng ái, nhưng lại thật không ngờ tốc độ sủng ái nhanh đến như thế làm cho người ta bất ngờ. Nàng sớm đã biết hoàng đế thích hoàng hậu. Chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa thích cùng sủng ái? Thích chính là, vô luận làm cái chuyện gì sai, cũng có thể tha thứ, hơn nữa ngay sau đó sẽ lại được sủng ái. Mà sủng ái đơn thuần là, chỉ cần là làm chuyện sai lầm, cũng có thể bị đánh vào mười tám tầng Địa ngục, vĩnh viễn không thể xoay mình. Lệ Phi chính là ví dụ tốt nhất. Hoàng đế bất quá chỉ sủng ái một đêm, ngày hôm sau Lệ phi liền bị các nàng đẩy vào trong nội đường yên tĩnh, hoàng đế cũng không có một câu oán hận, càng không có cử chỉ gì để cứu trợ. Mà hoàng hậu, cùng thái hậu nháo một trận, thậm chí ra tay đánh hoàng đế, hoàng đế cũng là cười mà cho qua. Thục phi cười khổ một tiếng. Cung nữ bên người vẽ mặt khăn trương hỏi: “Nương nương, chúng ta nên làm thế nào cho phải?” Thục phi thở dài: “Không cần làm cái gì. Hoàng hậu nương nương chính là hoàng hậu nương nương. Bốn cung an tâm làm tốt chức vị Thục phi của ta là đủ rồi.” Dù sao nàng cũng tranh giành không nổi với hoàng hậu, còn không bằng lấy lòng hoàng hậu. Nàng hiện giờ đã muốn hiểu rõ. Dù sao bất kể như thế nào, hoàng đế đều sẽ đứng ở bên cạnh hoàng hậu, mà nàng tiếp tục được sủng ái như thế nào, cũng không bỏ được một cái chữ “Sủng”.

168. Chương 168: Thái Hậu Không Dám Tin

Nàng buông tiếng thở dài. Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, nàng phân phó cung nữ bên người. “Người đi nhìn thử, lúc trước huynh trưởng của Bốn cung đưa tới mấy tấm đông cung đồ mới nhất, có lẽ Hoàng hậu nương nương sẽ thích. Chờ Hoàng hậu nương nương trở về Phượng Khôn cung, người đưa tới tặng cho Hoàng hậu nương nương đi.” Lúc trước, hoàng hậu tựa hồ đối với đông cung đồ trong cung của nàng có chút để ý. Một khi đã như vậy, vậy thì tùy ý là được rồi. Cung nữ tựa hồ có chút không cam lòng. “Nương nương, vì sao phải làm như vậy? Chúng ta hoàn toàn không cần phải lấy lòng Hoàng hậu nương nương như thế. Cho dù Hoàng hậu nương nương hiện tại ngủ ở Càn Thanh điện, nhưng là nương nương ngài được sủng ái cũng không ít nha. Hoàng đế bệ hạ bình thường cũng là hay tới cung điện của nương nương ngài nha.” Thục phi lắc lắc đầu. “Không cần nói nữa” Trần phi sau khi nghe được tin tức, vẫn bình tĩnh như trước. Vân Quý nhân cùng Vân chiêu nghi cũng không tỏ vẻ gì kinh ngạc quá mức. Dù sao trong số các phi tử, ba người các nàng không tính là được sủng ái, cũng không thể nói là không được sủng. Cho nên, không tỏ vẻ gì cũng là chuyện bình thường. Các vị phi tử tỏ thái độ xong. Lúc này, tràn đầy cảm giác nguy cơ, Thái hậu đã vội vàng tiến tới Càn Thanh điện. Bất quá, Thái hậu nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, Hoàng đế thế nhưng lại tự mình đi ra nói. “Mẫu hậu, Lang Hoàn sinh bệnh, thái y nói tốt nhất đừng cho người quấy rầy. Cho nên, mẫu hậu nếu là muốn đến thăm bệnh, hay là để từ từ vài ngày nữa quay lại đi.” Hoàng đế nắm tay thái hậu. “Chờ sau khi Lang Hoàn khỏe lại, trầm lại cùng Lang Hoàn đi Từ Ninh cung vấn an mẫu hậu.” Hoàng đế vừa mới dứt lời, thái hậu cũng không dám tin. Đây... Đây thật sự là Thượng Quan Mặc trong lòng nàng sao? Hoàng đế không phải xưa nay đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng sao? Bây giờ sao lại ngay cả vào gặp hoàng hậu một chút cũng không chịu? Thật quá đáng! Hoàng hậu này quả nhiên là hồng nhan họa thủy! Diệt quốc hồng nhan họa thủy! Thái hậu thực nghiêm túc nói. “Hoàng đế, như vậy thì ko được, từ xưa đến nay, nào có nữ tử ở tại Càn Thanh cung? Cho dù là hoàng hậu cũng không được, đây chính là phá hủy quy củ của tổ tông nha! Người làm như vậy, liệt tổ liệt tông làm sao chịu nổi chuyện này!” Hoàng đế mím môi, vẽ mặt hắc thật có lỗi.

169. Chương 169: Một Câu Lang Hoàn, Hai Câu Cũng Lang Hoàn

“Mẫu hậu, chỉ cần Lang Hoàn tốt hơn một chút, trầm nhất định để nàng quay về Phượng Khôn cung. Quy củ là quy củ, hiện tại Lang Hoàn sinh bệnh, không thể để ra ngoài trúng gió. Quy củ dĩ nhiên trọng yếu, nhưng mạng người càng trọng yếu hơn nha” Thái hậu nhíu mi. Lang Hoàn Lang Hoàn Lang Hoàn... Nghe được nàng liền thập phần khó chịu! Thường ngày không phải kêu hoàng hậu sao? Tại sao bây giờ liền một

câu Lang Hoàn hai câu cũng Lang Hoàn? Hoàng hậu có thân kiều thịt quý như vậy sao? Không phải chỉ là đổi lại cung điện dưỡng bệnh thôi! Năm đó lúc nàng sinh bệnh vẫn còn sinh long hoạt hổ đến vấn an tiên hoàng đâu! Hoàng đế thấy thái hậu sắc mặt không hồn giận. Hắn khuyên giải nói: “Trẫm bạc đãi Hoàng hậu nhiều năm như vậy, hiện giờ trẫm muốn bồi thường thật tốt” Thái hậu vừa nghe như vậy, cảm giác nếu mình nói thêm gì nữa, chỉ sợ khả năng mẫu tử trở mặt sẽ rất lớn. Vì thế, nàng lập tức nói: “Được rồi. Ai gia sẽ chờ người cùng Hoàng hậu đến thỉnh an.” Lúc này, hoàng đế mới cười nói: “Ân, chờ Lang Hoàn khỏe lại, trẫm cùng Lang Hoàn trước tiên nhất định đi vấn an mẫu hậu.” Thái hậu lúc này quay đi. Tuy nhiên trong lòng tràn đầy áp lực phần nộ. Đúng là đồ dụ dỗ!***** hồ ly tiểu hồ ly đường ranh giới ***** Sau khi thái hậu rời đi, Thượng Quan Mặc liền xoay người vào trong điện. Trên long sàng rộng rãi. Hiện tại Tô Tiểu Tiểu vẫn còn đang hôn mê. Tổ Vân cùng Ế Vân ở một bên hầu hạ. Các nàng thấy Thượng Quan Mặc tiến vào, chuẩn bị hành lễ thì Thượng Quan Mặc khoát tay áo, miễn lễ cho các nàng. Hắn nhẹ giọng hỏi: “Lang Hoàn có chút nào khá hơn không?” Tổ Vân cũng nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm bệ hạ, nương nương vẫn sốt cao.” Ế Vân nhìn qua Tô Tiểu Tiểu trên giường, cũng nhẹ giọng nói: “Thái y nói, nếu đêm nay vẫn còn nóng như vậy, sẽ phải thử châm cứu một chút” Thượng Quan Mặc gật gù đầu. Hắn đi đến bên người Tô Tiểu Tiểu, đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, vẫn nóng hầm hập như trước. Hắn nhíu nhíu mày. “Truyền Thái Y lại đây.” Tổ Vân lập tức đi gọi thái y Thượng Quan Mặc cũng ra ngoài điện. Thái y thần tình sợ hãi. Thượng Quan Mặc mặt rồng giận dữ. “Nếu như không chữa khỏi được cho hoàng hậu, trẫm cho người lấy mạng cứu tộc bồi táng” Thái y nghe xong, lại càng sợ hãi.

170. Chương 170: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến

Tổ Vân vừa nghe, trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn là kinh hãi. Nghe xong lời nói này, cũng đủ để thấy Hoàng đế bệ hạ đối với Hoàng hậu nương nương cỡ nào yêu thương. Chậc chậc. Ngày nương nương xuất đầu đã đến rồi đây! Sau khi thái y nghe nói xong, chân cũng đứng không vững. Thân thể hắn run run rẩy rẩy. Thái y chính là liều mạng khấu đầu. “Thần nhất định sẽ cố hết sức chữa khỏi bệnh cho Hoàng hậu nương nương.” Thượng Quan Mặc vẻ mặt âm trầm. “Trẫm cần nhất định, không phải hết sức.” Giờ này khắc này, sắc mặt hoàng đế tràn đầy mây đen... Nhìn kỹ, tựa hồ còn có thể cảm giác ra có tia chớp xẹt qua trên mặt. Thái y giật mình lại càng hoảng hốt. Y thuật của hắn tự nhiên là inh. Bằng không cũng sẽ không làm thái y trong hoàng cung. Nhưng là! Kết quả chẩn đoán bệnh của hắn, Hoàng hậu thật sự là cảm nhiễm phong hàn mới có thể phát sốt như vậy. Hắn cho dùng thuốc cũng đều không có sai. Đây là không thể nghi ngờ. Lại nói, bệnh như vậy, chắc chắn là chữa trị như vậy. Nhưng là, hắn thật sự không biết, vì cái gì sau khi uống thuốc, Hoàng hậu vẫn là hôn mê bất tỉnh, thậm chí sốt cao không ngừng. Hắn có thể kết luận chính là, phương thuốc mà hắn kê không có vấn đề. Nhưng là ... Nguyên nhân làm cho đến giờ Hoàng hậu vẫn chưa khỏe lên. Hắn thật sự không biết. Bỗng nhiên, thái y hai mắt tỏa sáng. Lúc trước trong hoàng cung không phải đồn đãi Hoàng hậu bị biếm vào lãnh cung sao? Ban đêm lãnh cung đặc biệt lạnh, điểm này là không thể hoài nghi. Hơn nữa ... Bị biếm lãnh cung. Chỉ cần là nữ nhân, đều có chút bóng ma. Huống chi là Hoàng hậu? Thái y ngẩng đầu, nói. “Bệ hạ, có thể là Hoàng hậu nương nương bị tâm bệnh quấy phá, cho nên mới luôn sốt cao không ngừng.” Thượng Quan Mặc vừa nghe, sửng sốt. Đôi lập tức trừng mắt nhìn về phía Tổ Vân. Tổ Vân cuống quýt quỳ xuống. “Bệ hạ, nô tì cái gì cũng không biết nha.” Hoàng đế tiếp tục sắc mặt âm trầm, hắn phân phó nói: “Tìm ra tâm bệnh của hoàng hậu, trẫm muốn trong ba ngày phải thấy được một Hoàng hậu khỏe mạnh.” Gió thổi báo giông tố sắp đến. Giờ này khắc này, bên ngoài nhiệt náo hung hăng, tất cả mọi người kinh hồn táng đảm, cả hậu cung ồn ào huyên náo. Chỉ có Tô Tiểu Tiểu không biết chút nào. *****

171. Chương 171: Mạng Lớn

Tô Tiểu Tiểu thủy chung là người mạng lớn. Trong tình trạng phát sốt đứt quãng, cũng không biết là thái y y thuật inh hay là ý thức cố chấp muốn sống của Tô Tiểu Tiểu. Sau mấy ngày, Tô Tiểu Tiểu rốt cục hoàn toàn tỉnh lại. Khi đó, đúng lúc là nửa đêm. Sau khi Tô Tiểu Tiểu mở to mắt, cái thứ nhất ánh vào mắt chính là màn che có thêu hình rồng, một con rồng phi thường có khí thế. Tô Tiểu Tiểu vươn tay, mạnh mẽ gõ đầu của mình. Lúc này, màu vàng sáng trước mắt phi thường chói mắt. Tô Tiểu Tiểu mặc dù là hôn mê rất nhiều ngày, nhưng là chỉ số thông minh của nàng vẫn còn. Ít nhất nàng biết. Nơi này không phải

Phượng Khôn Cung. Nơi này là tẩm cung của Hoàng đế. Chẳng qua ... Phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Tiểu, cũng không phải là nhận thức được mình ở trong tẩm cung của Thượng Quan Mặc. Phản ứng lúc này của nàng chính là ... Nàng lại xuyên qua. Lần đầu tiên tỉnh lại nhìn qua là Phượng Hoàng, cho nên nàng là Hoàng hậu. Lần thứ hai tỉnh lại nhìn qua là Rồng, như vậy ... Nàng là Nữ Đế? Hay là sủng phi của hoàng đế? Ít nhất, nàng cho là mình không phải là sủng phi của Thượng Quan Mặc. Tuy rằng bình thường nàng đối với hậu cung của Thượng Quan Mặc quan tâm rất ít, nhưng bất kể như thế nào, nàng vẫn biết tẩm cung của Thượng Quan Mặc là không cho phép có nữ nhân nằm ngủ. Vì thế, nàng mới có thể quyết đoán bài trừ mình là ở trong tẩm cung của Thượng Quan Mặc như vậy. Như vậy. Nàng xuyên qua ở đâu rồi? Tô Tiểu Tiểu toàn thân vô lực, nàng phát ra một tiếng kêu suy yếu. Rất nhanh liền kinh động Tổ Văn ở một bên thức cả một đêm chiếu cố nàng. Đầu Tổ Văn tiến vào dò xét trong trướng. Nàng thấy được Tô Tiểu Tiểu hai mắt mở to thì sắc mặt vui mừng. “Nương nương, ngài rốt cục tỉnh. Thật tốt quá, bệ hạ nhất định sẽ thật cao hứng.” Tô Tiểu Tiểu cũng sững sốt. Khi Tổ Văn xuất hiện trước mặt nàng thì Tô Tiểu Tiểu đã vô cùng kinh sợ. Tổ Văn Tổ Văn Tổ Văn ... Đây có phải hay không thuyết minh giờ này khắc này nàng vẫn là Đoan Mộc Lang Hoàn? Hoàng hậu Trường Nhạc vương triều? Như vậy ... Thêm một bước chứng minh rồi. Giờ này khắc này vị trí nàng đang nằm chính là tẩm cung của hoàng đế, cũng là tẩm cung của Thượng Quan Mặc. Tô Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt. Ôi trời. Ông trời của nàng nha.

172. Chương 172: Cái Gì Cũng Đều Thay Đổi

Nàng không phải đang ở trong lãnh cung sao? Người quái dị Hoàng đế không phải nói muốn đem nàng biếm lãnh cung sao? Tại sao nàng vừa tỉnh dậy, cái gì cũng đều thay đổi? Chẳng lẽ nàng đang nằm mơ? ? ? Tô Tiểu Tiểu bắt được tay Tổ Văn. “Tổ Văn.” Bởi vì quá mau, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên bị sắc nước miếng. Nàng ho đến thừa sống thiếu chết. Tổ Văn thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu đột nhiên biến trắng. Cũng hoảng hồn, trong lòng nghĩ đến đây là Hoàng hậu nương nương hồi quang phản chiếu, lại càng sợ tới mức run run rẩy rẩy. Nàng cuống quýt há miệng kêu to. “Thái y, mau tới đây.” Không thể không nói, Tô Tiểu Tiểu rất bội phục tiếng hét của Tổ Văn. Bình thường thoát nhìn dịu dàng nhỏ nhẹ, làm sao biết khi rồng lên, thật đúng là đình tại nhức óc vang vọng chín tầng mây nha. Tô Tiểu Tiểu buông tay Tổ Văn, đang chuẩn bị xoa xoa cái lỗ tai ... Bỗng nhiên Tổ Văn hai mắt rưng rưng, mạnh mẽ cầm tay Tô Tiểu Tiểu. “Nương nương, ngài cố gắng chống đỡ. Bệ hạ sắp tới rồi. Ngài nhất định sẽ sống sót.” Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến. Tại sao sau một giấc tỉnh lại, nàng bắt đầu cảm thấy Tổ Văn có sự thay đổi rồi? Cái gì gọi là nàng nhất định sẽ sống sót? Nàng không phải rất tốt sao? Không đến một hồi. Bùm bùm. Một đám người chậm rãi chạy vội tiến vào. Chạy đến đầu tiên chính là một đạo thân ảnh màu vàng sáng. Rất rõ ràng. Đạo thân ảnh màu vàng sáng này chính là Thượng Quan Mặc. Trong khi Tô Tiểu Tiểu còn không có kịp phản ứng thì gương mặt của nàng cũng đã cùng ngực của Thượng Quan Mặc tiếp xúc không chút khoảng cách. Nàng nghe được trong lồng ngực Thượng Quan Mặc nhảy lên. Thịnh thích thịnh thích. Nhảy rất mạnh. “Lang Hoàn, nàng rốt cục đã tỉnh lại.” Tô Tiểu Tiểu. Lang Hoàn? Nàng cùng Hoàng đế có quen thuộc đến trình độ này sao? Thân mật kêu tên của nàng như vậy? . Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao vừa tỉnh, cái gì cũng đều thay đổi đây? Đến tột cùng ở trong lãnh cung nàng đã xảy ra chuyện gì nha nha nha nha nha nha nha. Tô Tiểu Tiểu dùng hết khí lực đẩy Thượng Quan Mặc ra. Bởi vì hôn mê rất nhiều ngày, Tô Tiểu Tiểu có lẽ đã lâu chưa ăn cơm, vì thế thân mình vẫn là thực suy yếu.

173. Chương 173: Hoàng Hậu Thế Nhưng Gọi Thẳng Tục Danh Của Hoàng Đế

Việc dùng sức đẩy ra này, đã khiến cho nàng thở hồng hộc. Nàng nhú mày lại. “Thượng Quan Mặc, vì sao ta lại ở chỗ này?” Lời này vừa ra, quần chúng vây xem chung quanh hít một hơi. A a a! Hoàng hậu thế nhưng gọi thẳng tục danh của hoàng đế! Mà hoàng đế lại còn là cười híp mắt! Rốt cuộc sủng ái đến mức nào đây! Tổ Văn từ lâu đã không còn kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Theo ra hiệu của Hoàng đế, nàng đuổi đi cả một đồng người, trừ bỏ thái y thì để lại. Thượng Quan Mặc cười dài nắm tay Tô Tiểu Tiểu. “Lang Hoàn nàng sinh bệnh, cho nên trầm đốn nàng tới nơi này nghỉ ngơi điều dưỡng.” Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến. Chẳng lẽ Càn Thanh cung còn là một thánh địa điều dưỡng nghỉ ngơi? Phượng Khôn cung cũng có thể nghỉ ngơi điều dưỡng, được không? Tô Tiểu Tiểu biểu tình. Vì sao lúc trước hoàng đế vẫn còn phụng phịu nói muốn đem nàng biếm lãnh cung ... Mà sau khi nàng tỉnh lại, lại về mặt cười híp mắt, giống như sự

tình gì cũng chưa phát sinh qua đây? Hoàng đế này đến cùng có uống lộn thuốc hay không a? Mà lúc này Thượng Quan Mặc vẫn nắm tay Tô Tiểu Tiểu như trước. Hắn nói: “Lang Hoàn, lúc trước là trẫm trong cơn tức giận, mới có thể đem nàng biếm lãnh cung. Là trẫm không tốt, để nàng chịu khổ chịu cực. Sau này, trẫm nhất định sẽ không đem nàng biếm lãnh cung. Sau này trẫm sẽ sủng ái nàng thật tốt.” Tô Tiểu Tiểu nghe xong, chỉ cảm thấy cả người bỗng nhiên nổi da gà. Ôi ư. Hoàng đế này thật sự uống lộn thuốc ... Tô Tiểu Tiểu nghe xong, một tia cảm động cũng không có, chỉ cảm thấy vô cùng ... Không hiểu ra sao cả. Đây cũng là đương nhiên. Lời tâm tình nha, đương nhiên là người mình thích nói mới có tác dụng. Không phải người mình thích, chỉ biết cảm thấy thật ghê tởm. Tô Tiểu Tiểu rất rõ ràng, chắc chắn thuộc loại này. Thử hỏi, một người đáng ghét đột nhiên có một ngày thực không hiểu ra sao cả cảm tay người, nói cho người những lời tình thoại liên miên kéo dài không dứt thì người sẽ có phản ứng gì? Cảm động đến khóc rống rơi nước mắt? Điều này đương nhiên là không thể nào. Tô Tiểu Tiểu trong lòng thầm nghĩ. Dựa vào cái gì hoàng đế chán ghét nàng là có thể đem nàng biếm lãnh cung, mà thích nàng là có thể nói những lời tình thoại mặc danh kì diệu đó. Cũng không nghĩ xem, nàng có thể nhận hay không. Lại nói, hoàng đế thích nàng, chẳng lẽ nàng liền nhất định phải quay lại thích hắn sao?

174. Chương 174: Bảo Trinh

Chuyện này đối với Tô Tiểu Tiểu nàng mà nói, là chuyện không có khả năng lại là chuyện vô cùng phản cảm.

Chẳng qua, lần này Tô Tiểu Tiểu đã có kinh nghiệm. Trải qua sự kiện lãnh cung, nàng đã phi thường khắc sâu nhận thức ... Gần vua như gần cọp. Hoàng đế tính tình khó dò. Ở thời đại này, hoàng đế muốn nàng chết, nàng liền phải chết. Cho nên, để giữ mạng, Tô Tiểu Tiểu quyết định tạm thời làm theo ý người ta. Nhưng là xu nịnh cũng có mức độ. Tuy rằng nàng cần giữ mệnh, nhưng là nàng cũng muốn giữ gìn trinh tiết. Nàng không có khả năng sẽ vì theo ý người ta, thân thể liền cũng muốn dâng tặng nha. Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng mặc niệm một trăm lần. Thượng Quan Mặc là hoàng đế, làm theo ý người làm theo ý người ... Vì thế, Tô Tiểu Tiểu giương mắt, trong mắt không phải lãnh ý cũng không phải tình ý, là một ánh mắt thực bình thường. Nàng nói: “Ta hơi mệt chút.” Lời này cũng không có thẳng thắn đáp lại tâm ý của Thượng Quan Mặc lúc trước, lại cũng sẽ không đắc tội với Thượng Quan Mặc. Ngô. Tô Tiểu Tiểu cảm thấy trả lời như vậy là đảm bảo nhất. Có điều Thượng Quan Mặc nghe xong, lại là có chút thất vọng. Dựa theo lẽ thường mà nói, nữ nhân bình thường nghe xong, đều là về mặt hưng phấn, sau đó liền sẽ thâm tình chân thành ngã vào trong ngực của hắn. Chẳng qua. Cùng Hoàng hậu ở chung một thời gian, Thượng Quan Mặc đã thật sâu ý thức được, hoàng hậu cùng với những nữ nhân khác bất đồng. Vì thế, Thượng Quan Mặc cũng không giận. Với tính khí của Lang Hoàn, nàng không có cự tuyệt rõ ràng, này đã nói lên vẫn còn có đường sống. Thế nên, Thượng Quan Mặc vẫn là cười cười, nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu. “Thái y, nhìn thử hoàng hậu một chút, xem thân thể nàng còn có trở ngại gì không?” Tô Vân ở một bên hầu hạ, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương nhà mình sắc mặt tái nhợt, trong lòng đang do dự có nên đem bốn chữ hỏi quang phản chiếu nói ra hay không, nhưng là vừa nhìn thấy bệ hạ một bộ dáng vui mừng, Tô Vân tâm không đành lòng. (Hỏi quang phản chiếu là giây phút một người sắp từ già cỗi đời, cơ thể hội tụ toàn bộ năng lượng nên thường mở choàng mắt ra, ánh mắt sáng rực) Thái y tiến lại, bắt mạch cho Tô Tiểu Tiểu xong, lo lắng trong mắt nhất thời vui bớt. “Hồi bẩm bệ hạ, sốt cao của nương nương đã lui, chỉ cần an tâm tịnh dưỡng mấy ngày, là có thể khỏi hẳn.” Cửu tộc nhà hắn cuối cùng cũng giữ được mạng. Thượng Quan Mặc vừa nghe, cũng nhất thời cao hứng. “Hảo, hảo, hảo. Thái y y thuật quả nhiên inh, trọng thưởng”

175. Chương 175: Không Ai Biết Được

Thái y vội vàng phục lạy tạ ơn. Tô Vân ở một bên, trong lòng cũng buông lỏng xuống. Hô ... phù phù. Thì ra chỉ là ảo giác nha. Nàng còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương là hỏi quang phản chiếu đâu. Thì ra là không phải. Thật tốt quá. Tô Vân cũng không khỏi giãn mở lông mày, cười híp mắt nhìn hoàng đế cùng hoàng hậu ân ái. Trong Càn Thanh cung, một mảnh vui sướng, trên mỗi khuôn mặt đều tràn đầy thần sắc vui mừng, chỉ có khuôn mặt của Tô Tiểu Tiểu là không chút thay đổi, trong lòng một mảnh mây đen dày đặc. ***** thực không hiểu ra sao cả đường ranh giới ***** Vì thế ... Tin tức Hoàng hậu đã tỉnh lại không đến một khắc đồng hồ liền truyền khắp cả hậu cung. Điều này làm ột vài

người vốn nguyên rửa hoàng hậu sớm quải điếu có chút thất vọng. Mà đồng thời, người đến Càn Thanh cung thăm hoàng hậu cũng nối liền không dứt. Nhưng là Thượng Quan Mặc phi thường sắc sảo. Hắn thực rõ ràng ra lệnh. Thẳng đến khi bệnh của Hoàng hậu hoàn toàn khỏi hẳn, mới có thể thăm. Hoàng hậu cần nghỉ ngơi, người nào quấy rầy, giết không tha. Mệnh lệnh này cũng thực là ngoan lệ. Thời điểm hậu cung nghe được, đều đồn dập hút khí. Hoàng đế sao lại ác như vậy? Hoàng đế đối xử thật không công bằng ... Mọi người nghĩ như vậy. Nhưng nghĩ thì nghĩ, ai cũng không dám nói ra mặt. Hiện giờ, hoàng hậu được sủng ái như thế nào, đây là chuyện vô cùng rõ ràng. Vì thế, mọi người lúc này đối với hoàng hậu là chân chân chính chính uốn mình theo người. Ai cũng không dám đứng ... trên đầu sóng, tùy tiện đi đắc tội hoàng hậu, tức là đắc tội hoàng đế. Mà thái hậu lúc này, cũng thập phần trầm mặc. Nàng đứng ở trong Từ Ninh cung, ngay cả cửa cũng không ra, nghe nói cũng cần nghỉ ngơi. Chẳng qua nghỉ ngơi này rốt cuộc là vì sao, cần phải xem xét lại đã. Mà giờ này khắc này. Hoàng đế đang vào triều sớm. Hoàng hậu đang ở Càn Thanh cung tiến hành cái gọi là nghỉ ngơi. Kì thực, sau khi Tô Tiểu Tiểu hết sốt cao, thân thể cũng đã không có gì đáng ngại. Hơn nữa Tô Tiểu Tiểu kỳ thật sức khỏe vốn không tồi. Ngày đó sở dĩ có thể phát sốt, thậm chí hôn mê, cũng quả thật là như lời của thái y: tâm bệnh phát tác. Mà tâm bệnh của Tô Tiểu Tiểu là gì? Đương nhiên là không người nào biết.

176. Chương 176: Thái Độ Của Hoàng Đế

Chỉ có riêng mình Tô Tiểu Tiểu biết. Mà tâm bệnh của Tô Tiểu Tiểu đến tột cùng là cái gì đây? Rất rõ ràng... Ngoài A Bạch ra vẫn chỉ có A Bạch. Vấn đề làm nàng rối rắm từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình A Bạch. Vì sao A Bạch lại sai hẹn? Vì sao A Bạch phải làm như vậy? A Bạch có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? A Bạch có phải hay không không thích nàng? A Bạch có phải hay không chỉ là gặp dịp thì chơi? Những vấn đề này vừa bao vây vừa quấy nhiễu tâm hồn yếu ớt của Tô Tiểu Tiểu. Hơn nữa lại ngậm một đêm mưa, bệnh của Tô Tiểu Tiểu liền đã tới luôn rồi. Chẳng qua Tô Tiểu Tiểu là một người lạc quan. Hơn nữa, nàng cũng không phải là loại người không có tình yêu liền chết mất nửa đời người. Tình yêu vốn là một bộ phận của con người, nhưng cũng không phải là một bộ phận không thể thiếu. Vì thế, vào lúc nàng phát sốt lên đến đỉnh điểm, thân thể của nàng làm ra phản ứng nguyên thủy nhất. Nàng cần sống sót! Sống sót. Ý niệm này, khiến cho Tô Tiểu Tiểu hoàn toàn thanh tỉnh lại. Vì thế, hiện giờ Tô Tiểu Tiểu lo lắng chính là, thái độ của hoàng đế. Tô Tiểu Tiểu lúc này đã có thể đi lại, tuy rằng Thượng Quan Mặc năm lần bảy lượt dẫn dò, bệnh chưa hoàn toàn khỏi không thể xuống giường. Nhưng là Tô Tiểu Tiểu cũng không để ý. Đã nằm nhiều ngày như vậy, nếu không đứng lên đi lại một chút. Nàng thật sự sẽ biến thành kẻ tàn phế mất. Tổ Văn cùng Ế Văn thấy Tô Tiểu Tiểu từ trên giường ngồi dậy, đều sợ tới mức hoa dung thất sắc. “A a a, Hoàng hậu nương nương, ngài sao có thể đi xuống đây? Bệ hạ cùng thái y đều dặn qua, không thể xuống giường, chính là người cần phải nghỉ ngơi nha.” Tô Tiểu Tiểu liếc Tổ Văn cùng Ế Văn một cái. “Nếu còn tiếp tục không đi, ta thật sự sẽ biến thành tàn tật.” Tổ Văn thần tình lo lắng. “Nhưng là...” Tô Tiểu Tiểu khoát tay. “Thân thể bổn cung, Bổn cung biết rõ.” Vừa nói như vậy, Tổ Văn cùng Ế Văn cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ vội nói: “Nương nương, ngài cẩn thận chút.” Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến. “Tổ Văn Ế Văn, ta thực nghiêm túc nói với các ngươi chuyện này, ta không phải mang thai, các ngươi không cần cẩn thận như vậy.” Ế Văn vừa nghe, nói: “Ai, nương nương, nếu ngài mang thai, bệ hạ nhất định sẽ thật cao hứng.” Tô Tiểu Tiểu sắc mặt trầm xuống.

177. Chương 177: Sau Khi Hôn Mê

Tổ Văn cuống quýt lôi kéo tay Ế Văn, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Ế Văn cũng hiểu rõ tâm tình của Tô Tiểu Tiểu, nàng thực quyết đoán tâm miệng. Tô Tiểu Tiểu cũng không vội mà xuống giường đi lại. Nàng ngồi ở trên mép giường, nhìn ra chung quanh, sau khi thưởng thức tầm cung xa hoa của Hoàng đế, Tô Tiểu Tiểu mới hỏi: “Tổ Văn Ế Văn, mấy ngày này đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Tổ Văn sửng sốt. “Nương nương, ngài là đang hỏi chuyện sau khi người hôn mê?” Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. Ế Văn lúc này che miệng cười nói: “Nương nương, có chuyện ngài không biết. Ngài bởi vì phát sốt mà hôn mê bất tỉnh, đêm đó Hoàng đế bệ hạ đi vào lãnh cung, nhìn thấy nương nương ngài như

này, gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải.” Tô Vân tựa hồ nghĩ tới điều gì, nàng bỗng nhiên mang một vẻ mặt hâm mộ. “Nương nương nha, Hoàng đế bệ hạ chẳng những thật sự thực sốt ruột, lại còn tự mình chiếu cố nương nương đâu. Ngay cả Thái hậu nương nương, bệ hạ đều không có tự mình chiếu cố qua đâu. Có thể thấy được, bệ hạ thật sự thích nương nương ngài.” Ế Văn liêu mạng gật đầu. “Đúng nha đúng nha, hơn nữa bệ hạ còn đích thân ôm nương nương ngài ra khỏi lãnh cung, sau đó mặc kệ người chung quanh nói như thế nào, thật sự đem nương nương ngài ôm trở về trong Càn Thanh điện dưỡng bệnh. Ngay cả Thái hậu nói muốn thăm, bệ hạ cũng không chịu đâu. Bệ hạ chính là một người con có hiếu nha, lời của Thái hậu nương nương, bệ hạ khi nào thì cự tuyệt qua, lần này lại vì nương nương ngài. Ngay cả lời nói của Thái hậu cũng không nguyên ý nghe. Nương nương, bệ hạ thật sự thích người nha.” Tô Tiểu Tiểu nghe xong, tâm tư có chút phức tạp. Không thể không nói, nàng là có chút cảm động. Một đêm kia, nàng cảm nhận được ấm áp, nàng tưởng A Bạch. Chỉ là, vô luận nghĩ như thế nào, nàng cũng không nghĩ tới, thế nhưng chính là Thượng Quan Mặc! Ai ai ai. Như thế nào chính là hắn! ! ! Nàng đích xác không có nghĩ tới, sau khi Thượng Quan Mặc sai người đem nàng biếm lãnh cung, lại sẽ lập tức đem nàng ôm đến Càn Thanh cung. Đúng là trời cùng đất khác biệt. Một cái là hồi ức khuất nhục, một cái chí tôn ân sủng. Đây ... Cái này cũng thật sự khác biệt quá lớn. Chẳng lẽ lại ... Tô Tiểu Tiểu trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm. Sau đó nàng bị ý nghĩ này dọa cho sợ hãi. Chẳng lẽ Thượng Quan Mặc thực lòng yêu thích Đoan Mộc Lang Hoàn sao?

178. Chương 178: Tự Mình An Ủi

Trời ạ. Điều này không thể nói đùa được. Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái. Nàng rất nhanh lại phủ định ý nghĩ của chính mình. Không có khả năng không có khả năng. Hoàng đế làm sao có thể thích Đoan Mộc Lang Hoàn? Đoan Mộc Lang Hoàn bộ dạng lại không hấp dẫn. Mà nàng tính tình không tốt như vậy, còn thường xuyên chống đối hắn, thậm chí còn tát hắn một bạt tai, đập qua mệnh căn của hắn. Vì thế. Từ trên tổng hợp lại. Đoan Mộc Lang Hoàn khuyết điểm nhiều hơn, không hề có ưu điểm, chỉ có nam nhân mắt bị mù mới sẽ thích. Hoàng đế không phải nam nhân mắt bị mù. Cho nên, Thượng Quan Mặc sẽ không thích nàng. Tô Tiểu Tiểu tự mình an ủi. Đây là điển hình cho việc tự mình an ủi. Cho dù thoát nhìn lỗ hổng rất nhiều, Tô Tiểu Tiểu vẫn tin tưởng quan điểm của mình. Sau khi tự mình an ủi, Tô Tiểu Tiểu duỗi lưng một cái. Nàng nhìn bên ngoài. Ánh mặt trời trông thật đẹp. Mùa đông sáng rõ thật ấm áp. Tô Tiểu Tiểu nổi lên một chút tâm tư muốn đi ra ngoài. Vì thế, nàng đứng lên. Nàng nói với Tô Vân cùng Ế Văn: “Ngô, Bồn cung muốn ra ngoài đi dạo một chút.” Dừng lại, nàng nhìn xiêm y trên người mình. Rất rõ ràng, là không thể mặc đi ra ngoài. Nàng nhìn phía Tô Vân. “Tùy tiện tìm một kiện xiêm y cho ta.” Tô Vân biết Tô Tiểu Tiểu không thể không đi ra ngoài, lại lo lắng bên ngoài gió lớn, hoàng hậu bị lạnh, nàng vội vàng lấy ra một kiện xiêm y cực kỳ dày. Ế Văn cũng tìm một kiện áo lông cừu màu tuyết trắng phủ thêm cho Tô Tiểu Tiểu. Chuẩn bị giúp Hoàng hậu nương nương búi tóc thì Tô Tiểu Tiểu nói: “Tùy tiện làm là được rồi, không cần quá mức phiền phức, dù sao ta chỉ đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở về.” Vì thế, Ế Văn cũng chỉ giúp Tô Tiểu Tiểu làm cái búi tóc đơn giản. Sau khi Tô Tiểu Tiểu thấy chuẩn bị tốt rồi, cũng không có ý định thêm vào cái gì mà trâm cài đầu trâm cài tóc, cứ như vậy đi ra ngoài. Tô Vân cùng Ế Văn cũng vội vàng đi theo phía sau Tô Tiểu Tiểu. Ánh mặt trời mùa đông tựa hồ đặc biệt ấm áp. Tô Tiểu Tiểu đã rất nhiều ngày chưa từng gặp qua ánh mặt trời. Ngày hôm nay vừa ra tới, sau lúc ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu ở trên, nhất thời Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thật sáng khoái tinh thần. Nàng nhìn chung quanh, thấy không có người, liền duỗi lưng một cái. Nàng nói: “Ngô, ánh mặt trời thật là thoải mái. Tô Vân Ế Văn, các người xem, ra ngoài đi dạo một chút, thân thể của ta có cảm giác đã khá hơn nhiều. Cho nên, đừng tưởng rằng sinh bệnh nằm ở trên giường bất động, thì bệnh sẽ mau khỏi hơn. Kỳ thật vẫn là ra ngoài đi dạo một chút hoạt động nhẹ nhàng, phơi nắng mặt trời, như thế sẽ khiến bệnh khỏi nhanh hơn.”

179. Chương 179: Cả Đồi

Tô Vân cùng Ế Văn thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu vui mừng, cũng không khỏi nói: “Nương nương nói rất đúng, nô tì thụ giáo.” Dù sao chỉ cần nương nương có thể tốt hơn. Ở bên ngoài đi lại cũng tốt. Nằm ở trên giường cũng tốt. Đều không sao. Mục tiêu của các nàng chỉ có một. Chính là nương nương mau khỏe lại. Ba người

bất tri bất giác, đi tới ngự hoa viên. Hiện giờ đã bắt đầu vào mùa đông, nhưng là cả hoàng cung như cũ vẫn là hương hoa tràn đầy. Đỗ quyên ... Hoa sơn trà ... Tổ tâm tịch mai ... Hồng hồng, trắng trắng, xanh xanh ... Có thể nói muôn tía nghìn hồng, muôn hoa tranh diễm. Không có chút nào cảm giác hoa rơi phiêu linh của mùa đông. Nguyên cả ngự hoa viên nở đầy muôn hoa mùa đông. Xa xa nhìn lại, giống y như là mùa xuân tràn đầy sức sống, nếu không có gió lạnh trên không trung, Tô Tiểu Tiểu thực sự cho rằng mình đang ở trong một mùa xuân ấm áp. Chẳng qua, Tô Tiểu Tiểu vẫn phi thường đáng tiếc thở dài. “Nếu hiện tại có thể được nhìn thấy hoa đào, vậy thì thật là tốt.” Tô Vân vừa nghe, cười nói: “Nương nương, hoa đào làm sao có thể nở bây giờ được?” Ế Vân cũng nói: “Chờ mùa xuân đến, hoa đào trong cung cũng sẽ nở. Đến lúc đó, nương nương ngài là có thể nhìn thấy cảnh hoa đào nở rộ rất đẹp.” Tô Tiểu Tiểu không nói. Đến mùa xuân. Nàng còn có thể ở trong hoàng cung sao? Nàng đột nhiên nghĩ tới lời nói lúc trước của Thượng Quan Mặc. “Nàng cả đời cũng sẽ là hoàng hậu của trẫm.” Khi đó, Thượng Quan Mặc nói được thực khẳng định. Giống như đây là một sự thật không cần phải tranh cãi. Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy tâm vô cùng rét lạnh. Nàng thật sự cả đời sẽ bị nhốt trong hoàng cung, đối với người mình không thích đối với một đám nữ nhân lục đục với nhau người lừa ta gạt, mãi cho đến chết già sao? Gió đông thổi qua. Vào đông ánh mặt trời tuy là ấm áp, nhưng Tô Tiểu Tiểu cũng là từ nội tâm cảm nhận được triết triết để để hàn ý. Cả đời. Thật là một thời gian buồn chán đâu

180. Chương 180: Đâm Bị Thốc, Chọc Bị Gạo

Sau khi Tô Tiểu Tiểu cảm thán xong, lại đi lên phía trước một đoạn đường. Không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Tiểu chợt nghe phía sau truyền đến một đạo thanh âm. “Yêu, đây không phải Hoàng hậu nương nương sao?” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, hơi sững sờ. Thanh âm này có chút quen thuộc. Tô Vân cùng Ế Vân cũng sớm nghe ra người tới là người nào, cuống quýt xoay người hành lễ. “Hoàng quý phi nương nương vạn phúc.” Tô Tiểu Tiểu lúc này mới kịp phản ứng. A. Nguyên lai là Hoàng quý phi nha. Trí nhớ của nàng không phải không tốt, mà là nàng không ấn tượng mấy với nữ nhân trong hậu cung này. Chẳng hạn như đối với Hoàng quý phi, Thục phi. Ở trong lòng Tô Tiểu Tiểu, nhãn hiệu cũng liền chỉ có một. Nữ nhân của hoàng đế lợn giống. Bộ dáng gì đó, nàng đương nhiên là nhớ rõ. Nhưng là thanh âm, nàng lại không nhớ rõ lắm. Bất quá, thấy Tô Vân cùng Ế Vân vừa nói như vậy, nàng tự nhiên là biết là ai. Tô Tiểu Tiểu xoay người lại, nhìn coi Hoàng quý phi. Hoàng quý phi nhìn chằm chằm Tô Tiểu Tiểu. Từ đầu đến chân nàng, đều tinh tế quan sát một lần. Thoạt nhìn, sắc mặt thật có chút tiền tuy. Chẳng qua, trang phục quá mức mộc mạc, trên đầu thế nhưng một chút trang sức cũng không có. Hoàng quý phi rất không thích cách ăn mặc giờ này khắc này của Tô Tiểu Tiểu. Nàng nói: “Hoàng hậu nương nương tựa hồ bệnh đến nỗi ngay cả quy củ cũng đã quên.” Lời nói này rất có dáng vẻ như đâm bị thốc chọc bị gạo nha. Vốn tâm tình của Tô Tiểu Tiểu thật không tốt, giờ này khắc này Hoàng quý phi ngữ khí cũng khiến cho nàng buồn bực. Nàng nói: “Bổn cung làm gì mà vi phạm cung quy?” Hoàng quý phi cười lạnh. “Dung nhan không chỉnh.” Tô Tiểu Tiểu nhìn chính mình, lại nhìn Hoàng quý phi trang phục lộng lẫy. Nàng nói: “Chẳng lẽ trong cung có quy tắc, nói tất cả phải ăn mặc như Hoàng quý phi muội muội mỗi ngày mới tính là không vi phạm cung quy?” Hoàng quý phi nhìn chằm chằm búi tóc của Tô Tiểu Tiểu nói: “Không trang điểm, đó là không tôn trọng bệ hạ. Cho dù Hoàng hậu nương nương được sủng ái, tốt xấu gì cũng phải đem bệ hạ để vào mắt nha.” Tô Tiểu Tiểu nói: “Bổn cung không thích trang điểm, cản trở gì người sao? Cái gì mà sủng ái hay không sủng ái, đều là giả hết. Người ghen tị Bổn cung được sủng ái mới là thật. Người cho là Bổn cung rất muốn ngủ ở Càn Thanh cung sao? Có bản lĩnh, người đi đến nói với Hoàng đế nha, nói người thấy Bổn cung ở trong Càn Thanh cung khiến người khó chịu, người muốn thế chỗ.”

181. Chương 181: Người Im Miệng Cho Trẫm

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Hoàng quý phi, Bổn cung cũng không ngại nói thẳng cho người biết. Bổn cung biết người không thích ta, thái hậu cũng không thích ta, nhưng là ta cũng không thích hai người các người. Trước người làm việc này việc nọ, ta cũng luôn là một mắt nhắm một mắt mở (cho qua), chẳng lẽ Hoàng quý phi người còn muốn cảm thụ lại việc dung mạo bị hủy?” Hoàng quý phi tựa hồ đang nhớ lại lần thăm thổng đó, sắc mặt nhất thời biến trắng. Nàng cũng không cam chịu yếu thế. “Người cũng đừng cho là ta không biết, là người cố ý hãm hại ta.” Tô Tiểu Tiểu khoanh tay. “Đúng thì thế nào?

Có bản lĩnh người đi cáo trạng nha. Người nếu là không trộm đồ của ta, ta sẽ đối với người như vậy sao? Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất không buông tha!” Hoàng quý phi vừa nghe, tức giận trông mắt đều nhanh trừng to ra. “Người. . . Người đừng tưởng rằng người hiện tại được sủng ái, là có thể cả đời đều được sủng ái!” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe đến ba chữ “Cả đời” kia thì sắc mặt nàng cũng rất khó chịu. Hoàng quý phi tiếp tục nói: “Người sớm hay muộn có một ngày sẽ thất sủng, đến lúc đó chính là người. . .” Tô Tiểu Tiểu nhú mi, đang chuẩn bị cắt đứt lời của nàng thì thực kỳ tích, Thượng Quan Mặc đột nhiên hiện thân. Sau đó găm lên với Hoàng quý phi, “Người im miệng cho trầm.” Hoàng quý phi nhìn thấy Thượng Quan Mặc xuất hiện, lập tức biết được lời của mình bị Thượng Quan Mặc nghe được, sắc mặt của nàng liền biến trắng. Thượng Quan Mặc đi đến bên người Tô Tiểu Tiểu, từ trên cao nhìn xuống Hoàng quý phi. “Hoàng quý phi, Lang Hoàn là hoàng hậu, đứng đầu lục cung, há lại cho người ăn nói như vậy?” Hắn nhú mày, sắc mặt không hề giận, “Xem ra là bình thường trầm quá mức sủng ái người. Trầm nhớ rõ lúc người mới vừa vào cung thì chính là dịu dàng đoan trang, thướt tha đằm thắm. Tại sao hiện tại lại trở thành giống như người đàn bà chanh chua? Trầm thật sự là thất vọng. Từ hôm nay trở đi, người liền nghiền ngẫm lại lỗi lầm cho tốt đi. Thẳng đến khi nghĩ thông suốt, mới được chấp thuận đi ra.” Hoàng quý phi nhìn xuống lệ ý, nàng quật cường cắn môi dưới, không cho nước mắt chảy ra. Từ trong hàm răng của nàng thốt ra chữ “Vâng”. Mà lúc này, Thượng Quan Mặc nhìn về phía Tô Tiểu Tiểu. Hắn cũng nhú lại mày. “Lang Hoàn, trầm không phải bảo nàng đừng đi ra ngoài sao? Trời giá rét, nếu là lại phát sốt, vậy nên làm thế nào cho phải?” Tô Tiểu Tiểu phản bác nói: “Ta đã hết bệnh rồi, có thể ra ngoài đi lại. Lại nói, trong điện buồn tẻ.”

182. Chương 182: Không Chết Tử Tế Được

Thượng Quan Mặc cầm tay Tô Tiểu Tiểu: “Buồn tẻ sao? Trầm sai người ở trong Càn Thanh điện dựng sân khấu kịch, để nàng giải sầu được không?” Tô Tiểu Tiểu có chút phản cảm với đụng chạm của Thượng Quan Mặc. Nàng liếc mắt nhìn Hoàng quý phi còn quỳ trên mặt đất, đột nhiên cảm giác Hoàng quý phi này có chút đáng thương. Nàng lơ đãng rút tay của mình về, khoát lên trên mu bàn tay Tổ Văn: “Ta hơi mệt chút, đi về nghỉ ngơi đi.” Thượng Quan Mặc cũng không thêm để ý. “Được, chờ sau khi trầm phê duyệt xong tấu chương, tiếp tục quay lại thăm nàng.” Rồi sau đó, Tô Tiểu Tiểu cùng Tổ Văn Ế Văn trở về Càn Thanh điện, Thượng Quan Mặc cũng đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Hoàng quý phi cúi thấp đầu. Đây là khuất nhục đầu tiên trong đời của nàng. Phu quân của nàng, đối với chính nàng thì đủ kiểu coi thường đủ kiểu xem nhẹ, lại với một nữ nhân khác sẵn sàng vô cùng tình thâm ý thiết. Đây. . . Đây bảo nàng làm sao chịu được? “Nương nương, chúng ta trở về đi. Đừng tức giận, đường còn dài mà.” Cung nữ bên người Hoàng quý phi ở bên tai khuyên nhủ. Hoàng quý phi gắt gao cắn môi dưới, thẳng đến mùi máu tươi truyền đến, Hoàng quý phi mới đột nhiên bừng tỉnh. Nàng oán hận nói: “Một ngày nào đó, ta nhất định khiến cho Đoan Mộc Lang Hoàn không chết tử tế được.” Sau đó trên đường Tô Tiểu Tiểu trở về Càn Thanh cung, Tổ Văn cùng Ế Văn hai mắt sáng lên. Tổ Văn nói: “Nương nương, người xem xem, bệ hạ thương người thật nhiều nha.” Ế Văn cũng liên tục gật đầu. “Đúng nha đúng nha. So với trước kia bệ hạ đối với nương nương ngài thật đúng là thiên vị tới cực điểm nha.” Tô Tiểu Tiểu nhìn các nàng liếc mắt một cái. “Các người không nghĩ tới vì sao Thượng Quan Mặc có thể không lý do mà xuất hiện ở ngự hoa viên sao?” Tổ Văn cùng Ế Văn ngẩn ra. “Không phải đúng dịp đi qua, sau đó liền gặp nương nương ngài sao?” Tô Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng. “Nhất định là hắc phái người đến giám thị ta.” Bằng không tuyệt đối sẽ không đúng dịp như vậy. Mới vừa rồi trên đường trở về, nàng tính một chút, thời gian như vậy, là thời gian mà Thượng Quan Mặc vào triều, hắn làm sao có thể đi đến ngự hoa viên? Nếu không phải hắc phái người giám thị nàng, đâu dễ dàng biết nàng cùng Hoàng quý phi ở trong ngự hoa viên cãi nhau. Lúc này, một tên nội thị đi vào trong Càn Thanh điện. Tô Tiểu Tiểu giương mắt nhìn lên. Là tâm phúc của Thượng Quan Mặc.

183. Chương 183: Hiểu Lầm Bệ Hạ

Nàng ở trong lòng cười lạnh một tiếng. Xem đi xem đi. Bên này vừa mới nói xong, bên kia đã phái người đi tới. Tổ Văn cùng Ế Văn cười cười với nội thị: “Công công hảo.” Nội thị liên tục xua tay: “Tổ Văn cô

nương, Ế Văn cô nương, không cần đa lễ. Nô tài chỉ là nghe theo mệnh lệnh của bệ hạ đến thăm hoàng hậu.” Tô Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn nội thị một cái. Không nói lời nào. Nội thị hé ra khuôn mặt tươi cười. “Hoàng hậu nương nương, bệ hạ có thể là vì người mà ngay cả lâm triều đều vội vàng tan. Vừa nãy nô tài đi qua ngự hoa viên, phát hiện Hoàng quý phi nương nương đang nhục mạ nương nương ngài, nô tài lo lắng nương nương ngài thân mình suy yếu, chịu không nổi Hoàng quý phi nương nương chửi rửa, liền trộm đi nói cho bệ hạ. Bệ hạ vừa nghe, gấp đến độ lâm triều đều tan.” Tô Văn cùng Ế Văn vừa nghe, nhìn thoáng qua lẫn nhau, đối với hoàng hậu nhà mình liên tục chớp mắt. Nương nương, người xem. Là ngài hiểu lầm bệ hạ. Tô Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm thái giám kia, cuối cùng mới miễn cưỡng nói: “Nga. Bẩm cung đã biết.” Nội thị vẻ mặt tươi cười. “Xem ra nương nương thân thể quả nhiên tốt, bệ hạ nhất định sẽ cao hứng. Vừa nãy bệ hạ còn lo lắng nương nương ở bên ngoài chịu lạnh rồi.” Tô Tiểu Tiểu tiếp tục bình thản nói: “Nga.” Nội thị như trước vẻ mặt tươi cười. “Vậy nô tài không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, nô tài xin được cáo lui trước.” Tô Tiểu Tiểu khoát tay, nội thị mới lui ra ngoài. Chờ đợi nội thị rời khỏi hậu viện Càn Thanh cung, Tô Văn cùng Ế Văn bật cười lên. “Nương nương, bệ hạ quả nhiên thực sủng ái ngài đâu.” “Nương nương, bệ hạ trước kia đối với người tuy rằng không tốt, nhưng hiện tại chính là đối nương nương ngài ngàn y bách thuận nha. Mới vừa rồi bệ hạ khẳng định cũng nghe được lời nương nương ngài nói, chính là bệ hạ cũng không so đo, liền chỉ tính toán Hoàng quý phi nương nương. Như vậy có thể thấy được, nương nương ngài vô cùng được sủng ái nha.” Kỳ thật Tô Tiểu Tiểu không hiểu. Vì sao Tô Văn cùng Ế Văn đều nói như vậy? Dựa vào cái gì lúc trước nam nhân đối với người như cá mồi, sau lại đối với người tốt, người phải tung tăng chạy về, nhận sủng ái của nam nhân? Đến cùng là dựa vào cái gì? Người để cho ta biến, ta lẫn. Người muốn ta chạy trở về, thực xin lỗi, ta đã lẫn xa. Đây là suy nghĩ trước mắt của Tô Tiểu Tiểu. Lại nói, coi như Thượng Quan Mặc không cho nàng biến, chính nàng cũng sẽ tự lẫn.

184. Chương 184: Thịnh Sủng

Đây là vấn đề về nguyên tắc của Tô Tiểu Tiểu.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cũng không có ý định phản đối lời của Tô Văn cùng Ế Văn.

Nàng nhìn nhìn hậu viện Càn Thanh cung này, sau đó trầm tư một lát, rồi nói với Tô Văn cùng Ế Văn: “Tô Văn Ế Văn, Bẩm cung đã khỏe hơn rồi, các người dọn dẹp một chút, chúng ta quay về Phượng Khôn cung đi thôi.”

Tô Văn cùng Ế Văn sững sờ.

Hai người đồng thời mấp máy môi.

Tô Văn nói trước: “Nương nương, như thế này không tốt sao. Bệ hạ còn chưa nói để cho ngài trở về.”

Ế Văn cũng nói tiếp: “Đúng nha, nương nương. Cứ coi như là đi, ít nhất cũng đợi cho bệ hạ trở về, cùng bệ hạ nói một tiếng đã.”

Tô Tiểu Tiểu nhìn nhìn Tô Văn cùng Ế Văn.

Nàng bỗng nhiên gật gật đầu.

“Các người nói rất có đạo lý. Tô Văn, người hiện tại đi thu dọn đồ đạc, Ế Văn, người đi cùng Hoàng đế nói một tiếng, nói Càn Thanh điện rất buồn, Bẩm cung vẫn là ưa thích Phượng Khôn cung, cho nên quyết định đi về.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu lại gật gật đầu.

“Ngô, cứ quyết định như vậy.”

Nói xong, Tô Tiểu Tiểu cũng không để ý Tô Văn cùng Ế Văn, nàng kéo lại áo khoác lông cừu, lập tức đi ra ngoài.

Tô Văn cùng Ế Văn trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Đợi đến khi các nàng kịp phản ứng, Tô Tiểu Tiểu đã đi tới ngoài cửa Càn Thanh điện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Đành phải bắt đắc dĩ nghe theo chỉ thị của Tô Tiểu Tiểu mà làm.

***** ta là chú cá nhỏ đường ranh giới *****

Chuyện kể rằng, tin tức Hoàng quý phi ở trong ngự hoa viên đắc tội hoàng hậu nên bị nghiêm phạt nghiêm giam lỗi lầm truyền khắp cả hậu cung.

Mọi người lại bắt đầu cảm thán hoàng hậu hiện giờ chính là thịnh sủng nha.

Giờ này khắc này Tô Tiểu Tiểu lại cảm thấy thực thần kỳ.

Sao có thể không thần kỳ đây?

Nàng bắt quá là chân trước vừa bước vào cửa Phượng Khôn cung, sau lưng đã có người tới bái phỏng.

Tin tức này truyền được thật đúng là quá mau a.

Chẳng lẽ các nàng là dùng di động thông báo?

Bằng không, làm sao có thể nhanh đến như vậy?

Điều này thật sự là quá thần kỳ.

Tô Tiểu Tiểu nhìn Thục phi trước mắt.

Nàng nháy mắt mấy cái, nói: “Thục phi tin tức thật đúng là linh thông. Ta bắt quá mới vừa tiến vào Phượng Khôn cung, Thục phi người đã tới rồi.”

Thục phi cười đến thực khách khí.

185. Chương 185: Chọn Từ Đặt Câu

“Tỷ tỷ sinh bệnh, muội muội luôn luôn muốn tới thăm, nếu không phải bệ hạ cản trở, muội muội sớm đã tới rồi.” Dừng lại, nàng đánh giá một chút Tô Tiểu Tiểu: “Bệnh của Hoàng hậu tỷ tỷ có tốt hơn chút nào không?” Tô Tiểu Tiểu chú ý tới. Thục phi kêu chính là ... “Hoàng hậu tỷ tỷ.” Hoàng hậu tỷ tỷ, điều này đại biểu chính là trước mắt Thục phi thừa nhận thân phận của nàng địa vị của nàng, hơn nữa từ đáy lòng muốn làm muội muội của nàng ... Trong hậu cung này việc chọn từ đặt câu thật đúng là thú vị. Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Người cảm thấy Bồn cung có tốt lắm không?” Thục phi ra vẻ nghiêm túc nhìn nhìn sắc mặt của Tô Tiểu Tiểu. Sau đó cũng cười nói: “Tỷ tỷ có thánh sủng của bệ hạ, đương nhiên là tốt lắm.” Tô Tiểu Tiểu ha ha cười. Nàng phát hiện mình không biết nên nói tiếp cái gì. Ai. Cùng nữ nhân trong hậu cung nói chuyện thật là mệt. Chẳng hạn mỗi một chữ mỗi một câu đều phải chú ý đến xưng hô, còn có hàm ý ẩn sâu. Kỳ thật Tô Tiểu Tiểu càng ưa thích chính là ăn nói ngay thẳng. Có cái gì mất hứng, liền quang minh chính đại nói ra thôi. Tại sao phải như vậy tiểu lí tàng đao. Tô Tiểu Tiểu thập phần hoài niệm cuộc sống ở hiện đại. Nàng có thể không hề hạn chế muốn nói cái gì thì nói cái đó. Cha mẹ cũng sẽ không nói nàng, Trần Tu Ngôn cũng sẽ không. Nàng mỗi ngày đều có thể tùy hứng chính mình thích làm gì thì làm trải qua cuộc sống hàng ngày. Thật tốt nha. Đến Trường Nhạc Vương triều cổ đại này. Mỗi ngày đều phải đội một cái mặt nạ làm người. Vất vả muốn chết. Mệt chết đi được. Khổ muốn chết. Không cần thận nói sai một chút, liền rất có thể sẽ bước vào vực sâu không thấy đáy. Ai ai ai. Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng thở dài. Kỳ thật vinh hoa phú quý gì đó đều là mây bay. Quan trọng nhất là chính mình thật cao hứng. Hoàng hậu có tiền có quyền, được thiên hạ nữ nhân hâm mộ, thì sao? Tô Tiểu Tiểu nàng tuyệt không thích làm. Tin tưởng Đoan Mộc Lang Hoàn cũng nghĩ như vậy. Dù sao có nhiều thứ muốn chính bản thân mình đi cảm nhận mới biết được. Tô Tiểu Tiểu lại ở trong lòng buông tiếng thở dài. Sau đó nàng nhìn Thục phi, nói: “Muội muội là tới thăm Bồn cung a.” Thục phi gật gật đầu. “Tỷ tỷ phượng thể không khỏe, làm muội muội, nên phải tới thăm trước.”

186. Chương 186: Mượn Hoa Hiến Phật

Dừng lại, Thục phi bỗng nhiên nở nụ cười. “Muội muội biết tỷ tỷ yêu thích, hôm nay đến đây có mang một chút lễ vật hy vọng tỷ tỷ hài lòng.” Nói xong, nàng nhìn nhìn cung nữ bên người. Cung nữ bên người lập tức hiểu ý, từ trong giỏ lấy ra mấy bức họa đưa cho Thục phi. Sau khi Thục phi nhận lấy, cũng không mở ra. Cứ như vậy hí mắt cười. “Trước đó vài ngày, muội muội thấy tỷ tỷ thích bức họa trong cung muội muội, vừa mới mấy ngày trước đây gia huynh có tặng muội muội mấy bức họa mới lạ. Muội muội thấy phá lệ thú vị, liền mượn hoa hiến Phật, hy vọng có thể khiến cho tỷ tỷ hài lòng.” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe. Nàng ngẩn người. Nàng thích bức họa nào trong cung Thục phi? Ngô... Có chuyện này sao? Nàng nhớ rõ nàng rất ít đi đến cung điện của Thục phi. Di di di? Đột nhiên Tô Tiểu Tiểu tỉnh ngộ lại. Chắc không phải Thục phi đang nói đến đông cung đồ. Lần trước nàng đến cung điện của Thục phi sau khi trộm mấy bức, nhân tiện để lại bạc, có lẽ là Thục phi nhất định đoán được là Hoàng hậu lấy, cho nên ngày hôm nay mới đem tặng mấy tấm đông cung đồ mới. Chắc chắn. Tốt lắm rất cường đại. Nàng thưởng thức cái loại tinh thần này của Thục phi. Quả nhiên thực hợp ý. Nàng thích! Phi thường thích. Đã có người đưa tới cửa, nàng không tội gì mà không cần cả. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu liếc miết Tố Vân bên người. Tố Vân lập tức thông minh tiến về phía trước tiếp nhận mấy tấm đông cung đồ trong tay Thục phi. Rồi sau đó, Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Như thế, liền tạ ơn muội muội.” Thục phi thấy đồ vật đã đưa ra ngoài, nàng cũng không nói thêm cái gì. Chỉ nói câu: “Hoàng hậu tỷ tỷ nghỉ tạm, muội muội xin được cáo lui trước.” Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. Sau đó không lâu, Thục phi rời khỏi Phượng Khôn cung. Tô Tiểu Tiểu thấy Thục phi đi rồi, nàng ngáp lên, sau khi bảo Tố Vân đem bức tranh cất kỹ, nàng đứng lên, duỗi lưng một cái, chuẩn bị tán dóc một chút, một thái giám đi tới. Là tiểu Đổng tử. Thái giám Phượng Khôn cung. Hắn trước tiên là hành lễ, sau đó nói: “Hoàng hậu nương nương, Quế ma ma cầu kiến.” Tô Tiểu Tiểu sửng sốt. Quế ma ma? ? ? Đây là một nhân vật như thế nào? ? ?

187. Chương 187: Quế Ma Ma

Ế Vân đứng tại bên người nhắc nhở: “Nương nương, là người của Thái hậu nương nương.” Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. Nhưng là nàng càng thêm nghi ngờ. Thục phi chân trước mới vừa đi, người của Thái hậu sau lưng đã tới rồi. Ai ai ai. Còn thực đáng ghét a. Nhưng là lại không thể không thấy. Tô Tiểu Tiểu không thể trốn tránh thở dài. Thôi thôi. Thấy thì thấy. Ai kêu nàng xuyên không thành Đoan Mộc Lang Hoàn? “Truyền đi.” Tô Tiểu Tiểu xoay người, lại ngồi trở lại vị trí lúc trước. Mới vừa ngồi xuống, Quế ma ma cũng đi vào. Nàng cũng là trước tiên hành lễ, bất quá còn hơn thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy, lễ phép hơn. Phỏng chừng, cùng thái độ của hoàng đế hiện tại đối với nàng có quan hệ. Ai ai ai. Người làm sao đều thích bợ đỡ như vậy đây? Quế ma ma mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương mệnh nô tì trước tới thăm người. Thái hậu nương nương biết nương nương sinh bệnh, rất là sốt ruột, hôm qua vẫn còn vì nương nương ngài niệm kinh đầu, Thái hậu nương nương rất hi vọng nương nương ngài sớm vì bệ hạ sinh hạ thái tử.” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe. Nàng cảm thấy được thật buồn nôn. Lời này cũng không tránh khỏi rất giả đi. Cái gì Thái hậu vì Hoàng hậu niệm kinh ... Cái gì Thái hậu rất quan tâm Hoàng hậu ... Cái gì Thái hậu hi vọng Hoàng hậu sớm vì hoàng đế sinh hạ thái tử ... Ôi uy. Quế ma ma này nói chuyện cũng không lựa một chút lời bình thường để nói. Thái hậu cùng Hoàng hậu xưa nay nước giếng không phạm nước sông. Ngăn cách giữa hai người cũng không phải là chuyện ngày một, ngày hai. Thái hậu chợt đột nhiên biến thành như vậy, nàng thật đúng là không thể tin. Chỉ có thể nói, Thái hậu có thể làm như vậy, trừ bỏ làm bộ ở bên ngoài, bên trong nhất định có âm mưu! Nhất định có một cái thiên đại âm mưu. Nhưng là Tô Tiểu Tiểu nghĩ thì nghĩ, nàng tự nhiên không thể nói như vậy. Nàng cũng rất không thật nói. “Bổn cung cũng rất tưởng niệm mẫu hậu đầu.” Được rồi. Tô Tiểu Tiểu thừa nhận. Nàng sau khi nói xong, cũng rất muốn ỏi ra. Nàng tuyệt đối sẽ không tưởng niệm lão yêu bà kia! Lúc này, Quế ma ma lấy ra một chuỗi Phật châu, nàng còn nói thêm: “Đây là Thái hậu nương nương lúc trước cầu được ở Ngũ Đài Sơn, có thể phù hộ thân mình. Thái hậu nương nương đặc biệt giao cho nô tì muốn đích thân đưa tới tận tay nương nương.”

188. Chương 188: Bệ Hạ Tối

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục không thật lòng nói: “Cám ơn mẫu hậu.” Sau đó Quế ma ma lại còn nhàn nhã ngồi nói chuyện phiếm, đại đa số là Thái hậu lo nghĩ cho Hoàng hậu như thế nào??? Tô Tiểu Tiểu làm bộ như thực nghiêm túc nghe, cũng rất không thực lòng hòa theo vài câu. Chờ Quế ma ma đi rồi, Tô Tiểu Tiểu lập tức tháo xuống chuỗi Phật châu trên cổ tay. Nàng ném cho Tổ Vân. “Đón lấy, ném tới nơi nào ta ko thấy được đi, Bồn cung nhìn thấy liền chướng mắt.” Tổ Vân sửng sốt. A a a a a a ... Ném đi????? Đây là do Thái hậu nương nương cấp cho nha nha nha nha... Sao có thể ném Nếu như bị Thái hậu nương nương phát hiện, vậy chẳng phải là sẽ thảm sao? Tổ Vân buồn rười rượi. “Nương nương, các nương nương khác cho ngài thứ gì, ngài có thể không cần cũng có thể ném. Nhưng đây là Thái hậu nương nương ban cho ngài nha, ngài không thể ném. Bằng không sẽ bị coi là bất hiếu. Hoàng đế bệ hạ mà biết, nhất định sẽ mắng ngài.” Tô Tiểu Tiểu nhún nhún vai. “Thì tính sao?” Tổ Vân gấp đến độ dậm chân. “Nương nương ... Ai, tóm lại, thật sự không thể ném.” Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái. “Như vậy nha, ta đây không ném. Đưa cho Tổ Vân người đi.” Ế Vân khó hiểu. “Nương nương, Thái hậu nương nương đây là muốn cùng người hòa thuận mà.” Tô Tiểu Tiểu trắng mắt liếc Ế Vân một cái. “Đây là chuyện không thể nào. Thái hậu đối với ta như thế nào, trong lòng ta rất rõ. Quý mới biết chuỗi Phật châu này có hay không bị hạ độc nha.” Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Mau, đi đóng cửa Phụng Khôn cung lại, nói Bồn cung không thoải mái, ai cũng không cho phép tiến vào.” Thật sự là phiền muốn chết. Được một tắc lại tiến một thước. Còn tiếp tục xã giao giả dối thế này nữa. Coi như nàng hết bệnh rồi nhất định sẽ lại phát sốt. Nhiều người tới thăm như vậy, làm sao có thể không phát sốt! Vì nghĩ cho sức khỏe của nàng, đóng cửa lại, cáo ốm, mới là phương pháp tốt nhất. Ế Vân nghe xong, lập tức đi phân phó thị vệ. Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến từ nay về sau liền yên lặng thái bình. Làm sao biết được chưa đến nửa canh giờ, Tổ Vân liền vội vàng bước vào, hướng Tô Tiểu Tiểu đang nằm trên ghế quý phi nghỉ ngơi nói: “Nương nương, người mau đứng dậy, bệ hạ tới.”

189. Chương 189: Không Dám Lại Cùng Bệ Hạ Tranh Luận

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, sắc mặt nàng lập tức trầm xuống. Cái này... Rốt cuộc có để cho nàng sống hay không nha nha nha nha! Người này vừa mới đi, người kia lại tới. Thượng Quan Mặc có thể nào rảnh như vậy nha nha nha! Tổ Vân thấy nương nương nhà nàng một bộ dáng như núi lửa sắp bùng nổ, vội vàng nói: “Nương nương, đừng nóng giận, bệ hạ chỉ là muốn quan tâm người.” Tô Tiểu Tiểu trừng mắt liếc Tổ Vân một cái. Ế Vân cũng vội vàng khuyên nhủ: “Nương nương, bệ hạ cũng là có ý tốt.” “Các người thật là tất cả đều vì Thượng Quan Mặc nói lời hay.” Đúng lúc này, Thượng Quan Mặc đi đến. Nghe được hai chữ “lời hay”, liền cười hỏi: “Lang Hoàn đang nói lời hay gì vậy.” Tô Tiểu Tiểu vừa mới muốn mở miệng, liền thấy Tổ Vân cùng Ế Vân liếc mắt, e sợ Tô Tiểu Tiểu đem nguyên nhân nói ra. Tô Tiểu Tiểu nhìn hai tỷ nữ đáng thương, thực bất đắc dĩ mà gật đầu. Tổ Vân cùng Ế Vân thấy nương nương nhà mình đáp ứng rồi, vội vàng xoay người, hướng Thượng Quan Mặc hành lễ. Thượng Quan Mặc khoát tay, hai người đều rất biết điều lui ra ngoài. Các nàng hiểu được. Bệ hạ đây là muốn cùng nương nương một mình ở chung. Cho nên bọn họ cần phải lén lút lui ra ngoài. Tổ Vân cùng Ế Vân đi rồi, Tô Tiểu Tiểu liếc Thượng Quan Mặc một cái, cũng không còn ngồi trên ghế quý phi, nhân tiện quát lên “Bệ hạ” làm như hành lễ. Thượng Quan Mặc cũng không thèm để ý. Hắn tiến vào. “Lang Hoàn tựa hồ sau khi bệnh nặng một hồi, tính khí cũng có thay đổi. Nàng trước kia sẽ không hướng trẫm hành lễ.” Tô Tiểu Tiểu không nói gì. Nàng nói: “Sau lần vào lãnh cung, nô tì cũng không dám lại tranh luận cùng bệ hạ.” Lời này vốn là người nói vô tâm, nhưng là người nghe lại hữu ý. Kỳ thật. Tô Tiểu Tiểu cũng bất quá chỉ là buột miệng oán hận một chút mà thôi. Nhưng là vào tai Thượng Quan Mặc, hắn chợt nghe thành ý tứ này... Ai ai ai, người lần trước đánh ta vào lãnh cung, ta khẳng định phải hận người cả đời. Thượng Quan Mặc cho rằng hoàng hậu hiện tại còn đang oán hận hắn. Vì thế... Thượng Quan Mặc cầm tay Tô Tiểu Tiểu, rất là thành khẩn nói. “Lang Hoàn, lần trước là trẫm sai lầm rồi, sau này trẫm sẽ không bao giờ ... làm chuyện như vậy đối với nàng nữa ...” Tô Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn.

190. Chương 190: Vì Sao Phải Kêu A Mặc

Thượng Quan Mặc lại tiếp tục thâm tình chân thành nói: “Sau này nàng không cần hành lễ. Nếu không có người ở xung quanh thì Lang Hoàn gọi trẫm là A Mặc đi.” Tô Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn. Nàng dám thề. Vị hoàng đế này thật sự là thần kinh có vấn đề. Nàng bắt quá là hôn mê mấy ngày, tại sao tới bây giờ liền biến thành cái dạng này? Chẳng lẽ trong lúc nàng hôn mê thân thể không tự chủ ngồi dậy nói những chuyện gì? Tô Tiểu Tiểu cắn cắn môi, nàng thử kêu một tiếng. “A Mặc?!” Thượng Quan Mặc lập tức cong cong khóe miệng cười. Tô Tiểu Tiểu rất là nghi hoặc. Vì thế, nàng đặt câu hỏi: “Vì sao phải kêu A Mặc?” Thượng Quan Mặc trong mắt tràn đầy nhu tình. “Lang Hoàn trong lúc hôn mê, không phải kêu như vậy sao?” Tô Tiểu Tiểu rất muốn đánh trống kêu oan. Oan uống quá a!!!!!! Nàng không có khả năng có thể gọi Thượng Quan Mặc như vậy. Coi như trong lúc nàng hôn mê nói loạn cũng không thể! Tô Tiểu Tiểu nàng sao có thể là người như vậy? Nàng chán ghét lợn giống hoàng đế này như vậy! Làm sao có thể gọi hần “A Mặc” thân mật như vậy???? A Mặc A Mặc A Mặc... Câu này, đọc lên có vài phần tương tự A Bạch. Trong miệng Tô Tiểu Tiểu nàng có thể nói ra tên người, hiện giờ đoán chừng chỉ còn có A Bạch. Hơn nữa lúc ấy nàng bởi vì nghĩ đến A Bạch mà phát sốt. Cho nên khi hôn mê thì trong miệng nàng nhớ nhưng tên người cũng chỉ có thể là A Bạch. Tô Tiểu Tiểu lén lút liếc nhìn Thượng Quan Mặc một cái. Trong lòng nàng thầm nghĩ. Chắc hẳn là Thượng Quan Mặc nghe lầm. Dem “A Bạch” nghe thành “A Mặc”... Chắc chắc Thật lớn một cái Ô Long nha. (Đời vua Lưu Triệt trị vì. Ông nằm mơ thấy một người nào đó trong vương quốc của mình có mưu đồ giết hại mình và chiếm đoạt ngôi báu. Lưu Triệt đã ra lệnh cho quan cận thân thân tín nhất của mình là Tô Văn lập tức đi điều tra. Sẵn có lòng căm thù thái tử (Ô Long thiên tử), Tô Văn đã tố cáo thái tử có âm mưu giết chết hoàng đế ... Điều này đã làm cho hoàng đế vô cùng tức giận và với uy quyền của mình, ông ra lệnh xử trảm thái tử và tất cả gia quyến.) Hơn nữa Ô Long này Tô Tiểu Tiểu không thể thừa nhận. Bằng không nếu như để hoàng đế biết được A Bạch là ai, phỏng chừng A Bạch liền chạy trời không khỏi nắng. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu chỉ ha ha cười cười. Sau đó, nàng liền im miệng, không nói gì nữa. Tô Tiểu Tiểu cúi thấp đầu, nàng nhìn chăm chăm tay Thượng Quan Mặc đang áp trên tay nàng. Nàng rất muốn rút tay ra. Thượng Quan Mặc đâu dễ dàng biết được tâm tư Tô Tiểu Tiểu lúc này. Hần chỉ cho là Tô Tiểu Tiểu đang thẹn thùng. Thượng Quan Mặc khóe miệng cong cong. Hần nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu.

191. Chương 191: Hải Tử Trắng Trẻo Mập Mạp

Hần nói: “Lang Hoàn, nàng không thích Càn Thanh điện sao? Thái y nói bệnh của nàng còn cần nghỉ ngơi mấy ngày, sao lại vội vã dọn sạch trở về như vậy.” Tô Tiểu Tiểu cúi đầu trả lời. “Ta thích Phượng Khôn cung hơn” Thượng Quan Mặc trầm ngâm trong chốc lát, “Cũng tốt. Nàng thích ở Phượng Khôn cung, trẫm cũng không bắt buộc nàng nữa. Bất quá, Phượng Khôn cung này cách Càn Thanh điện của trẫm rất xa, mỗi ngày đi lại cũng tốn rất nhiều thời gian.” Ngừng một chút, Thượng Quan Mặc lại quảng xuống một câu. “Ngô, như vậy. Trẫm liền dọn đến Phượng Khôn cung ở cùng với Lang Hoàn đi.” Lời vừa dứt, Tô Tiểu Tiểu rất là kinh hãi. Nàng thập phần khiếp sợ. A a a a a a, Thượng Quan Mặc, người không phải là đang nói đùa đi. Đến Phượng Khôn cung ở? Người làm cho cuộc sống sau này của ta vượt qua như thế nào nha nha nha! Ông trời nha. Phạt tổ nha. Quan Âm nha. Thượng Đế nha. Các người đừng đối xử với ta như vậy nha nha nha. Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng vô cùng thê thảm hồ hết lên. Trên mặt nàng chính là biểu tình thật không can tâm tình nguyện. Chẳng qua bởi vì cúi đầu, cho nên Thượng Quan Mặc không nhìn ra được. Tô Tiểu Tiểu nói: “Như vậy không tốt.” Thượng Quan Mặc hí hí mắt. “Ăn? Làm sao?” Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu, rất là nghiêm trang. “Đầu tiên, người là vua của một nước, hần là ở tại Càn Thanh điện, chứ không phải Phượng Khôn cung. Lại nói, Phượng Khôn cung là cung điện của ta, ta thích chỉ có một mình ta ở. Có nam nhân, ta cảm thấy không được tự nhiên.” Lời nói này, kỳ thực làm Thượng Quan Mặc cảm thấy có chút buồn cười. Nhưng là hần thấy hoàng hậu nói rất nghiêm trang, hần cũng liền nghiêm túc. Thượng Quan Mặc cũng rất nghiêm trang nói: “Lang Hoàn, nàng là người đứng đầu lục cung, lẽ ra nên ở cùng trong một điện với trẫm. Còn nữa, nàng là thê tử của trẫm, trẫm là phu quân của Lang Hoàn, vợ chồng ở cùng nhau chính là chuyện rất bình thường. Cui như Lang Hoàn nàng cảm thấy không được tự nhiên, cũng nhất định sẽ dần dần học cảm thấy dễ chịu. Hơn nữa, nếu chúng ta cứ ở chỗ khác nhau, Lang Hoàn khi nào mới có thể sinh hạ cho trẫm một hài tử trắng trẻo mập mạp.” Tô Tiểu Tiểu lại chấn kinh. Hài tử trắng trẻo mập mạp ! ! ! Nàng căn bản chưa từng nghĩ sẽ cùng Thượng Quan Mặc sinh một hài tử

trắng trẻo mập mạp. Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được có chút hôn mê.

192. Chương 192: Thượng Quan Mặc, Người Có Phiền Hay Không Nha

Thượng Quan Mặc dựa vào cái gì mà cho là hắn thích nàng, nàng liền nhất định sẽ thích lại hắn? ? ? Hơn nữa còn phải có nghĩa vụ sinh cho hắn một cái hài tử trắng trẻo mập mạp ! ! ! Đi chết đi! Nàng mới không muốn! Tô Tiểu Tiểu rút tay của mình về, nàng làm ra vẻ một bộ dáng suy yếu, sau đó nhẹ đặt tay lên trên huyết Thái Dương. “Ta có chút không thoải mái, muốn nghỉ ngơi.” Thượng Quan Mặc vừa nghe, sắc mặt cũng có chút lo lắng. “Trăm cho người truyền thái y lại đây.” Tô Tiểu Tiểu lắc lắc đầu: “Ta chỉ cần được nghỉ ngơi yên tĩnh một mình là được rồi.” Thượng Quan Mặc nghe vậy, cũng đồng ý: “Vậy Lang Hoàn nghỉ ngơi thật tốt, chờ sau khi nàng khỏi hẳn, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện nhi tử.” Tô Tiểu Tiểu im hơi lặng tiếng, cũng không gật đầu, nàng cứ thế nhắm hai mắt lại, không nói gì nữa. Thượng Quan Mặc thay nàng kéo lại áo lông cáo trên người, rồi sau đó mới rời Phòng Khôn cung. Sau khi Thượng Quan Mặc rời đi một lúc, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên mở hai mắt ra. Có câu nói kia của Thượng Quan Mặc ... Nàng tình nguyện cả đời mình cũng không muốn khỏi hẳn ... ***** không còn lời nào để nói đường ranh giới ***** Từ sau khi “Được sủng ái”, Tô Tiểu Tiểu cũng rất phiền não. Tuy rằng cáo ồm nói cần nghỉ ngơi để ngăn cản phi tần tới thăm, nhưng là thị vệ giữ ngoài cửa của nàng có thể ngăn cản phi tần, thậm chí có thể ngăn cản người do Thái hậu phái tới, nhưng lại không ngăn cản được hoàng đế. Thượng Quan Mặc cứ cách một ngày lại tới thăm nàng một lần, hơn nữa luôn nói những lời nói thực buồn nôn gì đó, cùng với kể chuyện tương lai tốt đẹp của bọn họ, thậm chí còn nói cần sinh nhiều hài tử một chút. Tô Tiểu Tiểu mỗi lần đều rất là phiền chán. Nhưng là lại không thể nói thẳng. Uy uy uy. Thượng Quan Mặc, người có phiền hay không nha. Ta căn bản không tính toán cùng với người sống một cuộc sống tốt đẹp. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể cúi thấp đầu, mặt không chút thay đổi mà nghe, cuối cùng đều dùng lí do mình mệt mỏi làm cớ đuổi Thượng Quan Mặc đi. Tô Vân mỗi lần đều thực nghi hoặc. Nàng không rõ vì cái gì nương nương luôn đẩy bệ hạ ra. Phải biết rằng, trong hậu cung tất cả các nương nương đều không biết bao nhiêu hãm mộ Hoàng hậu nương nương nhà các nàng đâu. Chuyện người khác cầu cũng không được, vì cái gì mà nương nương lại tránh như rắn rết đây? Thật sự là không thể hiểu nổi nha.

193. Chương 193: Sự Khác Nhau Của Mấy Ngàn Năm

Tô Tiểu Tiểu cũng không cùng hai cung nữ bên người của mình giải thích.

Nàng đã thật sâu nhận thức được.

Nàng cùng Tô Vân và Ế Vân, có mấy ngàn năm khác biệt.

Sự khác nhau giữa mấy ngàn năm này không phải nói muốn là có thể lấp đầy.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu quyết định thực hiện chính sách ba không: không giải thích, không nói lời nào, không khuyến bảo.

Ngày từng ngày cứ trôi qua như vậy.

Hoàng đế cách ngày đến đây lại nhải, các phi tử liên tiếp bị cự tuyệt không gặp, Tô Tiểu Tiểu cứ gần nửa đêm lại tưởng niệm đến A Bạch...

Cứ như vậy mà qua nửa tháng.

Thời tiết đã hoàn toàn vào đông, không trung cũng bắt đầu tung bay những bông tuyết trắng xóa.

Trong Phòng Khôn cung của Tô Tiểu Tiểu cũng chuyển vào mấy ấm lò. (lò sưởi)

Lúc này, trong ngực Tô Tiểu Tiểu đang có một cái lò sưởi ấm.

Nàng thở ra nhiệt khí.

“Chắc chắn, nơi này mùa đông thật đúng là lạnh nha.”

Tổ Vân bưng tới một chén canh nóng, nàng cười nói: “Đúng nha, Nương nương uống bát canh nóng cho ấm dạ.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp nhận bát canh nóng, nàng thổi thổi, uống một ngụm, nhất thời thấy người ấm áp lên.

Nàng hí mắt cười.

“Quả nhiên thực là ấm.”

Tô Tiểu Tiểu từ nhỏ liền lớn lên ở phương Nam, phương Bắc gần như chưa từng đi. Hiện giờ xuyên qua đến Trường Nhạc Vương Triều này, mùa đông, thật là lạnh đến Tô Tiểu Tiểu nàng như sắp qua đời.

Ế Vân bỗng nhiên nháy mắt mấy cái, nói: “Nương nương, bệ hạ cũng sắp đến đây. Thường ngày đều là lúc này thì đến.”

Nghe nói như thế, Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy được nhân sinh một mảnh hắc ám.

Tại sao ở thế giới này lại có chuyện bi kịch như vậy!

Quả nhiên, Tô Tiểu Tiểu vừa mới nghĩ như vậy thì một đạo thân ảnh màu vàng sáng cũng đã bước chân vào Phượng Khôn cung, liền một tiếng hô thông báo cũng không có.

Tổ Vân cùng Ế Vân từ lâu đã không còn kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Các nàng như thường lệ hướng Thượng Quan Mặc hành lễ, sau đó thực biết điều lui ra ngoài.

Thượng Quan Mặc thấy Tô Tiểu Tiểu đang ăn canh, hần đi lên trước ngồi bên người Tô Tiểu Tiểu.

“Trời lạnh, uống chút canh nóng thật tốt nha.”

Tô Tiểu Tiểu “Nga” một tiếng.

Thượng Quan Mặc tiếp tục bắt đầu lải nhải nói tiếp.

Mỗi khi Thượng Quan Mặc nói xong một câu Tô Tiểu Tiểu liền thần nhiên “Nga” một tiếng.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy như vậy thực không thú vị

194. Chương 194: Không Thú Vị Trở Thành Có Tình Thú

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được như vậy thực không thú vị. Nhưng là rất rõ ràng. Thượng Quan Mặc lại đem không thú vị trở thành có tình thú. Cho nên, hần mới có thể tiếp tục lải nhải nói tiếp. Đúng lúc Tô Tiểu Tiểu chuẩn bị lấy “Muốn nghỉ ngơi” làm cớ đuổi cái hoàng đế đang dong dài đi thì một thị vệ bỗng nhiên chạy vào. Hần vốn là hướng Thượng Quan Mặc hành lễ, sau đó lại hướng Tô Tiểu Tiểu nói: “Thái hậu nương nương ở bên ngoài.” Lời này vừa dứt, Tô Tiểu Tiểu liền nhăn nhó mặt mày. “Mau mời mẫu hậu tiến vào nha. Thời tiết lạnh như thế, sao có thể để ấu hậu ở bên ngoài trúng gió đây? Người rất không hiểu quy củ!” Thị vệ nghe thấy hoàng hậu mắng chửi, vội vàng chạy ra ngoài mời Thái hậu. Thượng Quan Mặc rất là tán thưởng nhìn Tô Tiểu Tiểu, hần nói: “Lang Hoàn biết để ý như thế, trầm thật là vui mừng.” Tô Tiểu Tiểu ha ha cười. Kỳ thật, nàng chẳng qua là muốn cho Thái hậu nhanh tiến vào, sau đó hảo hảo dẫn hoàng đế bảo bối của nàng ta chạy lấy người. Hoàng đế này cùng kẹo da trâu giống nhau, muốn bỏ cũng không dứt được. (kẹo da trâu ý nói là dai như đĩa xôi, dứt mãi không dứt) Nàng cảm thấy được nàng cần một người so với hoàng đế còn muốn kẹo da trâu hơn để giải quyết vấn đề này. Rất rõ ràng. Thái hậu liền là có thể giải quyết cái người dai như kẹo da trâu này. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu biểu hiện nhiệt liệt hoan nghênh. Thái hậu còn chưa có tiến vào, Tô Tiểu Tiểu đã bước ra nghênh đón. “Mẫu hậu sao lại tới đây?” Thái hậu đối với Hoàng hậu nhiệt tình có chút không thể thích ứng, nàng liếc Hoàng hậu một cái, sau đó nói: “Hoàng hậu bệnh lâu như vậy, ai gia đều không có tự mình đến thăm qua, thực xin lỗi người.” Tô Tiểu Tiểu che miệng cười nói: “Nào có. Mẫu hậu không phải thường phái Quế ma ma đến xem nô tì sao?” Thái hậu cầm tay Hoàng hậu, “Quế ma ma là Quế ma ma, Quế ma ma mỗi lần đều nói với ai gia hoàng hậu thân mình mau

tốt lắm. Nhưng Hoàng hậu thế nhưng vẫn không có khởi hân, ai gia vẫn là tự mình đến xem mới có thể yên tâm.” Tô Tiểu Tiểu vẻ mặt cảm kích. “Mẫu hậu thương yêu nô tì như thế, nô tì cho dù vĩnh viễn không thể hồi phục hân, nô tì cũng cam nguyện.” “Thật là ngốc, lại nói cái gì đâu.” Nôn. Tô Tiểu Tiểu phát hiện mình đúng là có khả năng diễn kịch trời cho. Những lời nói đến người chết cũng phải bật dậy như vậy mà nàng cũng có thể nói ra miệng. Có thể thấy được hoàn cảnh tạo nên con người nha ...Bất quá đâu ...

195. Chương 195: Thái Hậu Đến Đây

Thái hậu này cũng là cao thủ diễn trò. Xem nàng có thể mặt không đỏ tim không nhảy nói ra những lời so với nàng còn muốn buồn nôn hơn, Tô Tiểu Tiểu đã cảm thấy... Gừng càng già càng cay. Thượng Quan Mặc mỉm cười đứng ở một bên nhìn vào. Chứng kiến Hoàng hậu cùng Thái hậu có thể hòa thuận như vậy, hân hết sức cao hứng. Thượng Quan Mặc cũng tiến đến, đỡ tay còn lại của Thái hậu, hân cười nói: “Mẫu hậu” Thái hậu trong nháy mắt, tựa hồ thực ngạc nhiên. “Di? ! Thì ra hoàng đế chạy đến đây. Chẳng trách ai gia cho người đi tìm người, đều tìm không ra. Thì ra là tránh ở chỗ hoàng hậu.” Thượng Quan Mặc hơi sững sờ. “Àn? Mẫu hậu tìm trẫm?” Thái hậu cười cười, sau đó ngồi trên ghế bạch đàn, Thượng Quan Mặc cũng ngồi xuống, Tô Tiểu Tiểu thấy bọn họ đều ngồi xuống, cũng ngồi trở lại vị trí của mình, tiếp tục uống nốt chỗ canh nóng còn lại. Thái hậu lúc này gật gật đầu. Nàng nói: “Lúc trước ai gia không phải đã nói với hoàng đế, năm nay muốn tuyển tú sao?” Thượng Quan Mặc thực cố gắng hồi tưởng lại, mới lơ mờ nhớ ra, tựa hồ Thái hậu thật sự đã cùng hân nói qua chuyện này. Vì thế, hân gật gật đầu. Thái hậu lúc này lại nhìn về phía Tô Tiểu Tiểu. “Hoàng hậu, lúc trước ai gia cũng đã nói với người. Người có còn nhớ rõ ai gia đã nói với người cái gì không?” Tô Tiểu Tiểu đang uống canh nóng liền bị sặc. Nàng ho vài tiếng. Thượng Quan Mặc thấy thế, vội vàng đi đến phía sau Tô Tiểu Tiểu, thay nàng vỗ vỗ lưng. Hân nhú mồm, giữa lông mày là lo lắng. “Lang Hoàn, sao lại không cẩn thận như vậy?” Thái hậu nhìn thấy, ánh mắt híp lại, thần sắc có chút không vui. Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, mới hướng Thượng Quan Mặc nói: “Không có việc gì không có việc gì.” Thượng Quan Mặc lúc này mới trở lại vị trí của mình. Sau đó, Tô Tiểu Tiểu nhìn chăm chú Thái hậu, nàng nói: “Mẫu hậu cùng nô tì nói gì đó? Đạo này đầu óc nô tì hay quên, mong mẫu hậu thông cảm một chút” Thái hậu sờ sờ cái vòng trên cổ tay, “Khi đó hoàng hậu không phải nói chờ khi nào tuyển tú người muốn đi làm trọng tài sao?” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe Thái hậu nói như vậy. Nàng vốn là sững sờ. Rồi sau đó mới nhớ tới chính mình tựa hồ thật sự đã đáp ứng chuyện như vậy.

196. Chương 196: Có Người Con Dâu Như Hoàng Hậu

Khi đó, Thái hậu tựa hồ đã cùng nàng nói qua.

Hậu cung của Hoàng đế cần phải phong phú hơn, chuẩn bị tuyển tú, người thân là hoàng hậu, nàng nên cùng Hoàng quý phi cùng nhau xét duyệt nữ tử tuyển tú, nên vì hoàng đế tuyển ra một phi tử đủ cả tài lẫn đức. Ngô. Có vẻ như là chuyện này thì phải. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. “Đúng nha. Nô tì nhớ lại, quả thật mẫu hậu đã cùng nô tì đề cập qua chuyện này. Đây là việc nô tì phải làm, không thể chối từ, chọn cho bệ hạ một mỹ nhân tài đức vẹn toàn, chính là bổn phận của nô tì.” Thái hậu vừa nghe như thế, rất là vừa lòng gật gật đầu. “Tốt lắm. Có con dâu như hoàng hậu người, thực chính là may mắn của Trường Nhạc Vương triều chúng ta.” Hai nữ nhân lại ha ha nở nụ cười. Sau đây, Thái hậu lại nhìn về phía Thượng Quan Mặc. “Hoàng đế nha, các tú nữ đều đã chuẩn bị xong. Chỉ mấy ngày nữa là có thể khai tuyển.” Thượng Quan Mặc vừa nghe, nhất thời nhăn nhó mặt mày. Hân nhìn Tô Tiểu Tiểu, sau đó mới lên tiếng: “Nhanh như vậy?” Thái hậu cười nói: “Không nhanh. Hậu cung hân là mau chóng vì hoàng đế khai chi tán diệp.” (sinh con đẻ cái) Dừng một chút, Thái hậu còn nói thêm: “Chờ sau khi chọn xong, Hoàng hậu người phải khuyên can hoàng đế hậu cung mưa móc cần đều đều, hoàng đế cần thật nhiều sủng hạnh các tú nữ mới tuyển.” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, vui sướng ngây ngất. Nói như vậy, có phải hay không chỉ cần chờ các tú nữ tiến cung, hoàng đế phải sủng ái các nàng nhiều hơn. Nếu cần sủng ái nhiều hơn, liền tự nhiên không có nhiều thời gian như vậy đến chỗ nàng. Ngô, tốt lắm. Nàng thực thích, cũng rất thường thức hành động của Thái hậu lần này. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu mới có thể đáp đến như thế sáng khoái. “Bệ hạ, nô tì nhất định sẽ vì người mà hảo hảo chọn lựa tú nữ.” Thái hậu gật gật đầu, “Àn, hoàng hậu thâm minh đại nghĩa như vậy, rất tốt rất tốt.” (ý nói hiểu biết đúng sai rõ ràng) Hoàng hậu chịu đáp ứng sáng khoái như vậy, nàng hết sức cao hứng. Đợi có tân nữ nhân tới mê hoặc tầm mắt hoàng đế, hoàng đế ánh mắt sẽ không luôn dừng ở

trên người Hoàng hậu nữa. Hoàng hậu quá mức được sủng ái, đối với nàng mà nói. Là một uy hiếp trắng trợn ! ! ! ! Vì thế, nàng mới phải nhanh một chút khiến hoàng đế tuyển tú nữ. Để hoàng hậu tự mình chọn lựa nữ nhân đưa đến bên người hoàng đế.

197. Chương 197: Trăm Triệu Lần Không Có Dự Liệu Được

Nàng cũng không tin làm như vậy, hoàng đế hoàng hậu còn có thể ân ái mặn nồng thêm nữa. Đến nỗi đã nhiều ngày... Thái hậu bỗng nhiên hí mắt nói: “Hoàng đế nha, người tựa hồ đã thật lâu không nhìn qua Lệ phi.” Thái hậu vừa nói Lệ phi, Tô Tiểu Tiểu liền ngẩn người. A? ! Lệ phi còn chưa có chết sao? ! Nàng nghĩ rằng dựa theo thủ đoạn của Thái hậu cùng Hoàng quý phi, Lệ phi này sớm không biết rằng đã đầu thai đi đến nơi nào. Không nghĩ tới còn chưa có chết. Hơn nữa Thái hậu còn chủ động đưa ra để Hoàng đế đi thăm Lệ phi. Đây thật sự rất kinh sợ. Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, nàng nhìn Thượng Quan Mặc. Không chết cũng tốt. Đi thăm Lệ phi đi đi thăm Lệ phi đi. Chạy nhanh rời khỏi chỗ nàng đi... Chính là Tô Tiểu Tiểu nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, hoàng đế thế nhưng nhíu nhíu mày, sau đó nói: “Lệ phi không phải mấy năm trước liền đã chết rồi sao?” Lời này vừa ra, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được lạnh thấu tâm. Những lời này hàm ý... Thật đúng là khắc sâu nha. Mỹ nhân đáng thương kia chỉ trở thành phi tử một ngày... Bất quá được sủng hạnh một đêm, sau đó liền phải đi chếp kinh thư... Xem ra, Thượng Quan Mặc này đã sớm đem cái kia tân phong Lệ phi bỏ quên đến tận nơi nào rồi. Chắc chắn, thật sự là bạc tình nha. Như vậy, Thái hậu muốn giết chết Lệ phi cũng lại càng dễ. Thái hậu vừa nghe, cũng chỉ đành phải theo ý tứ của hoàng đế nói: “Phải, ai gia quên.” Dứt lời, nàng hữu ý vô ý liếc Tô Tiểu Tiểu một cái. Tô Tiểu Tiểu tâm cả kinh. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới một việc. Hiện giờ nàng có thể nói là nữ nhân được sủng ái nhất trong hậu cung, hơn nữa thân phận còn là Hoàng hậu... Vì thế, mục tiêu của Thái hậu hiện giờ chính là nàng. Thái hậu nhất định là muốn cùng một đám nữ nhân cùng nhau giết chết nàng giống như giết chết Lệ phi. Chẳng thể trách Thái hậu lại khác thường như thế. Chẳng thể trách Thái hậu cần cố ý ở trước mặt hoàng đế nhắc tới chuyện tuyển tú. Nguyên lai thái hậu là muốn tìm mỹ nữ đến hấp dẫn đi lực chú ý của Thượng Quan Mặc. Chắc chắn. Chỉ tiếc Thái hậu hoàn toàn không ngờ, nàng làm như vậy hoàn toàn đúng như nàng mong đợi nha. Nữ nhân hậu cung thích hoàng đế. Mà Tô Tiểu Tiểu nàng tuyệt không thích. Điểm này, Thái hậu là trăm triệu lần không có dự liệu được.

198. Chương 198: Thượng Quan Mặc Tiếp Tục Cầm Giận Bất Bình

Hoàng đế rất không thích.

Hoàng đế thực mất hứng.

Hoàng đế thực phần nộ.

Hoàng đế ở trong Càn Thanh điện đại phát cáu.

Hoàng đế ở trong Càn Thanh điện nộ khí đằng đằng.

Cung nhân trong Càn Thanh điện rối rít chứng tỏ áp lực rất lớn.

Cuối cùng vẫn là do tâm phúc của Thượng Quan Mặc ra tay.

Hắn tên là Lộ Vu Tử, là người đặc biệt phụ trách giải quyết những vấn đề về tâm lý của hoàng đế, bao gồm áp lực tâm lý, áp lực xoxoxo ...

Lộ Vu Tử vừa lên tràng.

Cung nhân đang hầu hạ Thượng Quan Mặc liền rối rít cảm ơn lui ra.

Ngô ngô ngô, Lộ Vu Tử đại nhân, người rất tốt rất tốt.

Người đã cứu chúng ta trong lúc nguy nan.

Người đã cứu chúng ta trong nước sôi lửa bỏng.

Chúng ta cảm tạ ngài.

Chúng ta kính yêu ngài.

Chúng ta kính yêu ngài.

Lộ Vu Tử mỉm cười, hần đứng ở phía sau Thượng Quan Mặc.

Hần nói: “Bệ hạ, ngài là vì sao mà phiền não đây?”

Thượng Quan Mặc nhìn thấy là tâm phúc của mình, liền cố nén tức giận.

Hần cảm giận bất bình nói: “Ngày hôm nay Hoàng hậu phi thường sáng khoái đáp ứng mẫu hậu.”

“Đáp ứng cái gì đây?”

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Tuyển tú.”

Dùng, Thượng Quan Mặc tiếp tục cảm giận bất bình.

“Trẫm đối với Hoàng hậu tốt như vậy, nàng bây giờ lại còn muốn tìm nữ nhân cho trẫm!”

Lộ Vu Tử mỉm cười.

“Chính là bệ hạ, Hoàng hậu vì ngài chọn lựa tú nữ, không phải là chuyện rất bình thường sao? Mấy lần tuyển tú của Tiên đế lúc đó chẳng phải do tiên hậu chủ trì sao? Mỹ đức của tiên hậu tất nhiên là ghi lại trên sách sử.” (tiên hậu: hoàng hậu của vua đời trước)

Thượng Quan Mặc nhú nhú mày.

Hần nói: “Cái này cũng không giống nhau.”

Lộ Vu Tử hỏi: “Cái gì không giống với?”

Thượng Quan Mặc lại đáp không được.

Hần cảm thấy Hoàng hậu nên đương nhiên nhận sủng ái của hần, mà không cần vì hần tìm nữ nhân.

Mặc dù, dựa theo lệ thường mà nói, đây là chuyện bình thường đến không thể tiếp tục bình thường hơn.

Hơn nữa, tiên đế tiên hậu cũng chứng thật là làm như vậy.

Điều này cũng không có gì không ổn.

Vì sao đặt ở trên người Đoan Mộc Lang Hoàn hần cảm thấy rất không thích, rất không ổn thỏa đây?

Lộ Vu Tử từ từ nói: “Ý tưởng lúc này của Bệ hạ, hần là cùng nam tử ở dân gian giống nhau.”

Thượng Quan Mặc nhìn về phía Lộ Vu Tử.

“Nói như thế nào?”

199. Chương 199: Thân Mật

Lộ Vu Tử cười đáp: “Đại đa số nam tử dân gian bởi vì nghèo khó, cả đời cũng đành phải chỉ có một người thê tử. Mà bọn hần thường thường là yêu nhau. Cả 2 người cùng yêu nhau, tự nhiên là hi vọng đối phương chỉ có mình duy nhất một người. Bởi vì cái gọi là một đời một thể một đôi nhân. Nếu là vợ con của bọn hần muốn vì phu quân của mình nạp thiếp, như vậy phu quân của các nàng tất nhiên cũng sẽ tức giận. Bởi vì tình yêu là không chấp nhận được tạp chất, bọn hần hi vọng trong mắt chỉ có duy nhất một mình đối phương.” Dùng, Lộ Vu Tử còn nói thêm: “Mà tình huống của bệ hạ ngài không giống như vậy. Ngài là thiên tử, ngài là cửu ngũ chí tôn của Trường Nhạc Vương triều, ngài tất nhiên phải có vô số nữ nhân. Cho nên cho dù bệ hạ ngài thực thích Hoàng hậu, cũng tất phải vì thiên hạ muôn dân mà nạp phi tử.” Bỗng nhiên, Lộ Vu Tử mấp máy môi, hần nhìn nhìn sắc mặt bệ hạ, sau đó mới lên tiếng: “Rất rõ ràng, bệ hạ ngài là ưa thích Hoàng hậu. Chính là dựa theo lời của bệ hạ ngài mà phỏng đoán Hoàng hậu cũng không thích bệ hạ, cho nên Hoàng hậu mới sẽ ung dung như thế, bình tĩnh như thế vì bệ hạ ngài tuyển phi.” Thượng Quan Mặc nhú mày. “Ai nói Hoàng hậu không thích trẫm? Hoàng hậu nhất định là thích trẫm.” Lộ Vu Tử nói: “Bệ hạ vì sao lại khẳng định Hoàng hậu nhất định liền thích ngài như vậy đây?” Thượng Quan Mặc không có lời

nào để nói. Tựa hồ trong trí nhớ, Hoàng hậu thật đúng là chưa làm qua cái gì đó để có thể thấy được nàng là ưa thích hần... Hoàng đế có chút chán nản. Nhưng là. Bỗng nhiên, Hoàng đế nhớ lại ngày đó trong lãnh cung, Hoàng hậu ở trong sốt cao nỉ non lên tên của hần. Vì thế, Thượng Quan Mặc rất là hưng phấn mà nói. “Lúc trước Hoàng hậu phát sốt thì miệng thực thân mật kêu tên của trẫm. Nếu là Hoàng hậu không thích trẫm, nàng làm sao có thể sẽ ở trong mộng kêu tên của trẫm đây?” Đúng vậy. Nhất định là như vậy. Không thích hần, lại làm sao có thể hôn mê đến thần trí không rõ mà vẫn kêu tên của hần đây? Lại còn kêu được thân mật như thế. Lộ Vu Tử vừa nghe, hần lắc lắc đầu. “Không phải vậy. Bệ hạ liền khẳng định như vậy, Hoàng hậu nương nương lúc ấy không là bởi vì gặp ác mộng, sau đó bởi vì chán ghét ngài, cho nên mới phải kêu tên của ngài?” Thượng Quan Mặc nhất thời trừng mắt Lộ Vu Tử. Làm sao có thể! Làm sao có thể sẽ chán ghét hần! ! !

200. Chương 200: Có Trách Thì Trách Tiên Đế

“Trẫm nói Hoàng hậu là có mộng đẹp!” Lộ Vu Tử cũng không sợ, ngược lại là cười nói: “Bệ hạ cần gì phải lừa mình dối người?” Thượng Quan Mặc giận trừng Lộ Vu Tử. Lộ Vu Tử một chút sợ hãi cũng không có, chính là cười nhìn Thượng Quan Mặc. Thượng Quan Mặc kỳ thật không có biện pháp đối với Lộ Vu Tử. Vì Lộ Vu Tử từ nhỏ cùng hần cùng nhau lớn lên, quá mức quen thuộc tính tình của hần, hoàn toàn sẽ không bởi vì hần là hoàng đế mà không dám nói thật. Lộ Vu Tử, có thể nói là bạn chơi của hần, cũng có thể nói là tri kỷ của hần. Huống chi, Lộ Vu Tử còn có kim bài miễn tử do tiên đế ngự ban. Vì thế, Lộ Vu Tử cũng không sợ hần. Bình thường thực trực tiếp nói những lời nhất châm kiến huyết. (sự thật mất lòng) Thường xuyên đâm vào khiến cho hần mình đầy thương tích, để cho hần không thể không đối mặt sự thật đối mặt chân tướng. Cho nên, đến cuối cùng là Thượng Quan Mặc nhận thua. Hần thở dài. Sau đó mới lên tiếng: “Lộ Vu Tử, người nói, trẫm nên làm cái gì bây giờ?” Thượng Quan Mặc ngồi xuống, hần uống ngụm trà, tiếp tục nói: “Hoàng hậu không thích trẫm, trẫm thực buồn rầu. Nên làm cái gì bây giờ?” Hần sinh ra, liền đã được hàng vạn hàng nghìn sủng ái. Không có nữ nhân không thích hần. Hiện giờ lại gặp một nữ nhân mà hần thực thích nhưng đối phương lại không thích hần... Hơn nữa, nữ nhân kia còn là vợ của hần, Hoàng hậu mà hần từng lạnh nhạt mấy năm. Việc này thật đúng là vô cùng khó giải quyết. Lộ Vu Tử phân tích nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương đoán chừng là đối với việc lúc trước ngài vắng vẻ nàng có điều oán hận, cho nên mới không thích bệ hạ. Phàm là nữ nhân đã bị đối đãi như vậy, nhất định là sẽ oán hận phu quân của mình. Nếu là không oán hận, vậy cũng tất nhiên là giả. Cho nên xét đến cùng, đây là họa do trước kia bệ hạ ngài gây ra, thử hỏi, có nữ nhân nào sẽ thích nam nhân mà trong đêm tân hôn liền cười nhạo mình hơn nữa ném chính mình chạy lấy người đây?” Thượng Quan Mặc vừa nghe, mày lại hung hăng nhíu lại. Ai. Biết vậy chẳng làm nha. Sớm biết có hôm nay, lúc trước hần sẽ không ở đêm tân hôn ném Hoàng hậu. Ai ai ai. Cái này không thể trách hần. Muốn trách thì phải trách tiên đế. Kỳ thật vừa mới bắt đầu hần cũng không phải chán ghét Hoàng hậu, hần chỉ là chán ghét tiên đế tự tung tự tác tự tiện tìm 1 Hoàng hậu ném cho hần.

201. Chương 201: Lộ Vu Tử

Điều này khiến hần làm sao mà nhận! ! ! Ai ai ai. “Lộ Vu Tử, trẫm hiện tại cũng đã hoàn toàn nhân nhượng Hoàng hậu, nàng nói một trẫm cũng không dám nói hai, nàng coi như cần ánh trăng trên bầu trời, trẫm dốc hết toàn quốc lực, cũng sẽ đi lấy thay nàng. Nhưng vấn đề là, Hoàng hậu không cần ánh trăng, nàng cái gì cũng không muốn. Nàng mỗi ngày đã nghĩ đuổi trẫm rồi đi!” Lộ Vu Tử vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Mặc. Hần nói: “Bệ hạ, ngài không cần nhứt chí. Bệ hạ ngài nhất định nghe qua một câu đi.” “Nói cái gì?” Lộ Vu Tử từ từ nói: “Chân thành sở chí kim thạch vi khai (tương tự như nước chảy đá mòn, sự chân thành có thể cảm động người khác). Hiện tại bệ hạ ngài phải đối với Hoàng hậu nương nương thật tốt thật tốt, lấy bù lại năm đó bệ hạ ngài còn trẻ làm chuyện sai, nói như vậy Hoàng hậu nương nương liền chậm rãi sinh ra hảo cảm với ngài. Sau đó thì sao, bệ hạ ngài phải nặng hơn theo đuổi Hoàng hậu nương nương, để Hoàng hậu nương nương biết ngài là thật tâm chân ý thích nàng.” Thượng Quan Mặc nghi hoặc. “Theo đuổi?” Lộ Vu Tử gật đầu. “Đúng vậy. Bệ hạ ngài cần làm vui lòng Hoàng hậu nương nương.” Thượng Quan Mặc hỏi: “Lấy lòng thế nào? Trẫm hiện tại không tính là lấy lòng sao?” Lộ Vu Tử thần bí cười cười, hần nói: “Nữ nhân đại đa số đều thích lãng mạn, đây là nô tài học được từ trong dân gian. Nam tử trong dân

gian nếu là muốn ột nữ tử thích hẳn, thường thường biết làm rất nhiều chuyện.” “Ví dụ?” Lộ Vu Tử mặt chính sắc: “Ví dụ ca hát, dân gia sở truyền lưu quan quan sự cứu đúng là theo đuổi nữ tử đệ nhất bảo điển. Bệ hạ ngài có thể mỗi ngày tặng hoa hoa cỏ cỏ gì đó cho Hoàng hậu nương nương, nữ nhân đại đa số đều thích hoa hoa cỏ cỏ, bình thường đâu, còn có thể tặng một ít đồ chơi, không cần thiết quý báu, chỉ là phải mới lạ, hơn nữa đâu, tốt nhất chính là mỗi ngày đều không có cùng dạng. Buổi tối đâu, bệ hạ ngài có thể đối với Hoàng hậu nói hết ngài là thật tâm thật tình để ý Hoàng hậu.” Lộ Vu Tử dừng một chút, hẳn lại vắt hết óc nghĩ nghĩ. “Đúng rồi, còn gì nữa không... Tiếp theo là muốn quan tâm Hoàng hậu nương nương, cần sẵn sóc Hoàng hậu nương nương, chuyện quan trọng bất kể lớn nhỏ đều quan tâm, khiến cho nhóm cung nhân bên người Hoàng hậu nương nương không có lúc nào là không nói lên bệ hạ ngài thật là tốt. Như vậy, chỉ cần một thời gian sau, Hoàng hậu nương nương liền sẽ biết ngài thật là tốt, đồng thời cũng sẽ tự nhiên mà sẽ thích ngài.” Thượng Quan Mặc nghe xong, trước mắt đột nhiên sáng ngời.

202. Chương 202: Nàng Nghe Lại Thật Đúng Là Rất Thông Khó

“Tốt. Trẫm cứ dựa theo lời của Lộ Vu Tử người đi làm. Hoàng hậu, cuối cùng có một ngày sẽ bị trẫm làm cảm động.” ***** yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu đường ranh giới ***** Tô Tiểu Tiểu cho là sau khi mình đáp ứng Thái hậu giúp hoàng đế tuyển tú nữ, hoàng đế sẽ không tới quấy rầy nàng. Không nghĩ tới ... Hoàng đế càng ngày càng trầm trọng hơn. Lại còn mỗi ngày phái người tặng rất nhiều đồ chơi cổ quái lạ mắt lại đây. Tô Tiểu Tiểu cảm thấy rất thú vị, nhưng là thích thú thì thích thú ... Hoàng đế đồng học nha, người có thể hay không không cần ở bên tai của nàng hát tình ca nha nha ... Phải biết rằng ngài hát thật sự tận hứng ... Nàng nghe lại thật đúng là rất thông khó nha nha nha ... Thế gian này chuyện thông khó nhất không có cái nào so với chuyện nghe một người nam nhân mà mình chán ghét hát cái gọi là tình ca ... Vì vậy thường khiến cho nàng nhớ tới chuyện hồi còn học đại học. Hồi Tô Tiểu Tiểu còn học đại học, đã phi thường xác định nói với bạn cùng lớp mình đã có bạn trai thanh mai trúc mã, nhưng là cổ tình có một số nam sinh chưa từ bỏ ý định. Có lần lúc rạng sáng, Tô Tiểu Tiểu đang ngủ, đang nằm mơ được giấc mộng ngọt ngào thì bỗng nhiên dưới lầu ký túc xá truyền đến một trận tiếng hô. Tô Tiểu Tiểu vốn là không có bị đánh thức, nhưng là bạn cùng phòng bị đánh thức. Bạn cùng phòng đánh thức Tô Tiểu Tiểu. Tô Tiểu Tiểu còn buồn ngủ đi tới trên ban công. Sau đó đã bị làm tỉnh lại. Một đoàn nam sinh ở dưới ban công, các ngọn nến được xếp thành hình trái tim, nam sinh tỏ tình đứng giữa trung tâm hình trái tim, trong tay đang cầm đèn ghi-ta, đang hát vang khúc tình ca. Cuối cùng còn nói một câu. “Tô Tiểu Tiểu, anh yêu em.” Sau đó đám nam sinh kia liền cùng nhau rống. Tô Tiểu Tiểu lúc ấy thực buồn bực. Chưa nói tới có cảm động hay không. Thử hỏi, ai sẽ thích việc mình nửa đêm bị đánh thức sau đó lại phải nghe người mà mình không thích hát tình ca? Người tỏ tình cũng tốt, hát tình ca cũng tốt, cái gì cũng tốt. . . Nhưng những cái này chỉ áp dụng trong tình trạng mà đối phương cũng thích người. Nếu gặp phải người không thích người, người dù có cố gắng thế nào, dù có lãng mạn thế nào, đối với người kia, cũng bất quá là loại tra tấn. Chỉ có thật sự thích, mới có thể nói đến hai chữ lãng mạn.

203. Chương 203: Tình Yêu Chính Là Một Loại Tín Nhiệm Lẫn Nhau

Lãng mạn, xưa nay điều kiện tiên quyết đều là phải có tình cảm. Cho nên, hiện giờ Tô Tiểu Tiểu đối với sự tích cực của Thượng Quan Mặc, cũng là loại cảm giác này. Một chữ, phiền. Hai chữ, vô vị. Ba chữ, thực nhàm chán. Đồ chơi chơi thật là vui, cũng rất mới lạ. Nhưng là, người tặng thủy chung không phải là chén trà của nàng. Nếu người tặng là A Bạch, Tô Tiểu Tiểu liền thích, mặc dù là một đóa hoa đại ven đường, nàng cũng sẽ cảm thấy được đây là một loại lãng mạn đến tận đáy lòng. Tô Tiểu Tiểu buông tiếng thở dài. Tổ Văn cùng Ế Văn nghe được, đều nhìn Hoàng hậu nương nương. Vì cái gì nương nương vẫn là mày ử mặt ê đây? Bệ hạ mỗi ngày tặng nhiều đồ chơi mới lạ thú vị lại đây như vậy, nương nương còn mất hứng sao? Nếu đổi thành các phi tử khác, sớm sẽ không biết cao hứng đến đâu rồi. Nương nương nhà các nàng thật đúng là đặc biệt nha. Ngô, bất quá, có lẽ chính là như vậy, hoàng đế bệ hạ mới có thể đối đãi với nương nương của các nàng như vậy. Tô Tiểu Tiểu đương nhiên không biết Tổ Văn cùng Ế Văn nghĩ đến cái gì, nàng hiện giờ đang mày ử mặt ê. Vừa mới không cẩn thận lại nghĩ tới A Bạch ... Nghĩ đến nam tử áo trắng nhẹ nhàng, thanh cao nho nhã ... Nàng cảm thấy tâm đều bắt đầu rối rắm. Được rồi. Nàng Tô Tiểu Tiểu thừa nhận nàng thật sự xong rồi. Đầu qua nhiều ngày như vậy, nàng còn đang suy nghĩ đến A Bạch

tốt cùng vì sao lại sai hẹn ... Vì sao vì sao vì sao ... Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến nhiều nhất là A Bạch có thể có chuyện ngoài ý muốn ... Tô Tiểu Tiểu đương nhiên sẽ không bởi vì chuyện sai hẹn này liền mất đi tin tưởng với A Bạch. Nếu hai người thiết tình thích nhau, thì nên tín nhiệm lẫn nhau. Tình yêu chính là một loại tín nhiệm lẫn nhau. Chỉ có tín nhiệm lẫn nhau, tình yêu mới có thể bền chắc. Nàng hi vọng cùng A Bạch có thể có được một đoạn tình yêu xinh đẹp giống như Kinh Thi, cho nên nàng lựa chọn tin tưởng hẳn. Tin tưởng ngày đó hẳn thật sự là có nguyên nhân không thoát thân được, mới không tới được. Ngày đó là nàng rất kinh hãi, suy nghĩ nhiều quá. Cho nên hiện tại chuyện Tô Tiểu Tiểu muốn làm nhất chính là xuất cung một chuyến, đi tiệm cầm đồ tìm ông chủ hiệu cầm đồ hỏi một chút, A Bạch rốt cuộc đi nơi nào? Vì thế. Hiện giờ nguyện vọng lớn nhất của Tô Tiểu Tiểu chính là xuất cung xuất cung xuất cung xuất cung

204. Chương 204: Sầu Mi Khổ Kiềm (mặt Ủ Mây Châu)

Nàng vô cùng nóng ruột muốn đi ra ngoài. Nhưng là ... Lỗ chó kia đã bị che lại. Thượng Quan Mặc ra lệnh che nó lại. Tổ Vân cùng Ế Vân lại không chịu mang nàng xuất cung ... Nàng thật sự biện pháp gì cũng không có. Giờ khắc này, Tô Tiểu Tiểu hận bản thân mình không có hai cánh, hoặc là có khả năng di chuyển tức thời ... Mặc dù những ý nghĩ này thực không thực tế, nhưng là ... Ai. Thủy chung nguyện vọng vốn là tốt đẹp đi. Thấy Tô Tiểu Tiểu càng thêm sầu mi khổ kiếm, Tổ Vân cùng Ế Vân cũng rất mau buồn rầu. Nếu Hoàng hậu nương nương luôn sầu mi khổ kiếm như vậy, trách nhiệm là ở các nàng. Thân làm tỳ nữ bên người Hoàng hậu nương nương, khiến nương nương vui vẻ chính là chức trách của các nàng. Vì thế, Tổ Vân cùng Ế Vân dùng hết thủ đoạn, muốn dỗ Tô Tiểu Tiểu vui vẻ. “Nương nương, ngày hôm nay ánh nắng rất đẹp, chúng ta đi ra ngoài phơi nắng, được không?” “Nương nương nha, nghe nói ở trong ngự hoa viên có một cây hồng mai đã nở hoa, cực kỳ xinh đẹp, nương nương có muốn đi ngắm hoa không?” “... Nương nương, ngự trù ở ngự thiện phòng mới làm được một món điểm tâm ngọt, nương nương muốn ăn không?” “Nếu không, nương nương ... Chúng ta đi tìm đông cung đồ đến cho ngài xem xem?” Tô Tiểu Tiểu lắc đầu ... Lắc đầu ... Lắc đầu ... Tạm dừng, tiếp tục lắc đầu. Tổ Vân cùng Ế Vân cũng không biết nên làm gì. Bỗng nhiên, Tổ Vân tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Nàng nói: “Nương nương ngài là cảm thấy thực nhàm chán sao?” Tô Tiểu Tiểu ... Gật đầu. Tổ Vân nói: “Trước đây khi nương nương chưa tiến cung, không phải cùng với tiểu thư nhà Tư Đồ thực thân nhau sao? Nếu không, nương nương ngài ời Tư Đồ tiểu thư tiến cung bởi ngài trò chuyện?” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, giật mình sửng sốt. Rồi sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong lòng của nàng đột nhiên vui vẻ. Nàng tỉnh bơ. Nàng buông tiếng thở dài, ra vẻ một bộ dáng sầu bi, rồi sau đó mới lên tiếng: “Bổn cung đã lâu chưa gặp qua phụ thân cùng mẫu thân, còn có Đao Mộc quý phủ từng ngon cây cọng cổ, hiện giờ vô cùng tưởng niệm.” Tổ Vân vừa nghe: “Thì ra nương nương ngài là nhớ nhà.” Ế Vân nói: “Nương nương nếu là thật sự tưởng niệm Đao Mộc đại nhân cùng Đao Mộc phu nhân, không ngại ời bọn họ vào cung, như vậy là có thể gặp.” Tô Tiểu Tiểu lại thở dài.

205. Chương 205: Tâm Động Không Bằng Hành Động

“Gặp cha mẹ trong cung, làm sao có cảm giác như khi gặp cha mẹ ở nhà đây? Nếu có thể trở về nhà thật là tốt biết bao nha. Như vậy, bổn cung cũng sẽ không phải mặt ủ mày ê.” Tô Tiểu Tiểu tiếp tục thở dài: “Nghĩ lại, đã thật lâu ta chưa từng về nhà. Cũng không biết trong nhà có thay đổi gì không?” Tổ Vân cùng Ế Vân vừa nghe, cũng không khỏi hoài niệm Đao Mộc phủ. Không biết qua bao lâu, Tổ Vân bỗng nhiên nói: “Nương nương, ngài có thể đi thỉnh cầu Thái hậu nương nương, chỉ cần Thái hậu nương nương ân chuẩn, nương nương ngài là có thể trở về nhà thăm viếng.” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, ánh mắt đều phát sáng lên. Thì ra chỉ cần Thái hậu ân chuẩn, là có thể quang minh chính đại quay về Đao Mộc phủ. Nếu nàng đến hỏi Thái hậu, Thái hậu nhất định sẽ đáp ứng. Nàng đã sớm ước gì nàng có thể rời khỏi hoàng cung, rời khỏi hoàng đế đầu. Cho nên, Thái hậu nhất định sẽ đáp ứng. Lại còn sẽ đáp ứng thật sự sáng khoái. Vì thế, tâm động không bằng hành động. (suy nghĩ không bằng hành động) Tô Tiểu Tiểu lập tức hướng Từ Ninh cung chạy đi. Sau khi nàng bước chân vào Từ Ninh cung, thấy Thái hậu đang chơi đùa với một con vẹt. Con vẹt kia có bộ dạng thập phần đáng yêu. Tô Tiểu Tiểu tiến lên hành lễ, Thái hậu liền thân nhiên hỏi han: “Sao Hoàng hậu lại tới đây?” Tô Tiểu Tiểu khách sáo một phen, sau đó liền trực tiếp tiến vào chủ đề. “Mẫu hậu, nô tì từ sau khi bị bệnh, bắt đầu nhớ nhà. Cho nên đặc biệt tiến đến, mong mẫu hậu có thể

phê chuẩn nô tì về nhà.” Thái hậu vừa nghe, cũng là không có ý kiến gì. “Cũng đúng. Hoàng hậu người tựa hồ cũng rất lâu chưa từng về Đoan Mộc phủ, cũng nên là thời điểm trở về thăm cha nương của người. Ai gia cho phép.” Tô Tiểu Tiểu nghe xong, vội vàng nói tạ ơn. Sau khi ra khỏi Từ Ninh cung, Tô Tiểu Tiểu cao hứng đến nỗi muốn hoa chân múa tay. Chỉ cần xuất cung, nàng còn sợ nàng không thể đi đến tiệm cầm đồ hỏi tin tức của A Bạch sao?

206. Chương 206: Chân Thành Sẽ Làm Cảm Động

Có lệnh của Thái hậu, Thượng Quan Mặc cũng không thể ngăn cản Tô Tiểu Tiểu xuất cung. Thượng Quan Mặc phân phó Ế Vân cùng Tổ Vân: “Hai người các người cùng nhau chiếu cố nương nương, nếu là nương nương thiếu một sợi tóc, ta chỉ riêng các người mà hỏi.” Tổ Vân cùng Ế Vân vội vàng đáp: “Bệ hạ, nô tì nhất định sẽ chiếu cố nương nương thật tốt.” Thượng Quan Mặc lúc này mới gật gật đầu. Thượng Quan Mặc nhìn Tô Tiểu Tiểu. “Lang Hoàn, nhiều ngày không ở trong cung, cần phải chiếu cố chính mình thật tốt.” Tô Tiểu Tiểu rất khó được rộng rãi nghe lời gật gật đầu. Thượng Quan Mặc rất hài lòng, hân hoan tay vừa định vỗ vỗ đầu Tô Tiểu Tiểu thì Tô Tiểu Tiểu liền lơ đãng, xoay người, ra về đi phân phó Tổ Vân cùng Ế Vân thu dọn đồ đạc. Thượng Quan Mặc hơi hơi có chút thất vọng. Nhưng nghĩ tới lời của Lộ Vu Tử. Chân thành sẽ làm cảm động. Hắn liền thăm than một tiếng, tiếp tục mỉm cười nhìn Tô Tiểu Tiểu. Đến khi Tô Tiểu Tiểu thu thập đồ xong, Thượng Quan Mặc nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, đã phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng. Chính là Tô Tiểu Tiểu chỉ dẫn theo hai cung nữ xuất cung. Này ... Thật sự không phù hợp lễ nghi. Dựa theo quy định, Hoàng hậu trở về nhà, nói như thế nào cũng phải mang thị vệ trăm người, cung nữ trăm người, hơn nữa phải có đội danh dự, khua chiêng gõ trống trở về mới đúng. Như vậy mới có thể cho thấy Hoàng hậu ở trong cung vô cùng uy nghi. Hiện giờ cũng chỉ dẫn theo hai cung nữ. Cái này so với phi tử bị biếm lãnh cung bãi miễn danh hào xuất cung về thăm nhà còn muốn giản dị hơn. Thượng Quan Mặc có chút không vui. Nhưng là hắn không có trước mặt mắng chửi Tô Tiểu Tiểu, mà là giận nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân. Hắn nói: “Các người làm việc như thế nào vậy? Hoàng hậu trở về nhà thăm viếng sao có thể đơn giản như vậy?” Hai người Tổ Vân cùng Ế Vân đưa mắt nhìn nhau. Các nàng ở trong cung ngày người nhiều năm như vậy, đương nhiên là không thể nào không biết quy cách của Hoàng hậu. Nhưng là nương nương của các nàng xưa nay vốn đơn giản. Hơn nữa cũng không thích phô trương tứ phía. Lần này xuất cung, nương nương luôn luôn rằng. Cần khiêm tốn, khiêm tốn khiêm tốn khiêm tốn. Các nàng cũng từng khuyên giải Hoàng hậu nương nương, chính là nương nương cũng không muốn thay đổi, các nàng có thể có biện pháp nào đây? Lại nói, các nàng cũng không thể cầm dao để ngang cổ nương nương, bức bách nàng khi xuất cung cần phù hợp với quy cách xuất hành của Hoàng hậu đi.

207. Chương 207: Ánh Mắt Sắc Bén

Hơn nữa, nương nương vốn là về nhà mẹ đẻ giải sầu. Như vậy, nếu bức bách nương nương làm việc mà nàng không muốn, chẳng phải là đi giải sầu sẽ thành không giải được sầu sao. Vì thế, đối mặt với chất vấn của Thượng Quan Mặc, Tổ Vân cùng Ế Vân có khổ không thể nói. Cuối cùng là Tô Tiểu Tiểu mở miệng. Nàng nói: “Là như vậy, ta đã hướng mẫu hậu xin qua. Mẫu hậu cũng nói, khiêm tốn một chút cũng tốt ...” Kỳ thật, Thái hậu là muốn nàng mang ít đi vài người khi đi ra ngoài, sau đó gặp được chuyện gì ngoài ý muốn, càng chết được mau. Dừng lại, Tô Tiểu Tiểu gương mặt yên lặng nhìn Thượng Quan Mặc. “Lại nói, lần này trở về nhà, ta cũng không muốn lấy Hoàng hậu thân phận mà trở về. Cha mẹ dường như ta mười mấy năm, mà hiện giờ cũng có một năm không thấy, nói vậy cha mẹ tất nhiên vô cùng tưởng niệm ta. Nếu là ta phô trương tứ phía mà trở về, cha mẹ đối đãi với ta chắc chắn rất kính cẩn, chắc chắn lấy lễ vua tôi mà đối đãi. Mà ta hi vọng sau khi trở về, cha mẹ còn có thể coi ta là Lang Hoàn như lúc ta chưa lấy chồng ...” Nói đến đây, Tô Tiểu Tiểu thật là có chút động tình, từ đáy lòng nàng thực thương tiếc Đoan Mộc Lang Hoàn. Mười sáu tuổi liền rời khỏi phụ mẫu của chính mình trở thành Hoàng hậu, rồi sau đó vị hoàng đế này lại ngay trong đêm tân hôn từ bỏ nàng, khiến cho nàng khó có thể ở trước mặt cha mẹ ngẩng đầu lên. Khi đó Đoan Mộc Lang Hoàn mới có gần mười sáu tuổi nha. Ở độ tuổi này, Tô Tiểu Tiểu nàng đang làm cái gì? Đọc sách? Chơi trò thâm mền? Đùa giỡn mọi người? Còn là vì bài thi điểm kém mà muốn sống muốn chết? Tóm lại không phải là đối mặt loại chuyện gì đó mà ít nhất hai mươi sáu tuổi mới có thể đối mặt. Nghĩ như

thế, chán ghét của Tô Tiểu Tiểu đối với Thượng Quan Mặc lại nhiều hơn vài phần. Hoàng đế yêu tinh hại người! Thượng Quan Mặc vừa nghe, trong lòng nhất thời cũng có vài phần cảm động. Lang Hoàn tận hiếu như thế, quả nhiên giống như hân. Người có hiếu tâm, là người mà hân thưởng thức nhất. Vì thế, Thượng Quan Mặc nói: “Như vậy, liền như vậy đi. Lang Hoàn, nàng mang theo Tổ Vân cùng Ế Vân trở về nhà đi. Mọi sự cẩn thận.” Nụ cười chợt tắt, ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mặc lại rơi vào trên người Tổ Vân cùng Ế Vân. “Hai người các ngươi chiếu cố Hoàng hậu thật tốt cho lắm.” Tổ Vân cùng Ế Vân nhìn đến ánh mắt của Thượng Quan Mặc, không khỏi run rẩy, đành phải liên tục nói: “Vâng”. Kỳ thật kể cả Hoàng đế bệ hạ không nói, các nàng cũng nhất định sẽ chiếu cố nương nường thật tốt.

208. Chương 208: Mất Trí Nhớ Đến Mức Hoàn Toàn Như Thế

Tô Tiểu Tiểu thấy Thượng Quan Mặc cũng đáp ứng rồi, trong lòng có vài phần mừng thầm. Nói như vậy, nàng chỉ cần thoát khỏi Tổ Vân cùng Ế Vân, như thế thì mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi. Oa ha ha ha ha ha ha ha ha ha. Giờ này khắc này, trong lòng Tô Tiểu Tiểu cao hứng đến muốn bay lên được. *****ha ha ha, thời tiết hôm nay nắng ráo đẹp trời đường ranh giới ***** Vì thế, Tô Tiểu Tiểu khiêm tốn xuất cung. Tô Tiểu Tiểu ngồi ở trong xe rồng, nhìn thấy hoàng cung không ngừng lùi về phía sau. Mọi nàng tươi cười càng ngày càng xán lạn. Giờ này khắc này Tô Tiểu Tiểu tâm tình giống như là phạm nhân ngồi trong lao ngục đã mấy chục năm, rốt cục ở một khắc này được thả tự do vậy! Tổ Vân cùng Ế Vân ở một bên, nhìn thấy nương nường nhà mình cao hứng như thế, cũng không khỏi mỉm cười. Nương nường có thể cao hứng như thế, xem ra sau này cần phải thường xuyên tới thăm Đoan Mộc phủ mới được. Đương nhiên, Tổ Vân cùng Ế Vân là không thể nào biết được lý do thực sự Tô Tiểu Tiểu xuất cung không phải là tưởng niệm cha mẹ, mà là nàng tưởng niệm nam nhân a. Mà Tô Tiểu Tiểu là hoàn toàn không có khả năng sẽ nhớ nhung cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn. Nàng cũng sẽ không có việc gì lại đi tưởng niệm cha mẹ người ta nha. Lại nói, nàng lại không biết cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn, lớn lên hình dạng như thế nào nàng cũng có biết đâu. Đột nhiên ... Tô Tiểu Tiểu nghĩ tới một vấn đề thực nghiêm trọng. Nàng nháy mắt thu liễm ý cười trên mặt. Rồi sau đó nàng yên lặng nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân, nàng cũng không sợ ăn ngay nói thật. “Tổ Vân, Ế Vân, các ngươi biết đấy.” Tổ Vân cùng Ế Vân thấy nương nường vẻ mặt nghiêm túc, cũng không khỏi ngồi nghiêm chỉnh lại. Các nàng cùng kêu lên hỏi: “Nương nường, chúng ta biết cái gì?” Tô Tiểu Tiểu nói: “Chuyện ta mất trí nhớ.” Tổ Vân cùng Ế Vân liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại gật gật đầu. Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Từ sau lần mất trí nhớ đó, những chuyện lúc trước, những người lúc trước, ta đều quên đến bảy tám phần. Ta đã từng cố nghĩ lại, vậy nên mới biết có lẽ là mất trí nhớ hoàn toàn như thế.” Tổ Vân cùng Ế Vân khó hiểu. Tô Tiểu Tiểu thở dài. “Bổn cung biết cái này thực không phải, chính là Bổn cung hiện giờ đối với cha mẹ ản tượng cũng có chút mơ hồ. Nếu không phải Trung thu ngày đó đột nhiên nhớ tới, Bổn cung cơ hồ đều đã quên mình đã từng sống trong Đoan Mộc phủ.”

209. Chương 209: Ngán Đầy Nước Mắt

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu thần sắc nghiêm trang. “Cho nên hôm nay mới có thể muốn hỏi phủ nhìn xem, nhìn xem có thể giúp ta khôi phục trí nhớ được hay không. Các ngươi ngàn vạn lần không cần cùng cha mẹ nhắc tới chuyện ta mất trí nhớ, ta không muốn làm cho cha mẹ thương tâm. Bọn họ đều đã có tuổi, ta không muốn cha mẹ ta còn phải vì chuyện này mà vất vả.” Tổ Vân cùng Ế Vân vội vàng gật đầu. “Nô tì nhất định sẽ thay nương nường ngài giấu diếm.” Tổ Vân nói. Ế Vân cũng nói tiếp: “Chờ sau khi trở lại Đoan Mộc phủ, nô tì cũng nhất định sẽ ở bên người nhắc nhở nương nường.” Tô Tiểu Tiểu lúc này mới vừa lòng gật gật đầu. Được rồi. Kỳ thật Tô Tiểu Tiểu nàng còn muốn hỏi rất nhiều vấn đề ngu ngốc. Chính là ... Đoan Mộc Gia đến tột cùng có bao nhiêu người? Nàng có ca ca tỷ tỷ muội muội đệ đệ sao? Hay là hỏi cha Đoan Mộc Lang Hoàn có bao nhiêu lão bà? Nàng có phải hay không có rất nhiều thân thích? A, không đúng. Vấn đề trọng yếu nhất hẳn là phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn có dễ ở chung hay không? Phải biết rằng, bình thường các loại gia đình quý tộc này phụ thân đều là rất khó ở chung. Tô Tiểu Tiểu trong đầu nghĩ lung tung, rất nhanh đã tới Đoan Mộc phủ. *****ta là một người có phẩm hạnh đường ranh giới***** So với trong tưởng tượng của Tô Tiểu Tiểu là khác nhau. Nàng nghĩ đến nàng sẽ gặp một tòa phủ đệ thực xa hoa rất có khí thế quý tộc. Không nghĩ tới, nhưng lại là một tòa phủ

đệ rất có hương vị thư hương thế gia. Có điều, ngoài cửa phủ đệ đứng rất nhiều người. Dựa theo quy củ cổ đại mà nói, Tô Tiểu Tiểu thực dễ dàng biết được người nào mới là cha cùng mẹ của Đoan Mộc Lang Hoàn. Nàng được Tổ Vân dìu, nhẹ nhàng đi xuống xe ngựa. Rồi sau đó thản nhiên tiến đến, hướng hai người rất có phong thái đứng đầu đoàn người hành lễ một cái, ngẩng đầu lên thì trong mắt cũng đã ngấn đầy nước mắt. “Cha, nương.” Được rồi. Tô Tiểu Tiểu thừa nhận, nàng là xem Hồng Lâu Mộng đã thấy nhiều ... Nàng xem đến tình thế này, đã nghĩ học một ít trong cảnh Lâm Đại Ngọc lần đầu tới Cổ phủ, nàng tâm vừa động, nước mắt đã tới rồi. Thật đúng là lê hoa mang vũ nha. Cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn vừa thấy, vội đỡ Tô Tiểu Tiểu. “Lang Hoàn khó được trở về, mau mau vào phủ đi.”

210. Chương 210: Làm Tiểu Lão Bà

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục rưng rưng gật đầu. Đồng thời, trong đáy lòng nàng cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Ngô. Dựa theo quy củ mà nói, cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn không phải là sẽ hành lễ vua tôi với nàng sao? Hồng Lâu Mộng đều là diễn như thế này! Được rồi được rồi, hẳn là Tô Tiểu Tiểu nàng nghĩ nhiều. Sau đó không lâu, Tô Tiểu Tiểu vào trong phòng. Trong phòng không nhiều người lắm. Theo như Tô Tiểu Tiểu quan sát, chỉ có năm người, người hầu không tính. Bởi vì từ trên quần áo có thể thấy được, ai là người hầu ai là ông chủ, cái này thực dễ dàng có thể phân ra đi. Trừ bỏ hai người nàng mới biết là cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn ra, còn có ba người. Một nam hai nữ. Trong đó nam nhân bộ dạng tuấn tú lịch sự, mặt khác hai nữ nhân kia, thoát nhìn tuổi tác không chênh lệch mấy. Nhưng là bộ dáng lại thập phần không giống nhau. Một người bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, một người lại là được trang điểm xinh đẹp. Tô Tiểu Tiểu phỏng chừng người nam kia chính là ca ca hoặc đệ đệ của nàng, mà còn hai cái nữ nhân kia, phỏng chừng có một là muội muội của nàng, một người còn lại là tiểu lão bà của phụ thân hữu danh vô thực kia. Lúc này, có thể thấy được ánh mắt đánh giá của Tô Tiểu Tiểu. Cái kia nam tử có bộ dạng tuấn tú lịch sự tiến lên mỉm cười nhìn Tô Tiểu Tiểu: “Một năm không gặp, muội muội trở nên xinh đẹp hơn nhiều.” Nha... Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng nói: quả nhiên là ca ca của nàng... Tốt lắm, ca ca này thoát nhìn thực có lễ phép, hơn nữa bộ dạng rất được, nàng thưởng thức. Vì thế Tô Tiểu Tiểu cũng hàm ý cười. “Một năm không gặp, ca ca cũng trở nên anh tuấn hơn.” Nam tử kia cười nói: “Muội muội mồm miệng càng ngày lại càng lạnh lợi.” Hai người dứt lời, chỉ nghe sau đó, cha Đoan Mộc Lang Hoàn nói: “Còn không mau qua đây bái kiến hoàng hậu?” Tô Tiểu Tiểu lúc này mới quay đầu, nhìn coi. Vừa vặn thấy hai nữ nhân kia nhất tề tiến lên, hướng Tô Tiểu Tiểu thật sâu cúi đầu, sau đó nói. “Thiếp thân Tô thị bái kiến nương nương, nương nương thiên tuế.” “Thiếp thân Lý thị bái kiến nương nương, nương nương thiên tuế.” Tô Tiểu Tiểu lúc này ở trong lòng ghen ghét nhìn trần trời. Nàng lên lút liếc cái người mà nàng gọi là phụ thân một cái. Ôi uy. Thoạt nhìn đã hơn năm mươi tuổi, còn cười cái người mà so với Tô Tiểu Tiểu nàng còn trẻ hơn làm tiểu lão bà. Chặt chặt.

211. Chương 211: Hai Vị Thị Thiếp

Thật dâm loạn! Thật quá đáng! Chặt chặt. Đây có phải hay không Nhất thụ Lê Hoa áp Hải Đường trong truyền thuyết? Oa oa oa, rất kích thích. Lão nhân này cũng không sợ tinh trùng trèo lên thân. Quả nhiên nữ tử thời cổ đại này thật đáng buồn. Nếu Tô Tiểu Tiểu nàng bị một lão đầu tám mươi tuổi đè nặng, nàng nhất định sẽ đau khổ muốn chết. Trong đầu Tô Tiểu Tiểu lúc này đang tự hỏi vấn đề này, đem Lý thị cùng Tô thị còn đang quỳ trên mặt đất bỏ quên mất. Hoàng hậu nương nương im hơi lặng tiếng, tự nhiên là không người nào dám lên tiếng. Mặc dù là cha của Đoan Mộc Lang Hoàn, cũng không có lên tiếng. Hẳn nghĩ là nữ nhi của hắn thay hắn kiểm tra thật kỹ hai vị thị thiếp này. Hẳn nào biết đâu rằng hiện giờ trong lòng nữ nhi đang suy nghĩ đến cảnh tượng kiều diễm ban đêm ở trên giường của hắn đây? Thẳng đến khi Tổ Vân lôi kéo ống tay áo của Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu mới đột nhiên hoàn hồn. Nàng nói: “Hai vị di nương xin đứng lên. Lâu lắm không thấy, ta cơ hồ đều đã quên mất tướng mạo hai vị di nương.” Lúc này, mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn cười nói: “Hoàn Nhi, làm sao người có thể nhớ rõ được tướng mạo Lý thị muội muội đây? Lý thị muội muội là mấy tháng trước mới vào phủ, người tự nhiên là không nhận biết.” Tô Tiểu Tiểu cũng cười. “Thì ra là thế.” Lúc này, trong lòng Tô Tiểu Tiểu càng thêm khinh bỉ cha Đoan Mộc Lang Hoàn. Ngược lại là đối với mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn có vài phần đồng tình. Vừa mới xem bộ dáng nàng nói chuyện, trong ánh mắt rõ ràng mang theo vài tia chua xót cùng ghen tị. Ai. Cũng phải thôi.

Nghĩ là biết, mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn khẳng định đem tuổi xuân tươi đẹp nhất của mình kính dâng cho cha Đoan Mộc Lang Hoàn. Mà bây giờ hoa tàn ít bướm, lại nhìn thấy một nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo vào phủ, ngày ngày đêm đêm ở trong phòng lên đỉnh Vu Sơn mây mưa, phu quân của mình lại đối với chính mình dần dần vắng vẻ. Như vậy, có thể không ăn dấm chua có thể không ghen tị sao? Chẳng thể trách nữ tử cổ đại người người về sau đều sẽ đem tất cả tâm tư đặt ở trên người con của mình. Bởi vì phu quân của các nàng thật là làm cho người ta trái tim băng giá. Tô Tiểu Tiểu nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng cũng có chút mất hứng. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến. Nếu như sau này nàng thật sự cùng A Bạch ở cùng một chỗ, sau đó bọn họ thành thân. (*) Nhất thụ lê hoa áp hải đường. Thập bát tân nương, bát thập lang, Thương thương bạch phát đối hồng trang. Uyên ương bị lí thành song dạ, Nhất thụ lê hoa áp hải đường. Tạm dịch thơ: Gái xoan lấy lão làm chồng, Tóc sương lại có má hồng kề bên. Chăn uyên ương ấy một đêm, Hoa lê một nhánh đè lên hải đường! Bài thơ trên là của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã 80 tuổi, lấy một người thiếp 18 tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếp phụ 18 tuổi, mà chữ “áp” ở đây rất hay! Áp là đè lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn. Sau này, người Trung Quốc dùng câu “nhất thụ lê hoa áp hải đường” là nói uyển chuyển cái chuyện ông già lấy vợ trẻ, già chơi trẻ bõ.

212. Chương 212: Nàng Tin Tưởng A Bạch

Như vậy đợi đến khi nàng hoa tàn ít bướm, A Bạch có thể hay không sẽ giống như phụ thân của Đoan Mộc Lang Hoàn? Sau đó khiến cho nàng mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, cả ngày chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc đây? Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên lại cao hứng lên. Bởi vì dạng khả năng này cơ hồ là rất ít đi. Đầu tiên, A Bạch không thể gần nữ sắc. Như vậy liền hoàn toàn đoạn tuyệt cơ hội cho hán cưới tiểu thiếp, coi như hán thật sự cưới đi, cũng là không thể chạm vào. Ngô. Nếu quả thật vận tốt như vậy, lại gặp được một nữ tử hán có thể tiếp xúc nhưng không có bị làm sao vậy thì... A, không. A Bạch nhất định không thể làm như vậy! Nàng tin tưởng A Bạch! A Bạch cũng không phải là người như thế, nàng hiểu rõ. Tô Tiểu Tiểu đối với chính mình nói như thế. Sau đó, Tô Tiểu Tiểu lại cùng người nhà Đoan Mộc Lang Hoàn nói chuyện phiếm một hồi, nhân tiện dùng cơm, sau đó liền mang theo Tố Vân cùng Ế Vân quay về căn phòng của nàng trước khi lấy chồng nghỉ ngơi. Sau khi trở lại phòng, Tố Vân bỗng nhiên nói: “Nương nương, vừa mới rồi bộ dáng của ngài tuyệt không giống như là mất trí nhớ.” Tô Tiểu Tiểu ha ha cười, tùy ý nói: “Đương nhiên, đều là Bồn cung lừa các ngươi. Các ngươi thật sự tin sao? A ha ha ha.” Ế Vân hắc tuyến. Tố Vân không nói gì. Tô Tiểu Tiểu cũng không có ý định giải thích, hôm nay nàng đã ngồi xe ngựa một hồi lâu, cũng mệt mỏi, cho nên liền sớm nghỉ ngơi. Hôm sau sau khi tỉnh lại, Tô Tiểu Tiểu đi tới vấn an cha mẹ xong, liền đi dạo trong Đoan Mộc phủ. Trên thực tế cũng không có gì hay. Tuy rằng kiến trúc nhìn cũng đẹp, nhưng là trong hoàng cung thấy qua nhiều kiến trúc hoa lệ, như thế này cũng không đáng giá được nhắc tới. Vì thế dạo nha dạo nha dạo... Tô Tiểu Tiểu rất nhanh liền bỏ mặc Tố Vân cùng Ế Vân đang theo đuôi. Đương nhiên đây là một chuyện có dự mưu từ trước. Tô Tiểu Tiểu tính toán hôm nay chuẩn ra khỏi Đoan Mộc phủ, sau đó đi tới tiệm cầm đồ kia hỏi một chút. A Bạch của nàng đến tột cùng là người nào vậy? Tô Tiểu Tiểu thấy Tố Vân cùng Ế Vân đã không thấy thân ảnh đâu nữa, liền vui rạo rức mà chuẩn bị lặng lẽ xuất phủ. Nàng ngay cả Hoàng cung đều đã chuẩn đi, một cái Đoan Mộc phủ nhỏ nhoi nàng còn sợ không ra được sao? Oa ha ha ha ha. Tô Tiểu Tiểu quẹo trái quẹo phải, mắt thấy đại môn Đoan Mộc phủ ngay trước mắt, làm sao biết đột nhiên có thân ảnh chắn trước người Tô Tiểu Tiểu.

213. Chương 213: Ca Ca, Người Rất Tốt

Tô Tiểu Tiểu sững sốt. Nàng giương mắt nhìn. Nha. Là ca ca của nàng. Nghe Tố Vân nói, hình như kêu là Đoan Mộc Trường Khanh. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cứng đờ khuôn mặt. “A, là ca ca nha.” Đoan Mộc Trường Khanh mỉm cười, hần nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay Tô Tiểu Tiểu. “Muội muội ở trong này làm gì đây?” Tô Tiểu Tiểu gặp nguy không sợ. “Ta thấy phong cảnh đẹp, liền tới nơi này nhìn một chút.” Đoan Mộc Trường Khanh “Nha” một tiếng, “Đúng nha, nơi này chung quanh trụi lủi, không có cái gì, phong cảnh thật là tốt đi.” Tô Tiểu Tiểu lúc này mới kịp phản ứng, nàng nháy mắt mấy cái: “Ta lại thích phong cảnh trụi lủi như vậy.” Đoan Mộc Trường Khanh không khỏi cười cười: “Muội muội muốn xem chính là phong cảnh bên ngoài đi.” Dừng một chút, hần trêu mếu nhìn Tô Tiểu Tiểu. “Muội muội trước đây cũng thích nhìn cảnh

sắc bên ngoài, lần nào cũng kêu ta trộm mang người đi ra ngoài chơi đâu.” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trước mắt nhất thời sáng ngời. “Ca ca hiện tại cũng muốn mang ta đi ra ngoài sao?” Đao Mộc Trường Khanh mỉm cười, “Muội muội hiện tại là muốn đi ra ngoài sao?” Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ gật gật đầu. Đao Mộc Trường Khanh thở dài: “Muội muội cả ngày ở trong cung, trừ đi chùa lễ phật ra, cũng không thể đi ra ngoài du ngoạn. Thời gian trong cung có lẽ là buồn phá hư muội muội. Như vậy hôm nay muội muội khó được hồi phủ, ca ca ta sẽ lặng lẽ mang người đi xem cảnh sắc bên ngoài một chút.” Tô Tiểu Tiểu hai mắt đều sáng lên. “Tốt quá tốt quá.” Ngô, có một cái ca ca cảm giác thật tốt. *****ca ca ngồi mũi thuyền muội muội ngồi đuôi thuyền đường ranh giới***** Lát sau, Đao Mộc Trường Khanh quả nhiên dẫn theo Tô Tiểu Tiểu đi ra ngoài, lại còn khiến thần không biết quỷ không hay. Nguyên do, ca ca Đao Mộc Lang Hoàn trước khi nàng vào cung, thường xuyên mang nàng ra ngoài du ngoạn, bằng không sao có thể thoát nhìn thuần thực như vậy đây? Trong xe ngựa, Tô Tiểu Tiểu rất là cảm kích nói: “Ca ca, người thật là tốt quá.” Đao Mộc Trường Khanh cười cười, hẩn nhìn Tô Tiểu Tiểu. “Ta đối với muội muội luôn luôn đều thật là tốt lắm a.” Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. “Đúng vậy, ca ca đối với muội muội xưa nay đều thật là tốt lắm a.” Đao Mộc Trường Khanh khéo môi thoáng hiện độ cong, trong mắt là ý cười sủng nịnh. “Đây là chuyện đương nhiên, ta chỉ có một người muội muội, sao có thể không sủng ái được đây?” Tô Tiểu Tiểu nghe xong, chớp chớp mắt, lại nở nụ cười. Ở hiện đại, Tô Tiểu Tiểu là con một. Căn bản không có ca ca để thương nàng. Nàng từ nhỏ đến lớn, đều phi thường hi vọng sẽ có một ca ca thương nàng cưng chiều nàng. Mỗi lần chứng kiến bạn học cùng lớp có ca ca tới đón nàng tan học thì Tô Tiểu Tiểu đều thập phần hâm mộ. Hận mình không thể có được một ca ca như vậy. Từ nhỏ, Tô Tiểu Tiểu khát vọng có ca ca so với khát vọng có bạn trai còn cường liệt hơn. Mà hiện giờ xuyên qua tới Trường Nhạc Vương Triều, tuy rằng làm hoàng hậu thật sự không cam tâm tình nguyện, nhưng là có thể có ca ca như Đao Mộc Trường Khanh, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy có thể làm Đao Mộc Lang Hoàn không khỏi là một loại may mắn.

214. Chương 214: Kẻ Đáng Ghét

Trên xe ngựa Tô Tiểu Tiểu cùng Đao Mộc Trường Khanh nói chuyện phiếm tán gẫu thật sự là vô cùng vui vẻ. Tuy rằng nàng không có trí nhớ của Đao Mộc Lang Hoàn, nhưng là không thể không nói, Đao Mộc Trường Khanh là một người thực thích hợp để nói chuyện phiếm. Hẩn thấy nàng không muốn tán gẫu về sự tình trước kia, cũng chỉ đành không đề cập tới. Hẩn luôn luôn mỉm cười lắng nghe những chuyện của Tô Tiểu Tiểu trong hoàng cung. Tô Tiểu Tiểu nói xong nói xong, mới đột nhiên phát hiện, từ lúc lên xe đến bây giờ, tựa hồ cũng chỉ có một mình nàng nói. Nàng không có ý tứ gãi gãi đầu. Nàng cười hắc hắc: “Ca ca, ngưng ngưng, ta nói nhiều quá.” Đao Mộc Trường Khanh tuyệt không để ý. Hẩn nói: “Sẽ không, muội muội xưa nay đều là như vậy, ta cũng đã thành thói quen. Lại nói, ta thích nghe muội muội nói chuyện. Hai người huynh muội chúng ta, đã mấy tháng không gặp nhau, muội muội ở trong hoàng cung, khẳng định cũng không có người có thể nói chuyện. Khó được trở về một lần, muội muội liền cứ việc nói đi.” Tô Tiểu Tiểu ngẩn người. Ách ... Đao Mộc Lang Hoàn trước kia cũng là như vậy? Nàng nghĩ đến Đao Mộc Lang Hoàn luôn luôn là một người đoan trang ít nói. Chắc chắn, xem ra Đao Mộc Lang Hoàn cũng là một kẻ đáng ghét. Nàng nhất định là ở trước mặt Tổ Văn cùng Ế Văn giả bộ thật sự đoan trang hướng nội, chỉ tới khi ở trước mặt ca ca mới bắt đầu lải nhải. Tô Tiểu Tiểu thở dài. Bỗng nhiên, sau đó, Đao Mộc Trường Khanh nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu. Hẩn nhẹ nhàng mà ôm lấy Tô Tiểu Tiểu: “Muội muội, những năm gần đây, thật vất vả cho người.” Tô Tiểu Tiểu sững sốt. A a? Vất vả? Vất vả cái gì? Vất vả làm Hoàng hậu? Đao Mộc Trường Khanh tiếp tục nói: “Thượng Quan Mặc thật sự không xứng với muội muội, muội muội nương thân cho hẩn, thật sự là quá lãng phí.” Tô Tiểu Tiểu cũng không có tránh ra ôm ấp của Đao Mộc Trường Khanh. Nàng cho rằng đây là ôm ấp của một người ca ca. Đối với Đao Mộc Lang Hoàn mà nói, là một cái ôm bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nhưng là nghe được những lời Đao Mộc Trường Khanh vừa nói thì Tô Tiểu Tiểu không khỏi trừng lớn đôi mắt. Chẳng lẽ đây là giữa huynh muội với nhau lòng có cảm ứng trong truyền thuyết? Nàng kêu hoàng đế là Thượng Quan Mặc. Ca ca của nàng cũng gọi hoàng đế là Thượng Quan Mặc. Phải biết rằng, Đao Mộc Trường Khanh coi như là thần tử của Thượng Quan Mặc, như vậy sẽ không thể nào to gan lớn mật gọi thẳng tục danh của hoàng đế.

215. Chương 215: Hoàng Đế Xứng Hoàng Hậu

Nàng thì khác. Nàng bình thường gọi tên đã trở thành thói quen, là do không có ý thức thời đại của chế độ phong kiến. Nhưng là, Đao Mộc Trường Khanh lại không giống nha. Hắn là người sinh trưởng trong thời đại chế độ phong kiến điển hình. Hắn từ nhỏ cũng sẽ bị thể gia giáo huấn ý thức như vậy. Làm sao có thể gọi thẳng tực danh của hoàng đế đây? Lại nói. Đao Mộc gia là một thể gia trong kinh thành, nguyện trung thành với hoàng đế. Như vậy, càng hắn là đối với hoàng đế tôn kính. Tô Tiểu Tiểu đột nhiên cảm giác bản thân từ trong miệng Đao Mộc Trường Khanh nghe ra đầu mối. Nàng từ trong lòng Đao Mộc Trường Khanh ngẩng đầu lên, ngửa đầu, nhìn hắn. “Ca ca, vì sao lại nói như vậy đây? Ta là hoàng hậu, hoàng đế là thiên tử, hoàng đế với hoàng hậu, không phải rất xứng đôi sao?” Đao Mộc Trường Khanh cười lạnh một tiếng. “Thượng Quan Mặc cũng không nghĩ đến, ngôi vị hoàng đế hắn làm sao có?” Vừa mới dứt lời, Đao Mộc Trường Khanh liền bỗng nhiên ý thức được mình nói sai, hắn bỗng nhiên cảm miệng, sau đó nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Tô Tiểu Tiểu. “Muội muội, ca ca tất nhiên sẽ bảo vệ ngươi.” Tô Tiểu Tiểu tiếp tục sững sờ. Rất kì quái! Đao Mộc Trường Khanh này nói chuyện như thế nào lại kỳ lạ như vậy? Cái gì bảo vệ với không bảo vệ? ! Cái gì gọi là ngôi vị hoàng đế của Thượng Quan Mặc làm sao mà có? Bỗng dưng, Tô Tiểu Tiểu biến sắc. Nàng cảm giác mình không nên nghe mấy chuyện này. Bình thường nghe người nói đến mấy chuyện này, mạng cũng sẽ không thọ. Bởi vì đây là một bí mật kinh thiên! Mà Tô Tiểu Tiểu nàng cho dù không biết rõ ý tứ của Đao Mộc Trường Khanh, nhưng ít nhiều cũng có thể đoán ra một chút. Sau khi Tô Tiểu Tiểu tới cổ đại này, chuyện am hiểu nhất chính là bo bo giữ mình. Loại chuyện này, nàng không thể nghe. Cũng không nên nghe. Vì thế, Tô Tiểu Tiểu thực giả ngu cười cười, nàng ngăn đề tài. “Aha, ca ca, ngươi chuẩn bị đưa ta đi đâu chơi đây? Lâu lắm không xuất cung, ta cũng không biết trong kinh thành có chỗ nào chơi vui đây?” Làm sao biết, Đao Mộc Trường Khanh cũng thân mình cứng đờ. Ánh mắt hắn phức tạp nhìn Tô Tiểu Tiểu. Tô Tiểu Tiểu mù mịt không hiểu. Hồi lâu, Đao Mộc Trường Khanh mới buông tiếng thở dài. “Muội muội, bắt đầu từ khi nào ngươi cũng không nguyện cùng ca ca nói thật?” Tô Tiểu Tiểu giật mình.

216. Chương 216: Tổng Hội Có Cảm Tình

Nói thật? Hay chuyện Đao Mộc Trường Khanh ám chỉ chính là lúc trước nàng từng vụng trộm xuất cung? Nàng nháy mắt mấy cái. Sau đó kéo tay Đao Mộc Trường Khanh, ra vẻ làm nũng nói: “Ai nha, ta sợ ca ca mắng ta thôi. Trong cung thực sự buồn quá, cho nên mới phải như vậy thôi.” Lời này, Tô Tiểu Tiểu nói được thực lập lờ nước đôi. Bất quá, bên trong cũng có chút ý vị thâm dò. Nàng hiện tại cần phải biết rằng Đao Mộc Trường Khanh có thật sự biết nàng từng lén lút xuất cung không? Mà nàng từng lén lút xuất cung cũng chỉ có hai lần mà thôi. Lần đầu tiên, là Tổ Vân cùng Ế Văn biết được. Lần thứ hai, là chỉ có chính nàng mới biết. A. Không. Lần thứ hai có thể tính cả hoàng đế Thượng Quan Mặc. Nhưng là, Thượng Quan Mặc cũng không cho phép người trong cung truyền ra ngoài. Cho nên, rất rõ ràng, nếu Đao Mộc Trường Khanh biết nàng đã từng xuất cung, chỉ có thể là lần đầu tiên. Mà lần đầu tiên xuất cung chỉ có Tổ Vân cùng Ế Văn biết. Nàng đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết, mà nếu Đao Mộc Trường Khanh thật sự biết chuyện nàng xuất cung, kia trăm phần trăm chính là qua Tổ Vân cùng Ế Văn biết được. Như vậy, chứng tỏ là Tổ Vân cùng Ế Văn thời thời khắc khắc đều đem những chuyện nàng làm từ đầu đến cuối nói cho Đao Mộc Gia. Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên thực khẩn trương. Nàng vô cùng hi vọng lời tiếp theo của Đao Mộc Trường Khanh, là không hề giống như nàng suy nghĩ. Tổ Vân cùng Ế Văn mặc dù có chút ngu trung, nhưng là bất kể như thế nào, khi nàng xuyên qua đến nơi đây, đầu tiên nhìn thấy chính là đôi song sinh tỷ muội này, các nàng đã theo nàng một thời gian rất dài. Chỉ cần ở cùng nhau lâu, đều sẽ có cảm tình. Người, luôn thực dễ dàng sinh ra tình cảm lưu luyến, chỉ cần đã từng ở chung, liền tất nhiên sẽ có cảm tình. Chỉ tiếc, khi Đao Mộc Trường Khanh dùng thanh âm mang theo ý cười nói ra chân tướng thì Tô Tiểu Tiểu vẫn là không thể tránh khỏi đau lòng một chút. Đao Mộc Trường Khanh nói: “Lần sau xuất cung, phải cẩn thận một chút. Tổ Vân cùng Ế Văn tuy rằng vô công không tội, nhưng là chỉ có một người mang ngươi xuất cung vẫn là không khỏi có chút lỗ mãng đó. Cũng may không có chuyện gì phát sinh.” Tô Tiểu Tiểu hạ xuống đôi mắt, cúi đầu ứng thanh. “Àn.” Tổ Vân, Ế Văn... Các người quả nhiên là người của Đao Mộc Gia. Mà không phải người của Đao Mộc Lang Hoàn. Tô Tiểu Tiểu mím mím môi.

217. Chương 217: Thưởng Mai

Nàng bắt đầu nghĩ lại xem chính mình trước kia có hay không làm một ít chuyện tình khác người. Suy nghĩ thật lâu, nàng mới phát hiện... Lúc trước mỗi việc nàng làm, đối với Đoan Mộc Lang Hoàn mà nói, từng chuyện từng chuyện đều là khác người. Từng chuyện từng chuyện đều là kinh thiên động địa. Cùng với xã hội phong kiến này hoàn toàn không phù hợp. Có thể là nhìn ra Tô Tiểu Tiểu hồ hững, Đoan Mộc Trường Khanh nói: “Muội muội, thật lâu không ra vùng ngoại ô thưởng mai. Ngày hôm nay tiết trời đang lạnh, vùng ngoại ô hoa mai bộ dạng thập phần xán lạn, hay là, chúng ta cùng đi thưởng ngoạn?” Mục đích Tô Tiểu Tiểu trốn ra ngoài vốn là đi tới cửa hiệu cầm đồ tìm ông chủ hỏi cho rõ ràng, A Bạch đến tốt cùng là đi đâu vậy. Chính là, không nghĩ tới sẽ do Đoan Mộc Trường Khanh dẫn theo nàng đi ra. Mà nàng lại không có khả năng đi nói với Đoan Mộc Trường Khanh nàng muốn đi tới hiệu cầm đồ. Đang yên lành một cái thiên kim thế gia đi mở cửa hàng làm gì, cũng không phải không có tiền dùng. Nếu nói ra, nhất định sẽ bị Đoan Mộc Trường Khanh, thậm chí là cả Đoan Mộc Gia hoài nghi. Cho nên, tuyệt đối không thể nói với Đoan Mộc Trường Khanh nàng muốn đi hiệu cầm đồ. Cho dù, Đoan Mộc Trường Khanh là thật tâm thương yêu cô muội muội Đoan Mộc Lang Hoàn này. Phàm là thế gia, liền sẽ giống như hoàng cung. Điều lục đục như nhau. Nói không chừng, một ngày kia Đoan Mộc Trường Khanh làm gì, cũng có thể đem muội muội nàng đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió. Tuy rằng nên thành thật với nhau mới phải, nhưng là Tô Tiểu Tiểu chỉ là muốn tự bảo vệ mình mà thôi. Nàng đã không có vận khí tốt như các nữ chủ xuyên qua trong tiểu thuyết, cũng không đánh đâu thắng đó, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường. Cho nên, trước mắt nàng chỉ có thể nói một câu. “Được, chúng ta đi thưởng mai.” Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Điểm này, Tô Tiểu Tiểu rất tin tưởng. Dù sao vẫn còn ba ngày nữa, nàng không lo không tới được tiệm cầm đồ. Sau đó, Tô Tiểu Tiểu cũng quả nhiên cùng Đoan Mộc Trường Khanh đi thưởng mai. Hoa mai thực rất đẹp, nhưng là Tô Tiểu Tiểu lại hoàn toàn không có tâm tư ngắm hoa. Đoan Mộc Trường Khanh cũng tự nhiên là chú ý tới. Nhưng hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài, chính là tỉnh bơ nói: “Muội muội, trời lạnh, chúng ta trở về đi.” Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. Mà trên đường hồi phủ, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn thấy hiệu cầm đồ cách đó không xa, nhưng là hiện giờ bên cạnh có Đoan Mộc Trường Khanh, bằng không nàng nhất định sẽ lao xuống, sau đó chạy vào trong tiệm cầm đồ.

218. Chương 218: Lại Đến Đùa Giỡn Hắn

Trong lòng Tô Tiểu Tiểu thập phần sốt ruột, tựa như một người đang cực đói, trong tay lại có món ngon mỹ thực, nhưng không thể ăn. Bỗng dưng, Tô Tiểu Tiểu tâm sinh một kế. Nàng bỗng nhiên ôm lấy bụng, sau đó hướng Đoan Mộc Trường Khanh nói: “Ca ca, mau cho xe ngựa dừng lại bên đường, ta muốn đi nhà vệ sinh. Đau bụng.” Đoan Mộc Trường Khanh lập tức thần sắc biến đổi. Hắn chân chờ một chút, nói: “Muội muội, ngươi nhìn một chút, sắp về đến Đoan Mộc phủ rồi.” Tô Tiểu Tiểu đột nhiên dõn sức đứng lên trong xe ngựa. “Không được.” Nàng hô: “Dừng xe.” Người đánh xe sau khi nghe được, lập tức tấp vào chỗ trống bên đường dừng lại. Tô Tiểu Tiểu nhíu mi: “Ca ca, ngươi chờ một chút, ta sẽ rất mau trở lại.” Nói xong, cũng không đợi Đoan Mộc Trường Khanh có phản ứng gì, liền lập tức nhảy xuống khỏi xe ngựa, ra về nhìn trái phải xung quanh một hồi, vội vàng hướng tới tiệm cầm đồ chạy tới. Chờ sau khi Tô Tiểu Tiểu chạy vội tới trong tiệm đồ, nàng lén lút từ cánh cửa sổ khép hờ trong tiệm cầm đồ nhìn ra bên ngoài. Phát hiện Đoan Mộc Trường Khanh vẫn còn ở trên xe ngựa thì nàng mới yên lòng. Nàng hít sâu một hơi, chạy vội lên trên gian phòng kia. Vén bức rèm che. Quả nhiên, người đang ngồi bên trong chính là ông chủ ngày trước. Hắn đang ngồi trên ghế bạch đàn, ung dung thưởng thức trà. Tô Tiểu Tiểu cũng không thèm nói lời khách sáo với hắn. Nàng đi thẳng vào vấn đề. “Ông chủ, ngươi còn nhớ rõ ta không?” . Ông chủ nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu thì trong lòng vốn là sửng sốt, sau đó mới nhớ lại nàng. Chắc chắn, lúc trước tới cửa hàng đùa giỡn hắn Tô cô nương, hắn làm sao có thể quên được? Ông chủ ánh mắt nhìn ... từ trên xuống dưới... Tô Tiểu Tiểu. Chắc chắn. Ngày hôm nay thật không giống như là lần trước giản dị mộc mạc. Chỉ riêng áo lông cáo trắng như tuyết trên người, đã có thể biết được là vô giá. Châu ngọc trên búi tóc lại càng không cần phải nói. Xem ra, ngày hôm nay Tô cô nương này không phải tính toán lại đến đùa giỡn hắn. Tốt lắm. Vì thế, ông chủ hiệu cầm đồ hí mắt cười nói: “Đương nhiên nhớ rõ, Tô cô nương đây mà.” Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. “Người có biết bạch y công tử lần trước giờ đang ở nơi nào không?” Ông chủ hiệu cầm đồ quả thật sửng sốt.

219. Chương 219: Trong Lòng Thực Phức Tạp

“A? Người là đang nói đến vị công tử lần trước nha.” Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ gật gật đầu. Ông chủ hiệu cầm đồ thực ngỡ ngàng nói: “Thật có lỗi, ta cũng không biết. Ta chỉ là người mở hiệu cầm đồ, cũng không phải là thu thập chút ít tin tức, cho nên Tô cô nương người hỏi tới ta, quả thực là hỏi lầm người rồi.” Tô Tiểu Tiểu có chút thất vọng. “Vậy người lần trước cùng hẳn ở trong này nói cái gì?” Ông chủ hiệu cầm đồ từ từ nói: “Ở trong tiệm cầm đồ nói chuyện tự nhiên là có quan hệ đến chuyện cầm đồ, Tô cô nương, ta nhiều nhất cũng chỉ có thể nói như vậy với người. Những chuyện khác, ta cũng không rõ lắm. Lại nói, hiệu cầm đồ chúng ta có nghĩa vụ giữ bí mật cho khách hàng.” Tô Tiểu Tiểu thấy thế, biết là không thể moi được tin tức gì từ trong miệng ông chủ hiệu cầm đồ. Nàng phần nộ cười cười. “A, được. Cảm ơn người.” Ông chủ cười híp mắt: “Không có việc gì, Tô cô nương, lần này người có hứng thú đem cầm áo lông cáo trên người người sao?” Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến. Thương nhân quả nhiên đều có bản chất của thương nhân. Nàng lắc lắc đầu: “Không cần.” Nói xong, nàng liền đi ra phía ngoài. Sau khi lên xe ngựa, Đoan Mộc Trường Khanh thật là săn sóc hỏi han: “Muội muội, đã khá hơn chưa?” Tô Tiểu Tiểu thoáng cong môi, chỉ nói: “Đã khá hơn nhiều.” Sau đó liền ngậm miệng không nói nữa. Đoan Mộc Trường Khanh nghĩ đến nàng có lẽ là không thoải mái, dọc đường về, cũng không hỏi nhiều nữa. Hai người cứ như vậy một đường về tới Đoan Mộc phủ. *****kinh thiên động địa phân cách tuyến***** Buổi tối nhìn thấy Tố Vân cùng Ế Vân thì Tô Tiểu Tiểu trong lòng thực phức tạp. Nhưng là nàng lại phải làm bộ như rất bình thường. Tự như thời còn học đại học, Tô Tiểu Tiểu có một người bạn cùng phòng thực đáng ghét. Người bạn cùng phòng kia cả ngày giả bộ, giả bộ được thực diễm đam đáng yêu, bộ dáng đáng thương, sau lưng lại không ngừng trước mắt nam sinh nói xấu nàng, Tô Tiểu Tiểu sau khi biết, thực tức giận. Nhưng là vậy thì sao? Nàng thủy chung vẫn là nhịn xuống, dù sao bốn năm đại học, lúc đó vừa mới bắt đầu, thời gian còn hơn ba năm. Vì cuộc sống sau này, nàng nhịn xuống. Nhịn một chút càng khỏe mạnh. Cho nên, Tô Tiểu Tiểu về mặt tươi cười.

220. Chương 220: Nhẫn Nhịn Một Chút

“Tố Vân Ế Vân, các người đi ngủ đi. Đêm nay không cần hầu hạ ta.” Tố Vân cùng Ế Vân nhìn nhau. Tố Vân nói: “Nương nương, hôm nay nô tì cùng Ế Vân tìm người rất lâu, nương nương lại là đi nơi nào đây? Tìm đến mức chúng ta đều gấp muốn chết, nếu nương nương ngài còn không xuất hiện, chúng ta đã định đi thưa với Đoan Mộc đại nhân.” Dừng một chút, Ế Vân nói tiếp: “Đúng nha, nếu nương nương ngài buổi tối cũng không thấy đâu, chúng ta nhất định sẽ sợ chết mất.” Lần trước nương nương lên lút xuất cung, tuy rằng đây chỉ là suy đoán của các nàng, nhưng là xem về mặt hoàng đế bệ hạ hôm đó, cũng mười phần chắc chắn. Các nàng thật sự không dám đương nổi chuyện Hoàng hậu nương nương mất tích. Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, nàng ở trong lòng cười lạnh. Hai tỷ nữ này thật sự là càng ngày càng quá mức. Hiện tại ai là chủ tử của các nàng? Ngay cả nàng đi đâu cũng đều phải quản? Cứ tiếp tục như vậy, một thời gian nữa có phải hay không ngay cả hoàng hậu cũng có thể cho các nàng làm? Tô Tiểu Tiểu tuy rằng vừa mới tự nói với chính mình cần nhẫn nhịn một chút! Trên đầu chữ nhẫn một lưỡi đao! (chữ nhẫn phía trên chính là bộ đao) Nhưng là bây giờ... Cũng không biết có phải hay không vì làm hoàng hậu lâu. Tính tình của Tô Tiểu Tiểu càng ngày càng kém. Nàng hừ lạnh một tiếng. “Bổn cung đi nơi nào các người cũng muốn quản? Ân? Lá gan càng lúc càng lớn thì phải?” Tô Tiểu Tiểu mát lạnh đảo qua. “Xem ra các người học cung quy là vô ích, thế nào là chủ tử thế nào là nô tì, điểm ấy cũng không phân biệt được? Bổn cung đi đâu, há lại là các người có thể hỏi đến?” Tố Vân cùng Ế Vân lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, thở dốc một tiếng. Liền quỳ rạp xuống đất. “Nương nương, nô tì không có ý tứ này. Thỉnh nương nương tha thứ.” Tô Tiểu Tiểu thần nhiên nhìn các nàng một cái. Nàng chỉ nói là: “Các người cứ quỳ ở trong này, suy nghĩ cho kĩ đi.” Dứt lời, Tô Tiểu Tiểu xoay người liền hướng trong phòng đi đến. Tố Vân cùng Ế Vân cắn môi, cúi đầu không nói. Qua một lúc, trong phòng Tô Tiểu Tiểu thế nhưng lại thấy phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn tới. Tô Tiểu Tiểu không khỏi cả kinh. Nàng nghĩ, hiện giờ đều đã trễ thế này, dựa theo đạo lý mà nói, phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn không nên tới mới đúng. Mà bây giờ lại đến đây... Đây có thể nói lên điều gì? Tô Tiểu Tiểu trong lòng cân nhắc một phen.

221. Chương 221: Ghi Hận Trong Lòng

Đang nghi hoặc khó hiểu thì cha Đoan Mộc Lang Hoàn mở miệng. “Hoàn nhi, trời rất lạnh, sao lại để cho Tổ Vân cùng Ế Vân quỳ như vậy?” Nghe vậy, Tô Tiểu Tiểu nhất thời thông suốt. Xem ra, Tổ Vân cùng Ế Vân này là người của Đoan Mộc phủ, lại là trực tiếp nghe lệnh cha Đoan Mộc Lang Hoàn. Tô Tiểu Tiểu trong lòng cười lạnh. Nhưng trên mặt lại chỉ giả vờ khó hiểu. “Cha, nữ nhi chẳng qua là trừng phạt hai tỳ nữ không nhận thức được cung quy thôi. Tổ Vân cùng Ế Vân ngay cả cung quy đơn giản nhất cũng không biết, nếu là trở lại trong cung, đến lúc đó, liền không phải chỉ đơn giản phạt quỳ như thế. Nữ nhi thân làm hoàng hậu một nước, lẽ ra nên lấy mình làm gương, hơn nữa Lang Hoàn còn đại diện cho cả gia tộc Đoan Mộc, nếu tỳ nữ của Lang Hoàn trong cung làm sai chuyện gì. Đến lúc đó, nữ nhi chịu liên lụy không sao cả, nhưng là nếu làm liên lụy đến cả Đoan Mộc gia tộc, vậy Lang Hoàn liền không có mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông Đoan Mộc gia.” Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu sắc mặt nghiêm túc. “Sở dĩ nữ nhi trừng phạt Tổ Vân cùng Ế Vân, bất quá là muốn cho các nàng biết rõ, thân là tỳ nữ, nên ghi nhớ điều gì. Nếu là ngay cả như vậy cũng không nhớ được, vậy lần này hồi cung, nữ nhi cũng không cần mang các nàng trở về. Nội vụ trong phủ cũng có nhiều tỳ nữ chịu khó, thậm chí võ công không tồi, cũng không phải kém Tổ Vân cùng Ế Vân.” Nói như vậy, cha Đoan Mộc Lang Hoàn cũng là thật sự không biết nên nói cái gì. Tô Tiểu Tiểu âm thầm cười: “Phụ thân cũng xin yên tâm, nữ nhi chính là trừng phạt một chút, cũng không thật sự phạt các nàng quỳ một đêm, sau nửa canh giờ, ta sẽ phái người đi gọi các nàng.” Đánh người ta một cái tát, liền tự nhiên phải cho nhà người ta hưởng chút vị ngọt. Cha Đoan Mộc Lang Hoàn vừa nghe. Thần sắc của hắn buông lỏng xuống. “Như thế cũng tốt, Hoàn nhi làm hoàng hậu nhiều năm như vậy, tính khí nhưng thật ra thay đổi không ít.” Tô Tiểu Tiểu cup mắt. “Sống ở trong cung lâu, bất tri bất giác cũng thay đổi.” Cha Đoan Mộc Lang Hoàn thở dài một tiếng. Sau cùng còn nói chuyện một lúc rồi mới rời khỏi phòng Tô Tiểu Tiểu. Mà Tô Tiểu Tiểu cũng thực sự sau nửa canh giờ cho người gọi Tổ Vân cùng Ế Vân đứng dậy. Quỳ quá lâu, cũng không biết các nàng có thể hay không đối với nàng ghi hận trong lòng.

222. Chương 222: Mọi Việc Cũng Không Thể Làm Quá Mức Tuyệt Tình

Nữ nhân khi tàn nhẫn, là rất kinh khủng.

Cho nên, mọi việc cũng không thể làm quá mức tuyệt tình.

*****nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân đường ranh giới*****

Nửa đêm, Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại.

Tô Tiểu Tiểu cũng không có thói quen phải ngủ quen giường, nhưng là trong Đoan Mộc phủ, nàng lại làm sao cũng không quen được.

So với hoàng cung còn muốn không quen hơn.

Mặc dù nói nơi này có phụ thân, mẫu thân, di nương, ca ca trên danh nghĩa của nàng...

Nhưng là dù sao cũng không phải người thân chân chính, Tô Tiểu Tiểu rất khó quen được.

Nàng ở trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng quyết định khoác áo lông cáo ra ngoài đi dạo một chút.

Ánh trăng mùa đông cũng thập phần xinh đẹp.

Cho dù gió lạnh thấu xương, thổi tới trên mặt thì mơ hồ đau buốt, nhưng cũng may còn có áo lông cáo trên người, giúp nàng ngăn cản phần lớn gió lạnh.

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Tiểu đi ngang qua một căn phòng, nàng chợt nghe bên trong truyền tới thanh âm nói chuyện.

“Ta cảm thấy giờ là thời điểm chúng ta hành động...”

“Không, thời cơ chưa được.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn ra, cước bộ không tự chủ được ngừng lại.

Là thanh âm của mẫu thân cùng phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn.

Tô Tiểu Tiểu theo bản năng cảm giác nếu mình thật sự không đi, sẽ nghe được một bí mật kinh thiên.

Nhưng là...

Giờ này phút này, chân nàng thể nhưng giống như bị đóng đinh, không nhúc nhích được.

Bên trong cuộc đàm thoại vẫn tiếp diễn.

“Người không thấy nữ nhi gây đi bao nhiêu sao? Ở trong hoàng cung ngây ngốc nhiều năm như vậy, tên cầu hoàng đế kia lại đối xử với nàng như thế! Hiện tại tính khí đều biến thành như vậy, cứ thế nữa, Hoàn nhi cũng không biết sẽ biến thành cái dạng gì!”

Tô Tiểu Tiểu nghe được mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn nói như vậy thì trong lòng có chút cảm động.

“Không được! Chúng ta chuẩn bị lâu như vậy, thậm chí còn không tiếc hết thấy, lấy Hoàn nhi ra dụ dỗ, hiện giờ mọi việc chuẩn bị chưa chu đáo, tuyệt không thể mạo hiểm.”

Tô Tiểu Tiểu nghi hoặc? !

Lấy Đoan Mộc Lang Hoàn ra dụ dỗ? !

Có ý tứ gì? !

“Người điên rồi. Vì ngôi vị hoàng đế, ngay cả nữ nhi cũng không cần! ! ! ! !”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

Ngôi vị hoàng đế! ! ! ! ! !

Chẳng lẽ cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn muốn làm phản? !

223. Chương 223: Hắt Hơi Một Cái

“Hừ, Nếu lúc trước không phải chúng ta lỗi Huyền Thanh Vương xuống, Thượng Quan Mặc có thể dễ dàng như vậy trở thành hoàng đế sao? Lại nói, nếu chúng ta không tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước Huyền Thanh Vương, đến lúc đó đừng nói Hoàn nhi, người đầu tiên chết chính là Đoan Mộc gia chúng ta.” Di di di? ? Hóa ra Thượng Quan Mặc làm hoàng đế không phải thái hậu nhúng tay vào, mà là có Đoan Mộc gia ở sau lưng hỗ trợ? “Ài, cũng đúng. Huyền Thanh Vương hận thấu xương Đoan Mộc gia chúng ta, nếu Huyền Thanh Vương làm vua, Đoan Mộc gia chúng ta hẳn phải chết. Chính là... Nếu là Hoàn nhi...” Bỗng nhiên, trong phòng tựa hồ yên tĩnh trở lại. Tô Tiểu Tiểu nín thở. Đến tột cùng mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn là đang có thái độ gì đây? ? Qua một lúc lâu, Tô Tiểu Tiểu vĩnh tai nghe, bên trong mới truyền đến thanh âm một trận nức nở. Tô Tiểu Tiểu nghe ra, thanh âm nức nở này của... Là mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn. Chỉ nghe nàng đứt quãng nói... “Ta... chỉ có một... nữ nhi, nếu như... Hoàn nhi không... không còn, người ... bảo ta... làm sao bây giờ?” Phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn rất là quyết đoán nói. “Không có Hoàn nhi, chúng ta còn có Trường Khanh nha...” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, nhất thời đối với Đoan Mộc Lang Hoàn tỏ vẻ thân thiết đồng tình. Đoan Mộc Lang Hoàn thật đáng thương. Sinh ra tại thời đại trọng nam khinh nữ này... Dừng một chút, lại nghe phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn nói. “Hơn nữa, sẽ không có chuyện đó, Tổ Văn cùng Ế Văn đều nói, hiện giờ Thượng Quan Mặc cực kỳ yêu thích Hoàn nhi. Hiện giờ Hoàn nhi là được sủng ái nhất lục cung, ngay đến cả thái hậu cũng phải nể mặt Hoàn nhi của chúng ta.” Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên thực khinh bỉ phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn. Chắc chắn. Chẳng lẽ hẳn không biết rằng gần vua như gần cọp sao? Nữ nhi của hắn chính là mỗi ngày đều ở bên người lão hổ... Nhưng mà... Ngay lúc đó, một trận gió rét thổi tới, lùa vào trong vạt áo Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu run lên, liền hắt hơi một cái. Thanh âm trong phòng nhất thời dừng lại. Sau đó một đạo thanh âm sắc bén phát ra. “Ai? !” Tô Tiểu Tiểu bị dọa đến sắc mặt nhất thời trắng bệch. Vừa định cất bước chạy lấy người thì một bàn tay lạnh như băng bỗng nhiên che lấy miệng của nàng. Tô Tiểu Tiểu hoảng sợ con người đều mở lớn.

226. Chương 226: Ngây Thơ Không Biết

Vậy thực là thiên đại bi kịch nha.

Chắc chắc.

Đoan Mộc phủ này vẫn là không thích hợp cho những kẻ gốc sống lâu dài.

Dù sao cũng không có được tin tức của A Bạch, cũng nên sớm hồi cung, sau đó chuẩn bị một cái sách lược toàn vẹn, bình an rời khỏi hoàng cung.

Dựa vào sự khác thường của Đoan Mộc Trường Khanh hôm nay, hơn nữa theo như lời nói của cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn vừa rồi, sinh mệnh Đoan Mộc Lang Hoàn là phi thường không được bảo đảm.

Nếu ngày nào đó Đoan Mộc gia mưu phản...

Thành công thì tốt, cùng lắm nàng nhận tiếng xấu muôn đời mà thôi.

Còn nếu mọi sự bất thành, như vậy ngày chết của nàng cũng không xa.

Tô Tiểu Tiểu thập phần phiền não.

Trong cung phải lo lắng Thái hậu cùng Hoàng quý phi đầu độc, lại còn phải lo lắng người quái dị hoàng đế sẽ đến cùng nàng OOX, hiện tại còn phải lo lắng cả việc cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn sẽ mưu phản...

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy hiện giờ chính mình bị vây trong một hoàn cảnh đầy nguy hiểm.

Vô luận nàng đi chỗ nào, cũng đều là một chữ.

Chết.

*****ta là XXXX phân cách tuyển*****

Hôm sau, Tô Tiểu Tiểu vốn là muốn cùng cha mẹ Đoan Mộc Lang Hoàn cáo từ, làm sao biết nàng lời nói còn chưa kịp thốt ra, đã bị mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn kéo đi tới Đào Hoa Tự ở ngoại ô.

Bởi vì là mùa đông, hoa đào nơi đây tất cả đều tàn tạ.

Chỉ còn lại những chạc cây trụi lủi.

Làm cho người ta có cảm giác thật là thê lương.

Tô Tiểu Tiểu cũng không biết đến tột cùng mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn kéo nàng đến Đào Hoa Tự để làm gì, sau đó Tô Tiểu Tiểu mới biết được, thì ra mẫu thân Đoan Mộc Lang Hoàn, bắt quá trên danh nghĩa là đến Đào Hoa Tự, thực tế là muốn dò xét nàng.

Đến tột cùng đêm qua nàng nghe được nhiều hay ít.

Tô Tiểu Tiểu diễn trò là vô địch, nàng một bộ dáng ngây thơ không biết, làm ấu thân Đoan Mộc Lang Hoàn yên tâm.

Cứ như vậy, Tô Tiểu Tiểu được người Đoan Mộc gia thả cho trở về.

Gần tới lúc hồi cung, Tô Tiểu Tiểu có chút do dự.

Nàng dĩ nhiên không phải do dự có hồi cung hay không, nàng do dự chính là có hay không mang Tổ Vân và Ế Vân cùng hồi cung.

Hiện tại, nàng biết được Tổ Vân cùng Ế Vân nghe lệnh phụ thân Đoan Mộc Lang Hoàn, là đặc biệt đến giám thị nhất cử nhất động của nàng...

Nhưng là!

227. Chương 227: Trầm Còn Không Bằng Phượng Khôn Cung Đây

Đối với những tỷ nữ trong cung, Tổ Vân cùng Ế Vân nhưng lại được lòng nàng nhất.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu có chút mâu thuẫn.

Cuối cùng, là Tổ Vân cùng Ế Vân hai người nhất tề quỳ gối trước xe ngựa, rưng rưng cầu Tô Tiểu Tiểu mang các nàng hồi cung.

Như thế, Tô Tiểu Tiểu muốn không mang theo cũng không được.

Để tránh cho quần chúng chung quanh vây tới xem ngày càng nhiều, Tô Tiểu Tiểu đành phải thở dài, miễn cưỡng dẫn theo Tổ Vân cùng Ế Vân hồi cung.

Sau khi trở lại trong cung, còn chưa kịp thay đổi cung trang, Thượng Quan Mặc đã tới rồi.

Hắn thâm tình nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn, mấy ngày nay, trầm rất nhớ nàng.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng: “Ta cũng rất nhớ Phượng Khôn cung.”

Thượng Quan Mặc nhú mày.

“Trầm còn không bằng Phượng Khôn cung này”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng nói.

Đúng vậy.

Chẳng qua ngoài mặt tự nhiên là không thể nói như vậy.

Nàng “Ngô” một tiếng: “Phượng Khôn cung là nơi ta ở đã lâu, ta tự nhiên là có cảm tình với nó.”

Thượng Quan Mặc vẫn như trước nhú mày.

Nhưng là nghĩ tới lời của Lộ Vu Tử, hắn mới nhịn xuống.

Hắn vốn muốn nói gì đó, nhưng là thấy Tô Tiểu Tiểu đáy mắt ủ rũ thì hắn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu của nàng.

“Lang Hoàn, nàng cũng đã mệt mỏi. Đi nghỉ ngơi sớm đi. Trầm ngày mai sẽ trở lại thăm nàng.”

Nói xong, lại ẩn tình nhìn Tô Tiểu Tiểu liếc mắt một cái.

Tô Tiểu Tiểu làm như không thấy, chính là gật gật đầu.

“Ân, được.”

Chờ hoàng đế đi rồi, Tô Tiểu Tiểu có chút buồn bực.

Hoàng đế lúc này quả thực đối với nàng tốt lắm.

Trong thế giới cổ đại này Thượng Quan Mặc là nam nhân có tiền nhất.

Hắn theo đuổi nữ nhân, phi thường không tiếc tiền bạc.

Cho dù, nàng làm hoàng hậu lâu như vậy, trân bảo gặp qua cũng không ít, nhưng là đồ Thượng Quan Mặc đưa tới, thường thường vẫn khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Tô Tiểu Tiểu không thể nói một chút động tâm đều không có.

Khi một người nam nhân đem tài phú trên thế giới đặt đến trước mặt của người, muốn kháng cự là một việc thật khó khăn.

Nhưng là, Tô Tiểu Tiểu một khi nhớ tới Thượng Quan Mặc từng có rất nhiều nữ nhân thì nàng không thể không dựng lên một đạo tâm phòng. (tâm phòng bị)

Chỉ là...

Nàng cũng không biết đạo tâm phòng này, đến tột cùng khi nào sẽ bị tâm ý của Thượng Quan Mặc đánh vỡ.

228. Chương 228: Thay Hoàng Đế Tuyển Tú Nữ

Nàng đã rất lâu không gặp qua A Bạch.

Nếu A Bạch vẫn cứ không xuất hiện, nàng sợ chính mình sẽ nhịn không được mà đối với một người đàn ông khác động tâm.

Tô Tiểu Tiểu tin tưởng có tình yêu một đời.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, hai người đều yêu thương lẫn nhau.

Nhưng là hiện giờ, nàng ngay cả người cũng không thấy đâu, thậm chí còn không xác định được đối phương là có hay không yêu nàng...

Như vậy, nàng thật sự rất khó mà duy trì tình cảm hư ảo này.

Thái độ của nàng đối với Thượng Quan Mặc bây giờ là không cự tuyệt cũng không tiếp nhận.

Nàng thực mâu thuẫn.

Nếu cứ mặc cho thời gian trôi qua như vậy, nàng sợ chính mình sẽ dần dần quên A Bạch.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy.

Vừa mới rạng sáng ngày thứ hai, Tô Tiểu Tiểu còn chưa có tỉnh ngủ thì Tổ Vân bỗng nhiên vội vàng chạy vào trong tấm điện của nàng.

Tô Tiểu Tiểu có chút không vui.

Tổ Vân quỳ gối bên giường.

“Nương nương, thái hậu nương nương ở bên ngoài.”

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên bừng tỉnh.

Cái gì? !

Thái hậu? !

, sớm như vậy Thái Hậu đến tìm nàng làm cái gì?

Nàng xoa nhẹ ấn đường đang nhú chặt, hỏi: “Thái hậu đến tìm bổn cung làm cái gì?”

Tổ Vân lắc đầu, “Hồi bẩm nương nương, nô tì không biết. Chỉ là bộ dáng Thái hậu nương nương không hề giống đang mất hứng.”

Dừng một chút, Tổ Vân lập tức nói: “Nương nương, người để cho nô tì thay quần áo cho người đi. Thái hậu nương nương vẫn còn đang ở bên ngoài chờ.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Thái hậu nếu đến đây.

Nàng không có khả năng không ra gặp.

Chỉ là tuy nghĩ như vậy, nhưng Tô Tiểu Tiểu vẫn là cảm thấy được có chút buồn bực.

Bất quá, đây cũng là đương nhiên.

Mùa đông, nàng đang ngủ say trong chăn mền, đột nhiên bị người ta lôi đi ra ngoài, có thể không buồn bực mới lạ.

Ước chừng một nén nhang sau, Tô Tiểu Tiểu mới khoan thai chậm rãi đi tới.

Thái hậu cũng không tỏ vẻ gì là không hài lòng, chính là chỉ thản nhiên nói: “Hoàng hậu, đi thôi.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

“A?”

Đi?

Đi đâu? !

Cả kinh, Tô Tiểu Tiểu liền ngay cả hành lễ cũng đều quên.

Thái hậu cũng không thèm để ý, chính là nhú mày, nói: “Hoàng hậu lần trước không phải đáp ứng ai gia đi thay hoàng đế tuyển tú nữ sao?”

Nghe vậy, Tô Tiểu Tiểu mới tỉnh ngộ.

A. . .

Thì ra là thế nha.

229. Chương 229: Thập Phần Mập Mạp

Nguyên lai là nói về việc này.

Thái hậu lại nói tiếp: “Hiện giờ nhóm tú nữ đều đang ở trong Trữ cung chờ đợi. Chỉ còn thiếu một mình người.”

Tô Tiểu Tiểu vội vàng nói: “Mẫu hậu, vậy nô tì cũng nên đi ngay.”

Rồi sau đó, Tô Tiểu Tiểu vội vàng chạy theo sát thái hậu.

Trên đường đi, Tô Tiểu Tiểu vẫn còn nghi hoặc, tuyển tú nữ thì tuyển tú nữ, thế nhưng lại khiến thái hậu tự mình xuất động đến thỉnh nàng đi?

Vốn Tô Tiểu Tiểu vẫn là nghi hoặc không thôi.

Thế nhưng sau khi nàng tới nơi tuyển tú, mới đột nhiên phát hiện ra dụng ý của Thái hậu.

Tú nữ trong Trữ cung oanh oanh yến yến, đủ loại hương thơm quanh quẩn trong điện.

Các nàng đều ăn mặc thập phần diễm lệ, trang điểm cũng thập phần tinh xảo, rõ ràng là giữa mùa đông, vì để cho đáng người thanh mảnh, ăn mặc cũng thực sự ít, Tô Tiểu Tiểu cũng không khỏi nhìn mà thấy lạnh.

Nhưng mà, so sánh cùng với một đám mỹ nhân này, Tô Tiểu Tiểu liền là kém hơn một chút.

Do hôm nay xuất môn vội vàng, nàng căn bản không kịp tìm bộ xiêm y nào có khí chất tới chắn trụ những tú nữ này, nàng vốn cho rằng thái hậu nhiều nhất là cùng nàng tâm sự, chỉ gặp rồi đi, cho nên ăn mặc thực tùy ý, búi tóc cũng là tùy tiện mà vấn lên, hơn nữa trên búi tóc liền cài một cây Linh Lung bảo ngọc trầm.

Hơn nữa nàng sợ lạnh, choàng bên ngoài lại là áo lông cáo trắng như tuyết.

Vì thế, thoát nhìn, Tô Tiểu Tiểu có vẻ thập phần mập mạp.

Chậc...

Chậc chậc ...

Thái hậu này thật đúng là âm hiểm nha.

Nếu Thái hậu là phái người đi thúc giục nàng...

Tô Tiểu Tiểu chắc chắn sẽ không vội vã như vậy mà ra.

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu cũng không thể không nói một câu, này thái hậu vì để cho nàng mất mặt trước các tú nữ, thật sự chính là dùng hết tâm tư, thậm chí là tự mình tới Phụng Khôn cung đợi nàng đến một nén nhang.

Chắc chắc.

Lợi hại!

Thập phần lợi hại!

Bất quá thái hậu nhưng thật ra tính sai phong thái chủ nhân, một số khí chất cũng không phải dựa vào quần áo trang sức chấp vá lại là được.

Đoan Mộc Lang Hoàn tuy không phải dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng là dù gì cũng là thiên kim tiểu thư được thế gia bồi dưỡng, hơn nữa là làm hoàng hậu nhiều năm như vậy, khí thế chẳng hạn, chỉ cần một ánh mắt là có thể phát ra rồi.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu ưỡn ngực thẳng lưng, chậm rãi bước tới vị trí chủ tọa bên cạnh thái hậu rồi ngồi xuống.

230. Chương 230: Một Chồng Nhiều Vợ

Hoàng quý phi sớm đã tới.

Thần sắc của nàng có chút tiêu tụy, bất quá nhờ khuôn mặt trang điểm được tinh xảo cùng cách ăn mặc diễm lệ, gần như nhìn không ra. Vốn Hoàng quý phi hôm nay vẫn còn phải ở trong phòng suy nghĩ về lỗi lầm của mình, nhưng là thái hậu tới chỗ Thượng Quan Mặc cầu tình, vì vậy, Hoàng quý phi mới có thể tới đây.

Sau khi nàng thấy Tô Tiểu Tiểu tới, thần sắc cũng không còn kiêu căng như trước.

Nàng vốn là đứng dậy hướng thái hậu hành lễ, rồi sau đó cung kính đối với Tô Tiểu Tiểu cúi người.

“Hoàng hậu tỷ tỷ vạn phúc.”

Lời này vừa dứt, hơn mười vị tú nữ trong đại điện mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

A.

Là hoàng hậu.

Vì thế, tất cả mọi người sôi nổi hành lễ.

“Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Hoàng quý phi nương nương vạn phúc.”

Sau một tiếng “Đứng lên đi”, các vị tú nữ mới nhẹ nhàng đứng dậy, đều tự lặng lẽ đánh giá ba nữ nhân tôn quý nhất trong cung đang ngồi trên ghế chủ tọa.

Vị trí của ba người này, là các nàng suốt đời theo đuổi!

Chẳng qua...

Cách ăn mặc của Hoàng hậu sao lại mộc mạc như vậy?

Không phải nói là Hoàng hậu lúc này đang độc sủng lục cung sao?

Chẳng lẽ lại là đồn nhảm? ? ?

Chẳng qua suy đoán cũng chỉ là suy đoán, tất cả mọi người không ai dám đem ý nghĩ trong lòng mà đặt ở trên mặt.

Dù sao hoàng hậu là hoàng hậu, các nàng vẫn chỉ là tú nữ vô danh vô phận.

Cho nên, các nàng đều phi thường cung kính lễ độ.

Thái hậu nhìn các tú nữ bên dưới, thần sắc có chút phức tạp.

Hoàng quý phi cúi thấp đầu, tựa hồ vẫn còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ về lỗi lầm của mình.
Chỉ có Tô Tiểu Tiểu sắc mặt vui mừng.
Liếc bên trái xem này trầm ngư mỹ nhân, lại xem một chút cái kia lạc nhạn thiếu nữ. (Chim sa cá lặn a)
Chắc chắc.
Đều là quốc sắc thiên hương, đáng vẽ nghiêng nước nghiêng thành...
Cái gì cần có đều có.
Làm hoàng đế thật đúng là thích.
Nếu nàng có thể làm Nữ Đế, nàng cũng muốn làm một cái tuyển tú thật lớn. (vịt: thế nên chị mới ko đi làm hoàng đế a)
Đem mỹ nam cả nước quy tụ vào trong hậu cung của nàng.
Oa ha ha ha ha ha ha ha.
Đến lúc đó, mỗi ngày một cái mỹ nam.
Thật là sướng nha.
Đương nhiên...
Những cái này đều chỉ là Tô Tiểu Tiểu lúc đó ảo tưởng mà thôi.
Nếu quả thật như vậy, Tô Tiểu Tiểu đại khái cũng sẽ không nguyện ý.
Một người nam nhân đã đủ mệt rồi.
Còn nhiều như vậy...
Không chết vì mệt mới là lạ chứ.
Ai, tóm lại, Tô Tiểu Tiểu nàng không phải là nữ nhân có thể hưởng thụ cảnh một chồng nhiều vợ...

231. Chương 231: Có Dự Mưu Tuyển Tú

Sau đó một lúc, tuyển tú chính thức được bắt đầu.
Mà Tô Tiểu Tiểu thân là một thành viên trong ban giám khảo (kêu thế này cho nó hiện đại), thập phần may mắn được tận mắt thấy hiện trường tuyển tú mà người hiện đại không thể thấy được...
A, không.
Tuyển tú kiểu này kì thực có chút buồn cười.
Mở đầu là những tú nữ đứng ở trung tâm tự giới thiệu về bản thân, cùng với thân thế của mình.
Tô Tiểu Tiểu nghe xong, không khỏi cảm khái.
Chắc chắc.
Chắc chắc.
Chắc chắc nha.
Mấy chục nữ nhân này, nếu như là ở thời hiện đại, nhất định sẽ là siêu cấp được hâm mộ.
Không chỉ có diện mạo tốt, hơn nữa gia thế hùng hậu, lại giàu có nhất nhì...
Hơn nữa tính tình thoát nhin đều rất không tồi.
Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Tiểu không khỏi cảm khái một tiếng.
Nếu điều kiện tốt như vậy, tội gì sống chết đều muốn bám lấy cái tên hoa tâm hoàng đế Thượng Quan Mặc?

Dựa vào điều kiện của các nàng, muốn tìm một phu quân có thể làm bạn cả đời, thật sự một chút cũng không khó.

Ai ai ai.

Nàng cùng các nàng quả nhiên là có sự khác biệt của mấy ngàn năm!

Bất quá quên đi, nếu đây là lựa chọn của các nàng, nàng cũng không thể giúp được gì, một khi đã như vậy, nàng cũng chỉ an ổn giữ nguyên bốn phận của mình...

Đó là thay hoàng đế tuyển mỹ nhân vào cung.

Ngay khi tất cả các tú nữ đều đã tự giới thiệu bản thân và các ưu điểm, sở trường của mình xong, thái hậu bỗng nhiên nói.

“Ai gia cần hỏi mấy người các người một vấn đề.”

Các vị tú nữ đồng thanh nói: “Thái hậu nương nương thỉnh giảng.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

A? !

Còn muốn phỏng vấn? !

Thái hậu trầm ngâm trong chốc lát, sau khi liếc Tô Tiểu Tiểu một cái, mới lên tiếng: “Nếu có một ngày, ai gia cùng các người có tranh cãi, các người sẽ làm như thế nào?”

Tú nữ số một đáp: “Thái hậu nương nương đương nhiên là đúng.”

Thái hậu khoát tay.

Tú nữ số một bị loại.

Tú nữ số hai thấy thế, nàng đáp: “Nếu quả thật là thái hậu nương nương ngài sai lầm rồi, vậy thì nương nương người sai.”

Thái hậu nhíu mày.

“Nga? ! Ai gia sai?”

Tú nữ số hai mím môi, gật đầu.

Thái hậu tức giận.

“Lời nói của ai gia chính là ý chỉ.”

Vì thế...

Tú nữ thứ hai cũng bị loại.

Các tú nữ còn lại tâm đều hoảng sợ.

Lúc này tới phiên tú nữ số ba...

Ngay tại lúc tầm mắt mọi người đều dừng lại ở trên người tú nữ số ba thì tú nữ số ba hoa hoa lệ lệ té xỉu.

232. Chương 232: Biểu Muội Đến Đây?

Tô Tiểu Tiểu hắc tuyến.

Cần thiết phải khẩn trương như vậy sao...

Không phải chỉ là một vấn đề thôi sao? ? ?

Thái hậu thấy thế, mày nhăn lại.

“Người đâu, kéo ra ngoài.”

Vì thế, tú nữ số ba cũng hoa hoa lệ lệ không trúng tuyển.

Lúc này, các tú nữ còn lại đều phi thường khấn trương.

Thần sắc của Thái hậu có chút không vui.

Nàng hỏi: “Ai có thể trả lời cho ai gia vấn đề này?”

Nhóm tú nữ đưa mắt nhìn nhau.

Sợ đáp không vừa ý Thái hậu, liền sẽ không trúng tuyển.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, không khỏi cười nói: “Mẫu hậu cũng đừng nghiêm túc như vậy, ngài xem, đều dọa các nàng.”

Thái hậu liếc qua Tô Tiểu Tiểu.

“Hoàng hậu, người xem trong các tú nữ này, người có cảm giác thân thiết với người nào?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Cảm giác thân thiết?

Cái gì gọi là cảm giác thân thiết?

Thái hậu thấy Tô Tiểu Tiểu vẽ mặt nghi hoặc, cũng không để ý đến nàng.

Vừa vặn lúc này, có một tú nữ bỗng nhiên từ trong đội ngũ đi ra.

Nàng nhìn thẳng vào Thái hậu.

Nói: “Hồi bẩm thái hậu nương nương, nếu là nô tì cùng thái hậu nương nương phát sinh khắc khẩu, nếu như là nô tì đúng, nô tì tất nhiên không chịu nhận sai. Nhưng nếu là nương nương ngài đúng, nô tì nhất định sẽ thành tâm nhận sai.”

“Ngà?” Thái hậu nhú mày: “Lời nói của ai gia, người cũng dám chống lại?”

Tú nữ nói: “Thái hậu nương nương thân phận cao quý, nhưng là nô tì cho rằng đạo lý còn trân quý hơn. Ngay cả chuyện thường tình này mà Thái hậu nương nương cũng không xem vào mắt, vậy làm sao khiến kẻ dưới phục tùng?”

Lời này...

Thật đúng là to gan nha.

Ngay lúc mọi người nghĩ Thái hậu sẽ phát hỏa, đang định kéo nàng ra ngoài thì Thái hậu bỗng nhiên nở nụ cười.

“Hảo, hảo, hảo. Người tên là gì.”

Tú nữ kia nhẹ nhàng cười: “Nô tì tên Tô Thiển Thiển”

Tô Tiểu Tiểu phun ra.

Không phải trong lòng phun...

Mà là chân chính phun.

Tô Tiểu Tiểu đang lúc uống nước thì hoa hoa lệ lệ phun hớp trà ra.

Tô Thiển Thiển.

Phốc phốc phốc.

Chẳng phải là tên của biểu muội nàng?

Chẳng lẽ biểu muội của nàng cũng xuyên qua đến Trường Nhạc Vương triều này sao? ? ? ?

233. Chương 233: Hoàng Hậu, Cái Này Giao Cho Người

Biểu tình của Tô Tiểu Tiểu hết sức kinh ngạc.

Thái hậu khi nhìn thấy bộ dáng cùng nghe được ngữ khí nói chuyện của Tô Thiển Thiển cũng là vẻ mặt phức tạp, bất quá nếu nhìn kỹ, cũng vẫn có thể nhìn ra vài phần mừng thầm.

Lúc này, Hoàng quý phi vẫn luôn trầm mặc không nói cũng ngẩng đầu, nói: “Tô gia? Giang Nam đốc phủ Tô Nam chi nữ?”

Tô Thiển Thiển gật đầu: “Đúng vậy, nương nương.”

Hoàng quý phi lại cúi đầu, tiếp tục yên lặng không nói.

Thái hậu nháy mắt mấy cái, nói: “Tối đứng cạnh ai gia đi, tuyển tú tiếp tục.”

Lời này vừa nói ra, làm kinh ngạc toàn bộ các tú nữ đang thi tuyển.

A a a a a? ? ? ?

Đây là đãi ngộ kiểu gì? ? ? ?

Tô Tiểu Tiểu lúc này đã xác định Tô Thiển Thiển trước mắt không phải là biểu muội tại thời hiện đại Tô Thiển Thiển của nàng, chẳng qua là tên giống nhau mà thôi.

Chỉ là...

Thái hậu sẽ thích Tô Thiển Thiển nhưng thật ra là ngoài dự kiến của nàng.

Nàng vẫn cho rằng thái hậu sẽ thích một cái đoan trang tao nhã, gia thế trong sạch, dịu dàng động lòng người.

Mà Tô Thiển Thiển bất luận như thế nào, cũng đều không giống như là đoan trang tao nhã, dịu dàng động lòng người.

Nàng thậm chí còn cảm thấy được trên người Tô Thiển Thiển này có khí tức quá mức hoạt bát.

Theo như nàng vừa mới trả lời, xem ra Tô Thiển Thiển cùng với các tú nữ khác là bất đồng.

Nàng không có vâng vâng dạ dạ, cũng không đối với thái hậu khúm núm nịnh bợ, thực giữ vững tính cách của mình. Đó có thể thấy được là một người có chủ kiến.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu nhìn xem tướng mạo Tô Thiển Thiển.

Nàng phát hiện là một nữ nhân bộ dạng rất không tệ.

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Mẫu hậu quả nhiên thật tinh mắt.”

Thái hậu cũng cười nói: “Ai gia cảm thấy được Tô Thiển Thiển này quả thực không tệ, bất quá chỉ là còn kém một chút quy củ trong cung.”

Dừng, Thái hậu hí hí mắt, “Hoàng hậu, cái này giao cho người.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Cái gì?

Bảo nàng đi chỉ dạy Tô Thiển Thiển quy củ trong cung? ? ?

Thái hậu không phải ngu ngốc sao.

Chính nàng học còn không giỏi, còn muốn nàng dạy người khác.

Thái hậu vẫn như trước hí mắt cười, nàng vỗ vỗ tay Tô Thiển Thiển bên cạnh. “Thiển Thiển, người trước hết đi theo Hoàng hậu đi. Hoàng hậu trong lục cung là mẫu mực hơn cả.”

Cứ như vậy mà chụp mũ lên đầu nàng...

234. Chương 234: Bộ Hạ Giá Lâm

Tô Tiểu Tiểu muốn không đồng ý cũng khó.

“Nô tì nhất định sẽ tận tâm dạy nàng.”

Thái hậu lúc này mới vừa lòng gật gật đầu.

“Như thế, rất tốt.”

Tô Tiểu Tiểu đầu dễ dàng dự đoán được nguyên nhân thực sự khiến Thái hậu muốn nàng dạy Tô Thiển Thiển?

Thái hậu sở dĩ vội vã tuyển tú nữ như vậy, làm như thế chẳng qua chỉ là có thể đoạt đi sự chú ý cùng sủng ái của hoàng đế đối với Đao Mộc Lang Hoàn.

Hoàng đế thích Đao Mộc Lang Hoàn, chẳng phải là do nàng cùng các nữ nhân hậu cung tính khí khác biệt sao?

Một khi đã như vậy, nàng liền tuyển một nữ nhân cùng với tính khí của Đao Mộc Lang Hoàn không sai biệt lắm, nhưng so với Đao Mộc Lang Hoàn thì xinh đẹp hơn.

Chỉ cần Tô Thiển Thiển ở bên người Đao Mộc Lang Hoàn lâu, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng sẽ trở nên giống với Đao Mộc Lang Hoàn.

Hơn nữa Hoàng đế thường xuyên đi Phượng Khôn cung, Tô Thiển Thiển ở trong Phượng Khôn cung học quy củ cùng với Hoàng hậu, cơ hội tiếp xúc với Hoàng đế cũng càng nhiều. Vì thế, này quả thật là cơ hội nhất cử lưỡng tiện.

Mà Tô Thiển Thiển thật sự so với Đao Mộc Lang Hoàn hoàn hảo là dễ không chế hơn.

Thái hậu cùng Hoàng hậu trong lúc đó cứ thế nói chuyện, hoàn toàn xem nhẹ các tú nữ bên dưới.

Thẳng đến khi thái giám bên người nhắc nhở, Thái hậu mới đột nhiên nhớ tới còn có các tú nữ ở đây.

Bất quá mục đích của Thái hậu dĩ nhiên đã đạt được, vì thế phần sau cuộc tuyển tú, nàng cũng không có ý định hao tâm phí sức.

Nàng nói: “Ai gia cũng mệt mỏi rồi, Hoàng hậu người một lát nữa mang Thiển Thiển đi cho Hoàng đế nhìn xem.”

Dừng một chút, nàng quét mắt qua các tú nữ còn lại.

“Còn lại liền giao cho Hoàng hậu cùng Hoàng quý phi.”

Dứt lời, liền mang theo cung nữ cùng thái giám ly khai Trữ Tú cung.

Tô Tiểu Tiểu liếc Hoàng quý phi một cái, Hoàng quý phi cũng giương mắt nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Nàng nói: “Tùy ý Hoàng hậu tỷ tỷ ngài làm chủ.”

Tô Tiểu Tiểu cũng không có ý định cự tuyệt.

Nàng vội vàng liếc qua các tú nữ còn lại.

Nàng thầm nghĩ: dù sao Thái hậu đã chọn được người tốt nhất, các tú nữ còn lại có giữ lại hay không cũng thế.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu chuẩn bị nói.

Các người đều chạy lấy người đi.

Ngay lúc này, ngoài cung truyền tới một tiếng ——

“Bệ hạ giá lâm —— “

Lời này còn chưa dứt, các tú nữ còn lại trên mặt không khỏi vui mừng.

Hoàng đế đến đây.

Tô Tiểu Tiểu nhưng thật ra thì sưng sốt.

Hoàng đế này tới nơi này làm cái gì? ? ?

235. Chương 235: Lang Hoàn Không Cần Đa Lễ

Bất quá Tô Tiểu Tiểu đảo mắt nghĩ, cảm thấy không tồi, kỳ thật nàng cảm thấy mấy chuyện như tuyển tú này, một chút cũng không có gì hay.

Nàng vì sao phải ở trong này giúp hoàng đế tuyển nữ nhân cho hắc OOX...

Chuyện này một chút cũng không thú vị.

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy, Thượng Quan Mặc đã muốn vào đến nơi.

Mọi người sôi nổi cúi người hành lễ.

Tô Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, đang muốn hành lễ thì Thượng Quan Mặc một phen đỡ tay Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn không cần đa lễ.”

Dừng, Thượng Quan Mặc chau mày.

“Như thế nào mới sáng sớm lại chạy tới đây? Ngày hôm qua vừa mới trở về, hôm nay cũng không biết nghỉ ngơi thật tốt, nếu lỡ như ảnh hưởng tới thân mình, kia nên làm thế nào cho phải?”

Lời này ngữ khí quan tâm, mười phần rõ ràng.

Hoàng đế tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể bị mọi người ở đây nghe thấy.

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều đã rơi vào trên người Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên cảm thụ được.

Chặc chặc.

Bị nhiều nữ nhân như vậy nhìn chăm chú, cảm giác thật không phải là thông thường kém.

Tô Tiểu Tiểu nhún nhún mi.

Nàng nghĩ thầm.

Sớm như vậy, nàng đã bị thái hậu kéo tới đây, còn không phải bởi vì Thượng Quan Mặc?

Nếu không phải vì hắc, nàng cần phải dậy sớm như vậy sao?

Nàng nói: “Mẫu hậu sáng sớm liền kéo ta lại đây, vì bệ hạ ngài tuyển tú nữ.”

Lời này Thượng Quan Mặc vừa nghe, mới lưu ý tới phía dưới có một đám nữ nhân, các ăn mặc tràn đầy sức sống thanh xuân, bộ dạng cũng đều là trầm ngư lạc nhạn bế nguyệt tu hoa.

Chẳng qua, nữ nhân xinh đẹp Thượng Quan Mặc sớm đã thấy nhiều, hiện giờ các nữ nhân hoa nhường nguyệt thẹn chim sa cá lặn này, thật cũng không có gì đặc biệt.

Đối với Thượng Quan Mặc mà nói, xinh đẹp đã là một loại mệt mỏi.

Huống chi, hôm nay hắc bãi triều liền vội vàng đến Phượng Khôn cung, không nghĩ tới hoàng hậu thể nhưng lại đến Trữ Tú cung, hơn nữa còn là vì hắc tuyển tú nữ.

Nhìn thấy bộ dáng Tô Tiểu Tiểu không hề chú ý, Thượng Quan Mặc có chút khó chịu.

Hắn nghĩ Tô Tiểu Tiểu hẳn phải là thần tình tâm không cam lòng không nguyện.

Chứ không phải như bây giờ, bộ dạng giống như tuyết không để ý.

Này chỉ có thể nói lên, hiện tại hoàng hậu của hắn còn không có đối với hắn động tâm, nếu không, như thế nào lại bày ra một bộ dáng không đến nơi đến chốn đây?

236. Chương 236: Hoàng Hậu Độc Sủng Lục Cung

“Nga?” Thượng Quan Mặc nhíu mày.

“Tuyển ai?”

Tô Tiểu Tiểu liền tranh thủ đẩy Tô Thiển Thiển ra đứng trước mình, “Đây là mẫu hậu vì bệ hạ mà tuyển.”

Thượng Quan Mặc liếc mắt quét qua Tô Thiển Thiển một cái.

Chỉ là liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt lại lần nữa rơi xuống trên người Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn thích tú nữ nào?”

Ách...

Tô Tiểu Tiểu giật mình.

Nàng kỳ thật người nào cũng thích.

Chẳng qua là đây là hoàng đế tuyển tú nữ, tại sao lại phải hỏi nàng thích người nào!

Thật sự là không hiểu ra sao cả nha nha nha.

Thấy Tô Tiểu Tiểu ngẩn người, Thượng Quan Mặc trong mắt mang theo vài tia tiếu ý.

“Lang Hoàn thích người nào, trẫm liền thích người đó. Chỉ cần là Lang Hoàn thích, đó chính là trẫm thích.”

Lời này vừa nói ra, các tú nữ phía dưới hận không thể há to mồm, đối với Tô Tiểu Tiểu nói.

“Hoàng hậu nương nương, yêu thích ta đi yêu thích ta đi.”

Tô Tiểu Tiểu lại càng ngây ngẩn cả người.

Ông trời a, Thượng Quan Mặc này rốt cuộc đang diễn trò gì nha.

Cái gì gọi là nàng thích chính là hắn thích?

Tô Tiểu Tiểu tức giận nói: “Đây là tuyển phi tử cho người, không phải cho ta.”

Lời nói này chính là một chút lễ phép đều không có.

Tú nữ phía dưới cùng hít một hơi.

Trời ạ.

Hoàng hậu cũng quá lớn mật đi.

Dám nói chuyện với bệ hạ như vậy.

Cái này cũng hơi thái quá đi.

Thượng Quan Mặc nghe được Tô Tiểu Tiểu nói như vậy, cũng không tức giận, hắn cười híp mắt nói: “Trẫm biết. Trẫm thích Hoàng hậu, cho nên Hoàng hậu thích tự nhiên cũng chính là trẫm thích.”

Lời này vừa ra, thân mình Hoàng quý phi nhất thời run lên.

Các tú nữ phía dưới cũng đều hít một hơi.

Nha nha nha nha!

Xem ra tin đồn hoàng hậu được sủng ái nhất lục cung này quả nhiên không phải là giả.

Lại xem, hoàng đế bệ hạ đối với hoàng hậu nương nương thật tốt nha.

Ánh mắt kia...

Động tác kia...

Vẻ mặt kia...

Chính là nói lên Hoàng đế chỉ thích một mình Hoàng hậu thôi...

Ai ai ai.

Các nàng còn tranh sủng cái gì nữa...

Tô Tiểu Tiểu thật sự không ngờ Thượng Quan Mặc sẽ làm trò như vậy, trước mặt các nữ nhân này nói những lời buồn nôn đó...

Nàng cảm thấy được tương lai của mình trở nên khó sống...

237. Chương 237: Tô Mỹ Nhân

Nàng tùy ý lướt qua các tú nữ bên dưới, cuối cùng vẫn là đưa ánh mắt đặt trên người Tô Thiển Thiển.

Nếu Thái hậu thích nàng, lại vừa hay cùng với biểu muội nàng trùng tên.

Nàng liền thuận theo thiên ý đi...

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu hướng Thượng Quan Mặc nói: “Ngô, vậy thì đây đi.”

Thượng Quan Mặc lại liếc Tô Thiển Thiển.

Kì thực hẳn có chút tức giận thái độ của Tô Tiểu Tiểu.

Nhưng là vừa mới rồi hẳn đã nói như vậy, vì cái gọi là quân vô hí ngôn, hẳn chỉ trầm sắc mặt, nói: “Người tên là gì.”

Tô Thiển Thiển nhướn mày, hỏi đáp: “Ta gọi Tô Thiển Thiển.”

Lúc này, Hoàng quý phi vốn luôn trầm mặc không nói bỗng nhiên lên tiếng: “Bệ hạ, mẫu hậu nói để cho Hoàng hậu tỷ tỷ trước hảo hảo dạy Tô Thiển Thiển lễ nghi trong cung.”

Thượng Quan Mặc vừa nghe, sắc mặt không khỏi hòa hoãn một chút.

Hẳn liếc Hoàng quý phi, nói: “Hoàng quý phi mấy ngày nay, khổ cực.”

Hoàng quý phi thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Nàng nói: “Nô tì không khổ, đây chỉ là nô tì lẽ ra nên như thế. Là nô tì không tốt, không nên cãi nhau với hoàng hậu tỷ tỷ.”

Thượng Quan Mặc thần nhiên gật gật đầu.

Tô Tiểu Tiểu không nói.

Tô Thiển Thiển ánh mắt lom lom nhìn xem hoàng hậu.

Lúc này, Thượng Quan Mặc nói: “Nếu là mẫu hậu muốn hoàng hậu dạy, vậy Tô Thiển Thiển người liền tạm phong làm mỹ nhân, để cho hoàng hậu dạy dỗ trước đi.”

Tô Thiển Thiển cúi người gật đầu: “Vâng, bệ hạ.”

Hoạt động tuyển tú...

Đến đây chấm dứt.

Trong số tám mươi bảy vị tú nữ ở đó, tuyển ra Tô Thiển Thiển. (thỏ: 87 người liền. Hic từ đầu mình tưởng hơn chục người Ồ__Ồ) (vịt: ước mơ của ta là được làm hoàng đế giống Mặc ca a. 87 người đẹp vây quanh, sướng hơn tiên a ^^*)

Hơn nữa hiện giờ vẫn là trực tiếp do hoàng hậu quản...

Tuyển tú đợt này, nói đến cùng vẫn là còn có chút quỹ dị.

Bất quá như thế nào cũng tốt, Tô Tiểu Tiểu quay về Phượng Khôn cung vẫn là mang theo Tô Thiển Thiển.

*****Thiển Thiển cùng Tiểu Tiểu đường ranh giới*****

Sau khi trở lại Phượng Khôn cung, mọi người tỏ vẻ đối với Tô mỹ nhân này mang thật nhiều địch ý.

Đặc biệt là Tổ Vân cùng Ế Vân.

Các nàng thập phần không thích Tô mỹ nhân.

Các nàng cảm thấy được Tô mỹ nhân là muốn đến cùng chủ tử các nàng tranh sủng.

Bất quá, Tô Tiểu Tiểu trái lại rất thích Tô Thiển Thiển.

Nàng cảm thấy được Tô Thiển Thiển này là bất đồng, không giống với mọi người trong cung.

238. Chương 238: Không Phải Tô Thiển Thiển

Dùng khí trên người Tô Thiển Thiển thực hấp dẫn Tô Tiểu Tiểu.

Nàng cảm giác ngôn hành cử chỉ của Tô Thiển Thiển đều rất thú vị, lại còn rất hoạt bát.

Bởi vì trong cung sinh buồn chán, không đến mấy ngày, Tô Tiểu Tiểu liền thích Tô Thiển Thiển.

Tô Thiển Thiển cũng hiểu được Tô Tiểu Tiểu vô cùng thú vị.

Hai người người xướng kẻ họa, chỉ cảm giác hận là đã gặp nhau quá muộn.

Sau đó không lâu, hai người đã như hình với bóng.

Mà lúc này, Tô Tiểu Tiểu cũng được biết một việc.

Nguyên lai Tô Thiển Thiển không phải là Tô Thiển Thiển thật.

Tô Thiển Thiển thật sự khi ở trên đường từ Giang Nam đi lên kinh thành thì đã sớm lấy chồng và bỏ trốn.

Mà nàng gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, liền đóng giả làm Tô Thiển Thiển, thay thế nàng lên kinh tuyển tú.

Nàng vốn nghĩ đến lấy tư chất của mình, là không thể nào nhận được thánh sủng.

Nàng nghĩ đến sẽ không trúng cử, nhưng là không nghĩ tới sẽ bị thái hậu nhìn trúng.

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, hết sức kinh ngạc.

Nàng hỏi: “Thiển Thiển, vậy tên gọi của ngươi là gì?”

Tô Thiển Thiển có chút ngượng ngùng, nàng nói: “Ta vốn là cô nhi, chính là ta từng chịu ân tình của Tô tiểu thư, mới có thể thay nàng tiến cung. Từ nhỏ, người khác đều gọi ta là Thạch Đầu.”

Trong lòng Tô Tiểu Tiểu nhất thời hơn vài phần thương tiếc.

“Ngươi thích cái tên Tô Thiển Thiển này sao?”

Nàng suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Nói thực ra, ta cũng không thích. Dù sao đây là tên của Tô tiểu thư.”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Nếu không, ta lấy cho người một cái tên được không?”

Nàng lắc đầu: “Từ trước đến nay ta đều gọi là Thạch Đầu, gọi mãi cũng thành quen rồi, quên đi. Mà hiện giờ đang ở trong cung, vẫn là kêu Tô Thiển Thiển thì tốt hơn. Ta không muốn liên lụy đến cả nhà ân công. Hơn nữa, vào cung, cũng cũng không sao, có cơ hội ta sẽ ra ngoài.”

Tô Tiểu Tiểu hí mắt.

“Người không thích hoàng cung?”

Tô Thiển Thiển gật đầu.

“Một chút cũng không thích.”

Trong mắt Tô Thiển Thiển bỗng nhiên sản sinh ra một chút khát khao.

“Cuộc sống mà ta thích nhất là có thể ở bên ngoài mở một nhà tửu lâu, sau đó im lặng làm bà chủ, mỗi ngày nhìn thấy người đến người đi, thật là có bao nhiêu hạnh phúc nha.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, ánh mắt nhất thời sáng ngời.

Nàng cầm tay Tô Thiển Thiển, nói: “Cuộc sống ta thích nhất cũng là ở bên ngoài mở một gian cửa hàng, sau đó làm bà chủ, cùng với người mình thích vui vẻ trải qua mỗi ngày.”

239. Chương 239: Hợp Tác

Vừa nghe xong, ánh mắt Tô Thiển Thiển cũng sáng lên.

Hai người thậm chí có lý tưởng giống nhau!

Qua một hồi lâu, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên lôi kéo Tô Thiển Thiển đi tới một địa phương yên lặng, nàng thấy chung quanh đều là im ắng, sau đó mới cùng Tô Thiển Thiển nói: “Thiển Thiển, ta ở bên ngoài có một cửa tiệm.”

Tô Thiển Thiển sững sốt, sau đó thần tình vui vẻ.

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Cửa hàng này chỉ có một mình ta biết, ta là chuẩn bị dùng để bán các sản phẩm chăm sóc da, cũng chính là ...” Tô Tiểu Tiểu ánh mắt xoay chuyển: “Cũng chính là những thứ giống như son bột nước gì đó.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu lại nói: “Thiển Thiển, ta có một biện pháp có thể giúp người rời đi hoàng cung. Sau khi người rời đi hoàng cung, người có thể thay ta thu xếp các thủ tục của cửa hàng đó. Ta cùng với người chia bấy ba là được, chờ sau khi người kiếm được bạc, người cũng có thể tự mình đi mở một nhà tửu lâu.”

Tô Tiểu Tiểu nghĩ tới.

Nàng tốn nhiều bạc như vậy mua gian cửa hàng, không có khả năng không cần.

Mà hiện giờ nàng căn bản không có biện pháp xuất cung.

Nhưng là nàng có thể trợ giúp Tô Thiển Thiển rời đi hoàng cung.

Nếu Tô Thiển Thiển là cô nhi, kia nàng chính là không có chỗ để đi.

Nếu không có chỗ để đi, vậy không bằng thay nàng xử lý cửa hàng.

Tô Thiển Thiển chỉ cảm thấy trước mắt tỏa sáng (vịt: thực chất là phong hồi lộ chuyển, ta chả biết dịch thế nào nhưng đại loại là Tô Thiển Thiển các giác là khá là hấp dẫn vui vẻ nên ta edit thế. Nàng nào biết chính xác có thể bảo ta nha), thanh âm của nàng có chút không dám tin.

“Thật sự có thể tự mình mở một nhà tửu lâu?”

Tô Tiểu Tiểu cười gật đầu.

“Nếu chúng ta xử lý cửa hàng thật tốt thì, chuyện đó là chuyện hoàn toàn có thể.”

Tô Thiển Thiển bỗng nhiên mím môi.

“Không được.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Không được?

Cái gì không được? !

Tô Thiển Thiển tiếp tục nói: “Nương nương giúp ta thoát đi hoàng cung, cũng đã là ân nhân của ta. Ta giúp người xử lý cửa hàng cũng là chuyện đương nhiên. Như thế nào còn có thể chia tiền đây?”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Không có việc gì.”

Tô Thiển Thiển kiên trì: “Nếu không, người coi như cho ta tiền công đi. Nếu chia như người nói, ta thật sự không làm được.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cũng không cự tuyệt.

Từ những lời đối thoại này, có thể thấy được Tô Thiển Thiển là một người thành thật không tham tiền.

Nàng rất hài lòng.

240. Chương 240: Trợ Giúp Tô Thiển Thiển Xuất Cung

Một đêm, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên gọi Tổ Vân cùng Ế Vân.

Tổ Vân cùng Ế Vân có chút kinh hãi, cũng có chút sợ hãi.

Tựa hồ sau khi từ Đoan Mộc phủ trở về, nương nương cũng rất ít cùng các nàng nói chuyện, cả ngày đều cùng Tô mỹ nhân kia như hình với bóng, nói chuyện như tỷ muội, khiến cho các nàng khó chịu cực kỳ.

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là tâm tư của đôi song sinh tỷ muội này, hai người bọn họ đối với Tô Thiển Thiển chán ghét, là rất rõ ràng.

Chẳng qua, đêm nay Tô Tiểu Tiểu nếu muốn an toàn đưa Tô Thiển Thiển xuất cung, nhất định phải lợi dụng chán ghét của các nàng đối với Tô Thiển Thiển.

Tô Tiểu Tiểu trầm ngâm chốc lát, sau đó ho khan vài tiếng, mới lên tiếng: “Tổ Vân, Ế Vân, lúc trước Thái hậu yêu cầu Bồn cung dạy Tô mỹ nhân. Nhiệm vụ này, bồn cung không thích chút nào. Nhưng ngại Thái hậu đành phải đáp ứng. Trước đó vài ngày, Bồn cung cùng Tô mỹ nhân có chút giao tình, Bồn cung mới ra được Tô mỹ nhân cũng không quyến luyến cung đình.”

Dừng lại, nàng nhìn nhìn Tổ Vân cùng Ế Vân.

“Tô mỹ nhân vóc người so với Bồn cung đẹp hơn, nếu là ở trong cung lâu dài, tất nhiên sẽ đoạt đi sủng ái của bệ hạ đối với bồn cung. Hơn nữa Thái hậu lại thích nàng như thế, cho nên ...”

Tô Tiểu Tiểu kéo dài âm điệu.

Tổ Vân cùng Ế Vân khấn trương lên, hai ánh mắt đều mở to thật to, e sợ cho nghe thiếu cái gì.

“Các người đêm nay đem Tô mỹ nhân mang ra cung đi.”

“A? !”

Tổ Vân cùng Ế Vân nhất thời tròng lộn hai mắt.

Cái gì?

Mang ra cung? ! ! ! !

Này ...

Mang phi tử của hoàng đế xuất cung, này rất thái quá đi ...

Nhưng là...

Nếu như Tô mỹ nhân ly khai hoàng cung, nường nường cũng sẽ không bị uy hiếp thất sủng.

Tổ Vân cùng Ế Vân thực rối rắm.

Tô Tiểu Tiểu mỉm cười nhìn các nàng.

“Ta biết các ngươi không thích nàng, ta cũng không thích nàng. Ta nghe ngóng, ngày hôm nay phòng thủ cũng không nghiêm, lấy võ công của các ngươi, muốn dẫn cá một người xuất cung là một chuyện thực dễ dàng. Chỉ cần Tô mỹ nhân đi rồi, chúng ta có thể nhất lao vĩnh dật.” (nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)

Tổ Vân thực do dự.

Nàng nói: “Nhưng là, nường nường, Tô mỹ nhân là Thái hậu nường nường tự mình khâm điểm, nếu không thấy, Thái hậu nường nường nhất định sẽ hoài nghi nường nường ngài.”

Ế Vân cũng nói tiếp: “Đúng nha, nường nường. Việc này cần nghĩ cho kỹ rồi hãy làm.”

241. Chương 241: Gió Đông Nam

Tô Tiểu Tiểu cũng nói: “Thái hậu bên kia không cần lo lắng. Tô mỹ nhân không phải ở tại trong Thiên điện Phượng Khôn cung chúng ta sao? Chờ sau khi Ế Vân đưa Tô mỹ nhân, Tổ Vân người vào địa lao tìm một xác chết nữ nhân, rồi sau đó mặc vào quần áo của Tô mỹ nhân, cuối cùng ở Thiên điện phóng tràng đại hỏa. Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ nghĩ Tô mỹ nhân đã chết.”

Tổ Vân cùng Ế Vân vừa nghe, cũng hiểu được biện pháp này có thể làm được.

Cuối cùng các nàng quyết định làm.

Vì an nguy của nường nường, vì địa vị của nường nường, vì vinh sủng của Đoan Mộc Gia, các nàng liều mạng.

***** đại hỏa nha đại hỏa đường ranh giới *****

Tô Thiển Thiển thay đổi một thân quần áo sẫm màu, Tô Tiểu Tiểu đưa cho nàng một chút bạc.

Tô Tiểu Tiểu dặn dò: “Thiển Thiển, ta ở bên ngoài tên là Tô Tiểu Tiểu, cửa hàng của ta ở trong ngõ Yên Liễu, bên cạnh có gian cửa hàng bán tơ lụa, ông chủ tên là Vân Thư, nếu ngươi gặp khó khăn có thể hướng hắn cầu cứu. Ngươi liền nói với hắn, ngươi là muội muội của ta, hắn sẽ trợ giúp ngươi. Sau khi ngươi đến đó, trước tiên nghỉ ngơi một chút, không cần cái gì cả. Ta sẽ tìm tìm cơ hội đi ra ngoài.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Ngươi còn nhớ rõ lúc trước ta đã dạy ngươi làm sắc vi lộ không?”

Tô Thiển Thiển nhướn mày cười nói: “Đương nhiên nhớ rõ.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Nguyên liệu làm sắc vi lộ đều tìm rất dễ, sau khi ngươi rời khỏi đây, ngươi có thể tìm kiếm một ít để làm. Sau đó chia ra một số bình, rồi đưa cho Vân Thư ở cửa hàng bên cạnh, để khi hắn bán được tơ lụa sẽ đưa cho khách nhân một bình sắc vi lộ. Nhớ rõ, không cần phải làm nhiều lắm, không thể lớn hơn năm mươi bình. Cửa hàng chúng ta tạm thời vẫn chưa thể mở, trước tiên ngươi đi đến

cửa hàng chuyên làm bảng hiệu, có thể bảo Vân Thư hỗ trợ giúp người làm một cái bảng hiệu, lấy tên là Mỹ nhân điểm.”

Tô Thiển Thiển nghe được hai chữ “Chúng ta” thì trong lòng hết sức kích động.

Nàng cuống quýt gật đầu: “Ừ, ta nhất định sẽ nỗ lực.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Vây là tốt rồi, Thiển Thiển cố lên. Ta sớm hay muộn cũng sẽ rời đi hoàng cung.”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi mang Tô Thiển Thiển hoàn toàn rời đi, Tô Tiểu Tiểu đã muốn nằm ở trong tấm cung Phượng Khôn cung ngủ.

Nàng tính toán qua, lửa cháy ở Thiên điện đốt không đến bên này.

242. Chương 242: Đại Hỏa

Đêm nay gió thổi chính là phía đông nam, mà tấm cung của nàng vừa vặn nằm ở vị trí ngược gió.

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu thực yên tâm.

Lửa này dù đốt thế nào cũng đốt không đến tấm cung của nàng.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu rất nhanh ngủ thật sự ngọt ngào.

Trong mộng, nàng thấy được Tô Thiển Thiển cùng nàng đang cầm một đồng lớn kim tử (vàng ý các nàng. Ta thấy để kim tử hay hơn a), đứng ở trước cửa Mỹ nhân điểm, cười ha ha.

Cười đến thập phần sung sướng.

Nhưng là đêm đó Tô Tiểu Tiểu vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, gió cũng là sẽ đổi chiều ...

Lại còn đúng lúc thổi hướng đến vị trí tấm cung của Tô Tiểu Tiểu.

Khi đại hỏa cháy đến tấm cung của Tô Tiểu Tiểu thì Tô Tiểu Tiểu vẫn còn đang đắm chìm trong mộng đẹp, nàng hoàn toàn không biết bên ngoài thời tiết thay đổi.

Thượng Quan Mặc nghe được tin tức Phượng Khôn cung cháy thì gấp đến độ ngay cả giày cũng không kịp đi, liền chạy vội tới.

Nhóm cung nhân đều đang liều mạng giáp lửa.

Thượng Quan Mặc nhìn thấy cung nhân không ngừng chạy ra từ trong Phượng Khôn cung, mà càng ngày càng nhứ chặt.

Hoàng hậu đâu?

Lang Hoàn đâu?

Hắn nổi giận: “Mau vào cứu Hoàng hậu ra.”

Lửa cháy thật sự lớn.

Nhóm cung nhân đưa mắt nhìn nhau.

Người nào không biết đi vào, chắc hẳn là phải chết không thể nghi ngờ nha...

Vì thế, đều không có người đi vào.

Thượng Quan Mặc giận dữ.

“Nếu không cứu được Hoàng hậu ra, tất cả các người sẽ chôn cùng Hoàng hậu.”

Được rồi, lời này vừa ra, rõ ràng mang theo sự đe dọa vô cùng lớn.

Lục tục lại có cung nhân vọt đi vào.

Lúc này, từ trong Phượng Khôn cung chạy ra hai người.

Đúng là Tổ Vân cùng Ế Vân.

Thượng Quan Mặc vừa thấy, nhất thời nắm chặt hai người các nàng.

“Hoàng hậu đâu?”

Tổ Vân cùng Ế Vân khuôn mặt tái nhợt.

“Trong ... Bên trong ...”

Sắc mặt Thượng Quan Mặc trầm xuống.

“Chủ tử ở bên trong, làm nô tài lại vẫn dám ra đây! Mau vào cứu Hoàng hậu ra cho trẫm.”

Vừa mới dứt lời, Thượng Quan Mặc lại nhíu chặt mày.

Bỗng nhiên, hắn làm ra một chuyện mà tất cả mọi người đều không thể tin được.

Hắn túm lấy thùng nước bên người một cung nhân, sau đó đem nước trong thùng giội hết lên người mình, rồi sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt nhanh đi vào!

Toàn bộ người ở chỗ này đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhưng rất nhanh lại nhạy mất phản ứng lại đây, sắc mặt nhất tề trở nên tái nhợt.

243. Chương 243: Sinh Mệnh Gặp Nguy Hiểm

A a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a!

Trời ơi trời ơi trời ơi!

Hoàng đế thế nhưng vọt vào trong đồng lửa!

“Mau mau mau! Cứu bệ hạ! ! ! !”

“Mau, mang nước lại! ! ! !”

“Mau, tập hợp Ngự Lâm quân!”

“Mau, đi thông tri Thái Hậu nương nương! ! ! !”

“Mau mau mau! ! Nếu là bệ hạ xảy ra chuyện, tất cả mọi người đừng nghĩ sống! ! ! ! !”

Tràng diện nhạy mất trở nên hỗn độn ...

***** Tô Tiểu Tiểu ngủ trong đích đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu tuy rằng đắm chìm ở trong mộng đẹp ...

Nhưng là mộng đẹp thì mộng đẹp ...

Nàng vẫn bị sắc khói đến tỉnh.

Nàng nhăn nhíu đầu mi ...

Sau đó nàng đã phát hiện một sự thật khủng bố! ! ! !

Cháy! ! !

Hơn nữa nàng còn là ở giữa đại hỏa.
Chẳng qua còn không có hoàn toàn đốt tới chỗ nàng mà thôi.
Tô Tiểu Tiểu ho khan vài tiếng, gần như ho ra nước mắt.
Nàng nhìn thấy bên ngoài đầy trời đại hỏa.
Lâm vào một loại khủng hoảng.
Một loại khủng hoảng khi mà sinh mạng mình đang gặp nguy hiểm.
Nàng thậm chí nghĩ đến, chính mình có thể hay không ngay sau đó liền chôn vùi ở trong đại hỏa.
Sau đó cháy sạch ngay cả xương cốt cũng không còn.
Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ cắn môi dưới.
Chung quanh đại hỏa đã muốn chậm rãi càng ngày càng gần nàng.
Tô Tiểu Tiểu cảm giác mình đã làm một quyết định sai lầm.
Nàng không nên sơ ý như vậy tùy ý cho lửa cháy.
Người tính không bằng trời tính.
Lời này, quả nhiên không giả.
Tô Tiểu Tiểu không muốn chết.
Nàng còn muốn thấy A Bạch nhiều hơn chút nữa.
Nàng còn muốn ở cùng một chỗ với A Bạch, ngọt ngào mật mật thành thân, sau đó sinh một đại đội oa nhi.
Nàng còn muốn giữ lại sinh mệnh, cùng A Bạch đi khắp toàn bộ sơn sơn thủy thủy...
Xem toàn bộ cảnh sắc xinh đẹp.
Nàng muốn sống sót! !
Nàng phải sống! !
Chỉ cần nàng có thể còn sống, nàng cái gì cũng có thể không cần!
Tại thời khắc này, Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy.
Chính là ...
Tựa hồ trên trời không có nghe được thỉnh cầu của Tô Tiểu Tiểu.
Tô Tiểu Tiểu chứng kiến đại hỏa không ngừng hướng chính mình tiến lên.
Mà nàng lao ra là chết, ở tại chỗ này cũng là chết.

244. Chương 244: Lang Hoàn Đùng Sợ, Trầm Đến Đây

Đi ngang cũng chết!
Đi dọc cũng chết!
Như thế nào cũng chết!
Tô Tiểu Tiểu khóc lên.
Nàng cuộn tròn thành một đoàn, khóc đến thực thương tâm.

“Ta muốn sống sót, ta muốn về nhà, ta muốn ba ba mẹ mẹ ...”

Nàng thật hoài niệm hiện đại.

Nàng thật hoài niệm phụ thân mẫu thân.

Nàng thật hoài niệm gia đình mình ở hiện đại.

Nàng thật hoài niệm Trần Tu Ngôn luôn cùng nàng tranh cãi.

Nàng không muốn chết.

Nàng còn có tuổi thanh xuân.

Nàng còn không có cùng người mình yêu tương thủ tương tri (vịt: đại loại giống như là chấp tử tay cùng tử giai lão thì phải. ta đoán thế a), nàng còn muốn sinh một đại đội oa nhi.

Vì cái gì ông trời sớm như vậy khiến nàng chết! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Nàng không cần chết! ! ! ! ! ! ! !

Nàng không cần chết!

Tô Tiểu Tiểu thử cố gắng đứng lên.

Chính là mới vừa giật giật thân mình, khói đặc liền càng ngày càng nhiều.

Tô Tiểu Tiểu cảm giác lửa nóng rực.

Nhiệt độ kia, tựa hồ như đang nướng thân thể của nàng.

Lửa cháy, phô thiên cái địa. (ùn ùn kéo đến. Nhưng ta thấy dễ hán viết hay hơn)

Khói đặc, cũng là phô thiên cái địa.

Tô Tiểu Tiểu tuyệt vọng cũng là phô thiên cái địa.

Ngay tại lúc Tô Tiểu Tiểu gần như ngất đi thì Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nghe được một âm thanh kêu gọi mỏng manh.

“Lang Hoàn!”

Một tiếng này tuy rằng rất nhỏ, nhưng là Tô Tiểu Tiểu cũng nghe được thập phần rõ ràng.

Nàng nhất thời vui vẻ.

Sau đó, bất kể là ai, chỉ cần là tới cứu nàng, đều là ân nhân cứu mạng của nàng.

Nàng nhin cảm giác muốn sắc vì khói đặc, cố gắng hét lên, đáng tiếc phát ra cũng chỉ là thanh âm yếu ớt.

Nàng hô nói: “Ta ở trong này.”

Thượng Quan Mặc vui vẻ, hán cũng không chú ý cái gì, cứ như vậy trực tiếp tiến vào.

Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy Thượng Quan Mặc liền lĩnh vượt qua đám lửa đến bên cạnh mình thì bỗng nhiên thực cảm động.

Trong lòng của nàng tựa hồ có cái gì ở chậm rãi mở ra.

Ánh mắt của nàng có chút ướt át.

Lúc này, Thượng Quan Mặc đã muốn vọt tới bên người Tô Tiểu Tiểu.

Đầy trời ánh lửa, Thượng Quan Mặc chứng kiến Tô Tiểu Tiểu hai mắt hàm chứa nước mắt, có vẻ diễm đạm đáng yêu.

Trong lòng của hán bỗng nhiên trở nên nhũn ra.

Hán khom người, bế Tô Tiểu Tiểu đang cuộn tròn ở trong góc lên.

Hắn ôn nhu dỗ dành nàng: “Lang Hoàn đừng sợ, trầm đến đây.”

Tô Tiểu Tiểu hút hút cái mũi.

Nàng nhẹ nhàng mà nói: “Àn.”

245. Chương 245: Một Hồi Đại Hỏa, Không Còn Cái Gì

Từ sau đêm đó, chuyện Hoàng đế không để an nguy của bản thân một mình một người xông vào trong biển lửa cứu ra Hoàng hậu ở trong cung truyền bá N phiên bản khác nhau.

Có người nói.

Một đêm kia, ánh lửa ngập trời, nhưng là Hoàng đế bệ hạ dũng cảm xâm nhập, chỉ vì cứu ra nữ nhân mà mình yêu thương.

Cũng có người nói.

Hoàng đế yêu Hoàng hậu, Hoàng hậu yêu hoàng đế, cho nên cảm động lên trời, vì thế, mới phát sinh kỳ tích như vậy.

Cũng có người nói.

Kỳ thật Hoàng đế muốn cứu chính là Tô mỹ nhân, nhưng là bất đắc dĩ sau khi tiến vào, không thấy được Tô mỹ nhân, mới thuận tay cứu Hoàng hậu. Kỳ thật, nữ nhân mà Hoàng đế yêu là Tô mỹ nhân!

Nhưng là vô luận các phiên bản có lưu truyền như thế nào, nói như thế nào đều được, nhưng chuyện Hoàng đế cứu Hoàng hậu, là sự thật.

Hoàng đế bế Hoàng hậu lao ra biển lửa cũng là sự thật.

Hoàng đế đối Hoàng hậu tất cả sủng ái lại càng là sự thật trong sự thật.

Thời điểm Thái Hậu biết chuyện này, vốn là sợ tới mức ngay cả sắc mặt đều trở nên trắng bạch, rồi sau đó là trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

Chờ Thái Hậu tỉnh lại thì biết được Hoàng đế đã muốn từ trong biển lửa cứu ra Hoàng hậu thì thần sắc Thái Hậu bỗng nhiên trở nên phức tạp.

Một đám phi tần trong cung cũng nhất thời hâm mộ không thôi.

Nữ nhân có thể được Hoàng đế phấn đấu quên mình như thế, là bao nhiêu hạnh phúc.

Sau đó, tất nhiên là ân sủng không ngừng.

Hơn nữa Đoan Mộc Lang Hoàn vốn là thân phận Hoàng hậu, chỉ sợ chậm trễ một chút liền dung không được này đó phi tử các nàng.

Chính là bất kể như thế nào.

Mấy thứ này, Tô Tiểu Tiểu đều không biết.

Nàng chỉ biết sau khi mình nhìn đến Thượng Quan Mặc, liền hoàn toàn thả tâm mà hôn mê bất tỉnh.

Mà sau khi nàng tỉnh lại, nàng mở mắt ra thì nhìn qua người đầu tiên, không hề nghi ngờ, không phải Tổ Vân, cũng không phải Ế Vân.

Là Thượng Quan Mặc.

Phượng Khôn cung của nàng cháy.

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu ý thức được sự thật này.

Nàng đột nhiên nhớ tới bên trong Phượng Khôn cung, có những thứ mà mình coi trọng.

Có rất nhiều rất nhiều thứ mà nàng luyện tiếu.

Ví dụ, Linh Lung Bảo Ngọc thậm được xem như A Bạch đưa cho nàng.

Còn có rất nhiều nguyên liệu để nàng chế tạo ra các mỹ phẩm chăm sóc da.

Còn có căn phòng nhỏ trong Phượng Khôn cung mà mọi người cho rằng là thần bí mà nàng mất rất nhiều ngày mới có thể tạo thành.

Một hồi đại hỏa, không còn cái gì.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy thiên nhiên thật cường đại.

246. Chương 246: Thiên Kinh Địa Nghĩa

Tô Tiểu Tiểu một trận thôn thức.

Mà lúc này, Thượng Quan Mặc thấy Tô Tiểu Tiểu tỉnh, trong mắt là thần sắc mừng rỡ.

Hắn cuống quýt cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn, nàng có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tô Tiểu Tiểu trừ bỏ cảm thấy được đầu có chút nặng nề, cũng không có gì không ổn.

Nàng nhìn Thượng Quan Mặc, nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu.

Dừng lại, nàng bỗng nhiên ngẩn khóe môi, cười nói: “Cảm ơn người.”

Thượng Quan Mặc sửng sốt, thần sắc của hắn trở nên cổ quái.

Hắn nhíu mi nói: “Nàng là Hoàng hậu của trăm, trăm cứu nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vì sao phải nói cảm ơn?”

Tâm Tô Tiểu Tiểu run lên.

Nàng tựa hồ chưa bao giờ phát giác qua lời nói của Thượng Quan Mặc có thể êm tai như vậy.

Thiên kinh địa nghĩa ...

Bốn chữ này ở đáy lòng Tô Tiểu Tiểu tạo nên một trận gợn sóng.

Qua hồi lâu, nàng mới mỉm cười nói: “Àn.”

Thiên kinh địa nghĩa.

Có lẽ, dùng thân phận Đoan Mộc Lang Hoàn này cùng Thượng Quan Mặc qua cả đời, cũng không phải là chuyện rất khó chịu.

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu nhớ tới Tô Thiển Thiển.

Sắc mặt nàng biến trắng.

Nàng cuống quýt hỏi: “Thiển Thiển đâu?”

Thần sắc của Thượng Quan Mặc trở nên ảm đạm.

“Tô mỹ nhân không kịp cứu ra, đã chết rồi. Nhưng là đã tìm được thi thể của nàng, bất quá đã hoàn toàn cháy sạch, căn bản nhìn không ra bộ dáng, nhưng là trên người có tín vật Tô mỹ nhân thường mang. Trẫm đã muốn sắp xếp xong xuôi tang sự của Tô mỹ nhân, Lang Hoàn chớ quá mức thương tâm. Thái y nói, sau khi nàng tỉnh lại, cần cố gắng giữ tâm trạng vui vẻ.”

Tô Tiểu Tiểu mặc dù là hôn mê vài ngày, nhưng tốt xấu cũng biết Tô Thiển Thiển là do nàng sắp xếp xuất cung, vừa nghĩ như thế, trong lòng mới hơi chút thả lỏng một ít.

Bỗng nhiên, nàng vừa khấn trương hỏi han: “Tổ Vân cùng Ế Vân đâu?”

Thượng Quan Mặc cũng nhăn nhu mi.

Hắn tựa hồ có chứa xin lỗi nhìn Tô Tiểu Tiểu, sau đó nói: “Hai người bọn họ hầu hạ chủ tử không chu toàn, trẫm đã muốn phạt hai người ở trong hoán y cục làm việc.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cũng không có ý định cùng Thượng Quan Mặc cầu tình.

Dù sao Tổ Vân cùng Ế Vân cũng là người mà Doan Mộc Gia dùng để giám thị nàng cùng Thượng Quan Mặc, hơn nữa Doan Mộc Gia có dã tâm như vậy.

Tổ Vân cùng Ế Vân không ở bên cạnh nàng cũng là chuyện tốt.

Vì thế, nàng nói: “Ân.”

247. Chương 247: Hải Hoà Hoà Hợp

Một tiếng “Ân” liền đại biểu thái độ của Tô Tiểu Tiểu.

Thượng Quan Mặc cũng nhất thời thả lỏng tâm. (vịt: anh ý sợ chị ý giận vì phạt 2 người hầu của chị ý đấy ạ)

Thần sắc bình thường, ánh mắt cũng không có gì không ổn, thậm chí không có nhíu mi, cái này tỏ vẻ Hoàng hậu đồng ý cách làm của hắn.

Hắn vốn đang lo lắng Lang Hoàn sẽ không thích hắn làm như vậy.

Dù sao Tổ Vân cùng Ế Vân cũng là tỳ nữ hầu hạ nàng rất nhiều năm, hơn nữa còn là của hồi môn đưa tới.

Chỉ cần Lang Hoàn chịu vì bọn họ cầu tình, hắn tất nhiên sẽ lập tức thả hai người bọn họ.

Bất quá hiện tại thái độ của Lang Hoàn như vậy, hắn cũng không cần thả.

Xem ra, Lang Hoàn cũng không phải rất thích đôi tỳ nữ song sinh này.

Vì thế, Thượng Quan Mặc cười cười, hắn nói: “Trẫm đem tỳ nữ bên người nàng đuổi đi.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: “Người là tính toán bồi thường lại cho ta?”

Thượng Quan Mặc cười to: “Tú nữ tuyển lúc trước còn chưa có rời cung, nếu là Lang Hoàn thích, chỉ bằng đến chọn lựa. Tú nữ đi dự tuyển này đều là những nữ tử cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nếu là nàng buồn, có thể kêu các nàng ngâm thơ đánh đàn chơi cờ vẽ tranh giải khuây.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức xì một tiếng bật cười.

“Ai, người ta là tới làm phi tử, hiện tại ngược lại đến làm tỳ nữ cho ta, các nàng khẳng định không muốn.”

Thượng Quan Mặc trừng lớn mắt.

“Ai nói không muốn. Làm tỳ nữ cho Hoàng hậu của trẫm, là ân sủng khó có được.”

Tô Tiểu Tiểu ha ha cười.

Bất quá cuối cùng nàng vẫn là cự tuyệt đề nghị này của Thượng Quan Mặc.

Chắc chắn.

Nàng cũng không muốn lấy các tiểu thư nhà quan có bối cảnh này làm tỳ nữ đâu.

Nói không chừng đến lúc đó vẫn là ngược lại, cần nàng đi hầu hạ các nàng dâu.
Tỳ nữ gì đó, không có càng tốt.
Nàng làm việc dễ dàng hơn.
Dù sao, nàng đã sớm không muốn có người ở sau lưng nàng.
Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Như vậy cũng tốt lắm rồi. Ta không muốn có tỳ nữ.”
Thượng Quan Mặc nhẹ nhàng mà nắm tay nàng.
“Àn, cái gì cũng theo ý nàng.”
Dừng, hấn híp mắt cười.
“Nếu nàng thích, trăm cũng có thể hầu hạ nàng.”
Tô Tiểu Tiểu cười ha ha.
Hai người trong lúc đó là chưa bao giờ hài hoà hòa hợp như vậy.

248. Chương 248: Thái Hậu Nản Chí Ngã Lòng

Sau lần Thượng Quan Mặc dùng cảm quên mình từ trong Phượng Khôn cung cứu được Tô Tiểu Tiểu ra, tình cảm của hai người trở nên thập phần hòa hợp.
Tô Tiểu Tiểu đối với Thượng Quan Mặc là thay đổi hẳn.
Thượng Quan Mặc đối với thay đổi của Tô Tiểu Tiểu cũng là rất vui mừng.
Bởi vì Phượng Khôn cung bị thiêu hủy.
Thượng Quan Mặc cũng sai người xây lại.
Nhưng mà trong thời gian xây lại này, Tô Tiểu Tiểu liền là ở tại trong Càn Thanh điện.
Cùng Thượng Quan Mặc ngày đêm đối mặt.
Vốn Tô Tiểu Tiểu nghĩ đây chính là một chuyện gian nan, nhưng không nghĩ tới kỳ thật Thượng Quan Mặc người này trừ bỏ thân phận Hoàng đế mà nói, tính tình của hắn khá thú vị.
Cùng hắn sống chung một chỗ cũng sẽ không nhàm chán.
Mà Thượng Quan Mặc từ sau khi Tô Tiểu Tiểu tới ngụ ở Càn Thanh cung, hậu cung phi tần trừ khi vào trong Càn Thanh điện, còn lại căn bản là không thấy được Thượng Quan Mặc.
Thái hậu sau khi biết tin này, thế nhưng một tiếng phản đối cũng không có.
Nàng kì thực là bị sốc.
Thật sự sốc.
Nàng thật sự không có nghĩ tới Hoàng đế sẽ thích Đoan Mộc Lang Hoàn như vậy.
Thích đến ngay cả tính mạng cũng có thể không cần.
Nàng bị sốc rồi kinh hãi.
Nàng đồng thời cũng tuyệt vọng.
Nàng bắt đầu không muốn cùng Đoan Mộc Lang Hoàn đối lập.
Thái hậu nản chí ngã lòng.

Một mình ở trong Từ Ninh cung ngày người mấy ngày, nàng bỗng nhiên chạy tới Càn Thanh điện.

Rồi sau đó nói với Hoàng đế cùng Hoàng hậu.

“Ai gia chuẩn bị đi Ngũ Đài Sơn tĩnh dưỡng. Hoàng cung một hồi hỏa hoạn, huyên náo thập phần bất an. Ai gia cả đầu đều đau. Nếu không đi Ngũ Đài Sơn, thân già này của ai gia cũng không biết có thể chịu đựng được đến bao giờ.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

A a a a.

Thái hậu thế này là như thế nào?

Thế nhưng lại muốn đi Ngũ Đài Sơn sao? ?

Nàng không phải nói không đáp đở nàng, liền kiên quyết không đi Ngũ Đài Sơn sao?

Chắc chắc.

Chẳng lẽ đây lại là cái quỷ kế gì mới? ?

Tô Tiểu Tiểu tận đáy lòng không tin thái hậu sẽ đơn giản như vậy đi Ngũ Đài Sơn, mà lại tốt như vậy hảo bụng tha nàng...

Mà Hoàng đế Thượng Quan Mặc nghe xong, ngược lại là vẻ mặt thoải mái.

Hắn gật gật đầu.

“Ân, hảo. Trẫm an bài người phụng bồi mẫu hậu ngài đi.”

Thái hậu mím mím môi, cũng gật đầu.

“Ân.”

249. Chương 249: Rất Không Thể Tưởng Tượng Nổi

A? !

Việc này là thật nha!

Thật sự là bất khả tư nghị!

Tô Tiểu Tiểu quả thực chính là trừng lớn đôi mắt.

Chẳng lẽ Thái hậu bị trận đại hỏa kia làm cho choáng váng ? ?

Mà lúc này ánh mắt Thái hậu dừng lại trên người Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nàng mở miệng quát lên. “Mẫu hậu, người thuận buồm xuôi gió.”

Thái hậu thế nhưng lại cười cười.

Nàng vỗ vỗ tay Tô Tiểu Tiểu, nói: “Hoàng hậu, người nên sớm cùng hoàng đế sinh thái tử, cho Trường Nhạc Vương triều chúng ta thêm con thêm cháu. Như thế, ai gia cũng yên tâm.”

Dừng một chút, Thái hậu lại bắt đầu nói: “Hoàng hậu, tính tình của người cần phải sửa lại, không nên lúc nào cũng nôn nôn nóng nóng. Để truyền ra ngoài, này còn ra thể thống gì? Hoàng hậu cũng nên ra dáng hoàng hậu, lần trước người cùng ai gia cãi cọ, ai gia cũng không cùng với người tính toán. Nhưng hiện tại dù sao cũng phải sửa đi. Người là hoàng hậu, Hoàng hậu là mẫu nghi một nước, đứng đầu hậu cung, các phi tần chẳng hạn, đều là lấy người làm tấm gương...”

Thái hậu tiếp tục lải nhải một hồi.

Tô Tiểu Tiểu đã hoàn toàn lâm vào trạng thái ghen hờn nhìn trôn trời.

Nàng suy nghĩ đến nát óc.

A a a a a a a a.

Nàng từ tận đáy lòng gào thét lên.

Thái hậu này đến tột cùng là làm sao vậy?

Như thế nào lại một bộ dáng hiền lành?

Một bộ đem nàng xem như con dâu? Mà không phải là tình địch?

Dựa theo đạo lý mà nói, nàng hẳn là phải xem nàng như tình địch mới đúng.

Nàng không phải là ưa thích Thượng Quan Mặc sao? ? ? ?

Tô Tiểu Tiểu lúc này thừa dịp Thái hậu vẫn đang lải nhải, trộm liếc mắt nhìn Thượng Quan Mặc một cái.

Thượng Quan Mặc trừng mắt nhìn nàng, ý bảo nàng phải thật chăm chú lắng nghe.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, liền cũng dựng thẳng lưng, tiếp tục lắng nghe.

“...Cho nên nha, Hoàng hậu, người cần sớm cùng Hoàng đế sinh một thái tử trắng trẻo mập mạp. Hậu cung này đã thật lâu chưa thấy qua tiểu hài tử.”

A a a?

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục sững sờ.

Nàng bất quá chỉ thất thần một hồi, này Thái hậu chủ đề cũng lớn quá đi.

.

Vừa mới rồi không phải nói cần như thế nào làm tốt chức vị Hoàng hậu sao?

Như thế nào bây giờ lại biến thành muốn nàng sinh thái tử?

Quá là nhanh!

Quá hoang đường!

Nàng còn chưa có chuẩn bị tốt a!

250. Chương 250: Vấn Đề Nguyên Tắc

Nàng còn chưa có chuẩn bị tốt để đón nhận Thượng Quan Mặc.

Nếu muốn nàng đón nhận một người, nhất định phải là thể xác và tinh thần cùng đón nhận.

Nếu tâm không đón nhận được, thân thể nàng cũng không muốn bị người ta đụng chạm vào.

Đây là vấn đề nguyên tắc của nàng.

Hiện giờ nàng đối với Thượng Quan Mặc là có chút hảo cảm.

Nhưng là, còn chưa đến mức yêu hấn đến chết đi sống lại, hơn nữa còn dâng hiến thân thể cho hấn!

Cho nên nghe được Thái hậu nói như thế, Tô Tiểu Tiểu lập tức luống cuống.

Lập tức nói câu.

“A, quá là nhanh.”

Thái hậu vừa nghe, lập tức không vui.

Nàng trừng mắt Tô Tiểu Tiểu.

“Hoàng hậu, ngươi cũng không còn nhỏ, Hoàng đế cũng đã lớn rồi, mà hiện giờ ngay cả một tiểu hài tử cũng đều không có. Ngươi muốn ai gia sau này làm sao nhìn mặt tiên đế?”

Kỳ thật Tô Tiểu Tiểu ngay lúc lời của mình còn chưa dứt thì cũng đã thập phần hối hận.

Câu này vốn là lời trong lòng của nàng, nàng cũng không có ý định nói ra.

Nếu như là Thái hậu lúc trước mà nói, nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy liền nói ra.

Nhưng là hôm nay Thái hậu quá mức bình dị gần gũi.

Khiến cho nàng không thể không lơ là cảnh giác, nháy mắt liền đem lời trong lòng mà nói ra đây.

Chậc chậc.

Chẳng lẽ Thái hậu này quả thật đã nghĩ ra biện pháp mới đối phó với nàng? ? ?

Lúc này, Thượng Quan Mặc đứng ra hòa giải.

“Mẫu hậu, trăm cùng hoàng hậu sẽ cố gắng hơn nữa. Người tới Ngũ Đài Sơn, đã sai người chuẩn bị kỹ càng chưa?”

Thượng Quan Mặc đổi chủ đề.

Ngô, nhưng lại đổi tới thực thành công.

Thái hậu lực chú ý nháy mắt liền thay đổi.

Nàng gật gật đầu, nói: “Đã chuẩn bị xong. Ai gia cũng không biết đã đi Ngũ Đài Sơn bao nhiêu lần.”

Tô Tiểu Tiểu lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, làm ra một bộ dáng nhu thuận.

“Mẫu hậu thuận buồm xuôi gió, nô tì sẽ cố gắng.”

Thái hậu nghe nói như thế xong, mới cười cười.

Kế tiếp, nàng lại cùng Hoàng đế nói chuyện một lúc, rồi mới rời khỏi Càn Thanh điện.

Chờ Thái hậu rời đi xong, Tô Tiểu Tiểu thần tình hắc tuyến.

Nàng rút ra được một cái kết luận.

Thái hậu này thật sự bị trận đại hỏa kia làm cho choáng váng.

Nàng thật sự muốn nàng cùng Hoàng đế yêu thích của nàng sinh hài tử!

Oh, my God! ! ! ! ! ! ! !

Thế giới này điên rồi.

251. Chương 251: Sinh Cái Thái Tử

Đợi đến khi Thượng Quan Mặc trở về, Thượng Quan Mặc nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, bốn cợt cười nói: “Lang Hoàn, khi nào cùng trăm sinh thái tử đây?”

Tô Tiểu Tiểu mím môi.

Nàng không biết nên trả lời như thế nào.

Bất kể là phương diện nào, nàng hẳn là phải vì Thượng Quan Mặc sinh con.

Nàng là Đoan Mộc Lang Hoàn, là Hoàng hậu, là Hoàng đế chính thê.
Nàng cùng hần bái đường làm trò trước mặt toàn bộ thiên hạ.
Nàng Tô Tiểu Tiểu là có nghĩa vụ thay Đoan Mộc Lang Hoàn sinh hài tử cho Thượng Quan Mặc.
Nàng tốt xấu cũng chiếm lấy thân thể người ta.
Này chẳng phải, nếu chồng người ta yêu cầu, nàng có phải hay không hần là phải đáp ứng đây?
Chính là, mặc dù nói nàng chiếm lấy thân thể Đoan Mộc Lang Hoàn...
Nhưng là hiện tại toàn bộ giác quan đều là của Tô Tiểu Tiểu nàng nha.
Nàng vẫn là rất khó chấp nhận thân thể bị một người không phải người nàng yêu đụng chạm.
Như thế, nàng sẽ buồn nôn.
Thấy Đoan Mộc Lang Hoàn trầm mặc hồi lâu, Thượng Quan Mặc có chút thất vọng.
Bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt.
Lộ Do Tử nói, việc này không thể gấp được, một khi nóng nảy, mọi công sức lúc trước sẽ mất hết.
Vì thế, Thượng Quan Mặc cười cười.
Hần cũng không ép Đoan Mộc Lang Hoàn.
Hần chuyển chủ đề qua chuyện khác.
“Lang Hoàn, trăm có phải đã nói với nàng về chuyện mẫu hậu?”
Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức tràn đầy hứng thú, mắt sáng lên.
Nàng lắc lắc đầu, “Chưa nói.”
Oa ha ha ha, Hoàng đế bây giờ là cùng với nàng nói về chuyện Hoàng đế cùng Thái hậu lúc trước có gian tình sao?
Chắc chắc, yêu nha.
Tám chuyện Hoàng đế cùng Thái hậu, thật sự là yêu nha.
Tô Tiểu Tiểu lúc này hận trước mắt không thể có hạt dưa hay điểm tâm linh tinh gì đó, sau đó có thể vừa gặm vừa nghe chuyện bát quái.
Thượng Quan Mặc sau khi nhìn thấy bộ dạng này của Tô Tiểu Tiểu, hần không khỏi bật cười.
“Lang Hoàn, đầu của nàng đang suy nghĩ cái gì nha? Không phải nàng nghĩ như vậy chứ.”
Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.
Không phải nàng nghĩ như vậy chứ?
Nàng không tin nàng không tin.
Mỹ mạo Thái hậu cùng tuần lãng Hoàng đế, đứng cùng một chỗ, nói như thế nào cũng giống như một đôi tình lữ.
Huống chi Thái hậu kia ánh mắt chính là ẩn tình...
Lừa ai nha.
Hoàng đế đối với Thái hậu không có ý như vậy, nàng có lẽ còn có thể tin.

252. Chương 252: Hoàng Đế Cùng Thái Hậu Có Quan Hệ Mờ Ám.

Nhưng là!

Nếu như nói Thái hậu đối với Hoàng đế không có cái loại ý tứ này, đánh chết nàng cũng không tin!

Thượng Quan Mặc rất là bất đắc dĩ.

Hắn trừng mắt nhìn nàng.

“Không được suy nghĩ bậy bạ. Trẫm là thiên tử một nước, làm sao có thể cùng mẫu hậu có quan hệ như vậy!”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, ra vẻ vô tội.

“Ta có nói người cùng mẫu hậu có quan hệ như vậy sao?”

Thượng Quan Mặc tiếp tục trừng mắt nhìn nàng.

“Trên mặt của nàng liền viết, Hoàng đế cùng Thái hậu có quan hệ mờ ám!”

Tô Tiểu Tiểu lập tức vỗ vỗ mặt mình, “Người hoa mắt!”

Thượng Quan Mặc hí mắt, “Vậy sao?”

Tô Tiểu Tiểu liền mạng gật đầu.

“Đúng vậy.”

Thượng Quan Mặc cũng không cùng nàng tính toán, liền bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Hắn nói: “Mẫu hậu thân mình không khỏe, tinh thần ngẫu nhiên sẽ xảy ra tình trạng đó.”

Tô Tiểu Tiểu nghe được một câu như vậy thì nhất thời sửng sốt.

Tinh thần gây nên tình trạng đó? ?

Chẳng lẽ là bệnh tâm thần?

Chính là nàng bình thường thấy Thái hậu rất là bình thường nha.

Hơn nữa là bình thường đến không thể bình thường hơn!

Thượng Quan Mặc tiếp tục nói: “Thời Phụ hoàng còn sống, mẫu hậu là thập phần quyền uyển luyến phụ hoàng. Sau khi Phụ hoàng băng hà, mẫu hậu từng bệnh nặng một hồi. Rất nhiều thái y cũng không chữa được bệnh của mẫu hậu. Khi tất cả mọi người đều đã nghĩ mẫu hậu không thể cứu được nữa thì mẫu hậu bỗng nhiên tỉnh lại. Mà từ sau lần này, mẫu hậu mỗi khi trẫm cùng nàng ở một mình thì thường đem trẫm trở thành tiên đế. Nếu là trẫm lần nữa nói ra chân tướng sự thực, mẫu hậu liền lại sẽ bệnh nặng một hồi.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe.

Không khỏi ngây ngẩn cả người.

Bệnh này cũng thực thần kỳ chứ.

Không nghĩ tới nguyên lai Thái hậu yêu không phải là Hoàng đế, mà là Tiên đế nha.

Chắc chắn, xem ra Thái hậu này quả thực yêu tiên đế, bằng không cũng sẽ không đem con hắn trở thành thể thân.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhìn chằm chằm Thượng Quan Mặc.

Nàng hỏi: “Người cùng tiên đế rất nhìn giống nhau sao?”

Thượng Quan Mặc cũng sửng sốt.

Hắn tựa hồ lâm vào trong trầm tư, hơn nữa sắc mặt lại có chút bối rối.

Qua hồi lâu, hắn mới rũ mắt xuống, thanh âm nghe có chút mờ ảo.

“Không, Huyền Thanh Vương mới là lớn lên giống phụ hoàng.”

Tô Tiểu Tiểu ngăn ra.

Huyền Thanh Vương mới lên lên giống tiên đế? !

253. Chương 253: Lang Hoàn, Để Cho Ta Ôm Một Chút

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhớ tới trong cung đã từng nghe đồn.

Tiên đế yêu thương chính là Huyền Thanh Vương, không hề yêu thích Thượng Quan Mặc.

Vốn ngôi vị Hoàng đế cũng là tính toán truyền cho Huyền Thanh Vương.

Nhưng về sau không biết như thế nào, thế nhưng lại là Thượng Quan Mặc ngồi trên ngôi vị hoàng đế này.

Trong cung là nói bởi vì Thái hậu ở giữa làm khó dễ, vì chỉ có Thái hậu, mới có khả năng xúi giục Tiên đế lập Thượng Quan Mặc lên làm vua.

Nhưng là, dù sao nghe đồn cũng chỉ là nghe đồn.

Mà nàng Tô Tiểu Tiểu ở trong Đoan Mộc gia đã nghe được chân tướng.

Thượng Quan Mặc sở dĩ xưng vương, chỉ sợ là không loại trừ lý do được Đoan Mộc gia ủng hộ.

Mà sở dĩ sẽ cùng Thái hậu có quan hệ, chắc là bởi vì Thái hậu xúi giục Tiên đế lập nàng làm hậu.

Này hẳn là một trong những điều kiện để Đoan Mộc gia hỗ trợ đưa Thượng Quan Mặc lên làm vua.

Mà Thái hậu khi ấy tất nhiên là đáp ứng thập phần không cam lòng.

Nhưng là vì chức vị Thái hậu, mới đáp ứng.

Thế nên nàng hiện tại mới có thể như vậy khó xử nàng.

Mà Thượng Quan Mặc ngay từ đầu cũng mới chán ghét nàng như thế.

Vì thế, cường cường liên hợp, Thượng Quan Mặc mới có thể đánh bại Huyền Thanh Vương Thượng Quan Thanh mà ngồi lên ngôi vị Hoàng đế.

Xem ra chính là như vậy.

Chậc chậc chậc.

Thực sự là phong hồi lộ chuyển nha. (Quay ngoắt 68 độ)

Bên này Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy, bên kia Thượng Quan Mặc cũng đã bắt đầu buông tiếng thở dài.

Hắn bỗng nhiên nhẹ cầm tay Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó hơi dùng sức một chút, Tô Tiểu Tiểu đã bị Thượng Quan Mặc ôm vào trong lòng.

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Mùi Long Tiên Hương ập vào mặt nàng.

Tô Tiểu Tiểu vừa nghĩ muốn tránh ra, Thượng Quan Mặc cầm đã đặt lên vai nàng.

Hắn nói: “Đừng nhúc nhích, Lang Hoàn, để cho ta ôm một chút.”

Một tiếng này, nói ra thập phần nhẹ nhàng.

Nhẹ đến mức khiến cho Tô Tiểu Tiểu không thể cự tuyệt.

Nữ nhân nha, đối với những người bất lực luôn là có cực độ mẫu tính.

Tô Tiểu Tiểu đối mặt với cảm giác bất lực của Thượng Quan Mặc thì hào quang mẫu tính nhất thời phát ra trên đầu.

Nàng lặng yên để Thượng Quan Mặc ôm vào lòng.

Thượng Quan Mặc bắt đầu cúi đầu nói.

“Phụ hoàng từ nhỏ cũng chỉ yêu thương hoàng huynh, chưa bao giờ từng chú ý tới ta. Hoàng huynh từ nhỏ đã có được muôn vàn sủng ái, mà ta lại không có cái gì. Rõ ràng đều là cùng một mẹ sinh ra, nhưng mà phụ hoàng lại chỉ yêu thương một mình hoàng huynh.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người.

Nàng quả thật chưa từng nghĩ qua...

Thượng Quan Mặc lại có thời gian cô đơn như vậy.

Nghĩ đến Thượng Quan Mặc thời thơ ấu thập phần không thoải mái, luôn luôn sống dưới cái bóng của vị hoàng huynh được sủng ái quá mức.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng Thượng Quan Mặc.

“Mọi chuyện đã qua rồi, ngoan, đừng nghĩ nữa.”

Lời này vừa mới ra khỏi miệng, Tô Tiểu Tiểu đã cảm thấy thật buồn nôn.

Ôi uy, nàng như thế nào lại có thể nói ra những lời ghê tởm như vậy nha nha nha.

Làm sao biết Thượng Quan Mặc nghe xong, thân mình thế nhưng run lên, rồi sau đó lại càng thêm dùng sức mà ôm lấy Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu thật nhanh liền không thở được.

Lúc nàng gần như ngạt thở thì Thượng Quan Mặc bỗng nhiên buông nàng ra, môi cứ như vậy mà áp xuống.

Tô Tiểu Tiểu phản xạ có điều kiện, chính là đem mặt quay sang một bên.

Mà nụ hôn lúc này vốn nên dừng ở trên môi, lại là tới trên tóc mai nàng.

Không khí nhất thời trở nên nặng nề.

Cả hai người đều hết sức khó xử.

Tô Tiểu Tiểu thực buồn bực.

Nàng thật sự không biết vì sao...

Nàng vẫn là rất khó đón nhận Thượng Quan Mặc...

Nàng có thể chấp nhận để hắn nắm tay, hắn ôm, nhưng là hôn môi thì...

Nàng hiện giờ vẫn chưa thể tiếp nhận.

Cũng không biết có phải hay không lúc trước cự tuyệt quen rồi, cho nên hiện tại mới có thể có phản xạ lại như thế.

Thượng Quan Mặc cười khẽ một tiếng.

“Là trầm lỗ mãng.”

Tô Tiểu Tiểu cúi đầu, thanh âm yếu ớt như tiếng ruồi muỗi nói.

“Ta vẫn còn chưa có chuẩn bị tốt.”

Thượng Quan Mặc lại nhẹ nhàng.

“Hảo, trầm chờ nàng chuẩn bị tốt.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh nhìn Thượng Quan Mặc.

“Có phải hay không chỉ cần ta không có chuẩn bị tốt, người hội cũng sẽ không miễn cưỡng ta?”

Thượng Quan Mặc bất đắc dĩ gật đầu.

“Ân.”

Tô Tiểu Tiểu hì hì cười.

“Ân, ta thích như vậy.”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó còn nói mấy chuyện linh tinh không quan hệ, đột nhiên một thái giám vội vàng đi đến.

Tô Tiểu Tiểu liếc nhìn thái giám kia một cái.

Nhất thời sửng sốt.

?

Thái giám này không giống thái giám, nhưng lại không thể nói là không phải thái giám.

Nhưng là có thể nhìn ra được, thái giám này thập phần được sủng ái.

254. Chương 254: Triệu Huyền Thanh Vương Quay Về Kinh

Bởi vì trang phục hần mặc đều thập phần cao cấp, nhìn ra được phẩm chất vô cùng tốt, hơn nữa Thượng Quan Mặc đối với hần tựa hồ cũng vô cùng khách khí.

Thượng Quan Mặc lúc này đối với hần lắc lắc đầu, nói: “Không ngại.”

Người nọ lúc này mới tiến lên, hướng Thượng Quan Mặc nói: “Bệ hạ, Huyền Thanh Vương đã dẹp loạn biên cương rồi.”

Thượng Quan Mặc vừa nghe, trên mặt là sắc thái vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, tựa hồ như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hần lại có phần trầm trọng.

Thái giám kia tựa hồ thăm dò ý nghĩ của Thượng Quan Mặc.

Hần lại liếc qua Tô Tiểu Tiểu một cái, sau đó mới lên tiếng: “Bệ hạ chính là lo lắng Huyền Thanh Vương đây là đang lôi kéo dân tâm về phía mình?”

Thượng Quan Mặc không nói.

Lúc này người nọ còn nói thêm: “Nếu là bệ hạ lo lắng như vậy, vì sao không lấy chuyện này làm cớ, triệu Huyền Thanh Vương quay về kinh, để cho Huyền Thanh Vương từ nay về sau làm Tiêu Dao Vương gia? Lúc đó, Huyền Thanh Vương sẽ không có cơ hội ở biên cương xây dựng thêm công lao sự nghiệp nữa.”

Dừng một chút, người nọ còn nói thêm: “Lại nói, nếu là Huyền Thanh Vương ở trong kinh thành, có hành động gì, lại càng dễ cho bệ hạ giám thị.”

Thượng Quan Mặc trầm ngâm trong chốc lát.

Sau đó mới lên tiếng: “Trẫm còn phải suy nghĩ một chút.”

Kỳ thật Thượng Quan Mặc hiểu rõ, giữ Huyền Thanh Vương trong kinh thành, càng dễ cho hần kiểm soát.

Nhưng là Thượng Quan Mặc thực chán ghét Thượng Quan Thanh.

Điểm này, hần từ nhỏ đã biết.

Mà sau khi lớn lên, mặc dù đã trở thành Hoàng đế, hần vẫn như trước không thích Thượng Quan Thanh!

Nhưng lại vẫn như trước không thể không dùng vẻ mặt tươi cười, bình dị mà gần gũi đối đãi với Thượng Quan Thanh, tiên đế lập hần làm vua, trừ bỏ điều kiện tiên quyết là lấy Đoan Mộc Lang Hoàn làm hoàng hậu, Thượng Quan Thanh cũng coi như là điều kiện.

Phụ hoàng muốn hần vĩnh viễn không được thương tổn đến Thượng Quan Thanh.

Cho nên hần mới có thể phái Thượng Quan Thanh ra biên cương, để cho hần ở nơi biên cương hoang vắng mà từ từ chết đi.

Mà Thượng Quan Thanh thủy chung cũng không phải vật trong ao.

Là vàng tất nhiên sẽ sáng lên.

Hần tại biên cương xây dựng sự nghiệp, xây dựng thanh danh, ngang với Thượng Quan Mặc hần!

Như vậy xem ra, hần cần phải có một cái kế hoạch khác.

Hần tự hỏi thật lâu, cuối cùng mới lên tiếng.

“Huyền Thanh Vương có công dẹp loạn, trăm ra thánh chỉ, triệu Huyền Thanh Vương quay về kinh.”

255. Chương 255: Ánh Mắt Phức Tạp Của Thượng Quan Mặc

Tô Tiểu Tiểu đứng ở một bên yên lặng cúi thấp đầu.

Nàng nghe Thượng Quan Mặc cùng người nọ nói xong những chuyện có liên quan đến quốc sự gì đó.

Hậu cung có pháp lệnh rõ ràng.

Hậu cung không được tham chính.

Tô Tiểu Tiểu đối với điều này, là vô cùng minh bạch.

Nhưng là, tình huống hiện giờ thật sự là vi diệu nha vi diệu.

Vi diệu đến mức Tô Tiểu Tiểu cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Tô Tiểu Tiểu thập phần rối rắm.

Mà lúc này, Thượng Quan Mặc tựa hồ chú ý tới Tô Tiểu Tiểu, hần đối với thái giám trước người nói: “A Vưu, người đi về trước đi.”

Sau khi tên thái giám tên A Vưu kia lại giương mắt liếc Tô Tiểu Tiểu một cái, mới ứng thanh, rồi sau đó đứng dậy ly khai Càn Thanh điện.

Chờ sau khi A Vưu ly khai hậu viện Càn Thanh, Tô Tiểu Tiểu có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Thượng Quan Mặc nhìn nàng thật lâu, đột nhiên hỏi: “Lang Hoàn, người đã gặp qua Huyền Thanh Vương chưa?”

Tô Tiểu Tiểu lắc lắc đầu.

“Không có.”

Nàng từng rất muốn kiến thức vị Vương gia tao nhã nho nhã trong truyền thuyết này, chỉ tiếc luôn luôn không có cơ hội.

Lần trước Trung thu gia yến nàng vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy, không nghĩ tới cuối cùng lại đã xảy ra biên cảnh náo động.

Chắc chắn, thật đáng tiếc đâu.

Trong mắt Thượng Quan Mặc có chút lo lắng.

Hắn nói: “Sau khi Huyền Thanh Vương về kinh, có lẽ sẽ có thời gian dài trong cung đi lại. Cơ hội người gặp được hắn cũng rất nhiều.”

Dừng một chút, thanh âm của Thượng Quan Mặc có chút nhỏ dần.

“Nếu là người gặp được Huyền Thanh Vương, khách khí liền lên tiếng kêu gọi là được rồi. Không cần cùng hắn ở chung lâu lắm.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Nàng có chút nghi hoặc.

Vì cái gì không thể cùng Huyền Thanh Vương ở chung lâu lắm?

Chẳng lẽ Huyền Thanh Vương còn có thể ăn thịt người sao?

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu chợt nhớ tới mâu thuẫn ở giữa Thượng Quan Mặc cùng Thượng Quan Thanh.

Trong nội tâm nàng cảm thấy chảy qua một dòng nước ấm.

Nàng mỉm cười cười: “Người là lo lắng Thượng Quan Thanh sẽ đối với ta bất lợi?”

Thượng Quan Mặc gật gật đầu.

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc.

“Người yên tâm đi. Ta cùng Thượng Quan Thanh không oán không cừ, hắn như thế nào sẽ đối với ta bất lợi đây?”

Thượng Quan Mặc ánh mắt phức tạp.

Huyền Thanh Vương cùng Đoan Mộc Gia thực sự rất phức tạp, Lang Hoàn cũng không hiểu được.

Nếu là nói người mà hắn ghét nhất là Thượng Quan Thanh, như vậy người mà Thượng Quan Thanh ghét nhất chính là người của Đoan Mộc gia.

256. Chương 256: Nàng Biết

Là ai giúp đỡ hắn lên ngai vị, chính hắn rất rõ ràng.

Tin tưởng Thượng Quan Thanh cũng đồng dạng rõ ràng.

Nếu là một ngày kia, Thượng Quan Thanh mưu phản, người bị giày vò tất nhiên có Lang Hoàn.

Hắn buông tiếng thở dài, hắn sờ sờ đầu Đoan Mộc Lang Hoàn.

“Lang Hoàn, tóm lại người đừng cùng Huyền Thanh Vương thân cận quá là được rồi.”

Tô Tiểu Tiểu ứng thanh, kỳ thật cũng không có để ở trong lòng.

Kỳ thật nàng hiểu được.

Lúc trước, nàng chỉ biết mối quan hệ giữa Thượng Quan Mặc cùng Đoan Mộc Gia, cũng biết ngôi vị hoàng đế này vốn là Thượng Quan Thanh ngồi.

Mà nàng là người Đoan Mộc Gia, Thượng Quan Thanh oán hận nàng cũng không phải là chuyện gì đáng trách.

Chẳng qua, Thượng Quan Mặc không biết tâm tư Đoan Mộc Gia.

Mà Thượng Quan Thanh có lẽ cũng có đồng dạng tâm tư như Đoan Mộc Gia.

Xem ra ngôi vị hoàng đế của Thượng Quan Mặc, đều không phải là ngồi được thực yên ổn.

Mà nàng lại cái gì cũng không thể nói.

Chỉ vì nàng là Đoan Mộc Lang Hoàn.

Nhất định là cùng Đoan Mộc Gia cùng một chỗ.

Vô luận Đoan Mộc Gia mưu phản hay không mưu phản, đoạt vị hay không đoạt vị, nàng chỉ có thể cùng Đoan Mộc Gia đứng chung một chỗ.

Ai.

Quả nhiên, dù cho xuyên qua thì số phận này vẫn là bi kịch.

Đoan Mộc Gia mưu phản cũng tốt, Thượng Quan Thanh mưu phản cũng tốt, ta đều là một con đường chết ...

Ai ai ai.

Chẳng qua, không biết vì cái gì, Tô Tiểu Tiểu đối với Thượng Quan Thanh cũng không thể nói rõ ràng cảm giác.

Thượng Quan Mặc bảo nàng rời xa hắn.

Nhưng là nàng cảm thấy được kể cả khi nàng tiếp cận hắn, hắn cũng sẽ không thương tổn nàng.

Chẳng lẽ là bởi vì từ đáy lòng cảm thấy được Thượng Quan Thanh này là một vị tao nhã nho nhã nam tử đi.

Mà nàng đối nam nhân ôn hòa, luôn không thể chống cự.

Cho nên, mới có thể theo bản năng cảm thấy được ôn hòa nam nhân sẽ không thương hại nàng.

***** Thượng Quan Thanh nha Thượng Quan Thanh đường ranh giới *****

Một ngày ban đêm, vừa vặn rơi xuống một trăng tuyết lớn.

Tô Tiểu Tiểu khoác áo choàng, chạy ra ngoài, thưởng tuyết ngắm trăng.

Tô Tiểu Tiểu từ nhỏ lớn lên ở phương Nam, chưa bao giờ xem qua tuyết, mà ở Trường Nhạc Vương này tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết, nhưng là Tô Tiểu Tiểu mỗi lần thấy tuyết rơi cũng đều thật hưng phấn.

Nàng sẽ tìm lòng không đậu chạy ra đi.

Sau đó mở ra hai tay, thở sâu, nghe hương vị của tuyết, Tô Tiểu Tiểu liền cảm thấy được thực hạnh phúc.

257. Chương 257: Càng Ngày Càng Tốt

Dĩ vãng sẽ có khuôn mặt Tố Vân cùng Ế Vân, ngăn cản Tô Tiểu Tiểu chạy ra ngoài.

Hiện tại, Tố Vân cùng Ế Vân ở trong Hoán Y cục, mà các cung nữ thái giám trong Càn Thanh điện đều không dám ngăn cản nàng.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu thực sung sướng chạy ra ngoài.

Tuyết rơi cũng không lớn, không phải là tuyết rơi nhiều như lông ngỗng, chỉ là một chút một chút, rất là duy mỹ.

Trong lòng Tô Tiểu Tiểu có chút vui mừng.

Trước kia, nàng vẫn luôn cảm thấy việc mặc quần áo màu trắng, sau đó ở trên mặt tuyết xoay tròn, đó là một chuyện vô cùng cảnh đẹp ý vui nha.

Mà bây giờ, vẫn như trước nàng vẫn cảm thấy làm như vậy rất được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy có hình ảnh trước mắt chợt lóe, sắc áo choàng xanh đen, trên áo choàng thêu Bàn Long.

Tô Tiểu Tiểu còn chưa ngẩng đầu, liền đã biết người đến là ai.

Nàng cười hì hì, trong mắt cũng là ý cười.

“Người phê duyệt tấu chương xong chưa vậy?”

Thượng Quan Mặc cũng cau mày: “Lạnh như thế, như thế nào còn chạy ra ngoài? Cẩn thận sinh bệnh.”

Tô Tiểu Tiểu cười dài nói: “Không có việc gì đâu. Thân thể của ta từ trước luôn luôn rất tốt. Người xem xem, cảnh tuyết này thật đẹp, không được tự mình thưởng thưởng, quá lãng phí.”

Thượng Quan Mặc thập phần bất đắc dĩ.

“Như thế nào còn có tính tình trẻ con như vậy đây? Trở về đi.”

Dứt lời, Thượng Quan Mặc liền dắt tay Tô Tiểu Tiểu, chuẩn bị kéo nàng tiến vào trong Càn Thanh.

Tô Tiểu Tiểu vừa mới thưởng thức cảnh tuyết đủ rồi, liền cũng tùy ý Thượng Quan Mặc dắt đi.

Các cung nhân phía sau nhìn lên, sôi nổi che miệng cười trộm.

Tình cảm của nương nương các nàng cùng bệ hạ quả nhiên càng ngày càng tốt.

Về tới hậu viện Càn Thanh cung, Tô Tiểu Tiểu ngáp một cái, liền muốn đi ngủ.

Trước đây Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Mặc quả thật là ở tại trong Càn Thanh điện, nhưng lại là phân phòng mà ngủ.

Lúc đầu là bởi vì Tô Tiểu Tiểu sinh bệnh, sau lại là bởi vì Tô Tiểu Tiểu sợ hãi, không muốn cùng Thượng Quan Mặc cùng giường mà ngủ.

Thượng Quan Mặc cũng tùy ý Tô Tiểu Tiểu.

Mà giờ cảm tình của hai người càng ngày càng tốt, Thượng Quan Mặc liền cũng không có ý định phân phòng mà ngủ.

Vợ chồng nha, nên cùng giường mà ngủ.

Lại nói, không cùng giường, thái tử làm như thế nào đi ra?

Vì thế, lúc này Thượng Quan Mặc cũng trực tiếp đi theo Tô Tiểu Tiểu đi tới tẩm cung ở hậu viện Càn Thanh điện.

Tô Tiểu Tiểu tỏ vẻ thực kinh ngạc.

Thượng Quan Mặc thâm tình chân thành nhìn nàng.

258. Chương 258: Đi Lên Giường Đi

“Lang Hoàn, trăm cảm thấy đây là thời điểm nên cho Trường Nhạc Vương triều chúng ta sinh cái thái tử.”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi.

Nói thật, nàng còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng là ...

Nhìn thấy ánh mắt Thượng Quan Mặc, Tô Tiểu Tiểu cảm giác mình không thể mở miệng cự tuyệt.

Không, là nàng cảm thấy được Đoan Mộc Lang Hoàn không nên mở miệng cự tuyệt.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu giữ im lặng.

Thượng Quan Mặc cho rằng nàng đã chấp nhận.

Hắn hoan hoan hỉ hỉ lôi kéo Tô Tiểu Tiểu muốn đi lên trên giường.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu không nhịn nổi.

Nàng nghĩ, nếu nàng tiếp tục trầm mặc nữa, bước tiếp theo Thượng Quan Mặc khẳng định chính là muốn cởi quần áo.

Nàng nói: " ... Lạnh."

Thượng Quan Mặc nha Thượng Quan Mặc, ta lạnh quá nha, cho nên ooxx gì đó, cần cởi quần áo gì đó, cũng đừng có tiến hành nha ...

Thượng Quan Mặc cười cười, hắn nói: "Không sao, một lúc nữa sẽ nóng." (vịt: ặc ặc. Ta bó tay rồi!!!)

Lời này vừa ra, Tô Tiểu Tiểu liền trợn mắt há hốc mồm! !

Nàng tự nhiên là hiểu được lời này là có ý gì! !

Quá lưu manh!

Thực táo bạo!

Không muốn không muốn không cần ...

Nàng không cần nóng đâu nha! !

Nàng đẩy tay Thượng Quan Mặc ra, nàng cúi đầu, nói: "Bệ hạ ..."

Thượng Quan Mặc vội vàng cắt đứt.

"Gọi ta A Mặc."

Tô Tiểu Tiểu mím môi.

Thượng Quan Mặc vừa cười nói: "Giống như lần trước khi người hôn mê đã gọi ta như vậy ..."

Tô Tiểu Tiểu thiếu chút nữa đã bị sặc.

.

Lần trước nàng kêu rõ ràng là A Bạch ...

Như thế nào Thượng Quan Mặc này có thể nghe lẫn lộn được thái quá như vậy!

nha a!

Nhưng là, nàng lại không thể vạch rõ chân tướng này.

Nếu Thượng Quan Mặc biết chân tướng, vậy cũng liền bị kịch.

Cho nên, nàng chỉ có thể làm như cái gì cũng không biết.

Tô Tiểu Tiểu cúi đầu gọi một tiếng: "A Mặc."

Trên mặt Thượng Quan Mặc liền lập tức vui vẻ, hắn vuốt ve hai má Tô Tiểu Tiểu: "Lang Hoàn."

Dứt lời, môi đã muốn áp xuống.

Tô Tiểu Tiểu lập tức lui về phía sau vài bước, nàng nâng lên đầu yên lặng nhìn Thượng Quan Mặc.

Nàng cảm giác mình không thể cùng Thượng Quan Mặc tiếp tục hàm hồ như vậy, nếu không có hại nhất định là chính mình, nam nhân một khi thú tính phát tác, quần nữ nhân người có nguyện ý hay không đâu.

Nguyện ý, liền ooxx. Không muốn, cũng muốn ooxx.

259. Chương 259: Thú Tính Xuất Hiện

Tóm lại, thú tính vừa đến, có muốn ngăn cũng ngăn không được.

Vì ngăn trở thú tính này, Tô Tiểu Tiểu quyết định nói cho rõ ràng.

Nàng thực nghiêm túc nói.

“Ta còn không có chuẩn bị tốt. Ta hi vọng thân thể của ta có thể trao ột người nam nhân có thể nhận cả tinh thần và thể xác của ta. A Mặc, nếu hiện tại ngươi chỉ cần thân thể ta, ta có thể cho ngươi, nhưng cái mà ngươi lấy được cũng chỉ là một khối thân thể nữ nhân. Mà tâm, lại sẽ cả đời ở lại chỗ của ta, dù cho cả đời cũng không có thể đến chỗ của ngươi.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Ta đang ở thực cố gắng để có thể thích ngươi. A Mặc không biết là chỉ có khi thể xác và tinh thần đều là vì yêu mà cho nhau, việc khuê phòng mới có thú sao?”

Thượng Quan Mặc trầm mặc thật lâu.

Tô Tiểu Tiểu mím môi.

Nàng cũng không biết lời mình vừa nói đến tột cùng có hay không có tác dụng.

Nàng thật sự thật sự không muốn hiện tại sẽ đem thân mình cho Thượng Quan Mặc.

Coi như thật sự cho, nàng cũng muốn đợi đến khi chính mình chân chính yêu thích Thượng Quan Mặc, mới cho hắn.

Qua đã lâu đã lâu, Thượng Quan Mặc mới trả lời.

“... Được.”

Chữ này bao hàm ý tứ kiên quyết.

Tô Tiểu Tiểu mím môi cười.

“Àn.”

Thượng Quan Mặc dùng tay nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu: “Vậy đi ngủ đi.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt, nhất thời mở to hai mắt nhìn.

A a a a !

Không phải nói không bính nàng sao! !

Như thế nào hiện tại lại đổi ý sao?

Không cần như vậy nha!

“Ngươi không phải nói được sao?”

Thượng Quan Mặc nháy mắt mấy cái: “Đúng nha, nhưng là Lang Hoàn cũng không thể để cho trẫm ngủ bên ngoài đi. Truyền đi ra cũng không khác gì nói rằng. Trẫm không bính ngươi.”

Được đến câu nói cam đoan sau cùng, Tô Tiểu Tiểu mới có thể an tâm.

Như vậy cũng tốt.

Một đêm này, hai người ôm nhau ngủ, mà Thượng Quan Mặc cũng quả nhiên như lời hắn nói như vậy, một chút cũng không có chạm qua Tô Tiểu Tiểu.

Cứ như vậy lại qua mấy ngày, Thượng Quan Mặc luôn luôn không có rời đi Càn Thanh điện, chưa từng đi qua cung điện của các phi tử, các phi tử cũng không tỏ vẻ gì, dù sao hiện giờ Hoàng hậu đang thịnh sủng, ai dám đi nói cái gì đây?

Mà mấy ngày nay Thượng Quan Mặc cũng đang đợi Tô Tiểu Tiểu buông lòng chấp nhận hắn, chính là chờ thật lâu, cũng như trước chưa từng thấy nàng có dấu hiệu gì.

Ngay tại lúc Thượng Quan Mặc có chút khẩn cấp thì tình hình có vẻ có thể xoay chuyển.

260. Chương 260: Hôn Đến Thực Ôn Nhu

Một đêm kia, vừa lúc mưa thực lớn.

Trên bầu trời cũng là sấm sét vang dội.

Tô Tiểu Tiểu đang ở trong ác mộng.

Nàng mơ thấy rất nhiều người.

Có phụ mẫu của chính mình ...

Có Trần Tu Ngôn...

Có A Bạch ...

Có Thượng Quan Mặc ...

Còn có rất nhiều người không phải là người rất quen.

Chính là một đám phi tử của Thượng Quan Mặc.

Nàng không biết mình đến tột cùng là mơ những gì, nàng chỉ biết là là một giấc mơ vô cùng bi thương.

Cho nên đáy lòng nàng mới sẽ đau như thế.

Đau đến mức trong hiện thực nàng cũng không ngừng rơi lệ.

“Không cần ... Không cần ... Không cần ...”

Tô Tiểu Tiểu càng không ngừng hô lên.

Mà vừa lúc này, ở trong mộng Tô Tiểu Tiểu cảm giác được có một trận nhiệt lưu, chảy đến trong lòng của mình.

Đem toàn bộ sợ hãi của nàng đều tan đi.

Nàng nghe thấy có người đang kêu.

“Lang Hoàn, Lang Hoàn ...”

Ngay sau đó, nàng lại rơi vào một cái ôm ấm áp.

Ấm đến mức nàng từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Nàng mở hai mắt mông lung, ánh vào đáy mắt chính là khuôn mặt che kín quan tâm.

Là khuôn mặt của Thượng Quan Mặc.

Thượng Quan Mặc ngủ đến nửa đêm, chợt nghe người bên cạnh đang không ngừng nức nở.

Chau mày lên, tựa hồ ở đang gặp ác mộng.

Hắn vội vàng lay tỉnh nàng.

Có vẻ như khi con người lúc yếu ớt nhất đặc biệt dễ dàng cảm động.

Tô Tiểu Tiểu đang nhớ tới A Bạch.

Nhưng là ở thời điểm nàng bàng hoàng bất lực, A Bạch cũng không ở bên cạnh.

Người ở bên cạnh nàng, là Thượng Quan Mặc.

Lần đầu tiên nàng chân thành gọi một tiếng như thế.

“A Mặc.”

Thượng Quan Mặc ôm sát nàng.

Hơn nữa thấp giọng an ủi: “Đừng sợ đừng sợ, là ác mộng thôi, không cần lo lắng, có trầm ở, sẽ không ai tổn thương người.”

Tô Tiểu Tiểu hút hút cái mũi, gật gật đầu.

“Àn.”

Thượng Quan Mặc cúi đầu nhìn người trong lòng, thấy nước mắt nàng rơi đầy trên mặt thì bỗng nhiên tâm hần vừa động.

Cúi đầu liền hôn đi xuống.

Bất quá hôn hôn đến không phải môi, mà là nơi khóe mắt.

Hôn đến thực ôn nhu.

Như là ở hôn bảo vật trân quý nhất thế gian này.

Nụ hôn này, nhu tới đáy lòng Tô Tiểu Tiểu.

Lúc này nàng không hề kháng cự.

261. Chương 261: Thục Phi Nương Nương Thắt Cổ Tự Tử

Nàng cảm thấy được, Thượng Quan Mặc có thể nhẫn lâu như vậy, đã là kỳ tích.

Cho nên nàng triệt triệt để để thả lỏng thân mình, tùy ý Thượng Quan Mặc hôn.

Mà lần này Thượng Quan Mặc thấy Tô Tiểu Tiểu cũng không có kháng cự, trong lòng thập phần vui mừng, tay cũng rất quen thuộc đem xiêm y của Tô Tiểu Tiểu từng cái từng cái cởi.

Rất nhanh, Tô Tiểu Tiểu cũng cảm giác được một trận lạnh lẽo.

Là cái lạnh của không khí.

Nhưng nháy mắt, lửa nóng thân mình của Thượng Quan Mặc lại kéo đi lên.

Khiến cho Tô Tiểu Tiểu lại cảm giác mình nóng lên.

Mà ngay tại thời điểm vô cùng khẩn trương này, trong Càn Thanh trong điện bỗng nghe phịch một tiếng, có một người xông vào, quấy rầy cảnh xuân kiều diễm trên giường.

Tô Tiểu Tiểu lập tức kéo chăn mền, che đi thân mình trần trụi của mình.

Mà hiển nhiên trên mặt Thượng Quan Mặc dày lên tức giận.

Hắn nhíu mày.

“Phát sinh chuyện gì?”

Người kia hốt ha hốt hoảng.

Hắn quỳ xuống, nói: “Bệ hạ, Thục phi nương nương thắt cổ tự tử.”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức âm thanh truyền đến khắp ngõ ngách của tấm điện to lớn(vịt: ý TT tỷ là tấm điện quá im ắng nên tiếng nói mới truyền được khắp nơi).

Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Thục phi ...

Thất cổ sao? !

Mà Thượng Quan Mặc vừa nghe, thần sắc cũng nhất thời ngưng trọng.

Hắn thậm chí cảm thấy có chút không dám tin.

“Người nói lại lần nữa.”

Người được phái đến lại hốt ha hốt hoảng nói thêm lần nữa: “Bệ hạ, Thục phi nương nương thất cổ tự tử.”

Thượng Quan Mặc gân xanh nổi lên, sắc mặt hắn có chút tái nhợt.

Thục phi đã chết?

Nữ tử tươi đẹp diễm lệ như vậy đã chết?

Thượng Quan Mặc vội vàng, tùy ý giật một kiện áo bào choàng tại trên người.

“Trẫm đi xem.”

Tô Tiểu Tiểu lại là lẳng lẳng ngồi ở trên giường.

Nàng như trước đắm chìm tại ... tin tức không thể tưởng tượng nổi này.

Như thế nào Thục phi đột nhiên chết ...

Chết lại như thế nào đột nhiên như vậy ...

Nữ nhân tặng cho nàng đông cung đồ thể nhưng đã chết?

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm giác được một trận bi thương.

Một trận bi thương chỉ thuộc về trong hậu cung.

Nữ nhân trong hậu cung sẽ chết không minh bạch.

Thượng Quan Mặc lúc này đã mặc xong xiêm y, hắn quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn đêm nay người nghỉ ngơi trước, trẫm đi nhìn ... Thục phi một chút.”

Tô Tiểu Tiểu còn có thể nói cái gì.

Nàng chỉ phải gật gật đầu.

262. Chương 262: Thủy Chung Không Phải Chén Trà Của Nàng

Kỳ thật, vô luận nói như thế nào, nàng đều nên đi xem Thục phi.

Cho dù Thục phi đã muốn thất cổ tự tử.

Nhưng là, thân là hoàng hậu, nàng thật sự hẳn là đi xem.

Nhưng là ...

Tô Tiểu Tiểu sợ hãi người chết.

Đặc biệt tại hoàn cảnh thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội) như thế này, mà Thượng Quan Mặc cũng không có yêu cầu nàng đi, vì vậy nàng cứ dứt khoát không đi.

Sau khi Thượng Quan Mặc rời đi, tấm điện đột nhiên trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tựa hồ như không có hơi thở dương cương của nam tử, trong Càn Thanh điện nhất thời trở nên thực âm lãnh.

Tô Tiểu Tiểu vuốt ve cánh tay của mình.

Nàng hướng trong lòng bàn tay thở ra một hơi.

Rồi sau đó, nàng sai người đem toàn bộ đèn trong Càn Thanh điện đốt hết lên.

Lại để cho người bưng tới thật nhiều ấm lò.

Lúc này, nàng mới cảm giác được ấm áp một chút.

Nhưng là lòng của nàng vẫn là lạnh.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu như cũ vẫn là thân thể trần truồng.

Nàng nghĩ đến chính mình vừa mới suýt chút nữa cùng với Thượng Quan Mặc OOX.

Nàng hiện giờ bỗng nhiên cảm thấy thực may mắn.

Bọn họ cũng không có OOX.

Bọn họ chỉ là hôn hít cùng cởi xiêm y, cũng không có vuốt ve, cũng không có tiến vào từng bước.

Vốn Thượng Quan Mặc đang chuẩn bị xoa thân thể của nàng, chính là lại bị nô tài vội vàng xông tới cắt đứt.

Tô Tiểu Tiểu cắn môi.

Thực phi chết, khiến cho nàng cảm giác được trừ bỏ thương tiếc những người trong hậu cung, còn có thương tiếc một nữ tử như hoa bị mất đi sinh mệnh một cách thê thảm ...

Hơn nữa là ...

Nàng ý thức được mình không thể đối với Thượng Quan Mặc động tâm.

Thượng Quan Mặc là hoàng đế...

Thực phi là nữ nhân của hắn ...

Trần phi cũng là nữ nhân của hắn ...

Hoàng quý phi cũng tốt, Vân Quý nhân cũng tốt, Vân Chiêu nghi cũng tốt, đều là nữ nhân của hắn ...

Nếu nàng cùng Thượng Quan Mặc OOX, vậy cũng chứng minh, nàng cũng sẽ trở thành muôn nghìn nữ nhân trong hậu cung, nữ nhân của Thượng Quan Mặc.

Nàng không muốn!

Nàng thật sự không muốn!

Giờ này khắc này, Tô Tiểu Tiểu thậm chí cảm tạ nô tài xông tới kia.

Nếu là không có nô tài kia, nàng nhất định sẽ thất thân với Thượng Quan Mặc, đến lúc đó ...

Nàng cảm giác được mình nhất định sẽ hối hận.

Mặc dù Thượng Quan Mặc đối với nàng tốt lắm tốt lắm, nhưng thủy chung không phải chén trà của nàng.

Kể cả khi nàng từng thôi miên chính mình, chén trà dù có bắn đến mấy, cũng có thể lau sạch sẽ.

Nhưng là hiện giờ, nàng rốt cục phát hiện.

Ô uế liên ô uế ...

Vô luận lau như thế nào cũng là lau không sạch sẽ.

263. Chương 263: Thượng Quan Mặc Sa Sút

Tô Tiểu Tiểu vốn nghĩ Thực phi chết cùng lắm cũng chỉ là do bị người khác hãm hại.

Nhưng là vô luận có nghĩ như thế nào, nàng thủy chung cũng không nghĩ ra.

Này cái cọc hãm hại sẽ rơi xuống trên đầu nàng.

Trời còn chưa sáng, Tô Tiểu Tiểu đã nghe được một trận tiếng bước chân nặng nề đi đến.

Tô Tiểu Tiểu đem qua ban đầu là gặp ác mộng, rồi sau đó lại bị chuyện Thực phi tự sát dọa cho giật mình, nằm ngủ cũng không sâu.

Vì thế, khi đại môn tấm cung trong Càn Thanh điện nhẹ nhàng được đẩy ra, Tô Tiểu Tiểu liền tỉnh lại.

Nàng lập tức từ trên giường bật dậy.

Rồi sau đó nàng nhìn thấy đôi mắt đen của Thượng Quan Mặc.

Thượng Quan Mặc sắc mặt có chút tái nhợt, trên mặt thậm chí có chút râu ria mới mọc.

Tô Tiểu Tiểu chưa bao giờ thấy qua Thượng Quan Mặc sa sút như thế.

Nàng ngẩn ra, sau đó hỏi: “Thực phi... Nàng...”

Nhắc tới Thực phi, Tô Tiểu Tiểu thế nhưng không biết nên hỏi hần như thế nào.

Nàng thở dài, ngậm miệng lại.

Thượng Quan Mặc than nhẹ một tiếng.

Hắn ngồi xuống bên người Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó cả người cùng đầu đều tựa vào trên vai Tô Tiểu Tiểu.

Hắn nói: “Cứu không được. Thực phi đi rồi.”

Tô Tiểu Tiểu không có kinh nghiệm an ủi người.

Thượng Quan Mặc như thế, nàng thật sự không biết phải nói gì cho tốt.

Nàng chỉ nói: “Bệ hạ nén bi thương.”

Thượng Quan Mặc yên lặng một hồi lâu, hần mới lên tiếng: “Thái y nói, Thực phi không phải thất cổ tự tử, mà là bị người ta sát hại. Trên cổ Thực phi có một vết cắt thật sâu. Là Thực phi sau khi bị người giết hại, người nọ mới treo Thực phi lên dây thừng, giả vờ như tự sát.”

Tô Tiểu Tiểu sớm đoán được.

Thực phi là không thể nào sẽ không có lý do mà tự sát.

Nếu muốn tự sát, cũng liền chỉ có một khả năng, là bị người sát hại.

Thượng Quan Mặc than một tiếng.

“Thực phi là một cô gái tốt, chỉ tiếc khi nàng còn sống, trăm không có hảo hảo sủng ái nàng.”

Tô Tiểu Tiểu mím mím môi.

Nàng có thể nói cái gì đây?

Nếu như là ở thời hiện đại, đây chính là cùng với trượng phu nói chuyện một nữ nhân khác, hơn nữa còn đối với thê tử của chính mình nói, chính mình chưa từng hảo hảo quý trọng nàng.

Tô Tiểu Tiểu thực may mắn.

Thực sự thực may mắn.

May mắn chính mình không phải thật sự là thê tử của Thượng Quan Mặc.

A, không.

Phải nói, may mắn chính mình cho tới bây giờ cũng chưa từng xem hắn là trượng phu của mình.

264. Chương 264: Người Là Đang Hoài Nghi Ta?

Tô Tiểu Tiểu không biết nên nói gì, cho nên chỉ yên lặng ngồi, tùy ý để Thượng Quan Mặc dựa vào.

Nếu không biết nói cái gì, trầm mặc chính là lời nói tốt nhất.

Cũng không biết qua bao lâu, Thượng Quan Mặc bỗng nhiên liền nói một câu.

“Lang Hoàn, người cũng biết Thục phi là bị ai giết?”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn ra.

Này vấn đề hỏi không phải cũng tương đương không hỏi sao?

Cái gì là bị ai giết?

Nàng làm sao có thể biết!

Chẳng lẽ lại là nàng giết! ! !

“Không biết.”

Thượng Quan Mặc lại lặng im một hồi lâu.

Không biết tại sao, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có một loại dự cảm bất hảo.

Nàng nhớ lại trong hậu cung tranh giành cấu xé lẫn nhau.

Tranh đến người chết ta sống.

Hơn nữa sẽ thường xuyên bị người hãm hại...

Tô Tiểu Tiểu giương khóe môi.

Nàng đẩy Thượng Quan Mặc bên cạnh ra, yên lặng nhìn hắn.

“Người là đang hoài nghi ta?”

Thượng Quan Mặc cũng yên lặng nhìn nàng.

Lâu sau, hắn mới thở dài một tiếng.

“Người giết chết Thục phi trước khi chết nói đây là mệnh lệnh của Hoàng hậu.”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn hai mắt.

Nàng hỏi Thượng Quan Mặc.

“Người tin hay không?”

Thượng Quan Mặc môi mím chặt lại thành một đường thẳng tắp, thậm chí còn hơi trắng bệch.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được lại một lần nữa tâm lạnh.

Quả nhiên...

Nàng không có lựa chọn Thượng Quan Mặc, không có yêu Thượng Quan Mặc, là một lựa chọn phi thường chính xác.

Hắn không tin nàng! ! !

Hắn một chút cũng không tin tưởng nàng!

Hắn và nàng một chút tín nhiệm lẫn nhau cũng không có! ! !

Nàng vì sao phải giết Thục phi? ? ?

Nàng không lưu luyến vị trí Hoàng hậu, nàng cũng không thích Thượng Quan Mặc, cũng không ghét Thục phi.

Nàng giết Thục phi có ích lợi gì?

Tô Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng.

“Thượng Quan Mặc, giết Thục phi ta được gì?”

Thượng Quan Mặc há miệng thở dốc.

Tô Tiểu Tiểu không cho hắn có cơ hội nói câu nào.

Nàng lạnh lùng nhìn sát vào mặt hắn.

“Ta đã là nữ nhân địa vị tôn quý nhất trong hậu cung, hiện giờ được sủng ái cũng là ta, ta có cần phải đi giết Thục phi? Thượng Quan Mặc, người nói, ta đến tột cùng là vì cái gì mà sẽ đi giết Thục phi?”

“...Quyền? Tiền? Ta đều không cần, cũng không thèm!”

265. Chương 265: Tô Tiểu Tiểu Quyết Định

Tô Tiểu Tiểu nhảy xuống giường, nàng ngay cả giày cũng không đi.

Nàng không có quay đầu lại.

Nàng nói: “Ta không muốn ở lại trong này thêm nữa.”

Nàng nhắc chân, định bụng rời khỏi.

Lúc này, Thượng Quan Mặc bỗng nhiên vọt lên.

Hắn từ phía sau lưng ôm lấy Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn, là trẫm không tốt. Trẫm không nên hoài nghi nàng. Trẫm chỉ là nhất thời bị chuyện Thục phi làm cho u mê, cho nên mới... Lang Hoàn, nàng ở lại trong Càn Thanh điện, đừng rời đi.”

Tô Tiểu Tiểu nghe Thượng Quan Mặc miệng đầy từ “Trẫm”, nàng cảm thấy tâm càng nguội lạnh.

Nàng vốn nên nghĩ đến.

Thượng Quan Mặc là Hoàng đế.

Hoàng đế làm sao có thể sẽ có một tình yêu chân thật đây!

Tô Tiểu Tiểu buông tiếng thở dài.

Thôi thôi.

Nàng cũng không so đo.

Chẳng qua, từ nay về sau, bất kể Thượng Quan Mặc có tốt như thế nào, nàng đều khó có khả năng tiếp tục động tâm.

Nàng thoát khỏi cái ôm của Thượng Quan Mặc, rồi sau đó gương mặt cười.

“Hảo.”

Hoàng cung này nàng không muốn ngậy ngốc ở nữa.

Đoan Mộc gia nàng cũng không muốn để ý.

Một khi đã như vậy, nàng cái gì cũng không lo ngại nữa.

Dù sao Tô Vân cùng Ế Vân cũng không có ở bên người...

Nàng kia chỉ cần chạy ra cung, liền thì cái gì cũng có thể.

Đi ra bên ngoài, trời đất bao la.

Tùy ý nàng Tô Tiểu Tiểu rong chơi. Trong cung như thế nào, cũng không cùng nàng có một chút gì quan hệ.

Mà hiện giờ, trước làm yên lòng Thượng Quan Mặc, sau đó tìm kiếm cơ hội tốt, chạy ra ngoài.

Thượng Quan Mặc thấy Tô Tiểu Tiểu thần sắc đã thoải mái hơn, trong lòng không khỏi buông lỏng xuống.

Hắn cười cười, nói: “Trẫm cùng nàng đi dùng đồ ăn sáng.”

Tô Tiểu Tiểu lại liếc mắt nhìn hắn.

“Người không cần thiết triều sớm sao?”

Thượng Quan Mặc nói: “Hôm nay không cần.”

Tô Tiểu Tiểu thản nhiên “Nha” một tiếng.

Nàng nhìn Thượng Quan Mặc, cho dù trong lòng thập phần không muốn, nàng cũng chỉ là hảo hảo bồi Thượng Quan Mặc đi.

Ẩn nhẫn!

Ẩn nhẫn!

Tiếp tục ẩn nhẫn!

Chỉ có nhẫn nại, mới có thể tìm kiếm được cơ hội xuất cung tốt nhất!

Rồi sau đó hoàn toàn thoát khỏi hoàng cung!

Thoát khỏi Thượng Quan Mặc!

Thoát khỏi Đoan Mộc gia!

Thoát khỏi Đoan Mộc Lang Hoàn!

Từ nay về sau, nàng chỉ là Tô Tiểu Tiểu!

Tô Tiểu Tiểu quyết định!

266. Chương 266: Hoàng Hậu Đến Tột Cùng Là Mắc Bệnh Gì.

Năm nay mùa đông tựa hồ đặc biệt lạnh.

Vào một trận tuyết rơi dày khắp nơi, Tô Tiểu Tiểu sinh bệnh.

Thượng Quan mặc thập phần lo lắng.

Tất cả ngự y đều vây quanh bên người Tô Tiểu Tiểu, trong Càn Thanh Điện ra ra vào vào đều là thái y.

Thái y đối với chuyện Hoàng hậu thành linh lâm bệnh đều cảm thấy thập phần giạt mình.

Thân thể Hoàng hậu không phải vốn là tốt rồi sao?

Như thế nào đột nhiên liền sinh bệnh đây?

Kỳ quái hơn chính là, rõ ràng mạch tượng biểu hiện Hoàng hậu thập phần bình thường, cũng thập phần khỏe mạnh.

Chính là hoàng hậu lại cả ngày ngốc ở trên giường, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Môi cũng là trắng bệch trắng bệch, hoàn toàn không có chút huyết sắc.

Vì thế, Thái y đều thập phần buồn rầu.

Không một ai biết, Hoàng hậu đến tột cùng là bị cái bệnh gì.

Nhưng là, Hoàng đế hỏi đến, bọn hần cũng không thể nói như vậy.

Nếu nói như vậy, chẳng phải là nói với Hoàng đế, bọn hần y thuật không tinh?

Này... Làm sao có thể không có lỗi với bồng lộc ở thái y viện của bọn họ đây?

Vì thế, bọn hần thống nhất khẩu cung.

Sôi nổi nói là do đại hỏa lần trước lưu lại di chứng.

Cần thời gian dài điều dưỡng.

Mà Tô Tiểu Tiểu lúc này, cũng là rất hợp thời mở miệng.

Nàng sâu kín nhìn nhóm thái y.

“Ta cần nghỉ ngơi sao?”

Nghỉ ngơi hai chữ, Tô Tiểu Tiểu đặc biệt tăng thêm.

Tổ vệ nàng thực sự cần nghỉ ngơi!

Nghỉ ngơi! Chính là một mình một người chậm rãi nghỉ ngơi!

Hoàng đế cần rời xa nàng!

Hiện giờ, nàng đối với Thượng Quan Mặc không hề có cảm giác, tự nhiên cũng không hy vọng Thượng Quan Mặc sẽ động vào nàng...

Nắm tay nàng cũng không muốn.

Thái y vừa nghe, ngẩn người, trong lòng nhận thức được Hoàng hậu nường nường muốn nghỉ ngơi.

Người bệnh yêu cầu, thầy thuốc bình thường cũng sẽ không cự tuyệt.

Huống chi người bệnh này còn quyết định đến vận mệnh của thầy thuốc.

Cho nên, thái y lập tức gật đầu.

“Cần, tốt nhất nên đến một nơi yên tĩnh, hảo hảo nghỉ ngơi điều dưỡng.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, trong lòng tám tác ra tiếng.

Chặc chặc nha.

Này thái y thật đúng là tinh mắt.

Mà Thượng Quan Mặc nghe xong, cũng nhúu mày.

“Cần Thanh điện không đủ yên lặng sao?”

Thái y nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu lập tức ho khan vài tiếng, sau đó yếu ớt day day huyết thái dương, sâu kín nhìn Thượng Quan Mặc.

267. Chương 267: Mềm Hơn Phân Nửa

“A Mặc, Càn Thanh điện dương khí quá nặng. Có lẽ, Càn Thanh điện thật sự giống như trong tổ chế, không thể để cho nữ tử ở lại. Tuy rằng ta là Hoàng hậu, nhưng Càn Thanh cung thật sự không phải chỗ cho nữ tử ở.”

Thái y nghe được Tô Tiểu Tiểu nói như vậy, trong lòng nhất thời sáng ngời.

Hắn hướng Thượng Quan Mặc nói: “Bệ hạ, nương nương nói đúng. Càn Thanh điện chính là nơi dương khí thịnh nhất trong cung. Nương nương từ sau trận đại hỏa, thân mình trở nên hết sức yếu ớt, ở nơi có dương khí dày đặc lâu, sẽ trở nên càng ngày càng suy yếu.”

Thượng Quan Mặc nghe được Tô Tiểu Tiểu một câu “A Mặc” xong, trong lòng liền mềm hơn phân nửa, hiện giờ lại tiếp tục nghe thái y chứng thực như thế, hẳn cho dù cảm thấy được lời đồn này thực giả, hẳn cũng vẫn tin tưởng.

Chuyện tình liên quan đến thân mình Lang Hoàn, hẳn nhất định không được sơ xuất.

Hắn không muốn mất đi Lang Hoàn.

Chẳng qua là...

Hắn nhắm nhủ mi.

“Phượng khôn cung đã bị đốt, bây giờ vẫn còn đang trong thời gian xây lại, nàng nếu là không ở được tại Càn Thanh điện, còn có thể ở chỗ nào đây?”

Tô Tiểu Tiểu lập tức nói: “Hoàng cung lớn như vậy, tìm một chỗ trú là chuyện đơn giản.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu mím môi trầm ngâm chỉ chốc lát, rồi nói: “Ngô, lần trước ta đi ngang qua Hàm Quang hồ, phát hiện đối diện có tòa cung điện, tuy rằng không được như Phượng Khôn cung, nhưng lại rất ý nhị tao nhã. Hơn nữa lại không ai ở, nếu không, để ta dọn tới đó đi.”

Tô Tiểu Tiểu lời này vừa ra, Thượng Quan Mặc lập tức nhíu mày.

Hắn không chút suy nghĩ, lập tức cự tuyệt.

“Không được.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Nàng không nghĩ tới, Thượng Quan Mặc sẽ trực tiếp cự tuyệt như thế, ngay cả một chút suy nghĩ cũng không liền cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Tựa hồ nhận thấy được chính mình ngữ khí có chút cương nghị, Thượng Quan Mặc thanh âm lại ôn nhu.

“Giờ đang là mùa đông, ở đối diện với Hàm Quang hồ, sẽ rất lạnh.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

“A Mặc, ta muốn ở đó...”

Thượng Quan Mặc sắc mặt xanh mét.

“Không được.”

Lúc này, thấy Đế hậu hai người tựa hồ càng ngày càng có xu hướng không ai chịu nhường ai, thái y vội vàng mở miệng nói với Hoàng hậu.

“Nương nương, vạn lần không thể được.”

Tô Tiểu Tiểu day huyết thái dương.

“Có gì không thể? Cung điện kia không phải cũng không có người ở sao? Như thế nào ta không thể ở?”

268. Chương 268: Cung Điện Của Thượng Quan Thanh

Thái y sau khi đắn đo suy nghĩ câu chữ, mới lên tiếng: “Nương nương, cung điện đối diện Hàm Quang hồ chính là nơi ở của Huyền Thanh Vương khi vẫn còn là hoàng tử. Nếu như Huyền Thanh Vương điện hạ tiến cung, vậy điện hạ sẽ ngụ ở chỗ nào đây? Cho nên, mong nương nương nghĩ lại.”

Tô Tiểu Tiểu lúc này mới chợt hiểu ra.

Nguyên lai là cung điện của Thượng Quan Thanh, chẳng thể trách Thượng Quan Mặc chết cũng không cho nàng ngụ ở chỗ ấy!

Tô Tiểu Tiểu đảo mắt.

Nàng đối với Thượng Quan Mặc nói: “A Mặc, người hiểu lầm rồi. Ta nói cung điện không phải phía bắc Hàm Quang hồ, mà là cung điện phía nam Hàm Quang hồ, là nơi ở của phi tần được tiên đế cưng chiều lúc trước, quy cách vật phẩm chẳng hạn, cùng với Phượng Khôn cung cũng không kém bao nhiêu.

Tô Tiểu Tiểu cái khó ló cái khôn, ngay lập tức đã lôi một tòa cung điện ở mặt khác mang ra.

Không thể ngụ ở Huyền Thanh Vương cung điện cũng không sao, chỉ cần có thể ở gần Hàm Quang hồ là được.

Nàng lúc trước cũng rất thích hồ này.

Mỗi lúc có ánh mặt trời hay ánh trăng chiếu vào, mặt hồ đều là có một tầng quang mang nhàn nhạt, mà cái tên Hàm Quang hồ cũng là do vậy mà được đặt.

Nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy Hàm Quang hồ, vậy cũng không tồi.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Hàm Quang hồ cách Càn Thanh điện cùng Ngự thư phòng rất xa.

Thượng Quan Mặc muốn tới chỗ nàng, ít nhất cũng phải mất hơn nửa canh giờ.

Mà Thượng Quan Mặc sau khi lo lắng, cũng không có ý kiến gì.

Dù sao chỉ cần không liên quan tới Huyền Thanh Vương, vậy là được rồi.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu mấy ngày sau, liền nhanh chóng dọn tới cung điện phía nam Hàm Quang hồ ở.

Thượng Quan Mặc thuận tiện đề một cái tên.

Tên là Phượng Lâm Cung.

Tô Tiểu Tiểu tỏ vẻ cũng không dị nghị gì.

Cứ như vậy, một thân Hoàng hậu nương nương Đoan Mộc Lang Hoàn được hàng vạn hàng nghìn sủng ái hoa hoa lệ lệ mà dẫn dắt một tập đoàn cung nữ thái giám thị vệ chính thức tiến vào Phượng Lâm cung.

Mới đầu, một số phi tử sau khi nghe được tin tức, đều có chút kinh ngạc.

Vốn các nàng còn tưởng rằng là hoàng hậu thất sủng, đang muốn vui sướng khi người gặp họa thì lại được cho biết là do Hoàng hậu chủ động yêu cầu được chuyển tới Phượng Lâm cung. Chỉ vì, thân mình suy yếu, không thích hợp với nơi dương khí dày đặc như Càn Thanh điện.

Sau khi biết được nguyên nhân, rất nhiều phi tử đều thập phần vui sướng khi người gặp họa.

Nàng muốn an toàn xuất cung, hơn nữa xuất cung một cách quang minh chính đại, vậy cũng chỉ có một phương pháp.

Chính là...

Bắt chước Tô Thiển Thiển như vậy giả chết!

Chỉ bắt quá lần này không có Tô Vân cùng Ế Vân hỗ trợ, chỉ có thể dựa vào chính mình!

Bắt quá Tô Thiển Thiển nghĩ tới một cái sách lược vẹn toàn!

Nàng có thể mượn lí do chính mình sinh bệnh.

Mà giả chết.

Trong tiểu thuyết không phải thường có được giả chết sao?

Một khi đã như vậy, nàng kia muốn dùng được giả chết!

Sau đó thuận lợi ra khỏi cung, bắt đầu cuộc sống mới của nàng.

270. Chương 270: Điều Tra Sự Kiện Giết Người

Bắt quá, trước đó...

Tô Tiểu Tiểu cần phải tìm ra được một cái chân tướng.

Xem rốt cuộc là ai hãm hại nàng!

Tô Tiểu Tiểu cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý là người chịu thiệt.

Phi tử nào ăn gan hùm mật báo, lại dám đem cái chết của Thục phi đổ lên đầu nàng?

Là không muốn sống nữa đi.

Tốt đẹp không thích, lại dám chơi đùa Tô Tiểu Tiểu nàng?

Tô Tiểu Tiểu nàng cho tới tận bây giờ cũng không phải người có thể để cho người ta chơi!

Dám vu cáo nàng, nhất định phải chịu được hậu quả!

Tô Tiểu Tiểu nàng trước khi đi, cũng nhất định phải chơi đến chết nữ nhân dám hãm hại nàng!

*****Chơi nha chơi nha chơi chết người đường ranh giới*****

Tô Tiểu Tiểu bắt đầu bắt tay vào việc điều tra chuyện Thục phi tự sát.

Đương nhiên, nàng chỉ có thể vào lúc nửa đêm đi điều tra.

Nếu không, đụng phải Thượng Quan Mặc hoặc là các phi tử khác, vậy có lý cũng không nói được.

Nàng hiện giờ trong mắt mọi người ở hậu cung, liền là một hoàng hậu thân thể suy yếu.

Nếu như bị người ta nhìn thấy nàng tới cung của Thục phi, còn không phải là kiếm có cho người ta nói sao?

Lại nói, lúc trước Thượng Quan Mặc thẩm vấn hung thủ ám sát Thục phi, tất nhiên sẽ có người ở bên cạnh.

Hiển nhiên nếu cái hung thủ ám sát Thục phi kia, dám khai tên nàng ra, liền tất nhiên cũng có phi tử biết...

Thậm chí hoài nghi có thật là hoàng hậu giết Thục phi.

Tuy rằng chưa chắc Hoàng hậu vì lí do gì phải giết Thục phi, nhưng là chỉ cần có chút hoài nghi, rất nhiều chuyện cũng có thể thuận lý thành chương (*) mà tưởng tượng...

Thậm chí còn là phóng đại gấp nghìn lần!

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu hiện giờ chỉ có thể tranh thủ lúc đêm hôm khuya khoắt, lén lút chuồn ra khỏi Phượng Lâm cung,

Mà đêm nay, đúng lúc là một cái nguyệt hắc phong cao, quả là ngày lành thích hợp để điều tra chuyện giết người.

Tô Tiểu Tiểu thay đổi một thân hắc y phục, sau đó liền lén lút chạy ra ngoài.

Nhưng là...

Lúc đi qua cung điện phía bắc Hàm Quang hồ thì Tô Tiểu Tiểu chợt nhớ tới lời thái y nói.

Đây là cung điện của Huyền Thanh vương.

Tô Tiểu Tiểu tâm vừa động.

Cước bộ liền không tự chủ mà tiến vào, lúc trước nàng đi qua cũng chưa có nhìn kỹ, nhưng là chỉ nhìn lướt qua, cũng cảm giác đây là một cung điện thập phần lịch sự tao nhã.

Chỉ là...

Cung điện này không phải không có người ở sao?

Như thế nào hiện giờ nàng thể nhưng lại nghe được thanh âm giở sách?

Chẳng lẽ bên trong lại có người?

(*)Thuận lý thành chương [] : TYV nghĩ là “Thuận theo lý thuyết (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suông sẻ (như thế nào đó)”. Cái này mò được bên nhà nàng Chikarin. Bất quá ta thấy để nguyên hay hơn.

271. Chương 271: Sắc Bén Sát Khí

Tô Tiểu Tiểu cảm giác tim mình nhảy thật mạnh.

Cũng không biết có phải là bị hù sợ hay không, tóm lại Tô Tiểu Tiểu sau đó là hoàn toàn nín thở.

Phù phù phù phù.

Tô Tiểu Tiểu từng nghe cung nữ ở Phượng Lâm Cung nói qua.

Thanh Loan điện trong cung của Huyền Thanh Vương bình thường sẽ không có người đi vào.

Bởi vì Hoàng đế bệ hạ trước đó vài ngày từng hạ chỉ, Thanh Loan điện trừ bỏ Huyền Thanh Vương ra, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào, người nào trái lệnh, giết không tha!

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu từ sau khi đến Phượng Lâm cung, Thanh Loan điện lại càng là không có một bóng người.

Mà hiện giờ khuya khoắt.

Thanh Loan điện làm sao có thể có tiếng lật sách đây? ? ?

Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến đầu tiên chính là...

Ma quỷ a.

Thượng Quan Thanh chết trận trên sa trường... (thở: bó tay chị. Anh đã chết đâu mà chị tưởng tượng tài thế)

Sau đó linh hồn bay trở lại về trong Thanh Loan điện...

Nghĩ như thế, Tô Tiểu Tiểu lập tức rùng mình một cái.
Đúng lúc một trận gió lạnh sù sù thổi qua...
Tô Tiểu Tiểu trong nháy mắt sắc mặt biến trắng.
Nàng Tô Tiểu Tiểu không sợ trời không sợ đất, sợ nhất chính là mấy chuyện hư vô mờ mịt gì đó.
Thực phi chết nàng có thể không sợ...
Nhưng là không biết tại sao, nàng chính là sợ ở trong Thanh Loan điện nhìn thấy cái gì không nên thấy.
Ai nha nha nha.
Quá kinh khủng.
Tô Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt, nàng hoàn toàn nín thở.
Ngay lúc nàng chuẩn bị lui về phía sau, một đạo sát khí mãnh liệt thành linh xuất hiện.
Tô Tiểu Tiểu hoàn toàn không thể nhúc nhích.
Theo đó còn có một thanh âm cực kỳ băng lãnh.
“Ai.”
Tô Tiểu Tiểu mím môi.
Đánh chết nàng cũng không nói gì.
Bằng không sẽ chết chắc...
Nghe thanh âm này, nàng cũng cảm giác được người đến là có bao nhiêu ngoan lệ...
Nếu nàng rơi vào trong tay hắn, khẳng định chết không toàn thây! !
Vì thế, nàng cương quyết không muốn lên tiếng.
Di di di...
Từ từ...
Tô Tiểu Tiểu đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái.
Nàng cảm thấy được đạo thanh âm này có chút quen thuộc...
Nhưng lại cũng thực xa lạ.
Tô Tiểu Tiểu linh quang chợt lóe, một cái ý niệm chạy tới trong đầu của nàng.
Nàng nghĩ đến...
Không ngờ lại là A Bạch.

272. Chương 272: Người Là Ai

Chính là...
A Bạch làm sao lại có thể ở chỗ này đây?
A Bạch làm sao có thể xuất hiện ở hoàng cung lúc nửa đêm đây?
Chuyện này căn bản là không có khả năng xảy ra! !
Kia... Không phải A Bạch...

Vậy đến tột cùng người ở trong Thanh Loan điện này là ai? ? ? ?

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy, chân tướng cũng lập tức được tiết lộ...

Đồng thời.

Tô Tiểu Tiểu trên cổ cũng là một lưỡi dao sắc bén.

Tô Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt.

Trong lòng nàng rất là kích động, nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nàng thậm chí có chút hối hận vì cái gì ngày hôm nay lại nhiều chuyện như vậy chạy tới Thanh Loan điện, nàng rõ ràng là muốn đi điều tra nguyên nhân cái chết của Thục phi a.

Nhưng là bây giờ...

Nàng nhắm mắt lại, run rẩy nói: “Vị đại hiệp này, vị tráng sĩ này, ta thật ra cái gì cũng không thấy. Giết người diệt khẩu chẳng hạn, ta tin tưởng người chắc là sẽ không làm, đúng không...”

Lời nói này, Tô Tiểu Tiểu nói được thập phần không có cơ sở.

Bởi vì giờ phút này, sát khí trên người kẻ kia thập phần nồng đậm.

Tô Tiểu Tiểu tuy rằng không phải người trong võ lâm, nhưng là có nhiều thứ, chỉ cần người thân lâm kỳ cảnh (1), nhất định sẽ có cảm giác, trong đầu cũng chỉ biết có hai chữ.

Sát khí.

Chậm rãi, chậm rãi, mây đen đang che khuất ánh trăng dần bay đi.

Nhất thời, cả mặt đất sáng lên.

Giống như là được trải một tầng vải mỏng màu bạc.

Mà Tô Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại, tự nhiên là nhìn không thấy, nhưng là nàng lại cảm thấy sát khí quanh người dần dần tiêu thất. (thở: aaaaaaaa, có ai giống ta không? Đọc đến câu này thấy thập phần ngọt ngào a. Rất thích rất thích)

Theo đó chính là một đạo thanh âm không nhẹ không nặng.

“Người là ai? Nói, ta sẽ không giết người.”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng là bách chuyển thiên hồi (2) nha.

Nàng nghĩ nghĩ.

Dựa vào lời nói của nhân sĩ trước mặt, Tô Tiểu Tiểu biết hẳn vẫn chưa nhận ra nàng.

Rất rõ ràng, cũng không biết thân phận của nàng.

Một khi đã như vậy, nàng kia liền càng thêm không có khả năng nói cho hẳn biết.

Cái danh Hoàng hậu, đội ở trên đầu, thật sự là thập phần huênh hoang nha.

Vì thế...

Tô Tiểu Tiểu ho khan vài tiếng, nghiêm mặt lại, sau đó mới đứng đắn nói: “Ta gọi là Tô Tiểu Tiểu.”

(1) Thân lâm kỳ cảnh: người lạc vào cảnh lạ, ngụ ý chỉ người lâm vào hoàn cảnh đặc biệt, kỳ lạ.

(2) Bách chuyển thiên hồi: trăm lần nghĩ ngợi.

273. Chương 273: Cung Nữ Bên Người Hoàng Hậu Nương Nương.

“Nga?” Thanh âm người kia như trước không nhẹ không nặng, “Viết như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục thành thật nói: “Tô trong Tô Châu, Tiểu trong đại tiểu.” (*Đại tiểu này là kích thước lớn nhỏ nha các nàng. Đừng ai nghĩ bậy a...)

Nhân sĩ kia lại tiếp tục hỏi: “Ngô, ngươi là cung nữ?”

Tô Tiểu Tiểu cảm giác được mình bị người ta xem một lượt từ đầu đến chân.

“Đi? ! Không giống, chất liệu vải người dùng chính là gấm thêu thượng hạng, vải dệt tựa hồ cũng là từ Tô Châu đưa tới, phẩm chất phi thường tốt. Cho dù là phi tử, cũng chưa chắc được sử dụng.”

Tô Tiểu Tiểu vẫn như cũ nhắm mắt, bất quá lúc này nàng không còn cảm thấy sát khí, trái lại còn cảm giác được dao găm trên cổ rút trở về.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí cũng có chút thoải mái.

Nàng cười nói: “Ta là cung nữ bên người Hoàng hậu nương nương, bình thường Hoàng hậu nương nương không thích mặc, thì cho ta.”

Nhân sĩ kia lại thần nhiên “Nha” một tiếng.

Sau đó nói: “Đoan Mộc Lang Hoàn hiện giờ cực kỳ được sủng ái, mặc dù trước đây có Hoàng quý phi chen chân vào, nhưng là vẫn không ảnh hưởng đến mức độ được sủng ái. Ngươi là cung nữ bên người nàng, có y phục như thế để mặc, cũng là hợp lý.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, cũng ngẩn người.

Nam nhân này...

Đến tột cùng là ai?

Như thế nào lại biết rõ chuyện trong cung như thế?

Hơn nữa, nghe ngữ khí của hắn, tựa hồ như đối với Đoan Mộc Lang Hoàn đặc biệt khinh thường, thậm chí còn gọi thẳng khuê danh của Hoàng hậu.

Chắc chắc.

Người này đến tột cùng là ai nha?

Nàng lén lút hé mắt ra, vừa định nhìn trộm một cái thì lại đúng lúc chạm phải ánh mắt người nọ.

Tô Tiểu Tiểu còn chưa kịp phản ứng.

Nhân sĩ không biết tên kia liền thần nhiên nói: “Nhắm mắt, ta chưa đồng ý, ngươi không thể mở mắt.”

Tô Tiểu Tiểu lập tức nhắm hai mắt lại theo phản xạ.

Lúc này, trong thanh âm của kẻ kia lại có vài phần ý cười.

“Ta nhớ cung nữ bên người Đoan Mộc Lang Hoàn tựa hồ kêu Tổ Vân cùng Ế Vân, khi nào thì chạy ra một cái Tô Tiểu Tiểu đây?”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc.

“Ta là gần đây mới tới Phượng Lâm cung hầu hạ nương nương.”

“Phượng Lâm cung? !”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Đúng nha, chính là đối diện với Thanh Loan điện.”

274. Chương 274: Người Có Hứa Gả Cho Ai Không?

Nhân sĩ kia thập phần khó chịu.

Tâm tình cũng thập phần không thoải mái.

Tô Tiểu Tiểu tuy rằng không nhìn thấy, nhưng lại cảm giác được.

Bởi vì nhân sĩ kia từ sau khi nàng nói “đối diện với Thanh Loan điện” liền trầm mặc.

Tô Tiểu Tiểu ngoài cảm giác được ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng ra, còn có thể cảm giác được...

Dường như có một chút sát khí...

Tuy rằng không nồng đậm, nhưng là Tô Tiểu Tiểu thật sự cảm giác được.

Bởi vì một người khi mất đi một loại cảm giác, ví dụ như thị giác, các cảm giác khác liền trở nên mất cảm hơn, chẳng hạn như khứu giác, vị giác...

Cho nên Tô Tiểu Tiểu hiện giờ cảm giác thập phần rõ ràng.

Nhân sĩ này không thích câu nàng vừa mới nói kia...

Chỉ là không thích thì không thích, đây vẫn là sự thật nha...

Đoan Mộc Lang Hoàn quả thật ngụ tại Phượng lâm cung đối diện Thanh Loan điện.

Một lúc lâu sau, nhân sĩ kia cuối cùng mở miệng.

Hắn hỏi: “Người có hứa gả cho ai không?”

Tô Tiểu Tiểu nhất thời trợn mắt.

Cái gì? !

Có hứa gả cho ai không? !

Đề tài này nhảy ra cũng quá nhanh đi! ! !

Nàng hứa gả hay không hứa gả cho ai, cùng người này có quan hệ gì? ? ?

Được rồi.

Trước mặt thế lực ác bá, Tô Tiểu Tiểu cuối cùng là cúi đầu.

Vì để tránh cho lưỡi dao đáng yêu kia muốn hôn cổ của nàng, nàng nói rất thành thật: “Không có.”

Nàng chính xác là không có hứa gả cho ai nha.

Tô Tiểu Tiểu không có hứa gả cho nhà người ta.

Hứa gả cho người ta chính là Đoan Mộc Lang Hoàn! ! !

Tô Tiểu Tiểu luôn luôn cho là như vậy.

Mà vào lúc Tô Tiểu Tiểu vừa nói xong, lại cảm thấy được.

Nàng cảm thấy được nhân sĩ không biết tên kia tâm tình tựa hồ lại tốt lên rất nhiều.

Trong thanh âm của hắn lại nhiều hơn vài phần ý cười.

Hắn tiếp tục hỏi.

“Nga? ! Vậy người có người trong lòng không?”

Tô Tiểu Tiểu lại ngẩn người.

Này...

Này...

Này...

Nếu như là dựa theo hình thức theo đuổi của người hiện đại mà nói...

Hiện giờ người trước mặt này là đang muốn theo đuổi nàng?

Bằng không hỏi mấy thứ này để làm gì?

Hay là nói, vị nhân sĩ này đối với nàng là nhất kiến chung tình? !

275. Chương 275: Tổng Điều Tra Dân Số

Vừa nghĩ như vậy xong, Tô Tiểu Tiểu lập tức ở trong lòng thầm mắng mình.

Không nên suy nghĩ bấy bạ! ! !

Người nọ cười cười, “Có hay là không?”

Tô Tiểu Tiểu mím mím môi.

Cuối cùng vẫn là thành thật nói: “Có.”

Hắn lại hỏi: “Tên gọi là gì?”

Tô Tiểu Tiểu thật ra đã rất cố gắng.

Nàng nhẫn.

Đại ca...

Người là tới giết người hay là để làm tổng điều tra dân số nha?

Hơn nữa người này điều tra không những điều tra nhân khẩu lại còn phải điều tra cả đối tượng?

Rất thái quá rồi đi.

Tô Tiểu Tiểu không sợ thế lực ác bá nữa!

Nông nô khởi nghĩa.

Tô Tiểu Tiểu nổi giận.

Tô Tiểu Tiểu thực nổi giận!

Nàng ngược lên, trừng mắt nhìn người đối diện.

“Ta thích ai, người còn quản. Này người cũng muốn hỏi, ta không nói cho người, ta...”

Này còn chưa có nói xong...

Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy đôi mắt của nhân sĩ đó.

Cực độ trong suốt.

Thập phần xinh đẹp.

Hơn nữa...

Giống như là ánh mắt của A Bạch! ! !

Chỉ là, người trước mặt cũng che cả khuôn mặt, quần áo cùng với đêm tối hòa với nhau thành y phục dạ hành, chỉ có đôi mắt là lộ ra ngoài.

Mà cực độ giống với A Bạch chính là trong ánh mắt hàm chứa nhợt nhạt ý cười.

“Tiểu Tiểu.”

Một tiếng này cực kỳ mềm nhẹ.

Hơn nữa cùng với giọng nói khi này có một chút bất đồng.

Rất rõ ràng, là vừa mới thay đổi thanh âm.

Tô Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người.

Đồng thời, kinh hỉ ùn ùn hướng nàng ập tới, vui sướng cũng sắp đem nàng bao phủ.

Nàng run rẩy tiến về lên từng bước.

Rõ ràng vừa mới rồi vẫn là người làm cho nàng sợ hãi nhất, mà hiện giờ lại trở thành người nàng yêu thích nhất.

Vừa mới rồi là sát khí nồng đậm, mà hiện giờ lại là nồng đậm nhu tình mật ý.

Tô Tiểu Tiểu mím chặt khóe môi, nhịn xuống lệ ý, sau đó nhào vào trong ngực Hắc y nhân kia.

Nàng kêu lên.

“A Bạch.”

Một tiếng này, nàng từng ở trong mộng gọi qua thật nhiều lần, nhưng không có ai trả lời.

Mỗi khi nàng rơi lệ mà tỉnh, nhìn thấy chung quanh trống rỗng, tối đen thì lòng của nàng lại là co rút đau đớn.

Đến nỗi nàng thậm chí còn nghĩ.

A Bạch, rốt cuộc là đi nơi nào đâu.

276. Chương 276: Tiểu Tiểu, Ta Đây.

Vì sao lần trước hắn không có tới ước hẹn...

Vì sao phải khiến nàng ngâm cả một đêm mưa...

Tô Tiểu Tiểu nước mắt chảy xuống.

“A Bạch A Bạch A Bạch A Bạch...”

A Bạch khẽ vuốt mái tóc đen huyền của nàng, rồi sau đó nhẹ giọng đáp.

“Ta đây.”

“A Bạch...”

“Ta đây...”

“A Bạch...”

A Bạch đau lòng cười một tiếng.

“Tiểu Tiểu, ta ở đây.” Dừng một chút, hắn ôm Tô Tiểu Tiểu.

“Lần trước... Thực xin lỗi, là ta sai hẹn. Bởi vì đột nhiên có việc gấp phát sinh, ta không thể không lập tức rời đi. Vốn muốn cho người đưa thư báo cho người, chính là lại không biết người ở tại nơi nào”

Tô Tiểu Tiểu khóc lóc.

“Lần trước ta chờ người một đêm, kết quả người không có tới.”

“Lần trước ta chuồn êm xuất cung, đúng lúc trời mưa, sau đó ta ngâm một đêm mưa...”

“Lần trước hồi cung xong, ta sinh một hồi bệnh nặng, thiếu chút nữa là chết.”

“A Bạch, ta còn tưởng rằng người chính là đang đùa bỡn cảm tình của ta...”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt đã đem toàn bộ những lời trong lòng mà nói hết ra.

Đơn giản vì đối tượng chính là A Bạch.

Cho nên nàng cái gì cũng dám nói.

Đơn giản vì đối tượng là A Bạch, cho nên nàng mới có thể như vậy không chút nào kiêng sợ mà làm nũng oán trách.

Cho dù, thời gian nàng cùng với A Bạch chung một chỗ thật sự rất ít rất ít.

Nhưng là giờ này khắc này, bọn họ sau một thời gian không dễ dàng mà gặp lại, lại làm cho nàng tìm kiếm được một loại an ủi.

Lúc trước chịu khổ, chịu ủy khuất, toàn bộ tan thành mây khói.

Chỉ cần được ở bên A Bạch, nàng cái gì cũng có thể từ bỏ.

A Bạch vừa nghe xong, trong lòng có chút đau đớn.

Hắn cũng không biết Tô Tiểu Tiểu phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

Nếu biết như vậy, lúc trước hắn tình nguyện chậm trễ một chút, cũng không muốn để nàng phải đợi.

Hắn gắt gao ôm lấy Tô Tiểu Tiểu, giống như là muốn đem nàng giữ chặt trong lòng.

“Tiểu Tiểu, là ta không tốt.”

Tô Tiểu Tiểu hít hít cái mũi.

Nàng dụi đầu thật mạnh trong lồng ngực A Bạch.

“Ân, là người không tốt.”

A Bạch lại gạt đầu một cái.

“Ân, là ta không tốt.”

Tô Tiểu Tiểu lại nín khóc mỉm cười.

Hai người tại đó ôm nhau, ánh trăng bàng bạc phủ lên như một tấm lưới mỏng, đẹp đến bất khả tư nghị.
(không tưởng tượng được)

277. Chương 277: Cùng Hoàng Hậu Thông Dâm

Bỗng nhiên, phía ngoài Thanh Loan điện truyền tới một trận tiếng bước chân.

Tô Tiểu Tiểu hoảng sợ.

Sắc mặt của nàng bắt đầu trở nên có chút tái nhợt, lúc này, nàng hoàn toàn không nghĩ đến thân phận của A Bạch, cũng không có nghĩ qua vì sao A Bạch lại xuất hiện ở trong này.

Nàng chính là đang lo lắng.

A Bạch có thể hay không bị ngự lâm quân đi tuần tra xem như thích khách mà xử lý.

Nếu như nháo tới trước mặt Thượng Quan Mặc...

Kia...

Hậu quả thật đúng là thập phần khó lường.

Tội danh cùng hoàng hậu thông dâm này...

Có thể tru di cửu tộc nha.

Tô Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt, nàng từ trong ngực A Bạch ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nàng nhẹ nói: “A Bạch, chúng ta vào trong.”

Đi vào trong điện, so với bên ngoài điện an toàn hơn.

Ít nhất chỉ cần bọn họ thanh âm không to quá, Ngự lâm quân sẽ hoàn toàn không phát hiện ra bọn họ.

A Bạch nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng.

Sau đó, hất một tay ôm eo Tô Tiểu Tiểu, vô thanh vô tức...

Bay vào trong.

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn hai mắt.

Vào tới trong điện xong, Tô Tiểu Tiểu kề sát bên tai A Bạch nói.

“Người biết khinh công?”

A Bạch cười khê: “Chỉ là biết sơ sơ mà thôi.”

Tô Tiểu Tiểu hí mắt, “Cái này gọi là biết sơ sơ thôi?”

A Bạch nháy mắt mấy cái.

“Người nói xem?”

Tô Tiểu Tiểu thè lưỡi.

Không biết vì sao, rõ ràng đối thoại giữa hai người là cực kỳ nhám chán, hơn nữa một chút ý nghĩa cũng không có.

Nhưng là...

Tô Tiểu Tiểu lại cảm thấy ngọt ngào thấm vào tận tim gan.

Ngọt đến nàng đang ở giữa mùa đông lạnh cũng vẫn cảm giác được ấm áp.

Nàng bỗng nhiên cười khê một tiếng.

“A Bạch, người là một cái đại ấm lò.” (Cái lò đốt lửa trong phòng để sưởi ấm)

A Bạch nhéo nhéo cái mũi Tô Tiểu Tiểu.

“Vậy người là cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu ngây ngô cười, “Ta là tiểu ấm lò.”

A Bạch trong mắt là ý cười.

“Đại ấm lò cùng tiểu ấm lò?”

Tô Tiểu Tiểu gật đầu.

“Đúng nha, đại ấm lò cùng tiểu ấm lò, hợp lại cùng một chỗ vẫn là ấm lò.”

Kỳ thật, giữa tình nhân chính là như vậy.

Rõ ràng thực nhảm chán, nhưng ở trong mắt tình nhân lại là một loại ngọt ngào không thể thiếu.

Bấy giờ, Ngự Lâm quân cũng đã ly khai.
Bên ngoài im ắng.

278. Chương 278: A Bạch Thân Phận

Tô Tiểu Tiểu vênh tai nghe ngóng một hồi lâu, mới hướng A Bạch nháy nháy mắt.

Nàng cười nói: “A Bạch, bọn họ đi rồi.”

A Bạch gật gật đầu, trong thần sắc hàm chứa ý cười.

Hai người lại ngọt ngào liếc mắt nhìn nhau, Tô Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ tới một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Chính là A Bạch thân phận! ! !

Lúc trước ở ngoài cung gặp được A Bạch, nàng biết được A Bạch ở trong kinh thành là một quý tộc.

Khẳng định là cũng có chút tước vị.

Chỉ cần nhìn thái độ của ông chủ hiệu cầm đồ đối với A Bạch cung kính nơm nớp lo sợ là biết.

Chỉ là...

Vậy bây giờ A Bạch là tới đây làm cái gì?

Hơn nữa lại còn là tới Thanh Loan điện bị Thượng Quan Mặc liệt vào dạng cấm cung!

Tô Tiểu Tiểu mấp máy môi.

Vừa rồi theo như lời A Bạch nói, tựa hồ đối với tình thế hiện giờ trong hoàng cung thập phần rõ ràng...

Nếu A Bạch thân phận quý tộc hiển hách, vậy hẳn vì sao còn phải lén lút tới nơi này?

Di di di? ? ?

Từ từ!

Quý tộc!

Thân phận hiển hách!

Thanh Loan điện!

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

Nàng cơ hồ là bưng kín miệng.

Thanh âm hết sức kích động.

“A Bạch ngươi là Huyền Thanh Vương?”

A Bạch trầm mặc.

Tô Tiểu Tiểu tâm tựa hồ như bị người ta bóp chặt.

Nàng gần như không thở nổi.

Nàng nghĩ tới một vấn đề thập phần nghiêm trọng.

Nếu A Bạch là Huyền Thanh Vương, như vậy...

Hẳn tất nhiên là thập phần chán ghét Đao Mộc gia.

Tiếp đó...
Nàng trên thực tế là Tô Tiểu Tiểu, nhưng thân thể vẫn là Đoan Mộc Lang Hoàn.
Bởi vậy nên, A Bạch sẽ chán ghét nàng...
Chán ghét nàng...
Chán ghét nàng...
Tô Tiểu Tiểu thực kinh hoàng.
Nàng nhìn chăm chăm môi A Bạch.
Sợ hãi nói ra một từ “Ân.”
Mà lúc này...
A Bạch một câu cũng không có nói.
Hắn chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.
Tô Tiểu Tiểu tâm run lên.

279. Chương 279: Ta Sẽ Dẫn Người Rời Đi Hoàng Cung

A Bạch là Thượng Quan Thanh ...
A Bạch là Huyền Thanh Vương ...
Sự thật này nhảy mắt trần ngập đại não Tô Tiểu Tiểu.
Nàng cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn hơn.
Sắc mặt của nàng nhảy mắt trở nên tái nhợt.
Chẳng thể trách hắn sẽ không có tới ước hẹn, nguyên lai là đi biên cương.
Chẳng thể trách ông chủ hiệu cầm đồ đối với hắn cung kính như thế ...
Chẳng thể trách hắn vừa ra tay chính là mấy trăm mấy ngàn lượng bạc ...
Chỉ vì hắn chính là Huyền Thanh Vương.
Là Vương gia được người dân trong Trường Nhạc Vương trong triều hoan nghênh nhất.
A Bạch, không, phải nói là Thượng Quan Thanh.
Hắn đã phát hiện sắc mặt Tô Tiểu Tiểu trở nên cực kỳ tái nhợt.
Hắn không khỏi lặng đi một chút, rồi sau đó tay xoa hai má Tô Tiểu Tiểu.
Hắn ôn nhu hỏi: “Tiểu Tiểu, làm sao vậy?”
Dừng một chút, hắn lại nói: “Thân phận của ta làm nàng sợ? Không cần lo lắng, chờ mấy hôm nữa ta tiến cung, ta sẽ dẫn người rời đi hoàng cung, cho nàng an tâm tâm làm vương phi của ta.”
Tô Tiểu Tiểu không nói lời nào.
Nàng chỉ là một mực trầm mặc.
Thượng Quan Thanh thấy thế, trong lòng có chút nghi hoặc, ngữ khí của hắn nói thật sự nhẹ.
“Tiểu Tiểu, làm sao vậy? Nàng đang lo lắng cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi.

Nàng nói: “Người là Vương gia, ta là ...”

Còn chưa có nói xong, Thượng Quan Thanh liền vội vàng cắt đứt lời của nàng.

“Nói cái gì ngốc nghếch vậy? Ta là Vương gia lại như thế nào? Chỉ cần nàng là Tiểu Tiểu là được. Sẽ không ai kỳ thị thân phận của nàng, tất cả mọi người trong vương phủ sẽ tôn kính nàng, kính yêu nàng, vì nàng là người mà Thượng Quan Thanh ta yêu.”

Lời nói này, nếu vào lúc mà Tô Tiểu Tiểu không biết thân phận chân thật của hắn nghe được, nàng nhất định sẽ liều lĩnh, lập tức nàng sẽ trốn chạy khỏi hoàng cung.

Cho dù là ăn xin, Tô Tiểu Tiểu nàng cũng nguyện ý.

Nhân sinh được người yêu như thế, còn gì có thể mỹ mãn hơn.

Nhưng là ...

Hắn là Thượng Quan Thanh, là Huyền Thanh Vương nha.

Nàng là Đoan Mộc Lang Hoàn, là Hoàng hậu, là Hoàng hậu mà Huyền Thanh Vương chán ghét nha.

Tô Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, nàng nhìn Thượng Quan Thanh.

“Người chán ghét ... Hoàng hậu nương nương sao?”

Thượng Quan Thanh nhăn nhú mi.

Tô Tiểu Tiểu sợ hắn sẽ nói ra những cái gì đó nàng không muốn nghe.

Nàng vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương là người tốt lắm nha.”

280. Chương 280: Thanh, Ta Mệt Mỏi

“Thật sự thật sự là người tốt lắm, Hoàng hậu nương nương hào phóng đúng mực, đối với chúng ta đều tốt lắm tốt lắm, tuyệt không làm ra vẻ diêm dã.”

Tô Tiểu Tiểu vắt hết óc nghĩ hết thấy lời hay.

Chỉ tiếc Thượng Quan Thanh vẫn như cũ là nhíu lại mày, hắn cầm lấy tay Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, chuyện giữa ta cùng Đoan Mộc Gia, có lẽ nàng nghe từ người bên ngoài không ít. Nhưng là chân tướng như thế nào, nàng thủy chung không biết. Đoan Mộc Gia đối với ta đã làm cái gì, cuộc đời này ta thủy chung cũng không quên được. Dù sao Đoan Mộc Lang Hoàn, cũng là người của Đoan Mộc Gia. Có lẽ Tiểu Tiểu thích nàng, nhưng ta tuyệt đối không thích nàng.”

Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy nhất một xô nước đá đổ từ trên đầu xuống, lạnh đến mức nàng run lên.

Lạnh đến trong lòng nàng cũng phát lạnh.

Dù sao Đoan Mộc Lang Hoàn, cũng là người nhà Đoan Mộc Gia ...

Lời này giống như là một đạo gió lạnh tận xương, thẳng tắp đâm vào trái tim của nàng.

Nàng muốn ... quá muốn ... quá hỏi một câu.

Nếu biết Đoan Mộc Lang Hoàn chính là nàng, như vậy sẽ thích nàng sao?

Tô Tiểu Tiểu hạ xuống đôi mắt.

Nàng không để lại dấu vết rút tay của mình về, nàng nói: “Thanh, ta mệt mỏi. Ta muốn trở về ngủ.”

Thượng Quan Thanh lại cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

Hắn mặc dù không có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nhưng là giờ này khắc này Tô Tiểu Tiểu khác thường hẳn vẫn có thể nhìn ra.

Hắn có thể cảm giác được, từ sau lúc hắn nói hắn không thích Đoan Mộc Lang Hoàn, Tiểu Tiểu liền trở nên có chút lãnh đạm, tựa hồ ngay cả cùng hắn đụng chạm cũng không nguyện.

Hắn nâng cầm Tô Tiểu Tiểu, để cho hai mắt của nàng nhìn thẳng lên ánh mắt của hắn.

Hắn yên lặng nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, tuy rằng ta không biết đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì, nhưng là ta thích nàng, đây là sự thật. Ta không hy vọng nàng sẽ bởi vì người khác hoặc là chuyện khác mà khiến cho tình cảm của chúng ta thay đổi hương vị.”

Tô Tiểu Tiểu cắn môi dưới.

Thượng Quan Thanh nhẹ vỗ về môi nàng, hắn hơi hơi nhăn mặt nhíu mày.

“Tiểu Tiểu, đừng cắn, lòng ta đau.” (vịt: ta chết vì câu này)

Tô Tiểu Tiểu nghe được câu này, toàn bộ phòng tuyến lập tức hồng mắt.

Nàng nhào vào trong lòng Thượng Quan Thanh.

Nàng gắt gao ôm Thượng Quan Thanh.

“Thanh, ta ...”

Ngay tại lúc nàng chuẩn bị nói ra chân tướng thì trong lòng bỗng nhiên tóe ra một thanh âm cực kỳ mãnh liệt.

Thanh âm kia đang nói lên

281. Chương 281: Đừng Nói Cho Hắn Biết

Đừng nói cho hắn biết!

Đừng nói cho hắn biết!

Đừng nói cho hắn biết!

Một khi người nói, cái gì cũng sẽ không có.

Người xem xem, người nghe một chút, Thượng Quan Thanh có bao nhiêu chán ghét Đoan Mộc Lang Hoàn, nếu người nói, sau đó Thượng Quan Thanh nhất định sẽ người đẩy ra, như vậy người sẽ không thể hưởng thụ ôn ấp ấm áp này.

Kể cả khi hắn không đẩy người ra, trong lòng khẳng định cũng sẽ có vết rách!

Người hi vọng trong tình cảm của các người sẽ có vết rách sao?

...

Vô số thanh âm đang khuyên bảo Tô Tiểu Tiểu, không được nói không được nói!

Cuối cùng Tô Tiểu Tiểu nghe theo thanh âm trong lòng mình.

Nàng bỗng nhiên rất lớn mật kiễng chân, sau đó chủ động hôn lên khóe môi Thượng Quan Thanh.

“Thanh, ta cũng thích người.”

Tô Tiểu Tiểu tuy là từng có kinh nghiệm hôn môi, nhưng ở hiện đại, cơ hồ đều là Trần Tu Ngôn chủ động, nàng chỉ cần yên lặng nhận là tốt rồi.

Tới cổ đại, đến Trường Nhạc Vương này, bỏ qua vài lần trước Thượng Quan Mặc cường hôn, kinh nghiệm hôn môi của Tô Tiểu Tiểu cơ hồ là không.

Nhưng mà ...

Thượng Quan Thanh cũng bởi vì có bệnh không thể đụng vào nữ nhân, chưa bao giờ chạm qua nữ nhân, cả tay đều không có chạm qua, nên càng không phải nói là môi.

Mà lần này khi môi Tô Tiểu Tiểu tiến đến, Thượng Quan Thanh theo bản năng liền ôm eo Tô Tiểu Tiểu.

Làm hai người có thể nói không biết hôn người dính lại với nhau ...

Như vậy ...

Nếu để người ngoài nhìn thấy sẽ cảm thấy thực buồn cười.

Ít nhất nếu hiện tại có một người ngoài đứng xem Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh hôn môi, hẳn ít nhất sẽ cảm thấy được ...

Hai người này là đang trao đổi nước miếng. (vịt: ôi ta đi chết đây. Thấy hôn tưởng ngọt ngào ai dè trao đổi nước miếng. Edit đến đoạn này làm ta đang uống C2 bị sặc gần chết)

Đương nhiên, đương sự liền không suy nghĩ như vậy.

Tô Tiểu Tiểu cảm giác được Thượng Quan Thanh ngây ngô, Thượng Quan Thanh cảm thấy Tô Tiểu Tiểu ngọt.

Hai người đều cảm thấy được trận này giống như nghi thức đưa thân vào Thiên Đường tuyệt vời. (vịt: Vâng! Sau khi trao đổi nước miếng hai anh chị chính thức lên Thiên Đường ạ)

Hai người hôn đến quên mình.

Thẳng đến khi hai người đều thở không được, Tô Tiểu Tiểu mới mệt đến ngã xuống trong lòng Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh cười khê một tiếng.

Hai người liếc nhau, trong mắt là vô tận ý cười.

Sau đó, hai người cũng không tiếp tục nói chuyện về Đoan Mộc gia nữa.

Thẳng đến thời điểm trời sắp sáng, Tô Tiểu Tiểu mới nhớ tới chính mình phải mau đi trở về, bằng không sẽ bị cung nữ trong Phụng Lâm Cung phát hiện.

282. Chương 282: Thuyền Đến Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng

Đến lúc đó, cung nữ trong Phụng Lâm Cung nhất định sẽ báo cáo với Thượng Quan Mặc.

Đến lúc Thượng Quan Mặc biết được Hoàng hậu của hắn cùng với Huyền Thanh Vương mà hắn không thích nhất cùng nhau ở trong Thanh Loan điện ngay người gần một đêm thì hẳn nhất định sẽ bão nổi.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu rất sáng suốt nói: “Thanh, trời sắp sáng rồi, ta phải trở về, bằng không nếu bị người khác phát hiện, hậu quả cũng dễ dàng nghĩ được.”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu.

Hắn cúi người lại tiếp tục hôn một ngụm lên môi Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó rất là kiên quyết nói: “Tiểu Tiểu, chờ ta, ta rất nhanh liền đón nàng xuất cung.”

Tô Tiểu Tiểu mím môi cười, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trong lòng mặc dù sợ hãi đang không ngừng mở rộng, nhưng là nàng nghĩ.

Chắc chắn sẽ có biện pháp.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Nàng nhất định sẽ nghĩ được biện pháp giải quyết.

Đúng.

Nhất định sẽ có biện pháp.

***** ta là yêu đương vùng trộm đường ranh giới *****

Sau khi Tô Tiểu Tiểu về tới Phượng Lâm Cung, thấy hết thấy đều bình an.

Không có bất kỳ người nào phát hiện Hoàng hậu từng rời đi Phượng Lâm Cung, đều nghĩ rằng Hoàng hậu nương nương ở trong tấm cung đang ngủ say.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu thay đổi xiêm y, cũng không có ngủ.

Mặc dù, quả thực nàng một đêm không có ngủ.

Nhưng là bởi vì cái gọi là hữu tình uống nước cũng đủ no, hôn đều hôn đủ rồi, còn cần ngủ làm cái gì.

Hiện giờ Tô Tiểu Tiểu đang phiền não một việc.

Chính là ...

Muốn thế nào mới có thể khiến Thượng Quan Thanh không biết Đao Mộc Lang Hoàn chính là Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu chính là Đao Mộc Lang Hoàn.

Hiện tại ngay cả chuyện là ai hãm hại nàng giết chết Thực phi Tô Tiểu Tiểu nàng cũng không muốn tính toán.

Hiện giờ trong lòng nàng, Thượng Quan Thanh mới là là tối trọng yếu nhất.

Kể cả trời có sập xuống, cũng không quan trọng bằng Thượng Quan Thanh.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy.

Hiện tại Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến, muốn hay không sớm rời đi.

Sớm giả chết.

Chỉ cần Đao Mộc Lang Hoàn chết, Thượng Quan Thanh liền sẽ không biết chân tướng này.

Đến lúc đó, nàng cũng chạy ra hoàng cung.

Tô Tiểu Tiểu nắm tay.

Ánh mắt của nàng phát ra ánh sáng cực kỳ mãnh liệt.

Đúng!

Chỉ cần Đao Mộc Lang Hoàn chết, cái gì cũng đều có thể giải quyết!

283. Chương 283: Gia Yến

Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người.

Ý nghĩ muốn chết của Tô Tiểu Tiểu, nghĩ đến thực dễ dàng, nhưng là áp dụng cũng thực khó khăn.

Đầu tiên, nàng không có điều kiện để thực hiện.

Điều kiện gì đây?

Điều kiện là có được thuốc giả chết.

Trong các bộ phim truyền hình thường nói đến các loại thuốc giả chết, tên như ý nghĩa, chính là sau khi ăn vào sẽ xuất hiện tình trạng chết giả.

Tại cổ đại lạc hậu này, tất nhiên là có.

Nhưng là ...

Nàng phải tìm ở đâu?

Thái y viện có thể có, nhưng là nếu như nàng đi thái y viện lấy, cái này không phải là nàng đang quang minh chính đại nói cho Thượng Quan Mặc.

Uy uy uy.

Thượng Quan Mặc, ta chuẩn bị giả chết, người để ý một chút, chuẩn bị cho ta một chiếc quan tài, không cần chôn thật sự.

Vì thế ...

Nàng kiên quyết không thể đi thái y viện lấy.

Nếu không thể đi thái y viện lấy, như vậy cũng chỉ có thể đi đến dân gian lấy.

Nhưng là ...

Tình huống hiện nay của nàng, hoàn toàn không thể ra cung.

Chuồng chó kia, đã bị Thượng Quan Mặc sai người phá hỏng.

Mà tình huống hiện giờ của Tô Thiển Thiển như thế nào, nàng cũng hoàn toàn không biết.

Hơn nữa nàng đang giả bộ bị bệnh, muốn đưa ra yêu cầu trở về nhà thăm viếng cũng không được.

Ai ai ai.

Haiz haiz haiz.

Thật sự là tất cả các con đường rút lui đều bị chính nàng tự phá hỏng nha.

Bi ai nha.

Hiện giờ nàng phải giả chết như thế nào nha ...

Tô Tiểu Tiểu vô cùng phiền não.

Nàng cảm giác mình tựa hồ rơi vào một cái vực sâu không đáy.

Mà Thượng Quan Thanh cũng tựa hồ cách mình càng ngày càng xa.

Chẳng qua phiền não thì phiền não, dù cho là phiền não, ngày vẫn cứ lại ngày trôi qua.

Rất nhanh, đã đến lễ mừng năm mới.

Mà trong lễ mừng năm mới này, trong hoàng cung sẽ có một yến hội trọng đại, rồi sau đó sẽ có một cái gia yến tương đối nhỏ.

Gia yến!

Như thế nào lại là gia yến!

Đây là vấn đề hiện giờ khiến Tô Tiểu Tiểu sợ hãi nhất.

Bởi vì là gia yến, người của Thượng Quan gia tất nhiên sẽ xuất hiện tại bữa tiệc ...

Thượng Quan Mặc sẽ đến ...

Thượng Quan Thanh cũng tất nhiên sẽ ...

Mà nàng thân là Hoàng hậu một nước, càng thêm không thể thiếu.

Trước khi ăn tết một ngày, Thượng Quan Mặc vẻ mặt tươi cười xuất hiện ở Phượng Lâm Cung.

284. Chương 284: Nàng Không Thích Hấn

Hấn cười híp mắt nói: “Lang Hoàn, thân mình nàng tốt hơn rồi chứ.”

Tô Tiểu Tiểu ra vẻ một bộ dáng suy yếu, nhẹ nhàng mà đề cái trán.

“Hoàn hảo, chẳng qua gần nhất vẫn là cảm thấy được có chút choáng váng đầu phát lạnh.”

Thượng Quan Mặc nhú mày.

“Như thế nào đã một tháng rồi, vẫn là như cũ? Thái y làm việc như thế nào vậy?”

Tô Tiểu Tiểu vội vàng nói: “Cái này cùng thái y không quan hệ, thái y đều tận tâm tận lực chăm sóc thân thể của ta ... Nói đến cùng cũng là do thân thể của ta không tốt mà thôi. Từ sau trận đại hỏa kia, ta cảm thấy được thân mình càng ngày càng kém ...”

Thượng Quan Mặc thở dài một tiếng, hấn cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

“Lang Hoàn, thân thể của nàng như thế, sau này như thế nào vì Trường Nhạc vương triều sinh một không công mạp mạp thái tử đây?”

Tô Tiểu Tiểu giả bộ ho khan vài tiếng.

“Bệ hạ, còn có bọn muội muội đâu ... Muội muội thân mình khỏe mạnh, tất nhiên có thể vì Trường Nhạc vương triều sinh hạ thái tử.”

Thượng Quan Mặc mân mím môi.

Hấn tiến gần về phía trước, hơi thở cơ hồ có thể phun tới trên mặt Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được rất là phiền chán.

Nàng không dấu vết lui về phía sau.

Thượng Quan Mặc tự nhiên là cảm giác được.

Nhưng là hấn cũng không nói gì.

Hấn chỉ là thở dài một tiếng.

“Trẫm thăm nghĩ cùng với Lang Hoàn người sinh một cái thái tử. Lang Hoàn là Hoàng hậu, nhi tử do nàng sinh hạ hiển nhiên là trưởng tử, trẫm sẽ để hấn kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

Dừng lại một chút, Thượng Quan Mặc còn nói thêm: “Lang Hoàn, dạo này trẫm ít ở cùng người, người là đang giận trẫm sao?”

Tô Tiểu Tiểu hạ xuống đôi mắt.

Nàng nhẹ nói: “Bệ hạ bận rộn quốc sự, hấn là không thể bồi nô tì. Vả lại, thái y cũng nói, nô tì cần nghỉ ngơi, nô tì thân mình không tốt, bệ hạ ít đến Phượng Lâm Cung đi lại cũng là tốt. Bệ hạ long thể tôn quý, đừng để nô tì lây bệnh cho bệ hạ. Nếu là bị nô tì lây bệnh, khiến bệ hạ long thể không khỏe, đến lúc đó nô tì cũng sẽ bị nghìn người chỉ trích, là tội nhân của Trường Nhạc vương triều.”

Lời nói này Tô Tiểu Tiểu nói được rất quan tâm.

Đương nhiên, ở trong lòng Tô Tiểu Tiểu liền tự nhiên không phải giống như vậy, nàng ước gì Thượng Quan Mặc đừng tới.

Càng bận rộn càng tốt.

Nàng như thế nào lại đi tức giận hần đây?

Nàng không thích hần, như thế nào còn có thể hao tổn khí lực đi tức giận hần đây?

285. Chương 285: Tất Phải Tham Dự

Nhưng là nghe ở trong tai Thượng Quan Mặc, cũng cảm thấy được rất không thích.

Hần nhúu mày nói: “Lang Hoàn, nơi này chỉ có hai người người cùng trầm. Đừng nô tì bệ hạ, người gọi trầm A Mặc, tựa như bình thường vậy.”

Tô Tiểu Tiểu thực nghe lời nói.

“Nha.”

Lúc này Thượng Quan Mặc mới hơi có chút hài lòng.

Lúc này, hần cuối cùng tiến vào chủ đề.

Nói đúng là chuyện về gia yến, nói với Tô Tiểu Tiểu nhất định phải tham dự.

Mới đầu Tô Tiểu Tiểu thực không muốn, nhưng là dưới sự kiên trì của Thượng Quan Mặc, Tô Tiểu Tiểu không thể không đáp ứng.

Bất quá, Tô Tiểu Tiểu đưa ra một yêu cầu.

Nàng nói là để ngăn ngừa trong không khí ăn tết vui mừng đem bệnh của mình lây cho những người khác, thời điểm nàng có mặt cần đội cái khăn che mặt.

Thượng Quan Mặc cũng hiểu được không có gì, liền gật đầu đáp ứng rồi.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng nghĩ đến.

Chỉ cần đến lúc đó, nàng đội khăn che mặt, cộng thêm trang điểm thật đậm.

Sau đó lại mặc thêm xiêm y ánh vàng, trên đầu đội châu sai nặng trĩu.

Đến lúc đó, vừa xuất tràng, liền chói sáng vánh toàn bộ ánh mắt, sau khi xanh vàng rực rỡ trên người hấp dẫn ánh mắt mọi người rồi, liền sẽ không ai chú ý tới mặt của nàng.

Có lẽ Thượng Quan Thanh cũng sẽ không chú ý tới.

Như vậy, chờ sau khi khai tiệc không lâu, nàng tùy ý ăn vài thứ, cuối cùng lấy lý do thân thể ốm bệnh nhẹ làm cớ, là có thể sớm ly khai.

Ngô, cứ như vậy.

Mặc dù biện pháp này thực tam lưu, nhưng là ...

Cũng là một biện pháp tốt.

Chỉ cần có thể thoát được, chính là biện pháp tốt.

***** gia yến nha gia yến đường ranh giới *****

Ăn tết ngày đó, Tô Tiểu Tiểu vội đến xoay quanh.

Bởi vì thân là hoàng hậu, Tô Tiểu Tiểu cho dù là vội đến chết, cũng tất phải tham dự.

Mà lễ mừng năm mới ngày ấy, Hoàng đế Hoàng hậu đều có thật nhiều việc cần phải vội.

Ví dụ, vì thiên hạ muôn dân cầu phúc ...

Cầu cho năm mới một bầu không khí mới ...

Tổ chức vụ canh tác mùa hè...

Khiến cho toàn bộ mệnh phụ nhất nhất chiêm ngưỡng vãn ... vãn ...

Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện cần phải vội.

Bất quá may mắn Thượng Quan Mặc thông cảm Tô Tiểu Tiểu ...

Mọi người cũng rất thông cảm Tô Tiểu Tiểu, rất nhiều việc, Tô Tiểu Tiểu cũng chính là lúc lắc làm ra vẻ mà thôi.

286. Chương 286: Tốt Lắm Rất Cường Đại

Bất quá hết cả một ngày, Tô Tiểu Tiểu liền cảm giác mình dù không bệnh cũng sẽ sinh bệnh.

Thật không phải là người mà.

Thượng Quan Mặc thoát nhìn cũng rất mệt, bất quá hắn cũng đã thành thói quen ngày đầu tiên của năm mới luôn bận rộn.

Hắn luôn tin tưởng rằng.

Ngày đầu tiên vội vã bận rộn như vậy, cuộc sống trong năm liền sẽ nhàn rỗi thanh thoi, quốc gia cũng sẽ thái bình.

Tô Tiểu Tiểu thì là lần đầu tiên làm mấy việc này.

Đến tận khi màn đêm buông xuống đèn hoa rực rỡ được thắp lên thì Tô Tiểu Tiểu mới được rảnh rỗi.

Nàng vội vàng về tới Phụng Lương cung, sau đó cho gọi một cung nhân thực biết cách búi tóc.

Lại đối với cung nhân kia nói: “Đêm nay gia yến, Bồn cung nhất định phải áp đảo Hoàng quý phi, người vẫn cho bồn cung một cái búi tóc đẹp dễ quý giá nhất, để cho người khác thấy được uy nghi của Hoàng hậu.”

Cung nhân kia có chút do dự.

“Nương nương, người bình thường không phải là ưa thích búi tóc nhẹ nhàng thôi sao? Đêm nay gia yến sẽ rất dài, nếu nương nương ngài búi tóc nặng nề như vậy, chờ đến khi gia yến kết thúc, cổ người sẽ rất đau nha.”

Tô Tiểu Tiểu khoát tay.

“Không có việc gì. Bồn cung chính là muốn một cái búi tóc nặng mà hoa lệ, nhanh lên, gia yến đã sắp bắt đầu rồi.”

Cung nhân này nghe vậy mới chọn cho Tô Tiểu Tiểu một cái Phi Thiên Phụng Loan kế, cực hạn hoa lệ.

Sau khi vấn tóc, Tô Tiểu Tiểu còn tự mình chọn vài cái trâm cài đầu, đều là kim ngân lờ lờ, còn có một chút bảo thạch hoa lệ, Tô Tiểu Tiểu một viên lại một viên cắm vào trên búi tóc, đương nhiên phụng sai trọng yếu nhất cũng không thể quên.

Búi tóc xong, Tô Tiểu Tiểu quần áo cũng đã mặc.

Chính là một kiện xiêm y đẹp dễ quý giá chói mắt...

Trên xiêm y thêu đầy phi phụng.

Sau cùng, Tô Tiểu Tiểu còn ở trên trán của mình bôi một lớp phấn thật dày.
Như vậy, Tô Tiểu Tiểu ăn diện cuối cùng cũng hoàn thành xong.
Bấy giờ, nàng hướng gương đồng ngắm một chút.
Tô Tiểu Tiểu thấy nhóm cung nhân phía sau đều là trợn mắt há mồm.
Nhóm cung nhân này đều là đang nghĩ lên.
Thiên a...
Này... Này...
Cũng quá khoa trương đi...
Như thế nào Hoàng hậu nương nương lại nháy mắt mà biến trở về như phong cách khi mới vào cung đây?
Bất quá, Tô Tiểu Tiểu trong lòng lại hết sức hài lòng.
Chắc chắn.
Đừng nói Thượng Quan Thanh, đến chính nàng cơ hồ còn không nhận ra được bản thân mình.
Tốt lắm rất cường đại.
Nàng tin tưởng mình tuyệt đối có thể an toàn qua được! !

287. Chương 287: Lang Hoàn Hôm Nay Cách Ăn Mặc Thực Độc Đáo

Không thể không nói, bộ dạng này của Tô Tiểu Tiểu thực làm cho người ta kinh ngạc...
Ít nhất thì, Thượng Quan Mặc từ rất xa còn chưa nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, cũng đã thấy một đoàn ánh vàng gì đó hướng trong điện bay tới.
Đúng lúc hần nhíu mi, thanh âm của thái giám phía ngoài điện đã vọng tới.
“Hoàng hậu nương nương đến ——”
Thượng Quan Mặc hoa hoa lệ lệ bị hù dọa.
Có điều, người bị hù dọa không chỉ có mình Thượng Quan Mặc, còn có Hoàng quý phi, Trân phi, Vân quý nhân, Vân chiêu nghi,... cùng với Thái hậu nương nương mới từ Ngũ Đài Sơn trở về.
Mọi người vừa mới nhìn đến Tô Tiểu Tiểu, đều là bị hù dọa.
Hoa hoa lệ lệ bị hù dọa.
Mỗi người một vẻ mặt khác nhau.
Chỉ có Tô Tiểu Tiểu thập phần bình tĩnh tiến tới, sau đó ngồi ở bên trái Thượng Quan Mặc.
Ngồi bên phải Thượng Quan Mặc chính là Thái hậu, bên trái tự nhiên là để cho Hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn.
Chờ sau khi Tô Tiểu Tiểu ngồi xuống, Thượng Quan Mặc mới ghé lại gần bên tai nàng.
Hần lặng lẽ nói một câu.
“Lang Hoàn hôm nay cách ăn mặc thực độc đáo.”
Tô Tiểu Tiểu rất là mát tự nhiên cười cười, “Ta bệ hạ khích lệ.”

Thượng Quan Mặc sắc mặt có chút biến hóa, tựa hồ còn muốn nói thêm gì, nhưng cuối cùng là ngậm miệng lại, có thể là bởi vì có quá nhiều người ở đây, cho nên hắn mới không tiện mà nói ra.

Bởi vì...

Hoàng hậu lần này cách ăn mặc...

Thật sự có chút quá đáng.

Xem kia trâm cài đầu ánh vàng rực rỡ, xiêm y ánh vàng rực rỡ...

Còn trang điểm đến hắc cơ hồ cũng không nhận ra được.

Hắn cho là hắn gặp được Hoàng hậu khi vừa mới tiến cung.

Lúc Hoàng hậu vừa mới tiến cung thì cũng là trang phục như vậy.

Vốn khuôn mặt bộ dạng coi như còn khả dĩ có thể chấp nhận, chính là nàng lại bôi trát giống như cái tường, xiêm y chủ yếu chọn loại hoa lệ nhất, trên búi tóc cũng là cắm đầy châu ngọc.

Thường thường luôn là người chưa tới, kim quang liền đã tới.

Khi đó, hắn luôn hoài nghi, Đoan Mộc gia có phải hay không chưa từng thấy qua vàng.

Bằng không, như thế nào mà nữ nhi của bọn họ mỗi ngày đều đeo vàng, giống như chưa từng thấy qua vàng vậy.

Tóm lại, có thể nói là nhà giàu mới nổi!

Hoàng gia là trời sinh quý tộc, loại nhà giàu mới nổi như vậy làm hoàng hậu.

Hắn không thích, cũng là lẽ thường tình.

Về sau, Hoàng hậu tính khí thay đổi, xiêm y hay cách ăn mặc chẳng hạn, cũng là thay đổi rất nhiều.

288. Chương 288: Thượng Quan Mặc Sắc Mặt Âm Trầm

Vì vậy, hắn mới có thể dần dần yêu thích tính cách đặc biệt của Lang Hoàn hơn.

Cùng nàng trong lơ đãng toát ra sự thẳng thắn và hoạt bát.

Chính là...

Hiện tại.

Thượng Quan Mặc nhú mày.

Hắn phi thường không thích Lang Hoàn lại biến trở về bộ dáng trước kia.

Chỉ là hiện giờ đang trước mặt nhiều người, hắn làm sao có thể trước mặt bọn họ mà nói với Hoàng hậu, uy uy, Hoàng hậu, trăm không thích cách ăn diện của người, sau này người đừng như vậy nữa.

Cho nên Thượng Quan Mặc mới có thể muốn nói lại thôi, chần chờ một hồi lâu, cuối cùng mới nặng nề ngậm miệng lại.

Mà Tô Tiểu Tiểu tự nhiên là không biết Thượng Quan Mặc suy nghĩ cái gì.

Nàng sau khi ngồi xuống, ánh mắt lập tức giống như ra đa linh hoạt quét qua quét lại.

Lướt qua một hồi, trong lòng nàng hơi chút buông lỏng xuống.

Hoàn hảo, Thượng Quan Thanh còn chưa tới.

Sau khi biết được Thượng Quan Thanh còn chưa tới, Tô Tiểu Tiểu bắt đầu để ý nhìn xem vẻ mặt những người khác.

Hoàng quý phi vẻ mặt ngẫm có ý trào phúng, hẳn là đối với cách ăn diện của nàng hơi có vi từ. (Cái vi từ này ta ko biết làm sao. Ai biết chỉ cho ta với. hic hic)

Trân phi như cũ vẫn là một vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ nàng hôm nay ăn diện cũng không có hù đến nàng.

Mà Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi trên mặt chỉ là có chút ngạc nhiên, nhưng không không tỏ vẻ gì quá mức, giống như chuyện trong hoàng cung thế nào, đều cùng với hai người các nàng không quan hệ.

Còn về phần thái hậu...

Chính là nhân vật quan trọng nhất.

Thì hơi hơi nhú mi, nhưng là cũng không nói thêm gì.

Tô Tiểu Tiểu quan sát vẻ mặt mọi người xong, nàng thu hồi ánh mắt, mím mím môi rũ mắt xuống.

Qua một lúc lâu sau, Thượng Quan Mặc lên tiếng.

“Như thế nào Huyền Thanh Vương còn chưa tới?”

Hoàng quý phi thanh âm hơi có chút trào phúng.

“Vương gia chỉ sợ lại là đã quên. Cũng không biết hôm nay biên cương phải hay không lại có biến.”

Thái hậu cũng nói: “Huyền Thanh Vương này cái giá nhưng thật ra càng lúc càng lớn, Hoàng đế, sau này người cần phải cùng Huyền Thanh Vương nói chuyện. Nếu như là chuyện này truyền ra ngoài, này hoàng gia làm sao còn mặt mũi mà nói ai? Thiên hạ này, nào có chuyện Hoàng đế chờ thần tử?”

Thượng Quan Mặc sắc mặt âm trầm.

Hắn chỉ là gật gật đầu, “Ân” một tiếng, rồi sau đó liền ánh mắt thâm trầm nhìn ngoài cửa.

Tô Tiểu Tiểu thì là có chút nặng nề.

Nếu là lúc trước, với nàng thật ra chẳng có gì.

Bọn họ dù có nói gì, dù sao cũng cùng với nàng không có quan hệ.

289. Chương 289: Ánh Mắt Của Thượng Quan Thanh Dừng Ở Trên Người Tô Tiểu Tiểu

Nhưng là bây giờ không giống như vậy! ! !

Thượng Quan Thanh là A Bạch, A Bạch là người mà nàng yêu.

Tô Tiểu Tiểu xưa nay là người hay bao che khuyết điểm.

A Bạch muộn thì muộn, đám nữ nhân này cần phải minh trào ám phúng lên như thế sao?

Thiệt là!

Thật quá đáng!

Thanh không phải là đến muộn một chút thôi! !

Cần phải âm ỹ lên như vậy sao!

Không có Thanh, ai tới phòng thủ biên cương!

Không có Thanh, ai tới bảo vệ quốc gia!

Lại nói, ngôi vị Hoàng đế này vốn là của Thanh!

Tô Tiểu Tiểu càng nghĩ càng tức giận, nhưng là nàng không hề biểu hiện ra ngoài.

Nàng cũng chỉ có thể làm mặt quỷ dưới lớp khăn che mặt.

Vừa lúc đó, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến thanh âm kéo dài của thái giám.

“Huyền Thanh Vương đến —— “

Tiếng nói này vừa dứt, tâm Tô Tiểu Tiểu lập tức liền treo lên.

Nàng cắn môi dưới, sợ bản thân lo lắng đề phòng trong lòng sẽ hiện ra ở trong mắt.

Nàng âm thầm hít sâu một hơi, khiến cho ánh mắt của mình trở nên bình thản.

Mà lúc này, một thân ảnh màu trắng cũng thản nhiên tiến đến.

Ánh mắt Tô Tiểu Tiểu lập tức rơi xuống trên thân ảnh màu trắng này.

Hô hấp của nàng nhất thời cứng lại.

Số lần nàng gặp qua A Bạch rất ít, mỗi lần gặp A Bạch, A Bạch ăn mặc đều là quần áo màu trắng.

Mà hôm nay A Bạch, à, không, hôm nay mặc dù A Bạch vẫn là mặc quần áo màu trắng, nhưng trên vải vóc cũng được thêu vô cùng xinh đẹp, quần áo không cần sờ cũng có thể cảm giác được là mặt hàng tốt nhất.

Trên đầu Thượng Quan Thanh còn có một chiếc mũ Bạch Ngọc, càng có vẻ ngọc thụ lâm phong, tao nhã nho nhã.

Nam nhân này quả thực là tuần láng tới cực điểm.

Cũng không biết là trong mắt Tô Tiểu Tiểu người tình hóa Tây Thi hay là không, tóm lại nàng cảm thấy Thượng Quan Thanh so với Thượng Quan Mặc tuần hơn trăm lần.

Chẳng qua, Thượng Quan Mặc cùng Thượng Quan Thanh là cùng trong bụng mẹ sinh ra.

Hai người bọn họ tự nhiên có chỗ giống nhau.

Trong mắt các phi tử khác, Thượng Quan Mặc liền tự nhiên so với Thượng Quan Thanh tuần láng.

Thượng Quan Thanh mỉm cười, đi đến trong đại điện, rồi sau đó đối với Thượng Quan Mặc khom người cúi đầu.

“Bệ hạ tân niên bình an.”

Rồi sau đó rồi hướng Thái Hậu bên người Thượng Quan Mặc cúi đầu.

“Mẫu hậu tân niên bình an.”

Cuối cùng ánh mắt Thượng Quan Thanh dừng ở trên người Tô Tiểu Tiểu.

290. Chương 290: Nàng Nên Làm Thế Nào Cho Phải

Tô Tiểu Tiểu nhất thời ngừng lại hô hấp.

Thần sắc Thượng Quan Thanh như trước hờ hững, nhưng là ... Tựa hồ có chút bất đồng.

Tô Tiểu Tiểu cũng nhìn, đến tận cùng ánh mắt Thượng Quan Thanh nhìn nàng là có ý gì.

Nàng chỉ biết mình thực sợ hãi Thượng Quan Thanh sẽ nhìn ra Đao Mộc Lang Hoàn chính là Tô Tiểu Tiểu ...

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu vội vàng nhẹ nhàng mà quơ quơ đầu, khiến cho châu ngọc trên đầu đừng đưa.

Nhất thời, kim quang lóe lóe, bản thân Tô Tiểu Tiểu cũng cảm thấy được hoa cả mắt, lại càng không cần phải nói tới những người khác.

Thượng Quan Thanh tựa hồ trầm mặc xuống, ngay sau đó hắn mới lên tiếng: “Hoàng hậu tân niên bình an.”

Tô Tiểu Tiểu cuống quýt gật đầu, đáp lễ.

Sau đó liền liềm mạng cúi đầu, không muốn cùng ánh mắt của Thượng Quan Thanh có tiếp xúc.

Quá trình này thật sự là quá khó chịu.

Nhưng là ...

Trời cũng không chiều lòng người

Thượng Quan Thanh cũng không có ngồi xuống, ngược lại là đứng ở chính giữa bất động.

Hắn liếc mắt nhìn Đoan Mộc Lang Hoàn bên người Thượng Quan Mặc, rồi sau đó nhìn Thượng Quan Mặc.

Hắn nói: “Trước đó vài ngày nghe nói Hoàng hậu thân thể không được khỏe, hôm nay vừa nhìn, sắc mặt Hoàng hậu tựa hồ có chút tái nhợt. Trong phủ thần đệ có một vị thuốc hay, nếu là Hoàng hậu cần, thần đệ có thể phái người lập tức trở về phủ đi lấy.”

Thượng Quan Mặc nhú mày.

Hắn nghĩ thầm: Hoàng hậu của trẫm thân mình không được khỏe, cùng Thượng Quan Thanh người có quan hệ gì.

Nhưng là ...

Lời nói này Thượng Quan Mặc đương nhiên là không thể trước mặt mọi người nói ra, mà Huyền Thanh Vương có hảo ý, hắn tự nhiên cũng không thể quá nhanh cự tuyệt.

Dù sao quan tâm chị dâu cũng là nhân chi thường tình.

Cho nên, muốn cự tuyệt, dĩ nhiên là là để đương sự đi làm.

Vì thế, ánh mắt Thượng Quan Mặc lập tức liền rơi xuống Đoan Mộc Lang Hoàn bên người.

Tô Tiểu Tiểu cũng đón nhận được ý tứ của Thượng Quan Mặc ...

Nàng ở trong lòng thầm kêu không tốt.

Ôi uy.

Nàng vốn là không muốn phát ra âm thanh mới giả bộ bệnh.

Hiện tại cần nàng cự tuyệt Huyền Thanh Vương, cái này không phải lấy nàng mạng thôi! ! !

Chỉ cần nàng mở miệng, xác suất Thượng Quan Thanh nhận ra nàng liền lớn hơn rất nhiều.

Bi ai a.

Nàng nên làm thế nào cho phải nha? ? ?

Ông trời nha, có thể hay không xuất hiện một cái động để nàng có thể trực tiếp chui vào ...

Trường hợp như vậy ...

Nàng thật sự không muốn đối mặt! !

291. Chương 291: Thượng Quan Thanh Cũng Nghe Thấy

Nhưng là ...

Tình huống hiện giờ như vậy, nàng không thể nào làm chủ được.

Nếu nàng tiếp tục không nói gì nữa, ánh mắt của mọi người sẽ càng đổ hết về phía nàng.

Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng cổ vũ chính mình.

Chỉ một câu mà thôi, rất đơn giản.

Tô Tiểu Tiểu, cố lên!

Người có thể làm! ! !

Tô Tiểu Tiểu âm thầm hít sâu một hơi, sau đó ngược mắt lên, ánh mắt chống lại ánh mắt mang chút tìm tòi nghiên cứu của Huyền Thanh Vương Thượng Quan Thanh.

Nàng ngừng thở, ý đồ khiến cho thanh âm nghe quái một ít.

“Ý tốt của Huyền Thanh Vương, Bổn cung tâm lĩnh. Chính là thái y nói, không thể dùng thuốc bổ của nhiều người, nếu không sẽ có hiệu quả ngược lại.”

Thanh âm của Tô Tiểu Tiểu rất nhỏ rất nhỏ.

Nhỏ đến mức Thượng Quan Thanh cơ hồ nghe không rõ, hắn chỉ biết là Hoàng hậu cự tuyệt hảo ý của hắn.

Hắn cười cười, nói: “Như thế thì thôi vậy.”

Rồi sau đó, Thượng Quan Thanh mới ngồi xuống.

Tô Tiểu Tiểu thấy hắn thần sắc bình thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Phù phù, Thanh tỳ hồ không có nhận ra nàng.

Thật tốt quá.

***** ta là nguy hiểm quan hệ đường ranh giới *****

Sau đó không lâu, yến hội bắt đầu.

Tô Tiểu Tiểu luôn luôn cúi thấp đầu, yên lặng ăn đồ vật này nọ.

Trong lòng luôn luôn chờ đợi đến lúc yến hội chấm dứt.

Cho nên đối với phần khích ca múa trước mắt, hoặc là cái gì kỳ lạ biểu diễn, Tô Tiểu Tiểu hoàn toàn không có tâm tư xem.

Nàng rất bẽ bộn ăn đồ vật này nọ.

Bất quá bởi vì mang mạng che mặt, khi ăn đồ vật này nọ cũng có chút khó khăn.

Thượng Quan Mặc nhìn thấy, liền nói: “Lang Hoàn, nếu không người bỏ cái khăn che mặt xuống, trẫm thấy người ăn các thứ thật vất vả.”

Tô Tiểu Tiểu lập tức xua tay: “Không cần, cảm ơn ý tốt của bệ hạ. Nô tì có bệnh trong người, không muốn lây bệnh cho bệ hạ.”

Thượng Quan Mặc vừa nghe, trong lòng ấm áp, nghĩ đến Đoan Mộc Lang Hoàn quả nhiên quan tâm hắn như vậy.

Hắn cũng không để ý trên người Tô Tiểu Tiểu ăn mặc làm cho hắn thực chán ghét, hắn bưng chén rượu lên đối với Tô Tiểu Tiểu quơ quơ.

“Hoàng hậu như thế làm trẫm, trẫm hết sức cao hứng.”

Thượng Quan Mặc thanh âm không nhỏ, Thái Hậu nghe thấy được, Hoàng quý phi nghe thấy được, Trần phi nghe thấy được, Thượng Quan Thanh cũng nghe thấy.

Nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ về phía Tô Tiểu Tiểu.

292. Chương 292: Người Nha

Trong điện ca múa cũng không có ai xem.

Thượng Quan Mặc liền phát phát tay, vũ nữ đều thực biết điều yên lặng lui ra.

Trong nháy mắt, tiếng đàn sáo tiêu thất.

Lực chú ý của mọi người đều dừng ở trên người Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được vô cùng .

Lúc này Thái Hậu cũng mở miệng nói: “Ai gia ngóng trông ôm tôn tử thật lâu, trước đó vài ngày trước khi Ai gia đi Ngũ Đài Sơn không phải dặn qua Hoàng hậu, cố gắng dưỡng thật tốt thân mình sao? Như thế nào hôm nay vừa thấy, nhưng thật ra so với trước kia còn muốn kém đó?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe.

Nàng biết mình lại phải mở miệng trả lời vấn đề.

Nàng lại ho khan vài tiếng, làm cho thanh âm của mình trở nên quái dị một chút, nàng mới chậm rãi nói: “Từ nay về sau nô tì sẽ cố gắng bảo trọng thân mình.”

Thái Hậu nghe xong, cười nói: “Như thế liền tốt. Hoàng hậu có thể sinh hạ thái tử cho Trường Nhạc vương triều chúng ta, vậy không còn gì tốt hơn.”

Lời này vừa ra, sắc mặt nhóm phi tần ở đây đều thay đổi.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh, Hoàng quý phi liền nhẹ nhàng đứng dậy, trong tay bưng một chén rượu.

Nàng đi tới trước mặt Thượng Quan Mặc cùng Tô Tiểu Tiểu.

“Bệ hạ, Hoàng hậu tỷ tỷ, nô tì mời hai người một ly, chỉ mong Hoàng hậu tỷ tỷ sớm sinh hạ thái tử.”

Nói xong, Hoàng quý phi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Thượng Quan Mặc cười đến không khép miệng lại được.

Hắn cũng ngửa đầu uống hết một ly.

Hắn cười nói: “Khó được ái phi có tâm tư như thế, rất tốt rất tốt.”

Do đó, Tô Tiểu Tiểu muốn không uống cũng không được.

Chính là nếu muốn uống rượu, nhất định phải xốc lên một góc khăn che mặt ...

Chỉ là vừa lúc góc độ nhấc lên kia sẽ nhắm ngay chỗ của Thượng Quan Thanh.

Nếu Thượng Quan Thanh nhận ra được nào ...

Kia chẳng phải là mọi thứ chuẩn bị lúc trước đều thành công cốc sao?

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cắn cắn môi, do dự một hồi lâu mới lên tiếng: “Ý tốt của muội muội, Bản cung tâm lĩnh. Nhưng là thái y nói qua, không thể uống nhiều rượu ...”

Còn chưa có nói xong, Hoàng quý phi lại cười nói: “Vậy Hoàng hậu tỷ tỷ lấy trà thay rượu cũng có thể.”

Nếu không có ai ở đây, Tô Tiểu Tiểu nhất định sẽ nhảy lên trên bàn, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt Hoàng quý phi.

Người nha! ! !

Đây là người cố ý làm khó ta đi! ! !

Tô Tiểu Tiểu rất không thích hành động lần này của Hoàng quý phi.

293. Chương 293: Cũng Nên Là Thời Điểm Kết Hôn

Nhưng tình trạng hiện giờ là đã đâm lao phải theo lao.

Tô Tiểu Tiểu không thể không uống.

Vì thế, nàng nghiêng mặt qua, nhanh chóng nhấc lên cái khăn che mặt, sau đó uống ngụm trà.

Lúc này Hoàng quý phi mới buông tha Tô Tiểu Tiểu.

Chờ sau khi Hoàng quý phi về tới chỗ ngồi của mình, Trân phi cũng tới ...

Trân phi đi rồi, Vân Quý Nhân đến đây ...

Một người tiếp theo một người ...

Tô Tiểu Tiểu uống một ly lại một ly trà. (vịt: Không biết ta có đen tối quá không nhưng đọc đến đoạn này ta nghĩ là sau khi chị ý đi chúc xong, quần chị ý sẽ ướt đầm)

Nàng không uống một chén rượu nào, luôn chú ý đến Thượng Quan Thanh đến tột cùng có hay không nhìn lại đây.

May mắn, Thượng Quan Thanh luôn luôn cúi đầu, yên lặng thưởng thức điểm tâm.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, mới hơi chút nhẹ nhàng thở ra.

Chờ toàn bộ nữ nhân đều kính rượu xong, Tô Tiểu Tiểu đã muốn no rồi.

Nàng đã muốn triệt triệt để để uống no! ! !

Hiện tại người nàng chứa đầy nước trà.

Nàng thậm chí có thể cảm giác được trong bụng nước tựa như một con thuyền lay động, đang không ngừng lúc ẩn lúc hiện ...

Lắc nha lắc nha lắc ...

Nàng bắt đầu cảm giác có chút không thoải mái.

Nàng nhăn nhó đầu mi.

Mà vừa mới lúc này, Thượng Quan Thanh đứng lên.

Bất quá hẳn không đi tới, chính là ở chỗ ngồi của mình hướng lên phía Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Mặc quơ quơ chén rượu trong tay.

Sau đó nói vài lời nói khách sáo, rồi tiếp đến uống một hơi cạn sạch.

Tô Tiểu Tiểu cũng không thể không nói lại vài lời khách sáo.

Bất quá lần này sau khi uống xong trà, khi Tô Tiểu Tiểu đặt chén trà xuống thì nàng phát hiện ánh mắt sáng ngời của Thượng Quan Thanh đang nhìn nàng.

Nhìn đến mức nàng cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Nàng ngừng lại rồi thở, cố ý làm bộ như đang bình tĩnh cúi thấp đầu xuống.

Mà lúc này, Thượng Quan Mặc đối với Thượng Quan Thanh nói: “Huyền Thanh Vương tựa hồ còn chưa kết hôn đi.”

Lời này vừa ra, tâm Tô Tiểu Tiểu run lên một chút.

Nàng trộm nhìn Thượng Quan Thanh một cái.

Nàng phát hiện thần sắc Thượng Quan Thanh trở nên nhu hòa.

Chỉ nghe hắn nói: “Đúng vậy.”

Thượng Quan Mặc nói: “Cũng nên là thời điểm kết hôn.”

Dừng lại, sắc mặt Thượng Quan Mặc có chút phức tạp.

“Căn bệnh đó của Huyền Thanh Vương chưa khỏi hẳn?”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu.

Các phi tử khác ở đây cũng nhìn Thượng Quan Thanh liếc mắt một cái.

Huyền Thanh Vương có tật xấu không thể đụng vào nữ nhân, cả hoàng cung thậm chí cả kinh thành đều là biết đến.

Bằng không, cánh cửa vương phủ Huyền Thanh Vương khẳng định đã sớm bị bà mối đập phá.

294. Chương 294: Thượng Quan Thanh Cũng Chỉ Có Thể Bính Một Mình Nàng

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu trong lòng mừng thầm.

Nàng tự nhiên là hi vọng Thượng Quan Thanh tật xấu cả đời cũng sẽ không khỏi.

Nói như vậy, Thượng Quan Thanh cũng chỉ có thể bính một mình nàng.

Như vậy là tốt nhất.

Chồng tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài ...

Thượng Quan Mặc buông tiếng thở dài: “Nhiều năm xem thầy thuốc như vậy, cũng không tốt lên, có lẽ là thiên ý đi.”

Lúc này Thượng Quan Thanh cười cười.

“Thiên ý cũng thế, nhân ý cũng thế, duyên phận nếu muốn tới, thủy chung cũng sẽ đến. Người hữu duyên với thần đệ, cuối cùng có một ngày sẽ xuất hiện.”

Đang nói những lời cuối cùng, cũng không biết có phải hay không Tô Tiểu Tiểu cảm giác sai lầm rồi.

Nàng cảm giác ánh mắt Thượng Quan Thanh vô tình hay cố ý đảo qua về phía nàng.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên thấy sắc mặt biến hồng.

Lúc này nàng cảm giác vô cùng may mắn vì mình đeo cái khăn che mặt, bằng không, bằng không những người khác nhất định sẽ thấy được hai má nàng hồng giống như mông khỉ.

Thượng Quan Mặc nghe xong, sắc mặt thoáng thâm trầm, nhưng cũng không tiếp tục nói gì.

Sau đó không lâu, ca múa lại lần nữa tiếp tục.

Tô Tiểu Tiểu tiến đến bên người Thượng Quan Mặc, nói mình không thoải mái, liền đi trước lui ra ngoài.

Vốn Tô Tiểu Tiểu muốn nhẹ nhàng rời đi.

Nhưng là bất đắc dĩ vì cách ăn mặc quá mức rêu rao, muốn nhẹ nhàng là một chuyện vô cùng khó khăn.(vịt: vâng! Chị đang tránh vỏ dưa, gặp vỏ dưa đấy ạ)

Vì thế, khi Hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn ly khai vẫn là khiến cho đại đa số người chú ý.

Tô Tiểu Tiểu cũng không phản ứng thế nào, chính là cúi thấp đầu mang theo các cung nhân vội vàng ly khai Chủ Điện.

Thẳng đến khi đã cách Chủ Điện rất xa, Tô Tiểu Tiểu mới dừng bước.

Nàng quay đầu ngẩng nhìn phía sau, đêm nay tâm luôn luôn dán tại đầu quả tim mới để xuống.

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Tô Tiểu Tiểu đuổi lưng một cái.

Nàng đối với cung nhân chung quanh nói: “Các người về Phụng Lâm Cung trước đi. Bồn cung vừa mới cảm thấy được buồn phiền, hiện tại cần một mình tán tâm, giải buồn.”

Sắc mặt nhóm cung nhân có chút do dự.

Khuôn mặt Tô Tiểu Tiểu nghiêm lại.

“Bồn cung không có việc gì, các người trở về đi. Nếu các người không đi, Bồn cung sẽ tức giận.”

Nhóm cung nhân lúc này mới vội vàng lên tiếng: “Vâng”.

Chờ sau khi nhóm cung nhân rời đi, Tô Tiểu Tiểu đuổi mạnh lưng một cái.

Thần sắc nàng vô cùng thoải mái.

Mà vừa lúc này, phía sau Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm.

“Như thế nào Hoàng hậu ở một mình ở đây?”

295. Chương 295: Huyền Thanh Vương Như Thế Nào Cũng Ở Đây

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Nếu thanh âm này là Thượng Quan Mặc thì tốt, nàng có thể đúng lý hợp tình xoay người, trừng mắt nhìn Thượng Quan Mặc, nói: “Ta thích ở trong này, người quản được sao! ! !”

Vấn đề là, hiện giờ thanh âm này ... không phải thanh âm Thượng Quan Mặc ...

Mà là ... Thượng Quan Thanh.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, nhưng cũng không có xoay người lại.

Nàng cười hắc hắc, ngăn cưỡng hống nói: “Huyền Thanh Vương như thế nào cũng ở đây?”

Thượng Quan Thanh cười nhẹ.

“Ngày hôm nay là tết, dựa theo tập tục, đêm nay ta ở trong Thanh Loan điện nghỉ tạm. Nghe nói Phụng Khôn Cung của Hoàng hậu nay đã thành Phụng Lâm Cung đi, hiện giờ chúng ta thật gần nhau, ở giữa chỉ cách hồ Hàm Quang. Vừa vặn tiện đường, Hoàng hậu, chúng ta liền cùng nhau trở về đi.”

Tô Tiểu Tiểu “Ách” một tiếng, sau đó cự tuyệt.

“Vấn cứ là không đi. Hiện giờ cô nam quả nữ, nếu như bị người bên ngoài nhìn thấy, nhất định gièm pha không ít.”

Thanh âm của Thượng Quan Thanh nhiều vài phần thâm ý.

Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy một cổ cực kỳ mãnh liệt khí thế hướng nàng đè xuống.

Ngay sau đó, nàng còn chưa kịp phản ứng, người đã bị kéo vào phụ cận rừng cây.

Tô Tiểu Tiểu hút một hơi khí lạnh.

Nàng vừa định nói ba chữ “Thượng Quan Thanh” thì cũng đã bị môi của hắn ngăn chặn.

Hôn môi cách mạng che mặt ...

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Tiểu hôn như thế này.

Nàng trừng lớn đôi mắt.

Thượng Quan Thanh dè lại Tô Tiểu Tiểu.

Lưng Tô Tiểu Tiểu để tại trên cây, có chút lạnh như băng.

Giờ này khắc này, nàng xem rõ ràng vẻ mặt của Thượng Quan Thanh.

Nàng bỗng nhiên ý thức được.

Thanh đã biết thân phận của nàng.

Đã biết ...

Tô Tiểu Tiểu chính là Đoan Mộc Lang Hoàn. Đoan Mộc Lang Hoàn chính là Tô Tiểu Tiểu ...

Nàng nhắm lại hai mắt, tay cũng xoa lưng Thượng Quan Thanh.

Nàng khẽ thở dài một tiếng.

“Thanh.”

Thân mình Thượng Quan Thanh run lên.

Hắn bỗng nhiên kéo xuống chiếc khăn trên mặt Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó hắn cúi đầu, hung hăng hôn môi Tô Tiểu Tiểu.

Hắn gầm nhẹ lên.

“Vì cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu nâng lên đầu, yên lặng nhìn hắn.

“Thanh, ta thích ngươi. Ta thực sự thích ngươi. Ta cũng không phải có tâm lừa gạt ngươi.”

296. Chương 296: Chỉ Vì, Hắn Là Thanh

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Thanh, ta biết ngươi không thích Đoan Mộc Gia, cũng không thích Đoan Mộc Lang Hoàn. Ta lo lắng sau khi ta cho ngươi biết chân tướng, ngươi sẽ không tiếp tục yêu ta nữa.”

Tô Tiểu Tiểu ôm eo Thượng Quan Thanh, tay nàng từng chút từng chút buộc chặt.

“Thanh, ta không biết phải giải thích với ngươi thế nào. Nhưng là ta thật là Tô Tiểu Tiểu ...”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu làm chuẩn bị, nàng quyết định đem sự thật chính mình xuyên qua này nói cho Thượng Quan Thanh nghe.

Vô luận hắn có tin hay không, vô luận việc này rốt cuộc đến cỡ nào kỳ dị, nàng quyết định kể ra chi tiết.

Giữa hai người yêu nhau, là không chấp nhận được lừa gạt cùng giấu diếm.

Có lẽ giờ khắc này ngươi che giấu, nhưng đến ngay sau đó, liền sẽ dẫn đến mâu thuẫn lớn, cuối cùng sẽ khiến cho người kia cách ngươi tận chân trời.

Tô Tiểu Tiểu thật sự yêu thích Thượng Quan Thanh.

Nàng không muốn chứng kiến tình huống như vậy.

Nàng không muốn Thanh sẽ cùng nàng có một ngày chân trời cách xa nhau ... Khi gặp lại đã trở thành người xa lạ.

Cho nên nàng nguyện ý đem toàn bộ bí mật của mình nói ra, tuyệt không che giấu.

Chỉ vì, hắn là Thanh.

“Thanh, có lẽ ngươi sẽ không tin tưởng. Hiện tại ta là Tô Tiểu Tiểu, mà không phải Đao Mộc Lang Hoàn. Nhưng ta lại đích thật là Đao Mộc Lang Hoàn ...”

Thượng Quan Thanh nhăn nhó đầu mày, tựa hồ khó hiểu lời nói vừa rồi của Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu yên lặng nhìn Thượng Quan Thanh.

Ánh trăng dần hiện lên, không khí chung quanh có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tô Tiểu Tiểu mím môi nói: “Ta không phải người của thế giới này, ta không phải con dân của Trường Nhạc vương triều. Ta đến từ một thời đại xa xôi, là một thời đại cách nơi này rất xa. Nhưng là khi ta tới, cũng chỉ có linh hồn đi tới. Linh hồn đi tới, thân thể cũng không tới. Như vậy ta sẽ cần một cái thân thể. Mà vừa mới, linh hồn của Đao Mộc Lang Hoàn tiêu thất, mà ta cứ như vậy đi vào thân thể của Đao Mộc Lang Hoàn ...”

Thượng Quan Thanh biểu tình hồ hững.

Nhìn không ra chút kinh ngạc nào, cũng không có gì hoài nghi.

Hắn chỉ là nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Chớp cũng không chớp một cái nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng bỗng nhiên không nắm chắc, không biết trước, nhưng là nàng nhất định tiếp tục nói.

“Cho nên ta là Tô Tiểu Tiểu, cũng là Đao Mộc Lang Hoàn, nữ nhân Đao Mộc Gia mà ngươi chán ghét. Thanh, mặc kệ ngươi tin hay không, ở Trường Nhạc vương triều này, tới cuối cùng người mà ta yêu chỉ có một mình ngươi.”

297. Chương 297: Ta Vô Cùng May Mắn Mới Có Thể Gặp Ngươi

Thượng Quan Thanh trầm mặc.

Ngay tại lúc Tô Tiểu Tiểu gần như tuyệt vọng thì hắn mới ôm lấy Tô Tiểu Tiểu.

Cái ôm này, thập phần ôn nhu, giống như người trong lòng là trân bảo quý giá nhất thế gian.

“Cảm tạ ông trời, ta vô cùng may mắn có thể cùng ngươi gặp nhau.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

“A?”

Thượng Quan Thanh gắt gao ôm lấy nàng.

“Tiểu Tiểu, ngươi sẽ đột nhiên biến mất sao?”

Tô Tiểu Tiểu mấp máy môi, sau đó mới lên tiếng: “Hắn là ... Không biết. Ta ở trong này ngày người đã hơn một năm, sống khá là tốt, thân thể này cũng không có gì dị thường.”

Thượng Quan Thanh mới hơi chút buông lỏng tâm.

Hôm nay là tháng giêng, lại là ban đêm, thời tiết dĩ nhiên là lạnh.

Nhưng là giờ này khắc này trong lòng Tô Tiểu Tiểu cũng vô cùng ấm áp.

Thanh nói hắn vô cùng may mắn.

Kỳ thật, nàng mới là vô cùng may mắn, có thể gặp được một người giống như Thanh vậy.

Hắn biết nàng là xuyên qua mà tới, biết thân thể của nàng là Đao Mộc Lang Hoàn ...

Phản ứng đầu tiên của hắn không phải hoài nghi nàng, cũng không phải chán ghét nàng, mà là lo lắng nàng có thể hay không biến mất.

Nếu Thanh không thương nàng, kia như thế nào lại có thể vì nàng suy nghĩ như thế?

Tô Tiểu Tiểu nàng vô cùng may mắn, có thể gặp được một người nam nhân hoàn mỹ như thế?

Có lẽ chuyện này rất nhỏ rất nhỏ, nhưng là Tô Tiểu Tiểu lại bị cảm động đến rối tinh rối mù.

Cảm động đến muốn đem mình hiến cho người nam nhân trước mắt này.

Tô Tiểu Tiểu kiễng đầu ngón chân, nàng hôn vành tai Thượng Quan Thanh.

Không biết là ai đã nói qua, vành tai là bộ phận mà khi người yêu thân mật có thể ... biểu đạt tâm ý tốt nhất.

Nàng muốn đem tâm ý của mình qua phương thức như thế truyền cho Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh run rẩy, tay hắn bỗng nhiên néo néo eo Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, đừng bướng bỉnh.”

Lời nói này rất là ái muội.

Tô Tiểu Tiểu cười trộm một tiếng, mới vừa giật giật, lúc này đã xảy ra một chuyện cực kỳ bi kịch.

Đó chính là ...

Cổ Tô Tiểu Tiểu vừa quay.

Tô Tiểu Tiểu liền khóc không ra nước mắt.

Vừa mới kịch liệt như vậy không có xoay đến, hiện giờ bắt quá là nhẹ nhàng mà giật giật, sau đó Tô Tiểu Tiểu chợt nghe đến một tiếng “Rắc rắc”, ngay sau đó, là một trận đau đớn truyền đến.

Sắc mặt Tô Tiểu Tiểu thời biến bạch.

Nàng bị đè ...

Nàng lại bị châu ngọc đầy đầu đè đến sái cổ ...

298. Chương 298: Thanh, Người Thật Lợi Hại

Thật sự là bi ai nha.

Tại thời gian dẹt dẹt như vậy, cái cổ thể nhưng lại quấy rối.

Mà lúc này, Thượng Quan Thanh cũng chú ý tới Tô Tiểu Tiểu không khỏe.

Hắn nhăn nhó mi, hỏi: “Sái cổ?”

Tô Tiểu Tiểu hút hút cái mũi, sau đó gật gật đầu.

Trong mắt Thượng Quan Thanh lập tức hơn vài phần thương tiếc.

“Như thế nào không cẩn thận như vậy?”

Tay hắn đồng thời cũng xoa xoa cổ Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo, nàng sợ run cả người. Sau đó lại nghe “rắc rắc” một tiếng, vừa mới bị sái cổ thể nhưng không đau.

Nàng thập phần kinh hãi.

Tô Tiểu Tiểu xoay xoay cổ, phát hiện lại có thể chuyển động tự nhiên.

Nàng cười hì hì nói: “Oa oa oa, Thanh, người thật lợi hại.”

Thượng Quan Thanh đỡ lấy Tô Tiểu Tiểu: “Chớ lộn xộn, bằng không người lại tiếp tục xoay nữa. Như thế nào trên đầu mang nhiều châu sai như vậy? Không nặng sao?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: “Như vậy không đẹp sao?”

Thượng Quan Thanh cười đáp: “Ta thích người ít sai một chút. Bất quá nếu là người thích như vậy, ta cũng không dị nghị. Người thích là tốt rồi.”(vịt: sai ở đây là châu sai nhé)

Tô Tiểu Tiểu cười hì hì: “Không phải vậy. Ta cũng không thích ăn diện kiêu này, ngày hôm nay ta sẽ lo lắng sẽ bị người nhận ra, cho nên mới phải ăn diện khoa trương như vậy. Ta ghét nhất phải mang nhiều châu sai gài tóc như vậy.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu bĩu môi.

“Sớm biết rằng người sẽ nhận ra ta, ta sẽ không làm nhiều việc vô dụng như vậy.”

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu tựa hồ nghĩ tới điều gì, nàng nháy mắt mấy cái, hỏi: “Thanh, người là lúc nào nhận ra ta? Lúc ta mở miệng nói chuyện?”

Thượng Quan Thanh nhéo nhéo cái mũi Tô Tiểu Tiểu.

“Ngay lúc đầu tiên ta nhìn thấy người.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Thượng Quan Thanh cười nói: “Tiểu Tiểu, ta thích người, tự nhiên không là ưa thích bề ngoài của người. Mà là ưa thích chính bản thân người, cho dù người dịch dung, như thế nào cũng thế, ta cũng sẽ nhận ra người.” (vịt: không hiểu sao ta thấy ko tin lời của A Bạch. Ta nghĩ là chắc đứng gần chị ko thấy mẫn cảm nên mới đoán thôi)

Đột nhiên sắc mặt của Thượng Quan Thanh hơi trầm xuống, giống như nghĩ tới chuyện gì không tốt.

Hắn buông tiếng thở dài.

“Tiểu Tiểu, nếu linh hồn của người là tiến nhập một người cung nữ bình thường, ta có thể thoải mái mang người xuất cung. Chính là hiện giờ, thân thể của người là Đoan Mộc Lang Hoàn, thật đúng là khó khăn.”

299. Chương 299: Đời Người Vĩnh Viễn Không Phải Do Con Người Lựa Chọn

Thần sắc Tô Tiểu Tiểu cũng trở nên ảm đạm.

Nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không muốn chọn thân thể của Đoan Mộc Lang Hoàn này ...

Trước không nói đến bộ dạng như thế nào, chỉ riêng nói đến Đoan Mộc gia chính là một tai họa ngầm nguy hiểm ...

Nàng tình nguyện tiến vào thân mình của một dân chúng tầm thường, sau đó chậm rãi đợi đến khi gặp Thanh.

Chỉ tiếc ...

Thế giới này cũng không có lựa chọn ...

Đời người vĩnh viễn không phải do con người lựa chọn ...

Mà cuộc đời Tô Tiểu Tiểu nàng kể từ lúc bắt đầu xuyên qua liên hoàn toàn không có sự lựa chọn.

Bất quá, ký lai chi tắc an chi (vịt: cái này ta ko có gg ca ca để tìm hiểu vì ko tiện vào mạng. Nàng thử search giúp t xem nghĩa nó là gì nhé)

Nàng cố gắng phải thay đổi góc độ cẩn thận suy nghĩ lại, có lẽ để cho nàng tiến vào thân thể Đoan Mộc Lang Hoàn, là ý của ông trời đi?

Lại có lẽ, chỉ có tiến vào thân thể Đoan Mộc Lang Hoàn mới có thể cùng Thanh gặp nhau?

Có mất tất có được.

Tô Tiểu Tiểu tự an ủi mình như thế.

Nàng mở miệng nói: “Thanh, ta không sợ khó khăn, chỉ cần có thể cùng người cùng một chỗ, ta cái gì cũng không sợ.”

Trong mắt Thượng Quan Thanh nhiều vài phần nhu ý.

“Tiểu Tiểu, không cần lo lắng. Ta chắc chắn mang người xuất cung.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Mà lúc này, ngoài bìa rừng bỗng nhiên truyền lại vài đạo thanh âm.

“Hoàng hậu nương nương, ngài có ở đây không?”

“Hoàng hậu nương nương, ngài ở trong này sao?”

“Hoàng hậu nương nương ...”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, tiếp tục nhìn nhìn sắc trời, mới biết mình nguyên lai cùng Thanh ở trong rừng ngồi lâu như vậy, chẳng trách nhóm cung nhân Phụng Lâm Cung sẽ ra ngoài tìm nàng.

Nàng nhìn nhìn Thượng Quan Thanh, trong mắt là thần sắc không muốn.

Thượng Quan Thanh cúi đầu hôn một ngụm lên môi Tô Tiểu Tiểu.

Hắn nhẹ nói: “Tương lai còn dài, hiện giờ không cần bại lộ quan hệ của chúng ta. Chờ ta nghĩ biện pháp tốt, sẽ nói với người.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Rồi sau đó mới lại kiễng chân, hôn hít một chút hai má Thượng Quan Thanh, mới lưu luyến không rời đi ra rừng cây.

***** thúc thúc chị dâu thật sự là loạn nha đường ranh giới *****

Đêm đầu tiên của năm mới, Tô Tiểu Tiểu vừa ngủ liền ngủ thẳng tới hừng đông.

Hôm sau khi tỉnh lại, Tô Tiểu Tiểu sáng khoái tinh thần.

Nàng duỗi lưng một cái, mặc xiêm y liền chạy tới bên ngoài Phụng Lâm Cung.

300. Chương 300: Nụ Cười Ôn Nhu Nhất Trên Thế Giới

Mấy ngày trước có một trận tuyết nhỏ, hiện giờ trong hoàng cung nơi nơi đều là một mảnh màu trắng.

Còn cách một cái hồ Hàm Quang, Tô Tiểu Tiểu ở bên hồ ngắm nhìn cung điện đối diện hồ Hàm Quan —— Thanh Loan điện.

Trong điện có một trần đăng sáng lờ mờ.

Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy nhìn thấy, trong lòng bất tri bất giác ấm lên, rõ ràng là khí trời rét lạnh như thế, Tô Tiểu Tiểu lại cảm thấy được cả người ấm áp dễ chịu, giống như đưa thân vào bên cạnh bếp lò ấm áp.

Chỉ cần nàng nhớ tới Thanh ở phía đối diện, nàng có thể tùy thời tùy chỗ nhìn thấy, nàng liền hết sức cao hứng.

Hận không thể có thể mỗi ngày ở trong Thanh Loan cùng Thanh vảnh tai và tóc mai chạm vào nhau, triền triền miên miên ...

Nàng thậm chí nghĩ đến lần đầu tiên của nàng cùng Thanh.

Thật là chính là cảnh tượng kiều diễm biết bao.

Hai chân của nàng quần lấy lưng của Thanh, đôi môi ẩm áp của Thanh hôn hít lấy mỗi một bộ phận trên thân thể nàng, lớn lớn nhỏ nhỏ bất kể một bộ phận nào, cùng với thanh âm dâm mỹ, hai người tiến hành thật sâu trao đổi linh hồn ...

Tô Tiểu Tiểu vừa nghĩ đến đây, hai má của nàng tựa như hỏa thiêu, đỏ rực, nóng hầm hập.

“Nương nương, Huyền Thanh Vương đem qua ngay tại trong Thanh Loan điện nghỉ ngơi.”

Cung nhân phía sau bỗng nhiên ra tiếng nói.

Tô Tiểu Tiểu thản nhiên “Ân” một tiếng.

Nàng không muốn nhóm cung nhân nhìn ra vui sướng của nàng, bằng không các nàng nhất định sẽ hưởng Thượng Quan Mặc dâm thọc.

Chắc chắn, bệ hạ, Hoàng hậu đối với chú em của ngài có cái gì khác thường đâu ...

Vì thế, nàng kiên quyết không thể biểu hiện ra ngoài.

Lúc này, nhóm cung nhân tiếp tục nói: “Ai, nương nương, hiện giờ Vương gia cùng chúng ta xem như đối diện. Mặc dù còn cách một cái hồ Hàm Quang to như vậy.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục thản nhiên lại “Ân” một tiếng.

Nhóm cung nhân nhìn ra chủ tử nhà mình không có hứng thú đàm luận chuyện về Huyền Thanh Vương, cũng đành im miệng.

Mà vừa mới sau đó, bên trong Thanh Loan điện đi ra một thân ảnh màu trắng.

Chỉ thấy thân ảnh màu trắng kia chậm rãi đi tới bên hồ, sau đó cứ như vậy cùng Tô Tiểu Tiểu lưỡng lưỡng tương vọng, còn cách một cái hồ Hàm Quang.

Tô Tiểu Tiểu tâm vừa động.

Nàng giương mi cười cười, biết rõ Thượng Quan Thanh không thấy được, nhưng nàng vẫn là kim lòng không đậu muốn đối với Thanh lộ ra nụ cười ôn nhu nhất.

Nàng biết đến.

Thanh ở phía đối diện cũng nhất định là giống như nàng vậy.

Lộ ra nụ cười ôn nhu nhất thế giới

301. Chương 301: Toàn Tâm Toàn Ý Yêu Thích

Cung nhân phía sau bắt đầu lú lú, các nàng thoát nhìn thực kích động.

“A a a, ta coi thấy Vương gia, quả nhiên giống y như lời đồn, ngọc thụ lâm phong, tao nhã nho nhã ... Thực tuần nha.”

“Ai ai, đáng tiếc Vương gia không gần nữ sắc. Nếu có thể được đến Vương gia sủng ái, thật là là chuyện hạnh phúc biết bao.”

“Cũng không biết đến tột cùng nữ tử như thế nào có thể may mắn như vậy, có thể được Huyền Thanh Vương yêu thích ...”

“Dù sao cũng không phải là giống chúng ta, có thể làm cho Huyền Thanh Vương thích, nhất định là tiểu thư khuê các cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông.”

Cung nhân phía sau Tô Tiểu Tiểu thanh âm rất nhỏ.

Nhưng là như trước Tô Tiểu Tiểu vẫn có thể nghe thấy.

Nàng cũng không có khiển trách hai cung nhân phía sau.

Nàng chỉ là thản nhiên cười, hơn nữa lặng lẽ nghe các nàng nói.

Trong lòng nàng nghĩ.

Đúng nha.

Nàng vô cùng may mắn ...

Có thể được Thanh toàn tâm toàn ý yêu thích.

Tô Tiểu Tiểu nhìn Thượng Quan Thanh đối diện hồ Hàm Quang, trên môi thoáng hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

Buổi sáng đi qua, Tô Tiểu Tiểu nhân cơ hội một mình chạy vào trong Thanh Loan điện.

Cũng không biết là do Thượng Quan Thanh phân phó, hay là cái gì.

Tô Tiểu Tiểu phát hiện trong Thanh Loan điện một cái cung nhân cũng không có, nàng cũng không cần trốn tránh, nàng đi vào phía sau điện Thanh Loan, là có thể quang minh chính đại nghênh ngang đi vào trong điện.

Sau đó, nàng bắt gặp Thượng Quan Thanh đang thay quần áo.

Tô Tiểu Tiểu che miệng cười, vốn muốn trộm đi vào dọa hấn nhảy dựng, chính là còn chưa đến gần, Thượng Quan Thanh cũng đã mặc xiêm y, rồi sau đó mỉm cười nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Nàng bĩu môi cười: “Chưa gì người đã phát hiện.”

Thượng Quan Thanh vỗ vỗ đầu của nàng: “Ngay từ lúc người tiến Thanh Loan điện thì ta đã biết. Bằng không làm sao người có thể dễ dàng đi vào trong phòng của ta như vậy?”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ.

Thượng Quan Thanh giải thích nói: “Ta ở Thanh Loan trong điện cài đặt cơ quan.”

Tô Tiểu Tiểu tỉnh ngộ: “Thì ra là thế. Cho nên trong Thanh Loan điện mới không có một cái cung nhân nào?”

Thượng Quan Thanh lắc lắc đầu: “Thực sự không phải là nguyên nhân này. Đêm qua ta lệnh toàn bộ cung nhân đều lui ra ngoài, ta chỉ biết Tiểu Tiểu người sẽ chuồn êm tiến vào.”

Tô Tiểu Tiểu sờ sờ cái mũi.

“Thanh quả nhiên thần cơ diệu toán.”

302. Chương 302: Phượng Lâm Cung

Dừng một chút, sau đó Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng tiến vào trong lòng Thượng Quan Thanh, Thượng Quan Thanh tự nhiên mà ôm vòng eo Tô Tiểu Tiểu.

Tư thế của hai người thập phần thân mật.

Tô Tiểu Tiểu cũng thập phần quen thuộc với tư thế như vậy.

Đầu của nàng tựa vào trong lòng Thượng Quan Thanh.

Sau đó nàng nói: “Thanh, dựa theo tập tục, người bây giờ không phải là phải rời khỏi Thanh Loan điện xuất cung hồi phủ sao? Như thế nào đến giờ này rồi, còn ở nơi này đây?”

Chẳng lẽ Thượng Quan Mặc muốn giam lỏng Thượng Quan Thanh trong hoàng cung?

Thượng Quan Thanh cười cười, hắn nói: “Huyền Thanh vương phủ xảy ra vấn đề, cho nên hiện tại ta chỉ có thể ở trong Thanh Loan điện một thời gian.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người.

“Vấn đề? Vấn đề gì?”

Một cái vương phủ có vấn đề gì có thể xảy ra?

Thượng Quan Thanh vân đạm phong khinh nói: “Ngày hôm qua nổi lên trảng đại hỏa, sau đó cháy.”

Tô Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm.

Cái này gọi là xảy ra vấn đề?

Cái này rõ ràng chính là một vấn đề lớn thôi! ! !

Nàng ngẩng đầu lên, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh như cũ là thần sắc thản nhiên.

Tô Tiểu Tiểu hỏi: “Như thế nào đột nhiên cháy?”

Thượng Quan Thanh thành thật đáp: “Ta đốt.”

Tô Tiểu Tiểu vốn là sững sốt, rồi sau đó mới hiểu ra.

Thanh là muốn đốt Huyền Thanh vương phủ, như vậy mới có thể lấy cớ khiến Thượng Quan Mặc đáp ứng để cho hắn tiếp tục ở trong Thanh Loan điện ...

Mà trong đoạn thời gian này ...

Hắn là có thể thừa dịp lúc không ai để ý, cùng nàng gặp nhau ...

Trong lòng nàng nhất thời ngọt lịm.

Đầu của nàng chôn ở trước ngực Thượng Quan Thanh, nàng cọ xát, rồi sau đó nhẹ nhàng mà nói: “Thật hy vọng chúng ta có thể như thế này cả đời.”

Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu Tô Tiểu Tiểu.

Hắn thực kiên định nói.

“Nhất định có thể.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân” một tiếng.

Hai người lặng lẽ ôm nhau.

Thời gian vội vàng trôi qua.

Cũng không biết đến tốt cùng qua bao lâu, Tô Tiểu Tiểu chợt nghe phía ngoài Thanh Loan điện truyền tới một trận tiếng bước chân chính tề.

Nàng quay đầu xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài ...

Không ngờ là Thượng Quan Mặc ngồi ngự liễn đang chuẩn bị đi qua Thanh Loan điện ...

Mà dựa theo phương hướng của ngự liễn ...

Trạm cuối cùng hắn là ...

Phượng Lâm Cung.

303. Chương 303: Nương Nương Còn Đang Ngủ

Tô Tiểu Tiểu sắc mặt nháy mắt liền biến trắng.

Nàng có chút thất kinh, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thượng Quan Thanh không chút nghĩ ngợi gì lập tức nói với Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, Thanh Loan Điện có một cái cửa sau, người từ cửa sau đi ra ngoài.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Nàng hiện giờ là đang giả bộ mang bệnh, giữa mùa đông lạnh không hảo hảo ở trong phòng dưỡng bệnh, lại chạy ra ngoài làm gì?

Thượng Quan Mặc lần này tới, tất nhiên là muốn đến thăm nàng.

Nếu như bị hấn phát hiện nàng không có ở Phượng Lâm Cung, hơn nữa lại còn một bộ dáng tinh thần sáng láng, Thượng Quan Mặc nhất định sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Tô Tiểu Tiểu mấp máy môi, nàng kiễng chân hôn Thượng Quan Thanh một cái, rồi nói: “Thanh, chờ Thượng Quan Mặc đi, ta lại quay lại.”

Thượng Quan Thanh cũng cầm tay Tô Tiểu Tiểu, “Không sao.”

Dừng một chút.

Hắn còn nói thêm: “Tiểu Tiểu, ta nhất định sẽ rất nhanh mang người rời khỏi hoàng cung.”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng có chút áy náy.

Bởi vì hiện tại dưới loại tình huống này, hai người căn bản là giống như yêu đương vụng trộm.

Mặc dù đối với Đoan Mộc Lang Hoàn mà nói, cái này đích xác là ở sau lưng Thượng Quan Mặc cùng với một nam nhân khác yêu đương vụng trộm.

Nhưng là đối với Tô Tiểu Tiểu mà nói, là quang minh chính đại cùng người mình thích ở cạnh nhau.

Nhưng là bây giờ nàng lại không thể không vì một người nam nhân khác mà bỏ qua nam nhân trước mặt của nàng.

Nàng lưu luyến không rời liếc nhìn Thượng Quan Thanh một cái, rồi mới theo cửa sau Thanh Loan điện ra ngoài.

Tô Tiểu Tiểu lén lút trở về Phượng Lâm Cung.

May mắn Tô Tiểu Tiểu mấy ngày nay, đã biết một cái đường tắt, vì vậy, mới có thể so với ngự liễn của Thượng Quan Mặc nhanh hơn một chút.

Sau khi trở lại tẩm cung của mình, Tô Tiểu Tiểu lập tức giặt xuống búi tóc mới được vấn lên tỉ mỉ vì Thượng Quan Thanh...

Rồi sau đó cái gì cũng không để ý, liền trực tiếp nhảy lên trên giường.

Vừa mới lúc này, ngoài cửa cũng truyền đến thanh âm của cung nhân.

“Nương nương còn đang ngủ...”

Tô Tiểu Tiểu lập tức nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, nàng nghe được tiếng mở cửa, rồi sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng của Thượng Quan Mặc.

Tô Tiểu Tiểu ra vẻ một bộ dáng vừa mới bị đánh thức.

Nàng nhập nhèm mở mắt, trong thanh âm chứa vài phần mơ hồ chưa tỉnh ngủ.

“Ngô... Sớm.”

Thượng Quan Mặc trong ánh mắt lại nhiều hơn vài phần ý cười.

304. Chương 304: Nên Làm Điều Làm

“Lang Hoàn, thân mình đỡ nhiều chưa?”

Tô Tiểu Tiểu ho khan vài tiếng, “So với ngày hôm qua đã tốt hơn nhiều.”

Thượng Quan Mặc bỗng nhiên đưa tay sờ sờ trán Tô Tiểu Tiểu, “Di, Lang Hoàn, như thế nào trán đầy mồ hôi?”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người.

Lúc này mới chợt nhớ ra mình vừa mới vội vàng chạy về, một đầu đầy mồ hôi.

Sau đó lại vội vàng chui vào trong chăn trốn, căn bản không có thời gian lau đi.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Mới vừa rồi gặp ác mộng...”

Thượng Quan mặc nhẹ nhàng mà lau đi mồ hôi trên trán nàng, khẽ cười nói: “Lang Hoàn, nếu không trăm đến Phượng Lâm cung ở. Nàng một mình ở đây, trăm rất lo lắng.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trong lòng lập tức cả kinh.

Nàng từ tận đáy lòng không muốn.

Đến làm cái gì! !

Ngàn vạn lần không cần nha! ! !

Nàng nói: “A Mặc trăm công ngàn việc, không thích hợp ở Phượng Lâm cung. Vì thiên hạ muôn dân, A Mặc vẫn là không cần như vậy. Ta biết người quan tâm ta, nhưng là nếu người ở đây, mà ảnh hưởng đến chuyện trong triều, trong lòng ta sẽ áy náy.”

Thượng Quan Mặc nhăn nhu mi, hần buông tiếng thở dài.

“Lang Hoàn, nàng sớm khỏi bệnh đi.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Sau một hồi im lặng, Thượng Quan Mặc bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Nàng có thấy Huyền Thanh Vương mấy ngày nay có động thái gì không?”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng tim nhảy chậm một nhịp.

Nhưng là nàng như trước ra vẻ trấn định nói: “Nhiều ngày qua ta đều ở trong Phượng Lâm cung dưỡng bệnh, vẫn là chưa gặp Huyền Thanh Vương.”

Thượng Quan Mặc giọng nói nói lỏng vài phần.

“Như vậy cũng tốt.”

Tô Tiểu Tiểu đương nhiên biết Thượng Quan Mặc không muốn nàng gặp Thượng Quan Thành, càng không muốn nàng cùng Thượng Quan Thanh có quan hệ gì...

Chính là...

Nàng cùng Thanh trừ một một bước cuối cùng ra, những gì nên làm đều đã làm.

Đương nhiên, mấy chuyện này nàng tự nhiên sẽ không nói với Thượng Quan Mặc.

Trừ phi nàng ngu ngốc, mới có thể chi tiết mà bẩm báo.

Tô Tiểu Tiểu mím mím môi, ra vẻ một bộ dáng khó hiểu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Thượng Quan Mặc cười nói: “Không có gì. Huyền Thanh Vương sẽ ngụ tại Thanh Loan điện thêm một thời gian, nếu là không có việc gì, nàng cũng đừng ra ngoài. Huyền Thanh vương xưa nay không thích người Đoan mộc gia, nếu là hai người gặp nhau, Huyền Thanh Vương không biết sẽ nói những lời khó nghe gì.”

305. Chương 305: Trầm Thích Nhất Vẫn Là Lang Hoàn Ngươi

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng.

Sau đó, Thượng Quan Mặc thấy Tô Tiểu Tiểu sắc mặt có chút mệt mỏi, liền thở dài một tiếng.

“Lang Hoàn, nàng nhất định phải sớm khỏe lại.”

Tô Tiểu Tiểu lại gật gật đầu.

Thượng Quan Mặc tiến lại gần, cúi đầu hôn lên trán Tô Tiểu Tiểu.

Hắn cười nhẹ nói: “Lang Hoàn, trầm vẫn là thích bộ dáng này của nàng hơn.”

Tại tiệc mừng năm mới ngày đó, Đoan Mộc Lang Hoàn thật sự có chút không hợp ý hắn.

Tô Tiểu Tiểu đáy lòng có chút kháng cự.

Nhưng là nàng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Nàng chỉ hạ xuống đôi mắt, yên lặng không nói.

Thượng Quan Mặc thấy thế, nghĩ đến nàng muốn nghỉ ngơi, liền nói: “Lang Hoàn, nàng nghỉ ngơi thật tốt, trầm đi nhìn qua Trân phi một cái. Trân phi mấy hôm trước sinh bệnh.”

Tô Tiểu Tiểu cúi đầu “Nha” một tiếng.

Thượng Quan Mặc nói: “Bất kể như thế nào, trầm thích nhất vẫn là Lang Hoàn nàng.”

Tô Tiểu Tiểu trong mắt có một mạt cười nhạt, bất quá bởi vì nàng bây giờ là đang rũ mắt xuống, cho nên Thượng Quan Mặc nhìn không thấy.

Tình cảm của đế vương nguyên lai là rẻ mạt như thế.

Trong miệng vừa nói là thích nhất xong, thế nhưng lại muốn đi tới gặp một nữ nhân khác.

A, thật sự là rẻ mạt đầu.

Bất quá trong lòng cười nhạt thì cười nhạt, Tô Tiểu Tiểu ở ngoài mặt vẫn là làm bộ rất nhu thuận.

“Ân.”

Thượng Quan Mặc lúc này mới vừa lòng rời đi.

Mà sau khi Thượng Quan Mặc rời đi, Tô Tiểu Tiểu lập tức lấy mu bàn tay mạnh mẽ chà sát cái trán.

Vừa rồi cái hôn kia, thật sự là ghê tởm nha nha nha.

Cũng may Thanh không có ở đây, bằng không nếu như để hắn thấy được, nàng nhất định sẽ xấu hổ vô cùng.

Tô Tiểu Tiểu chính là như vậy, một lúc nàng chỉ có thể chấp nhận một người nam nhân.

Nếu như là có thêm một người khác, nàng sẽ sống không bằng chết.

Lau đến cái trán đã sáng bóng được bảy tám phần xong, Tô Tiểu Tiểu nhảy xuống giường.

Ngay lúc nàng chuẩn bị trộm chuồn đi thì một thân ảnh màu trắng từ cửa sổ nhảy vào.
Thân ảnh ấy đúng là Thượng Quan Thanh.
Tô Tiểu Tiểu lập tức chạy vội tới, nàng kéo tay Thượng Quan Thanh, hỏi: “Sao lại tới đây rồi?”
Trong mắt nàng là tràn đầy ý cười.
Thượng Quan Thanh sờ sờ đầu Tô Tiểu Tiểu, nói: “Ta nhớ nàng.”
Tô Tiểu Tiểu trong lòng ngọt lịm.
Nàng vờ giận dỗi nói: “Miệng lưỡi trơn tru”
Bất quá, nàng thích.

306. Chương 306: Nhiều Lần Tí Nữa Thì Lau Súng Hỏa

Thượng Quan Thanh nhẹ ôm Tô Tiểu Tiểu.
Kỳ thật lúc này, tâm tư của hắn có chút rối rắm.
Mới vừa rồi, lúc Thượng Quan Mặc hôn Tô Tiểu Tiểu thì hắn cũng có mặt ở đây.
Nhìn thấy nữ nhân mình yêu bị nam nhân mình chán ghét hôn thì chỉ cần là nam nhân sẽ cảm thấy trong lòng không dễ chịu.
Đương nhiên, những chuyện này hắn sẽ không nói với Tô Tiểu Tiểu.
Hắn không muốn Tô Tiểu Tiểu lại thêm phiền não.
Hắn chỉ hy vọng Tiểu Tiểu của hắn có thể giống như khi bọn họ mới gặp cười tươi như hoa.
Tô Tiểu Tiểu phát giác Thượng Quan Thanh có điểm không ổn, nàng nhẹ giọng hỏi: “Thanh, người làm sao vậy?”
Thượng Quan Thanh cười cười.
“Không có gì?”
Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, nàng cầm tay Thượng Quan Thanh.
“Thanh, ta thích người.”
Thượng Quan Thanh thần sắc nhu hòa xuống. “Àn, ta thích thích Tiểu Tiểu.”
*****ta là ngọt ngào mật mật đường ranh giới*****
Lại thêm một đoạn thời gian tốt đẹp trôi qua.
Những ngày này là những ngày hạnh phúc nhất kể từ khi Tô Tiểu Tiểu xuyên qua tới nay.
Thượng Quan Mặc gần đây cũng không biết bận rộn chuyện gì, cơ hồ đều không tới Phượng Lâm cung.
Cung nhân trong Phượng Lâm cung đều lo lắng, sợ Hoàng đế sẽ không thích nương nường nhà bọn họ nữa.
Vì thế, lại càng thêm tận tâm tận lực hầu hạ Tô Tiểu Tiểu.
Chỉ mong nàng sớm có thể khỏe lại, sau đó cùng với Hoàng đế bệ hạ sinh một thái tử trắng trẻo mập mạp.
Như vậy, có thể bảo vệ ngôi vị Hoàng hậu nương nường, thậm chí cả vị trí Thái hậu chí tôn nữa.
Đương nhiên, Tô Tiểu Tiểu sẽ không nghĩ như vậy.
Thượng Quan Mặc không đến, nàng lại càng cao hứng vô cùng.

Nàng mỗi ngày thừa dịp đêm dài người tỉnh thì đều là vụng trộm chạy tới Thanh Loan điện, cùng Thượng Quan Thanh gặp mặt.

Cho dù chỉ một địa điểm như thế, hai người cũng luôn nói những chuyện nhàm chán vô nghĩa như vậy.

Nhưng là Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thật hạnh phúc.

Thượng Quan Thành cũng thường vào lúc Tô Tiểu Tiểu trở về Phượng Lâm cung của mình, lại lén lút theo cửa sổ mà nhảy vào.

Hai người ở trong tấm cung Tô Tiểu Tiểu, lại là vành tai và tóc mai chạm vào nhau* một phen.

Nhiều lần tí nữa thì lau súng hỏa. (Lau súng hỏa ta nghĩ là ý chỉ oox nhưng không biết chính xác nó là gì a. Nàng nào biết chỉ ta với. Hic)

Kỳ thật, Tô Tiểu Tiểu là từ tận đáy lòng nàng nguyện ý.

Nguyện ý đem thân mình hiến dâng cho Thượng Quan Thanh.

Chính là Thanh luôn vào thời điểm sau cùng, dừng lại.

*Nhĩ tấn tư ma là “vành tai và tóc mai chạm vào nhau” :Tình cảnh gần gũi thân mật, xuất phát từ một câu trong HồngLâu Mộng. (Bê ra được từ wp của nàng Phong My)

307. Chương 307: Lưu Đến Đêm Tân Hôn Của Chúng Ta

Mỗi lần đến lúc đó, hắn luôn ần ần, hắn bao giờ cũng nói.

“Tiểu Tiểu, ta hi vọng có thể lưu lại đến đêm tân hôn của chúng ta. Ta hi vọng ta có thể cho người một đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ nhất.”

Tô Tiểu Tiểu thực cảm động.

Nam nhân khi bị kích thích quả thực là khó nhịn.

Mà Thanh của nàng nguyện ý vì nàng, chịu đè nén dục vọng của mình.

Nàng cảm giác mình càng cần phải hảo hảo quý trọng người nam nhân này.

Thời gian yêu đương vụng trộm bao giờ cũng trôi qua rất mau.

Tô Tiểu Tiểu ban đêm thường xuyên đi Thanh Loan điện như thế, cuối cùng vẫn là bị người phát hiện.

Mà người phát hiện ra chuyện này không phải cung nhân trong Phượng Lâm cung, cũng không phải Thượng Quan Mặc, mà là...

Trần phi.

Một đêm kia, trăng sáng.

Tô Tiểu Tiểu mới từ trong Thanh Loan điện đi ra, liền bắt gặp Trần phi.

Trần phi khoác một cái áo choàng rất dày, áo choàng màu trắng.

Dưới đêm trăng, hiện ra thật kinh người.

Trần phi thần sắc vẫn thản nhiên như cũ, bất quá khi nhìn Tô Tiểu Tiểu thì ánh mắt nhưng là có vài phần dò xét.

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc.

“Là Trần phi nha. Ha ha...”

Tô Tiểu Tiểu nội tâm thực hoảng sợ.
Đánh chết nàng cũng không tưởng tượng được... Trần phi thể nhưng lại sẽ xuất hiện vào lúc này! !
Hiện tại đã là nửa đêm! !
Thị vệ tuần tra đều là đã ngủ gà ngủ gật! !
Vì cái gì mà Trần phi lại xuất hiện ở chỗ này! ! ! ! ! ! ! ! !
Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên ý thức được một việc.
Trần phi xuất hiện ở nơi này không phải là ngẫu nhiên...
Mà là tất nhiên.
Nàng là đặc biệt ở chỗ này chờ nàng!
Tô Tiểu Tiểu bình tĩnh trở lại.
Nàng ngẩng đầu nhìn Trần phi.
“Trần phi, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”
Trần phi cũng nói: “Ta chỉ là tò mò mà thôi... Chỉ là tò mò thôi.”
Thần sắc Trần phi có chút ngơ ngác.
Ánh mắt của nàng ngơ ngẩn ngẩn nhìn Thanh Loan điện phía sau Tô Tiểu Tiểu.
Không biết qua bao lâu, nàng mới cười khỏ một tiếng.
“Đoan Mộc Lang Hoàn, ngươi thực may mắn.”
Tô Tiểu Tiểu hoàn toàn là không hiểu gì.
Nàng thực sự không rõ Trần phi đến tột cùng là đang nói cái gì.
Nàng nhú mày.
Mà lúc này, Trần phi lại nói tiếp: “Hoàng hậu nương nương, sau khi đi ra ngoài cần phải cẩn thận đó. Người của bộ hạ không chỉ có ở Phụng Lương cung, bộ hạ cũng không phải người vô năng như người tưởng tượng.”

308. Chương 308: Lão Tình Nhân Gặp Lại!

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.
Nhưng là nàng lập tức hiểu được.
Trần phi nói như vậy...
Cái này chứng tỏ, nàng đã biết chuyện của nàng với Thanh.
Nàng cắn môi dưới, vừa mới định nói thì một bóng người màu trắng nhảy đến trước người của nàng, đúng là Thượng Quan Thanh.
Chỉ nghe Thượng Quan Thanh nói: “Khả Di”
Trần phi thân mình thể nhưng run lên, trong mắt của nàng hàm chứa nước mắt.
“Thanh”.
Tô Tiểu Tiểu nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nàng không ngốc, chỉ cần là người sáng suốt là có thể biết được hiện tại là đang xảy ra chuyện gì.

Này chính là tình nhân cũ gặp lại! ! ! ! !

Tô Tiểu Tiểu trong lòng thực không thoải mái.

Nàng lui về phía sau một bước.

Lúc này, Thượng Quan Thanh thấy nàng không ổn, hần lập tức nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu.

Hắn cúi đầu nói với nàng.

“Đừng hiểu lầm.”

Tô Tiểu Tiểu cắn cắn môi, cúi đầu, nhưng là yên lặng không nói.

Trần phi cười khổ một tiếng.

“Thanh, đã lâu không có nghe người gọi tên của ta.”

Thượng Quan Thanh hồ hững nói: “Chúng ta quen biết từ nhỏ, gọi tên người cũng chỉ là bình thường.”

Tô Tiểu Tiểu sắc mặt trầm xuống.

Thuở nhỏ quen biết?

Đây chẳng phải là thanh mai trúc mã?

Trần phi nhìn Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu đang nắm tay, nàng có chút buồn bã cười.

“Bệnh của người đã khỏi?”

Thượng Quan Thanh lắc đầu, “Chỉ là đối với nàng mà thôi.”

Trần phi nhìn Tô Tiểu Tiểu vẫn đang cúi đầu.

“Hoàng hậu nương nương thực may mắn.”

Một câu này, bốn chữ ‘Hoàng hậu nương nương’ Trần phi nói ra thập phần nặng nề.

Thượng Quan Thanh nói: “Khả Di, ta không cần. Ngôi vị Hoàng đế ta không cần, nhưng nàng, ta nhất định phải có.”

Trần phi mím môi.

“Bệ hạ thực thích Hoàng hậu nương nương.”

Tô Tiểu Tiểu vẫn luôn trầm mặc cho tới lúc này liền nói: “Nhưng ta chỉ thích một mình Thanh.”

Trần phi yên lặng nhìn Thượng Quan Thanh.

“Người không phải đã nói, người tuyệt đối sẽ không buông tha bất cứ người nào của Đoan Mộc gia sao?”

Thượng Quan Thanh nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu.

“Nàng bất đồng.”

Trần phi cười khổ một tiếng.

“Hảo một cái nàng bất đồng.”

Thượng Quan Thanh buông tiếng thở dài.

“Việc hôm nay, mong rằng Khả Di giữ bí mật cho chúng ta.”

309. Chương 309: Trân Phi

Trân phi thần sắc có chút phức tạp, nhưng cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

“Mười năm trước, người cứu gia tộc ta một mạng, nhân tình này liền để ta trả lại cho người.”

Thượng Quan Thanh vuốt cằm.

“Như vậy, liền đa tạ.”

Tô Tiểu Tiểu đứng một bên nghe, yên lặng không nói.

Đây là quá khứ của Thanh, là quá khứ không có nàng tham dự.

Ba người trầm mặc một hồi, Trân phi bỗng nhiên nói: “Các người định cứ tiếp tục như vậy?”

Thượng Quan Thanh nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu.

“Không, ta tự có biện pháp. Chờ thêm một thời gian nữa, sẽ không còn Đoan Mộc Lang Hoàn, không còn thân phận Hoàng hậu này nữa.” Hắn nhìn về phía Tô Tiểu Tiểu, “Chỉ còn thê tử của Thượng Quan Thanh ta.”

Tô Tiểu Tiểu vốn là trong lòng tràn đầy buồn bực, nhưng sau khi nghe nói như thế, buồn bực trong lòng nhất thời trở thành hư không.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Thượng Quan Thanh, cũng gắt gao nắm tay hắn.

Trân phi đáy mắt là ngưỡng mộ cùng ao ước.

Thượng Quan Thanh, với nàng, vốn là giấc mộng đẹp thuở nhỏ.

Mà hiện giờ, mộng đẹp vẫn là tan biến.

Đoan Mộc Lang Hoàn sao mà may mắn, có thể được nam nhân Thượng Quan gia yêu thích.

Nàng thở dài, nói: “Nếu là các người cần ta trợ giúp, cứ việc nói.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Trân phi nói: “Bệ hạ thích người như thế, nếu người đi rồi, tâm bệ hạ tự nhiên sẽ rơi xuống trên người của chúng ta.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng.

Trân phi còn nói thêm: “Thanh, người phải cẩn thận đó. Gần đây bệ hạ tựa hồ đặc biệt kiêng kỵ người.”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu.

Rồi sau đó, Trân phi mới ly khai.

Tô Tiểu Tiểu cũng buông lỏng tay Thượng Quan Thanh ra, nàng không nói câu nào muốn hướng Phượng Lâm cung mà đi tới.

Thượng Quan Thanh nhanh chóng kéo Tô Tiểu Tiểu qua, rồi sau đó một tay ôm chầm nàng, đầu ngón chân hơi hơi dùng lực, liền hướng Thanh Loan điện bay đi.

Tô Tiểu Tiểu cả kinh, còn chưa kịp phản ứng.

Người liền đã tới trong Thanh Loan điện.

Vừa định chu môi oán trách mấy câu, nụ hôn của Thượng Quan Thanh liền áp xuống.

Miệng hắn nỉ non.

“Tiểu Tiểu, ta cùng Khả Di thực sự không có chuyện gì.”

Hắn nói xong, liền cúi xuống hôn Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu mím mím môi.

Nàng nói: “Ta biết”.

Dựa vào tình huống vừa rồi có thể nhìn ra, giữa bọn họ thật sự không có gì.

310. Chương 310: Thê Tử Tô Tiểu Tiểu Của Thượng Quan Thanh

Thượng Quan Thanh than nhẹ một tiếng, hẩn nhẹ ôm Tô Tiểu Tiểu, đặt nàng ngồi trên đùi của mình.

Hẩn nói: “Ta cùng Trân phi từ nhỏ đã biết nhau...”

Thượng Quan Thanh bắt đầu kể chuyện giữa hẩn và Trân phi trong lúc đó...

Tô Tiểu Tiểu mím môi nghe, nàng nghe được thực chăm chú.

Nàng muốn biết toàn bộ quá khứ của Thượng Quan Thanh...

Cho dù nàng không thể có mặt trong quá khứ đó, nàng cũng phải biết được tường tận.

Thượng Quan Thanh nói rất đơn giản.

Chưa đến một nén nhang, đã đem chuyện giữa hẩn và Trân phi nói ra hết.

Nguyên lai Thượng Quan Thanh cùng Trân phi quả thực cũng được coi là thanh mai trúc mã, về sau Thượng Quan Thanh cũng vừa may cứu gia tộc Trân phi một mạng, mà Trân phi đối với Thượng Quan Thanh cũng xác thực là có ý tứ, bất quá đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình...

Sau này, khi Trân phi biết Thượng Quan Thanh đối với nàng không có tình ý gì, liền quyết đoán vào cung.

Cuối cùng, Thượng Quan Thanh hàm chứa một chút ý cười.

“Tiểu Tiểu, người hẩn sẽ không ghen tị đi.”

Tô Tiểu Tiểu giận dỗi lườm Thượng Quan Thanh một cái, “Người mới ghen đâu! Ta không có ghen tị không có ghen tị không có ghen tị...”

Thượng Quan Thanh bất đắc dĩ cười nói: “Hảo hảo hảo, Tiểu Tiểu không ghen tị. Là ta ghen tị. Mỗi lần thấy người cùng Thượng Quan Mặc ở chung một chỗ, ta đều là không chịu nổi.”

Lời này vừa ra, tâm Tô Tiểu Tiểu nhất thời run lên.

Nàng quay đầu, nhìn Thượng Quan Thanh.

“Thanh, ta...”

Thượng Quan Thanh cười cười, “Ta hiểu.”

Dừng một chút, Thượng Quan Thanh còn nói thêm: “Tiểu Tiểu, không quá một tháng nữa, ta có thể mang người rời khỏi hoàng cung. Từ nay về sau, chúng ta cao bay xa chạy. Người không bao giờ là ... Hoàng hậu Đoan Mộc Lang Hoàn nữa, chỉ còn là thê tử Tô Tiểu Tiểu của Thượng Quan Thanh ta.”

Tô Tiểu Tiểu ra sức gật đầu.

“Ừ.”

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút bận tâm.

“Trân phi thật sự sẽ giúp chúng ta giữ bí mật sao?”

Thượng Quan Thanh vỗ vỗ mu bàn tay Tô Tiểu Tiểu, “Phải, không cần lo lắng.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân” một tiếng.

Ngoài cửa sổ, đêm tĩnh mịch.

Từ đó, Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh như trước mỗi đêm lại trộm gặp nhau...

Tuy nhiên, vào một đêm tĩnh mịch như thế.

Ngoài cung bỗng nhiên truyền tới một tin tức động trời.

Đoan Mộc gia mưu phản.

311. Chương 311: Tạo Phản

Khi tin tức này truyền tới trong cung, Tô Tiểu Tiểu vẫn còn đang say giấc nồng trong Phượng Lâm Cung. Trong giấc mộng nàng thậm chí còn ở tại một nơi cực kỳ xinh đẹp cùng Thanh người nông ta nông (*), thực hạnh phúc.

Đúng lúc hai người khảnh khảnh ta ta tiếp tục bên nhau thì một đạo thanh âm xô cửa thình lình vang lên.

Đánh thức Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu vốn là sững sốt, rồi sau đó nàng từ trên giường ngồi bật dậy.

Huyền não như vậy.

Trước giường dày đặc thị vệ, tất cả đều võ trang đầy đủ, sắc mặt ngưng trọng.

Tô Tiểu Tiểu dụi dụi mắt, xác nhận trước mặt đều là thị vệ hàng thật giá thật xong, nàng nhú mày.

Tô Tiểu Tiểu giận dữ quát một tiếng.

“Láo xược, là ai cho phép các người nửa đêm xông vào tắm điện của Bổng cung?”

Thị vệ đi đầu cười lạnh một tiếng.

“Đoan Mộc gia tạo phản, mới vừa rồi đã bị Bệ hạ bắt giam. Mà người mặc dù là Hoàng hậu, nhưng vẫn là trưởng nữ của Đoan Mộc gia, Thái hậu có lệnh, nhất định phải đem Đoan Mộc Lang Hoàn bắt giam để thẩm vấn.”

Tô Tiểu Tiểu sắc mặt nhất thời tái đi.

Nàng biết Đoan Mộc gia sớm sẽ tạo phản, nhưng là cũng không biết lại nhanh như vậy...

Nàng còn chưa kịp cùng Thanh tiêu dao mà xuất cung, liền đã tạo phản.

Hơn nữa lại còn thất bại triệt để! ! !

Quả thực là bi thảm! !

Đoan Mộc gia nha Đoan Mộc gia, các người không thể chọn thời cơ tạo phản tốt hơn sao...

Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng như thế oán hận.

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc để oán hận.

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn mà theo bọn họ tới nhà giam.

Nàng trừng mắt nhìn thị vệ dẫn đầu.

“Bổng cung chính là Hoàng hậu một nước, cho dù là cần phải bắt giam, cũng nhất định phải có thủ lệnh của bệ hạ. Nếu không, nhất quốc chỉ hậu người nói bắt giam liền bắt giam, như vậy uy nghi của hoàng gia để ở chỗ nào!”

Thị vệ dẫn đầu như trước cười lạnh.

Hắn nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tài vừa rồi vừa vắn có nói Thái hậu nương nương có lệnh, chẳng lẽ ý chỉ của Thái hậu nương nương cũng không đủ tư cách sao?”

Tô Tiểu Tiểu cũng cười lạnh một tiếng.

“Người nói Thái hậu có lệnh. Thái hậu ý chỉ ở nơi nào? Đừng tìm bốn cung nói khẩu lệnh, Bốn cung cũng có thể nói, bốn cung phụng lệnh Hoàng đế, tru di cửu tộc nhà người.”

Tô Tiểu Tiểu nhảy từ trên giường xuống đất, nàng đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống thị vệ dẫn đầu kia.

312. Chương 312: Hoàng Quý Phi

Thị vệ kia nghe Tô Tiểu Tiểu nói như vậy, nhất thời không biết nói gì để phản bác lại lời của nàng.

Chỉ có điều, hắc quả thực là nghe được Thái hậu nương nương chính mồm nói.

Bắt giam Đoan Mộc Lang Hoàn lại để thẩm vấn, phản rồi phản rồi, Đoan Mộc gia thật đúng là phản rồi! !

Nhưng là bây giờ Hoàng hậu lại nói như vậy.

Dù sao đi nữa, hiện giờ nàng chính là Hoàng hậu

Hơn nữa, Đoan Mộc gia tuy rằng xác thực là tạo phản, nhưng là Đoan Mộc Lang Hoàn cũng quả thật vẫn là Hoàng hậu.

Hơn nữa Hoàng đế bệ hạ lại sủng ái nàng như vậy...

Nếu hắc hiện tại thật sự dùng vũ lực bắt Đoan Mộc Lang Hoàn vào nhà giam...

Chờ một thời gian nữa, đến khi mọi chuyện kết thúc, Đoan Mộc Lang Hoàn được thả ra...

Lúc đó, hắc chẳng phải là chết chắc rồi? ? ?

Thêm nữa, Thái hậu tuy rằng nói như vậy, nhưng là Hoàng đế bệ hạ có biết hay không lại là một chuyện khác.

Hơn nữa Thái hậu cùng Hoàng hậu không hợp nhau, đây cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Thị vệ trong lòng rối bời.

Hắc thực rồi rắm.

Không biết nên làm thế nào cho phải.

Đến tốt cùng là bắt hay là không bắt?

Mà Tô Tiểu Tiểu thấy thế, tâm vừa mới treo lên cũng hơi buông lỏng xuống một chút.

Đúng lúc hai phe đang căng thẳng, bỗng nhiên nghe một hồi tiếng ngọc bội đing đing đang đang rung động, một trận hương khí nhẹ nhàng tiến vào.

Tô Tiểu Tiểu nâng mắt nhìn lên.

Không ngờ lại là Hoàng quý phi.

Tối nay Hoàng quý phi ăn mặc thập phần diễm lệ.

Lông mi nàng vẽ dài, trang điểm thập phần lộng lẫy.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng thầm kêu không tốt.

Hoàng quý phi nửa đêm ăn mặc như vậy đến Phượng Lâm cung của nàng, khẳng định không có chuyện tốt đẹp gì.

Lúc trước, Hoàng quý phi đối với nàng luôn luôn là cung kính lễ độ, mà đêm nay khác hẳn.

Như một người khác.

Xem ra, Hoàng quý phi hẳn là đã nắm giữ được chuyện quan trọng gì.

Hơn nữa còn là mấu chốt có thể dồn nàng vào chỗ chết.
Bằng không, nàng quả quyết sẽ không có một bộ dáng như vậy.
Quả nhiên, Hoàng quý phi uốn éo đi tới trước người Tô Tiểu Tiểu.
Mà lúc này, một đoàn thị vệ phía sau nhất tề quỳ xuống.
“Hoàng quý phi nương nương vạn phúc.”
Thái độ là hoàn toàn khác hẳn với ban nãy...
Tô Tiểu Tiểu ngạc nhiên.
(*) Người nông ta nông: có thể hiểu là một đường anh tôi tôi anh, nghĩa là đi đâu cũng có nhau.

313. Chương 313: Gió Chiều Nào Xoay Chiều Ấy

Thiên!
Bọn nô tài này thực quá là gió chiều nào xoay chiều ấy! ! !
Lúc nàng còn phong quang thì mỗi người đều là vâng lời, lễ độ cung kính.
Đến khi nàng sa sút, ai cũng không thèm để ý, lại còn là một bộ dáng xem thường! !
Thái độ đối với Hoàng quý phi cũng là không giống với lúc trước.
Tô Tiểu Tiểu tức giận đến nghiến răng.
Hoàng cung quả nhiên là nơi phong thủy luân lưu chuyển.(*)
Hoàng quý phi che miệng cười khẽ, “Yêu yêu yêu, Hoàng hậu tỷ tỷ, người như thế nào lại vẫn còn ở chỗ này? Mẫu hậu không phải nói muốn đem người giam vào trong thiên lao sao?”
Dừng một chút, sắc mặt nàng lạnh lùng.
“Lũ nô tài các người thực vô dụng. Bắt một người cũng chậm như vậy, đợi lát nữa mẫu hậu không thấy người trong thiên lao, toàn bộ các người liền cùng với nữ nhân tạo phản này vào thiên lao mà chịu tội.”
Nói đến đây, Hoàng quý phi quay lại nhìn Tô Tiểu Tiểu.
“Ai nha, thực không phải nha, Hoàng hậu tỷ tỷ, muội muội nói sai rồi. Aiz, kỳ thật muội muội cũng không muốn, chính là Đoan Mộc gia xác thực là tạo phản. Aiz, người nói đi. Đang êm đẹp, tự nhiên lại tạo phản làm gì? Chẳng lẽ người nhà các người còn muốn lên làm Hoàng đế? Thiên hạ này chỉ có thể thuộc về họ Thượng Quan, không có khả năng của họ Đoan Mộc nha.”
Tô Tiểu Tiểu nhú mi.
Hoàng quý phi này...
Cũng quá kiêu ngạo đi.
Trước khi nàng sa sút, nàng cũng là hòa nhã đối với nàng...
Bây giờ như thế này, nữ nhân này thế nhưng lại hung hăng càn quấy đến vô pháp vô thiên.
Nàng lạnh lùng liếc Hoàng quý phi một cái.
“Đừng có tỷ tỷ muội muội. Người so với ta có thể còn lớn tuổi hơn.”
Hoàng quý phi nhú mày, bàn tay lập tức quăng tới trên mặt Tô Tiểu Tiểu một cái tát.
“Ba” một tiếng, trong tầm điện to lớn như vậy, phát ra được thập phần vang dội.

Tất cả mọi người có mặt đều ngây ngẩn cả người.
 Tô Tiểu Tiểu lại càng sửng sốt.
 Nàng từ nhỏ đến lớn còn chưa từng bị ai đánh qua! ! !
 Hiện giờ thế nhưng lại bị Hoàng quý phi quăng ột cái tát.
 Bỗng dưng, Tô tiểu tiểu cảm giác được khuôn mặt mình nóng rất.
 Nàng theo bản năng sờ lên mặt, trên mặt thế nhưng lại chảy máu...
 Mà Hoàng quý phi trên móng tay là máu của Tô Tiểu Tiểu.
 Nguyên lai là Hoàng quý phi móng tay vừa dài vừa mảnh, lúc đánh, vạch lên mặt Tô Tiểu Tiểu mấy đường.
 Hoàng quý phi cũng không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy.
 Nàng cũng ngẩn người.
 (*) Phong thủy luân lưu chuyển: Một câu tục ngữ. Chỉ đời người luôn có sự vận động biến hóa, luôn luôn thay đổi. Tương tự như câu vật đổi sao dời.

314. Chương 314: Đem Nữ Nhân Này Giam Vào Thiên Lao

Nàng vốn chỉ là muốn tùy tiện tát một cái, không nghĩ tới thế nhưng lại làm nàng chảy máu.
 Ha ha, hảo, phi thường tốt.
 Tốt nhất là hủy hoại luôn dung nhan của nàng! ! !
 Hoàng quý phi hừ một tiếng, lắc lắc ống tay áo.
 “Còn không mau đem nữ nhân này giam vào trong thiên lao!”
 Dừng, nàng từ trong tay áo lôi ra một quyển trục.
 Chối lợi một quyển.
 Là thánh chỉ.
 Nàng rất là đắc ý nói: “Đây là ý chỉ của bệ hạ, các người nếu còn không đem tiện nữ nhân Đoan Mộc Lang Hoàn này giam vào trong thiên lao, chính là kháng chỉ.”
 Thị vệ đứng đầu nhặt thánh chỉ lên, vội vàng xem qua, thấy quả nhiên là thực.
 Nhất thời, lập tức lạnh giọng nói: “Đem Đoan Mộc Lang Hoàn nhốt vào trong thiên lao.”
 Rột một cái, một đám thị vệ phía sau hần lập tức vọt lên...
 Tô Tiểu Tiểu lúc này nội tâm đã bình tĩnh lại.
 Bất chấp trên mặt đau đớn, nàng chỉ là thản nhiên nói một câu.
 “Tự ta đi.”
 Dừng một chút, nàng bỗng nhiên nở nụ cười, rồi sau đó liếc Hoàng quý phi một cái.
 “Một cái tát này, ta sẽ nhớ kỹ.”
 Nói xong, nàng cứ như vậy nghênh ngang đi ra khỏi Phượng Lâm cung dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

*****thiên lao hảo thiên lao đường ranh giới*****

Vốn là ban đêm yên tĩnh, sau một hồi, trở nên thập phần náo nhiệt.
Không ít cung nhân đều chạy ra xem náo nhiệt.
Tô Tiểu Tiểu chưa từng bị người ta vây xem như vậy, trong lòng tự nhiên là cảm giận bất bình.
Nhưng là nàng hiểu rõ, hiện tại nàng không thể làm vậy, càng không thể khóc.
Bằng không sẽ càng làm cho Hoàng quý phi đắc ý.
Thù này, nàng nhất định sẽ báo.
Nàng mím môi, tiếp tục đi về phía trước.
Ban đêm có chút lạnh, Tô Tiểu Tiểu khi đi ra chỉ mặc một chiếc áo mỏng.
Gió lạnh thổi qua.
Tô Tiểu Tiểu không khỏi rung mình một cái.
Nhưng nàng gắt gao cắn môi, không để ỉnh có chút biểu hiện yếu đuối nào.
Đám nữ nhân trong hoàng cung này đều muốn nàng chết, đều muốn nhìn thấy nàng chán nản mất hồn.
Nàng sẽ không như vậy.
Nàng phải kiên cường mà bước.
Không phải chỉ là một cái nhà giam nho nhỏ thôi sao! !
Ai sợ ai! ! !
Nàng dù sao cũng vẫn có thể ra ngoài! ! !

315. Chương 315: Thanh Nhất Định Sẽ Tới Cứu Nàng

Lại nói, nếu như nàng không thể ra được, vẫn còn có Thanh nha.
Thanh nhất định sẽ không mặc kệ đứng nhìn.
Thiên lao có cái gì đáng sợ.
Dù sao Thanh nhất định sẽ tới cứu nàng.
Tô Tiểu Tiểu âm thầm tự cổ vũ chính mình.
Lúc đi ngang qua Thanh loan điện, Tô Tiểu Tiểu cước bộ ngừng lại.
Nàng ngẩng đầu nhìn lên.
Trong Thanh loan điện treo một chiếc đèn sáng rực, trong đêm tối phát ra quang mang ấm áp.
Tô Tiểu Tiểu nội tâm ấm áp.
Bỗng dưng, nàng thấy được một đạo thân ảnh quen thuộc, đang dựa vào cửa sổ.
Tô Tiểu Tiểu trong lòng nhất thời cứng lại.
Nàng bỗng nhiên rất muốn khóc.
Rất muốn bỏ nhào vào trong lòng Thanh mà hung hăng khóc một trận.
Nói cho hắn biết...
Vừa rồi nàng phải chịu rất nhiều ủy khuất.

Hoàng quý phi tát nàng một cái, mặt của nàng cũng bị chảy máu...

Rõ ràng là Doan Mộc gia tạo phản, lại làm liên lụy tới nàng.

Nàng không muốn đi tới thiên lao vừa lạnh lẽo vừa ẩm thấp.

Nàng tuyệt không muốn.

Mà lúc này Tô Tiểu Tiểu thấy Thượng Quan Thanh hướng nàng phát phát tay.

Rõ ràng là khoảng cách rất xa, nhưng là Tô Tiểu Tiểu vẫn cảm nhận được Thượng Quan Thanh muốn nói với nàng.

Tiểu Tiểu, không phải sợ.

Ta nhất định sẽ cứu ngươi ra.

Chờ ta.

Rõ ràng chỉ là một cái phát tay rất đơn giản như thế, nhưng Tô Tiểu Tiểu trong lòng lại có thể cảm nhận được những lời này.

Tô Tiểu Tiểu hít hít cái mũi.

Mà lúc này, thị vệ đang đi bên cạnh Tô Tiểu Tiểu lâu bầu một câu.

“Nhìn cái gì, đi nhanh lên. Ngươi cho bây giờ ngươi là ai nha.”

Tô Tiểu Tiểu thu hồi ánh mắt, nén giận quăng đến trên người thị vệ kia.

“Doan Mộc gia là tạo phản, nhưng Bổn cung vẫn như cũ là Hoàng hậu. Danh hào này còn chưa bị phế bỏ, bổn cung là do tiên đế sắc phong làm hoàng hậu, ngươi bắt quá chỉ là một thị vệ, cũng dám xấc láo như thế.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng.

Rồi sau đó, nàng vung ống tay áo, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, thị vệ đang áp giải Tô Tiểu Tiểu tới thiên lao không dám tiếp tục nói thêm gì, cũng không dám lại oán giận.

Bởi vì, đây chính là sự thật...

Hoàng hậu thủy chung vẫn là do tiên đế tự mình sắc phong làm hoàng hậu.

Coi như thật sự là mưu phản, Hoàng đế bệ hạ cùng với Thái hậu nương nương cũng không thể làm gì hoàng hậu...

Vừa nghĩ như thế, bọn thị vệ nhất thời lại già đi mấy tuổi.

316. Chương 316: Vương Phi Đùng Sợ

Tô Tiểu Tiểu cũng không biết đã đi bao lâu rồi, nàng chỉ biết chính mình đã đi được một đoạn đường dài thật dài...

Mới tới được thiên lao này.

Một nơi thập phần âm u.

Thị vệ cho Tô Tiểu Tiểu vào một cái phòng giam coi như sạch sẽ, là một mình một người.

Tại các phòng giam xung quanh có thật nhiều người gào khóc thảm thiết, thậm chí có người còn cao giọng ca xướng, điên điên khùng khùng... Thấy vậy Tô Tiểu Tiểu kinh hãi.

Nàng đi vào trong phòng giam.

Sau đó tìm một chỗ có rơm rạ sạch sẽ rồi ngồi lên.

Thị vệ cái gì cũng không nói, chính là liếc Tô Tiểu Tiểu một cái, rồi rời đi.

Chờ cửa thiên lao đóng lại, bên trong lại càng tối sầm.

Ở giữa có một cái bàn, trên bàn gỗ có đốt một ngọn nến.

Trong cả phòng giam hắc ám, ánh sáng duy nhất chính là ngọn nến nhỏ bé này.

Tô Tiểu Tiểu nhú mày.

Chắc chắc.

Trong thiên lao này hoàn cảnh thật đúng là kém...

Bỗng nhiên, một trận tiếng chít chít truyền đến, nhờ chút ánh sáng le lói của ngọn nến mà Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy rõ ràng.

Dĩ nhiên lại là một con chuột thực to lớn.

Tô Tiểu Tiểu rùng mình một cái, sợ hãi trong lòng dần dần tăng lên.

Nàng xoa xoa hai cánh tay đã muốn lạnh run.

Có chút hối hận chính mình vì cái gì mà không mặc nhiều xiêm y một chút hãy đi ra...

Hiện tại xem ra...

Đến lúc đó nàng còn chưa ra khỏi được thiên lao, đã bị nơi này làm cho chết cứng.

Tô Tiểu Tiểu hấp hấp cái mũi.

Nàng bỗng nhiên nhớ đến Thượng Quan Thanh.

Thật hoài niệm Thanh ôm ấp áp...

Nàng thật hối hận vì cái gì chính mình không thể sớm rời khỏi hoàng cung.

Nếu không thì cũng không cần phải chịu tội này! !

Tô Tiểu Tiểu cắn cắn môi dưới, nàng quyết định nếu lần này có thể ra khỏi thiên lao quỷ quái này.

Nàng sẽ không bao giờ có liên hệ gì với Đoan Mộc gia nữa.

Thân thể này là Đoan Mộc Lang Hoàn, lần này phải tới thiên lao, đều là Tô Tiểu Tiểu nàng chịu thay.

Chờ chịu vất vả xong, nàng cùng với Đoan Mộc Lang Hoàn sẽ không còn nợ nần gì nữa.

Sau đây Đoan Mộc gia như thế nào, đều không liên quan đến nàng!

Vào lúc Tô Tiểu Tiểu lạnh đến răng run lập cập thì bỗng nhiên phòng giam cách vách chuyển tới một cái áo choàng màu đen.

Tô nhỏ nhỏ瑟瑟 sốt.

Một thanh âm the thé truyền tới.

“Vương Phi đừng sợ, ta là A Nô.”

317. Chương 317: Mẫu Hậu Muốn Thẩm Vấn Người

A Nô?

Tô Tiểu Tiểu trong nháy mắt liền nghĩ ra.

Nàng nhớ tới.

Là gã sai vặt bên người Thanh khi lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Tô Tiểu Tiểu trong lòng một trận ảm áp.

Không phải vì cái gì, mà là vì một tiếng Vương phi.

Nói vậy Thượng Quan Thanh đã nói với nô bộc của hắn...

Tô Tiểu Tiểu mặc vào áo choàng.

Áo choàng rất dày ngăn cản toàn bộ gió lạnh, Tô Tiểu Tiểu cũng không còn lạnh nữa.

Nàng mím mím môi, hỏi: “A Nô, người tại sao lại ở chỗ này?”

A Nô đáp: “Biết tin Vương phi bị giam vào thiên lao, vương gia phân phó riêng A Nô ẩn vào trong thiên lao, đặc biệt chăm sóc Vương phi, không thể để cho Vương phi chịu khổ. Vương gia còn nói, thỉnh Vương phi bình tĩnh, Vương gia chắc chắn sẽ mau chóng cứu Vương phi ra.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Nàng nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng.

Trong lòng là tràn đầy cảm động.

Nàng biết, Thanh nhất định sẽ tới cứu nàng.

Chuyện này nàng chưa bao giờ từng hoài nghi.

Sau đó, Tô Tiểu Tiểu gối lên trên rơm rạ khô khốc, thế nhưng cũng ngủ được thực ngon.

Cũng không biết là do áo choàng trên người quá mức ảm áp hay là do có được bảo đảm của Thanh.

Tóm lại, Tô Tiểu Tiểu hiện giờ là cả người đều buông lỏng xuống.

Người trong phòng giam cứ việc gào thét, hay diên diên khùng khùng ca xướng, cũng không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tô Tiểu Tiểu.

Chẳng qua, một lúc sau lại là có người đến làm cho nàng tỉnh ngủ.

Một chậu nước đá dội lên đầu, Tô Tiểu Tiểu triệt triệt để để tỉnh lại.

Nàng phun một ngụm nước đá ra, đang muốn nhúu mày thì khuôn mặt Hoàng quý phi sắp lại.

“Yêu nha, Đoan Mộc Lang Hoàn, ở trong này ngươi cũng có thể ngủ được nha. Còn không mau tỉnh lại, mẫu hậu muốn thẩm vấn ngươi.”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng tự nhủ.

Cần nhẫn nhịn cần nhẫn nhịn! ! !

Nhẫn nhịn một chút! ! !

Nàng hít sâu một hơi, yên lặng đứng lên.

Lúc này, Hoàng quý phi đột nhiên lại “Yêu yêu yêu” tiếp.

“Áo choàng này của ngươi là ở đâu ra?”

Hoàng quý phi đưa tay sờ, “Chắc chắc, lại còn rất không tồi. Mới vừa rồi ngươi rõ ràng chỉ mặc một chiếc áo đơn, như thế nào hiện tại lại thêm một cái áo choàng? Ân? Trộm ở đâu ra?”

Tô Tiểu Tiểu chán ghét lui về phía sau một bước.

318. Chương 318: Người Đâu, Mang Nàng Đi

Đồ vật của Thanh, nàng không muốn nữ nhân này chạm vào.

Tô Tiểu Tiểu thản nhiên mở miệng.

“Ở đâu ra cũng không liên quan đến người. Hoàng quý phi, bệ hạ chỉ nói là muốn đem ta nhốt vào thiên lao, chưa từng nói muốn phế đi danh hào Hoàng hậu của ta. Lại nói, danh hào Hoàng hậu của ta là do tiên đế sắc phong, cho dù muốn phế cũng không phải chuyện đơn giản. Người tát ta một cái tát, dội cho ta một thùng nước đá, người dội không phải là Đoan Mộc Lang Hoàn, mà là Hoàng hậu do tiên đế tự mình sắc phong.”

Tô Tiểu Tiểu yên lặng nhìn Hoàng quý phi.

“Chẳng lẽ Hoàng quý phi cũng muốn hưởng thụ mùi vị thiên lao với ta?”

Hoàng quý phi nghe Tô Tiểu Tiểu nói như vậy, trong lòng nhất thời đã hít thở không thông.

Thái hậu nói phải đem Hoàng hậu giam vào trong thiên lao là sự thật, thánh chỉ của Hoàng đế cũng là sự thật.

Nhưng là...

Lấy hoài niệm của Thái hậu đối với tiên đế cùng sự hiếu thuận của Hoàng đế, nếu là bọn họ thật sự có một người mất hứng, nàng cũng có thể bị tổng vào thiên lao.

Vì thế, Hoàng quý phi hơi chút thu liễm tính tình của mình.

Nàng hừ lạnh một tiếng.

“Người đâu, mang nàng đi.”

Dứt lời, các thị vệ đứng phía sau nàng đều đồng loạt hướng Tô Tiểu Tiểu đi tới.

Tô Tiểu Tiểu chán ghét nhíu mày.

“Tự ta sẽ đi.”

Lời này vừa ra, thật cũng không có thị vệ nào dám phản đối.

Dù sao Hoàng hậu uy nghi vẫn còn.

Trước khi đi, Tô Tiểu Tiểu nhìn nhà lao bên cạnh.

Bên trong A Nô là vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

Tô Tiểu Tiểu đối với hắn nháy mắt mấy cái, ý bảo hắn không cần lo lắng, ngàn vạn lần đừng làm loạn.

Thanh sẽ đến cứu nàng.

Nhưng trước đó, nàng nhất định phải hảo hảo tự bảo vệ mình.

Hơn nữa không thể để liên lụy đến Thanh.

*****thảm vấn bắt đầu đường ranh giới*****

Rất nhanh, Tô Tiểu Tiểu đã bị dẫn tới Từ Ninh cung của Thái hậu.

Trải qua một đêm đi qua đi lại, lúc Tô Tiểu Tiểu đến Từ Ninh cung của Thái hậu, sắc trời đã muốn sáng rõ.

Ánh rạng đông dần dần phủ kín cả mặt đất.
Hết thấy của một vương triều hưng thịnh hiển hiện ra
Tô Tiểu Tiểu đi vào trong Từ Ninh cung.
Kỳ thật, số lần nàng đến Từ Ninh cung có thể đếm trên đầu ngón tay.
Hơn nữa mỗi lần tới Từ Ninh cung lại là một tâm trạng bất đồng.

319. Chương 319: Hoàng Quý Phi Là Người Bị Hiềm Nghi Lớn Nhất

Lần đầu tiên đi vào là kinh hồn táng đảm, đến về sau lại chẳng hề để ý, cùng với lần này tâm tình phức tạp.
Nói thật.

Tô Tiểu Tiểu nàng cho tới bây giờ vẫn không thể hiểu rõ được Thái hậu này.

Nàng trước là đối với nàng thực không thân thiện, rồi sau đó chợt đột nhiên lấy lòng, cuối cùng là hạ chỉ đem nàng giam vào trong thiên lao...

Thái hậu này bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, tâm cơ cũng là thâm sâu khó lường.

Bằng không, sao có thể từ trong số các phi tử trở hết tài năng, hơn nữa còn vượt qua hoàng hậu, trở thành thái hậu.

Thế nhưng lại trợ giúp cho Thượng Quan Mặc trở thành Hoàng đế.

Chỉ bằng vài điểm này, đã có thể chứng minh thái hậu là nữ nhân sâu không lường được.

Tô Tiểu Tiểu nàng bất quá chỉ là một nữ nhân từ hiện đại xuyên qua, cho dù có trí tuệ hiện đại thì sao?

Lão tổ tông cung đấu, nàng làm sao có thể từng trải qua?

Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi.

Nàng bước bước cuối cùng qua cánh cửa.

Thái hậu ngồi giữa điện, nàng một thân cung trang sẫm màu, bên trên là hoa văn phức tạp, tay áo viền vàng, lại thêm khuôn mặt trang điểm tinh xảo, Tô Tiểu Tiểu trong nháy mắt, gần như nghĩ đến Thái hậu kỳ thật mới là hai mươi tuổi.

Mà ngồi bên người Thái hậu chính là Hoàng quý phi.

Bởi vì Tô Tiểu Tiểu là đi bộ tới, mà Hoàng quý phi là ngồi kiệu mà tới.

Vì thế, Hoàng quý phi so với Tô Tiểu Tiểu nhanh hơn rất nhiều.

Mà khoảng thời gian này, cũng vừa đủ cho Hoàng quý phi thay đổi một bộ xiêm y tươi đẹp mà diễm lệ.

Tô Tiểu Tiểu cơ hồ sản sinh ra một cái áo giác.

Nàng nghĩ đến Hoàng quý phi chính là Thục phi.

Hoàng quý phi lúc trước xiêm y đều không có diễm lệ như vậy.

Trước kia xiêm y nàng mặc đều là không tươi đẹp như vậy, làm cho người ta có cảm giác thực là một tiểu thư khuê các.

Mà bây giờ cũng không biết tại sao đột nhiên thay đổi phong cách.

Làm cho người ta cảm thấy được Thục phi như sống lại một lần nữa.

Tô Tiểu Tiểu âm thầm tự hỏi.

Nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi, giết chết Thục phi cùng hãm hại nàng đến cùng có phải hay không là Hoàng quý phi.

Khả năng này kỳ thật cũng rất lớn.

Dù sao trong hoàng cung này, ghét nàng nhất cũng chính là Hoàng quý phi.

Từ đầu đến cuối, có mẫu thuẫn với nàng tựa hồ cũng chỉ có một mình Hoàng quý phi.

Mà lần hãm hại này, nói tới nói lui, cũng chỉ có Hoàng quý phi là người bị hiềm nghi lớn nhất.

320. Chương 320: Thiên Hạ Đây Chính Là Của Đoàn Mộc Gia

“Đoàn Mộc Lang Hoàn, người đã biết tội chưa?”

Bỗng nhiên, thanh âm của Thái hậu từ phía trước truyền đến.

Tô Tiểu Tiểu giương mắt nhìn một cái, Thái hậu thần tình lạnh nhạt, hoàn toàn bất đồng với Hoàng quý phi vênh váo đắc ý.

Tô Tiểu Tiểu cắn cắn môi dưới, nàng nói: “Đối với chuyện Đoàn Mộc gia tạo phản, ta hoàn toàn không biết chuyện gì.”

Hoàng quý phi cười lạnh một tiếng.

“Hừ, không biết chuyện gì.”

Thái hậu liếc Hoàng quý phi một cái, rồi sau đó mới thản nhiên nói: “Thời gian vừa rồi, người được nhiều ân sủng của Hoàng đế, đặc biệt những ngày ở Càn Thanh điện, Hoàng đế xử lý công vụ người tất nhiên cũng có ở bên cạnh, ít nhiều cũng sẽ xem được một chút cơ mật quốc gia. Bằng không, Đoàn Mộc gia hôm nay làm sao có thể tạo phản?”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ.

Cái gì gọi là Đoàn Mộc gia hôm nay làm sao có thể tạo phản?

Cái gì gọi là nàng ít nhiều cũng xem được một ít chuyện quốc gia cơ mật?

Thối lắm! ! !

Nàng ở trong Càn Thanh điện không hề nhìn thấy lúc Thượng Quan Mặc xử lý công vụ! ! !

Làm sao có thể xem được quốc gia cơ mật?

Lại nói, nàng cũng không biết vì sao Đoàn Mộc gia hôm nay lại tạo phản nha nha nha! ! !

Tô Tiểu Tiểu nói: “Mấy ngày nay, ta đều ở tại Phượng Lâm cung dưỡng bệnh, hoàn toàn không gặp qua bất cứ người nào của Đoàn Mộc gia, nếu là Thái hậu không tin, chỉ bằng đến hỏi phủ nội vụ. Còn nữa, phụ thân cùng ca ca vì sao tạo phản, ta quả nhiên là chuyện gì cũng không biết. Nếu là ta biết được, ta tất nhiên sẽ tận lực mà ngăn cản.”

Dừng, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cười cười.

“Thái hậu, người nói tham gia tạo phản đối với ta có ích lợi gì đây?”

Hoàng quý phi hừ lạnh một tiếng.

“Tự nhiên là một cái ích lợi thật to. Nếu như là tạo phản thành công, thiên hạ này chính là của Đoàn Mộc gia, đến lúc đó, người tự nhiên có thể hưởng thụ vô tận vinh hoa phú quý.”

Tô Tiểu Tiểu không nhìn Hoàng quý phi, nàng chỉ thản nhiên nói: “Vô tận vinh hoa phú quý, ta hiện không có sao? Tiên đế sắc phong ta là Hoàng hậu của bộ hạ còn không phải là vinh hoa phú quý bất

đầu sao? Ta hiện giờ vẫn là Hoàng hậu, trong cung trừ Thái hậu ra thì ta là cao nhất. Ta vì sao phải đi tạo phản đây? Tạo phản với ta mà nói là vô dụng. Cho dù thật sự thành công, ta nhiều nhất cũng chỉ có thể làm một cái công chúa mà thôi. Công chúa làm sao có thể so sánh được với quyền lực của Hoàng hậu?”

321. Chương 321: Hoàng Quý Phi Bị Đánh

Tô Tiểu Tiểu yên lặng nhìn Thái hậu đang ngồi trên ghế quý phi.

“Mẫu hậu, người xem nô tì nói có đúng hay không?”

Thái hậu trầm mặc, nàng thật lâu không nói gì.

Ngược lại Hoàng quý phi có chút sốt ruột.

Nàng vội vàng nói: “Mẫu hậu, người đừng nghe nữ nhân Đao Mộc Lang Hoàn này nói lung tung. Nếu là thiên hạ này về tay Đao Mộc gia, Đao Mộc Lang Hoàn tất nhiên sẽ được thêm càng nhiều lợi ích. Lại nói, nếu thật sự tạo phản thành công, chức vị Thái hậu của mẫu hậu người tất nhiên khó giữ được. Đao Mộc Lang Hoàn ghen ghét người đã lâu, nếu là Đao Mộc gia chiếm được quyền thế, bọn họ sẽ bỏ qua mẫu hậu ngài sao? Nàng...”

Bỗng nhiên, ba một tiếng, trong cung điện tĩnh lặng vang lên.

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Hoàng quý phi cũng sửng sốt.

Nàng không dám tin mà bưng mặt, một đôi mắt đẹp mở trừng trừng.

Sắc mặt tái nhợt.

Thái hậu thần nhiên nói: “Những năm gần đây, Hoàng quý phi người càng ngày càng thụt lùi. Cái gì nên nói cái gì không nên nói, người cũng nên có chừng mực. Thiên hạ này chỉ có thể là của họ Thượng Quan, sau này đừng có đứng trước mặt ai gia nhắc tới hai chữ Đao Mộc nữa. Người lui ra đi.”

Hoàng quý phi cắn môi.

Nước mắt của nàng trong vành mắt bắt đầu đảo quanh.

Tô Tiểu Tiểu mặt không biểu tình...

Được rồi.

Kỳ thật nàng rất muốn cười trộm, rất muốn vui sướng khi người gặp họa.

Nhìn thấy Hoàng quý phi bị đánh, nàng thật đúng là thích nha, tuy rằng đây cũng không phải là nàng đánh.

Hoàng quý phi nhìn nhìn sắc mặt thái hậu, nàng thực buồn phiền phát hiện, nàng cái gì cũng nhìn không ra.

Nàng cảm giác mình thực không hiểu nổi người bác từ nhỏ đã rất thương yêu nàng.

Nàng hít sâu một hơi, quỳ gối, rồi sau đó mới bắt đầu bước đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Tô Tiểu Tiểu thì nàng còn hung hăng mà trừng mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái.

Tô Tiểu Tiểu cũng xem như không thấy gì.

Chờ Hoàng quý phi rời khỏi điện xong, Tô Tiểu Tiểu bắt đầu khăn trương lên.

Này Thái hậu khí thế quả nhiên thập phần to lớn.

Hơn nữa, giờ này phút này, cả cung điện to như vậy cũng chỉ có Tô Tiểu Tiểu cùng Thái hậu hai người.

Thái hậu chậm rãi xoa xoa chiếc nhẫn khảm ngọc hổ phách trên ngón tay, thần sắc chính là bình bình đạm đạm.

Trên mặt không có trưng ra biểu tình gì...

Thực sự khủng bố.

Bởi vì người hoàn toàn không biết nàng suy nghĩ cái gì.

322. Chương 322: Ai Gia Sẽ Không Bỏ Qua Cho Người

Tô Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt, nhưng là nàng vẫn tận lực duy trì bình tĩnh.

Dưới loại tình huống này, ai sợ trước chính là người thua!

Cho nên, nàng tuyệt đối không thể sợ hãi.

Được rồi, nàng tuyệt đối không thể sợ hãi.

Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng yên lặng hút một ngụm khí.

Cũng không biết qua bao lâu, Thái hậu cuối cùng mở miệng.

Nàng chậm rãi nói: “Mặc kệ người có tham gia tạo phản hay không, ai gia cũng tất nhiên sẽ không bỏ qua cho người.”

Tô Tiểu Tiểu mấp máy môi, “Kỳ thật dù cho Đoan Mộc gia không có tạo phản, người cũng muốn ta chết, phải không?”

Thái hậu gật gật đầu, khóe môi thoáng tạo thành một độ cong.

“Kỳ thật người rất thông minh, nếu như Hoàng đế không thích người, ai gia còn có thể tha cho người một mạng, chỉ tiếc Hoàng đế lại thích người, tín nhiệm người, điểm này, ai gia không thể bỏ qua cho người.”

Tô Tiểu Tiểu cũng sửng sốt.

Nàng nở nụ cười.

“Thái hậu, người đã sai lầm rồi, người nói sai rồi. Thượng Quan Mặc không có yêu thích ta, hắn cũng không tin tưởng ta.”

Thái hậu lông mi nhẹ nhàng nhú lại, “Người có biết Thực phi là ai sát hại?”

Tô Tiểu Tiểu nhún vai, “Dù sao cũng không phải là ta.”

Thái hậu nói: “Có thể không phải người, nhưng là do người của người giết chết.”

Tô Tiểu Tiểu ngăn ra.

“Người của ta?”

Thái hậu ha ha cười, “Là nha, lúc trước người không phải có hai cung nữ hồi môn sao? Là một cặp sinh đôi bộ dáng thập phần xinh đẹp.”

Tô Tiểu Tiểu tâm bỗng nhiên nhảy dựng.

Nàng bỗng nhiên có dự cảm bất hảo.

“Tổ Vân cùng Ế Vân?”

Thái hậu gật gật đầu.

“Là nha. Một đêm mưa gió kia, hai người các nàng xông vào trong cung điện của Thục phi, giết Thục phi, còn làm ra vẻ khôn ngoan nguy trang như Thục phi tự sát, chỉ tiếc mọi chuyện bại lộ, hai người các nàng cũng bị bắt được.”

Dừng một chút, ánh mắt thái hậu có chút ý vị thâm trường.

“Sau đó nha, là Hoàng đế tự mình thẩm vấn.”

Thái hậu khinh miệt cười cười.

“Kỳ thật cũng không cần thẩm vấn, hai cung nữ này vừa nhìn đã biết là người của người. Thục phi chết, là do ai sai khiến, cái này không phải đã rõ ràng sao?”

Tô Tiểu Tiểu sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

Không phải là do cái chết của Thục phi, mà vì chân tướng mọi chuyện khiến người ta thập phần khiếp sợ.

323. Chương 323: Người Của Thái Hậu

Nàng thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, người giết Thục phi không ngờ lại là Tổ Vân cùng Ế Vân.

Theo lý mà nói, hai người các nàng hoàn toàn không có lý do để giết Thục phi.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Tô Tiểu Tiểu, Thái hậu cười cười, “Người đã biết Tổ Vân cùng Ế Vân là người của ai chưa?”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Tổ Vân cùng Ế Vân không phải là người của nàng sao?

Hoặc là nói là người của Đoan Mộc gia?

Nhưng khi nhìn thần sắc bí hiểm của Thái hậu kia, Tô Tiểu Tiểu trong đầu chợt nhận ra.

Nàng ngạc nhiên nói: “Là người của người?”

Thái hậu liếc Tô Tiểu Tiểu một cái.

“Người nếu không cần hai người các nàng, vậy liền để cho ta sử dụng. Thục phi bắt quá cũng chỉ là thử xem tình cảm của Hoàng đế đối với người đến đâu.”

Tô Tiểu Tiểu nhớ lại thần sắc phức tạp của Thượng Quan Mặc lúc trước.

Nàng nhất thời hít một hơi ! ! !

Nguyên lai khi đó Thượng Quan Mặc cũng đã nhận định Thục phi là do nàng hại chết.

Thái hậu cười lạnh một tiếng.

“Chỉ tiếc, Thục phi từng được sủng ái như thế đã chết, mà Hoàng đế như trước không có trách cứ người, lại càng thêm sủng ái người.”

Thái hậu ánh mắt trở nên có chút dữ tợn.

“Chỉ cần người còn ở đây một ngày, Hoàng đế liền sẽ không liếc mắt nhìn tới ta.”

Tô Tiểu Tiểu lại hít một hơi.

Nàng không dám tin tưởng lớn hai mắt.

Rồi sau đó, nàng nói một câu.

“Thượng Quan Mặc không phải là tiên đế!”

Thái hậu vốn là sủng sớt, rồi sau đó cười nhạo một tiếng.

“Xem ra, Hoàng đế cũng đã cho người nghe chuyện của ai gia. Như vậy, ta lại càng không thể không trừ bỏ người. Cho dù không phải là tiên đế, Hoàng đế đều là người ai gia yêu, ai gia hầu hạ tiên đế mấy chục năm, kết quả hắn ngay cả một người con nối dõi cũng không cho ta. Ai gia ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn Hoàng đế, hiện giờ chỉ vì người, hắn ngay cả lời ai gia nói cũng không nghe. Cứ tiếp tục như vậy, còn có người đem ai gia để vào mắt sao? Hừ.”

Tô Tiểu Tiểu mím môi.

Nàng thực không nghĩ tới, Thái hậu lại điên cuồng như thế!

Chẳng qua, Tô Tiểu Tiểu còn có một cái nghi vấn.

“Tiên đế lúc trước không phải là muốn truyền ngôi cho Huyền Thanh Vương sao? Vì cái gì người nhất định phải giúp Thượng Quan Mặc, mà không giúp đỡ Thượng Quan Thanh?”

Thái hậu hừ lạnh một tiếng.

“Dù sao người cũng sắp phải chết, ai gia sẽ nói cho người biết, để cho người an ổn mà xuống hoàng tuyền.”

324. Chương 324: Bôn Cung Có Chút Chuyện Muốn Nói Với Hoàng Hậu

Tô Tiểu Tiểu lập tức vênh tai lên.

Nói thật, nàng luôn luôn thực hoài nghi.

Nàng đã từng xem qua bức họa của tiên đế, so với Thượng Quan Mặc tuy rằng là có chút giống, nhưng là phong vận so với Thanh lại càng giống hơn.

“Nữ nhân kia yêu thương Thượng Quan Thanh, cho nên tiên đế mới thích Thượng Quan Thanh. Nhưng là ai gia sẽ không cho nàng được toại nguyện, ai gia muốn để cho nhi tử nàng không thích nhất đẳng cơ.”

Tô Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, thì ra là thế!

Chẳng thể trách được.

Nguyên lai là Hoàng hậu trước thích Thanh, mà lại không yêu thương Thượng Quan Mặc.

Còn Thái hậu hiện giờ là ghi hận trong lòng.

Thái hậu lúc này rất là khinh bỉ nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“May mắn Đoan Mộc gia tạo phản, nếu không ai gia cũng không biết phải làm thế nào trừ khử người. Hiện tại thì tốt lắm, Hoàng đế cũng đã chán ghét người. Một thời gian nữa, tất nhiên sẽ tự mình hạ chỉ đem người đi xử tử. Đừng tưởng rằng người có tiên đế sắc phong làm chỗ dựa, liền không ai dám động tới người. Tiên đế dù sao cũng đã chết, ai gia mới là đang sống.”

Tô Tiểu Tiểu im lặng không nói.

Thái hậu nói như thế nào nàng mặc kệ.

Thượng Quan Mặc như thế nào, nàng cũng không quan tâm.

Nhưng là nàng biết Thanh sẽ đến cứu nàng.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu không nói câu nào.

Thái hậu cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân chướng mắt này nữa.

Nàng chỉ thản nhiên nói một câu.

“Người đâu, đem Đoan Mộc Lang Hoàn về thiên lao, đợi Hoàng đế xử lý.”

Bên ngoài lập tức ập vào mấy thị vệ, sau đó mang Tô Tiểu Tiểu đi ra ngoài.

Tô Tiểu Tiểu lần này cũng rất phối hợp, không nói một lời nào, mặc cho các thị vệ kéo nàng ra bên ngoài.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên một đạo thân ảnh màu vàng tơ từ trong bụi cỏ đi ra.

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Thị vệ đang lôi Tô Tiểu Tiểu đi cũng lập tức buông nàng ra, đối với người đang đứng trước mặt hành lễ.

“Trân phi nương nương vạn phúc.”

Tô Tiểu Tiểu mím môi.

Nàng không biết vì sao Trân phi lại xuất hiện vào lúc này.

Nàng vốn đối với Trân phi cũng không có cảm giác gì, cảm thấy nàng chính là một người lãnh đạm.

Nhưng là từ sau khi biết nàng cùng Thanh là thanh mai trúc mã, nàng bắt đầu không còn bình thường được nữa.

Trân phi bộ dạng nhìn cũng rất được.

Mặc dù so với Thục phi đã mất thì vẫn còn kém một chút, nhưng là nữ nhân của Thượng Quan Mặc, không có một người nào không phải mỹ nhân.

“Bổn cung có chút chuyện muốn nói với Hoàng hậu, các người trước lui qua một bên.”

325. Chương 325: Gia Tộc Thanh Ghét Nhất.

Thị vệ phía sau Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, đều có chút do dự.

Dù sao Thái hậu nương nương nói phải áp giải Hoàng hậu vào thiên lao, nhưng là bây giờ Trân phi nương nương lại nói muốn cùng Hoàng hậu nói chuyện một lúc...

Trân phi thần nhiên liếc bọn hắn một cái, rồi nói ra: “Xảy ra chuyện gì, bổn cung sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

Lúc này, bọn thị vệ mới an tâm mà tránh sang một bên.

Tô Tiểu Tiểu nhìn Trân phi, thần sắc có chút phức tạp.

Trân phi thấy bọn thị vệ đều đã tránh sang một bên, nàng mới mở miệng nói: “Tạo phản lần này, Thanh sớm đã biết.”

Tô Tiểu Tiểu nhăn mày.

Trân phi này rốt cuộc muốn nói cái gì?

Trân phi tiếp tục nói: “Thanh sở dĩ nguyện ý cùng người ở chung một chỗ, hoàn toàn là bởi vì hắn đối với người không bị mắc cảm, hắn có thể động vào người. Bằng không người cho là hắn làm sao có thể đối với người tốt như vậy? Người là trưởng nữ của Đoan Mộc gia, là gia tộc mà Thanh chán ghét nhất, bởi vì Đoan Mộc gia, ngôi vị Hoàng đế của Thanh mới có thể bị đoạt mất. Bằng không, hiện giờ Hoàng đế chính là Thanh.”

Tô Tiểu Tiểu thần sắc trầm xuống.

“Trân phi, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Trân phi nhún nhún vai, cười cười, “Không có gì, ta chỉ là muốn nói cho người biết, là chân thành mà khuyên bảo thôi. Ta cùng Thanh quen biết hơn hai mươi năm, tính tình của hắn ta hiểu rõ, ta thậm chí còn biết hắn trước khi đi ngủ nhất định phải uống một chén Bích Loa Xuân, nếu không sẽ không ngủ được. Hơn nữa lần này Đao Mộc gia đợi nhiều năm như vậy mới tạo phản, người có biết vì sao lại dễ dàng bị bắt như vậy không?”

Tô Tiểu Tiểu cắn môi dưới, tay gắt gao nắm thành nắm đấm phía trong tay áo.

Nàng quả thực là không nói được lời nào.

Trân phi cười cười.

“Xem ra người ngốc người ở trong cung lâu quá, đã đem chuyện trong nhà mình quên đến bảy tám phần. Đao Mộc gia lần này tạo phản, nếu như không có Thanh âm thầm nhúng tay vào, Đao Mộc gia không chừng còn có thể tạo phản thành công. Thanh đã biết là Đao Mộc gia sẽ tạo phản, cũng sớm biết người sẽ bị Thái hậu hoàng Hoàng để giận chó đánh mèo, mà nhốt vào Thiên lao.”

Dừng một chút, Trân phi nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Hoàng hậu, trong thiên lao người hắn đã gặp A Nô?”

Tô Tiểu Tiểu trầm mặc.

Không có ai biết nàng đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Liền ngay cả Tô Tiểu Tiểu cũng không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì.

Lời Trân phi nói, nàng cũng không biết có nên tin hay không.

326. Chương 326: Nam Nhân Của Ta, Ta Tự Nhiên Sẽ Tự Mình Giữ Lấy.

“Nếu như không phải Thanh biết được Đao Mộc gia sẽ tạo phản. Hắn như thế nào lại có thể đứng lúc như vậy mà đem A Nô đưa vào trong thiên lao? Nếu là Thanh thích người, làm sao có thể để cho người chịu vất vả trong lao ngục? Nếu như là xuất hiện một người khác Thanh có thể chạm vào mà không bị mẫn cảm, người nghĩ Thanh còn có thể cùng người ở chung một chỗ sao?”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Trân phi, ta không biết người nói như vậy đến tột cùng là có ý tứ gì? Ta chỉ biết Thanh nhất định sẽ tới cứu ta, mặc kệ hắn có ý đồ gì, chỉ cần là hắn yêu thích ta, tất cả những chuyện khác không là gì cả.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu khóe môi nhẹ cười.

“Thanh thích ta, chú ý tới ta, chính ta cũng rất rõ ràng, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Thanh có thể động vào ta, hắn đối với ta không bị mẫn cảm, đây cũng là vận may của ta. Mặc kệ sau này có hay không xuất hiện một cô nương giống ta, ta cũng vô oán vô hối. Nam nhân của ta, ta tự nhiên sẽ tự mình giữ lấy.”

Thần sắc bình thản của Trân phi có chút vỡ vụn.

Nàng bỗng nhiên thực xem thường nở nụ cười, “Đao Mộc Lang Hoàn, người nghĩ Thanh sẽ cùng với đệ đệ mà hắn chán ghét chung nhau một nữ nhân sao? Người nghĩ rằng Thanh sẽ thích nữ nhân từng thuộc về đệ đệ của mình sao?”

Tô Tiểu Tiểu bình tĩnh nói: “Điểm này, người phải tự mình hỏi Thanh. Có thể hay không cũng là chuyện của hắn, có thích hay không cũng là chuyện của hắn, đây là chuyện giữa hai người bọn ta, không liên quan đến người, người không có tư cách quản.”

Đao Mộc Lang Hoàn là nữ nhân của Thượng Quan Mặc...

Mà Tô Tiểu Tiểu nàng sẽ chỉ là nữ nhân của Thượng Quan Thanh.

Lại nói.

Nàng hiện giờ vẫn còn trong sạch, cùng với Thanh chưa từng chạm qua nữ nhân...

Hai người đều là cùng một điểm xuất phát.

Trần phi vừa nghe, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, giống như bị người ta đâm ột cái.

Nàng oán hận nói: “Người là Hoàng hậu, hần là vương gia, các người nhất định là không thể ở cùng nhau.”

Tô Tiểu Tiểu nhún vai.

“Ta rất nhanh sẽ không còn là Hoàng hậu. Thái hậu cũng đã định giết chết ta. Chờ sau khi ta chết, ta sẽ có thể cùng Thanh ở chung một chỗ.”

Hàm ý trong câu nói này, Trần phi tự nhiên là không hiểu được.

Ý tứ của Tô Tiểu Tiểu là, chờ Đoan Mộc Lang Hoàn chết đi, nàng sẽ chỉ là Tô Tiểu Tiểu.

Nàng có thể vứt bỏ hết thảy mọi gông xiềng, không kiêng nể gì mà cùng với Thanh ở chung một chỗ.

327. Chương 327: Người Thật Không Ngờ Vô Tình Vô Nghĩa

“Vậy còn phụ thân của người? Ca ca của người? Còn người nhà của người? Người cũng không để ý?” Trần phi hỏi.

Tô Tiểu Tiểu nói lớn, “Ta chuyện gì cũng không muốn quản.”

Dù sao nàng cũng không phải chân chính là Đoan Mộc Lang Hoàn, nàng cũng không phải là người tốt đẹp gì, nàng chỉ là một nữ nhân ích kỷ.

Nếu như Thanh chán ghét Đoan Mộc gia, nàng cũng không muốn làm nữ nhân Đoan Mộc gia.

Đoan Mộc gia thế nào, đều cùng Tô Tiểu Tiểu nàng không quan hệ.

Trần phi không dám tin mà nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Người thật không ngờ lại vô tình vô nghĩa như vậy!”

Tô Tiểu Tiểu nhún mày.

“Trần phi, ta không biết người hôm nay nói với ta những lời này đến tột cùng là có ý gì? Nhưng ta chỉ biết là, bất kể người nói cái gì, cũng không làm giảm bớt được tình cảm của ta đối với Thanh, cũng sẽ không ngăn cách được chúng ta.”

Tô Tiểu Tiểu yên lặng nhìn Trần phi.

“Ta sẽ cố gắng để cho Thanh yêu thích ta cả đời. Được rồi, ta cũng nên về lại trong thiên lao, bằng không Thái hậu mà biết, khẳng định sẽ không phải là chuyện tốt đẹp gì.”

Tô Tiểu Tiểu mở miệng kêu: “Uy uy uy, Trần phi cùng ta đã nói xong, các người mau đưa ta về lại thiên lao đi.”

Thị vệ ở cách đó không xa vừa nghe, cũng đã đi tới.

Bọn hần thần sắc đều có chút cổ quái.

Nào có người nào kỳ quái như vậy nha.

Lại muốn bọn họ mau chóng đem nàng tới thiên lao...

Hoàng hậu này, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề rồi?

Bọn thị vệ trong lòng nghĩ như vậy.
Bất quá, bọn hắc vẫn là đối với Trần phi hành lễ, sau đó lại tiếp tục giải Tô Tiểu Tiểu tới thiên lao.
Trần phi từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng nói được câu nào.
Tô Tiểu Tiểu trước mặt người khác là một người dũng cảm.
Nàng chung quy lại là một vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh để ngụy trang cho vẻ kích động cùng sợ hãi của mình.
Nàng vừa ly khai khỏi Trần phi, sắc mặt liền nhất thời ngưng trọng.
Nàng tin tưởng Thanh.
Nhưng là Thanh tin tưởng nàng sao?
Tin tưởng nàng chính là Tô Tiểu Tiểu?
Một người hiện đại từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua tới đây?
Mà không phải Đoan Mộc Lang Hoàn mà hắc chán ghét?
Còn nữa, sự kiện tạo phản lần này, Thanh đến tột cùng là có liên quan gì không?
Nhưng là, tưởng tượng thì tưởng tượng, có một điều Tô Tiểu Tiểu dám khẳng định.
Đó là hiện giờ, Thanh thật sự thích nàng.

328. Chương 328: Nhất Định Phải Giết Chết Nàng

Về tới phòng giam, A Nô lập tức lo lắng sắp đến, qua song sắt lạnh lẽo của phòng giam, A Nô nói: “Vương phi, Thái hậu có làm gì người không?”
Tô Tiểu Tiểu lắc đầu, nói: “Không có gì, chỉ hỏi mấy chuyện thôi.”
A Nô lúc này mới yên lòng lại.
“Không có là tốt rồi. Ta chỉ lo lắng Thái hậu sẽ đối với Vương phi ngài làm khó dễ. Nếu như người bị thương, Vương gia nhất định rất đau lòng.”
Tô Tiểu Tiểu trầm mặc một hồi, thành linh cũng sắp lại bên song chắn.
“A Nô, người là từ nhỏ đã đi theo bên người Thanh sao?”
A Nô thanh âm có vài phần đắc ý.
“Là nha, ta từ nhỏ đã theo làm bạn bên người Vương gia.”
Tô Tiểu Tiểu mím mím môi, hỏi: “Vậy người có biết Trần phi không?”
“Trần phi?” A Nô tựa hồ cố gắng nhớ lại chuyện gì, một lúc sau, hắc mới đáp: “Trần phi nương nương cùng với Vương gia là thanh mai trúc mã, lúc trước vốn là cảm tình cũng không tệ, chỉ tiếc Vương gia hễ động vào nữ nhân là lại phát bệnh, cho nên sau này cũng dần dần cũng Trần phi nương nương xa cách.”
Tô Tiểu Tiểu vừa nghe vậy, trong lòng nhất thời nói lỏng không ít.
Chắc chắn, thì ra là thế nha.
Hoàn hảo hoàn hảo.
Nàng chỉ sợ nghe được chuyện gì đại loại như Vương gia cùng Trần phi tình cảm yêu đến chết đi sống lại...
Tô Tiểu Tiểu tâm tình thả lỏng, nàng cũng cười cười nói: “Thì ra là thế. Ngô, Thanh có phải hay không còn từng cứu mạng Trần phi?”

A Nô gật đầu.

“Là nha. Lúc trước gia tộc Trần phi sa sút, là nhờ có Vương gia giúp đỡ, cho nên hiện giờ gia tộc của Trần phi mới có thể hưng thịnh.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

“Chỉ có vậy thôi sao? Thanh cùng Trần phi trong lúc đó còn có chuyện gì nữa không?”

A Nô ngẩn người, bỗng nhiên cười nói: “Vương phi không cần phải lo lắng, cũng không cần ghen. Vương gia từ khi sinh ra tới nay, nữ nhân hấn thích cũng chỉ có một mình Vương phi, có thể chạm vào cũng chỉ một mình Vương phi người, ngay cả đến mẫu phi của Vương gia, Hoàng hậu nương nương lúc trước, cũng không hơn được Vương phi ngài.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, không thoải mái trong lòng cũng nhất thời tan dần.

Nàng thanh thoi nằm ở trên rơm rạ.

Mặc dù vừa rồi Thái hậu vẽ mặt hung ác nói nhất định phải giết chết nàng...

Nhưng là Tô Tiểu Tiểu lúc này lại một chút sợ hãi cũng không có.

Bởi vì nàng biết Thanh nhất định sẽ tới cứu nàng.

329. Chương 329: Thượng Quan Mặc Mệt Chết Đi

Có thể nói đây là một loại tín nhiệm từ đáy lòng.

Thậm chí còn có thể thăng lên thành một loại tín ngưỡng, một loại tín ngưỡng đối với người mình yêu.

Cùng lúc đó, trong Càn Thanh điện.

Thượng Quan Mặc đã muốn bận rộn suốt cả đêm đang thần tình mệt mỏi mà nửa nằm ở trên giường, hấn khép hờ đôi mắt nằm nghỉ tạm.

Tâm phúc của hấn Lộ Do Tử thì ở một bên hầu hạ.

Thượng Quan Mặc mệt chết đi mệt chết đi.

Tuy rằng lần này Đoan Mộc gia tạo phản là đã nằm trong dự liệu, nhưng lại lợi hại hơn so với tưởng tượng.

Đoan Mộc gia quyền lực quá nhiều, Đoan Mộc Lang Hoàn lại là Hoàng hậu, vì thế, Đoan Mộc gia quyền thế lại càng ngất trời.

Thậm chí muốn ngăn cản cũng nổi.

Vì thế, hấn đối với Đoan Mộc gia đã sớm có phòng bị tốt.

May mắn, đêm qua vẫn là bình ổn mà dẹp yên trận tạo phản này, đem Đoan Mộc gia tất cả mọi người nhốt vào trong thiên lao.

Hiện tại chỉ còn chờ hấn xử lý.

Chính là...

Thượng Quan Mặc khẽ thở dài một tiếng.

Nếu Lang Hoàn không phải người của Đoan Mộc gia, sẽ tốt biết bao...

Lộ Do Tử nghe được tiếng thở dài của hoàng đế, trong lòng cũng đã có vài phần rõ ràng.

Hắn nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ chính là đang lo lắng cho Hoàng hậu nương nương?”

Thượng Quan Mặc gật gật đầu.

Lộ Do Tử nói: “Lần tạo phản này, kỳ thật Hoàng hậu nương nương cũng không có tham dự, đêm qua thẩm vấn Đoan Mộc gia đều nói, nữ nhi của bọn hắn không biết chuyện gì. Còn nữa, Hoàng hậu nương nương thời gian này, cũng là đang có bệnh trong người, không còn dư sức như vậy mà tham dự tạo phản.”

Dừng một chút, hắn nói.

“Bệ hạ, hiện giờ mặc dù đã là sắp sang hè, nhưng là Hoàng hậu nương nương thân mình còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nếu là đến lúc đó lại bị lây nhiễm thêm bệnh gì, chỉ sợ cho dù lần này Hoàng hậu nương nương không có việc gì, đến lúc ra khỏi thiên lao cũng để lại di chứng.”

Thượng Quan Mặc nhắm mắt lại, hắn nắm chặt bàn tay, trên mặt có vài phần bất đắc dĩ.

“Ai, trăm cũng biết. Trăm hiểu rõ. Trăm vẫn luôn biết rằng như vậy.”

Lang Hoàn, cũng không phải là người như thế.

Nàng có tạo phản hay không, hắn tự nhiên cũng là biết được nhất thanh nhị sở.

Đoan Mộc gia là Đoan Mộc gia, Lang Hoàn sau khi tiến cung, sớm đã không còn mang họ Đoan Mộc.

330. Chương 330: Thượng Quan Lang Hoàn

Mà là họ Thượng Quan.

Thượng Quan Lang Hoàn, không phải Đoan Mộc Lang Hoàn.

Có điều...

Vấn đề hiện giờ là, Đoan Mộc gia tạo phản, đã thành chuyện cả vương triều đều biết.

Mà Lang Hoàn là người của Đoan Mộc gia, đây cũng là chuyện mọi người đều biết.

Nếu hắn không đem nàng giam vào thiên lao, chỉ sợ thổi bùng lên sự phẫn nộ của dân chúng.

Như vậy, Lang Hoàn sẽ càng thêm nguy hiểm.

Mà đem Lang Hoàn nhốt vào đại lao, bất quá cũng chỉ là kẻ sách nhất thời, chờ qua thời gian này, hắn liền sẽ thả nàng ra.

Lộ Do Tử nghe Thượng Quan Mặc nói xong, thần sắc có chút trầm trọng.

Một lát sau, hắn đột nhiên hỏi: “Bệ hạ định làm như thế nào đây?”

Thượng Quan Mặc thở dài: “Chờ chuyện này qua, lại đón Hoàng hậu ra.”

Lộ Do Tử nhíu mày, nói: “Này... Các đại thần sẽ đồng ý sao?”

Thượng Quan Mặc mở mắt, hắn nói: “Trăm nói đồng ý, bọn hắn liền tự nhiên sẽ đồng ý. Hoàng hậu quân pháp bất vị thân, lần tạo phản này, nếu như không phải có Hoàng hậu âm thầm mật báo, chỉ sợ không thể dễ dàng dẹp yên như thế.”

Lộ Do Tử vốn là sửng sốt, rồi sau đó mới tỉnh ngộ.

A.

Xem ra Hoàng đế bệ hạ đã vì Hoàng hậu nương nương mà suy nghĩ kỹ càng.

Lấy cớ này thực không sai.

Chỉ cần nói ra, các đại thần hần cũng không dám phản đối.

Lộ Do Tử cười cười, “Bệ hạ quả nhiên anh minh.”

Thượng Quan Mặc trên mặt như trước vẫn có chút lo lắng.

“Chính là hiện giờ ta lo lắng mẫu hậu cùng các phi tử khác sẽ đi tìm Hoàng hậu gây khó dễ...”

Lộ Do Tử nghe xong, thần sắc cũng trở nên lo lắng.

“Đêm qua, Thái hậu cùng Hoàng quý phi cũng đã thăm vấn Hoàng hậu nương nương.”

Thượng Quan Mặc vừa nghe, đang nằm trên giường liền bật dậy.

“Cái gì? !”

Lộ Do Tử mở to hai mắt.

“A? Bệ hạ ngài thế nhưng lại không biết? Nô tài nghĩ những người khác đã bẩm báo với bệ hạ người...”

Thượng Quan Mặc trong lòng căng thẳng.

Suốt cả đêm qua đều bận rộn chuyện Đoan Mộc gia, thực bận đến đau cả đầu.

Cơ hồ toàn bộ tin tức có liên quan đến hậu cung đều bị ngăn trở.

Thượng Quan Mặc nhanh chóng hỏi: “Lang Hoàn có bị thương hay không?”

Thủ đoạn của mẫu hậu, hần hiểu rõ.

Mẫu hậu một khi tức giận, ngập trời tức giận, thật sự khó có thể ngăn cản.

331. Chương 331: Bệ Hạ Bớt Giận

Hơn nữa...

Mẫu hậu cùng Lang Hoàn thường hay bất hòa.

Hiện giờ lại tới đầu tiên...

Thượng Quan Mặc khẩn trương sắp ngạt thở.

Lộ Do Tử vội vàng an ủi: “Bệ hạ xin yên tâm. Hoàng hậu nương nương không có gì đáng ngại. Theo nô tài biết, Thái hậu nương nương cũng không có làm gì Hoàng hậu nương nương, chỉ là tra hỏi Hoàng hậu nương nương mấy câu, rồi lại để nương nương trở về. Chỉ có điều...”

Lộ Do Tử gương mặt nhìn nhìn sắc mặt Thượng Quan Mặc.

Thượng Quan Mặc lập tức nhíu mày, “Chỉ có điều làm sao?”

Lộ Do Tử hít sâu một hơi.

“Chỉ có điều Hoàng quý phi nương nương có tát Hoàng hậu nương nương một cái, làm trên mặt Hoàng hậu nương nương xuất hiện mấy vết máu...”

Phanh...

Cách cách...

Một cái chén trà tinh xảo rơi xuống đất, đụng tới nền gạch tức thì vỡ ra thành nhiều mảnh.

Thượng Quan Mặc sắc mặt âm trầm.

“Hoàng quý phi thế nhưng lại ngoan độc như vậy!”

Lộ Do Tử nhanh chóng an ủi nói: “Bệ hạ bớt giận.”

Thượng Quan Mặc sắc mặt như trước là mây đen đầy đặc.

“Hoàng Quý phi khó mà được trầm sủng ái như vậy, nàng thế nhưng lại dám làm như vậy đối với Hoàng hậu của trẫm.”

“Thượng Quan Mặc hít sâu một hơi, “Lộ Do Tử, truyền lệnh xuống, kể từ giờ phút này, tất cả các phi tử không một ai được bước chân ra khỏi tẩm cung của mình một bước, ai vi phạm, giết không tha.”

Lộ Do Tử sắc mặt có chút khó coi.

“Bệ hạ, này.. Chỉ sợ có chút không ổn.”

Thượng Quan Mặc nhíu mi.

“Có gì không ổn?”

Đêm hôm qua Hoàng quý phi tạt Lang Hoàn một cái, khó bảo đảm được ngày mai sẽ không có phi tử nào khác cũng đi tạt Lang Hoàn một cái.

Cứ như vậy mà tạt, Lang Hoàn còn sống được sao?

Không chết cũng sẽ tàn phế.

Lộ Do Tử đáp: “Sự kiện tạo phản lần này, người liên quan đến cũng chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương, không còn phi tử nào nữa. Nếu bệ hạ làm như vậy, các phi tử khác cùng triều thần chỉ sợ không vừa ý.”

Thượng Quan Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Lời trẫm nói chính là thiên ý. Trẫm nói đúng liền đúng, không được ra khỏi cửa liền không được ra khỏi cửa.”

Còn về phần Hoàng quý phi hung hăng càn quấy kiêu ngạo, cần phải được chỉnh đốn.

Nếu không, cứ tiếp tục như vậy, hậu cung còn muốn loạn đến chừng nào?

“Là nha, bệ hạ.”

Lộ Do Tử ứng thanh, sau đó, hần lén lút liếc mắt nhìn Thượng Quan Mặc đang trong cơn thịnh nộ.

“Kia bệ hạ tính toán muốn xử trí Hoàng quý phi nương nương như thế nào đây?”

332. Chương 332: Di Quý Phi

Thượng Quan Mặc trầm ngâm một lát, rồi nói: “Hiện giờ tạm thời không thể phế Hoàng quý phi, phụ thân của Hoàng quý phi vẫn còn đang tại phía tây xử lý bạo động. Có điều trước mắt Lang Hoàn lại đang ở trong thiên lao, thành ra thiếu người có thể kiềm chế đáng về kiêu căng ngạo mạn của Hoàng quý phi.”

Lộ Do Tử nghĩ nghĩ, liền nói: “Bệ hạ vì sao không nâng cao địa vị của nương nương khác lên? Như vậy, Hoàng quý phi nương nương tâm tư cũng sẽ không thể suốt ngày chỉ nghĩ tới Hoàng hậu nương nương.”

Thượng Quan Mặc nghe xong, cũng thấy hợp lý.

Hần nói: “Như vậy cũng tốt. Trường Nhạc vương triều từ xưa tới nay, hậu cung phi tần đứng đầu là Hoàng hậu, kế đến là Hoàng quý phi. Nếu như có một phi tần khác lên, này thật cũng chưa chắc có thể ngăn chặn Hoàng quý phi.”

Lộ Do Tử tiếp tục đề xuất nói: “Bệ hạ có thể cấp một cái danh hiệu, thể hiện sự tôn quý.”

Thượng Quan Mặc gật gật đầu, “Biện pháp tốt.”

Hắn nghĩ nghĩ, nghĩ xem đến tột cùng nên phong ai mới tốt.
Vốn là nếu Thục phi không chết, hắn tất nhiên sẽ phong Thục phi lên.
Chỉ tiếc...

Ai...

Các phi tử còn lại kỳ thực cũng không nhiều.

Đến tột cùng phong ai thì tốt đây?

Vân Quý nhân? Vân Chiêu nghi? Trân phi?

Hay là một mỹ nhân mới tiến cung nào đó?

Bỗng nhiên, Thượng Quan Mặc trong đầu hiện lên một khuôn mặt.

Trân phi.

Hắn nhất thời buột miệng nói ra.

“Liên phong Trân phi làm quý phi đi, phong hiệu là...”

Thượng Quan Mặc nhíu mày, “Trân phi tên gọi là gì đã đi?”

Lộ Do Tử đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, Trân phi nương nương tên là Mộ Dung Khả Di.”

Thượng Quan Mặc liền nói tiếp: “Phong làm Di quý phi đi.”

Lộ Do Tử cười nói: “Là nha, bệ hạ. Bệ hạ quyết định này thập phần chính xác. Trong hậu cung thì Di quý phi là người bình tĩnh nhất, cũng không hay tranh thủ tình cảm. Di quý phi nương nương tất nhiên có thể ngăn chặn đáng vẻ kiêu ngạo của Hoàng quý phi nương nương.”

Thượng Quan Mặc chỉ cười, cũng không nói thêm lời nào.

Nguyên nhân hắn chọn Trân phi, cũng là bởi vì nàng tính khí bình thản, sẽ không đi khó dễ Lang Hoàn.

Như vậy, ánh mắt của Hoàng quý phi cũng sẽ hơi một chút dời khỏi Lang Hoàn.

Một lúc sau, đột nhiên có một thị vệ vội vàng xông vào.

Hắn sắc mặt tái nhợt, thần sắc kích động.

Hắn sau khi nhìn thấy Thượng Quan Mặc, ngay cả hành lễ cũng đều quên.

Chính là lấp bắp nói: “Bệ... Bệ hạ, trong thiên lao cháy...”

333. Chương 333: Hoàng Hậu Cứu Ra Chưa?

“Cái gì?”

Thượng Quan Mặc lập tức trợn trừng hai mắt.

Hắn lập tức nhảy từ trên giường xuống đất.

“Cái gì? Người nói lại ta nghe? ?”

Thị vệ kia thấy thần sắc Thượng Quan Mặc như thế, lại càng sợ tới sắc mặt trắng bệch.

Hắn lại càng thêm lấp bắp nói: “Thiên... trong thiên lao... cháy...”

Thượng Quan Mặc sắc mặt xanh mét.

“Hoàng hậu cứu ra được chưa?”

Thị vệ nói: “Lửa dường như là từ chỗ phòng giam của Hoàng hậu phát ra... Giống như...”

Lời này còn chưa có nói xong, Thượng Quan Mặc đột nhiên đẩy thị vệ kia ra, giày cũng không thèm mang, lập tức vội vàng hướng thiên lao mà chạy tới.

Lộ Do Tử thấy thế, cuống quýt ôm giày đuổi theo.

“Bệ hạ, giày giày. Người phải bảo trọng long thể nha.”

Thượng Quan Mặc không có phản ứng...

Chẳng qua Thiên lao cách Càn Thanh điện thập phần xa, chỉ bằng đi bộ, ít nhất cũng phải mất một canh giờ.

Vì thế, Thượng Quan Mặc đành phải vội vàng gọi ngự liễn.

Mà ngự liễn lần này lại tới được thập phần chậm.

Thượng Quan Mặc chờ đến nóng nảy, khó tránh khỏi tức giận.

Lúc này, cung nhân hầu hạ một bên đều nơm nớp lo sợ, lo sợ lửa giận của Hoàng đế bệ hạ đốt tới trên người của mình.

Như vậy, đến lúc đó tính mạng sẽ không còn.

Chờ Thượng Quan Mặc tới được thiên lao thì đại hỏa vẫn còn đang thiêu đốt...

Chung quanh lác đác một đám người.

Có tù phạm được cứu ra, cũng có thị vệ đang dập lửa, cũng có cung nữ đang khóc.

Tóm lại, một tràng rối loạn!

Loạn đến Thượng Quan Mặc càng thêm tức giận.

Thượng Quan Mặc hét lên, “Đều cầm mồi lại cho trẫm, tất cả xông vào cứu Hoàng hậu ra! Nếu như Hoàng hậu chết, tất cả các người phải chôn cùng! ! !”

Lời này vừa ra, toàn bộ người có mặt đều hít một hơi.

Sau đó, rất nhanh, cơ hồ tất cả mọi người lao vào trong biển lửa.

Thượng Quan Mặc bỗng nhiên nhớ tới lần trước...

Lần trước Phượng Khôn cung cháy, Lang Hoàn chút nữa thì mất mạng, chút nữa thì vĩnh viễn rời khỏi hắc...

Mà lần này...

Hắc thế nhưng lại để cho nàng lâm vào đại hỏa một lần nữa.

Thượng Quan Mặc hận không thể chính mình xông vào trong biển lửa.

Chính là, Lộ Do Tử nhưng lại gắt gao nắm chặt lấy xiêm y của hắc. (thở: Ủng hộ anh thoát y a!)

334. Chương 334: Hắc Chỉ Muốn Thật Nhanh Có Thể Nhìn Thấy Lang Hoàn

Lộ Do Tử ở một bên khuyên nhủ: “Bệ hạ, xin người lấy long thể làm trọng. Nhóm cung nhân nhất định sẽ cứu Hoàng hậu nương nương ra, bệ hạ xin yên tâm. Ngàn vạn lần không nên vong động.”

Mà đợi một hồi lâu, đại hỏa vẫn như trước không ngớt...

Bên trong có thể ngẫu nhiên nghe được vài tiếng thét chói tai, ước chừng là tiếng cung nhân bị lửa thiêu.

Chính là, những cái này Thượng Quan Mặc cũng không quản.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng có thể nhìn thấy Lang Hoàn.

Nhìn thấy Lang Hoàn bình yên vô sự.

Chỉ cần Lang Hoàn không có việc gì, các đại thần muốn thế nào, mẫu hậu muốn như thế nào, hắn cũng không quan tâm.

Đoan Mộc gia tạo phản cùng Thượng Quan Lang Hoàn của hắn một chút quan hệ cũng không có ! ! ! ! ! ! ! !

Thượng Quan Mặc chờ nha chờ nha chờ...

Vẫn không thấy hình bóng trong lòng chạy ra...

Cuối cùng, hắn không còn kiên nhẫn được nữa.

Hắn bỏ tay Lộ Do Tử ra.

Chuẩn bị chính mình xông vào.

Lần trước, cũng là chính hắn xông vào, sau đó cứu Lang Hoàn ra.

Lần này, khẳng định cũng có thể như vậy !

Chỉ tiếc, lần này Thượng Quan Mặc không thể xông vào.

Bởi vì bỗng nhiên trời nổi lên một ngọn đông phong.

Gió thổi qua, thế lửa lập tức bùng lên.

Nhất thời, phô thiên cái địa đại hỏa. (*)

Lộ Do Tử lập tức kéo Thượng Quan Mặc lui về phía sau...

Mà lúc này, Thái hậu cùng một đám phi tần đều đã chạy đến nơi.

Vốn thiên lao cháy, Thái hậu cùng một đám phi tần sẽ không bao giờ chạy đến xem.

Nhưng là!

Hiện giờ Hoàng hậu đang ở trong thiên lao, dựa vào kinh nghiệm cháy Phượng Khôn cung lần trước...

Tuy rằng lần này Hoàng hậu bị nhốt vào thiên lao, nhưng là Hoàng đế đến tận cùng suy nghĩ như thế nào vẫn là không ai biết.

Các nàng e sợ Hoàng đế lại xông vào đại hỏa.

Cho nên các nàng là tới khuyên bảo Hoàng đế.

Ngàn vạn lần không thể vào đi ! ! !

Quả nhiên.

Lúc Thái hậu tới nơi, nàng vừa vặn nhìn thấy hoàng đế Thượng Quan Mặc bỏ tay Lộ Do Tử ra, chuẩn bị xông vào!

Thái hậu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch ! !

Nàng cuống quýt xông tới, gắt gao ôm lấy tay Hoàng đế.

“Hoàng đế, vạn lần không được!”

Hoàng quý phi cũng xông lên, ôm lấy tay kia của Hoàng đế.

“Bệ hạ, vạn lần không được a.”

Chỉ có Trần phi, a, không, hiện tại đã là Di quý phi.

*phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý thế lửa lớn mạnh.

335. Chương 335: Di Quý Phi, Không Cho Phép Nói Bậy

Chỉ có Di quý phi đứng ở phía sau Thượng Quan Mặc, nói: “Bệ hạ, không cần lo lắng quá. Hoàng hậu nương nương tất nhiên sẽ không chết.”

Nghe được chữ “Chết” này, Thượng Quan Mặc cả người lập tức run rẩy.

Hắn quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Di quý phi.

“Di quý phi, không được nói bậy.”

Lời này vừa thốt ra, Thái hậu cũng sốt.

Hoàng quý phi cũng sốt.

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi cũng sốt.

Liền ngay cả bản thân Di quý phi cũng sốt.

Các nàng trong lòng đồng thời nghĩ...

Cái gì? !

Di quý phi?

Lúc này, Lộ Do Tử ở một bên giải thích: “Mới vừa rồi bệ hạ hạ chiếu, đã muốn đưa đến cung điện của Di quý phi nương nương, một chút nữa, sẽ truyền tới cả hậu cung. Bệ hạ những năm gần đây, thấy Trân phi nương nương lao khổ công cao, phong làm Quý phi, ban thưởng danh hiệu, Di.”

(Lao khổ công cao: thành ngữ ý chỉ công lao to lớn)

Lộ Do Tử mím mím môi...

Mặc dù, có chút không phù hợp...

Nhưng là hẳn cuối cùng vẫn là lên lút nói câu.

“Chúc mừng người, Di quý phi nương nương.”

Di quý phi thần nhiên liếc Lộ Do Tử một cái, gật gật đầu, thần sắc cũng không có kinh hỉ quá mức.

Nàng chỉ là quan sát đại hỏa ngập trời trước mắt, đáy mắt có một tia phức tạp.

Trận đại hỏa này, tới quá mức bất ngờ.

Sớm không cháy, muộn không cháy, lại cố tình vào lúc Hoàng hậu phải vào thiên lao mà cháy.

Này thật sự rất quái dị.

Không giống như là ngoài ý muốn, mà giống như là do con người tạo ra.

Còn về, người này làm như vậy là có thiện ý hay ác ý, rất khó nói.

Suy nghĩ của Di quý phi lúc này, tự nhiên những người khác không thể biết.

Nhưng là những người khác lúc này lại mỗi người một tâm tư.

Ví dụ, Hoàng quý phi là đang thập phần đổ kỵ.

Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ, vừa mới lật đổ được Hoàng hậu, Trân phi liền bật người biến thành quý phi.

Hơn nữa còn là ban thưởng danh hiệu.

Từ lúc nàng tiến cung tới nay, có thể được phong làm quý phi, còn chưa có một ai, mà bây giờ!

Thế nhưng lại xuất hiện một người! ! ! !

Hơn nữa còn là một nữ nhân bình thường nàng không quá chú ý! ! !

Hoàng quý phi ghen ghét dữ dội.

Ngược lại Thái hậu vẫn như trước vẻ mặt bình tĩnh.

Đối với nàng mà nói, chỉ cần không phải Đoan Mộc Lang Hoàn, ai được sủng ái đều không có vấn đề gì.

336. Chương 336: Hẩn Hung Hăng Nhìn Chằm Chằm Thái Hậu

Vân Quý nhân cùng Vân Chiêu nghi liền là không có ý kiến gì.

Ở trong mắt của các nàng, chỉ có đối phương mới là quan trọng nhất.

Cái gì quý phi hay không quý phi, phong hào hay không phong hào...

Tại trong hoàng cung to lớn này, các nàng có thể thường xuyên gặp nhau, hơn nữa ngẫu nhiên còn có thể làm chuyện trái đạo lý đó, các nàng liền thỏa mãn.

Đối mặt với ngập trời đại hỏa, giờ này khắc này, nghĩ đến Hoàng hậu cũng chỉ có một mình Thượng Quan Mặc.

Thượng Quan Mặc hoàn toàn đem những nữ nhân bên cạnh mình trở thành trong suốt.

Hẩn chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm đầy trời đại hỏa.

Thái hậu thấy thế, khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Nàng ở một bên khuyên nhủ: “Hoàng đế, trước tiên về đi. Người xem xem, ngay cả giấy cũng không đi, nếu truyền ra ngoài, thể diện hoàng gia còn đâu nữa. Long thể mới là quan trọng nhất nha.”

Lời này vừa ra.

Sắc mặt Thượng Quan Mặc bỗng nhiên biến đổi.

Hẩn hung hăng nhìn chằm chằm Thái hậu.

Lần đầu tiên dùng ánh mắt như thế nhìn Thái hậu.

Thái hậu trong lòng có chút kích động, cũng có chút sợ hãi.

Đối mặt với ánh mắt của Thượng Quan Mặc, nàng thế nhưng cảm giác mình không có chỗ để trốn.

Chỉ là...

Rõ ràng trận đại hỏa này cùng nàng chính là một chút quan hệ cũng không có! !

Nàng thật sự không có sai người đi đốt.

Phong chùng lửa này là do cừu nhân của nữ nhân Đoan Mộc Lang Hoàn kia phóng.

Đoan Mộc Lang Hoàn trong hoàng cung kẻ thù ghét cũng không chỉ một mình nàng...

Mà tâm ngoan thủ lạt lại càng không phải chỉ có một mình nàng.

“Mẫu hậu, nếu thẩm tra ra là ai phóng hỏa, thẩm nhất định sẽ không bỏ qua!”

Thái hậu thần sắc trấn định xuống.

“Đây là chuyện đương nhiên, lại dám hỏa thiêu thiên lao, ai gia cũng tất nhiên sẽ không bỏ qua chuyện này.”

Thượng Quan Mặc liếc mắt nhìn Thái hậu một cái, rồi sau đó giẫy tay ra khỏi tay Thái hậu cùng Hoàng quý phi, một mình một người đứng.

Hẩn ngửa đầu nhìn đầy trời ánh lửa, trong lòng chỉ mong ngóng nhìn thấy Lang Hoàn đi ra.

Một lúc sau, Thượng Quan Mặc tựa hồ nghĩ tới điều gì, hần quay đầu nói với Thái hậu: “Nếu như lần này Hoàng hậu có thể bình yên vô sự đi ra, chuyện Đoan Mộc gia tạo phản, trẫm sẽ bỏ qua. Vị trí Hoàng hậu này, đời này sẽ chỉ là của Đoan Mộc Lang Hoàn.”

Lời này vừa ra, Thái hậu sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nàng nhớ tới tiên đế.

Tiên đế cũng là như thế, vị trí Hoàng hậu chỉ để dành ột người...

337. Chương 337: Giữ Lại Hậu Vị

Cho dù nàng đã chết, vị trí Hoàng hậu vẫn giữ lại cho nàng!

Cho dù nàng mỗi ngày cố gắng lấy lòng của hần, hần vẫn như trước không muốn đem ngai vàng Hoàng hậu cho nàng! !

Nàng thậm chí ngay cả một người chết cũng đấu không lại! ! !

Nàng hận! !

Mà hiện giờ con của nàng, thế nhưng cũng muốn như thế! !

Vì một nữ nhân nàng chán ghét, mà giữ lại hậu vị! ! !

Thái hậu hàm răng có chút phát run.

Nàng liên tục nói ba từ “Hảo”, Hoàng đế, người vì tư tình nhi nữ, ngay cả chuyện quốc gia đại sự cũng không để ý sao?”

Thượng Quan Mặc rất là cố chấp nói: “Lần này tạo phản Lang Hoàn cũng không có tham dự, trẫm bắt quá là nói sự thật thôi. Sao có thể nói là tư tình nhi nữ? Lại nói, Hoàng hậu nếu là có thể sống sót sau tai nạn, khắp chốn mừng vui đại xá thiên hạ cũng không đủ.”

“Người...” Thái hậu tức giận đến sắc mặt trắng bệch!

Dừng, Thái hậu hoa hoa lệ lệ té xỉu.

Không, nói chính xác hơn, Thái hậu là bị giận ngất.

Thái hậu vừa ngất, người chung quanh lại bắt đầu loạn cả lên.

“Mẫu hậu, ngài không có sao chứ...”

“Ai nha, mau truyền ngự y đi...”

Thượng Quan Mặc nhìn thấy Thái hậu hôn mê, trong lòng cũng có chút không yên tâm, hần liếc Lộ Do Tử.

“Đỡ mẫu hậu về Từ Ninh cung, gọi ngự y đến xem xem.”

Lộ Do Tử ứng thanh, rồi sau đó gọi một nhuyển kiệu đưa Thái hậu quay về Từ Ninh cung.

Còn lại Di quý phi, Hoàng quý phi, Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này, Thượng Quan Mặc cũng mở miệng nói: “Các người đều trở về đi.”

Các nàng tự nhiên là không chịu.

Nào có đạo lý Hoàng đế lưu lại, các nàng chạy lấy người?

Vì thế, ai cũng không chịu rời đi.

Hiện tại rõ ràng là ánh lửa ngập trời, nhưng là sắc mặt Hoàng quý phi lại trắng bạch chứ không nhiễm ánh hồng của lửa.

Một câu vừa rồi của Thượng Quan Mặc, bọn họ nghe được nhất thanh nhị sở.

Hắn nói, cho dù là Đoan Mộc Lang Hoàn chết đi, vị trí Hoàng hậu cũng không có khả năng cho Hoàng quý phi nàg...

Hơn nữa hiện tại lại thêm một Di quý phi...

Hoàng quý phi nhất thời cảm thấy được nhân sinh từ nay về sau hắc ám, một điểm ánh sáng le lói cũng không thấy được.

Mà Di quý phi lúc này như cũ là ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm trận đại hỏa, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Nàng yên lặng không nói.

Tất cả mọi người yên lặng không nói.

338. Chương 338: Chân Tướng Quá Mức Tàn Nhẫn

Trận đại hỏa kéo dài đến tận chạng vạng.

Đốt trọn một ngày.

Thượng Quan Mặc vẫn luôn luôn ở nơi này.

Cả ngày cũng không ăn cái gì.

Hoàng đế không đi, phi tử liền tự nhiên càng thêm không dám đi.

Di quý phi, Hoàng quý phi, Vân quý nhân, Vân chiêu nghi đều ở đây cùng Thượng Quan Mặc.

Thẳng đến khi đại hỏa bị dập tắt xong, một người mặc quần áo thị vệ đi tới.

Hắn đối với Thượng Quan Mặc nói: “Bệ hạ, nô tài vô dụng, Hoàng hậu nương nương nàg...”

Thị vệ muốn nói lại thôi.

Sự thực quá mức tàn nhẫn.

Về mặt Hoàng đế quá mức chờ mong.

Hắn không đành lòng.

Cuối cùng không ngờ là Di quý phi mở lời trước.

Nàng yên lặng nhìn thị vệ.

“Hoàng hậu nương nương như thế nào?”

Thị vệ quỳ xuống.

“Nương nương đã ra đi trong biển lửa.”

Lời này vừa ra, Thượng Quan Mặc thần sắc trắng bệch.

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm thị vệ, “Hoàng hậu xác chết ở nơi nào? Trẫm phải tận mắt nhìn thấy.”

Nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không tin!

Thị vệ mím mím môi, sau đó xoay người đưa mắt nhìn người phía sau.

Rất nhanh, liền có mấy người khiêng tới một thi thể cháy trụi.
Một trận mùi tanh tưởi truyền đến.
Một đám phi tần đều sôi nổi lấy khăn tay che mũi, trong mắt có chút không dám tin, cùng một chút sợ hãi.
Thượng Quan Mặc cau mày.
Hắn cúi đầu nhìn thi thể đen đui cháy sém kia.
Trong lòng chẳng biết tại sao có một cái thanh âm ——
Không!
Không!
Không!
Đây không phải Lang Hoàn!
Đây tuyệt đối không thể nào là Lang Hoàn.
Lúc này, thị vệ nơm nớp lo sợ mở miệng nói: “Bệ hạ, chúng nô tài ở trên người Hoàng hậu nương nương đã phát hiện ra vật này.”
Hắn đưa ra một cây trâm phượng...
Trâm phượng là làm bằng vàng ròng.
Bởi vì cái gọi là vàng thật không sợ lửa.
Trận đại hỏa rất lớn, nhưng phượng sai ánh sáng vẫn như mới.
Thượng Quan Mặc cảm giác mình hít thở không thông.
Ánh mắt của hắn ngưng trệ trên cây Phượng sai.
Hắn run rẩy giơ hai tay, sau đó nắm chặt Phượng sai.
Phượng sai là tượng trưng cho Hoàng hậu.
Mà hắn cũng là biết đến.
Lang Hoàn cho tới bây giờ cũng chưa từng rời Phượng sai này.

339. Chương 339: Bị Chết Thực Không Chê Vào Đâu Được.

Cho dù là ngủ thì nàng cũng sẽ đem phượng sai giấu ở trong vạt áo.
Như vậy...
Khối thi thể hoàn toàn không nhận ra này...
Thân phận đã có thể xác nhận.
Thượng Quan Mặc cúi xuống, bàn tay run rẩy hướng tới khuôn mặt đã cháy đen.
Hoàng quý phi không đành lòng.
Cúi đầu gọi một câu, “Bệ hạ...”
Thượng Quan Mặc dường như không nghe thấy.
Hắn nhẹ nhàng mà mơn trớn khuôn mặt đã muốn nhìn không rõ ngũ quan...

Trong lòng một trận thương tiếc.

Không biết qua bao lâu, Thượng Quan Mặc mới thu tay về, hẩn nhẩm hai mắt lại, tay nắm chặt phượng sai.

Hẩn toàn thân đều phát run.

Phi tần đứng phía sau hắn lúc này trên mặt đều cực kỳ bi ai.

Ít nhất mặt ngoài nhìn thực thương tâm.

Giống như chính mẹ ruột của mình mới chết.

Nhưng là trong thâm tâm liền tự nhiên không phải.

Mỗi người một tâm tư.

Hoàng quý phi lúc này trong lòng là hết sức cao hứng.

Nếu không phải Hoàng đế đang ở đây, nàng nhất định sẽ hoa chân múa tay vui sướng một phen.

Oa ha ha. Tiện nữ nhân Đoan Mộc Lang Hoàn này rốt cục đã chết.

Mà chết thực không chê vào đâu được nha.

Mà Vân quý nhân cùng Vân chiêu nghi lúc này trong lòng thật sự có vài phần thương tâm.

Dù sao cũng đã từng cùng hoàng hậu làm bằng hữu một hồi.

Nàng chết như vậy, tự nhiên là làm các nàng thương tâm một phen.

Di quý phi trong lòng lại không thấy cao hứng cũng không có thương tâm, nàng ánh mắt phức tạp nhìn thi thể cháy đen trên mặt đất kia.

Tựa hồ như muốn nhìn được cái gì.

Nhưng thực đáng tiếc chính là, nàng cái gì cũng nhìn không ra.

Lúc này, Thượng Quan Mặc ánh mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra.

Hắn nói từng câu từng chữ: “Truyền lệnh xuống, ai có thể tìm ra hung thủ phóng hỏa, tram thưởng vạn lượng hoàng kim, ruộng tốt vạn mẫu!”

Hắn cúi đầu liếc thi thể trên mặt đất, thanh âm mềm nhẹ xuống.

“Lang Hoàn, cho dù là ai, trẫm cũng sẽ báo thù cho nàng.”

Một tiếng này, thực có khí phách.

Những lời này, kỳ thật nói được thâm ý.

Đương nhiên, Thượng Quan Mặc là đang hoài nghi mẫu hậu của mình.

Nhưng là, hắn lại không thể quang minh chính đại nói ra, chỉ có thể nói như vậy. Mà Hoàng quý phi nghe xong, tự nhiên cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại. (*)

Trong lòng có chút ưu tư.

Nhưng cũng thấy thực may mắn...

Cũng may không phải sát thủ trừ khử Hoàng hậu.

(*) Ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời. Chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu.

340. Chương 340: Thâm Tình

Trận lửa thiêu này là trận đại hỏa thứ hai sau lần Phượng Khôn cung bị cháy.

Trận đại hỏa này đã chết mấy trăm người, mà trong số mấy trăm người còn có cả Hoàng hậu nương nương của Trường Nhạc vương triều.

Hoàng đế bị ai, ngay trong ngày liền gióng một hồi chuông báo tang, cả nước mặc đồ trắng, nơi nơi đều là thê lương một mảnh.

Trong Hoàng cung lại càng là đau thương buồn bã.

Tất cả các hoạt động đều bị đình chỉ.

Hoàng đế bãi triều ba ngày, truy phong làm Thục Văn hoàng hậu, phong hào một chuỗi dài, so với lúc trước lại càng chỉ có hơn chứ không kém.

Ba ngày sau, Hoàng hậu phong quang hạ huyệt.

Hoàng đế mời đến toàn là những cao tăng đắc đạo, vì Hoàng hậu niệm kinh siêu độ, cũng vì Hoàng hậu Đao Mộc Lang Hoàn xây một cái lăng mộ cực kỳ xa hoa.

Tóm lại, tình cảm của Hoàng đế đối với Đao Mộc Lang Hoàn, sau khi Đao Mộc Lang Hoàn chết đi hoàn toàn thể hiện ra.

Dân chúng đều sôi nổi cảm thán.

“Ai, bệ hạ của chúng ta thật sự là thâm tình nha.”

“Hoàng hậu thực hạnh phúc nha, có thể được Hoàng đế yêu sâu sắc như vậy.”

“Đao Mộc gia tuy rằng tạo phản, Hoàng đế bệ hạ lại vẫn sẵn lòng phô trương như thế vì Hoàng hậu... Có thể thấy được bệ hạ của chúng ta có bao nhiêu là khoan dung...”

Đương nhiên, những điều này là do những người không biết tình hình cảm thán.

Mà trong sử sách cũng sẽ ghi lại Thượng Quan Mặc thâm tình như thế nào.

Chỉ bất quá, những chuyện này cũng chỉ là phù vân mà thôi.

Hoàng gia cho tới bây giờ đều là nhu thế này, quan trọng sĩ diện cùng thanh danh.

Còn về phần sự tình thật giả, hậu nhân lại càng thêm không biết.

Bất quá cho dù là như thế nào, Hoàng đế đích thực là thích Hoàng hậu, trong Thượng Quan gia, lấy thân phận Hoàng đế này, cũng quả thật có thể dùng hai chữ “thâm tình” mà nói.

Vì thế, một đoạn truyền thuyết Hoàng đế hoàng hậu này trong dân gian không ngừng được lưu truyền...

Một đồn mười, mười đồn trăm...

Một ngày nào đó, trong một trà lâu có một người đang kể chuyện.

Kể chuyện tiên sinh đang mi phi sắc vũ mà nói.

“...Hoàng đế thích Hoàng hậu, vì thế ngày nào bãi triều cũng đều vội vàng về tẩm cung của Hoàng hậu, cùng nhau dùng cơm trưa, cùng nhau nói chuyện phiếm...”

“Chỉ tiếc Hoàng hậu mất sớm nha... Hoàng đế thâm tình như thế, vẫn như cũ nhớ thương không dứt Hoàng hậu xinh đẹp như tiên nữ...”

Kể chuyện tiên sinh vẫn như trước kể tiếp.

Mà lúc này, trong một góc, có một cô nương mặc xiêm y màu vàng nhạt, trộm che miệng, nén cười.

“Ha ha, Thanh, người nói thử xem, ta giống tiên nữ sao?”

341. Chương 341: Tiểu Tiểu, Ta Mang Người Đi

Thượng Quan Thanh ôn hòa cười, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu Tô Tiểu Tiểu, nói: “Ân, giống.”

Vốn Tô Tiểu Tiểu cũng chỉ là tính toán trên chóc Thượng Quan Thanh một chút, chính là không biết vì sao, vừa nghe Thượng Quan Thanh dùng ngữ khí ôn nhu như thế nói ra như vậy, mặt của nàng lập tức liền hồng hơn phân nửa.

Nàng cúi thấp đầu xuống, đỏ mặt, đôi bàn tay trắng nõn đâm nhẹ vào ngực Thượng Quan Thanh.

“Người giễu cợt ta.”

Thượng Quan Thanh ha ha cười.

“Ta là nói sự thật nha. Tiểu Tiểu là tiên nữ đến từ tương lai, không đúng sao?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, sau đó ngẩng đầu lên, cười hì hì.

“Được rồi, nếu Thanh thật sự thấy ta là tiên nữ, ta đây liền miễn cưỡng làm tiên nữ của người vậy.”

Thượng Quan Thanh cầm tay nàng, “Ân.”

Tô Tiểu Tiểu cũng nắm lấy tay Thượng Quan Thanh, hai người thập phần ngọt ngào.

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nghe kể chuyện tiên sinh thao thao bất tuyệt mi phi sắc vũ mà kể lại Hoàng đế cùng hoàng hậu chuyện xưa.

Mà suy nghĩ của nàng bắt đầu nhẹ nhàng bay rất xa rất xa.

Rõ ràng mới qua một tháng, nhưng nàng lại cảm thấy được giống như cả một thế kỷ trôi qua.

Giống như những ngày trong hoàng cung kia đã là chuyện từ kiếp trước.

Thượng Quan Mặc cũng vậy.

Đoan Mộc Lang Hoàn cũng vậy.

Hoàng quý phi, Thục phi, Vân chiêu nghi vân vân... cũng vậy.

Tất cả hiện giờ đều không còn tồn tại trong cuộc sống của nàng.

Hiện giờ nàng, chỉ là Tô Tiểu Tiểu...

Là Tô Tiểu Tiểu của Thượng Quan Thanh.

Ngày đó Tô Tiểu Tiểu về tới nhà lao, A Nô đột nhiên nói cho Tô Tiểu Tiểu.

Dưới nhà lao chỗ nàng đứng có một đường hầm, Tô Tiểu Tiểu tranh thủ đang lúc không có ai chú ý liền bò xuống đi.

Tô Tiểu Tiểu cũng làm theo.

Mà khi nàng chui ra khỏi đường hầm tối đen xong, nàng thấy Thanh thần tình nhu hòa mà nhìn nàng.

Hắn tiếp nhận tay nàng, nói: “Tiểu Tiểu, ta mang người đi.”

Những lời này, là những lời êm tai nhất mà Tô Tiểu Tiểu nghe được từ trước đến nay.

Mang người đi...

Đi đến cùng trời cuối đất, đi đến sông cạn đá mòn...

Cũng không buông tay.

Nàng tự nhiên là nghĩa vô phản cố cầm đôi tay ấm áp này.

Sau đó, Thanh liền mang theo nàng thừa dịp Hoàng cung một mảnh hỗn loạn mà ly khai.

Cuối cùng, tới một phủ đệ ở ngoại ô kinh thành.

342. Chương 342: Chúng Ta Là Vợ Chồng Đồng Tâm

Phủ đệ này thập phần xinh đẹp.

Mặc dù không có trang trí xa hoa, cũng không xa xỉ, nhưng là Tô Tiểu Tiểu lại cảm thấy thập phần ấm áp.

Lúc ấy, Thanh cứ như vậy nắm tay nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Tiểu, đây là nơi cư ngụ của chúng ta tạm thời, đợi đến khi mọi chuyện đều đã ổn định, ta sẽ mang ngươi tới Bình Châu.

Bình Châu là quê nhà của Thanh, là quê hương của tiên hậu.

Thanh lại nói: “Tiểu Tiểu, chờ sau khi trở về Bình Châu, chúng ta liền lập tức thành thân.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu, trong mắt là tràn đầy ý cười, thần tình hạnh phúc.

Nếu như trời uốn nàng làm Đoan Mộc Lang Hoàn, chính là vì giờ phút hạnh phúc này đây, như thế cho dù nàng phải làm Đoan Mộc Lang Hoàn một vạn lần, bị Thái hậu làm khó dễ vô số lần, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Mà nàng ở trong tòa phủ đệ ấm áp ở ngoại ô này một tháng.

Một tháng này, nàng hoàn toàn không quan tâm đến chuyện thế sự.

Nàng chỉ là toàn tâm toàn ý mà tin tưởng vào Thanh.

Nàng không hỏi hấn đến tột cùng là giải quyết như thế nào chuyện trong Hoàng cung tự nhiên thiếu một cái Hoàng hậu...

Cũng không có hỏi Thượng Quan Mặc không thấy Hoàng hậu, đến tột cùng là sẽ có phản ứng như thế nào.

Nàng chỉ là yên lặng mà tin tưởng Thanh sẽ cho nàng một cái kết cục tốt nhất.

Những chuyện khác, nàng mặc kệ.

Đoan Mộc gia cũng thế, chuyện gì cũng thế.

Nàng đều không muốn quản.

Nàng chỉ nguyện quản tâm tư của chính mình, sau đó cùng Thanh mãi mãi ở chung một chỗ.

Mà một tháng đó, Thượng Quan Thanh cũng nói cho Tô Tiểu Tiểu trong hoàng cung đến tột cùng có chuyện gì xảy ra.

Hắn là như thế nào có thể mang nàng ra.

Nguyên lai, trận đại hỏa kia là do Thượng Quan Thanh phóng.

Mà sau khi Tô Tiểu Tiểu chui vào đường hầm, A Nô đem một khối thi thể nữ nhân mặc vào quần áo cùng phượng sai Tô Tiểu Tiểu vừa thay ra.

Cứ như vậy, sau một hồi đại hỏa thiêu đốt, cái gì cũng nhìn không ra.

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, cũng cười nói: “Thanh, chúng ta tâm hữu linh tê. Lúc trước ta không phải từng kể với ngươi một người sao? Tên là Tô Thiển Thiển, vốn bị Thượng Quan Mặc phong là Tô mỹ nhân, sau này ta thấy nàng muốn ra cung, ta cũng chính là dùng phương pháp như vậy mà đưa nàng ra khỏi cung.”

Thượng Quan Thanh cười cười.

“Chúng ta là vợ chồng đồng tâm.”

“Ha” Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lại càng cười đến mặt mày hớn hở.

343. Chương 343: Trộm Hôn Thượng Quan Thanh Một Ngủ

Thượng Quan Thanh cũng là mỉm cười.

Thần tình đều là ý cười nhu hòa.

Ngay lúc đó ánh mặt trời thập phần dịu dàng, chiếu xuống bao trùm cả hai người, hình ảnh cực kỳ hạnh phúc.

Cách đó không xa A Nô nhìn thấy một cảnh như họa này thì không khỏi cảm động đến hai mắt lưng tròng.

Vương gia của bọn họ rốt cục cũng có ngày hôm nay.

Rốt cục cũng có thể cùng một nữ tử nói cười yến yến...

Mặc dù nói thân phận của nữ tử này có chút không hay, bắt quá không sao!

Cứ tiếp tục không hay đi, chỉ cần là Vương gia của bọn họ muốn, bọn hắn đều không hề cố kỵ cướp đoạt lại đây! !

Hiện tại trông xem.

Vương gia của bọn họ thực hạnh phúc nha.

Chắc chắn, thật là một lựa chọn sáng suốt.

Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu hàn huyên một hồi lâu sau, Thượng Quan Thanh bỗng nhiên nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, thần sắc có chút ngưng trọng.

Tô Tiểu Tiểu khó hiểu, tra hỏi một hồi, mới biết Thanh lo lắng trong lòng nàng có Thượng Quan Mặc tồn tại.

Tô Tiểu Tiểu lúc ấy liền cười ha ha.

Nàng tiến sát vào Thượng Quan Thanh, hôn hít hai má hắn.

“Đứa ngốc, ta chỉ thích một mình ngươi. Thượng Quan Mặc xây lăng mộ thực xa hoa vậy thì sao? Hắn vì Hoàng hậu mà hao tâm tổn ý bao nhiêu thì tính sao? Đây cũng chỉ là chuyện của Đoan Mộc Lang Hoàn nha. Thanh, ta chỉ là Tô Tiểu Tiểu mà thôi. Cái gì cũng không bì nổi ngươi đối với ta thật là tốt.”

Thượng Quan Thanh lúc này thần sắc mới từ hoãn lại, tiện đà lại ôn hòa mỉm cười.

Thấy vậy, tâm tư Tô Tiểu Tiểu mới hòa hoãn lại.

Nàng nhìn phía Thượng Quan Thanh, thừa dịp những người chung quanh đều đang tập trung tinh thần nghe trà lâu tiên sinh kể chuyện thì nàng lấy tốc độ cùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai trộm hôn Thượng Quan Thanh một cái.

Mà lần này không phải hai má, cũng không phải là trán, không phải mũi...

Mà là miệng.

Nàng bẹp một tiếng... (thở: sặc. Hun cái bẹp)

Thượng Quan Thanh có chút bất ngờ, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười.

Hắn nhẹ giọng nói: “Sớm biết như thế, lúc vào ta nên kêu tiểu nhị xếp cho chúng ta một gian sương phòng.”

Tô Tiểu Tiểu che miệng cười, “Hiện tại vẫn có thể.”

Lời còn chưa dứt, Tô Tiểu Tiểu liền lập tức gọi tiểu nhị.

“Tiểu nhị nha, cho chúng ta đổi một cái sương phòng.”

Tiểu nhị sau khi nghe thấy Tô Tiểu Tiểu nói, lập tức ái muội mà cười cười.

344. Chương 344: Hoàn Thiện Ooxx Cơ Hội Tốt

Tiểu nhị gật gật đầu.

“Hảo hảo, mời khách quan chờ, tiểu nhân lập tức đổi lại cho các người. Trong sương phòng có phục vụ đầy đủ, cái gì cần có đều có, chỉ có người không nghĩ tới, không có người làm không được...”

Đầu năm nay sương phòng, sinh ý chính là càng ngày càng tốt.

Không chỉ vì các công tử cô nương vụng trộm yêu đương, cung cấp điều kiện tốt... Còn cung cấp cơ hội phát triển ooxx cùng phương tiện để ooxx nha...

Thượng Quan Thanh dở khóc dở cười.

“Tiểu Tiểu, người...”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt cười cười.

“Ta chỉ là nghe lời của người nha.”

Thượng Quan Thanh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong mắt tràn đầy sùng nịch.

“Đều tùy người.”

Rất nhanh, Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh được đổi vào một gian sương phòng sạch sẽ.

Bên trong... Quả nhiên cái gì cần có đều có...

Tô Tiểu Tiểu thậm chí còn nghĩ, cái này cùng phòng khách sạn ở hiện đại giống nhau, chắc chỉ thiếu mỗi bao cao su là cùng...

Những đồ phục vụ ooxx khác đều có...

Ví dụ, đông cung...

Tiếp tục ví dụ, xuân dược...

Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh đều trợn mắt há mồm.

Bất quá vẫn là Thượng Quan Thanh trước che lại ánh mắt Tô Tiểu Tiểu, hắn nói: “Tiểu Tiểu đừng nhìn.”

Tô Tiểu Tiểu bật cười.

Nàng bỏ tay hắn ra.

“Ha ha, không sao, Thanh, ta ở thời hiện đại còn trực tiếp nhìn thấy người thực việc thực nha.” (thỏ: Thật ra tại cổ đại chị cũng nhìn người thực việc thực rồi mà ++)

Ở tại cổ đại này, nàng còn từng thu thập một đồng đông cung đồ đâu.

Đương nhiên, chuyện này nàng tuyệt đối sẽ không nói cho Thanh.

Bằng không Thanh biết được, nàng nhất định sẽ mất mặt chết.

Thượng Quan Thanh nghe xong, cau mày.

Tô Tiểu Tiểu lập tức cầm tay Thượng Quan Thanh.

“Thanh, thời đại của chúng ta cùng với thời đại của các người rất bất đồng, rất nhiều thứ đều quá mức thoải mái... Có thể người sẽ không chấp nhận được, nhưng là không sao, ta sẽ cố gắng sửa, ta sẽ cố gắng thích ứng với thời đại này, ta sẽ...”

Thượng Quan Thanh lắc lắc đầu, hần nói: “Tiểu Tiểu, kỳ thật không cần phải như thế.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Thượng Quan Thanh cười cười.

“Người không cần thay đổi tính cách của người. Ta thích Tiểu Tiểu như vậy. Ta sẽ cố gắng thích ứng với tư tưởng ở thời đại kia của người, ta không cần người phải thay đổi. Người chỉ cần là chính người là tốt rồi.”

345. Chương 345: Đêm Đầu Tiên Ở Cổ Đại

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, trong lòng hết sức cảm động.

Ở tại thời đại chế độ phong kiến này, có thể gặp được một nam nhân tin tưởng và chấp nhận chính con người của mình...

Xác suất đến tốt cùng có bao nhiêu...

Mà bây giờ nàng lại có thể gặp được.

Nàng là có bao nhiêu may mắn.

Nàng muốn rút lại những lời nói lúc trước!

Rút lại lời nói mình là nữ nhân xuyên qua bất hạnh nhất trong lịch sử!

Kỳ thật, nàng hẳn phải là nữ nhân xuyên qua may mắn nhất trong lịch sử!

Tô Tiểu Tiểu hít hít cái mũi.

Nàng cảm động đến rơi tinh rơi mù.

Nữ nhân bình thường một khi cảm động, liền sẽ nghĩ tới hiến thân...

Mà Tô Tiểu Tiểu là nữ nhân, hơn nữa nàng cũng sớm đã thèm nhở dải thân thể Thượng Quan Thanh lâu rồi... (+_+)

Vì vậy, Tô Tiểu Tiểu chuyện gì cũng đều mặc kệ.

Nàng quyết định ở trong này hiến dâng ra đêm đầu tiên ở cổ đại của mình!

Tô Tiểu Tiểu trong lòng suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cuối cùng vẫn là quyết định dùng sắc dụ.

Nàng kéo tay Thượng Quan Thanh, hướng bên giường đi tới.

Giường trong sương phòng này cũng thập phần có tình ý.

Là áo ngủ đỏ thắm bằng gấm.

Trên mặt áo ngủ bằng gấm thêu một đôi uyên ương hí thủy.

Mà trên tường ngay cạnh giường lại là treo một bức thật to đông cung đồ.

Tư thế đôi nam nữ trên đông cung đồ chính là thập phần truyền thống, nam thượng nữ hạ (í hì, để cái này cho nó đỡ trắng trợn a, các sắc nữ iêu quý, phần hấp dẫn còn ở phía sau kia), bức tranh hoàn toàn không xuất sắc...

Nhưng là... trong hoàn cảnh mập mờ này...

Chỉ cần hơi có một chút ý tứ hàm xúc chuyện tình dục, cũng liền đủ khiến cho ham muốn trong nháy mắt bạo phát.

Thượng Quan Thanh khẽ liếc bức đông cung đồ phía sau, có chút không được tự nhiên.

Tô Tiểu Tiểu âm thầm cười trộm.

Hiện tại Thanh giống như một tiểu nam sinh ngây thơ đang ngượng ngùng...

Yêu nha.

Nàng rất thích.

Nàng thực muốn hiện tại lập tức nhào tới!

Nhưng là nàng hiện giờ nhất định phải đè nén xuống!

Để có một kết quả mỹ mãn, nàng nhất định phải đè nén xuống! Như vậy, mới có thể thành công câu được mỹ nam về!

Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, sau đó cười hì hì dựa vào vai Thượng Quan Thanh.

“Sương phòng này quả thực rất tốt.” Thật sự rất không tồi... Rất có cảm giác của mấy loại phòng xx hiện đại...

Thượng Quan Thanh nói: “Hoàn hảo... Tuy rằng cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng của kẻ chuyện tiên sinh bên ngoài, chỉ có điều không khí không được hợp lý lắm.”

346. Chương 346: Càng Cởi Càng Ít

Tô Tiểu Tiểu bĩu môi, than thở một tiếng.

“Chẳng biết lãng mạn...”

Thượng Quan Thanh nghe được, hần mím mím môi, dở khóc dở cười nói: “Tiểu Tiểu, đây là trà lâu... Không phải...”

Còn chưa nói xong, Tô Tiểu Tiểu đã hôn tới.

Thượng Quan Thanh sửng sốt, miệng liền không tự chủ được mà hôn lại Tô Tiểu Tiểu.

Có thể nói là thập phần thành thạo...

Hôn là dễ khơi lên ngòi nổ nhất.

Mà hiện giờ, Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh cả hai người đều cảm thấy thân thể nóng dần lên, phía dưới thậm chí còn có một cỗ nhiệt khí tăng vọt.

Tô Tiểu Tiểu cắn chặt răng, một phen đẩy ngã Thượng Quan Thanh, cả người khóa trên người hắn!

Nếu hắn không chủ động, vậy nàng sẽ tự chủ động! ! !

Nam nhân tốt như vậy, ăn trước rồi tính sau.

Không ăn thực có lỗi với chính nàng!

Thượng Quan Thanh cứ như vậy bị Tô Tiểu Tiểu đẩy ngã xuống giường.

Kỳ thật, Thượng Quan Thanh nếu muốn phản kháng tự nhiên là phản kháng được, Tô Tiểu Tiểu trời gà không chặt làm sao có thể là đối thủ của Thượng Quan Thanh võ công cao cường?

Thượng Quan Thanh chỉ là sợ làm đau Tô Tiểu Tiểu, tùy ý để cho nàng giở trò.

Đương nhiên, việc này...

Kỳ thật hấn cũng là thực hưởng thụ.

Dần dần, trong sương phòng càng ngày càng nóng.

Xiêm y của hai người cũng dần dần càng cởi càng ít...

Tô Tiểu Tiểu liếm nhẹ qua yết hầu của Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh lập tức một trận run rẩy.

Sau đó hấn nhin không được...

Dễ dàng xoay người một cái, đem Tô Tiểu Tiểu đặt dưới thân.

Tô Tiểu Tiểu khanh khách cười.

“Thanh, sớm làm vậy không phải tốt rồi sao? Như vậy ta đây cũng không cần phí khí lực lớn như vậy câu dẫn chàng...”

Thượng Quan Thanh trừng mắt liếc nàng một cái.

“Tiểu Tiểu, chúng ta cần lưu đến đêm động phòng hoa chúc!”

Tô Tiểu Tiểu bĩu môi, cái lưỡi phấn nộn vẽ một vòng trên yết hầu Thượng Quan Thanh, “Mặc kệ, ta hiện tại đã nghĩ muốn ném trái mìn vị lên đỉnh Vu Sơn mây mưa! ! Chàng không cho ta, ta sẽ đi tống công lâu tìm tiểu quan! ! Bọn hấn nhất định cho với chàng thỏa mãn hơn! !”

Nam nhân đều là không tránh khỏi khích tướng.

Cho dù là người nam nhân này có bao nhiêu ôn hòa cũng vậy...

Khi lên giường cũng đều là một dạng.

Thượng Quan Thanh ánh mắt lập tức trở nên thâm thúy lên.

347. Chương 347: Ở Trong Đây Muốn Người

Thanh âm của hấn trở nên có vài phần khàn khàn.

“Tiểu Tiểu, sau này đừng nói như vậy.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, ra vẻ một bộ mặt vô tội.

“Nói thật, ta còn chưa từng tới tống công quán, nghe nói bên trong có rất nhiều tiểu quan nha, mỗi người đều rất tuấn mỹ, hơn nữa... Còn rất chủ động nha.”

Thượng Quan Thanh mạnh mẽ cản bả vai Tô Tiểu Tiểu một cái.

“Nàng còn nói nữa, ta sẽ thật sự ở trong đây muốn nàng...”

Tô Tiểu Tiểu trong lòng thực buồn bực...

Nha! ! !

Muốn đi muốn đi muốn đi...

Nàng cầu còn không được.

Chính là Thanh luôn đè nén chính mình, mỗi lần tới bước cuối cùng, hấn sẽ không chịu động...

Ài nha, nam nhân luôn đè nén chính mình, có bao nhiêu là không tốt nha.

Cứ kiềm chế như vậy, cuộc sống khoái hoạt hạnh phúc sau này của nàng có khi hỏng bét.
Tô Tiểu Tiểu cảm thấy lần này nhất định phải bức cho hắn làm xong toàn bộ quá trình...
Tô Tiểu Tiểu tức giận.
Sau đó, nàng bật người phản công.
Nàng vốn đang ôm một tia hi vọng, để cho Thanh chủ động hoàn thành lần đầu tiên thiêng liêng của bọn họ.
Nhưng là dựa vào tình huống hiện tại xem ra...
Nàng là không thể trông cậy được gì.
Chỉ có thể là nàng tự chủ động để hoàn thành.
Tô Tiểu Tiểu thực thuận tay giặt lấy tiết khổ của Thanh, sau đó tùy ý quăng ra...
Nàng cả người xông tới trên bộ vị đang thập phần nóng cháy của Thanh.
Thượng Quan Thanh trong mắt nhất thời bùng lên một cỗ dục vọng.
Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy, cười đến thực quyến rũ.
“Thanh, kỳ thật ta thực hi vọng chàng muốn ta. Bất quá, chàng đã không muốn, vậy cũng không sao, ta muốn chàng cũng được.”
Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Tiểu biểu lộ cho Thượng Quan Thanh thấy thái độ của mình một cách rõ ràng như thế...
Trước kia, nàng vẫn là có chút ngượng ngùng.
Nhưng là hiện tại sẽ không.
Dù sao Thanh là muốn cùng nàng cả đời.
Cho nên, nàng liền thoải mái buông thả ra tính tình của mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó đi.
Mà cùng lúc đó, Thượng Quan Thanh cũng có chút kinh ngạc.
Hắn sở dĩ luôn luôn cự tuyệt tiến hành bước cuối cùng kia, làm như vậy là để chứng tỏ hắn muốn giành cho Tiểu Tiểu một đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ.
Hắn vẫn cảm thấy, hai vợ chồng phải vào đêm động phòng hoa chúc hoàn thành lần đầu tiên, mới có thể chứng tỏ là phu quân coi trọng thê tử của mình.

348. Chương 348: Chúng Ta Trở Về Lập Tức Thành Thân

Rất rõ ràng.
Tiểu Tiểu là người từ hiện đại tới... Đại khái là cùng với tư tưởng thời đại này của hắn có chút sai lệch.
Phỏng chừng Tiểu Tiểu không muốn lưu đến đêm động phòng hoa chúc...
Kỳ thật, mỗi lần đều dừng ở một bước cuối cùng.
Hắn thật sự cũng rất gian nan.
Đối diện với thân thể của nữ nhân mình yêu thương, hơn nữa nữ nhân này còn thần tình khát vọng mà nói, muốn hắn...
Hắn muốn đứng vững chính là song tầng dày vò.

Tinh thần và thân thể đều bị tra tấn!

Chính là, hấn chính là lo lắng, Tiểu Tiểu sau đó sẽ giận hấn.

Nói hấn nóng vội, không cho nàng một lễ thành thân cùng đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ...

Hấn muốn cho cuộc sống của Tiểu Tiểu thực hoàn mỹ, không hy vọng nàng có bất kỳ điểm tiếc nuối nào.

Thượng Quan Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, hấn hung hăng hôn Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, nàng đang tra tấn ta.”

Dứt lời, hấn lập tức nhặt lên xiêm y, mặc vào cho nàng.

Tô nhỏ nhỏ sững sốt.

“A, chàng làm gì thế?”

Thượng Quan thanh tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi, “Hồi phủ.”

Tô Tiểu Tiểu không biết vô tình hay cố ý mà quét mắt qua bộ vị đang hiên ngang lẫm liệt mà dựng lên kia...

“Chàng xác định cứ như vậy mà trở về?”

Thượng Quan Thanh cắn nhẹ vành tai Tô Tiểu Tiểu.

“Trở về tiếp tục giải quyết.”

Tô Tiểu Tiểu lại là sững sốt, sau đó trong mắt đột nhiên phát ra thần sắc mừng rỡ.

“Làm thực?”

Thượng Quan Thanh lúc này đã muốn thay Tô Tiểu Tiểu mặc xiêm y, tốc độ thập phần nhanh.

Kỳ thật, đây cũng là rèn luyện mà ra.

Bởi vì sau khi Tô Tiểu Tiểu rời khỏi hoàng cung, liền ngủ cùng với Thượng Quan Thanh, mỗi sáng sớm tỉnh lại, Tô Tiểu Tiểu sẽ khoác lại áo cho Thượng Quan Thanh, mà Thượng Quan Thanh cũng sẽ mặc lại xiêm y cho nàng.

Hai người có thể nói ngọt ngào mật mật.

Vì thế, Thượng Quan Thanh đối với cấu tạo đồ lót của Tô Tiểu Tiểu cũng đã sớm quen thuộc.

Thượng Quan thanh lại hôn Tô Tiểu Tiểu một cái.

“Làm thực, so với trần châu còn thực hơn!”

Tô Tiểu Tiểu vẫn còn đang trong giai đoạn kinh hỉ.

“Không lưu đến đêm động phòng hoa chúc sao?”

Thượng Quan Thanh như đinh đóng cột nói: “Lưu.”

Tô Tiểu Tiểu lại sững sốt.

Thượng Quan Thanh nói tiếp: “Chúng ta trở về lập tức thành thân!”

349. Chương 349: Tiểu Tiểu, Không Cần Lại Khơi Hỏa

Dọc đường đi, xe ngựa chạy như bay.

Xe ngựa của Thượng Quan Thanh thập phần khiêm tốn, từ sau khi rời khỏi hoàng cung, hấn lại càng thêm khiêm tốn.

Xe ngựa thập phần mộc mạc.

Nếu Tô Tiểu Tiểu không biết Thượng Quan Thanh từ trước, chiếc xe ngựa này đi qua bên người nàng nhất định sẽ cho rằng chủ nhân chiếc xe ngựa này là một người bần cùng khổ khổ.

Nhưng từ sau khi Tô Tiểu Tiểu quen biết Thượng Quan Thanh, liền sâu sắc hiểu được cách đối nhân xử thế của hắn.

Đều không rời hai chữ.

Khiêm tốn.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu cũng rất phối hợp.

Hai người ở trong xe ngựa phối hợp khanh khanh ta ta, phối hợp lau súng hỏa, phối hợp thiếu chút nữa dục hỏa phần thân.

Xa phu ngồi trước chỉ nghe được chủ tử nhà mình phân phó.

Một chữ.

Mau.

Hai chữ.

Nhanh.

Vì thế, vốn dĩ xe cần phải đi mất nửa canh giờ, lại dùng chưa đến một nửa thời gian đã tới.

Xuyên qua một mảng rừng hoa đào thực lớn, xe ngựa rốt cuộc dừng lại trước một tòa phủ đệ u tĩnh mà ấm áp.

Xe vừa dừng, xa phu vốn đang muốn nói một tiếng, “Vương gia, đã tới nơi.”

Lời của hắn còn chưa kịp nói xong đã thấy một đạo gió mát đánh tới, liền theo đó là một đạo thân ảnh màu sáng xẹt qua trước mặt.

Xa phu còn đang trợn mắt há mồm, Thượng Quan Thanh đã ôm Tô Tiểu Tiểu nhảy vọt qua tường phủ đệ của hắn.

Vào một cái...

Bóng người tiêu thất.

Chậc chậc nha, Vương gia của bọn họ thật sự là một con khỉ cấp bách.

Mà giờ khắc này, Tô Tiểu Tiểu đã cùng Thượng Quan Thanh vào tới trong phòng.

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, vui đầu vào cổ Thượng Quan Thanh.

“Thanh, chàng không phải nói muốn báỉ đường thành thân sao?”

Nàng cười khúc khích, liếm liếm cần cổ Thượng Quan Thanh.

“Bộ dạng này, chàng còn có thể báỉ đường sao?”

Thượng Quan Thanh mím môi, “Tiểu Tiểu, không cần lại khơi hỏa.”

Tô Tiểu Tiểu thích nhất là nhìn thấy bộ dạng này của Thượng Quan Thanh, rõ ràng trong mắt là bùng bùng dục hỏa, nhưng lại không thể không liềm liềm áp chế. (Thế mà chương trước chị còn lo Thanh nhần nhiều quá có hại a. Chẹp chẹp)

Bộ dạng như vậy rất đáng yêu.

Nàng thích nhất.

“Thanh, ta có đề nghị này. Chúng ta trước tiên có thể động phòng rồi sau đó báỉ đường nha.”

Thượng Quan Thanh vẻ mặt kiên định.

“Không được. Bái đường xong tiếp tục động phòng!”

350. Chương 350: Phu Thê Giao Bái

Tô Tiểu Tiểu vẫn tiếp tục bám lấy cổ Thượng Quan Thanh, ngửi hương vị độc nhất vô nhị của hắn.

Nếu Thanh kiên trì như thế, nàng cũng không có biện pháp.

Dù sao hiện giờ con vịt cũng hắn là không thể bay đi.

Trễ chút ăn cùng hiện tại ăn cũng không khác nhau nhiều lắm.

Chẳng qua Tô Tiểu Tiểu từ trước đến nay không phải người ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Thanh muốn nàng đừng nhúc nhích, muốn nàng đừng khơi lửa nữa, nàng liền càng muốn khơi lửa...

Nàng liên tục trêu đùa bộ vị mẫn cảm của Thượng Quan Thanh.

Ở chung cùng Thanh lâu như vậy, nàng tự nhiên là biết đến.

Chỗ Thanh mẫn cảm nhất là yết hầu cùng vành tai.

Nàng chìa đầu lưỡi phấn nộn, ở yết hầu Thanh lướt một vòng.

Thanh nháy mắt liền run rẩy, ánh mắt càng trở nên thâm thúy.

Hắn biết rõ Tô Tiểu Tiểu đang làm những gì, nhưng không thể nào ngăn cản...

Kỳ thật trong lòng hắn thậm chí có chút khát vọng...

Vì thế, Thượng Quan Thanh nhượng bộ.

Hắn nói với Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, chờ khi chúng ta về tới Bình Châu sẽ tổ chức một lễ thành thân hoàn chỉnh.”

Tô Tiểu Tiểu vi diệu, ngừng lại cái miệng nghịch ngợm.

“Có ý tứ gì?”

“Chính là chúng ta hiện tại trước bái lạy trời đất, uống một chén rượu giao bôi.”

Thượng Quan Thanh vừa nói vừa đem Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mà đặt ở trên giường.

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức hai mắt tỏa sáng.

“Hảo nha.”

Dứt lời, nàng liền nhảy xuống giường, kéo tay Thượng Quan Thanh, cùng nhau mà cúi lạy trời đất.

“Nhất bái thiên địa, nguyện cho tình yêu của chúng ta có thể trường trường cửu cửu như thiên địa.” Tô Tiểu Tiểu thấp giọng thì thầm.

Thượng Quan Thanh trong mắt có chút cảm động.

Hắn kéo tay Tô Tiểu Tiểu, lại hướng lên trời mà lạy.

“Cha nường của ta đều đã qua đời, cha nường nàng lại ở tương lai xa xôi, chúng ta lấy trời đất làm cao đường.”

Tô Tiểu Tiểu ứng thanh.

“Ân, hảo.”

Thượng Quan Thanh lúc này thấp giọng thì thầm: “Nhị bái cao đường, nguyện cho chúng ta có thể được cha mẹ chúc phúc, mong chúng ta có thể vĩnh kết đồng tâm.”

Tô Tiểu Tiểu nắm chặt tay Thượng Quan Thanh.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là tràn đầy tiểu ý cùng tình ý.

Phu thê giao bái.

Một lậy này xong, Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu chia nhau mỗi người một chén rượu trên bàn.

Hai người nhìn nhau cười.

351. Chương 351: Toàn Tâm Toàn Ý Yêu Người

Sau đó, cùng nhau giao bôi mà uống.

Một giọt cũng không sót lại.

Một cái động phòng đơn giản như thế, Tô Tiểu Tiểu cũng nhớ cả đời.

Cho dù không có cảnh tượng xa hoa, khách khứa đầy nhà, cũng không có hoa lệ giá y, nhưng Tô Tiểu Tiểu vẫn là khắc sâu vào tận đáy lòng.

Không bao giờ quên.

Có đôi khi hôn lễ thực sự rất đơn giản.

Chỉ cần đôi phương là toàn tâm toàn ý yêu người, cho dù hôn lễ đơn giản thì thế nào?

Người có được một phu quân độc nhất vô nhị trong thiên hạ, còn muốn yêu cầu xa vời cái gì đây?

Uống xong chén rượu giao bôi, hai người liền nhất tề ngã xuống trên giường.

Thượng Quan Thanh rũ bỏ những kiềm chế ngày thường, đôi môi như liệt hỏa thiêu đốt, mỗi khi lướt qua một bộ phận của Tô Tiểu Tiểu đều khiến nàng cảm thấy mình giống như sắp bốc cháy.

Nhưng lửa này không phải loại lửa khiến người khác ngạt thở trong Phượng Khôn cung kia, mà là một loại lửa làm cho nàng cả người đều hưng phấn lên.

Nàng thậm chí cảm nhận được phía dưới có một cỗ nhiệt lưu chậm rãi chảy ra.

Hơi thở của Thanh gấp gấp nặng nề.

Nụ hôn của hắn mang theo cực độ thâm tình, một lần lại một lần đảo qua mỗi chỗ trên thân thể nàng.

Tô Tiểu Tiểu không kìm chế nổi, động tác đơn giản như vậy, nhưng lại khiến cho nàng phát ra một tiếng rên rỉ động lòng người.

Thanh bước dạo đầu làm được rất đầy đủ.

Tô Tiểu Tiểu thập phần hưởng thụ, thậm chí còn có cảm giác khao khát.

Hai chân của nàng quắp chặt lấy eo Thượng Quan Thanh, đầu hơi ngẩng lên.

Hai thân hình chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ.

Này là linh hồn cùng thân thể giao thoa! ! !

Là chuyện thiêng liêng nhất của hai người yêu nhau! ! !

Tô Tiểu Tiểu mở to mắt, trong mắt tất cả đều là hình dáng Thượng Quan Thanh, tay nàng ôm cổ Thanh, rồi sau đó dùng sức một cái, kéo hắn xuống, môi chạm môi.

“Thanh, ta yêu chàng.”

Thượng Quan Thanh bắt đầu hôn trả lại.

“Tiểu Tiểu, ta cũng yêu nàng.”

Tô Tiểu Tiểu đem thân thể chính mình hoàn toàn dâng hiến cho Thượng Quan Thanh.

Chìm ngập trong từng trận từng trận khoái cảm bao phủ, chìm ngập đến cam tâm tình nguyện.

Thân thể kết hợp dựa trên tình yêu, quả thật là chuyện tuyệt vời nhất thế gian.

Vào một số lúc Tô Tiểu Tiểu sung sướng đến gần như ngất đi, đã nghĩ như vậy.

352. Chương 352: Mới Ném Thử Mây Mưa Vu Sơn

Lúc Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh trở về phủ đệ, đã là chạng vạng.

Mà hai người sau khi vào phòng, qua cả một ngày hôm sau cũng không có đi ra.

Người hầu trong phủ thậm chí có chút lo lắng, chỉ có một mình A Nô sau khi ở ngoài phòng nghe lén một hồi lâu, mới cười đến thực vui vẻ lại ái muội.

Hắn khoát tay nói: “Không có việc gì không có việc gì, Vương gia cùng Vương phi ở bên trong nghỉ ngơi, các người ngàn vạn lần không nên tới quấy rầy.”

Hắc hắc.

Vương gia cùng Vương phi mới ném thử mây mưa Vu Sơn, hôm sau tỉnh lại tất nhiên sẽ nhạc bất tư Thục.

(Nhạc bất tư Thục: Vui quên trở về, vui quên nước Thục (Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành Lạc Dương của nước Ngụy. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không. Lưu Thiện trả lời rằng “lúc này đang vui, không còn nhớ chi về Tây Thục nữa.”)

Lời của A Nô quả thực cũng có một chút đúng.

Vì ngày hôm sau khi Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại, phát hiện mình toàn thân trần trụi nằm trên cánh tay Thượng Quan Thanh thì trên mặt nàng có chút thẹn thùng, nhưng trong lòng lại nhiều hơn vài phần vui sướng.

Nàng hơi chút động thân thể.

Này không động thì không sao, vừa động một cái, toàn thân đều đau giống như xương cốt rã rời.

Đêm qua nha...

Thật đúng là điên cuồng.

Điên cuồng đến mức nàng cũng không dám tin...

Thanh kỹ thuật lại tốt như vậy! ! !

Tốt đến nàng dục tiên dục tử, hưởng thụ một lần lại một lần lên tới đỉnh cao khoái lạc.

Tuy rằng lần đầu tiên thật sự rất đau, nhưng là không sao.

Bởi vì đối tượng là Thanh, cho nên không có vấn đề gì.

Đau cũng được, dù sao đau xong chính là hưởng thụ nha.

Có điều giờ phút này, thật sự chính là rất đau...

Tô Tiểu Tiểu có chút nhe răng trợn mắt.

Mà lúc này, Thanh cũng đã tỉnh lại.

Tay hắn hơi hơi động, ôm chặt cái eo nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu cũng đã phát giác được, giường mất vừa nhìn.

Đúng lúc nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nhu tình của Thượng Quan Thanh.
Hai người không hẹn mà cùng nhoẻn miệng cười nói: “Sớm”.
Dứt lời, cả hai lại là nhất tề sững sốt.
Cuối cùng ánh mắt đều là tràn đầy ý cười.
Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà vỗ về Tô Tiểu Tiểu, “Đêm qua thực vất vả nàng...”
Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Ta không biết đêm qua lại là...”
Này còn chưa nói xong, Tô Tiểu Tiểu có chút mất hứng.
“Chàng không phải biết rõ sao?”
Thượng Quan Thanh ngẩn người.
“Biết cái gì?”
“Thượng Quan Mặc chưa từng có chạm qua ta nha.”
Thượng Quan Thanh trầm mặc.
Thực sự là hắn không biết...

353. Chương 353: Như Thế Dững Mãnh

Thăng đến tận tối hôm qua trong tích tắc lúc tiến vào ấy, hắn cảm giác được có trở ngại thì mới biết được sự thực này.
Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút đau lòng.
“Thanh, nếu như ta toàn tâm toàn ý yêu một người, ta sẽ đem mình nguyên vẹn giao cho hắn. Mà chàng chính là người ta toàn tâm toàn ý yêu.”
Thượng Quan Thanh cúi đầu hôn lên tóc mai Tô Tiểu Tiểu, “Ngốc, chỉ cần hiện tại nàng là của ta, cho dù là không còn nguyên vẹn, ta cũng không sao. Ta chỉ quan tâm đến nàng hiện tại, những gì đã qua, với ta không quan trọng, ta chỉ muốn nắm giữ thật chặt hiện tại cùng tương lai.”
Tô Tiểu Tiểu nghe xong, hết sức cảm động.
Cho dù là ở thời hiện đại, tám trên mười nam nhân đều là sẽ để ý đến một cái màng, một cái màng trinh chết tiệt!
Tới thời cổ đại, Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến hắn là một trăm phần trăm nam nhân đều sẽ để ý.
Mà nàng gặp được Thượng Quan Mặc chính là một cái ví dụ tuyệt hảo.
Vì vậy, nàng nghĩ tới Thanh hắn là cũng sẽ như thế.
Cho nên nàng mới có thể cố gắng hết sức để bảo vệ trinh tiết, không muốn cho Thượng Quan Mặc động vào, như vậy, giữa hai người mới có thể không có chuyện gì tiếc nuối.
Nhưng mà.
Bây giờ nghe Thanh nói như vậy, nàng mới biết được Thanh của nàng vẫn luôn luôn nghĩ thân thể của nàng sớm đã thuộc về Thượng Quan Mặc.
Chính là, hắn lại có thể vẫn đối xử tốt như vậy với nàng, vẫn nói..., phải lưu lại đến đêm tân hôn động phòng hoa chúc của hai người.
Thanh có thể không thêm quan tâm quá khứ của nàng...

Tô Tiểu Tiểu cảm động muốn rơi lệ!

“Thanh.”

Thượng Quan Thanh cười cười, hẩn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu Tô Tiểu Tiểu.

“Nha đầu ngọc.”

Hai người cứ như vậy lẳng lặng mà ôm nhau dưới những tia nắng ban mai.

Thẳng đến khi Thượng Quan Thanh liếc đến vết máu trên giường, hẩn mới đứng dậy, nói với Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, ta ở trong sách đã từng xem qua, nữ nhân sau đêm đầu tiên khi tắm rửa, thân thể sẽ rất đau nhức, cần có người trợ giúp.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe. “Sách?”

Thượng Quan Thanh gật đầu.

“Là nha.”

“Sách gì?”

Thượng Quan Thanh trên mặt bỗng nhiên có một mặt đỏ bừng rất khả nghi.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng từ trên giường ngồi bật dậy, rồi sau đó ôm lấy cánh tay Thượng Quan Thanh.

“Ha ha, Thanh, mau nói cho ta biết, chàng đêm qua dừng mãi như thế có phải hay không vì xem đông cung!”

354. Chương 354: Phu Quân Đại Nhân

Thượng Quan Thanh mặt càng ngày càng đỏ.

Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy mà tâm thực vui mừng.

Chắc chắn.

Nam nhân này trên giường dừng mãi, dưới giường ngây thơ, thật sự là ngàn dặm mới tìm được một nha.

Tô Tiểu Tiểu nàng quả nhiên nhặt được bảo bối!

Thấy Thượng Quan Thanh mặt càng ngày càng hồng, Tô Tiểu Tiểu tiếp tục trêu chọc.

“Phu quân đại nhân, người nhìn thấy người thật hay là đông cung đây?”

Thượng Quan Thanh nghe được “Phu quân” hai chữ thì trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ ầm ập, nhưng ở nghe được người thực hay đông cung thì sắc mặt lại đỏ lên.

Hẩn nói: “Cô nương trong thanh lâu rất đòi phong bại tục! Tiểu quan trong Tướng công quán lại càng đòi phong bại tục! ! ! !” (thỏ: Đây phải chăng là anh xem người thực diễn a???)

Nói đến chỗ này thì Thượng Quan Thanh có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hẩn nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, nàng nếu là dám vào Tướng công quán, ta sẽ phạt nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Nàng cười hì hì nói: “Không bằng hiện tại liền phạt ta đi.”

Thượng Quan Thanh bắt đắc dĩ cười cười.

“Nàng nha, cũng không biết như thế nào đã khỏe.”

Tô Tiểu Tiểu hôn lên hai má Thượng Quan Thanh.

“Có phu quân, ta mới không thèm đi Tướng công quán. Tiểu quan tốt, cũng không bằng nổi một phần ngàn của phu quân.” Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu hí hí mắt, “Bất quá đâu, nếu phu quân một ngày nào đó đi Thanh lâu, ta nhất định cũng sẽ tới Tướng công quán mà hảo hảo hưởng thụ một phen.”

Thượng Quan Thanh trừng hai mắt.

“Tiểu Tiểu, không được phép!”

Tô Tiểu Tiểu cười dài.

“Chỉ cần chàng không đi Thanh lâu, ta sẽ tự nhiên không đi Tướng công quán.”

Thượng Quan Thanh cười khở một tiếng.

“Tiểu Tiểu, ta đi thế nào được đây? Nàng không phải biết ta trừ nàng ra, nữ nhân nào cũng không chạm vào được sao? Từ lão thái thái tám mươi, cho tới bé gái mới sinh ra đời, các cô nương có đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng ta chỉ có thể chạm vào một mình nàng.”

Tô Tiểu Tiểu không biết tại sao, lại đột nhiên nhớ tới những lời của Trần phi lúc trước.

“Nếu sau này Thanh gặp được một cô nương hãn có thể đụng chạm mà không bị miễn cảm, người cho là hãn sẽ còn thích người sao? Hừ, người quá ngây thơ rồi. Người bất quá chỉ là cho hãn dùng tạm lúc này thôi.”

Biết rõ lời này của Trần phi phần lớn là nói nhảm, nhưng là Tô Tiểu Tiểu sắc mặt vẫn ửng rửng xuống.

Thượng Quan Thanh rất nhanh liền đã nhận ra.

355. Chương 355: Sự Thực Tàn Khốc

Trong mắt của hãn có chút lo lắng.

Hãn hỏi: “Tiểu Tiểu, làm sao vậy? Vẫn còn đau sao? Ta kêu người mang nước nóng tới cho nàng tắm rửa.”

Tô Tiểu Tiểu lắc lắc đầu.

Nàng cắn cắn môi dưới, đưa mắt liếc nhìn Thượng Quan Thanh, muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Thanh vội vàng hỏi: ” Tiểu Tiểu, làm sao vậy? Là không thoải mái sao?”

Tô Tiểu Tiểu lại lắc đầu.

Thượng Quan Thanh sắc mặt lúc này có chút ngưng trọng, hãn nói: “Tiểu Tiểu, chúng ta bây giờ đã là phu thê. Chúng ta đã bái đường, uống rượu giao bôi, chuyện của nàng liền là chuyện của ta... Nàng có chuyện gì khó nói sao?”

Tô Tiểu Tiểu nghe được hai chữ “phu thê”, trong lòng không khỏi thả lỏng một chút.

Nàng hít sâu một hơi.

Sau đó nói: “Thanh, ta hỏi chàng một vấn đề.”

Thượng Quan Thanh trong mắt như cũ là tràn đầy lo lắng.

“Tiểu Tiểu, nàng nói đi.”

Tô Tiểu Tiểu lại hít sâu một hơi, nàng nói: “Thanh, nếu như sau này chàng gặp được một cô nương khác chàng có thể chạm vào... Chàng vẫn còn thích ta sao?”

Thượng Quan Thanh sửng sốt, sau đó trầm mặc.

Bầu không khí đột nhiên trở nên thập phần yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức Tô Tiểu Tiểu cảm thấy ngọt ngào.

Nàng nhìn sắc mặt Thanh, thấy hần trầm mặc, trong lòng có chút khó chịu.

Những lời nói của Trân phi lại hiện ra càng lúc càng rõ ràng.

Những chuyện ngày đó nàng nói ra...

“Thanh mỗi ngày trước khi ngủ nhất định phải uống một chén Bích Loa Xuân, bằng không nhất định sẽ không ngủ được.”

Tô Tiểu Tiểu bắt đầu ra sức nhớ lại.

Có điều...

Mọi chuyện thực tàn khốc.

Dường như Thanh buổi tối trước khi đi ngủ quả thực sẽ uống một chén Bích Loa Xuân...

Như vậy, những lời Trân phi nói đều là sự thật sao?

Tô Tiểu Tiểu cảm giác mình trong nháy mắt rơi xuống địa ngục.

Từ trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Cảm giác này khó chịu đến mức khiến cho Tô Tiểu Tiểu nước mắt bắt đầu rơi.

Mà lúc này Thượng Quan Thanh nặng nề buông ra một tiếng thở dài.

Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó cúi đầu muốn hôn lên đôi mắt của nàng thì Tô Tiểu Tiểu lui về phía sau, tránh khỏi cái hôn của hắn.

Thượng Quan Thanh thân mình cứng đờ.

Hắn buông một tiếng thở dài, lúc này, hắn ôm chặt lấy Tô Tiểu Tiểu, không cho nàng lui về phía sau nữa.

356. Chương 356: Thanh Là Hảo Phu Quân

Tô Tiểu Tiểu hít hít cái mũi.

Nàng buồn bực ngồi trong lòng Thượng Quan Thanh, cảm thấy thực ủy khuất.

Thượng Quan Thanh lúc này mới mở miệng nói: “Nàng suy nghĩ linh tinh cái gì? Ta thực nên phạt nàng. Ta nếu không thương nàng, không thích nàng, làm sao có thể thú nàng? Nguyên nhân ta thú nàng, đương nhiên không thể vì ta chỉ có thể chạm vào người nàng, nguyên nhân ta thú nàng chỉ có một, vì nàng là Tô Tiểu Tiểu, độc nhất vô nhị Tô Tiểu Tiểu. Chỉ vậy thôi.”

Tô Tiểu Tiểu rầu rĩ nói.

“Vậy vừa rồi chàng vì sao phải nghĩ lâu như vậy? Ta còn cho rằng chàng thực sự bị ta nói trúng rồi.”

Thượng Quan Thanh nói: “Ta cùng với nàng một chỗ đã lâu như vậy, nàng thế nhưng lại cho rằng ta vì chỉ có thể chạm vào nàng nên mới cùng nàng một chỗ, nàng nói, có nên phạt hay không?”

Tô Tiểu Tiểu lúc này mới nín khóc mà mỉm cười.

Ai, nữ nhân nha nữ nhân, trong tình yêu luôn luôn là lo được lo mất như thế.

Tô Tiểu Tiểu từ trong lòng Thượng Quan Thanh ngẩng đầu lên.

Nàng lại mỉm cười.

“Ân, nên phạt. Phạt ta ba ngày ba đêm không thể xuống giường đi...”

Thượng Quan Thanh dở khóc dở cười.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Nàng giận dữ chu môi, sau đó nói: “Phu quân, muốn ta không suy nghĩ linh tinh nữa, chàng sau này trước khi đi ngủ không được uống Bích Loa Xuân!”

Tô Tiểu Tiểu nói như vậy, đương nhiên nguyên nhân không chỉ vì Trân phi.

Mà là uống trà trước khi đi ngủ đối với thân thể thật sự không tốt.

Vì phu quân của nàng, vì đời sau của hai người, lại vì tâm lý của chính nàng, Thanh buổi tối không thể tiếp tục uống Bích Loa Xuân.

Thượng Quan Thanh vốn là sững sốt, sau đó nói: “Hảo hảo hảo, chỉ cần nàng không suy nghĩ linh tinh nữa, chỉ cần nàng không khóc, ta chuyện gì cũng đều đáp ứng nàng.”

Tô Tiểu Tiểu cười hì hì.

“Thanh là hảo phu quân.”

Thượng Quan Thanh cười cười, rồi sau đó tùy ý khoác lên người một bộ quần áo, đi ra ngoài gọi người chuẩn bị nước tắm.

Tô Tiểu Tiểu nằm nghiêng trên giường, hướng Thượng Quan Thanh mà cười thực quyến rũ.

“Phu quân, chàng là đang có muốn hầu hạ ta tắm rửa sao?”

Thượng Quan Thanh đi tới, bế Tô Tiểu Tiểu lên.

“Cũng tốt, nếu Vương phi đã nói như thế, bổn vương nhất định phải hảo hảo hầu hạ Vương phi tắm rửa.”

357. Chương 357: Ở Đêm Tân Hôn Muốn Ta Vô Số Lần

Vì thế...

Một trận tắm này liền tắm tới ngày hôm sau...

Cũng đúng như lời A Nô, bọn họ tuyệt đối không ra khỏi cửa!

Hai người lần đầu nếm thử tư vị của tình dục, trong làn nước ấm, xích lô va chạm, lửa dục lại càng là bùng phát lên.

Cho dù Tô Tiểu Tiểu thật sự rất đau...

Nhưng là những khao khát kia đã hoàn toàn che lấp đi đau đớn này.

Nàng chủ động kéo Thượng Quan Thanh xuống.

Cứ như vậy...

Tiếp tục mây mưa Vu Sơn nha Vu Sơn mây mưa...

Thẳng đến tận sáng sớm ngày hôm sau.

Tô Tiểu Tiểu tập tễnh bước ra ngoài, liền thấy một đám nô bộc trong phủ đệ cười dài nhìn nàng, “Vương phi.”

Tô Tiểu Tiểu mở miệng, ứng thanh, đang chuẩn bị chạy lấy người thì một đầu bếp nữ có tuổi nói: “Vương phi nha, ta có một bài thuốc gia truyền, chỉ cần uống thuốc xong, sẽ không còn đau nhức như vậy nữa. Nhớ năm đó nha, từ lão đầu nhà ta, vào đêm tân hôn muốn ta vô số lần. Ngày hôm sau thức dậy, ta ngay cả giường cũng không xuống nổi.”

“Ách...” Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Nguyên lai con gái đã kết hôn nói chuyện sẽ cởi mở như vậy nha...

Tô Tiểu Tiểu ở trước mặt Thanh da mặt đỏ thối thật là khá dầy, nhưng là ở trước mặt người không quen thân lắm, nàng cũng không dám nói một cách trắng trợn như vậy.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu khuôn mặt đỏ bừng.

Một đám nô bộc nhìn thấy, không khỏi che miệng cười trộm.

Vị đầu bếp nữ kia còn nói thêm: “Ai, Vương phi, người chớ thẹn thùng nha. Hai ngày nay Vương gia cùng Vương phi ở trong phòng làm cái gì, mọi người chúng ta đều biết cả.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, nhất thời cả kinh!

Ai nha nha.

Nàng như thế nào lại quên mất nha! ! !

Phòng ốc ở cổ đại này cách âm rất kém! !

Chỉ sợ hai ngày nay nàng cùng Thanh ở trong phòng triền miên quên mình, những thanh âm tiêu hồn kia sớm đã bị tất cả mọi người trong phủ đệ này nghe thấy hết!

Tô Tiểu Tiểu cảm giác chỉ muốn đào ngay một cái hang, sau đó đem chính mình chôn xuống đó.

Thực xấu hổ...

Mà lúc này, một đôi tay quen thuộc mà ấm áp đặt lên eo Tô Tiểu Tiểu.

Sau đó mạnh mẽ kéo nàng đến bên cạnh, Tô Tiểu Tiểu quay đầu lại vừa nhìn, là Thanh.

Thanh cười thực ôn nhu, rồi nói: “Tiểu Tiểu, sớm.”

Tô Tiểu Tiểu cũng không khỏi cười híp mắt nói: “Sớm.”

358. Chương 358: Chỉ Có Thể Bị Bốn Vương Một Người Trêu Chọc

Lúc này, Thượng Quan Thanh nhìn lướt qua một đám nô bộc trước mặt.

“Sau này không được trêu chọc Vương phi nữa. Vương phi da mặt mỏng, không chịu nổi trêu ghẹo. Hơn nữa, Vương phi của bốn vương chỉ có thể để ột mình bốn vương trêu ghẹo.”

Một đám nô bộc liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó cười hì hì nói: “Phải phải phải, Vương gia nói rất đúng.”

Nói xong, liền lũ lượt rời đi.

Tô Tiểu Tiểu thấy tất cả mọi người đi rồi, nàng quay đầu lại trừng mắt nhìn Thượng Quan Thanh một cái.

“Ai nói ta da mặt mỏng? !”

Thượng Quan Thanh cúi đầu hôn lên trán nàng, nói: “Mới vừa rồi mặt của nàng hồng thành như vậy, còn không phải da mặt mỏng?”

Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ kéo đầu Thượng Quan Thanh xuống, sau đó hung hăng hôn lên đôi môi của hắn.

Đến lúc buông ra, trên mặt nàng đều là ý cười.

Nàng nhíu mày nói: “Chàng xem, ta đây còn gọi là da mặt mỏng sao?”

Thượng Quan Thanh ánh mắt nhất thời trở nên thâm thúy.

Tô Tiểu Tiểu thấy ánh mắt hần như thế, lập tức rời khỏi cái ôm của Thượng Quan Thanh, tránh xa hần một thước.

“Không cần lại tiếp.”

Mỗi lần ánh mắt của Thanh như thế, nàng liền sẽ biết ngay Thanh sau đó muốn kéo nàng vào phòng, rồi lăn đến trên giường, cuối cùng là hung hăng triển miên một phen!

Được rồi.

Nàng quả thực rất muốn triển miên triển miên.

Nhưng là...

Hiện tại nàng cả người đau nhức... cũng đã xem như là túng dụng quá độ rồi...

Còn tiếp tục như vậy nữa, nàng sẽ phải chống gậy mất! ! !

“Ta mệt mỏi quá... Hiện giờ là sáng sớm, không thích hợp làm mấy chuyện này.”

Thượng Quan Thanh hướng nàng vẫy tay, “Tiểu Tiểu, lại đây.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

“Không.”

Thượng Quan Thanh nhướng mày.

“Lại đây.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục cự tuyệt.

“Không muốn không muốn không cần...”

Lời này còn chưa nói xong, Thượng Quan Thanh đã sải bước lại, cuối cùng Tô Tiểu Tiểu vẫn là ngồi tựa vào trong lòng Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh gắt gao ôm eo của nàng.

“Sau này không cho phép cự tuyệt ta.”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ.

Thượng Quan Thanh lại tiếp tục nói: “Sau này không cho phép cách ta xa như vậy.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục sững sờ.

Nha nha nha.

Như thế nào Thanh đột nhiên trở nên bá đạo như vậy nha...

Chẳng lẽ động phòng xong, liền biến thành một người khác? ? ?

359. Chương 359: Thanh Cười Đến Rất Là Tà Mị

Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng Thượng Quan Thanh ngẩng đầu lên.

Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hần.

“Thanh, vì cái gì ta cảm thấy hình như người có thay đổi?”

Thượng Quan Thanh nhíu mày: “Có sao?”

Tô Tiểu Tiểu có loại nói không rõ nói không rõ cảm giác.

Ở trong nhận thức của nàng, Thanh luôn luôn là một người ôn nhu, đối với nàng tuyệt đối sẽ không những lời nói mang tính mệnh lệnh và bá đạo như vậy.

Nàng liếc mắt gật đầu.

“Thanh, người trước kia sẽ không nói những lời như vậy đối với ta ...”

Thượng Quan Thanh thân nhiên cười: “Lời này không tốt sao?”

Tô Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt.

Không biết là vì cái gì, nàng vừa rồi thể nhưng cảm thấy được Thanh cười đến rất là tà mị ... (vịt: ta nhìn thấy một ác ma đen dễ thương với cái đuôi nguẩy nguẩy nha)

Nàng lắc đầu, tiếp tục tập trung nhìn vào, Thanh như trước cười đến tao nhã nho nhã.

“Không tốt sao?”

Thanh lại hỏi lại.

Tô Tiểu Tiểu hí mắt đáp: “Hoàn hảo. Người ngẫu nhiên bá đạo một chút, ta vẫn còn có thể nhận.”

Nếu như là luôn luôn bá đạo như vậy, nàng thật thật sự chịu không nổi.

Khi nàng còn ở hiện đại, bạn thân của nàng cũng có một nam nhân như vậy.

Vô luận làm cái gì đều nhất định phải báo cáo với hắn, không cho phép nói chuyện cùng nam nhân khác, không cho phép cười cùng nam nhân khác, phải cách nam nhân khác khoảng từ một thước trở lên! Không cho phép ăn mặc quá mức bại lộ, không cho phép mang trang sức rêu rao!

Trời ạ!

Đây quả thực chính là điển hình của việc quá độ muốn giữ lấy! ! (vịt: ta thì cảm thấy đây là không tự tin về bản thân thì đúng. Ko tự tin giữ dc người yêu đây mà)

Bá đạo đến làm cho người ta khó có thể chịu được!

Cuối cùng là Tô Tiểu Tiểu nhận không được, nàng thay trời hành đạo, đi giúp cô bạn thân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt đập cho người nam nhân kia một trận, như thế mới tốt hơn đôi chút.

Ngô. Bất quá nàng nghĩ, dựa theo tính cách của Thanh, hắn nhất định sẽ không như vậy.

Ngẫu nhiên bá đạo, vẫn là thật hấp dẫn.

Tô Tiểu Tiểu kiễng đầu ngón chân, hôn hôn hai má Thượng Quan Thanh.

“Hi hi, Thanh, kỳ thật người biểu hiện ra một mặt bá đạo thì ta cũng cố gắng thích.”

Thượng Quan Thanh cười cười: “Thật sao?”

Tô Tiểu Tiểu gật đầu.

“Ân.”

Thượng Quan Thanh không hề nói gì, chẳng qua sau khi hai người dùng xong đồ ăn sáng, Thượng Quan Thanh bỗng nhiên nói: “Tiểu Tiểu, người chuẩn bị một chút, thêm vài ngày nữa, chúng ta trở về Bình Thành.”

“A? !”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt: “Nhanh như vậy?”

Thượng Quan Thanh nói: “Có sao?”

360. Chương 360: Hôn Nhân Cùng Sự Nghiệp

Tô Tiểu Tiểu nghĩ tới cửa hàng bán thân mình dùng thiệt nhiều bạc mới mua được ...

Nghĩ tới Tô Thiển Thiển, nghĩ tới Vân Thư ...

Nghĩ tới kế hoạch kiếm tiền lớn của nàng ...

Nàng mân mím môi, nói: “Thực sự không có. Nhưng là ...”

Nàng chần chờ một chút, sau đó mới lên tiếng: “Ta còn có một số việc ...”

Thượng Quan Thanh hí hí mắt: “Còn chuyện gì?”

Tô Tiểu Tiểu lại mấp máy môi, lúc trước nàng suýt đem chuyện cửa hàng quên mất, ngày hôm nay nói muốn đi mới đột nhiên nhớ tới. Sau đó Tô Tiểu Tiểu mới nghĩ tới một việc.

Chính là nàng còn không có cùng Thanh nói chuyện cửa hàng đó của nàng ...

Kỳ thật nàng vẫn còn có chút lo lắng, dù sao ở cổ đại, đi làm thương nhân là chuyện thật mất mặt chồng ...

Cho nên Tô Tiểu Tiểu không biết nên nói hay là không nên ...

Tựa hồ nhìn ra Tô Tiểu Tiểu muốn nói lại thôi, Thượng Quan Thanh ôn nhu nói: “Tiểu Tiểu, người muốn nói cái gì? Vô luận gặp được khó khăn gì, ta cũng sẽ giúp cho người, người là thê tử của ta.”

Những lời này không thể nghi ngờ chính là một nắm thuốc an thần, Tô Tiểu Tiểu mở miệng nói: “Thanh, người còn nhớ lần thứ hai gặp mặt của chúng ta, lúc mà ta đang ở trong tiệm cầm đồ cầm đồ vật này nọ không?”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu.

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Khụ, lúc trước không phải người cũng cho ta rất nhiều bạc đúng không? Khi đó, ta đúng là lúc trộm chuồn ra cung, ta vốn nghĩ là mua một gian cửa hàng, sau đó làm một chút sinh ý nhỏ, chờ sau khi chạy ra hoàng cung, là có thể tự mình nuôi sống mình.”

Tô Tiểu Tiểu nói đến đây, giương mắt nhìn nhìn Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh cũng đang yên lặng nhìn nàng.

Nàng chẳng biết tại sao, đột nhiên sinh lòng khiếp đảm, cảm thấy nếu nói thêm gì nữa, Thanh nhất định sẽ mất hứng ...

Nhưng là, vừa nghĩ tới cửa hàng đó là nàng tân tân khổ khổ có được.

Nàng lại cảm thấy không đáng.

Hôn nhân cùng sự nghiệp, cái gì nàng cũng đều mơ tưởng.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí nói: “Thanh, người không phải muốn chậm vài ngày nữa mới đi về sao? Cho nên ta muốn đi xem cửa hàng của ta, thuận tiện xử lý một chút.”

Thượng Quan Thanh trầm mặc một hồi, sau đó hần mới cười nói: “Thì ra là thế. Xem ra, cho dù Tiểu Tiểu không có ta, cũng có thể có cuộc sống rất tốt đâu.” (vịt: ta cảm thấy có mùi giận dữ ở đây. Có nàng nào cảm thấy giống ta không???)

Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến Thượng Quan Thanh đang khen nàng, nên cũng nói cái gì.

361. Chương 361: Thanh Thật Là Đáng Yêu Nha

Nàng cười hắc hắc.

“Cũng tạm tạm.”

Thượng Quan Thanh cười nhạt: “Một khi đã như vậy, ngươi liền đi nhìn một chút đi. Ta cũng không phải là người không biết lý lẽ, Tiểu Tiểu ngươi không phải là người nơi này như chúng ta, tự nhiên là không giống người thường rồi.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc: “Ừ.”

Thượng Quan Thanh cúi đầu hôn một chút Tô Tiểu Tiểu: “Ta có một số việc phải làm, không thể đi cùng ngươi được.”

Tô Tiểu Tiểu loan mi cười.

“Hảo.”

Qua không lâu sau, Thượng Quan Thanh đi ra ngoài.

Mà Tô Tiểu Tiểu thay đổi quần áo, tận lực ăn mặc sao cho không quá nổi bật, sau đó cũng ra ngoài.

Mới ra cửa phủ đệ, một chiếc xe ngựa đã dừng ở bên ngoài.

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Lúc này, xa phu trên mã xa nhảy xuống.

“Vương Phi, tiểu nhân tên là A Thái, sau này làm xa phu của ngài. Ngài sau này muốn đi chỗ nào cứ việc phân phó A Thái là được rồi.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Hảo.”

Trong lòng nàng thầm nghĩ: Chắc chắn nha, Thanh thật là sẵn sàng, ngay cả xe ngựa cùng xa phu đều chuẩn bị xong cho nàng.

Lúc này xa phu tên là A Thái còn nói thêm: “Vương gia đã chuẩn bị xong bạc, nếu là Vương Phi có cần, cứ việc nói.”

Tô Tiểu Tiểu cười đến ánh mắt cong cong .

“Hảo.”

Ai nha nha, Thanh thật là đáng yêu nha.

Phu quân như vậy, nàng thích nhất.

Cái gì đều chuẩn bị đầy đủ cho nàng, thực sẵn sàng nha.

Tô Tiểu Tiểu vẽ mặt đầy ý cười lên xe ngựa.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Tô Tiểu Tiểu đã tới nơi.

Còn chưa xuống xe ngựa, Tô Tiểu Tiểu liền chứng kiến trước mặt cửa hàng của mình đông như trẩy hội, thập phần náo nhiệt.

Tô Tiểu Tiểu hồi lâu không nhìn thấy cửa hàng của mình.

Hôm nay vừa nhìn, trong lòng thập phần vui sướng.

Nàng nhìn kỹ chung quanh.

Bảng hiệu cũng thiết kế tốt lắm, trang hoàng cũng thiết kế tốt lắm, hơn nữa vô cùng hợp ý nàng.

Tô Tiểu Tiểu phát ra rú rít tán thưởng.

Xem ra Tô Thiển Thiển này thật đúng là rất không tồi đâu.
Tô Tiểu Tiểu xuống xe ngựa.
Nàng đứng ở phía sau đám người.
Kỳ thật nàng là muốn chen vào cơ, nhưng là bất đắc dĩ vì quá nhiều người chen chúc ở cửa.
Nàng đứng một hồi lâu, vẫn là không vào được.
Tô Tiểu Tiểu nhú nhú mày.
Các nàng đang làm cái gì?
Mà ở phía sau, một đạo giọng nam hồi lâu chưa từng nghe qua vang lên ở sau lưng nàng.

362. Chương 362: Phụ Nhân Kế

“Tiểu Tiểu, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Đã lâu không thấy ngươi.”
Tô Tiểu Tiểu sững sốt, rồi sau đó quay đầu.
Vừa nhìn, là Vân Thư.
Nàng cười hắc hắc: “Đúng nha, gần nhất trong nhà có việc.”
Mà Vân Thư nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu vốn là thực kinh hãi, nhưng là sau khi hẩn nhìn Tô Tiểu Tiểu vài lần, kinh hãi liền không có.
Hắn phát hiện Tô Tiểu Tiểu trước kia sơ là thiếu nữ kế hiện giờ biến thành phụ nhân kế ...
Tóc Tô Tiểu Tiểu vẫn đi lên.
Này thuyết minh cái gì?
Đáp án thực rõ ràng.
Tô Tiểu Tiểu thành thân! ! !
Tô Tiểu Tiểu có phu quân! ! ! !
Hắn không có hi vọng! ! ! ! !
Vân Thư thần tình uể oải.
“Nguyên lai lâu như vậy không thấy Tiểu Tiểu ngươi hóa ra là phải đi thành thân nha.”
Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng cười: “Đúng nha.”
Vân Thư nhìn lúm đồng tiền trên mặt Tô Tiểu Tiểu, buông tiếng thở dài.
Ai.
Sớm biết như vậy, hắn liền xuống tay trước.
Tô Tiểu Tiểu thấy Vân Thư uể oải như thế, đưa tay vỗ vỗ bả vai Vân Thư.
“Ha ha, không có việc gì, ngươi sớm hay muộn cũng sẽ có vợ yêu.”
Vân Thư lại buông tiếng thở dài.
“Chỉ hy vọng như thế.”
Tô Tiểu Tiểu chuyển đầu, liếc nhìn Mỹ Nhân điểm của nàng ...

Sau đó hỏi: “Vân Thư, cửa hàng của ta như thế nào trở nên thịnh vượng như thế?”

Chẳng lẽ là do Tô Thiển Thiển đã bắt đầu buôn bán sao?

Nghe được vấn đề này, ánh mắt Vân Thư không khỏi sáng ngời.

“Ai nha nha, Tiểu Tiểu người không biết nha, muối muối của người Tô Thiển Thiển rất là lợi hại.”

Tô Tiểu Tiểu ngốc lảng.

“Như thế nào?”

Khuôn mặt Vân Thư tràn đầy tán thưởng.

“Sắc Vi lộ của nàng không chỉ kéo giúp sinh ý cho cửa hàng tơ lụa của ta, lại còn khiến cho Mỹ Nhân điểm chiếm được tuyên truyền, hiện tại những người bán son bột nước, có người nào không biết Mỹ Nhân điểm của các người nha.”

Vân Thư dừng một chút, còn nói thêm: “Hơn nữa nha, muối muối của người đối với sinh ý thật là có đầu óc nha! ! Hiện tại nàng mỗi ngày liền bán 10 bình Sắc vi lộ. Người xem xem, người xếp hàng ở phía trước cửa hàng của người chính là muốn mua, hiện giờ mỗi một lọ Sắc vi lộ còn bằng mười xấp vải tơ lụa của ta đâu, trước đó vài ngày thậm chí có một vị phu nhân vung tiền như rác, bởi vì một lọ Sắc vi lộ, ai nha nha, ta nhìn thấy đều muốn đỏ mắt thôi. Mỹ Nhân điểm của người, chỉ cần dựa vào bán Sắc vi lộ đều có thể kiếm cả đời.”

363. Chương 363: Thiển Thiển, Tỷ Tỷ Người Đã Tới

“Không khoa trương như vậy chứ ...”

Nghe được Vân Thư khen cửa hàng của mình như vậy, Tô Tiểu Tiểu cũng hết sức cao hứng.

Không nghĩ tới đem Mỹ Nhân điểm giao cho Tô Thiển Thiển đi xử lý, thật đúng là cái lựa chọn chính xác.

Chặc chặc nha.

Tốt lắm rất cường đại.

Nàng thưởng thức Tô Thiển Thiển.

Ha ha, không hổ là họ Tô.

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu vô cùng đắc ý thì trong Mỹ Nhân điểm truyền ra một đạo thanh lệ thanh âm.

“10 bình Sắc vi lộ ngày hôm nay đã bán hết, thỉnh ngày mai lại đến.”

Đoàn nữ nhân vây quanh trước cửa hàng Mỹ Nhân nhất thời thổn thức một tiếng, bộ dáng thập phần ưu thương.

“Ai, lại không có mua được...”

“Ai, sớm biết vậy ta sẽ đến đây từ sớm.”

“Lúc gà còn chưa có kêu ta đã tới rồi. Không nghĩ tới còn có người so với ta sớm hơn! !”

“Nếu không phải phu quân ta ngăn cản ta, ta khẳng định không ngủ được cũng phải ở chỗ này xếp hàng.”

...

Tô Tiểu Tiểu mỉm cười.

Mà lúc này, Vân Thư kêu một tiếng.

“Thiển Thiển.”

Một đạo màu xanh thân ảnh nhất thời hiện ra.

Chỉ nghe nàng thật xa nói rằng: “Ai, là Vân Thư nha.”

Vân Thư cũng hô: “Đúng nha, Thiển Thiển, tỷ tỷ người đã tới.”

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt của nàng nhất thời biến đổi.

Tô Thiển Thiển là nhờ sự trợ giúp của nàng từ trong cung trốn ra.

Nàng tự nhiên là biết nàng là Hoàng hậu.

Mà lúc trước nàng bị chết cháy trong hoàng cung, là một sự thật khắp thiên hạ đều biết.

Mà Tô Thiển Thiển khẳng định cũng nhìn hoàng băng, tự nhiên cũng sẽ biết.

Nếu hiện tại Tô Thiển Thiển gặp nàng ... Nhất định sẽ thực kinh ngạc.

Quả nhiên.

Khi Tô Thiển Thiển nghe đến lời nói của Vân Thư, đầu tiên là ngốc lăng, sau đó liền run rẩy thân mình chạy ra.

Nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, Tô Thiển Thiển lập tức hàm đầy nước mắt.

Nàng kích động cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

“Hoàng ...” Chữ Hậu còn chưa có thốt ra, Tô Thiển Thiển liền cảnh giác nhìn chung quanh, sau đó liền lôi kéo Tô Tiểu Tiểu vào trong Mỹ Nhân điểm.

Vân Thư cũng không muốn quấy rầy hai tỷ muội các nàng sum họp, hẩn lén lút về cửa hàng tơ lụa của mình.

Mà lúc này, ở trong Mỹ Nhân điểm, Tô Thiển Thiển nắm chặt hai tay Tô Tiểu Tiểu.

364. Chương 364: Ta Lập Gia Đình

“Tỷ tỷ ...” Tô Thiển Thiển hàm chứa nước mắt, trong nước mắt lại mang vài phần kinh hãi: “Ta nghĩ người...” Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

“Thiển Thiển người như thế nào xuất cung, ta tự nhiên cũng là như thế xuất cung ...”

Tô Thiển Thiển hút hút cái mũi.

“Ta cũng từng nghĩ qua như vậy, nhưng là ta chờ thật lâu, đều không có thấy tỷ tỷ người tới tìm ta, ta liền cho rằng ...”

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Như thế nào sẽ đâu?”

Tô Tiểu Tiểu vỗ vỗ Tô Thiển Thiển đầu: “Khóc cái gì khóc, ta đây không phải hảo hảo sao? Đừng khóc.”

Tô Thiển Thiển lúc này mới nín khóc mỉm cười.

“Àn.”

Qua một lúc, Tô Thiển Thiển hỏi: “Tỷ tỷ như vậy thật sự không sao sao? Vị kia ... Không có chú ý tới sao?”

Cho dù nàng rời đi trong cung đã lâu rồi, nhưng là Hoàng hậu vinh sủng, là khắp thiên hạ ai cũng biết, nàng cũng từng kiến thức qua Hoàng đế là như thế nào sủng ái Hoàng hậu.

Khiến cho Hoàng hậu trá tử đơn giản như vậy, tựa hồ rất không có khả năng ...

Tô Tiểu Tiểu cười cười, biết “Vị kia” trong miệng Tô Thiển Thiển chỉ chính là Hoàng đế.

“Bất kể như thế nào, ta hiện giờ cũng chỉ họ Tô, danh Tiểu Tiểu, là tỷ tỷ của người.”

Tô Thiển Thiển vừa nghe, trong mắt lập tức hiện lên ý cười.

“Ừ.”

Dừng, Tô Thiển Thiển chú ý tới Tô Tiểu Tiểu búi tóc.

Lúc trước trong hoàng cung, Tô Tiểu Tiểu sơ búi tóc như cũ là thiếu nữ kế, nàng vốn cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng là sau lại bởi vì hoàng đế không để ý, nàng cũng không tốt nói cái gì đó.

Như thế nào hiện giờ xuất cung, lại đem tóc vẫn thành phụ nhân kế đây?

Tô Tiểu Tiểu thấy Tô Thiển Thiển chú ý tới búi tóc của nàng, nàng không khỏi cười nói: “Ta lập gia đình.”

Kỳ thật nàng luôn luôn cảm thấy được phụ nữ kế không đẹp bằng thiếu nữ kế

Nhưng là sáng nay đứng lên thì Thanh nói phải giúp nàng vẫn phát ...

Vì thế, phụ nhân kế này liền mới mẻ xuất hiện.

Chắc chắn nha, xem ra Thanh là khiến cho tất cả mọi người biết nàng là đã kết hôn ...

Ha, điểm ấy tiểu tâm tư thật sự là đáng yêu nha.

Thấy Tô Tiểu Tiểu mãn nhãn hạnh phúc, Tô Thiển Thiển cũng không khỏi cười nói: “Chẳng thể trách thấy không đến tỷ tỷ, nguyên lai tỷ tỷ phải đi lập gia đình.”

Bỗng nhiên, Tô Thiển Thiển cảm thấy được có chút kỳ quái.

Nàng hỏi: “Tỷ tỷ ngay cả vị kia đều không động tâm, đến tốt cùng là công tử nào lợi hại như thế?”

365. Chương 365: Nàng Để Ý Danh Dự Của Thanh

Nhớ tới Thanh, trong mắt Tô Tiểu Tiểu không khỏi hơn vài tầng ôn nhu.

Nàng che miệng cười: “Hắn là người độc nhất vô nhị.”

Tô Thiển Thiển vừa nghe, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

“Oa, thật hy vọng có thể trông thấy phu quân tỷ tỷ đâu.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười: “Có thể sau này sẽ gặp mặt.”

Kỳ thật, nếu là muốn gặp, là chuyện thực dễ dàng.

Chỉ cần nói một tiếng, Thanh liền lập tức lại đây.

Nhưng là Tô Tiểu Tiểu không muốn khiến cho Tô Thiển Thiển nhìn thấy Thanh.

Tô Thiển Thiển tất nhiên nghe qua danh hào Huyền Thanh Vương, nói không chừng cũng đã gặp Thanh.

Mà Tô Thiển Thiển cũng là số ít những người biết Tô Tiểu Tiểu nàng chính là Đoan Mộc Lang Hoàn, chính là Hoàng hậu chết đi của Thượng Quan Mặc ...

Mà bây giờ nàng đã trở thành Vương Phi của Thượng Quan Thanh.

Này ...

Ở người cổ đại ... Không, cho dù là ở hiện đại người khác cũng là khó có thể nhận!

Đây là quan hệ loạn luân.

Chị dâu em chồng loạn luân!

Chuyện này, càng ít người biết càng an toàn, nàng cũng không muốn khắp thiên hạ đều biết.

Nói như vậy, cho dù Thanh sẽ không để ý.

Nhưng là!

Nàng để ý!

Nàng để ý danh dự của Thanh!

Huyền Thanh Vương thanh danh là phi thường.

Nàng không hy vọng sẽ bởi vì mình mà làm cho danh dự của Thanh bị tổn hại.

Cho nên, mặc dù là Tô Thiển Thiển muốn gặp, nàng cũng sẽ không đáp ứng.

Tô Tiểu Tiểu lúc này liếc nhìn trang trí trong cửa hàng, nàng nói sang chuyện khác nói: “Thiển Thiển, nơi này bố trí được rất tốt.”

Tô Thiển Thiển lại mấp máy thần.

Nàng nói: “Tỷ tỷ, thực xin lỗi, ta không có nghe lời của người, người nói không cần lấy Sắc vi lộ đi bán, ta lại cầm đi bán.”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Người mấy ngày nay bán Sắc vi lộ, buôn bán lời bao nhiêu bạc?”

Tô Thiển Thiển xoay người đi đến trước một cái ngăn tủ, sau đó lấy ra bộ sổ sách.

Nàng đưa cho Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu mở ra vừa nhìn.

Nhất thời mắt choáng váng.

Ôi uy.

Này thật sự đều là bạc sao?

Cái kia Sắc vi lộ quả nhiên có hiệu quả lớn như vậy?

Oa ha ha ha, nàng thành phú bà! ! !

Xem ra tiền của nữ nhân cổ đại thật tốt lừa nha.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy con số trên sổ sách, bật người mặt mày hớn hở.

Xem ra này Tô Thiển Thiển vẫn là rất có đầu óc thương nhân.

366. Chương 366: Đệ Nhất Ngân Hà

Tô Tiểu Tiểu cười cười.

“Không có quan hệ, làm như vậy kỳ thật cũng rất tốt.”

Sau khi Tô Tiểu Tiểu nhìn quanh hoàn cảnh nơi này, nàng nói: “Thiển Thiển, lúc trước quyết định đem cửa hàng giao cho người xử lý, quả nhiên không sai. Ta quả nhiên không nhìn lầm người.”

Tô Thiển Thiển thấy Tô Tiểu Tiểu cũng không chú ý, luôn luôn nói được, tâm treo cao lúc này mới buông lỏng xuống.

Nàng cười nói: “Tỷ tỷ không để ý là tốt rồi. Ta sợ tỷ tỷ sẽ mất hứng.”

Tô Tiểu Tiểu vội khoát khoát tay: “Như thế nào sẽ đâu?”

Tô Thiển Thiển còn nói thêm: “Tỷ tỷ, bởi vì bạc nhiều lắm, ta sợ có người đến phá cửa hàng, cho nên đã đem bạc đều bỏ vào đệ nhất ngân hào.”

Dừng một chút, Tô Thiển Thiển từ trong lòng ngực xuất ra một cái ngọc bội trong suốt trong sáng.

Nàng đưa cho Tô Tiểu Tiểu.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu nhận lấy, cầm ở trong tay thưởng thức, nàng tấm tắc ra tiếng.

“Ngọc bội kia nhưng thật ra tinh xảo, những người thợ làm đều thực đặc biệt.”

Tô Thiển Thiển nói: “Nếu là tỷ tỷ sau này thiếu bạc, cứ việc cầm khối ngọc bội này đến đệ nhất ngân hoa lấy bạc.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Thiển Thiển nghĩ thập phần chu đáo.”

Tô Thiển Thiển mỉm môi cười nói: “Vốn ta cũng có rất nhiều đồ vật này nọ không hiểu, sau lại đều là Vân Thư đại ca dạy ta. Đúng rồi, thời điểm tỷ tỷ lấy bạc, còn cần một câu ám hiệu, đây là ta cùng ông chủ của hàng bạc định ra, cũng chỉ có ta, ông chủ cửa hàng bạc, còn có tỷ tỷ người biết.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái.

“Ám hiệu gì?”

Tô Thiển Thiển cười nói: “Nhất nhị tam tứ ngũ, tỷ tỷ ở nơi nào.”

Tô Tiểu Tiểu lập tức gương mặt hắc tuyến.

Nàng .

Tô Thiển Thiển che miệng cười nói: “Lúc ấy ta lần đầu tiên tiến cửa hàng bạc, ông chủ hỏi ta ám hiệu thì ta quỳnh lên, nhớ tới tỷ tỷ người sinh tử không rõ, nên buột miệng nói ra. Sau khi ta nói ra, ông chủ còn nói ám hiệu này tốt, chắc chắn sẽ không có người dự đoán được.”

Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến tình cảnh lúc đó, cũng không khỏi cười nói: “Quả thật. Ám hiệu như vậy thực sẽ không có bao nhiêu người dự đoán được.”

Tô Tiểu Tiểu hảo hảo thu về ngọc bội.

Mặc dù của cải của Thanh là nhiều, nhưng là ...

Nữ nhân hay là muốn có tiền của chính mình, có năng lực kinh tế của mình.

Như vậy mới có thể ở nhà nâng dậy của mình một mảnh trời.

367. Chương 367: Tô Thiển Thiển Cuống Quít Lắc Đầu

“Nha, đúng rồi, tỷ tỷ, ông chủ đệ nhất ngân hoa nói, phàm là cửa hàng của bọn họ, cũng có thể lấy được bạc. Nghe nói đệ nhất ngân hoa cửa hàng ở Trường Nhạc vương triều mở rất nhiều cửa hàng.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Đại lí sao?

Chắc chắn, này ông chủ đệ nhất ngân hoa nhưng thật ra thông minh lanh lợi.

“Ân, ta hiểu.”

Tô Tiểu Tiểu vỗ vỗ Tô Thiển Thiển bả vai.

“Thiển Thiển, mấy ngày nay tới giờ vất vả người.”

Tô Thiển Thiển lông mi cong cười nói: “Không, hẳn là ta cảm tạ tỷ tỷ mới đúng. Nếu không tỷ tỷ hỗ trợ, ta tựu cũng không có cuộc sống bây giờ.”

Dừng, Tô Thiển Thiển còn nói thêm: “Lại nói, hiện tại tỷ tỷ đã trở lại, hai tỷ muội chúng ta có thể cùng nhau xử lý cửa hàng đâu.”

Nói đến đây, thần sắc Tô Tiểu Tiểu nhất thời ngưng tụ.

Nàng trầm mặc một hồi lâu, mới lên tiếng: “Có thể tạm thời không được.”

Tô Thiển Thiển vi giật mình: “Như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu buông tiếng thở dài, đáp: “Nhà chồng của ta ở Bình Thành, mấy ngày nữa ta sẽ cùng hẳn quay về Bình Thành, có thể một đoạn thời gian dài tới cũng không thể trở về.”

Tô Thiển Thiển vừa nghe, trên mặt không khỏi nhiều vài phần thất vọng.

Nhưng là nàng vẫn là thực lý giải.

Nữ nhân nha, cuối cùng là phu quân trọng yếu chút.

Có nhiều tiền hơn nữa lại có ích lợi gì? Còn không bằng một cái nam nhân sẵn sóc sủng ái chính mình.

Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Cho nên Thiển Thiển người giúp ta xem trọng cửa hàng. Sau này Mỹ Nhân điểm thu lợi, ta cùng với người phân chia 5:5.”

Tô Tiểu Tiểu tính đi tính lại, nói: “Chờ sau khi người kiếm đủ bạc mở tửu lâu, người có thể thực hiện giấc mộng của mình.”

Tô Thiển Thiển cuống quýt lắc đầu.

“Không được. Cửa hàng này là của tỷ tỷ người, ngay cả Sắc vi lộ kiếm tiền cũng là tỷ tỷ người nghĩ ra được, phân chia 5:5, quá nghiêm trọng.”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Như thế nào sẽ đâu? Mấy ngày nay tới giờ, đều là người đang ở đây thay ta xử lý nha? Sắc vi lộ thì sao, cửa hàng thì sao, nếu là không có người hỗ trợ xử lý, làm sao kiếm tiền đây?”

Tô Thiển Thiển như trước không muốn.

“Ta đều là dựa theo phương pháp của tỷ tỷ kinh doanh nha. Nếu do tỷ tỷ tự mình ra trận kinh doanh, bán khẳng định so với ta tốt hơn. Tỷ tỷ, này phân chia 5:5 thành, ta thật sự chịu không nổi. Nếu là ta thật sự lấy, ta nhất định sẽ bị ông trời khiển trách.”

368. Chương 368: Thứ Tốt

Tô Tiểu Tiểu thực bất đắc dĩ.

Như thế nào Thiển Thiển này ngay cả có tiền cho nàng nàng cũng không cần đâu!

Như thế nào cố chấp như thế đâu!

Nàng buông tiếng thở dài.

“Kia Thiển Thiển, chúng ta sáu bốn?”

Tô Thiển Thiển cự tuyệt: “Không cần.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục thở dài.

“Bảy ba?”

Tô Thiển Thiển quỳ xuống đi.

“Tỷ tỷ, người còn nói như vậy nữa, ta sẽ mặc kệ. Ta có cuộc sống như thế, ta đã thực thỏa mãn. Nếu yêu cầu nhiều hơn nữa, ta thật là chịu không dậy nổi.”

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, cũng mềm lòng.

Được rồi.

Nàng cùng người cổ đại quả nhiên có sự khác nhau ...

Nếu ở hiện đại lý, lời như vậy cùng người nói, người ta đã sớm hai mắt tỏa ánh sáng.

Chắc chắc nha.

Tư tưởng người cổ đại thật sự là chất phác nha.

Ngô, nếu như vậy, kia còn chưa tính.

“Kia Thiển Thiển, người có cái gì yêu cầu?”

Tô Thiển Thiển như trước quỳ lên, nàng nói: “Chỉ cần tỷ tỷ để cho ta tiếp tục sống ở chỗ này, thì tốt rồi.”

Tô Tiểu Tiểu thở dài: “Được rồi được rồi, người đừng tiếp tục quỳ, ta không thích nhất bị người quỳ.”

Trong hoàng cung lúc trước đã bị quỳ quá nhiều.

Tô Thiển Thiển lúc này mới đứng lên, nàng cười khanh khách nói: “Ừ, ta nhất định sẽ hảo hảo xử lý Mỹ Nhân điểm của tỷ tỷ.”

Tô Tiểu Tiểu cải chính nói: “Là Mỹ Nhân điểm của chúng ta.”

Tô Thiển Thiển rất là cảm động.

“Àn, ta nhất định sẽ hảo hảo xử lý Mỹ Nhân điểm của chúng ta. Nhất định sẽ không để cho tỷ tỷ người thất vọng.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Hai người lại hàn huyên một hồi lâu sau, Tô Tiểu Tiểu chạy ra ngoài, sau đó ở trong xe ngựa ném ra một đại đội đồ vật này nọ.

Sau khi nàng lúi vào trong cửa hàng, nàng đối Tô Thiển Thiển nói: “Lần này ta đi ra, dẫn theo vài thứ đi ra.”

Tô Thiển Thiển tò mò nhìn xem.

“Tỷ tỷ, là cái gì vậy?”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Chúng ta không thể chỉ bán Sắc vi lộ, chúng ta còn phải bán đồ vật khác, ví dụ Trân châu phấn ...”

Tô Tiểu Tiểu từ trong bao quần áo thật to xuất ra một hộp đồ vật này nọ.

“Còn có Ngưng ngọc thủy ...”

Tô Tiểu Tiểu lại xuất ra một lọ đồ vật này nọ.

Ngay sau đó, Tô Tiểu Tiểu càng không ngừng từ trong bao quần áo lấy đồ vật này nọ đi ra, hướng Tô Thiển Thiển giống nhau giống nhau giới thiệu.

369. Chương 369: Không Có Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Thẳng đến khi gánh nặng không còn, Tô Tiểu Tiểu mới lên tiếng: “Mấy thứ này đều dễ dàng chế tạo hơn, hơn nữa hiệu quả rất không tệ. Thiển Thiển, người có thiên phú làm đồ vật này nọ, tin tưởng người cũng không cần ta dạy. Ta đem cách làm mấy thứ này đều viết trên giấy, sau khi người học xong, đem tờ giấy này đốt đi, ngàn vạn lần đừng để cho người khác thấy được, bằng không nếu tiết lộ bí mật, liền kiếm không được bạc.”

Tô Thiển Thiển thề son sắt.

“Tỷ tỷ xin yên tâm.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Người làm việc, ta từ trước đến nay yên tâm.”

Lúc sau, Tô Tiểu Tiểu cùng Tô Thiển Thiển còn nói những lời nói tri kỉ, phát hiện sắc trời dần muộn, liền hướng Tô Thiển Thiển cùng Vân Thư cáo biệt.

Vân Thư còn bị vây trong một bộ uế oải không có tiên hạ thủ vi cường, mà Tô Thiển Thiển còn lại là hai mắt lưng tròng.

“Tỷ tỷ, người nhất định phải trở về.”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “Ta nhất định sẽ trở lại.”

Nàng vỗ vỗ Tô Thiển Thiển bả vai: “Yên tâm, ta nhất định sẽ trở lại gặp người.”

Dừng, ánh mắt của nàng rơi xuống trên người Vân Thư.

“Vân Thư, xin hãy cố gắng chiếu cố muội muội của ta. Thiển Thiển kinh nghiệm còn ít, Vân Thư người kinh thương nhiều năm, nhất định hảo hảo dạy Thiển Thiển.”

Vân Thư lập tức thu hồi vẻ uế oải trên mặt.

“Tiểu Tiểu, người yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố Thiển Thiển.”

Tỷ tỷ không được, hấn liền công chiếm muội muội! !

Như thế, Tô Tiểu Tiểu mới yên tâm rời đi.

Sau khi trở lại phủ đệ, đã là màn đêm buông xuống.

Trong phủ đệ đèn đuốc sáng trưng, như trước tràn ngập một bầu không khí ấm áp.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, vốn thân mình bởi vì chịu gió lạnh lâu mà có chút rét run, lúc này lập tức ấm lên.

Có một cái cảm giác gia đình thật tốt.

Tô Tiểu Tiểu khép lại trên người xiêm y, cất bước đi vào.

Dọc theo đường đi, bọn nô bộc đều cười dài cùng Tô Tiểu Tiểu chào hỏi, không có trong cung lễ nghi, cũng làm cho người ta vô cùng cảm thấy thân thiết.

Tô Tiểu Tiểu cũng cười dài trả lời.

Thẳng đến đi đến đại sảnh thì ngửi được một cỗ mùi thơm ngào ngạt đồ ăn, con giun trong bụng Tô Tiểu Tiểu lập tức bị vạch đi ra.

Mà lúc này, nàng cũng chứng kiến Thanh đang một tay chống đỡ lên hàm dưới, tựa hồ đang ngủ gà ngủ gật.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút chua xót.

Nàng nên sớm đi trở về ...

370. Chương 370: Ta Đã Trở Về

Không nên để cho Thanh đợi nàng.

Tô Tiểu Tiểu bước chân đi nhẹ vô cùng, nàng đối nô bộc chung quanh đều sử cái ánh mắt, chung quanh nô bộc lập tức minh bạch ý tứ, sôi nổi lặng lẽ lui ra.

Tô Tiểu Tiểu đi tới bên người Thượng Quan Thanh.

Nàng nhìn đến hần mặt mỗi trước mặt, trong lòng nhất thời cảm thấy được một trận chua xót.

Nàng nên nghĩ đến ...

Nàng thật sự nên nghĩ đến điểm này ...

Thanh đưa nàng thoát ra hoàng cung, hơn nữa có thể cho Thượng Quan Mặc không biết được, trong chuyện này nhất định tổn rất lớn khí lực ...

Cần thần không biết quý không hay lấy một cái Hoàng hậu đi ra ...

Trong đó nhân lực vật lực ...

Đều là một mình Thượng Quan Thanh gánh vác.

Mà nàng thì tại bến cảng của Thanh hưởng thụ lấy vô ưu vô lự cuộc sống.

Hiện tại nàng còn muộn như vậy trở về, khiến cho Thanh đợi đến mức buồn ngủ.

Nàng rất không nên.

Tô Tiểu Tiểu thập phần tự trách.

Tay nàng xoa Thượng Quan Thanh mặt, nàng nhẹ nhàng mà gọi.

“Thanh.”

Thượng Quan Thanh còn chưa mở mắt liền cầm tay Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó mới chậm rãi mở mắt.

Chờ đón chính là Thượng Quan Thanh thanh âm ôn nhu.

“Tiểu Tiểu?”

Tô Tiểu Tiểu khuyên thân ôm lấy Thượng Quan Thanh.

“Ân, ta đã trở về.”

Thượng Quan Thanh cười cười: “Trở về là tốt rồi, ăn cơm đi. Ngày hôm nay đi ra ngoài lâu như vậy, người hiện tại khẳng định đói bụng.”

Tô Tiểu Tiểu hút hút cái mũi.

“Thanh, thực xin lỗi.”

Thượng Quan Thanh vừa nghe, thân mình đột nhiên cứng đờ.

Thanh âm của hắn thậm chí có chút mờ ảo.

“Làm sao vậy?”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục hút hút cái mũi, nàng gắt gao ôm Thượng Quan Thanh cổ.

“Ta trở về muộn như vậy, còn khiến cho người đợi đến mức buồn ngủ.”

Thượng Quan Thanh lúc này mới từng hạ thân mình, hần tay vỗ vỗ Tô Tiểu Tiểu lưng.

“Nha đầu ngốc, nói cái gì đó đây? Phu quân chờ thê tử trở về, này có cái gì sai đây?”

Thượng Quan Thanh buông lỏng ra Tô Tiểu Tiểu, hần lôi kéo Tô Tiểu Tiểu đến trước bàn cơm.

“Chúng ta ăn cơm đi. Ăn cơm chiều, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai trở về Bình Thành.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

“Nhanh như vậy?”

Thượng Quan Thanh nói: “Người không muốn nhanh như vậy?”

Tô Tiểu Tiểu lắc đầu: “Không, ngày mai liền ngày mai, ta muốn ở thêm vài ngày, cho nên mới có chút kinh ngạc.”

371. Chương 371: Làm Một Nữ Nhân Ích Kỷ

Thượng Quan Thanh vỗ vỗ đầu Tô Tiểu Tiểu: “Chuyện ở Đô Thành đều làm xong rồi, nên quay về Bình Thành. Bình Thành so với Đô Thành an toàn hơn, lúc ra cửa Tiểu Tiểu người cũng sẽ không cần cố che giấu. Ở Bình Thành tất nhiên sẽ không có người nhận ra người.”

“Ân” . Tô Tiểu Tiểu cúi đầu lên tiếng.

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, Tô Tiểu Tiểu có chút bất an.

Mấy ngày nay cùng Thanh ở chung lâu như vậy, hai người cơ hồ là tri kỷ.

Tô Tiểu Tiểu tự nhiên không ít thì nhiều cũng sẽ minh bạch tâm cảnh giờ khắc này của Thanh.

Ví dụ: Tâm tình của Thanh ...

Tâm cảm giận bất bình đối với ngôi vị Hoàng đế vốn là thuộc về hắn ...

Đặt mình trong hoàn cảnh của Thanh, Tô Tiểu Tiểu cũng là lý giải.

Nếu một cái đồ vật vốn là thuộc về mình, nhưng trơ mắt nhìn nó bị người khác cướp đi.

Đổi thành nàng, nàng cũng sẽ không cam lòng.

Nàng cũng sẽ trăm phương ngàn kế đoạt lại đồ đạc vốn thuộc về mình.

Chẳng qua, ngôi vị Hoàng đế thật sự dễ dàng cướp lấy như vậy sao?

Nếu quả thật có dễ dàng cướp lấy như vậy, Thanh cho đến bây giờ vẫn chỉ là Vương gia sao?

Mạo hiểm cùng gian khổ khi tranh ngôi vị Hoàng đế.

Còn có nguy hiểm máu chảy đầm đìa kia ...

Khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Nàng là không muốn Thanh làm Hoàng đế.

Làm Hoàng đế có nghĩa là tam cung lục viện.

Mà tam cung lục viện là nhất định, là nhất định.

Hậu cung phi tử là nhân tố trọng yếu nhất để duy trì cân bằng quyền lực triều đình.

Nhưng là nàng mặc kệ mặc kệ!

Nàng chỉ cần một mình Thanh ...

Thâm nghĩ ở cùng với Thanh một mình ...

Một đời một thể một đôi nhân.

Tô Tiểu Tiểu hí hí mắt, vốn muốn cùng Thanh nói: “Cố gắng đi tranh thủ những gì vốn thuộc về người đi” những lời này, thật sự nuốt xuống.

Không muốn không muốn không cần.

Để cho nàng làm một nữ nhân ích kỷ đi.

Tô Tiểu Tiểu ôm cánh tay Thượng Quan Thanh.

“Ừ, hảo, ngày mai chúng ta trở về Bình Thành. Đô Thành này, ta một chút cũng không thích, chán ghét nhất.”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu: “Hảo, ngày mai chúng ta liền khởi hành quay về Bình Thành.”

Trong khi hai người nói chuyện, cũng bắt đầu dùng bữa tối.

Sau khi dùng xong bữa tối, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ đến lời nói lúc trước của Thanh.

“Thanh nha, lần trước ngươi nói sau khi trở về còn muốn thành thân lại một lần nữa, có thật không?”

372. Chương 372: Nam Nhân Này Thật Không Có Cảm Giác An Toàn

Thượng Quan Thanh vốn là sững sốt, rồi sau đó gật gật đầu.

“Tự nhiên là thật, trước đó vài ngày chúng ta thành thân quá mức giống như trò đùa, không thể coi là thực. Ta nhất định phải cấp Tiểu Tiểu ngươi một lễ thành thân lớn nhất long trọng nhất, ta muốn để cho tất cả mọi người biết thê tử của Thượng Quan Thanh ta chính là Tô Tiểu Tiểu, ngươi chính là Huyền Thanh Vương Phi trong Huyền Thanh vương phủ.”

Tô Tiểu Tiểu có chút lo lắng.

“Cái này có thể quá mức rêu rao hay không? Nếu ...”

Nếu bị trinh thám của Thượng Quan Mặc phát hiện ...

Vậy phải làm thế nào?

Thượng Quan Thanh cười cười, hắn nói: “Đừng lo lắng, hiện giờ Đoan Mộc Lang Hoàn đã hạ táng rồi. Ngươi cũng chỉ là Tô Tiểu Tiểu mà thôi. Chờ sau khi chúng ta thành thân, ngươi liền chỉ là Vương phi Tô Tiểu Tiểu của Thượng Quan Thanh ta. Mặc dù là bị Thượng Quan Mặc nhìn thấy, nhiều nhất cũng chỉ là người giống người thôi. Ngươi không thừa nhận, ta không thừa nhận, hắn có năng lực làm gì chúng ta bây giờ? Lại nói, lúc trước Hoàng hậu hạ táng, là Thượng Quan Mặc tận mắt chứng kiến.”

Dừng một chút, Thượng Quan Thanh trên môi có chút trào phúng tươi cười.

“Thượng Quan Mặc không biết quý trọng ngươi, tự nhiên có ta đến quý trọng. Ngôi vị hoàng đế hắn đoạt, chẳng lẽ thê tử của ta hắn cũng muốn thưởng? Kể cả muốn cướp, cũng phải nhìn xem hắn có khả năng này hay không.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc, nàng chủ động nhào vào trong ngực Thượng Quan Thanh.

“Ngươi nói sai rồi. Kể cả Thượng Quan Mặc muốn cướp, cũng phải nhìn xem ta có nguyện ý hay không đâu. Ta chỉ thích một mình Thanh ...” (vịt: sến quá)

Tô Tiểu Tiểu tựa đầu chôn ở trong lòng Thượng Quan Thanh.

“Cho nên trừ phi tự ta muốn đi, nếu không không có bất luận kẻ nào có thể đoạt được ta.”

Thượng Quan Thanh thở bỗng nhiên bị kiềm hãm: “Tiểu Tiểu, ngươi không thể đi.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu, trừng mắt nhìn: “Ngươi đừng khấn trương như vậy, ta chỉ là nói mà thôi. Chỉ cần Thanh ngươi yêu ta, rất tốt với ta, ta làm sao có thể sẽ đi đây?”

Tô Tiểu Tiểu đưa tay ôm cổ Thượng Quan Thanh: “Cho nên nha, người cũng đừng có suy nghĩ như thế. Tô Tiểu Tiểu ta chỉ thích một mình Thượng Quan Thanh người.”

Thượng Quan Thanh cúi đầu nhẹ hôn một ngụm lên môi Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó cúi đầu ứng thanh.

Tô Tiểu Tiểu âm thầm buông tiếng thở dài.

Ai, nam nhân này thật không có cảm giác an toàn ...

373. Chương 373: Thân Ra Một Béo Em Bé

Sáng sớm hôm sau, Tô Tiểu Tiểu cùng với Thượng Quan Thanh, còn có bao nhiêu nô bộc khởi hành xuất phát.

Trước khi đi, Tô Tiểu Tiểu quay đầu nhìn lại Đô Thành đã làm bạn với nàng hơn một năm, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm khái.

Hơn một năm trước, nàng còn là một người đi làm bình thường.

Có ổn định bạn trai, ổn định công việc ...

Nếu như không có lần ly kỳ xuyên qua này, nàng hiện tại đại khái cũng sẽ chuẩn bị cùng Trần Tu Ngôn bước vào giáo đường hôn nhân đi.

Nhưng mà, thế sự luôn ra ngoài ý liệu.

Hôm nay không biết rõ chuyện ngày mai. (vịt: Chuẩn. Ai biết dc ngày mai có ra đường bị xe đâm, hay tự dưng bị cháy nổ xe máy, hay tự dưng bị AIDS như cái làng ở miền Nam ko??? Vì vậy chuyện hôm nay cứ biết ngày hôm nay, ăn chơi cho đã. Ở thì suy nghĩ này của ta rất là bựa ... có thể dạy hư trẻ nhỏ ... cơ mà hình như là ta có suy nghĩ này từ hồi lớp 12 thì phải. Vì đó ta đi chơi Au cả ngày ...Ặc ... Đừng ném đá nữa! ta không nói linh tinh nữa là được chứ gì ... *cúi đầu ủy khuất – ینگ*)

Cũng như nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nàng bất quá là như bình thường đi ngủ, mà sau khi tỉnh lại liền xuất hiện ... tại thời không xa lạ này, trở thành một Hoàng hậu không được sủng.

Ngay sau đó lại gặp một loạt các chuyện ngạc nhiên chuyện cổ quái.

Đủ loại công kích, đủ loại khó xử, còn có hơi kém một chút liên đới Thượng Quan Mặc động tâm.

Bất quá may mắn là, nàng đúng lúc đình chỉ.

Hơn nữa quan trọng nhất là, đi tới thời không này, nàng gặp Thanh.

Nam nhân mà nàng yêu, hơn nữa có thể gần nhau cả đời.

Có lẽ là thấy Tô Tiểu Tiểu quá mức trầm mặc, Thượng Quan Thanh cầm tay Tô Tiểu Tiểu, hắn nói: “Tiểu Tiểu, đi thôi.”

Tô Tiểu Tiểu mở một cái tươi cười.

“Ân.”

Dừng lại, nàng bỗng nhiên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai kiềm chân trộm hôn Thượng Quan Thanh một ngụm.

“Thanh, có thể gặp người, là chuyện may mắn nhất khi ta đến thời không này.”

Tâm Thượng Quan Thanh trở nên nhu hòa.

Hắn sờ sờ đầu Tô Tiểu Tiểu.

“Ta cũng vậy.”

Nô bộc chung quanh nhìn lên thấy Vương gia cùng Vương Phi thân thiết, đều sôi nổi che miệng mà cười.

Thân(*) thật là tốt, thân hay ...

Tốt nhất thân ra một béo em bé. (thân: hôn. Ở đây ta giữ nguyên là thân vì để cho nó vẫn với từ thân thiết ở câu trên nhé)

Vương phủ của bọn họ đã lâu đều không có náo nhiệt qua.

Tô Tiểu Tiểu đỏ bừng khuôn mặt, vội vội vàng vàng lôi kéo Thượng Quan Thanh bỏ chạy lên xe ngựa.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu thật sự chân chính cáo biệt cùng Đô Thành.

Mặt trời cũng dần dần dâng lên, tia nắng ban mai trải rộng cả mặt đất.

Ở đầu mùa xuân, có vẻ cực kỳ ôn hòa mà xinh đẹp.

Tô Tiểu Tiểu ở trên xe ngựa có vẻ là tinh thần thập phần vui vẻ.

Nàng trái nhìn một cái, phải nhìn một cái, đối với cảnh sắc ngoài xe ngựa thập phần thích thú.

Nàng mặt mày hớn hở.

374. Chương 374: Rốt Cuộc Tiên Hành Vận Động Phá Hổng Giường Chiếu

Thượng Quan Thanh thấy thế, không khỏi cười nói: “Tiểu Tiểu, như thế nào hiện tại tinh thần tốt như vậy? Là ai sáng nay mạnh mẽ tóm chặt giường không chịu đứng dậy, nói để cho nàng ngủ nhiều một chút?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức trừng mắt nhìn Thượng Quan Thanh.

Nàng bừng bừng khí thế bật tới bên người Thượng Quan Thanh, nàng đâm vào ngực Thượng Quan Thanh, phồng lên hai má, nói: “Người còn không biết xấu hổ mà nói nha. Nếu tối hôm qua không phải người không cho ta ngủ, ta đâu có ngủ muộn như vậy đâu! Sáng nay ta đâu dễ dàng mệt mỏi như vậy!”

Đêm qua sau khi ăn cơm tối xong, Tô Tiểu Tiểu cũng có chút mệt mỏi.

Sau đó sai người đun nước cho nàng tắm rửa.

Làm sao biết tắm đến một nửa thời gian, Thanh bỏ chạy tiến vào, nói phải giúp nương tử kỳ cọ ...

Được rồi.

Phục vụ này, nàng cho phép.

Làm sao biết nam nhân này càng lau càng không thành thật ...

Địa phương nên lau không lau, địa phương không nên lau thì tất cả đều lau!

Hơn nữa quan trọng nhất là, lau lau, hắn cũng chạy vào đến trong thùng tắm ...

Vì thế không thể tránh khỏi ...

Hai người liền ở trong nước trở thành đôi uyên ương hí thủy.

Tình cảnh kiều diễm kia, Tô Tiểu Tiểu nghĩ đến bây giờ đều có chút đỏ mặt.

Tiếp theo đâu.

Sau khi ở trong nước chơi mệt mỏi, Thanh ôm nàng hướng giường lên rồi.

Vì thế, bọn hắn lại ở trên mặt áo ngủ bằng gấm lẫn qua lẫn lại ...

Tiếp tục tiến hành vận động phá hổng giường chiếu nào đó!

Cuối cùng, nàng mệt đến muốn ngủ ...

Nàng nghĩ đến đây là lần cuối, làm sao biết nửa đêm lại bị Thanh đánh thức.

Bức bách đến bất đắc dĩ, hơn nữa Thanh kiên trì khiêu khích dục vọng của nàng ...

Kết quả chính là hai người lại đại chiến thêm mấy trận nữa, cái này làm cho hai người cuối cùng mệt đến không thể nhúc nhích.

Người nói người nói! !

Đây là lỗi của ai! ! !

Thượng Quan Thanh thành thật nói: “Nương tử đại nhân, là vì phu không tốt.”

Tô Tiểu Tiểu ngâm nga hừ.

Thượng Quan Thanh tiếp tục nói: “Nương tử cần thông cảm vì phu ... Ta đã có hơn hai mươi năm không có chạm qua nữ nhân, hiện giờ nữ nhân mình yêu thích lại ở ngay bên người, tự nhiên là mỗi ngày đều ôm nương tử, mỗi ngày ...”

Tô Tiểu Tiểu bưng kín miệng Thượng Quan Thanh.

“Tốt lắm, người không cần nói tiếp. Ta hiểu được ý tứ của người.”

Nàng biết ...

Một người nam nhân bởi vì bệnh tật của mình nhìn nhiều năm như vậy ...

375. Chương 375: Mang Đi Ra Ngoài Nhiều Gió Nha

Hiện tại gặp được một người có thể tình thực sự phát tiết, tự nhiên là muốn lấy dục vọng tồn trữ hơn hai mươi năm phát tiết xong ...

Mặc dù nói đến có chút khó nghe, nhưng đây quả thật là một sự thật.

Hơn nữa ...

Ngô,?

Thông qua việc cùng Thanh thành thân, hơn nữa cùng Thanh tiến hành vận động trên giường, nàng nhận thức ra một cái chân lý.

Một người nam nhân, mặt ngoài bất kể như thế nào tao nhã nho nhã ... Trong lòng như thế nào nhu tình như nước ...

Tới trên giường, cũng giống như vậy.

Tựa như Thanh ...

Nàng chưa bao giờ đoán được rằng, Thanh sẽ dũng mãnh như thế.

Trong một đêm có thể muốn nàng nhiều lần, tốc độ chất lượng gì đó đều thực làm nàng thỏa mãn ...

Ai.

Nàng vừa yêu thích lại vừa không thích nha ...

Thích cùng Thanh triền miên ...

Nhưng là không thích nhiều lần lắm ...

Quả thực liên mệt chết người.

Nhưng là thời điểm mỗi khi nàng muốn cự tuyệt, vừa nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thần sắc ôn nhu của Thanh thì cái gì muốn nói nàng đều không nói ra được.

Được rồi được rồi.

Nàng thừa nhận.

Người ta còn ước gì có một người chồng dũng mãnh như vậy đâu.

Nhìn nhìn.

Dưới giường ôn nhu, trên giường dũng mãnh.

Đây quả thực chính là nam nhân tốt nha.

Mang đi ra ngoài nhiều gió nha.

Cho nên nha, làm người không thể yêu cầu nhiều lắm ...

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, đối Thượng Quan Thanh, nói: “Ân, ta hiểu và bỏ qua cho người.”

Thượng Quan Thanh cầm tay Tô Tiểu Tiểu: “Nương tử sẵn sàng như thế, ta thật là vui mừng.”

Tô Tiểu Tiểu cười đến mi cong cong .

“Phu quân dũng mãnh như thế, ta cũng thật là vui mừng.”

Tô Tiểu Tiểu quyết định.

Chuyện trên giường thôi ...

Nếu đều là phải làm, kia làm nhiều vài lần cũng là làm, so với việc cảm thấy mệt, còn không bằng hoàn toàn buông ra đi hưởng thụ ...

Nàng là một người hiện đại.

AV, GV gì đó đều là bình thường như cơm bữa! ! ! (ta cũng là người hiện đại mà chưa bao giờ xem GV AV nha. Trừ lần xem của HTL)

Người thật SHOW HÀNG nàng cũng xem qua không ít ...

Nàng như thế nào có thể rút lại phía sau so với người cổ đại vốn chỉ có đông cung hoặc đi thanh lâu đâu! ! ! !

Tô Tiểu Tiểu âm thầm quyết định.

Sau này khi ở trên giường nhất định phải ra oai phủ đầu Thanh! ! !

Tô Tiểu Tiểu nàng ở trên giường cũng là rất lợi hại! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Nghĩ như thế, tâm tình Tô Tiểu Tiểu liền càng cảm thấy không tồi rồi.

376. Chương 376: Về Chuyện Ở Hiện Đại Của Nàng

Nàng cũng thôi không ở trên xe ngựa nhìn trái nhìn phải nữa, im lặng dựa vào Thượng Quan Thanh.

Vừa mới an tĩnh lại, Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng là nàng vẫn là thực thói quen cùng Thanh tả một câu hữu một câu đáp.

“Thanh ...”

Nhưng Thượng Quan Thanh thật ra thực tinh thần, một bên tay phải của hắn bị Tô Tiểu Tiểu dựa vào, bên tay trái còn lại đang cầm một quyển sách.

Hắn đang hết sức chuyên chú xem sách trong tay.

Nghe được nường tử hữu khí vô lực kêu hắn, Thượng Quan Thanh cũng không chút để ý trả lời Tô Tiểu Tiểu một tiếng.

“Ân?”

Đối thoại như vậy, bình thường sẽ xuất hiện sau khi hai người một phen triền miên, mồ hôi đầm đìa ...

Vì thế, Thượng Quan Thanh cũng biết Tô Tiểu Tiểu mệt mỏi, thanh âm cũng tận lực phóng nhẹ.

Tô Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, hỏi: “Khi nào thì mới có thể đến Bình Thành? Có nhanh không?”

Thượng Quan Thanh một bên đọc sách một bên đáp: “Chúng ta mới vừa lên xe ngựa đâu, không nhanh như vậy, ước chừng cần nửa tháng.”

Tô Tiểu Tiểu bất mãn than thở.

“Chậm như vậy nha ... Ai, nếu như mà ở hiện đại, dù xa tới đâu cũng chỉ cần 2 giờ là tới, cho dù là ngồi xe cũng nhanh hơn so với ngồi xe ngựa ... Ai, quả nhiên là vấn đề về đường xá ... Nếu muốn giàu có thì trước tiên phải sửa đường ... Chân lý nha chân lý ...”

Thượng Quan Thanh tiếp tục xem sách.

Hắn đối với chuyện Tô Tiểu Tiểu nói khi mệt tới cực điểm không có bao nhiêu hứng thú.

Bất quá hắn biết.

Biết Tô Tiểu Tiểu đang nói về chuyện ở hiện đại của nàng.

“Thanh ...”

Tô Tiểu Tiểu lại gọi.

“Ở ...” Thượng Quan Thanh tiếp tục không chút để ý đáp.

Đồng thời, sách trong tay cũng nhẹ nhàng mà lật ra một tờ.

“Thanh ...”

“Ân?”

“Thanh ...”

“Ở.”

“Thanh ...”

“Thanh ...”

“Thanh ...” (vịt: ta mệt với mấy chữ Thanh của chị quá. Ta nghi là tác giả đang cố tình cho đủ chữ thì phải)

Thượng Quan Thanh bất đắc dĩ cười cười, hắn tự tay cầm một chiếc áo choàng ở bên cạnh, trùm lên trên người Tô Tiểu Tiểu.

“Ngủ đi.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục vô ý thức kêu: “Thanh ...”

Thượng Quan Thanh cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng.

“Ta ở đây, ta luôn luôn ở đây.”

Tô Tiểu Tiểu miệng nói lầm bầm hai tiếng, rồi sau đó quả nhiên chậm rãi tiến nhập mộng đẹp ...

377. Chương 377: Hương Phún Phún Vân Nuốt

Vịt: Vân nuốt là tên 1 món ăn nào đó thì phải. Ta ko vào được mạng nên không tra được đó là món ăn gì. Nếu tình yêu nào biết thì bảo ta với. Đây là tên đầy đủ của chương: “ ”

Thượng Quan Thanh tiếp tục xem sách.

Cứ ầm áp như vậy qua mấy canh giờ, Tô Tiểu Tiểu tỉnh ngủ.

Nàng dụi dụi mắt, lại hỏi: “Tôi chưa?”

Thượng Quan Thanh dở khóc dở cười: “Nào có nhanh như vậy?”

Tô Tiểu Tiểu bĩu môi: “Nếu như là ở hiện đại ...”

Thượng Quan Thanh chính sắc nói tiếp: “Xa đến đâu cũng chỉ cần hai giờ là có thể tới ...”

Tô Tiểu Tiểu hoảng sợ, nàng trừng lớn đôi mắt.

“Trời ạ. Làm sao chàng biết?”

Thượng Quan Thanh cười cười: “Vừa rồi nàng nói trước lúc ngủ ...”

Nương tử của hắn còn có cái tật xấu như vậy, lời nói trước khi ngủ luôn luôn không nhớ được.

Về mặt Tô Tiểu Tiểu tỉnh ngộ.

Thì ra là thế.

May quá may quá.

Nàng suýt chút nữa nghĩ là Thanh cũng là xuyên qua tới đây.

Tâm địa của nam nhân từ hiện đại xuyên qua có thể gian xảo hơn ... (câu này edit mà không hiểu lắm)

Tô Tiểu Tiểu gãi gãi đầu: “Hắc hắc.”

Thượng Quan Thanh điểm một chút vào mũi của nàng, rồi sau đó hắn liếc nhìn sắc trời ngoài xe ngựa.

“Đói bụng chưa?”

Tô Tiểu Tiểu vốn không đói bụng, vừa nghe Thượng Quan Thanh nói như vậy, bụng liền lập tức kêu lên ... cô lỗ ... cô lỗ.

Nàng gật gật đầu, nói: “Đói bụng rồi.”

Thượng Quan Thanh hỏi: “Nàng muốn ăn cái gì?”

“Ngô ...” Tô Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, rồi sau đó về mặt chờ đợi nhìn Thượng Quan Thanh.

“Phu quân, có phải hay không ta muốn ăn cái gì, cũng có thể lập tức được ăn?”

Thượng Quan Thanh cười cười: “Cái này cũng cũng không phải là không thể được. Nàng muốn ăn cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Ta nghĩ ăn vân nuốt, hương phún phún vân nuốt!”

Thượng Quan Thanh trầm ngâm trong chốc lát, mới lên tiếng: “Hiện tại cách trấn nhỏ gần nhất còn nửa canh giờ lộ trình, bên trong có nhà bán vân nuốt rất không sai. Hiện tại Tiểu Tiểu trước tiên ăn điểm tâm, đợi chút lại đi ăn vân nuốt, như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu ôm cổ Thượng Quan Thanh, rồi sau đó mạnh mẽ hôn một cái lên gương mặt của hắn.

“Àn, được. Phu quân, chàng thật tốt.”

Thượng Quan Thanh về mặt cười dài.

“Tiểu Tiểu là thê tử của ta, ta tất nhiên là nên sủng ái nàng.”

“Luôn luôn?”

“Ân, luôn luôn.”

Thượng Quan Thanh như cũ là cười dài đáp.

Tô Tiểu Tiểu cũng là mặt mày ngọt ngào.

Trong xe ngựa như trước là một mảnh ấm áp cùng ngọt ngào.

378. Chương 378: Thập Nương

Sau nửa canh giờ, quả nhiên như lời Thượng Quan Thanh nói, tới một trấn nhỏ.

Trấn nhỏ có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng không có náo nhiệt như trong tưởng tượng của Tô Tiểu Tiểu.

Xe ngựa của Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh ngừng lại trước mặt một cửa hàng, rồi sau đó Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh cũng xuống xe ngựa.

Tô Tiểu Tiểu nhìn xung quanh cửa hàng này, thập phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Khách rất ít người.

Nàng lén lút lôi kéo tay áo Thượng Quan Thanh, hỏi: “Thanh, trong điểm này ít người như vậy, thật sự sẽ có cái gì ăn sao?”

Thượng Quan Thanh nhìn nàng liếc mắt một cái: “Nàng muốn ăn cái gì, ông chủ tự nhiên làm cho nàng cái đó, cái gì cần có đều có.”

Thượng Quan Thanh vừa dứt lời, một đạo thanh âm trong trẻo liền lập tức truyền đến.

“Ta làm cái gì nhất định sẽ khiến cho người ăn xong còn muốn ăn nữa, Thượng Quan phu nhân.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt, nàng theo thanh âm nhìn lại.

Một nữ nhân mặc xiêm y màu xám trong tay cầm cái xẻng thần nhiên tiến đến, trong mắt đều là ý cười.

Cho dù xiêm y có chút tro bụi, nhưng là không che nổi của nàng tao nhã.

Ánh mắt của nữ nhân rơi vào trên tay đang nắm lấy của Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh, vền vền chỉ là nhẹ nhàng thoáng nhìn, rồi sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Nàng nhìn Thượng Quan Thanh cười nói: “Ôi, không nghĩ tới người như người thế nhưng cũng sẽ thành thân ... Hơn nữa đối phương còn là một nữ nhân.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức nghe ra một chút ý tứ.

Nữ nhân trước mắt nhất định nhận thức Thanh.

Nàng không khỏi mở miệng nói: “Chẳng lẽ phải là một nam nhân sao?”

Thượng Quan Thanh vừa nghe, cười khổ nói: “Tiểu Tiểu, nàng cũng đừng lấy ta để trêu ghẹo.”

Nữ nhân mặc xiêm y màu xám cười dài nói: “Nguyên lai Thượng Quan phu nhân kêu Tiểu Tiểu nha.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu, vươn tay: “Xin chào, ta gọi là Tô Tiểu Tiểu.”

Nữ nhân sửng sốt.

Thượng Quan Thanh giải thích nói: “Đây là tập tục ở quê nhà Tiểu Tiểu ...”

Tô Tiểu Tiểu lại gật đầu.

“Đúng vậy.”

Nữ nhân cũng đưa tay ra, cùng Tô Tiểu Tiểu bắt tay, thần sắc không một chút câu nệ.

“Xin chào nha, ta gọi là Mộ Dung Thi Nhã. Bất quá đây là tên cũ, người gọi ta một tiếng Thập Nương đi. Tất cả mọi người đều gọi ta Thập Nương.”

Thượng Quan Thanh lúc này cũng ở một bên giới thiệu.

“Tiểu Tiểu là thê tử của ta, Thập Nương là người quen trước kia của ta.”

379. Chương 379: Cái Gì Cũng Đầu Xa Lạ

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng ...

Bất chợt sau đó, Thập Nương chìa bàn tay trắng nõn dài và nhỏ, chuẩn bị hướng trên vai Thượng Quan Thanh ...

Mà Thượng Quan Thanh nhanh chóng tránh được.

Hắn nhìn Thập Nương, nói: “Người đang làm cái gì.”

Trên mặt đã muốn mơ hồ là không vui.

Thập Nương lại nhìn coi Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu nắm tay nhau, có chút xấu hổ nhìn bàn tay đang sưng sờ giữa không trung của mình, nàng cười nói: “Ta nghĩ đến bệnh sợ nữ nhân của người khỏi rồi.”

Thượng Quan Thanh lắc lắc đầu: “Không ...”

Thập Nương nhìn chăm chăm Tô Tiểu Tiểu, bỗng nhiên tựa hồ suy nghĩ cẩn thận cái gì, nàng thở dài: “Ai, Tiểu Tiểu, người thực may mắn.”

Một tiếng than thở này, Thập Nương kỳ thật cũng không biết mình đang than thở cái gì.

Bất quá ngay sau đó, nàng đã khôi phục bình thường, nàng cười hì hì nói: “Ai, Thượng Quan Thanh nha, không nghĩ tới người thật sự là gặp được một nữ nhân như vậy. Ta cùng Tam ca đều nghĩ đến đời này người xác định vững chắc chỉ có thể trở thành đạo tặc.”

Thượng Quan Thanh trừng mắt nhìn Thập Nương: “Nói linh tinh cái gì đó.”

Thập Nương lại ha ha cười: “Không nói không nói, mỗi lần người quay về Bình thành nhất định phải đến chỗ ta ăn chút gì đó. Ngày hôm nay còn dẫn theo phu nhân đến, nào đến, Thập Nương ta mời khách, các người muốn ăn thứ gì, cứ việc nói cứ việc nói.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc: “Ta nghĩ ăn vân nuốt ...”

Thượng Quan Thanh cũng nói: “Ân, ta cũng ăn vân nuốt.”

Thập Nương nghe xong, nhướn mày cười, cầm cái xẻng liền đi vào.

“Các người chờ, Thập Nương ta nhất định sẽ làm cho các người vân nuốt ăn ngon nhất.”

Chờ đợi Thập Nương trở ra, Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh ngồi xuống một cái bàn ngay bên cạnh.

Tô Tiểu Tiểu nhìn nhìn cửa hàng này, lại nhìn nhìn Thượng Quan Thanh ...

Nàng bỗng nhiên thở dài một hơi, sau đó nói.

“Thanh, ta đột nhiên cảm thấy được tương lai thật xa vời.”

Tựa như lúc vừa mới nhìn thấy Thập Nương.

Người mà nàng không quen biết.

Mà kể tiếp Bình thành, là địa phương mà nàng xa lạ.

Thượng Quan Thanh cầm tay nàng: “Sao lại nghĩ vậy?”

Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mà dựa vào bên người Thượng Quan Thanh: “Người mà chàng quen biết, ta cũng không nhận ra. Sau khi đến Bình thành, ta không có bất kỳ một người quen biết nào.”

Hết thấy đều xa lạ cực kỳ.

Cái gì cũng đều xa lạ.

380. Chương 380: Gì Kia, Gì Kia

Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, đừng sợ, có ta.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân” một tiếng.

Nếu không phải có Thanh, nàng là kiên quyết sẽ không đi Bình thành.

Cũng là bởi vì có Thanh, nàng mới có thể cố lấy toàn bộ dũng khí, vứt bỏ hết thấy ở Đô thành, nghĩa vô phần cố* cùng Thanh đi đến một thành thị xa lạ.

“Thanh, Bình thành là như thế nào?”

Nhắc tới Bình thành, thần sắc Thượng Quan Thanh có chút dịu dàng.

“Bình thành là tiên đế đất phong để lại cho ta, bên trong lương thực giàu có, nhân dân an cư lạc nghiệp, là một địa phương tốt. Hơn nữa mỗi khi đến mùa xuân, trăm hoa đua nở, Bình thành nơi nơi đều phiêu đầy mùi hoa. Nhất là ở ngoại ô Bình thành, có một rừng hoa đào, mỗi khi đến tháng ba, tất cả đều nở ra, so với Đô thành, đẹp hơn rất nhiều.”

Tô Tiểu Tiểu thực thích hoa đào, sau khi nghe xong, trong mắt không khỏi hơn vài tia hướng tới.

“Ân, thực muốn đi xem đâu.”

Thượng Quan Thanh nói: “Có cơ hội, đợi sau khi chúng ta trở lại Bình thành, chờ thêm một đoạn thời gian, hoa đào cũng đến lúc nở.”

Tô Tiểu Tiểu tưởng tượng đầy trời hoa đào bay múa, nàng không khỏi cười híp mắt.

“Ừ, đến lúc đó ta muốn cùng Thanh đi rừng hoa đào ngắm hoa ...”

Bỗng nhiên, trong đầu Tô Tiểu Tiểu hiện lên một ý tưởng thập phần kiều diễm thập phần XX ...

Nàng bỗng nhiên dè dặt thanh âm: “Thanh, khi nào thì rừng hoa đào ít người nhất?”

Thượng Quan Thanh trầm ngâm một lát, đáp: “Trước hoặc sau khi cửa thành đóng, trong rừng hoa đào cơ bản là không có người.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, cười hắc hắc.

Nàng tiến đến bên tai Thượng Quan Thanh, nói: “Thanh, nếu không hôm nào chúng ta đến Bình thành, tìm lúc sáng sớm, hoặc đêm khuya đi rừng hoa đào chuẩn bị chăn đệm nằm dưới đất ngắm hoa ... Thuận tiện liền có thể ... Gì kia gì kia, ân, chàng hiểu chứ.”

Ánh mắt Thượng Quan Thanh nhất thời thâm thúy lên.

Hắn nhìn chằm chằm Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, trong đầu của nàng luôn luôn có những ý tưởng làm ta kinh ngạc ...”

Tô Tiểu Tiểu cười khanh khách nhìn Thượng Quan Thanh.

“Như thế nào? Chẳng không muốn sao?”

Thượng Quan Thanh cúi đầu cắn một ngụm vào vành tai Tô Tiểu Tiểu, “Muốn. Chỉ cần là Tiểu Tiểu, ta đều muốn ...”

Tô Tiểu Tiểu giận hăn liếc mắt một cái.

Chú thích:

Nghĩa vô phản cổ: không có đường lui

381. Chương 381: Thương Hương Tiếc Ngọc

Khi Thập Nương mang từ phòng bếp ra hai chén vân nuốt thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Hai người thân mật ôm ấp, vô cùng ấm áp.

Thập Nương không khỏi cười khê một tiếng: “Ôi yêu, hai người các người, muốn chơi ngọt ngào cũng không cần phải chơi ở chỗ của ta đi. Vân nuốt tới rồi.”

Tô Tiểu Tiểu mới từ trong lòng Thượng Quan Thanh đứng dậy, Thượng Quan Thanh giữ tay nàng lại, nói: “Thập Nương, Tiểu Tiểu da mặt mỏng.”

“Chắc chắc.” Thập Nương buông hai chén vân nuốt trong tay.

“Không ngờ Thượng Quan Thanh người cũng sẽ thương hương tiếc ngọc.”

Thượng Quan Thanh cười nói: “Thê tử của ta, ta tự nhiên là cần thương tiếc.”

Thân mình Thập Nương run rẩy: “Ôi yêu, thật sự là chịu không nổi người. Ta đi thu dọn đồ đạc đã, hôm nay có một người khách say rượu, đi vào thiếu chút nữa đem phá hỏng phòng bếp của ta. Ai, hiện tại ta lại phải thu dọn lại đồ đạc rồi.”

Thập Nương đi rồi, Tô Tiểu Tiểu cúi đầu ăn một ngụm vân nuốt.

Trên mặt của nàng lập tức hiện ra thần sắc kinh ngạc.

“Trời ạ, ăn thật ngon. Thật không nghĩ tới tay nghề của Thập Nương tốt như vậy.”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu.

“Tay nghề của Thập Nương đúng thật là thập phần không sai, nàng (Tiểu Tiểu) muốn ăn bất cứ cái gì, nàng (Thập Nương) cũng có thể làm cái đó ra cho nàng.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục ăn vân nuốt.

Sau khi ăn, A Nô bỗng nhiên tiến vào kêu Thượng Quan Thanh đi ra ngoài.

Mà lúc này, người trong điểm cũng không có mấy.

Không, phải nói chỉ có một mình Tô Tiểu Tiểu.

Thập Nương vừa vụn cũng thu thập xong đồ vật này nọ, sau khi nàng đi ra, liền thấy Tô Tiểu Tiểu ngồi một mình.

Thập Nương nhú mày: “Di? Thượng Quan Thanh thế nhưng đi ra ngoài?”

Tô Tiểu Tiểu cười nói: “A Nô đem hân kêu ra, rất nhanh chóng sẽ trở về đây.”

Thập Nương “Nha” một tiếng, rồi sau đó ngồi xuống bên người Tô Tiểu Tiểu.

Nàng hỏi: “Vân nuốt ăn ngon không?”

Tô Tiểu Tiểu gật đầu.

“Ân, ăn thật ngon, là vân nuốt ngon nhất mà ta từng ném qua.”

Thập Nương cười híp mắt: “Lời khen này ta thích.”

Tô Tiểu Tiểu khẽ cười một tiếng, liền tùy ý hỏi: “Thập Nương, người là tại sao quen Thanh?”

Được rồi.

Tô Tiểu Tiểu có một chút tâm tư nhỏ.

Nàng cảm giác có chút là lạ về mối quan hệ giữa Thanh cùng Thập Nương.

382. Chương 382: Này Thực Làm Cho Người Ta Hoài Nghi Nha

Nhưng không biết là lạ tại điểm nào ...

Ai, dù sao nàng cũng cảm thấy kì quái a!

Không phải xưa nay Thanh không thích cùng nữ nhân ở cùng nhau sao?

Lại có thể cùng nữ nhân phong vận do tôn như Thập Nương cười đến như thế vui vẻ ...

Này thực làm cho người ta hoài nghi nha.

Thập Nương ánh mắt híp híp.

Nàng trầm mặc một hồi, mới lên tiếng: “Thượng Quan Thanh kỳ thật cũng coi là sư huynh của ta. Ta cùng hắn xuất phát từ cùng sư môn.”

“Vậy cái kia Tam ca vừa rồi trong miệng của người cũng vậy?”

Thập Nương gật đầu.

“Tam ca cũng là sư đệ của Thượng Quan Thanh.”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi: “Thanh là Đại sư huynh?”

Thập Nương lại gật đầu: “Ân, nhân số trong sư môn của chúng ta hơi ít, chỉ có bốn người, một người chính là sư phụ, còn lại chính là ba đồ đệ chúng ta.”

“A a.”

Nguyên lai Thanh là có sư phụ sư đệ sư muội ...

Hoàn hảo hoàn hảo.

Nguyên lai là quan hệ sư huynh sư muội.

Như vậy nàng có thể yên tâm nhiều một chút.

Vừa mới yên tâm lại, Tô Tiểu Tiểu liền cười dài nói: “Có các người làm bạn Thanh, thật sự là quá tốt.”

Thập Nương cũng cười nói: “Thanh sư huynh sẽ lấy thê tử, cũng thực là ra ngoài dự liệu của chúng ta. Chúng ta cho là hắn đời này cũng sẽ không kết hôn. Cái bệnh khiết phích kia ...”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: “Kỳ thật có tật xấu như vậy, cũng rất không sai.”

Thập Nương không khỏi bật cười: “Đối với người mà nói quả đúng thế thật. Bất quá, nếu là một ngày kia có nam nhân bò lên Đại sư huynh, người có thể nguy hiểm.”

“Đúng vậy, khuôn mặt của Thanh quả đúng là nam nữ đều ăn.”

Thập Nương bỗng nhiên trầm mặc một hồi, rồi nói ra: “Nếu là có một ngày Đại sư huynh thích một nam nhân khác, người sẽ làm như thế nào?”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt, rồi sau đó cười nói: “Như thế nào có thể? Thanh thích chính là nữ nhân, điểm này ta vô cùng rõ ràng.”

Thập Nương tựa hồ có chút cố chấp.

“Ta là nói nếu.”

Tô Tiểu Tiểu bị vẻ mặt nghiêm túc thật sự của Thập Nương dọa cho nhảy dựng, nàng không khỏi nhú mi.

“Nếu như là như vậy, ta sẽ cố gắng đoạt lại hân.”

Dừng, Tô Tiểu Tiểu triển mi cười nói: “Trước kia Thanh sẽ không thật sự thích nam nhân đi?”

Vẻ mặt của Thập Nương cũng không còn nghiêm túc như vừa rồi.

Nàng che miệng cười nói: “Làm sao có thể đây?”

383. Chương 383: Sư Huynh

Sau đó, Tô Tiểu Tiểu cùng Thập Nương lại hàn huyên một hồi lâu.

Hai người đều tán gẫu vô cùng vui vẻ.

Sau đó Thượng Quan Thanh cũng đi vào, hắn nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu cùng Thập Nương nói chuyện cười đùa vô cùng vui vẻ, cũng không khỏi cười rồi tiến đến.

Hắn hỏi: “Các người đang nói chuyện gì vậy?”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, ngọt ngào kêu Thượng Quan Thanh một tiếng.

“Sư huynh.”

Thượng Quan Thanh sửng sốt, rồi sau đó lập tức nhìn về phía Thập Nương.

“Người nói với nàng?”

Trong thanh âm có chút vội vàng.

Thập Nương gật gật đầu: “Đúng a, người là đại sư huynh của ta, Tam ca là sư đệ của người, chẳng lẽ là ta nói sai rồi?”

Thượng Quan Thanh lắc đầu: “Quả đúng như vậy.”

Sau đó, ánh mắt của hắn chuyển xuống trên người Tô Tiểu Tiểu, hắn nhéo nhéo cái mũi của nàng.

“Đừng gọi loạn.”

Tô Tiểu Tiểu cười hì hì.

“Ta cảm thấy gọi sư huynh thật là dễ nghe nha.”

Thượng Quan Thanh kéo Tô Tiểu Tiểu qua, kéo đến bên cạnh hắn: “Ta thích hai chữ phu quân nhiều hơn.”

Tô Tiểu Tiểu giận trừng Thượng Quan Thanh một cái.

“Được rồi được rồi. Phu quân đại nhân ...”

Thượng Quan Thanh lúc này mới vừa lòng gật gật đầu.

Thập Nương ở một bên nghe được da gà nổi lên bốn phía.

“Ôi yêu, hai người các người, chơi trò ngọt ngào cũng không phải như vậy chơi đi ... Rất buồn nôn!”

Thượng Quan Thanh nhìn Thập Nương liếc mắt một cái.

“Người cũng có thể đi tìm một người khác đến buồn nôn buồn nôn.”

Thập Nương thế nhưng trầm mặc.

Tô Tiểu Tiểu lại hỏi: “Thanh, A Nô nói những gì?”

Thượng Quan Thanh nói: “Cũng không có gì, chính là hỏi ta có đi luôn không? Hay là tiếp tục ở cái trấn nhỏ này qua một đêm.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: “Vậy chúng ta sẽ tiếp tục chạy đi hay là ở nơi này nghỉ một đêm?”

Thượng Quan Thanh trầm ngâm một lát, mới lên tiếng: “Tiếp tục chạy đi.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng.

Thượng Quan Thanh vuốt ve tóc Tô Tiểu Tiểu, nói: “Bình Thành tựa hồ xảy ra chút chuyện, cần ta nhanh chóng chạy về. Nếu không, chúng ta có thể ở trong này lâu một chút.”

Tô Tiểu Tiểu lại “Nha” một tiếng, cười nói: “Không có chuyện gì, ta cũng muốn mau chóng đến Bình Thành.”

Thập Nương mở miệng.

“Bây giờ các người muốn đi?”

Thượng Quan Thanh gật gật đầu.

“Chúng ta sau này lại đến.”

384. Chương 384: Bình Thành, Ta Tới Đây

Thập Nương cười “Ân” một tiếng.

Tô Tiểu Tiểu với Thập Nương gật gật đầu.

Ngay thời điểm Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu chuẩn bị đi ra, Thập Nương bỗng nhiên nói với Thượng Quan Thanh.

“Sư huynh, sư phụ đi Bình Thành.”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ.

Thượng Quan Thanh cũng là sững sờ.

Thượng Quan Thanh vừa quay đầu, hần nhìn Thập Nương liếc mắt một cái, nhìn thật sâu nàng liếc mắt một cái.

Thập Nương ngăn khóe môi cười cười: “Sư huynh, người cần phải cùng Tiểu Tiểu cùng nhau hảo hảo chiêu đãi sư phụ nha.”

Tô Tiểu Tiểu cũng xoay người, nàng cười hí mắt nói: “Tự nhiên là thế, sư phụ của Thanh cũng chính là sư phụ của ta, ta cùng Thanh nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi sư phụ.”

Thượng Quan Thanh “Ân” một tiếng.

Thập Nương lúc này mới thả tâm mà nói: “Vậy là tốt rồi.”

Rồi sau đó, Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh cũng rời đi cái trấn nhỏ này.

***** Bình Thành, ta tới nha đường ranh giới *****

Sau hơn mười ngày chạy xe ngựa, cuối cùng đã tới Bình Thành.

Tô Tiểu Tiểu có chút khẩn trương, Thượng Quan Thanh nắm tay nàng, cười nói: “Không cần khẩn trương, người trong Bình Thành đều là những người hòa nhã dễ gần, sẽ không ai làm khó dễ nàng, cũng sẽ không có người dám làm khó nàng.”

Tô Tiểu Tiểu nghe Thượng Quan Thanh nói như vậy, trong lòng mới thả lỏng một ít, nhưng vẫn là rất khẩn trương.

Kỳ thật, nàng cũng minh bạch.

Nàng căn bản là không có gì để có thể khẩn trương.

Trong Bình Thành không có thân thích, thân thích của nàng đều ở Đô Thành ...

Mẹ chồng ác độc gì đó, đều ở Đô Thành ...

Trong Bình Thành không có Thái Hậu làm nàng khó xử ...

Nhưng là ...

Không biết vì cái gì, Tô Tiểu Tiểu chính là cảm thấy được thực khẩn trương.

Tô Tiểu Tiểu thở sâu ... Tiếp tục thở ...

Thở thở thở ...

Nàng hỏi Thượng Quan Thanh.

“Thanh, sự phụ của chàng sẽ gây khó khăn cho ta sao?”

Thượng Quan Thanh vốn là sững sốt, rồi sau đó mới lên tiếng: “Sao lại hỏi như vậy?”

Tô Tiểu Tiểu thở dài: “Ta cảm giác được trong Bình Thành sẽ có người không thích ta ... Trước đó vài ngày Thập Nương không phải nói sự phụ của chàng đã đi Bình Thành sao? Ngô, ta cảm thấy được là sau khi hần nghe được tin tức về hai chúng ta, đặc biệt chạy tới Bình Thành, sau đó khó xử ta.”

385. Chương 385: Vương Phi

Thượng Quan Thanh dở khóc dở cười.

“Tiểu Tiểu, nàng suy nghĩ đi đâu thế?”

Tô Tiểu Tiểu vẽ mặt thành thật.

“Ta cho rằng sẽ phát triển giống nội dung của các vở kịch, với giác quan thứ sáu của nữ nhân, hần là sẽ như vậy.”

Thượng Quan Thanh như trước một bộ dáng dở khóc dở cười.

Hần tiến đến, sờ sờ đầu Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu không cần nghĩ lung tung, trong Bình Thành không có người dám làm khó dễ nàng, ai dám làm khó dễ nàng, chẳng khác nào khó xử Thượng Quan Thanh ta. Tất cả mọi người đều sẽ thích nàng, tất cả mọi người sẽ đối tốt với nàng, tất cả mọi người sẽ tôn trọng nàng.”

Dừng, hần cười nói: “Sự phụ cũng sẽ không làm khó nàng.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng.

Thượng Quan Thanh dắt tay nàng, cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng.

“Ngoan, đừng loạn nghĩ, chúng ta đã đến, có thể xuống xe ngựa.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Nàng hít sâu một hơi, rồi sau đó cùng Thượng Quan Thanh bước ra ngoài xe ngựa.

Ánh vào mi mắt Tô Tiểu Tiểu một tòa phủ đệ tinh xảo.

Rồi sau đó, một mảng lớn nô bộc ở ngoài cửa phủ đệ cúi người hành lễ.

“Vương gia Vương Phi vạn phúc an khang.”

Thượng Quan Thanh nắm tay Tô Tiểu Tiểu, đi tới trước mặt bọn họ.

Hắn ôn hòa nói: “Tất cả mọi người đứng lên đi, không cần quá khách khí. Đây là Vương Phi của ta, sau này khi thấy Vương Phi như thấy ta.”

Mọi người ứng thanh: “Vâng”.

Có không ít tỳ nữ đưa mắt lên nhìn, lén lút đánh giá Tô Tiểu Tiểu.

Ánh mắt dừng ở trên tay Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh nắm cùng một chỗ thì biểu tình trên mặt đều hết sức kinh ngạc.

Lúc này, đi lên một nam nhân lớn tuổi vô cùng vui mừng nói: “Có thể trong lúc sinh thời nhìn thấy Vương gia cưới thê tử, lão nô chết cũng cam nguyện.”

Tô Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn người nam nhân này một cái.

Thượng Quan Thanh nói: “Đây là tổng quản của vương phủ, Tiểu Tiểu nàng có thể gọi hắn là Lý bá.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng.

Nàng cười híp mắt nhìn Lý bá, nói: “Lý bá, xin chào.”

Lý bá lại cung kính hành lễ.

“Vương Phi.”

Sau đó Thượng Quan Thanh nói: “Tốt lắm, mọi người tất cả giải tán đi. Sau này mọi người còn có thể có nhiều thời gian hơn đến đây gặp Vương Phi.”

Sau khi mọi người ứng thanh “Vâng”, tất cả đều đi vào.

Đều tự mình làm nốt những chuyện đang làm dở.

386. Chương 386: Ta Đối Tốt Với Nàng Là Thiên Kinh Địa Nghĩa

Thượng Quan Thanh nói với Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, chúng ta vào đi thôi, ta mang nàng đi làm quen trong phủ một chút. Phủ đệ này rất lớn, ta lo lắng sau này nàng đi lại sẽ bị lạc đường.”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Được.”

Vì thế, Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu, còn có thêm một đường vãn đi theo phía sau bọn họ – A Nô cũng cùng nhau đi vào.

Lần đầu tiên khi Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy tòa phủ đệ này thì đầu óc nàng bật nghĩ đến hai chữ “Tinh xảo”.

Còn hơn rất nhiều tòa phủ đệ ở ngoại ô kia, giờ khắc này tòa phủ đệ trước mắt thật phần có hương vị sông nước vùng Giang Nam.

Hành lang cửu khúc dài, đình đài lầu các, ao sen thơm ngát, đẹp không sao tả xiết.(vịt: xin lỗi a. Đoạn này ta cũng không biết tả, đại loại là nó rất đẹp, vân vân và mây mây)

Khi Tô Tiểu Tiểu lần đầu tiên nhìn thấy đã thật thích tòa phủ đệ này.

Lúc này Thượng Quan Thanh mới nhẹ giọng hỏi: “Thích không?”

Tô Tiểu Tiểu liên tục gật đầu.

“Ân, thực thích.”

Vừa nghĩ tới tương lai mình sẽ được ở trong này, Tô Tiểu Tiểu cực kì hưng phấn.

Có thể trong phòng ở xinh đẹp như vậy, nàng tới Bình Thành cũng đáng.

A Nô đang trong lúc Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh thân thiết nói: “Vương Phi, ngài không biết, Vương gia vì tòa phủ đệ này mất rất nhiều tâm tư. Phủ đệ này vốn không phải như vậy. Nhưng Vương gia biết Vương phi thích phong cách như vậy, mới sai người làm ngày đêm không nghỉ, mãi đến vài ngày trước đây mới hoàn công. Vương phi, người nhìn xem, Vương gia đối với người thật tốt nha. Sau này người cần phải đối với Vương gia thật tốt, đừng để Vương gia phải thương tâm ... Tốt nhất là ... “

Thượng Quan Thanh nhú mày: “A Nô, người lui ra.”

A Nô bĩu môi.

“Vâng ... thưa Vương gia.”

Thượng Quan Thanh thản nhiên nói: “Tiểu Tiểu, nàng đừng nghe A Nô nói lung tung, ta đối với tốt với nàng là thiên kinh địa nghĩa.”

Tô Tiểu Tiểu thực cảm động.

Chẳng thể trách thời gian trước, Thượng Quan Thanh luôn hỏi nàng thích loại phủ đệ như thế nào.

Cần to lớn đại khí hay là muốn dịu dàng dịu dàng.

Nàng lúc ấy nói rất nhiều yêu cầu ba hoa chích choè.

Không nghĩ tới, đến cuối cùng, Thanh thế nhưng nhất nhất thực hiện cho nàng.

Nàng thực cảm động.

Nàng thật cao hứng.

Giờ này khắc này, Tô Tiểu Tiểu cũng bất chấp chung quanh có người hay không.

Nàng trực tiếp kiễ chân, rồi sau đó mạnh mẽ ở trên mặt Thanh bẹp một ngụm.

“Thanh, ta đối với tốt với chàng, cũng là thiên kinh địa nghĩa.”

387. Chương 387: Hấn Muốn Nàng

Thượng Quan Thanh ôm eo Tô Tiểu Tiểu, hai má của hai người nhất thời cách rất gần rất gần.

Tô Tiểu Tiểu thậm chí có thể cảm giác được đến hơi thở nóng rực của Thanh, phun vào trên mặt của nàng cảm giác thực ngứa, nhưng cũng thực thoải mái.

Tô Tiểu Tiểu chứng kiến ánh mắt của Thượng Quan Thanh bắt đầu có chút biến hóa.

Trải qua mấy ngày nay tới giờ, nàng rất rõ ràng.

Ánh mắt như thế chẳng khác nào đang nói cho Tô Tiểu Tiểu.

Hấn muốn nàng.

Người ta nói vợ chồng mới cưới đặc biệt ngọt ngào, đại khái ngọt ngào nhất cũng không qua được trên giường liêu chết triền miên đi.

Triền triền miên miên ...

Cái từ này, Tô Tiểu Tiểu thích.

“Thanh, bây giờ còn là giữa trưa.”

Thanh âm của Thượng Quan Thanh có vài phần mất tiếng.

“Ta biết.”

Tô Tiểu Tiểu thực vô tội nháy mắt mấy cái: “Kia ...”

Thượng Quan Thanh cúi đầu ngậm môi của nàng.

Lời nói của Tô Tiểu Tiểu chôn vùi trong nụ hôn của hai người.

Tuy rằng, Tô Tiểu Tiểu muốn nói rằng, chúng ta đây vào phòng đi thôi ...

Nhưng là rất rõ ràng, Thanh so với nàng còn muốn cấp bách hơn.

Hai người hôn hít lấy nhau, nhất thời, Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy độ ẩm nháy mắt lên cao.

Ngẫu nhiên người hầu đi qua không cẩn thận chứng kiến cảnh tượng đều hoảng hồn.

Nhưng ngay sau đó lại cuống quýt nghiêng ngả lão đảo rời đi.

Tô Tiểu Tiểu ngô ngô ra tiếng, cuối cùng thẳng đến hai người thử hồng học thì Tô Tiểu Tiểu mới tức giận nói: “Nơi này thật nhiều người.”

Thượng Quan Thanh vẽ mặt vân đạm phong khinh.

“Có sao?” (vịt: nghe câu này ta chết đứng luôn. Bộ kiss nhau say mê đến mức người đi qua anh cũng không biết sao???)

Tô Tiểu Tiểu như đinh đóng cột!

“Có. Vừa mới thật nhiều người đi qua, đều bị chúng ta dọa đi rồi.”

Thượng Quan Thanh lại cúi đầu hôn xuống môi của nàng: “Không có việc gì, không có người dám nói xấu. Mới vừa rồi Tiểu Tiểu nàng không chuyên tâm, ta muốn trừng phạt nàng.”

Tô Tiểu Tiểu nghe được hai chữ “Trừng phạt”, nhất thời vô cùng hứng thú.

“Chàng muốn trừng phạt ta như thế nào?”

Thượng Quan Thanh bỗng nhiên dùng sức một cái, đem Tô Tiểu Tiểu ôm ngang.

Tô Tiểu Tiểu kinh hô một cái, tay vội vàng ôm chặt cổ Thượng Quan Thanh.

Nàng mạnh mẽ cắn vào vành tai Thượng Quan Thanh, nàng nói: “Chúng ta là phải về phòng sao?”

Thượng Quan Thanh “Ân” một tiếng.

Tô Tiểu Tiểu hì hì cười: “Không đi thăm phủ đệ sao?”

Thượng Quan Thanh liếc mắt nhìn nàng một cái: “Sau này vẫn còn có rất nhiều thời gian.”

388. Chương 388: Cười Đến Mị Nhãn Như Tô

Tô Tiểu Tiểu cười khúc khích.

“Kỳ thật việc chúng ta cần làm sau khi vào phòng cũng có rất nhiều thời gian để làm.”

Thượng Quan Thanh bước nhanh, đi về phía trước.

“Cái này, không giống.”

Tô Tiểu Tiểu thanh thần tùy ý Thượng Quan Thanh ôm nàng ở trong tòa phủ đệ to như vậy đi.

Nàng chôn ở hõm vai Thượng Quan Thanh, cười đến run rẩy hết cả người.

“Thanh, thật là vội vàng nhé. Chàng đã nghĩ kỹ cần trừng phạt ta như thế nào chưa?”

Thượng Quan Thanh chính là “Ân hừ” một tiếng, cũng không nói thêm cái gì.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, ngẩng đầu lên, nhìn quanh bốn phía, sau khi thấy chung quanh không có người nào, nàng lại chôn ở hõm vai Thượng Quan Thanh.

Nhưng lần này bất đồng chính là, nàng mở ra hàm răng, chìa phần lưỡi, ở trên cổ Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà liếm một chút.

Nhất thời, cước bộ Thượng Quan Thanh ngừng lại.

Thân thể hắn cũng đồng thời run lên một cái.

Tô Tiểu Tiểu cười đến khanh khách rung động.

Nàng không ngừng cố gắng, lúc này nàng dùng hàm răng ở dưới cổ Thượng Quan Thanh để lại cái dấu răng.

Hơi thở Thượng Quan Thanh trở nên nặng lên.

Tô Tiểu Tiểu nở nụ cười.

“Ha ha, nếu chàng không nói lời nào, vậy liền để ta trừng phạt chàng nhé nhé nhé.”

Thượng Quan Thanh trừng mắt liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu trong lòng một cái, rồi sau đó bước nhanh hơn.

Thậm chí còn dùng tới khinh công.

Thế cho nên khi Thượng Quan Thanh ôm Tô Tiểu Tiểu bay qua nóc nhà thì bị A Nô nhìn thấy.

A Nô nhìn thấy hai đạo thân ảnh bay vọt quan quần cùng một chỗ với nhau, không khỏi che môi cười trộm.

Chặc chặc.

Vương phi của bọn họ cũng thật biết khiêu khích Vương gia.

Người ta nói khinh công là dùng để chạy trốn chết, mà Vương phi của bọn họ lại là làm cho Vương gia dùng khinh công đến triều miên ...

Aha ha, xem ra vương phủ rất nhanh liền sẽ náo nhiệt lên.

Thời gian sau này thật sự là tốt đẹp nha.

A Nô cảm thán.

Mà lúc này, bên này Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh ...

Ngay tại lúc Tô Tiểu Tiểu vô cùng vui vẻ, Thượng Quan Thanh cũng đã chạy vội đến trong phòng.

Chỉ nghe phịch một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Ngay sau đó, Tô Tiểu Tiểu rơi xuống chăn bông mềm mại.

Tô Tiểu Tiểu duỗi lưng một cái, cười đến mị nhãn như tơ.

“Thanh, đến đây.”

389. Chương 389: Nam Nhân Quả Nhiên Là Không Thể Kích Thích

Sau khi vận động kịch liệt đi qua, Tô Tiểu Tiểu lại thân thiết cảm nhận được.

Nam nhân quả nhiên là không thể kích thích!

Vô luận nam nhân này mặt ngoài đến cỡ nào ôn hòa ...

Một khi bị kích thích, hậu quả thật đúng là hoa lệ bi ai nha.

Tô Tiểu Tiểu không thể không nói.

Từ ngày hôm qua sau khi vào trong phòng, nàng liền không có đi ra khỏi gian phòng.

Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh ở trên giường lớn lăn qua lăn lại, đại chiến bao nhiêu hiệp đến mười ngón tay cũng không đếm hết được!

Mà Tô Tiểu Tiểu cũng vì cái này ở trên giường nằm hai ngày một đêm.

Thẳng đến chạng vạng ngày hôm sau, nàng mới mệt mỏi từ trên giường bò lên.

Mà lúc này đây, Thượng Quan Thanh vừa vặn từ cửa phòng đi đến, cười híp mắt.

“Tiểu Tiểu, tỉnh?”

Tô Tiểu Tiểu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài.

Đen.

Nàng phờ phạc gật gật đầu.

Thượng Quan Thanh đã đi tới, ngồi ở bên người nàng, “Là ta khiến nàng mệt mỏi?”

Tô Tiểu Tiểu nghe nói như thế, không biết tại sao, chợt đột nhiên cảm thấy thực ủy khuất.

Nước mắt không hề có điềm báo trước bùng bùng rớt xuống.

Thượng Quan Thanh vừa thấy, nhất thời luống cuống.

Hắn liền đem thực vật tranh thủ bưng tới bỏ qua một bên, vội vàng kéo Tô Tiểu Tiểu qua.

“Tiểu Tiểu, làm sao vậy?”

Tô Tiểu Tiểu không đáp, chỉ là khóc.

Khóc đến ba hoa chích choè, khóc đến lách ca lách cách.

Khóc đến Thượng Quan Thanh tâm đều đau.

“Tiểu Tiểu, là ta làm sai cái gì sao?”

Tô Tiểu Tiểu lại khóc tiếp một hồi lâu sau, nàng bỏ tay Thượng Quan Thanh ra, bắt đầu tự mình dùng tay của mình ôm hai vai, nàng nhắc đầu chôn ở giữa hai chân, rồi sau đó nước nở lên.

Thượng Quan Thanh mân mím môi, hắn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Lúc này trên người Tô Tiểu Tiểu không có một sợi nhỏ.

Tóc đen như mây thả xuống, lại thêm thanh âm nước nở, có vẻ điềm đậm đáng yêu.

Thượng Quan Thanh buông tiếng thở dài.

“Tiểu Tiểu, đừng khóc, nàng khóc khiến lòng ta đau.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nước nở.

Thượng Quan Thanh hỏi: “Là ta đem qua khiến nàng mệt mỏi?”

Thượng Quan Thanh thực cố gắng nhớ lại đêm qua ...

Có vẻ như thật sự liên tục muốn nàng rất nhiều lần, nhưng là Tiểu Tiểu thoát nhìn cũng thập phần hưởng thụ cùng khoái hoạt ...

Vậy bây giờ Tiểu Tiểu là vì sao mà khóc đây?

390. Chương 390: Sau Khi Xong Việc

Nghe nói như thế, Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ từ giữa hai đùi ngẩng đầu.

Nàng dùng đôi mắt đỏ rưng rưng giống như con thỏ đến trừng Thượng Quan Thanh.

“Chính là chính là! Ta rõ ràng nói từ bỏ, chàng lại càng tiến đến! Ta rõ ràng một chết đi! ! Chàng đều không nghe ta nói! Chàng còn nói sẽ hảo hảo thương ta! Chàng gạt ta! Chàng gạt ta! Sau khi chàng đem ta lừa đến Bình Thành, sẽ không để ý đến!”

Tô Tiểu Tiểu hút hút cái mũi, bùm bùm nói một đồng lớn.

Nàng dừng dừng, lại bắt đầu nức nở vài tiếng.

“Ta vừa rồi sau khi thức dậy, chàng sẽ không ở bên cạnh ta. Nam nhân đều là người xấu, liền chỉ lo cảm thụ của mình, là kẻ sau khi xong việc liền lau khô sạch sẽ vỗ vỗ mông bước đi!”

Tô Tiểu Tiểu loạn xạ phát tiết.

Kỳ thật những lời này của nàng, có một chút nói được thực vô lý.

Nhưng là nàng trải qua liên tục hai ngày một đêm ở trên giường, nàng mệt mỏi!

Nàng khó chịu.

Hơn nữa sau khi nàng tỉnh lại, bên người không có chứng kiến người mà mình muốn thấy, trong lòng liền nổi giận.

Lúc sau, chứng kiến vẻ mặt Thanh sáng khoái tinh thần đi tới, nàng liền càng phát hỏa.

Vì cái gì nam nhân có thể như vậy! ! !

Nàng mệt đến chết đi, nam nhân chẳng những có thể hưởng thụ nhưng lại sẽ không mệt! ! !

Thượng Quan Thanh sau khi nghe xong, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Hắn thật không có nghĩ tới trong lòng Tiểu Tiểu là nghĩ như vậy.

Hắn thật sự cho tới bây giờ đều không có nghĩ như vậy qua.

Trong lòng Thượng Quan Thanh bỗng nhiên dâng lên cảm giác áy náy.

Hắn nâng tay, muốn cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu tránh được.

Thượng Quan Thanh than nhẹ một tiếng.

Hắn nghiêng người về phía trước, mạnh mẽ ôm lấy Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu vốn là phản kháng một hồi, nhưng cuối cùng thấy phản kháng không thành công, liền mạnh mẽ cắn lên bả vai Thượng Quan Thanh một ngụm.

Tô Tiểu Tiểu cắn thật sự mạnh mẽ.

Chỉ nghe Thượng Quan Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng hắn như trước không có buông tay.

Thẳng đến khi Tô Tiểu Tiểu cắn đủ rồi, Thượng Quan Thanh mới mở miệng nói.

“Tiểu Tiểu, thực xin lỗi.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Thượng Quan Thanh tiếp tục nói: “Ta không biết nàng lại nghĩ như vậy. Nếu Tiểu Tiểu nàng không thích như vậy, sau này ta sẽ không chế chính mình, ta sẽ không để cho nàng tiếp tục mệt mỏi như vậy.”

Thượng Quan Thanh ôm chặt Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, đừng nóng giận, được không?”

391. Chương 391: Làm Số Lân Nhiều Lắm

Tô Tiểu Tiểu im hơi lặng tiếng.

Thượng Quan Thanh như trước ôm nàng.

Nhất thời, trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh tiếng hít thở.

Qua một lúc lâu, tức giận của Tô Tiểu Tiểu cũng tiêu được bảy tám phần.

Nàng ở trong lòng Thượng Quan Thanh rầu rĩ nói: “Chàng đi đâu vậy?”

Nghe được thanh âm của Tô Tiểu Tiểu trở nên bình thường hơn, Thượng Quan Thanh không khỏi thâm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nói: “Ta nghĩ nàng sẽ đói bụng, nên đi ra lấy một ít thức ăn đồ vật này nọ tiến vào.”

Thanh âm của Thượng Quan Thanh thực ôn nhu.

Tô Tiểu Tiểu lúc này cũng cảm giác mình rời giường tức giận quá mức, vừa mới phát cáu thật sự cũng quá không có đạo lý.

Nàng từ trong lòng Thượng Quan Thanh ngẩng đầu lên, nàng yên lặng nhìn Thượng Quan Thanh.

“Thanh, vừa rồi là ta không tốt, ta không nên đem tức giận phát ở trên người chàng.”

Thượng Quan Thanh sờ sờ đầu của nàng: “Nha đầu ngốc, là ta không tốt, là ta không có bận tâm đến cảm thụ của nàng. Lần sau ta sẽ chú ý.”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi, nàng đi đến gần, hôn một ngụm lên hai má Thượng Quan Thanh, sau đó nói: “Ta lần sau cũng sẽ chú ý.”

Thượng Quan Thanh cười cười, lúc này mới cầm lấy quần áo bên giường, giúp Tô Tiểu Tiểu mặc vào.

Sau khi mặc xong, Tô Tiểu Tiểu nhìn tới thực vật bày biện bên giường.

Nàng nháy mắt mấy cái: “Ân, ta vừa vận cũng đói bụng.”

Thượng Quan Thanh bưng tới: “Ta ưy nàng.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân”, nhưng tiếp theo nàng lại lắc đầu: “Ta có chút khát, ta đi uống nước trước.”

Nói xong, liền bật xuống dưới giường.

Nhưng là chân mới vừa đụng tới trên mặt đất, một trận đau nhức liền từ phía dưới truyền đến.

Tô Tiểu Tiểu mày nhíu lại, cước bộ cũng lảo đảo, thiếu chút nữa trọng tâm cả người không xong muốn quăng xuống.

Cũng may Thượng Quan Thanh nhanh tay, một phen ôm eo Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu cả người đọng ở trên người Thượng Quan Thanh.
Thượng Quan Thanh rất là áy náy.
Tiểu Tiểu có thể như vậy, đều là do hần đêm qua làm số lần nhiều lắm.
“Tiểu Tiểu, nàng ngồi ở trên giường, đừng nhúc nhích, ta rót nước cho nàng.”
Dứt lời, hần liền thả Tô Tiểu Tiểu xuống, đi đến mép bàn rót chén nước lại đây.
Tô Tiểu Tiểu uống vài ngụm nước, nước ấm tiến nhập trong bụng, lúc này mới thư thái rất nhiều.
Nàng nói: “Ân, chàng có thể uy ta.”

392. Chương 392: Hôn Hạ Cái Trán Của Nàng

Sau khi Thượng Quan Thanh uy Tô Tiểu Tiểu ăn vài cái điểm tâm, Tô Tiểu Tiểu liền ăn không vô.
Thượng Quan Thanh cũng không có miễn cưỡng nàng tiếp tục ăn nữa.
Hần sai người chuẩn bị nước ấm, rồi sau đó ôm Tô Tiểu Tiểu đi tới bồn tắm bên cạnh.
Bồn tắm nước ấm độ vừa rất tốt, bất quá Tô Tiểu Tiểu thật là có chút bồn khoăn.
Nàng kéo kéo vạt áo Thượng Quan Thanh, nói: “Ta tự mình tắm sẽ tốt hơn.”
Thượng Quan Thanh nhìn nhìn, giống như đã biết trong nội tâm nàng suy nghĩ gì, hần buông tiếng thở dài, nói: “Tiểu Tiểu, ta không sẽ như thế nào.”
Tô Tiểu Tiểu mân mím môi.
Thượng Quan Thanh còn nói thêm: “Ta chỉ là muốn cùng nàng sống chung một chỗ. Mấy ngày nay, ta cũng sẽ không bính nàng, cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, được không?” (vịt: ta thề là ta nghe câu này xong: ta nghỉ ngay đến về sau là: đợi nàng nghỉ ngơi cho tốt xong rồi ta sẽ đòi cả vốn lẫn lời)
Tô Tiểu Tiểu nghe xong, lúc này mới gật gật đầu.
Rồi sau đó, Thượng Quan Thanh cũng quả nhiên như chính mình nói, thật là không làm gì cả, có làm cũng chỉ là sau khi tắm xong cho Tô Tiểu Tiểu, hôn hạ cái trán của nàng.
Sau khi Tô Tiểu Tiểu tắm rửa một cái, nhất thời cảm giác thoải mái hơn.
Nàng nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, trong bầu trời đêm một vòng Minh Nguyệt treo cao, chói lọi.
“Thanh, bây giờ là giờ nào?”
Thượng Quan Thanh rất nhanh đáp: “Sắp đến giờ Tuất.” (hình như giờ Tuất là từ 8 đến 10 giờ tối thì phải)
Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.
Trời à, đã trễ thế này.
Lúc này, Thượng Quan Thanh đề nghị nói: “Tiểu Tiểu, nàng muốn đi ra ngoài đi một chút không?”
Tô Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, cũng hiểu được đề nghị này không sai.
Sau khi tắm rửa một cái, nàng cũng thoải mái rất nhiều.
Phía dưới cũng không còn đau nhức như vậy, cố gắng đi một chút, sẽ khỏe nhanh hơn.
Lại nói, phủ đệ này, nàng còn không có đi thăm xong đâu.
Vì thế, Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu, nói: “Cũng tốt, có thể dễ dàng ngắm phủ đệ vào ban đêm.”

Thượng Quan Thanh cười cười, liền tùy tay cầm lấy một món áo choàng, phủ lên người Tô Tiểu Tiểu, sau đó tiếp tục nắm tay nàng, đi ra ngoài.

Bên ngoài bóng đêm thật phần xinh đẹp.

Ánh trăng cũng rất không tồi, lưu loát dừng ở trên phủ đệ, lại càng có vẻ thanh lệ.

Thượng Quan Thanh cùng Tô Tiểu Tiểu nắm tay nhau, ở trên một con đường đá vụn uốn lượn nhỏ đi xung quanh.

Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy bóng đêm phủ lên trên tòa phủ đệ này, trong lòng một trận bình tĩnh.

Đột nhiên cảm giác được cùng phu quân mà mình yêu cùng nhau nắm tay đồng hành, là một chuyện tốt đẹp biết nhường nào.

393. Chương 393: Ta Thực Thích

Tô Tiểu Tiểu vừa nghĩ như thế, lại nghĩ tới chính mình mới vừa rồi loạn phát cẩu.

Nàng ở trong một cái tiểu đình dừng bước lại, nàng ngửa đầu, yên lặng nhìn Thượng Quan Thanh, cắn cắn môi, nàng nói: “Thanh, vừa nãy ta không phải cố ý đối với chàng phát cẩu, ta ...”

Còn chưa có nói xong, ngón tay Thượng Quan Thanh liền nhẹ nhàng mà đặt lên đôi môi cánh hoa của nàng.

Trong mắt của hắn là tràn đầy nhu tình, so với ánh trăng trên trời còn muốn nhu hòa hơn mấy phần.

Hắn nói: “Tiểu Tiểu, ta hiểu mà. Là ta không tốt, nàng vừa tới một địa phương xa lạ, ta nên bản khoản đến cảm thụ của nàng, không nên chỉ vì tham luyện nhất thời, mà để cho nàng chịu khổ.”

Tô Tiểu Tiểu lời kéo tay Thượng Quan Thanh, cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Thanh, kỳ thật ta cũng rất thích.”

Thượng Quan Thanh ngốc lăng: “Cái gì?”

Thanh âm của Tô Tiểu Tiểu cũng càng ngày càng nhỏ.

“Ta thực thích.”

Thượng Quan Thanh để sát vào trước mặt Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, nàng mới vừa rồi nói gì đó?”

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên ngẩng đầu, lúc này nàng dùng thanh âm bình thường của mình.

“Ta nói ở trên giường, ta cũng rất thích.”

Nói đến đây, thanh âm của Tô Tiểu Tiểu lại nhỏ lại.

“Chỉ là của ta không thích nhiều lần lắm, hai ba lần ta còn có thể nhận, nhiều hơn nữa, ta thật sự là không được.”

Thượng Quan Thanh mừng rỡ như điên.

Lúc trước hắn còn lo lắng Tiểu Tiểu là bởi vì không thích, cho nên mới khóc.

Hắn ôm Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu đầu chôn ở trong lòng Thượng Quan Thanh.

Chỉ nghe thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến: “Tiểu Tiểu, sau này ta tuyệt đối sẽ không cho nàng tiếp tục rơi một giọt nước mắt.”

Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng.

Hai người ở trong lương đình lẳng lặng ôm nhau, ánh trăng trong trẻo, xa xa nhìn lại, thập phần ảm áp. Mà vừa lúc này, bỗng nhiên xa xa truyền đến thanh âm bùm bùm, nghe như là có cái gì ầm ầm sụp đổ. Tô Tiểu Tiểu sửng sốt, nàng từ trong lòng Thượng Quan Thanh ngẩng đầu lên.

“Thanh, đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Thanh liếc nhìn cách đó không xa, hần vồ vồ lưng Tô Tiểu Tiểu, nói: “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

Tô Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, “Không cần đi nhìn một chút sao? Vừa rồi ta giống như nghe được tiếng vang thật lớn, thật sự không cần sao?”

394. Chương 394: Rất Yên Tĩnh Rất Yên Tĩnh

Thượng Quan Thanh lắc lắc đầu: “Trong phủ có một nữ đầu bếp lớn tuổi, nửa đêm khi đi ra nhà vệ sinh thường hay mơ màng màng, thường xuyên đem các thứ gì đó trên đường ngã đổ, có lẽ thanh âm mới vừa rồi là do vị nữ đầu bếp kia phát ra.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, không khỏi lo lắng nói: “Nữ đầu bếp này mỗi lần đều đụng vào đồ vật này nọ, nàng có thể hay không gặp phải chuyện gì? Lớn tuổi, xương cũng không còn tốt nữa, đụng như vậy, thật không cần nhanh chân đến xem sao?”

Thượng Quan Thanh vỗ vỗ bả vai Tô Tiểu Tiểu: “Không cần lo lắng, không có việc gì. Những năm gần đây, cũng chưa phát sinh qua sự tình gì, lần này cũng tất nhiên sẽ không có sự tình gì. Lại nói, nữ đầu bếp trong phủ chúng ta, thân mình rất khỏe mạnh, có chút võ công, sợ dĩ sẽ thường xuyên đụng vào đồ vật này nọ, bất quá cũng chỉ là do tính cách từ trước thôi.”

Ách ...

Thật là quái nhân ...

Thậm chí có người thích đi đụng đồ vật này nọ ...

Thật sự là không hiểu.

(Vịt: các tình yêu đoán thử xem đầu bếp nữ này là ai??? Và đang làm gì???)

Tô Tiểu Tiểu tại nội tâm nói thầm một chút, cũng không so đo, cũng không có ý định đi nhìn một cái.

Hai người lại đi tiếp một đoạn đường, Tô Tiểu Tiểu cũng cảm thấy mệt mỏi, liền nói với Thượng Quan Thanh: “Ta mệt mỏi.”

Thượng Quan Thanh lúc này mới cùng Tô Tiểu Tiểu quay đầu đi trở về.

Đi được một khắc đồng hồ, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút mắc tiểu, nàng trái nhìn một cái, phải lại nhìn một cái: “Ai nha nha, Thanh, nhà vệ sinh ở nơi nào nha? Ta muốn đi như xí như xí ...”

Thượng Quan Thanh cũng nhìn chung quanh, hần nói: “Trong phòng phía trước có nhà vệ sinh, ta mang nàng đi.”

Dứt lời, liền kéo tay Tô Tiểu Tiểu rất nhanh chạy tới.

Tô Tiểu Tiểu vừa thấy được nhà vệ sinh, lập tức buông lỏng tay Thượng Quan Thanh ra, hướng nhà vệ sinh chạy vội tới.

Thượng Quan Thanh lại là ở bên ngoài nhà vệ sinh chờ.

Đợi một lúc sau, thanh âm rầu rĩ của Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên từ nhà vệ sinh truyền ra.

Ai ai ai, thực dọa người.

Thượng Quan Thanh sau khi nghe thấy, đã nói: “Tiểu Tiểu, nàng chờ một chút, ta đi lấy.”

Rồi sau đó, Tô Tiểu Tiểu nghe được tiếng bước chân Thượng Quan Thanh rời đi.

Tình đến mức Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể nghe được thanh âm hô hấp của mình, cùng thanh âm của côn trùng kêu chung quanh.

Tô Tiểu Tiểu không biết vì cái gì, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy hoảng hốt.

Chung quanh không có một người.

Nhưng là bây giờ Thanh vừa đi, loại cảm giác khủng hoảng này liền lập tức lan tràn khắp cõi lòng.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi rùng mình một cái.

Thanh, chàng mau quay lại đi ...

Nàng vốn là sủng cốt, rồi sau đó lập tức hoảng sợ trừng lớn mắt.

Mà loại động vật không tay không chân, chỉ có thân mình trắng mịn cùng bộ dáng xấu xí ...

Trời ạ trời ạ trời ạ ...

Nhưng mà, thực bi ai.

Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy có một con rắn màu đen từ kẽ dưới phía trong góc nhà vê sinh bò lên tiến vào.

Đồng tử Tô Tiểu Tiểu nháy mắt phóng đại.

Tô Tiểu Tiểu cũng không để ý mình không mặc quần.

Nàng mạnh đẩy cửa nhà vệ sinh, chạy vội đi ra ngoài.
Mà lúc này, Tô Tiểu Tiểu bỗng thấy xuất hiện một khuôn mặt không có ngũ quan, đang lơ lửng trên không trung chậm rì rì lắc nha lắc nha lắc ...
Lá gan Tô Tiểu Tiểu đêm nay lại tiếp tục bị dọa hổng.
Nàng hét lên một tiếng.
Sau đó hoa hoa lệ lệ ngã xuống đất ngất đi.
Điều này cũng không thể trách nàng.
Phàm là nữ nhân, đại đa số đều sợ hãi rắn cùng quỷ.
Huống chi, lúc này đây lại liên tiếp gặp được cả hai.
Tô Tiểu Tiểu vốn cũng rất sợ hãi đêm đen ...
Như bây giờ giật mình, nàng không có tiếp tục ở trong nhà xí té xỉu đã là một kỳ tích.
Sau đó không lâu, Thượng Quan Thanh cũng cầm một chồng giấy bản hướng nhà vệ sinh chạy đến.

396. Chương 396: Thần Sắc Thượng Quan Thanh Nhất Thời Ngưng Trọng Lên

Còn chưa đi đến gần nhà vệ sinh, đã thấy Tô Tiểu Tiểu ngã xuống đất ngất đi.
Thượng Quan Thanh biến sắc.
Giấy bản trong tay nhất thời rơi xuống, hắn cuống quýt ôm lấy Tô Tiểu Tiểu.
Thượng Quan Thanh lắc lắc, phe phẩy đầu Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, tỉnh, nàng làm sao vậy?”
Tô Tiểu Tiểu không có phản ứng.
Thượng Quan Thanh nhìn bốn phía, chung quanh yên tĩnh vạn phần, cũng không có gì không ổn.
Hắn nhăn nhó mi, cuối cùng đưa tay cầu, véo nhắn vào huyệt nhân trung của Tô Tiểu Tiểu.
Lúc này Tô Tiểu Tiểu mới chậm rãi tỉnh lại.
Sắc mặt của nàng cực kỳ tái nhợt.
Sau khi trong mắt nàng ánh vào là khuôn mặt của Thượng Quan Thanh, tâm nàng nhất thời mới buồn lỏng xuống, cả người nhào vào trong lòng Thượng Quan Thanh.
“Thanh ...”
Thượng Quan Thanh vội vàng ôm chặt Tô Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, đã xảy ra chuyện gì?”
Tô Tiểu Tiểu nghĩ tới chuyện vừa mới xảy ra, sắc mặt liền tái nhợt thêm.
Nàng run run nhìn chung quanh, chung quanh tối đen đen, đen đến làm cho Tô Tiểu Tiểu hoảng hốt.
Nàng mạnh mẽ lắc lắc đầu, sau đó vùi vào trong lòng Thượng Quan Thanh.
“Trở về.”
Thượng Quan Thanh vội vàng gạt đầu: “Được, chúng ta trở về phòng.”
Rồi sau đó, Thượng Quan Thanh lấy tốc độ trước nay chưa từng có ôm Tô Tiểu Tiểu trở về phòng.
Sau khi Tô Tiểu Tiểu trở lại địa phương quen thuộc, cũng không biết là bởi vì Thượng Quan Thanh ôm ấp rất ấm áp, hay là vì cái gì, sắc mặt của nàng hiện tại cũng hơi có chút huyết sắc.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu thay đổi quần áo khác ngồi ở trên giường, Thượng Quan Thanh gắt gao cầm tay nàng.
“Tiểu Tiểu, mới vừa rồi như thế nào đột nhiên té xỉu? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Tiểu Tiểu lúc này mới cúi đầu nói: “Ta ... Vừa rồi nhìn thấy có một con rắn bò tiến vào, ta sợ. Ta từ nhỏ đã sợ mấy thứ này ... Ta đã biết cổ đại, rắn đặc biệt nhiều ... Ta thật sự vô cùng sợ hãi thứ này. Cho nên ta mới chạy ra nhà vệ sinh ...”

Tô Tiểu Tiểu mân mím môi, nàng tiếp tục nói: “Sau khi ta chạy ra, liền gặp được một người, không biết là nam hay là nữ, chỉ biết là người kia trên mặt không có ngũ quan, trắng bệch trắng bệch, khủng bố cực kỳ ...”

Thần sắc Thượng Quan Thanh nhất thời ngưng trọng lên.

397. Chương 397: Có ... Quỷ

Nhưng vì phòng ngừa Tô Tiểu Tiểu lại lo lắng, rất nhanh Thượng Quan Thanh đã khôi phục thần sắc bình thường.

Hắn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng Tô Tiểu Tiểu, nói: “Không có việc gì, không phải sợ, có ta ở đây.”

Tô Tiểu Tiểu cắn môi dưới: “Thanh, trong phủ này có ... Quỷ sao?”

Thượng Quan Thanh lắc đầu: “Không có, Tiểu Tiểu không phải sợ. Phủ đệ này là một địa phương vô cùng sạch sẽ, chưa bao giờ có người chết qua, mà từ khi xây phủ tới nay, trong phủ cũng chưa từng xuất hiện qua sự tình gì. Có lẽ là Tiểu Tiểu nàng nhìn lầm rồi.”

Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ lắc đầu.

“Không có khả năng!”

Qua một lúc, Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Được rồi, nếu như thật là ta nhìn nhầm cái kia người không có ngũ quan, như vậy rắn trong nhà xí ta sẽ không nhìn lầm đi.”

Thượng Quan Thanh trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Bây giờ không phải là mùa đông, có rắn cũng là chuyện bình thường.”

Dừng một chút, Thượng Quan Thanh nói: “Như vậy đi, ngày mai ta sai người đuổi hết rắn trong phủ ra, tiếp tục ở phía bên ngoài phủ đệ rắc lưu hoàng có được không?”

Tô Tiểu Tiểu hút hút cái mũi, lúc này mới gật gật đầu.

Thượng Quan Thanh nói: “Tốt lắm, không cần sợ hãi. Trời sập xuống còn ta giúp nàng gánh vác lên. Ngủ đi, trải qua kinh hách như vậy, nàng cũng mệt mỏi rồi. Ta sẽ luôn luôn ở cạnh nàng.”

Tô Tiểu Tiểu trợn tròn mắt, nhìn Thượng Quan Thanh: “Chàng sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh ta sao?”

Sau đó Tô Tiểu Tiểu có chút yếu ớt.

Vừa rồi một màn kia, thực là làm nàng sợ.

Mặc kệ thật giả, Tô Tiểu Tiểu cần qua thật lâu mới có thể quên.

Thượng Quan Thanh mặc nguyên xiêm y, cùng với Tô Tiểu Tiểu nằm ở trên giường.

Thượng Quan Thanh lấy tay làm gối, cả người Tô Tiểu Tiểu cuộn tròn ở trong lòng Thượng Quan Thanh.

Một tay khác của Thượng Quan Thanh cũng không rảnh rỗi, cũng nâng lên cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

Hắn nói: “Ân, ta sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh nàng, sau khi nàng mở mắt ra, người nhìn thấy đầu tiên sẽ là ta.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, lúc này mới buông tâm mà nằm ngủ.

Mà ở thời điểm sau khi Tô Tiểu Tiểu nằm ngủ, thẳng đến khi Thượng Quan Thanh nghe được tiếng hít thở sâu dài của Tô Tiểu Tiểu thì hắn mới mở ra cặp mắt.

Thần sắc hắn thập phần ngưng trọng, trong mắt cũng là tràn đầy trầm tư.

Hắn nghĩ tới.

Tiểu Tiểu vừa mới gặp một người không có khuôn mặt ở trên không trung phiêu đảng ...

398. Chương 398: Gương Mặt Không Có Ngũ Quan

Này ...

Tuy rằng nghe có chút khó tin.

Nhưng là, cũng chưa hẳn nhất định là giả.

Mặc dù hắn nói với Tiểu Tiểu, đây là ảo giác của nàng. Chẳng qua, chuyện này khả năng cũng không phải là không có.

Gương mặt không có ngũ quan ...

Cái này, tựa hồ có chút quen thuộc.

Hắn trước kia tựa hồ cũng đã gặp qua khuôn mặt như vậy ...

Bất quá khuôn mặt này không phải là khuôn mặt thật sự, mà chỉ là một tấm mặt nạ mà thôi.

Mà tấm mặt nạ này chính là của sư phụ để dành vào thời điểm không có chuyện gì làm thì lấy ra dọa người ...

Lúc hắn lần đầu tiên nhìn thấy, cũng quả thật bị hoảng sợ, bất quá cũng không có bị hù đến té xỉu giống như Tiểu Tiểu.

Sau lại mới biết được là sư phụ đang trêu đùa hắn.

Tiểu Tiểu nói, nàng vừa mới gặp một khuôn mặt không có ngũ quan ...

Kia ...

Có phải hay không là hiện giờ sư phụ đang tại trong vương phủ đây?

Thập Nương nói sư phụ đến Bình Thành, như vậy, mọi chuyện giải thích cũng hợp lý.

Nhưng là, nếu sư phụ đã đến đây, vì sao lại không gặp hắn đây?

Nhưng lại mang khuôn mặt như vậy đi ra trước hù ngã Vương phi của hắn, đến tột cùng dụng ý của sư phụ là cái gì?

Thượng Quan Thanh ở trên giường tự hỏi.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu ưm một tiếng, luôn luôn hướng trên người Thượng Quan Thanh dựa vào gần thêm.

Nhưng lại luôn luôn cựa lên cái bộ phận trọng yếu của Thượng Quan Thanh.

Cứ như vậy, Thượng Quan Thanh đang tự hỏi nhất thời liền bị cắt ngang.

Hắn cảm thấy được rất khó chịu.

Bụng tựa hồ có cỗ lửa, đang hùng hực thiêu đốt.

Mà kẻ khiến cho này cỗ lửa này bùng lên, như cũ không biết chút nào thêm dầu vào lửa ...

Thượng Quan Thanh giờ khắc này rất muốn chuyển thân, sau đó áp đảo Tô Tiểu Tiểu, cuối cùng đến tròng triền triền miên miên Vu Sơn mây mưa ...

Chẳng qua nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của thiên hạ trong lòng.

Nhất thời Thượng Quan Thanh liền cảm giác không đành lòng.

Cái gì dục hỏa khó nhịn đều là mây bay ...

Hắn đã đáp ứng Tiểu Tiểu.

Vì thế, Thượng Quan Thanh hít sâu một hơi, thay đổi vị trí thân thể, cách Tô Tiểu Tiểu xa một chút.

Lúc này, Thượng Quan Thanh mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng là, lúc này, Tô Tiểu Tiểu giống như nhận thấy ấm áp bên cạnh mình ly khai, nàng ừ hai tiếng lại thiếp đi lên.

Thượng Quan Thanh bất đắc dĩ buông tiếng thở dài.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Cuối cùng chịu phận bất hạnh.

399. Chương 399: Nhục Dục Có Chạy Dài Cũng Không Đến Được

Vì thế, trong sự tra tấn thống khổ như vậy Thượng Quan Thanh ...

Vượt qua một buổi tối.

Mà hôm sau khi Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại, nàng mở to mắt, ánh vào mi mắt quả thật là khuôn mặt của Thượng Quan Thanh.

Tâm tình nàng cũng không khỏi tốt lên.

Nàng tiến lên phía trước, hôn một ngụm lên hai má Thượng Quan Thanh.

“Thanh, sớm nha.”

Thượng Quan Thanh ngủ được rất nông, khi Tô Tiểu Tiểu giật giật thân mình, hắn liền lập tức tỉnh lại.

Chứng kiến khuôn mặt mỉm cười cùng bộ dáng còn buồn ngủ của Tô Tiểu Tiểu.

Thượng Quan Thanh tâm tình cũng rất tốt.

Tuy rằng tối hôm qua nhẫn nại thực vất vả, nhưng là sáng nay có thể chứng kiến lúm đồng tiền tươi đẹp như thế.

Thượng Quan Thanh cảm thấy được cái gì cũng đều đáng giá.

Thật sự thật sự.

Kể cả tiếp tục cho hắn nhẫn thêm mấy đêm, hắn cũng nguyện ý.

Nhục dục cứ việc có thể để người ta khoái hoạt, nhưng chẳng qua là trên thân thể.

Mà loại khoái hoạt trên tinh thần, thì nhục dục có chạy dài cũng không đến được.

Thượng Quan Thanh mỉm cười.

“Tiểu Tiểu, sớm.”

Sau khi Tô Tiểu Tiểu lại hôn Thượng Quan Thanh một ngụm, mới từ trên giường bật dậy.

Nàng vươn vai mạnh một cái.

Mặc dù nói tối hôm qua bị chút kinh hách, nhưng là bởi vì sự tồn tại của Thanh, nàng cũng không sợ.

Nàng nhìn nhìn nắng rực rỡ ngoài cửa sổ nắng, cười nói với Thượng Quan Thanh: “Ngô, thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Thượng Quan Thanh cũng từ trên giường ngồi dậy, hấn nắm tay Tô Tiểu Tiểu, ra vẻ lơ đãng nói: “Đúng nha, thời tiết hôm nay tốt lắm, là một ngày rất thích hợp để thành thân.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, nhất thời ngẩn người.

Nàng nháy mắt mấy cái.

“Thanh, chàng nói cái gì?”

Thượng Quan Thanh cười nói: “Hôm nay là một ngày thích hợp để thành thân.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Thượng Quan Thanh, thoáng nhìn đáy mắt hắn tràn đầy ý cười thì nàng bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Nàng kinh ngạc bịt miệng.

“Không thể nào ...”

Thượng Quan Thanh hôn xuống cái trán Tô Tiểu Tiểu: “Vương phi của ta, thật sự.”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

“A a a, nhưng là ta còn không có chuẩn bị nha. Hơn nữa tối hôm qua còn ngủ ít như vậy, ai nha nha, khẳng định hiện tại da của ta thật không tốt mà.”

Nói xong, Tô Tiểu Tiểu muốn nhảy xuống giường, chuẩn bị đi tìm gương đồng.

400. Chương 400: Cô Nương Đẹp Nhất Trên Thế Gian

Nàng cần nhìn một chút da của mình, đến tột cùng hiện tại có bao nhiêu kém.

Cũng không biết có thể hay không gặp người.

Thượng Quan Thanh bắt được tay nàng, dùng sức một cái, Tô Tiểu Tiểu rơi vào trong lòng Thượng Quan Thanh.

Trong mắt Thượng Quan Thanh tràn đầy ý cười.

“Không cần đi soi gương, Tiểu Tiểu nàng rất đẹp, là trên cô nương đẹp nhất trên thế gian này.”

Tô Tiểu Tiểu giận Thượng Quan Thanh liếc mắt một cái: “Chàng chỉ toàn biết nói lời ngon tiếng ngọt ...”

Thượng Quan Thanh cười nói: “Ta nói chính là lời nói thật, nương tử không tin vi phu, thực khiến vi phu thương tâm nha.”

Tô Tiểu Tiểu nhéo nhéo hai má Thượng Quan Thanh, lúc này nàng cũng không soi gương nữa.

Có một câu của chồng mình, so với mười cái gương đồng còn mạnh hơn.

Nàng thanh thản dựa vào trong lòng Thượng Quan Thanh.

“Ai, Thanh, chàng nói thành thân thật sự sao? Hiện tại? Cứ như vậy?”

Thượng Quan Thanh lắc đầu.

Hắn nói: “Tự nhiên là không thể nào. Tiểu Tiểu, nàng nhớ những lời ta đã từng nói với nàng không? Sau khi ta trở lại Bình Thành sẽ cho nàng một hôn lễ thật sự long trọng, ta muốn khiến cho già trẻ lớn bé, lớn nhỏ nhỏ gì trong Bình Thành cũng biết Tô Tiểu Tiểu nàng là thê tử của Thượng Quan Thanh ta, là Vương phi duy nhất của Huyền Thanh Vương ta.”

Tô Tiểu Tiểu chú ý tới hai chữ “Duy nhất” này.

Lời này vừa ra, liền chứng minh Thanh là đang hứa hẹn với nàng một đời, một thế, một đôi nhân.

Thần sắc của nàng không khỏi nhu hòa một chút, nàng nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Ân.”

Thượng Quan Thanh nói tiếp: “Trước đó vài ngày, ta đã sai người bắt tay vào chuẩn bị các thủ tục thành thân. Đợi một lát sẽ có tỳ nữ tiến vào, giúp nàng trang điểm mặc gả y, chỉ cần canh giờ tới, tỳ nữ sẽ giúp đỡ nàng đi ra ngoài hành lễ.”

Dừng một chút, Thượng Quan Thanh lại cười nói: “Đêm qua nàng nghe được tiếng vang, kỳ thật không phải do nữ đầu bếp phát ra. Bởi vì tất cả mọi người trong phủ đều đang chuẩn bị các thủ tục để hôm nay chúng ta thành thân, có lẽ đêm qua trong khi vội vàng, ai đụng phải ai đó.” (vịt: có bạn nào đoán trúng không nào?)

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, không khỏi che miệng cười nói: “Thì ra là thế, thảo nào ta cứ thắc mắc, làm sao lại có nữ đầu bếp kì quái như vậy đây? Tại sao lại có thể có người thích nửa đêm đi đụng đồ vật này nọ đây? Nguyên lai là như vậy a.”

Nàng nâng mắt nhìn Thượng Quan Thanh.

“Thanh, cảm ơn chàng trộm chuẩn bị cho ta hết thảy.” Tô Tiểu Tiểu mân mím môi: “Lúc trước ta còn tưởng rằng tới Bình Thành rồi chàng liền không thích ta, hiện tại ta mới biết được nguyên lai là chàng đi chuẩn bị việc thành thân.”

401. Chương 401: Thiên Kinh Địa Nghĩa

Thượng Quan Thanh vuốt đầu Tô Tiểu Tiểu, hắn nhẹ giọng nói: “Nha đầu ngốc, đang nói cái gì đây? Nàng là thê tử của ta, ta làm như vậy cho nàng là thiên kinh địa nghĩa.”

Tô Tiểu Tiểu cảm động hết sức.

Từ sau khi cùng Thanh ở cùng một chỗ, tựa hồ nàng đều mỗi ngày đều ở trong cảm động mà vượt qua.

Vô luận là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, Thanh nhất định sẽ cho nàng một cái cảm động lớn nhỏ nhỏ không giống nhau.

Hơn nữa mỗi cảm động, cũng đều khiến nàng sinh ra cảm giác hạnh phúc.

Nàng hút hút cái mũi, ngẩng đầu lên, hưng hăng hôn Thượng Quan Thanh.

“Thanh, có thể gả cho chàng, là chuyện hạnh phúc nhất đời này của thiếp.” (vịt: đang lãng sờ mạn nên ta đổi xưng hô một chút, với lại sau chương này 2 anh chị cũng thành thân chính thức rồi mà)

Thượng Quan Thanh cười híp mắt.

“Có thể cưới được nàng, cũng là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta.”

Hai người ngọt ngào mật mật nhìn nhau, lúc này, trong phòng tràn đầy ngọt ngào.

***** ngày mai thiếp muốn gả cho chàng đường ranh giới *****

Thượng Quan Thanh rời khỏi phòng sau đó không lâu, quả nhiên có mấy tỳ nữ cầm một đại đội đồ vật này nọ đi đến.

Thấy Tô Tiểu Tiểu còn ngồi ở trên giường, một tỳ nữ trong đó tiến lên nói: “Vương Phi, chúng ta là đến giúp ngài mặc trang phục.”

Tô Tiểu Tiểu cười đi xuống giường.

“Ân, ta biết.”

Tỳ nữ cười nói: “Vương Phi thật là xinh đẹp, cho dù không có tô son, tố nhan cũng cực kỳ xinh đẹp.” (tố nhan: cả nhà cứ hiểu là mặt mộc khi không trang điểm ý)

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, tay không khỏi xoa gương mặt của mình.

Lời hay ai cũng thích nghe.

Đặc biệt là lời ca ngợi mình.

Tô Tiểu Tiểu cười đến hàng mi cong cong: “Thật vậy chăng?”

Nhóm tỳ nữ liên tục gật đầu.

“Thật sự thật sự, Vương Phi thiên hương quốc sắc, chẳng thể trách Vương gia lại ái mộ như thế đâu.”

Tô Tiểu Tiểu đi tới trước gương đồng, nàng vừa nhìn.

Cũng không khỏi có chút giật mình.

Nàng vốn cho là màu da của mình sẽ rất kém cỏi, tối hôm qua đều không có ngủ ngon, không nghĩ tới bây giờ vừa nhìn ...

Thật là làm cho nàng giật mình.

Làn da thật mềm mại nha ...

Ánh mắt thật lung linh nha ...

Môi thật hồng nhuận nha ...

Tô Tiểu Tiểu nhéo nhéo mặt mình.

Nàng cảm giác được đau thì mới thật xác định.

A nha nha nha ...

Khuôn mặt này thật sự chính là của nàng nha.

402. Chương 402: Tình Yêu Sẽ Khiến Người Ta Mù Quáng

Rất kỳ tích.

Quả nhiên là nữ nhân có yêu tưới nhuần vào càng thêm xinh đẹp, không cần trang điểm, thần thái cũng tự nhiên là sáng láng đến ông trời cũng sẽ phải ghen tị nha. (vịt: vâng. Từ tưới nhuần đại loại là ý chỉ sau khi mây mưa được ... ý. Nhưng mà ta không biết phải dùng từ gì, đại loại nó có 1 loạt nghĩa như thế này: làm dịu; tư nhuận; dễ chịu; thấm vào; ẩm ướt; tưới nhuần; tưới đều; thoải mái; dễ chịu ; làm dịu. Ta chẳng biết chọn thế nào nên để tạm thế. Nếu tình yêu nào có góp ý hay hơn thì bảo ta để ta sửa a)

Huống chi, nàng còn là đang ở trong tình yêu hạnh phúc đến không thể hạnh phúc hơn.

Tỳ nữ phía sau che miệng cười nói: “Vương Phi có Vương gia hàng vạn hàng nghìn sủng ái, không cần tô son, cũng có thể mê đảo chúng sinh.”

Tô Tiểu Tiểu ở trong gương đồng đối với tỳ nữ phía sau mỉm cười: “Người nhưng thật ra rất biết nói chuyện, người tên là gì?”

Nô tì kia nhẹ nhàng cười: “Bẩm Vương Phi, ta gọi là Phỉ nhi.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, nói: “Được, Phỉ nhi sau này người liền lưu ở bên cạnh ta đi.”

Dù sao nàng cũng cần một tỳ nữ hầu hạ, thời điểm Thanh không có ở bên cạnh nàng, nàng còn có thể giải buồn.

Phỉ nhi nghe xong, sắc mặt vui vẻ, nàng vội vàng tạ ơn: “Tạ vương phi.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nhìn khuôn mặt của mình trong gương đồng.

Ai nha nha, thật sự là xinh đẹp nha.

Ai nha nha, nàng khi nào thì trở nên tự kỷ như vậy?

Quả nhiên tình yêu sẽ khiến người ta mù quáng nha.

Di di di ...

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ tới một sự thật.

Nàng rất cục hiểu được vì cái gì mặt mũi của mình sẽ trở nên tốt như vậy.

Là công lao của Thanh nha.

Nữ nhân nha, sau khi được một cái gì đó tưới nhuần, thân thể liền sẽ phát sinh thay đổi, khiến làn da sinh trưởng căng mọng hơn ...

Do đó mới có hiệu quả chói lọi như vậy ...

Mà trước đó vài ngày, Thanh cùng nàng ở trên giường lăn qua lăn lại ...

Cũng không biết làm bao nhiêu lần.

Tuy rằng mệt chết đi, nhưng là sau lại cũng nghỉ ngơi rất lâu.

Vì thế, mới có hiệu quả như vậy.

Ngô ngô ngô, tốt lắm rất cường đại.

Nàng thích phương pháp làm đẹp.

Không phải thường có người nói, sau tân hôn cô dâu sẽ đặc biệt xinh đẹp sao?

Nguyên nhân chính là đại pháp làm đẹp này a.

Xem ra, nữ nhân vẫn còn cần nam nhân thấm nhuần nha.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu xem đủ Phỉ nhi cùng một tỳ nữ khác cũng bắt đầu giúp Tô Tiểu Tiểu ăn mặc trang điểm.

Trong sự yêu cầu mãnh liệt của Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu quyết định tự mình trang điểm.

Thủ pháp hóa trang cùng thẩm mỹ quan của người cổ đại, nàng thật không dám gặt bừa nha ...

Vì thế, Phỉ nhi trước hết bưng ra một bộ gả y màu đỏ.

Này gả y vừa ra, ánh mắt Tô Tiểu Tiểu liền thẳng.

403. Chương 403: Gả Y Xinh Đẹp

Thật đẹp! ! !

Thật hoa lệ! ! !

Thật phiêu dật! ! !

Tô Tiểu Tiểu nàng dám bảo đảm, nàng chưa từng nhìn thấy gả y xinh đẹp như vậy.

Không phải loại mũ phượng khăn quàng trùm đầu như truyền thống mà là một loại gả y thực phù hợp thẩm mỹ của Tô Tiểu Tiểu ...

Kia hoa hoa lệ lệ váy dài, kia hoa hoa lệ lệ đuôi váy quét đất, còn có kia xa hoa tơ vàng lung linh đai ngọc làm cho bộ váy càng thêm quý phái ...

Hoàn mỹ đến mức làm cho Tô Tiểu Tiểu cơ hồ nói không ra lời.

Lúc này, Phỉ nhi cười nói: “Vương Phi, đây là Vương gia ra lệnh cho tú nương tốt nhất trong Bình thành liên tục làm suốt một tháng công, mới làm ra được, cái này cho thấy tình ý của Vương gia đối với Vương phi phải sâu đậm như thế nào a.”

Ánh mắt Tô Tiểu Tiểu như trước dừng ở trên gả y trước mắt.

Nàng thậm chí có chút không dám tin.

Nàng thật sự sẽ mặc gả y xinh đẹp như vậy cùng Thanh thành thân trong tiếng chúc phúc của mọi người sao?

Hạnh phúc cũng không khỏi là quá nhiều sao.

Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, nàng bỗng nhiên có chút không yên lòng.

Gả y này nàng còn không có thử qua, nếu mặc không hợp, thì làm thế nào bây giờ?

Rất rõ ràng, bản khoản này của Tô Tiểu Tiểu là vô ích ...

Bởi vì khi sau khi Tô Tiểu Tiểu mặc xong gả y này, là hoàn toàn thích hợp!

Nàng không khỏi sợ hãi than về hiểu biết của Thượng Quan Thanh đối với nàng.

Có lẽ là Thượng Quan Thanh đem số đo các vòng ngực eo mông của nàng, đều hết sức chính xác nói cho tú nương, bằng không như thế nào có thể vừa vặn như vậy đây?

Mà lời nói kế tiếp của Phỉ nhi cũng chứng thật ý tưởng trong lòng Tô Tiểu Tiểu.

“Trời ạ. Thật vừa vặn, Vương gia nói một chút cũng không có sai.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, không khỏi hỏi: “Thanh nói những gì?”

Phỉ nhi nói: “Vương gia nói rằng, lấy hiểu biết của Vương gia đối với Vương Phi, gả y này Vương Phi nhất định vừa người, không có khả năng không thích hợp.”

Trong lòng Tô Tiểu Tiểu chợt trở nên nhu hòa.

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ân, thật sự thực vừa người.”

Tô Tiểu Tiểu đối với gương đồng nhìn lại một chút, trong lòng hết sức hài lòng, đối với việc thành thân kế tiếp ...

Trong lòng Tô Tiểu Tiểu thập phần chờ mong.

Sau đó, Phỉ nhi cùng các nô tì khác giúp Tô Tiểu Tiểu vấn kiểu tóc tân nương kế, sau đó mang trên đầu một chiếc mũ phượng tinh xảo, khéo léo, những viên trân châu màu san hô buông rơi trước hai má Tô Tiểu Tiểu, nửa che nửa đầy, thập phần xinh đẹp. (vịt: thật ra thì không phải là “nửa che nửa đầy” mà ở trong cv là “nửa che che đầy”, vịt hiểu là “nửa kín nửa hở” nhưng chả lẽ dùng từ như thế nó không hay nên tạm thời để vậy. Đang suy nghĩ có nên thay bằng “như có như không” hay không? Các tình yêu góp ý cho cái)

404. Chương 404: Vương Gia Vương Phi, Ngày Lành Tháng Tốt Tới

Mặc xong, Tô Tiểu Tiểu đợi một lúc, liền truyền tới thanh âm ngày lành tháng tốt của bên ngoài.

Tô Tiểu Tiểu được Phỉ nhi nâng, đứng lên, rồi sau đó mặc một thân gả y xinh đẹp đến làm cho người ta ngạt thở đi ra ngoài.

Khi đi vào hành lang đến nơi thành thân thì toàn bộ khách cũng giật mình sợ ngây người.

Thậm chí có người bắt đầu xì xào bàn tán.

“Trời ạ, tân nương này thật đẹp.”

“Ôi uy, các người có chú ý tới không? Cái mũ phượng trên đỉnh đầu Huyền Thanh Vương Phi.”

“Oa, trời ơi. Mũ phượng kia không phải là châu báu trân quý năm đó danh chấn nhất thời sao? (câu này nghe không xuôi lắm mà không biết chỉnh thế nào) Nghe nói mũ phượng này, Hồng Bảo Thạch phía trên thôi cũng đã là vô giá.”

“Chắc chắn chắc, Huyền Thanh Vương cũng thật rộng lượng nha. Bất quá Vương Phi xinh đẹp như thế, điều này cũng đáng giá.”

“Ai, gả y kia cũng thật đẹp nha. Nghe nói chỉ dùng thời gian một tháng làm ra được ... Chẳng thể trách đạo này muốn tìm tú nương hỗ trợ làm quần áo cũng tìm không thấy người. Có lẽ là đều bị Vương gia kêu đi làm gả y đi.”

” ... “

Trong lúc nhất thời, ngữ khí mọi người đều trở nên hâm mộ.

Tô Tiểu Tiểu cũng không có chú ý tới, cho dù là chú ý tới, nàng cũng không có như thế nào nghe vào.

Bởi vì lúc này, toàn bộ ánh mắt, toàn bộ lực chú ý của nàng đều đã rơi vào trên một thân ảnh nam tử mặc hồng bào trong hành lang.

Nhu tình trong mắt của hắn, mật ý trong mắt của hắn, chuyên chú trong mắt của hắn ...

Mới đáng được Tô Tiểu Tiểu nàng chú ý.

Bởi vì nam nhân này, nàng mới có hạnh phúc một khắc như vậy.

Ở trong sự hâm mộ của mọi người, từng bước một đi hướng đến nam nhân âu yếm sủng ái chính mình.

Tô Tiểu Tiểu đưa tay đặt vào trong tay Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà cầm.

Hai người nhất thời nhìn nhau cười.

Trong mắt đều là đồng dạng ý cười.

Thượng Quan Thanh nhẹ nói: “Hôm nay nàng rất đẹp.”

Tô Tiểu Tiểu cũng nhẹ nói: “Hôm nay chàng cũng rất tuấn lãng.”

Hai người lại nhìn nhau cười.

Lúc này, người săn sóc dâu đem một cái lụa đỏ thật dài phân biệt nhét vào trong tay Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh, người săn sóc dâu nhắc nhở nói: “Vương gia Vương Phi, ngày lành tháng tốt tới.”

405. Chương 405: Thưởng Hôn

“Nhất bách thiên địa —— “

Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh xoay người, hai người cùng cầm dải lụa đỏ cùng cúi đầu bái trời đất bên ngoài.

Tô Tiểu Tiểu cùng Thượng Quan Thanh cũng không có xoay người, tiếp tục cầm dải lụa đỏ rồi hướng trời bên ngoài xá một cái.

Mà giờ khắc này, trong lòng Tô Tiểu Tiểu là tràn đầy hạnh phúc.

So với câu nói: “Ta nguyện ý” của Tây Phương, Tô Tiểu Tiểu càng thích hôn lễ như vậy hơn.

Lúc này, người săn sóc dâu cũng bắt đầu nói một câu cuối cùng.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, bỗng nhiên một giọng nam trong trẻo từ bên ngoài đại đường vang lên.

Soạt soạt ...

Ánh mắt mọi người nhất thời đều tích tụ ở trên người nam tử ngoài cửa.

Tô Tiểu Tiểu cũng ngây ngẩn cả người.

Thượng Quan Thanh cũng ngăn ngán cả người.

Nói thật, Tô Tiểu Tiểu thật sự cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua, chuyện thưởng hôn trong truyền thuyết này, sẽ xuất hiện tại hôn lễ của nàng.

Nàng hơi chút xóc lên trăn châu màu san hô trên mũi phượng, xa xa nhìn lại.

Là một nam tử mặc áo choàng màu xanh.

Thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, Tô Tiểu Tiểu ở trong lòng phỏng chừng nam tử này hẳn là so với Thanh lớn hơn vài tuổi, hơn nữa bộ dạng của nam tử này thập phần không sai.

Đặc biệt cặp mắt xệch kia, quả thực chính là hút hồn người khác.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được nếu như mình nhìn lại thêm vài lần, phỏng chừng hồn phách của nàng cũng sẽ bị hút đi.

Chắc chắc chắc, người dễ nhìn này đến tới cùng nàng nhân thức lúc nào a? (vit: ăn quả dưa bở quá to)

Nàng như thế nào không biết mình quen biết một siêu cấp dễ nhìn như vậy?

Hơn nữa siêu cấp dễ nhìn này có vẻ như còn mang bộ dạng muốn đến thưởng hôn ...

Chắc chắc chắc, thế nhưng đã muốn yêu nàng đến trình đô dám đến cùng Vương gia thưởng hôn sao?

Ngày lúc Tô Tiểu Tiểu còn đang miên man suy nghĩ thì Thượng Quan Thanh đột nhiên thần nhiên mở miệng.

Mà lời nói kế tiếp của Thương Quan Thanh, lại càng kinh sơ tới Tô Tiểu Tiểu.

Sự phụ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

406. Chương 406: Siêu Cấp Đại Dễ Nhìn

Tô Tiểu Tiểu sững sốt!

Tô Tiểu Tiểu kinh ngạc!

Tô Tiểu Tiểu rung động!

Ôi uy, ở trong tưởng tượng của nàng, nàng vẫn cho rằng sư phụ của Thanh là một lão nhân qua tuổi năm mươi, có chòm râu trắng xóa, là một sư phụ thực tiên phong đạo cốt.

Không nghĩ tới sư phụ của Thanh lại là một người có mị lực như thế, lại còn có cặp mắt yêu mị tới cực điểm, siêu cấp đại dễ nhìn!

Trời ạ.

Đến tốt cùng đây là cái thể đạo gì nha! ! ! !

Lúc này, sư phụ kia lạnh lạnh mở miệng.

“Thanh nhi.”

Phốc phốc phốc phốc phốc ...

Ở trong lòng Tô Tiểu Tiểu phun lên.

Không nghĩ tới lời nói xuất ra cũng là kinh người, sư phụ này nói ra cũng thật làm người ta sợ hãi nha!

Thanh nhi?

Má ơi, nàng đều không có gọi qua đâu! ! ! !

Xem ra sư phụ này nếu tới cướp dâu, người muốn cướp tuyệt đối không phải là nàng, mà là Thanh ...

Hai nam nhân này, một tuấn mỹ, một cái tuấn lãng, đứng chung một chỗ đích xác thực đẹp mắt. (vịt: tuấn mỹ với tuấn lãng có khác nhau àh các tình yêu)

Nhưng là ...

Vấn đề trọng yếu là, trong đó có một người là lão công của nàng a ...

Tô Tiểu Tiểu không muốn.

Nàng bất chấp tất cả, liền bước tới lôi kéo tay của Thanh: “Tướng công, chúng ta trước bái đường đi đã, hôm ngày lành tháng tốt sẽ không tốt.”

Thượng Quan Thanh nghe xong, cũng thấy có lý, liền theo Tô Tiểu Tiểu.

Sau khi hai người nhanh chóng phu thê giao bái, Tô Tiểu Tiểu lúc này mới vén lên trần châu san hô trên mũ phượng, nàng ý cười nhẹ nhàng nhìn về phía sư phụ.

“Sư phụ.”

Tô Tiểu Tiểu kêu thật sự sung sướng.

Thượng Quan Thanh lúc này cũng nói: “Sư phụ, thật không ngờ người sẽ ở đây. Nàng là thê tử của con, Tô Tiểu Tiểu.”

Sau khi sư phụ thản nhiên liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái, ánh mắt lại đặt lên người Thượng Quan Thanh.

“Thanh nhi, người là đồ nhi của ta đi.”

Thượng Quan Thanh đang chính sắc: “Vâng, sư phụ.”

“Một ngày là thầy, cả đời là cha, lời này người đã nghe qua đi.”

Thượng Quan Thanh sững sốt, rồi sau đó nói tiếng: “Vâng.”

Sư phụ lúc này lại liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu, cuối cùng lại quay về trên người Thượng Quan Thanh.

“Mới vừa rồi hai người các người bái ra ngoài trời chẳng phải là coi ta như đã chết?”

Lời này vừa ra, Thượng Quan Thanh sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tô Tiểu Tiểu vội vàng nói: “Tự nhiên không phải.”

407. Chương 407: Kết Hôn Không Phải Chuyện Của Một Người.

Sư phụ khiêu mi, “Ân hừ” vài tiếng.

Thượng Quan Thanh lúc này nói: “Sư phụ, người ngồi xuống đây, chúng ta lại bái thêm một lần nữa.”

Dứt lời, Thượng Quan Thanh liền ý bảo hỉ nương tiếp tục hô thêm một lần nữa.

Làm sao biết lúc này hỉ nương lại ngơ ngác thốt ra một câu: “Nhưng là ...giờ lành đã qua...”

Nàng đã làm hỉ nương nhiều năm như vậy, còn thật sự chưa bao giờ gặp loại tình huống này, bái đường cũng muốn phải làm lại...

Nếu bỏ lỡ ngày lành tháng tốt, này bái đường cũng không có ý nghĩa nha...

Hỉ nương đối với điểm này, với đạo đức nghề nghiệp của nàng, là thập phần kiên trì.

Thượng Quan Thanh sắc mặt trầm xuống.

Hỉ nương thập phần dũng cảm mà tranh luận.

“Vương gia, giờ lành đã qua mà bái lại, đối với tân nương tử không tốt.”

Lời này vừa ra, Thượng Quan Thanh sắc mặt hơi có chút trì hoãn.

Hắn nhìn nhìn Tô Tiểu Tiểu, lại nhìn nhìn sư phụ, có chút khó xử.

Tô Tiểu Tiểu lúc này đứng ra hòa giải.

“Ai, sư phụ, không bằng chúng ta như vậy đi. Này bái đường hôm nay không tính, chúng ta lại chọn một cái ngày lành tháng tốt, sư phụ người ngồi ở vị trí chủ vị, chúng ta sẽ chân chính bái đường, hôm nay bái đường, xem như là diễn tập! Diễn tập!”

Nếu như là thường ngày, Tô Tiểu Tiểu là tuyệt đối sẽ không nói những lời này.

Nàng từ nhỏ ở nhà bị nuông chiều, tới Trường Nhạc vương triều, Thái Hậu nàng cũng cãi lại như thường.

Nhưng là bây giờ bất đồng.

Nàng đã muốn thành thân.

Nàng là người đã có chồng.

Người bên nhà chồng, nàng nhất định phải nhẫn nại ! !

Cho dù không thích, nàng cũng muốn dùng khuôn mặt tươi cười đối đãi, nhẫn nại.

Bởi vì nàng thích Thanh, nàng không muốn làm cho Thanh khó xử.

Cho nên nói, kết hôn từ trước đến nay đều không phải chuyện của một người, kết hôn đại biểu không chỉ là tình yêu của hai người đạt tới thăng hoa, hơn nữa còn có nghĩa là cần phải biết khoan dung với những chuyện không tốt trong gia đình đối phương.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu nhần nhần nhần!

Vì Thanh, nàng sẽ đối tốt với sư phụ không biết nhảy ra từ đâu này!

Mà vừa lúc này, sư phụ Thượng Quan Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Ha, trên các ngươi thôi. Thanh nhi, thê tử của ngươi thực thú vị, ta trước đó vài ngày có nghe Thập nương nói, ngươi dẫn theo thê tử trở về, này không phải gấp trở về xem hôn lễ của các ngươi sao?”

408. Chương 408: Từ Địa Ngục Bay Lên Thiên Đường.

Sư phụ khoát tay, “Không cần thêm lần nữa, như vậy là tốt rồi.”

Tô Tiểu Tiểu không khỏi ngẩn người.

Ồi, này thay đổi cũng quá lớn chứ.

Lập tức khiến cho Tô Tiểu Tiểu cảm thấy mình đang từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường.

Vốn tưởng sư phụ là người rất khó ở chung hơn nữa còn rất có thể cùng với phu quân của chính mình là quan hệ đồng tính, hiện giờ trong nháy mắt liền biến thành hòa nhã dễ gần phi thường dễ ở chung đại soái ca sư phụ.

Chắc chắc.

Thượng Quan Thanh sắc mặt lúc này lại là có chút phức tạp.

Hắn nhìn sư phụ, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường.

Hắn cười nói: “Sư phụ, người vẫn là giống như trước đây thích trêu chọc người khác.”

Sư phụ cũng cười cười, hắn vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Thanh.

“Thanh nhi, ngươi vẫn là giống như trước đây, không hề thay đổi.”

Lúc này, hỉ nương vẫn đang đứng ở một bên thực rối rắm.

Vốn sau đó nên kêu đưa vào động phòng,

Chính là...

Hiện tại các nhân vật chính tựa hồ đều tán gẫu được thực cao hứng.

Mà lúc này các tân khách đều đã tách riêng thành từng nhóm.

Ai nha nha.

Thực rối rắm.

Nàng trở thành hỉ nương nhiều năm như vậy, cũng là lần đầu tiên gặp được loại tình huống quỷ dị như vậy.

Ai nha nha, nên làm cái gì bây giờ?

Kêu hay là không kêu đây? ? ?

Ngô, vừa lúc đó, hỉ nương ân nhân cứu mạng xuất hiện.

Tô Tiểu Tiểu thấy mình không xen vào giữa đề tài của Thượng Quan Thanh cùng sư phụ được, liền ý bảo hỉ nương đang đứng cạnh.

Uy uy uy, nên làm gì thì làm đi, nên kêu gì liền kêu đi...

Sững sờ ở đây làm cái gì ! ! !

Hỉ nương thấy Tô Tiểu Tiểu ra hiệu, lập tức trên mặt vui vẻ.

Nàng hắng giọng, thập phần sung sướng hô ——

“Đưa vào động phòng —— “

Một tiếng này làm cho tất cả mọi người đang sôi nổi đều sửng sốt.

Lúc này, mọi người lại chú mục vào Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu thoải mái buống xuống rèm trên châu màu san hô trên mũ phượng, đặt tay lên trên tay Phi nhi, tự nhiên thoải mái đi ra ngoài.

***** động phòng nha động phòng đường ranh giới *****

Mặc dù thành thân lần này lúc cuối có chút trò đùa, bất quá Tô Tiểu Tiểu vẫn là hết sức hài lòng.

409. Chương 409: A Di Đà Phật

Dù sao trong lòng Tô Tiểu Tiểu, hôn lễ đơn giản khi đó tại Đô Thành đã hoàn thành.

Hơn nữa lại nói, dù có hay không lần hôn lễ này, nàng đã là thê tử của Thanh, Huyền Thanh Vương Vương Phi.

Hôn lễ lần nữa có tốt như thế nào, cũng không bằng nổi một câu “Duy nhất” của Thanh.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu sau khi vào hỉ phòng, liền cho Phi nhi lui ra, bản thân đỡ xuống mũ phượng, sau đó liền ở trên mặt áo ngủ đỏ thắm bằng gấm thêu đôi chim uyên ương lặn vài vòng.

Lúc sau, nàng mới từ trên giường bật dậy.

Thực sôi nổi đi tới trước gương trang điểm.

Nhìn thấy chính mình trong gương, nhìn thấy giá y trên người...

Tô Tiểu Tiểu ánh mắt ngay cả dời đi cũng luyến tiếc.

Ai nha nha.

Này giá y thật khá nha.

Ai nha nha.

Nàng thật hạnh phúc nha.

Ai nha nha.

Có thể mặc giá y đẹp như vậy cùng người mình yêu thành thân, thật sự là như một giấc mộng.

Nếu đây là mộng, Tô Tiểu Tiểu thực muốn mộng này có thể là mãi mãi, nàng không muốn tỉnh lại.

Ngay tại lúc Tô Tiểu Tiểu đối với gương đồng trái nhìn phải nhìn, toàn thân đều tản ra hạnh phúc chói lọi thì không biết vì cái gì, trong đầu lại đột nhiên nhảy ra hình ảnh khủng bố đêm hôm trước.

Cái kia khuôn mặt không có ngũ quan lại hiện lên trong óc của nàng.

Tô Tiểu Tiểu lúc này không dám nhìn vào gương nữa.

Bởi vì người bình thường khi sợ hãi đều không dám soi gương, sợ sẽ ở trong gương thấy thứ gì không nên thấy...

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu lấy vận tốc ánh sáng chạy vội tới trên giường.

Nàng ở trong miệng lẩm bẩm.

“A di đà phật... A di đà phật... A di đà phật... Hôm nay là ngày vui của ta, người ngàn vạn lần đừng tới tìm ta nha...”

“Ngàn sai vạn sai đều không phải lỗi của ta... Ta chỉ vừa mới tới nơi này, làm sao có thể sẽ cùng người kết oán...”

“Người nếu muốn báo thù, khẳng định là đã tìm lộn người...”

“A di đà phật... A di đà phật... Thượng đế nha, Phật tổ nha... Quan Âm nha... Các người nhất định phải phù hộ ta nha, đừng a quỷ tới tìm ta nha...”

Sau khi Tô Tiểu Tiểu lẩm bẩm được một lúc, đáy lòng nàng sợ hãi là chỉ tăng không giảm.

Bởi vì giờ khắc này, chung quanh thập phần yên tĩnh.

Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể nghe được thanh âm lải nhải của chính mình...

410. Chương 410: Trong Vương Phủ Có Ma Quỷ Sao?

Tô Tiểu Tiểu sợ hãi trong lòng nháy mắt liền tới đỉnh điểm.

Lúc này, nàng rống lớn một tiếng.

“Phi nhi, vào đây.”

Phi nhi sau khi nghe được tiếng nàng, lập tức chạy vào.

Nàng nhìn thấy thần tình hoảng sợ của Vương phi, cuống quýt hỏi: “Vương Phi, có chuyện gì vậy?”

Tô Tiểu Tiểu miễn cưỡng cười cười, “Không có gì, ta đột nhiên có chút đói bụng...”

Lúc này, Phi nhi mới chú ý tới trên đầu Tô Tiểu Tiểu.

Nàng vội vàng nói: “Ai nha, Vương Phi, người không thể tháo mũ phượng xuống nha. Phải đợi Vương gia vén hỉ khăn lên, người mới có thể tháo mũ phượng xuống.”

Có thể là do có thêm thanh âm của một người khác, Tô Tiểu Tiểu trong lòng trái lại không sợ hãi gì nữa.

Sắc mặt của nàng cũng dần dần khôi phục nét hồng nhuận.

Nàng cười nói: “Cũng phải, Phi nhi, người đem mũ phượng lại đây, đội lại cho ta.”

Phi nhi lúc này mới vui vẻ ứng thanh “Vâng”.

Tô Tiểu Tiểu lúc này mới cảm giác mình mới vừa rời kinh hãi thái quá.

Chuyện đêm hôm đó, hiện tại nhớ tới lại vẫn có thể hù dọa chính mình.

Chắc chắn, này thì không được.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ như vậy.

Nàng quyết định.

Không thể tiếp tục như vậy.

Cho dù là quỷ quái cũng không có gì đáng sợ! !

Tô Tiểu Tiểu nàng là từ tương lai xuyên qua đến.

Nói như thế nào, nàng cũng so với ma quỷ này nọ cao hơn một bậc nha! !

Cho nên, nàng căn bản không cần sợ hãi! !

Lại nói, nàng lại không có làm sai sự tình gì.

Vì sao phải đi sợ hãi khuôn mặt không có ngũ quan đây?

Chỉ có người chột dạ mới đi sợ hãi những chuyện ma quỷ gì đó! ! !

Lúc này, Phi nhi đã bước tới, mang mũ phượng đội lên trên đầu Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu thuận miệng liền hỏi một câu.

“Phi nhi, trong vương phủ này từng có ma quỷ không?”

Phi nhi vừa nghe, nháy mắt mấy cái, “Không có nha.”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Phải không? Người cẩn thận ngẫm lại...”

Phi nhi thực cố gắng hồi tưởng.

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, Phi nhi sắc mặt nhất thời tái nhợt.

Nàng nói: “Này... Có hay không chuyện ma quái nô tì cũng không biết. Nhưng là nghe các bậc tiền bối trong phủ nói, trong vương phủ tựa hồ có một cái truyền thuyết...”

Tô Tiểu Tiểu tò mò hỏi han: “Cái gì truyền thuyết?”

411. Chương 411: Nàng May Mắn Như Vậy?

Phi nhi thực nghiêm nghị, bắt đầu nói: “Hình như là nói, cứ nửa đêm, tại Thu Thủy Các phía đông Vương phủ, có thể nghe được tiếng một nữ nhân đang khóc. Từng có một người lớn gan nửa đêm vào trong đó, tra xem chuyện này là thực hay giả. Kết quả, người kia sau khi đi ra, liền câm luôn. Về sau, liền ly khai Vương phủ.”

Tô Tiểu Tiểu có chút thất vọng.

Bởi vì truyền thuyết...

Cùng chuyện đêm đó nàng chứng kiến một chút giống nhau cũng không có.

Chẳng lẽ, nàng may mắn như vậy?

Tới nơi này còn chưa tới nửa tháng, liền thành người đầu tiên nhìn thấy quỷ?

Tô Tiểu Tiểu hỏi: “Còn chuyện khác không?”

Phi nhi lắc đầu, nói: “Vương Phi, vương phủ của chúng ta có thể là do chính khí thịnh, quỷ quái đều không dám tới gần. Vì thế, truyền thuyết về ma quỷ, vương phủ chúng ta là đặc biệt thiếu.”

Tô Tiểu Tiểu “Nha” một tiếng.

Lúc này, Phi nhi bỗng nhiên nói: “Ai nha, Vương Phi, Vương gia thật mau sẽ trở lại. Nô tỳ phải đi ra ngoài.”

Tô Tiểu Tiểu nhìn xem sắc trời bên ngoài, cũng biết Thượng Quan Thanh sắp quay lại.

Nàng nói: “Ân, người đi ra ngoài đi.”

Sau khi Phi nhi đi khỏi, Tô Tiểu Tiểu vươn vai một cái.

Có lẽ là bởi vì vừa nói chuyện với Phi nhi, Tô Tiểu Tiểu lúc này trong lòng một tia sợ hãi cũng không có.

Hừ.

Có bản lĩnh để cho nàng thấy thêm lần nữa.

Nàng gặp một lần liền đánh một lần! !

Dám dọa Tô Tiểu Tiểu nàng, không muốn sống nữa phải không.

***** đêm động phòng hoa chúc đường ranh giới *****

Tô Tiểu Tiểu chờ nha chờ nha chờ...

Đợi cho đến khi đêm xuống...

Như trước vẫn không thấy thân ảnh Thượng Quan Thanh.

Dựa theo thành thân quy củ mà nói... Lúc này Thượng Quan Thanh hẳn là đã về tới hỉ phòng, cùng tân nương tử khanh khanh ta ta...

Chính là, vì cái gì mà cho tới bây giờ vẫn chưa về đây?

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được thực nhàm chán.

Nàng ở trên giường lăn qua lăn lại... Lăn qua lăn lại...

Thẳng đến khi Tô Tiểu Tiểu sắp ngủ thì nàng mới nghe được bên ngoài truyền lại một trận tiếng bước chân.

Tô Tiểu Tiểu lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh.

Nàng từ trên giường bật dậy.

Sau đó vội vàng sửa sang lại mũ phượng cho tốt, ngoan ngoãn ngồi ở mép giường.

412. Chương 412: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Không Làm Gì

Làm sao biết tiến vào lại là hai người...

Một người là sư phụ, một người là Thượng Quan Thanh đang say khướt.

Tô Tiểu Tiểu thấy vậy, cuống quýt vén mũ phượng lên, sau đó đi xuống giường.

Sư phụ đang dìu Thượng Quan Thanh, hắc hắc xin lỗi nói: “Tiểu Tiểu, Thanh nhi mới vừa rồi ở bên ngoài bị người ta chuốc hơi quá chén, người thông cảm một chút.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười, “Không sao, vất vả sư phụ người.”

Sư phụ cũng cười nói: “Kia Thanh liền giao cho người.”

Dứt lời, sư phụ liền giúp đỡ Thượng Quan Thanh đi đến bên giường, đặt Thượng Quan Thanh ổn định trên giường xong, sư phụ mới ly khai.

Tô Tiểu Tiểu sau khi nghe được thanh âm đóng cửa, mới đi tới bên giường.

Nàng đưa tay chọc chọc Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh không phản ứng chút nào.

Đã muốn say đến ngay cả lão bà của mình là ai cũng không biết.

Tô Tiểu Tiểu có chút mất hứng.

Cho dù là ai cũng sẽ mất hứng.

Có thể từ nào sẽ cao hứng khi đêm động phòng hoa chúc lão công của mình uống đến bất tỉnh nhân sự?

Tô Tiểu Tiểu dùng sức chọc chọc Thượng Quan Thanh, “Xấu xa”.

Mặc dù là trong miệng nói như vậy, nhưng là nàng vẫn là chịu phạt bất hạnh giúp đỡ Thượng Quan Thanh cởi bỏ ngoại bào, lại đi lấy nước ấm giúp hắn lau mặt.

Nàng trong lòng oán giận đám khách nhân...

Thật là.

Biết rõ hắn còn muốn động phòng! !

Lại vẫn đem hắn chuốc say như vậy! ! !

Tức chết đi được! ! !

Tô Tiểu Tiểu dấy lòng bắt đầu phê phán thói quen uống rượu! !

Thật không biết là ai quy định ngày kết hôn phải kính rượu...

“Ai...”

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Êm đẹp một cái đêm động phòng hoa chúc, như vậy lại không có.

Thật sự là đáng tiếc nha.

Bất quá đáng tiếc như thế nào, Thượng Quan Thanh cũng đã say.

Muốn động phòng cũng động không được nữa.

Tô Tiểu Tiểu cũng tự mình một người cởi giá y, sau đó nằm bên cạnh Thượng Quan Thanh, hai người vẫn mặc quần áo mà đi ngủ. (thở: Chả lẽ ko mặc gì chị ơi...)

Chuyện gì cũng không làm.

Ngày hôm sau khi Thượng Quan Thanh tỉnh lại, đầu của hắn đau vô cùng.

Sau khi thấy Tô Tiểu Tiểu nằm bên cạnh mình, trong đầu nhất thời nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Tựa hồ là nhìn thấy sư phụ...

Sau đó sư phụ một mực cùng hắn uống rượu...

413. Chương 413: Không Nên Để Nương Tử Một Mình Trong Phòng

Cuối cùng ...

Sư phụ tựa hồ vẫn cùng hắn nói cái gì đó, tiếp theo hắn liền bất tỉnh nhân sự.

Tô Tiểu Tiểu lúc này cũng tỉnh lại.

Nàng xoa nhẹ hai mắt, sau đó mới chậm rãi mở mắt.

Nàng nhìn thấy Thượng Quan Thanh đã muốn tỉnh lại, đang xoa huyệt Thái Dương của mình.

Tô Tiểu Tiểu ngâm nga hai tiếng.

“Như thế nào? Đã tỉnh rượu chưa?”

Lời tuy là nói như vậy, Tô Tiểu Tiểu vẫn là thực nhận mệnh ngồi dậy, sau đó giúp Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà xoa huyệt Thái Dương.

“Ta đã làm cho người ta nấu canh tỉnh rượu rồi, đợi sau khi rửa mặt xong, người cứ uống đi.”

Tay của Thượng Quan Thanh đưa lên cầm vào bàn tay Tô Tiểu Tiểu đang ở vì hấn vuốt ve huyết Thái Dương.

Hắn nhẹ giọng nói: “Tiểu Tiểu, tối hôm qua thực xin lỗi ...”

Tô Tiểu Tiểu lầm bầm hai tiếng.

“Ân? Nói nói người sai ở chỗ nào?”

Thượng Quan Thanh thành thật nói: “Sai ở không nên uống rượu ...”

“Còn gì nữa không?”

“Không nên khiến nương tử một mình trông phòng ...”

Nói đến đây, Thượng Quan Thanh đem tay của Tô Tiểu Tiểu nắm trong lòng bàn tay.

“Ta hiện tại sẽ bù lại một đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ.”

Tối hôm qua Tô Tiểu Tiểu vốn là có chút tức giận, nhưng là sau một buổi tối ngủ thoải mái, trong lòng nàng cái tức giận sớm cũng không biết chạy đi đâu, bây giờ nghe Thượng Quan Thanh nói như vậy, trong lòng càng thêm là không còn khí.

Cho dù có khí cũng là ngọt ngào khí .

Nàng giận Thượng Quan Thanh liếc mắt một cái: “Ta mới không cần đâu.”

Thượng Quan Thanh vừa nghe, buông ra tay Tô Tiểu Tiểu, nhéo nhéo cái mũi của nàng.

“Người không cần cũng phải cần.”

Hai người ở trên giường liếc mắt đưa tình một phen, Tô Tiểu Tiểu mới đi làm cho người ta bừng tới canh tỉnh rượu.

Lúc sau, Thượng Quan Thanh liền ra làm công vụ.

Sau khi Thượng Quan Thanh rời đi, Tô Tiểu Tiểu duỗi lưng một cái.

Nàng vẫn cho rằng thanh chỉ là Tiêu Dao Vương gia, không nghĩ tới sau khi trở về Bình Thành, hắn thế nhưng lại có nhiều việc phải làm như vậy.

Ai, được rồi.

Thanh không có biện pháp bồi nàng, kia nàng chỉ có thể một người tiêu dao đi.

Ngô. Trước hết bắt đầu làm quen Vương phủ nào.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu quyết định tốt lộ trình, liền mở một cái tủ gỗ ở trong phòng, chuẩn bị chọn một bộ xiêm y mỏng một chút.

Mùa xuân đã đến.

Thời tiết cũng chậm chậm chuyển nóng.

414. Chương 414: Rất Chu Đáo

Đây là Tô Tiểu Tiểu lần đầu tiên mở ra chiếc tủ gỗ chứa đầy quần áo này.

Bởi vì lúc trước đều là ở trên giường vượt qua ...

Hơn nữa sau khi thức dậy, Thanh sẽ đích thân giúp nàng mặc xiêm y.

Mà bây giờ nàng là cảm thấy được có chút nóng, mới tính toán cởi ra quần áo rất dày này, chuẩn bị chọn một bộ xiêm y thích hợp với mùa xuân.

Này vừa mở ra, Tô Tiểu Tiểu thật là sợ ngây người.

Trong tủ treo quần áo trang bị đầy đủ đủ loại xiêm y.

Nhan sắc cũng là đủ cả 5 màu, mỗi một văn kiện cùng kiểu dáng quần áo đều là bảy chiếc màu sắc khác nhau. (như kiểu bảy sắc cầu vồng ý nhỉ)

Trọng điểm là, vô cùng phù hợp sở thích của Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu sợ ngây người.

Nàng vốn đang nghĩ đến hôm nào muốn đi bên ngoài mua một chút tơ lụa trở về làm quần áo, hiện tại tốt lắm, hoàn toàn không cần, đều đủ cả.

Thanh thật là rất chu đáo.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy được người ta đặt vào trong lòng đau tích như vậy là một cảm thụ không sai a.

Chắc chắc.

Tô Tiểu Tiểu lại cảm khái một phen về phu quân cẩn thận săn sóc, sau đó nàng mới tùy ý chọn một bộ xiêm y màu lam lưu vân, rồi sau đó tự bản thân vẽ cái kế, tùy ý đâm lên một chiếc châu sai, liền vỗ vỗ tay, xuất môn. (nguyên cv là “hồ màu lam Lưu Vân xiêm y” chả biết edit thể nào nữa)

Vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, liền thấy Phỉ nhi đứng ở nơi đó.

Nàng nói: “Vương Phi muốn đi đâu a?”

Tô Tiểu Tiểu “Ngô” một tiếng: “Ta sẽ nghỉ ở trong vương phủ đi dạo một chút.”

Phỉ nhi vừa nghe, cười nói: “Vậy không bằng để ta dẫn Vương Phi ngài ở trong vương phủ đi một chút?”

Tô Tiểu Tiểu cự tuyệt.

“Không cần, ta sẽ muốn tự mình một người đi.”

Hay nói giỡn, nàng trong hoàng cung cũng đã chịu đủ rồi phía sau thường xuyên có cung nữ đi theo, hiện tại ra đến bên ngoài, nàng cũng không muốn lại giống như trước kia, một chút riêng tư quyền cũng không có.

Phỉ nhi nghe được lời nói của Tô Tiểu Tiểu, nói: “Được. Nếu Vương Phi lạc đường, liền luôn luôn hướng phía đông đi tới, tổng có thể về tới đây.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân” một tiếng.

Rồi sau đó, liền bước ra dạo bước nhìn ngắm vương phủ to như vậy.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu đi khoảng hơn nửa canh giờ, nàng phát ra một cái cảm khái.

Vương phủ này thật đúng là rất lớn.

Có hòn giả sơn, có ao hồ, có rừng cây nhỏ ...

Nghiêm nhiên là một tiểu hoàng cung.

Đương nhiên vẫn không thể cùng hoàng cung so sánh với, kia hoàng cung cấu tạo quả thực chính là biến thái.

415. Chương 415: Hoàng Cung Cùng Vương Phủ Là Vô Cùng Khác Biệt

Cũng không có việc gì xây lớn như vậy để làm chi?

Lớn đến mức từ cung điện này sang cung điện kia cũng muốn mất hai canh giờ! !

Hai canh giờ! !

Đây là cái khái niệm gì a?

Chính là bốn giờ! !

Bốn giờ ở hiện đại đủ để chạy qua Thái Bình Dương vài lần! !

Chep, cái đó cũng có thể nói rằng phương tiện giao thông ở cổ đại quá là lạc hậu thôi.

Nếu đổi thành hiện đại, nói không chừng còn có thể ở trong hoàng cung suy nghĩ tổ chức taxi hoặc xe bus linh tinh gì đó.

Trạm đỗ thì có thể thiết kế biển hiệu là XX cung, XX điện, XX các ...

Tô Tiểu Tiểu nói thầm.

Nàng tiếp tục ở trong vương phủ trái nhìn một chút, phải nhìn một chút.

Bất quá bởi vì ở trong hoàng cung thấy quá nhiều, đến nơi này thực ra lại không có bao nhiêu cảm giác mới lạ.

Nhưng bất đồng duy nhất chính là ...

Cảm tình.

Hoàng cung đối với Tô Tiểu Tiểu mà nói, kia là một nhà giam thật to lớn, hoa lệ.

Mà vương phủ đối với Tô Tiểu Tiểu mà nói, thì là một căn nhà xinh đẹp có cảm tình.

Là nhà của Thanh cùng nàng.

Nơi này hoa hoa cỏ cỏ, đình đài lầu các đều rất có hương vị của gia đình.

Mà điểm cũng là bất đồng lớn nhất giữa hoàng cung cùng vương phủ.

Tô Tiểu Tiểu lần này đi ra, là muốn quen thuộc địa hình vương phủ, như vậy sau này sẽ không bị lạc đường.

Ngô, bất quá lần này đi ra nha, còn có một cái nhiệm vụ trọng yếu.

Chính là Tô Tiểu Tiểu quyết định muốn đi tra xét đêm hôm đó cái đồ vật này nọ quỷ quái biến thái hù dọa nàng.

Khi đó là buổi tối, cho nên nàng mới sợ.

Nhưng là bây giờ sáng sớm, ánh sáng mạnh như vậy, hơn nữa nàng cũng không có gì chột dạ.

Vì thế, nàng quyết định cần dùng cảm đi thăm dò một phen.

Cho nên, Tô Tiểu Tiểu dựa vào trí nhớ đi tới địa phương lần trước nàng đi vệ sinh.

Tô Tiểu Tiểu lần này còn dẫn theo một đồ vật.

Chính là ... Lưu hoàng.

Mang đi để tránh lại gặp được cái loại động vật ghê tởm này, Tô Tiểu Tiểu dẫn theo một bao lớn lưu hoàng.

Nếu gặp được, nàng liền liều mạng ném! !

Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, đi vào trong nhà xí.

Trong nhà xí không có một bóng người, rất phù hợp lẽ thường, cũng không giống có cái gì khác thường.

Tô Tiểu Tiểu bĩu môi, quan sát một chút, rồi đi ra nhà vệ sinh.

Nàng lại nhìn nhìn phong cảnh xung quanh.
Ngô, cũng rất bình thường.
Chẳng lẽ đêm đó quả nhiên là nàng nhìn nhầm?

416. Chương 416: Phải Có Loại Giác Ngộ Bị Ta Tìm Tới Cửa

Sau khi bị con rắn kia hù dọa nên hoa mắt?

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Tiểu thập phần nghi hoặc, bỗng nhiên có người nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu vốn đang đắm chìm tự hỏi, trong lúc bất chợt bị người vỗ như vậy, nàng bật người hoảng hồn. Đồng thời cũng phục hồi tinh thần lại.

Nàng quay đầu vừa nhìn, là sư phụ của Thanh.

Nàng nhoẻn cười lộ ra cái lúm đồng tiền.

“Hắc hắc, là sư phụ nha.”

Sư phụ cũng cười híp mắt.

“Tiểu Tiểu, người ở đây làm cái gì? Vừa rồi ta thấy thật giống như là đang tìm đồ vật gì đó?”

Tô Tiểu Tiểu hết sức thành thật chi tiết bẩm báo.

“Đúng nha, thật sự con là đang tìm đồ vật. Sư phụ, người không biết nha, trước đó vài ngày, chính là hôm kia, con ở trong này thấy được một khuôn mặt không có ngũ quan nha, da mặt trắng bạch, khủng bố cực kỳ.”

“Nga?” Sư phụ thản nhiên nhú mày: “Sau đó thì sao?”

Tô Tiểu Tiểu cảm giận nói: “Sau đó vật thể không rõ này hù khiến con nhảy dựng lên nha. Lúc ấy đem con dọa đến thảm, chính mình đều hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, con đã suy nghĩ là không thể buông tha vật này được! !”

Sư phụ hỏi: “Người không phải sợ hãi đến té xỉu sao? Như thế nào còn có thể muốn đi tìm vật này đây?”

Tô Tiểu Tiểu như đinh đóng cột nói: “Không, lúc đó là lúc đó, hiện tại là hiện tại. Không thể vì sợ đồ vật nào đó mà phải đi trốn tránh nó, mà là cần dũng cảm đi đối mặt với nó! Mà vật này nếu đã dám đến tìm con, thì phải có loại giác ngộ sẽ bị con tìm tới cửa!”

Lúc này sư phụ lạnh lạnh cười.

“Tiểu Tiểu, người nhưng thật ra có dũng khí rất đáng khen.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Đương nhiên, thân là chủ mẫu của vương phủ này, con cảm thấy được nên cùng Thanh chia sẻ một chút sự việc đông tây gì đó. Hơn nữa quý quái gì đó, cũng không có cái gì đáng sợ. Chỉ cần mình không có làm qua chuyện gì sai, tự nhiên không việc gì phải sợ.”

Sư phụ nhú mày: “Người đã làm chuyện gì sai?”

Tô Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Tựa hồ từ khi sinh ra tới nay, con liền không có làm qua chuyện sai gì ...”

Sư phụ cười nói: “Này rất tốt. Bản thân ta là làm qua một chuyện sai.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, sửng sốt.

Theo bản năng liền hỏi tiếp.

“Chuyện gì sai?”

Sư phụ nâng mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu.

417. Chương 417: Sư Nương Đã Lập Gia Đình?

Về mặt hẳn tựa tiểu phi tiểu.

Không biết vì cái gì mà bỗng nhiên Tô Tiểu Tiểu cảm thấy một trận bất an ập đến

Lúc này, không khí bỗng thật yên lặng.

Ngay lúc Tô Tiểu Tiểu chuẩn bị mở miệng nói: “Thực xin lỗi, đáng lẽ ta không nên hỏi” ...

Sư phụ đột nhiên mở miệng.

Hắn chậm rãi nói: “Đời này, ta hối hận nhất chính là khi mà người ta yêu cũng thích ta, ta không có nắm thật chặt lấy, đến khi người đó rời đi, ta mới đột nhiên nhận ra được tâm ý của mình.”

Oa ...

Thật bất ngờ nha!!!

Tô Tiểu Tiểu thầm nói trong lòng.

Chắc chắc chắc, thật không ngờ sư phụ như vậy mà cũng có người yêu thích nha ...

Hơn nữa lại còn không có nắm thật chặt lấy mỹ nhân, cuối cùng khiến mỹ nhân đi mất.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu liền nói với giọng an ủi: “Sư phụ, người yên tâm đi, sư nương nhất định sẽ hiểu được chỗ tốt của người, cuối cùng nhất định sẽ trở lại bên cạnh người.”

Về mặt sư phụ lại bắt đầu tựa tiểu phi tiểu.

“Thật sự sao?”

Tô Tiểu Tiểu gật đầu, vỗ ngực cam đoan: “Tất nhiên là thật.”

Nói đến đây, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy mình chém gió có chút hơi quá.

Nàng dừng một chút, lại bổ sung thêm.

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hiện tại sư nương còn chưa lập gia đình.”

Nếu gả cho người khác rồi, cơ hội trở lại bên người sư phụ cơ bản có thể tính là 0.

Ở cái thời đại phong kiến này, nữ tử gả cho người thì trên cơ bản chẳng khác nào không còn triển vọng gì nữa.

Chỉ có thể giúp chồng dạy con, ngay cả ly hôn cũng không thể.

Cho dù tướng công có chết, cũng chỉ có thể yên lặng làm một quả phụ coi giữ linh vị của lão công nhà mình.

Sư phụ lại liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái.

“Như vậy xem ra, ta không có cơ hội gì.”

Tô Tiểu Tiểu “A” một tiếng: “Sư nương đã lập gia đình?”

Sư phụ gật gật đầu, trong mắt chứa đầy thâm ý.

“Đúng vậy.”

Nói tới đây, Tô Tiểu Tiểu cũng đã bắt đầu cảm thấy không ổn.

Ánh mắt của sư phụ ...

Lời nói của sư phụ ...

Biểu tình của sư phụ ...

Sao lại giống như đang nói, người hấn yêu chính là nàng ...

Mà nàng vừa mới lập gia đình.

Điều này làm cho Tô Tiểu Tiểu nhớ tới một câu chuyện xưa.

Đó là có một nam sinh đưa ột nữ sinh một cái gương, và nói: “Người ta yêu ở ngay tại trong này.” Nữ sinh mở gương ra và nhìn vào ...

418. Chương 418: Gương Mặt Đột Nhiên Biến Sắc.

Gương mặt đột nhiên biến sắc.

Bộ dạng của chính mình xuất hiện rõ ràng ở trong gương.

Chuyện này và theo như lời nói của sư phụ trên cơ bản là như nhau.

Có phải hay không lời muốn nói lại thôi kia của sư phụ là người ta thích chính là người?

Tô Tiểu Tiểu bắt đầu cảm thấy khủng hoảng.

Bất luận khả năng chuyện này xảy ra là bao nhiêu, chỉ cần nhìn ánh mắt sư phụ cũng đã thấy rất không ổn.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu quyết định phản kháng bảo vệ hạnh phúc của mình.

Nàng cũng dùng ánh mắt chứa đầy thâm ý nhìn chằm chằm sư phụ.

“Sư phụ, nếu sư nương đã lập gia đình, ngài cũng không nên tiếp tục muốn nàng. Thiên hạ nơi nào không có cỏ thơm, cần gì phải yêu đơn phương đóa hoa sư nương này chứ? Sư phụ ngài anh tuấn ngọc thị lâm phong như thế, người thích ngài khẳng định là rất nhiều. Vì sao phải vì một đóa hoa không chút nào thu hút mà buông tha cho cả một vườn hoa đẹp chứ?”

Sư phụ yên lặng nói.

“Người mà ta yêu cũng không phải một đóa hoa không chút nào thu hút.”

Tô Tiểu Tiểu ghen hòng xuống, lập tức phản ứng lại, nàng vội vàng cải chính: “Thôi được. Sư nương là đóa hoa xinh đẹp nhất, nhưng là sư phụ nha, cho dù có là xinh đẹp, hiện giờ nàng đã muốn là hoa trong vườn người khác. Ngài cũng đừng lại đánh chủ ý với người ta nữa.”

Sư phụ trầm mặc thật lâu.

Tô Tiểu Tiểu buông tiếng thở dài: “Sư phụ nha, phá hoại gia đình của người khác chính là phải bị trời phạt. Sư phụ ngài là người mà ta và Thanh tôn kính, hai vợ chồng chúng ta tất nhiên là không muốn ngài bị trời phạt.”

Lúc này sư phụ nâng mắt lên, yên lặng nhìn vào Tô Tiểu Tiểu.

“Thật không ngờ Thanh nhi vậy mà cũng cưới được một người vợ rất biết ăn nói.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc: “Không dám nhận, ta chỉ là lấy sự để luận sự thôi.”

Sư phụ bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

“Hay ột câu lấy sự luận sự.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Ách ...

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao đột nhiên gương mặt liền biến sắc?

Là nàng nói sai cái gì rồi sao?

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Tiểu kinh ngạc, sư phụ lại bắt đầu cười dài .

“Tiểu Tiểu nói thật có đạo lý.”

Nói xong, người liền biến mất.

Không thấy.

Cũng chỉ lưu lại một mình Tô Tiểu Tiểu ở đó không hiểu ra sao.

Lúc sau, Tô Tiểu Tiểu cũng không có tâm tình tiếp tục đi dạo trong vương phủ, mà cũng đúng lúc đến thời điểm Thanh trở về, vì thế Tô Tiểu Tiểu liền xoay người đi đến đại sảnh.

Quả nhiên, khi Tô Tiểu Tiểu đi đến đại sảnh, liền nghe thấy tiếng cười sáng sủa thoải mái.

419. Chương 419: Sao Lại Có Thể Cầu Huyết Như Vậy Chứ?

Thời điểm Tô Tiểu Tiểu vừa định đẩy cửa ra đi vào đại sảnh, bỗng nhiên lại nghe thấy giọng nam trầm thấp.

Là giọng của sư phụ.

Hai người ở trong đại sảnh không biết đang nói những gì mà lại cười vô cùng vui vẻ

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy có chút quái dị.

Nàng cảm thấy giờ phút này bản thân tựa hồ không nên đi vào, quấy rầy thế giới của hai thầy trò bọn họ.

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Tiểu cho rằng ý nghĩ của chính mình rất quái lạ, trong đại sảnh bỗng nhiên truyền đến một câu.

“Thanh nhi, những năm gần đây, ngươi sống có tốt không?”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Bởi vì trong những lời này của sư phụ, hình như có mang theo đầy nhu tình.

“Rất tốt, hiện tại có Tiểu Tiểu ở bên, cái gì cũng tốt.”

“Nga? Phải không? Thanh nhi, ngươi có biết ngươi đã nhặt về một cái phiền toái cực lớn không?”

“Cho tới bây giờ Tiểu Tiểu đều không phải là phiền toái của ta.”

Nghe đến đó, trong lòng Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên mềm xuống.

“Hừ, đoạt lão bà của đệ đệ ngươi làm thê tử? Còn không gọi là phiền toái?”

Mà quan trọng nhất chính là, người này còn là người của Đoàn Mộc gia, Đoàn Mộc gia năm đó đối xử với người ra sao, chẳng lẽ người đã quên rồi?”

“Sư phụ, Tiểu Tiểu không giống bọn họ.”

“Nói vớ vẩn. Ta thấy người chính là bị Đoàn Mộc Lang Hoàn mê hoặc đến choáng váng quá rồi.”

Đã lâu chưa được nghe bốn chữ “Đoàn Mộc Lang Hoàn”, trái tim Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên phát run.

Mà ngay vào lúc ấy, lời nói càng gây thêm bất ngờ lại truyền đến.

“Thanh nhi, người có phải là đang trả thù ta? Trả thù ta năm đó không đáp lại tâm ý của người ...”

Tô Tiểu Tiểu trong nháy mắt liền tròn tròn mắt.

Nàng đột nhiên liền nhớ tới lời nói vừa rồi của sư phụ: cái gì mà người ta yêu đã lập gia đình ...

Hóa ra lời này không phải nói tới nàng, mà là phu quân của nàng – Thượng Quan Thanh?

Phốc phốc phốc phốc phốc! ! !

Má ơi, sao lại có thể cầu huyết như vậy chứ?

Sư phụ như vậy mà lại là đoạn tụ (gay)?

Thật không ngờ là lời đoán bừa của nàng khi lần đầu tiên thấy sư phụ lại là sự thật ...

Ách ...

Không đúng.

Từ từ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Cái gì gọi là năm đó không đáp lại tâm ý của người? ?

Chẳng lẽ là muốn nói năm đó Thanh thật sự thích sư phụ, nhưng mà bị sư phụ cự tuyệt ...

Mà hiện giờ sư phụ lãng tử quay đầu, phát hiện người mình yêu là Thanh, vì thế trở về tìm hắn ? ? ?

420. Chương 420: Kẻ Thứ Ba

Trời ạ.

Ài tới nói cho nàng biết những cái này đều là giả đi? ? ?

Lúc này hô hấp của Tô Tiểu Tiểu ngừng lại rồi.

Nàng dựng thẳng lỗ tai lên, sợ chính mình nghe sót cái gì.

Đáng tiếc chính là, lúc này thanh âm bên trong cũng đè thấp xuống, Tô Tiểu Tiểu một câu cũng không nghe được.

Nàng tức giận đến nghiến răng ken két.

Nén xuống giận dữ, Tô Tiểu Tiểu liền đẩy cửa mà vào.

Mà cảnh tượng nhìn thấy khiến cho Tô Tiểu Tiểu vô cùng giật mình.

Thượng Quan Thanh cùng sư phụ ngồi bên nhau phi thường gần, phi thường gần, gần đến độ khoảng cách của đôi môi đã gần đến zero ! ! !

Mà Thượng Quan Thanh lại một bộ dáng bình bình thản thản.

“Tiểu Tiểu, nàng đã đến rồi.”

Sư phụ cũng là cười dài gọi nàng một tiếng: “Tiểu Tiểu.”

Vào lúc đó, Tô Tiểu Tiểu đã đem cái móc “Tiểu Tam” dán oạch vào giữa mặt sư phụ.

Nàng rất muốn dùng ánh mắt giết người trừng chết hắn.

Nhưng mà ...

Nàng làm không được.

Mặc kệ nói như thế nào, hắn thủy chung là sư phụ của Thanh.

Nói không chừng còn có thể sẽ ở trong này thật lâu, không thể đem quan hệ trở nên xấu hổ như vậy.

Hơn nữa vừa rồi nàng ở bên ngoài cũng không phải nghe được thật rõ ràng, nói không chừng là nàng nghe lầm.

Bởi vì lúc này, khoảng cách giữa hai người tuy rằng có chút gần, nhưng mà trên mặt đều là bình bình thản thản.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu quyết định trước tiên quan sát thêm một chút đã.

Vì thế, nàng cũng rất cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Thanh, chàng đã về rồi.”

Thượng Quan Thanh đứng dậy, tiến đến cầm tay Tô Tiểu Tiểu: “Sao lại mặc ít quần áo như vậy? Không lạnh sao? Cẩn thận bị cảm.”

Nghe được lời nói quan tâm này, lòng Tô Tiểu Tiểu trở nên tốt hơn.

Nàng cười nói: “Ân, bởi vì buổi trưa có chút nóng, liền thay đổi xiêm y, đợi khi trở về phòng, ta sẽ bảo Phỉ nhi mang tấm áo choàng kia cho ta là được.”

Nàng vẽ mặt ngọt ngọt ngào ngào kéo cánh tay của Thượng Quan Thanh, sau đó nhìn lướt qua sư phụ còn ngồi ở trên ghế.

Tiếp theo, nàng ngọt ngào cất tiếng.

“Sư phụ.”

Sư phụ đáp lại tiếng nói, tầm mắt liền lại rơi xuống trên người Thượng Quan

Thanh.

“Thanh nhi, mới vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?”

Thượng Quan Thanh nói: “Sư phụ, chúng ta trễ một chút lại nói tiếp đi. Tiểu

Tiểu cũng đói bụng rồi, nên dùng bữa.”

Sư phụ kéo môi cười một cái.

“Vậy dùng bữa đi.”

421. Chương 421: Dem Thượng Quan Thanh Đẩy Lên Giường

Sau khi Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy sắc mặt xanh mét của sư phụ, trong lòng thập phần sung sướng. Vốn thấy món ăn rất không thuận mắt, giờ phút này cũng trở nên cực kì mỹ vị!

Nàng vui sướng ăn một trận hả hê

Buổi tối khi trở lại phòng, Tô Tiểu Tiểu cầm một cái đệm cửa gắt gao đóng lại.

Nàng lôi kéo Thượng Quan Thanh, đem Thượng Quan Thanh đẩy lên trên giường.

Sau đó nàng phụng phịu, trừng mắt nhìn Thượng Quan Thanh.

“Chàng, ngồi xuống cho ta, ta muốn thăm vấn chàng.”

Thượng Quan Thanh ngẩn người, nhưng mà chưa nói gì, cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, chờ Tô Tiểu Tiểu thăm vấn.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu đang từ trên à nhìn xuống Thượng Quan Thanh.

Đúng vậy, nàng đang chuẩn bị phải khảo tra Thanh về chuyện tình của sư phụ.

Sư phụ có thể nói như vậy, khẳng định sẽ không phải là vô căn cứ, không có lửa làm sao có khói.

Có nhân tất có quả.

Mới vừa rồi ở trước mặt sư phụ, nàng áp chế cái gì cũng không thể hỏi, chính là bởi vì vấn đề này quan hệ đến cả nội bộ và ngoại bộ (bên trong và bên ngoài).

Khi xuất hiện vấn đề bên ngoài, đầu tiên chính là phải bình ổn cho tốt vấn đề bên trong.

Mà bây giờ người có liên quan đến chuyện bên ngoài không có mặt rồi, liền tự nhiên phải chỉnh đốn thật tốt chuyện bên trong thôi.

Chính là nói, muốn trước trừ ngoại, nhất định phải trước an nội.

Chiến tranh kháng Nhật, cũng không phải chính là đạo lý này sao?

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn Thượng Quan Thanh.

“Thượng Quan Thanh, kế tiếp ta muốn hỏi về vấn đề của chàng, chàng đều phải thành thật trả lời cho ta. Bằng không ta sẽ tức giận, biết không?”

Thượng Quan Thanh gật đầu.

Tô Tiểu Tiểu ho nhẹ, sau đó nghiêm mặt nói: “Nói! Chàng và sư phụ là quan hệ gì!”

Thượng Quan Thanh sửng sốt, sau đó hần trăm mặt hỏi lâu.

Cuối cùng hần mới thở dài thật dài.

“Vừa rồi, quả nhiên là Tiểu Tiểu nàng ở bên ngoài.”

Ánh mắt Tô Tiểu Tiểu híp lại.

Nói như vậy, chính là hai người bọn họ biết có người ở bên ngoài rồi?

Ân hử? ? ?

Nếu biết, còn dám nói lớn tiếng như vậy.

Hóa ra là đặc biệt nói cho nàng nghe sao?

Tô Tiểu Tiểu hai tay ôm vào nhau, ngẩng đầu, nhìn Thượng Quan Thanh.

“Ân? Như thế nào? Không tính toán cho ta một lời giải thích sao?”

Dừng một chút.

Tô Tiểu Tiểu còn nói thêm: “Hay là nói, nếu ta không hỏi, chàng căn bản là không có dự định cho ta một lời giải thích, đúng không?”

422. Chương 422: Thượng Quan Thanh, Chàng Hưng Ta

“Tiểu Tiểu, ta và sư phụ thật sự không có gì.”

Thần sắc của Thượng Quan Thanh có chút phức tạp.

Âm thanh của Tô Tiểu Tiểu trở nên rét lạnh.

“Cái gì gọi là không có gì? Nếu lúc ấy ta không ở đó, hai người các ngươi đều ở gần nhau đến mức có thể hôn môi. Có phải hay không nếu lúc ấy ta không xông vào, các ngươi còn tính toán muốn làm những chuyện gì? Ân? Làm việc mà bình thường chúng ta vẫn làm ở trên giường? Hôn môi? Vuốt ve? Còn có càng tiến thêm một bước?”

Tô Tiểu Tiểu không biết vì sao, nhìn thấy biểu tình của Thượng Quan Thanh như vậy, nàng cũng rất khó chịu.

Mấy ngày nay, không biết vì sao tính tình của nàng thập phần nóng nảy! !

Thượng Quan Thanh đột nhiên từ trên giường đứng lên.

“Tiểu Tiểu, đừng như vậy. Nàng tin ta hay không?”

Tô Tiểu Tiểu cắn môi dưới, gương mặt nhìn hẩn.

“Vậy chàng nói cho ta biết, chàng và sư phụ đến tột cùng nói những cái gì? Chàng và sư phụ trước kia đến tột cùng là quan hệ gì?”

Thượng Quan Thanh đi về phía trước, hẩn cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, ta và sư phụ là quan hệ sư phụ – đồ đệ thực bình thường, trừ cái đó ra, sẽ không có gì khác.”

Tô Tiểu Tiểu không tin.

Nàng trừng mắt nhìn hẩn.

“Thượng Quan Thanh, chàng đừng có đem ta làm như kẻ ngốc mà đùa giỡn. Ánh mắt sư phụ chàng nhìn chàng, có chỗ nào là giống như ánh mắt của thầy trò bình thường. Ánh mắt kia của hẩn quả thực chính là muốn ăn chàng! Đem chàng ăn sống vào trong bụng! ! !”

Bỗng nhiên sắc mặt Thượng Quan Thanh trầm xuống.

“Tiểu Tiểu, không được nói lung tung.”

Tô Tiểu Tiểu kinh ngạc, nàng trừng lớn đôi mắt.

“Thượng Quan Thanh, chàng quát ta?”

Nước mắt Tô Tiểu Tiểu lập tức sục sục tràn ra, ào ào rơi xuống.

“Chàng gạt ta, chàng rõ ràng nói sẽ không lại làm cho ta khóc! ! ! Hiện tại chàng ngược lại lại quát ta ! ! !”

Nhìn thấy nước mắt Tô Tiểu Tiểu, Thượng Quan Thanh cũng nóng nảy.

Hắn vội vàng lau nước mắt cho Tô Tiểu Tiểu, hắn ôn nhu nói: “Tiểu Tiểu, mới vừa rồi là ta không tốt. Ta không nên quát nàng.”

Tô Tiểu Tiểu đẩy hắn ra.

“Chàng vì sự phụ của chàng mà quát ta!”

Thượng Quan Thanh ôm thất lưng Tô Tiểu Tiểu, tùy ý để nàng cực lực phản kháng, cũng không có buông tay.

Tô Tiểu Tiểu cuối cùng nóng nảy, mạnh mẽ ở trên vai Thượng Quan Thanh cắn một ngụm.

Dấu răng rất sâu rất sâu.

Thượng Quan Thanh chỉ là kêu rên một tiếng, nhưng mà tay đặt trên vòng eo Tô Tiểu Tiểu cường độ quả thật càng lớn hơn nữa.

Tô Tiểu Tiểu lúc này đã không phản kháng lại.

423. Chương 423: Hết Giận

Nàng liều mạng lấy tay đánh vào ngực của Thượng Quan Thanh.

“Thượng Quan Thanh, chàng buông! ! !”

Thượng Quan Thanh không lên tiếng, tùy ý để Tô Tiểu Tiểu đánh.

Cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu mất hết sức, mềm nhũn nằm trong ngực của Thượng Quan Thanh, nhưng mà miệng vẫn không tỏ ra yếu thế mà cắn ở nơi vừa rồi đánh Thượng Quan Thanh một ngụm lớn rồi lại hung hăng cắn một ngụm nữa ở trên vai hắn.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu cảm giác được mùi máu tươi trong miệng.

Nàng cả kinh, lặng lẽ liếc mắt qua.

Thật không ngờ nàng vậy mà đã cắn đến làm hắn chảy máu.

Chỉ có điều Thượng Quan Thanh nhưng lại vẫn như trước gắt gao ôm nàng, chính là không chịu buông tay.

Tô Tiểu Tiểu lúc này chột dạ, nàng liếc mắt nhìn Thượng Quan Thanh một cái, lúc này mới thu tay, tựa đầu chôn ở trên vai của Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh thấy Tô Tiểu Tiểu bình tĩnh trở lại.

Hắn mới nhẹ nhàng mà nói: “Hết giận?”

Tô Tiểu Tiểu rầu rĩ khó chịu nói: “Chưa hết.”

Thượng Quan Thanh mỉm cười nói: “Nếu không, bên kia cũng cho nàng cắn? Cho nàng cắn đến chảy máu mới thôi?” (vịt: quả thật đoạn này yêu anh Thượng Quan Thanh chết đi được ý. Ước gì mình tìm được 1 người bằng 1 phần của anh ý thôi cũng được. flora: riêng em đọc đoạn này chỉ thấy anh ý chiều TT quá làm chị ý sinh hư ==)

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, há mồm lại cắn một cái.

Thượng Quan Thanh chịu đau đến nhú mảy, nhưng hắn vẫn cười nói: “Nương tử, nàng thật đúng là không biết tiếc nha ...”

Tô Tiểu Tiểu hừ hừ: “Ai bảo chàng mắng ta!”

Thượng Quan Thanh nhẹ nhàng mà vuốt ve mái tóc của Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, mới vừa rồi ta mắng nàng, là ta không tốt. Nhưng là mới vừa rồi nàng cũng không nên nói sư phụ như vậy. Mạng này của ta, là sư phụ nhặt về, nếu không có sư phụ cũng chính là không có ta hiện tại. Sư phụ là người ta tôn kính nhất, nàng hiểu không?”

Tô Tiểu Tiểu bĩu môi.

Nhưng mà khi nghe được câu kia “Nếu không có sư phụ cũng chính là không có ta hiện tại”, sắc mặt Tô Tiểu Tiểu mới hơi chút buông lỏng.

Ngô, được rồi.

Nàng đại nhân không chấp tiểu nhân.

Nếu mệnh của phu quân nàng thật là do sư phụ lòng mang kế hoạch nham hiểm kia nhặt trở về, vậy nàng liền chín bỏ làm mười nhường nhịn chút đi.

Nàng hừ hừ: “Vậy còn chuyện hôm nay ta nghe được ở ngoài đại sảnh thì sao? Chàng tính toán giải thích thế nào? Đừng nói với ta, đây đều là ta chính mình tưởng tượng ra nha!”

Thượng Quan Thanh cũng trầm mặc một hồi, lúc sau mới nói: “Tiểu Tiểu, vô luận là cái gì, cũng không quan trọng. Đây đều đã là chuyện của quá khứ. Điều chúng ta muốn nắm chặt lấy chính là hiện tại. Ta yêu nàng, nàng cũng yêu ta, chúng ta cứ như vậy tiếp tục bước tiếp, được không?”

424. Chương 424: Chàng Không Thể Bắt Buộc Ta Thích Hắn.

Nghe được lời này, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên tâm sinh cảm khái.

Phải nha.

Vì sao nàng phải chấp nhất như vậy chứ?

Hiện tại không phải vẫn thật tốt sao?

Thanh yêu nàng.

Nàng yêu Thanh.

Hai người yêu nhau, hơn nữa lại có thể hạnh phúc ở bên nhau, đây không phải là sự tình tốt đẹp nhất trong thiên hạ sao?

Vì sao nàng còn muốn đi quẩn lầy quá khứ không đáng một xu này chứ?

Tựa như Thanh cũng chưa từng bao giờ hỏi chuyện nàng cùng Thượng Quan Mặc là thế nào thế nào, cũng chưa từng hỏi nàng ở hiện đại cùng Trần Tu Ngôn là thế nào thế nào ...

Hắn là toàn tâm toàn ý tính toán suy nghĩ cho chuyện hôn nhân này.

Một khi đã như vậy, vì sao nàng cũng không thể giống như Thanh, chỉ chú trọng đến tương lai của bọn họ?

Mà không phải là một mực quẩn quýt để ý tới chuyện quá khứ, làm ảnh hưởng tới tương lai của bọn họ.

Vừa nghĩ như vậy, Tô Tiểu Tiểu nghĩ thông suốt.

Nàng từ trong ngực của Thượng Quan Thanh ngẩng đầu lên.

Nàng yên lặng nhìn vào Thượng Quan Thanh.

“Thanh, ta có thể tôn kính sư phụ của chàng, đơn giản là vì chàng. Là bởi vì ta yêu chàng, cho nên ta mới nguyện ý tôn kính một người ta không thích. Quá khứ của chàng, ta cũng không muốn đuổi theo nghiên cứu cũng không muốn thăm vấn. Nhưng mà, Thanh, ta thành thật nói với chàng, ta có thể tôn kính hắn, nhưng mà chàng không thể bắt buộc ta thích hắn. Điểm này, chàng có hiểu không?”

Thượng Quan Thanh mỉm cười.

Hắn cúi đầu hôn vào môi Tô Tiểu Tiểu.

“Àn, Tiểu Tiểu của ta từ trước đến nay là thê tử lương thiện am hiểu lòng người nhất trên thế gian.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười, hờn dỗi liếc mắt hắn một cái.

“Chàng chỉ biết nói ngọt.”

Thượng Quan Thanh ôm lấy Tô Tiểu Tiểu: “Vậy xin hỏi nương tử đại nhân, vi phu có thể tiến hành sự tình mà tối hôm qua nên làm không?”

Hai tay của Tô Tiểu Tiểu thực thói quen mà lập tức liền vòng ở cổ Thượng Quan Thanh.

“Được rồi. Ta đây liền miễn cưỡng mà đáp ứng chàng vậy.”

Thượng Quan Thanh đi nhanh bước đến trước giường, cười dài nói: “Tạ ơn nương tử đại nhân.”

Dứt lời, Thượng Quan Thanh đem Tô Tiểu Tiểu đặt ở trên áo ngủ mềm mại bằng gấm, sau khi cùng Tô Tiểu Tiểu nhìn nhau cười, hắn kéo xuống màn che đỏ tươi bên giường.

Nhất thời, tiếng hô hấp cùng tiếng rên rỉ đan vào thành một xuân khúc tuyệt vời ...

Trong ban đêm yên tĩnh này...

Trầm bổng nha trầm bổng ...

Ánh trăng ngoài cửa sổ cũng không chịu nổi thẹn thùng mà trốn vào trong đám mây.

Một đêm này, có thể nói là xuân sắc khôn cùng.

425. Chương 425: Lễ Gặp Mặt

Hôm sau tỉnh lại, Tô Tiểu Tiểu có thể nói là cảnh xuân đầy mặt.

Liền ngay cả nhìn vẻ mặt của sư phụ, cũng thấy thuận mắt hơn.

Chẳng qua là sắc mặt của sư phụ trái lại lại không tốt lắm, hắn liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái, sau đó hừ vài tiếng, liền xoay người rời đi.

Nga nha ...

Tô Tiểu Tiểu pk sư phụ hiệp thứ 2, thắng lợi.

Tô Tiểu Tiểu thấy rất oai.

Tô Tiểu Tiểu hôm nay chuẩn bị đi ra ngoài dạo phố.

Đến Bình Thành này lâu như vậy, tổng không thể chỉ đứng ở trong vương phủ a?

Dù sao Thanh cũng có công vụ phải làm của hắn, vậy nàng liền một mình mang theo Phỉ Nhi đi ra ngoài dạo phố cũng tốt nha.

Tâm động không bằng hành động. (nghĩ ngợi chẳng bằng thực hiện)

Rất nhanh, Tô Tiểu Tiểu liền ăn mặc giản dị, vẫy vẫy Phỉ Nhi tới, lại cùng Thanh nói một tiếng, liền quang minh chính đại đi ra cửa .

Hắc hắc.

Loại cảm giác có thể quang minh chính đại xuất môn này thật tốt, hơn hẳn cái kiểu lén lút lút lút như mấy ngày còn ở trong hoàng cung ...

Thật đúng là thích hơn!

*****đường ranh giới hôm nay thời tiết thật sáng sủa*****

Bình Thành thật sự rất không tồi.

Bởi vì hiện tại là mùa xuân, nơi nơi đều là điệu ngũ hoa hương (rộn ràng vui vẻ) muôn tía nghìn hồng (hết sức tươi đẹp).

Hơn nữa người đến người đi, ngựa xe tấp nập như nước, thập phần náo nhiệt.

Tô Tiểu Tiểu cứ việc rất giản dị, nhưng mà người nhận ra Tô Tiểu Tiểu chính là Huyền Thanh Vương phi cũng không ít.

Dọc theo đường đi, liên tiếp không ngừng có người cùng Tô Tiểu Tiểu chào hỏi.

Hơn nữa sau khi mỗi người chào đón xong, còn muốn gửi cho Tô Tiểu Tiểu một chút lễ gặp mặt.

Tỷ như ...

“Vương phi nha, đây là đồ ăn của nhà ta tự trồng, ăn rất ngon nha.”

“Vương phi, đây là gà của nhà ta nuôi, thực thơm ngon nha.”

“Vương phi, đây là nôi của nhà chúng ta bên, chờ sau khi người cùng Vương gia sinh ra đứa nhỏ, là có thể dùng.”

“Vương phi, người muốn tới tửu lâu của chúng ta ngồi một lát không? Miễn phí nha, không lấy bạc của người đâu.”

” ... “

Còn có rất nhiều lời nữa không đếm xuể.

Tô Tiểu Tiểu theo bản năng muốn cự tuyệt, dù sao không có công không thể nhận lộc nha.

Nhưng là những người này thật sự là vô cùng vô cùng nhiệt tình.

Tươi cười chất phác kia, làm cho Tô Tiểu Tiểu không đành lòng cự tuyệt.

Nàng chỉ luôn giữ một vẻ tươi cười thật tốt, đều nhất nhất nhận lấy.

Tới cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu cũng không thể không mượn một cỗ xe ngựa đến sắp xếp mấy thứ đồ này.

426. Chương 426: Dững Cầm Tiến Tới

Mà làm Tô Tiểu Tiểu cảm thấy ngạc nhiên chính là, liền ngay cả xa phu cũng nói như vậy.

“A a a, là Vương phi nha, muốn đem mấy thứ đồ này đưa đến vương phủ sao? Giao cho ta, ta nhất định đem đồ an toàn đưa đến. Gì cơ? Bạc? Ai nha, Vương phi đừng khách khí. Ta sao có thể thu bạc của Vương phi chứ?”

Vì thế ...

Tô Tiểu Tiểu liền trợn mắt há mồm (thường chỉ sự kinh ngạc đến đờ đẫn, chết lặng) mà nhìn xa phu (người đánh xe) chở cỗ xe ngựa đầy ngập các đồ vật đi.

Phỉ Nhi cười nói: “Vương phi, người xem, mọi người ở Bình Thành chúng ta thực thích người nha.”

Tô Tiểu Tiểu cười cười, nàng cũng không tiếp nhận nỗi nha.

Nàng hiện tại, rốt cục đã hiểu Thượng Quan Mặc vì sao lại có thể kiên kị Huyền Thanh vương như thế.

Bởi vì Huyền Thanh vương, phu quân của nàng, Thanh, thật sự rất được rất được lòng dân.

Dân chúng trong Bình thành sở dĩ đối tốt với nàng, tất nhiên không phải bởi vì nàng là Vương phi, sợ nàng, cho nên mới có thể tặng đồ vật như vậy đến lấy lòng nàng.

Người bọn họ xem coi chính là người ở phía sau nàng Thanh.

Vương gia của bọn họ.

Chủ nhân trong Bình thành này.

Bởi vì Thanh là người đáng giá để bọn họ kính trọng cùng yêu quý, cho nên nàng mới có thể đồng thời nhận được kính trọng cùng yêu quý cùng hẳn.

Tưởng tượng như vậy, trong lòng Tô Tiểu Tiểu, liền càng thêm thích Thanh.

Nàng cảm thấy chính mình lại khai quát thêm được nhiều hơn một tầng mặt khác của Thanh nữa.

Từ sau khi cùng Thanh thành thân, tựa hồ vẫn luôn phát hiện mặt mới của hắn.

Tỷ như, ngẫu nhiên lại trẻ con, ngẫu nhiên lại bá đạo, còn có nhu tình mật ý tựa hồ vĩnh viễn sẽ không suy kiệt kia, cùng ôn hòa so với ánh trăng còn muốn mềm mại hơn trăm triệu lần kia.

Bây giờ còn có kính trọng cùng yêu quý nhận được của dân chúng.

Thật đáng khen ngợi nha, nàng thật sự là gả cho lão công tốt nha.

Thanh nói không sai.

Nàng không thể vẫn mãi quán quýt mà bị vây hãm trong quá khứ.

Nàng hẳn là dũng cảm tiến tới! ! !

Ở trong tương lai mở ra một con đường thênh thang, quang minh mà tốt đẹp.

Tô Tiểu Tiểu ưỡn ngực thẳng lưng, dùng âm thanh tràn ngập hy vọng nói: “Đi, Phỉ Nhi, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi.”

Phỉ Nhi mỉm cười đáp lời: “Phải nha, Vương phi.”

Lúc sau, Tô Tiểu Tiểu cùng Phỉ Nhi tiếp tục dạo chơi bên đông dạo chơi bên tây.

Chẳng qua lần đi dạo này, vẫn không mua được cái gì, ngược lại là lại thu được không ít đồ vật.

Tô Tiểu Tiểu rơi vào đường cùng, đành phải kêu Phỉ Nhi trước tiên đem đồ vật ôm trở về.

427. Chương 427: Đông Cung Đồ Bộ Dạng Nào Cũng Đều Có Nha

Ban đầu Phỉ Nhi vẫn còn có chút lo lắng a.

Dù sao thì để Vương phi một mình ở lại trên đường cái, hình như là không được tốt lắm.

Nhưng mà nhìn thấy những người xung quanh đều nhiệt tình đến thế, đối đãi với Vương phi cũng tốt đến thế, nàng biết không còn gì phải lo lắng nữa rồi a.

Vì thế, một mình Phỉ Nhi ôm một đồng đồ lớn đi về trước.

Phỉ Nhi đi rồi, một mình Tô Tiểu Tiểu tiếp tục đi dạo phố.

Lúc này nàng đã rõ, nàng không bao giờ lại đi đường lớn nữa, để tránh lại có người tặng đồ cho nàng. (tỷ thật là, muối muốn được tặng còn chả có ai đây *đỏ mặt*)

Cho nên, nàng chuyên môn chỉ đi chọn mấy ngã tư đường hẻo lánh mà cất bước.

Làm sao biết được, này vừa đi một cái, lại bước đến một nơi có chút quái lạ.

Nơi này thật sự rất kỳ lạ nha.

Ngô, mà không.

Hắn phải dùng từ rất quý dị mới đủ sức hình dung được.

Tô Tiểu Tiểu nàng cũng không biết bản thân làm sao mà đi đến được nơi này a.

Nàng chỉ nhớ là chính mình cứ men theo một bên đường cái mà đi, đi tiếp đi tiếp cứ thế liên vô ý thức mà quẹo vào nơi này nha.

Sau đó phản ứng lại thì vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy mặt tiền của một cửa hàng thực cổ quái luôn.

Tô Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng.

Nàng hít sâu một hơi, rồi bước vào.

Người bình thường đối với thứ gì cổ quái luôn có đến cả mười vạn phần tò mò hứng thú, đúng không nào?

Mà người bình thường sẽ miệt mài theo đuổi cái thứ cổ quái gì đó, bản thân cũng là người có tính tò mò thật lớn thật lớn nha.

Mà Tô Tiểu Tiểu thực rõ ràng chính là người như vậy.

Đối với cái gì cổ quái, nguy hiểm, nàng đều thích đi tìm tòi nghiên cứu.

Vì thế.

Tô Tiểu Tiểu thực dũng cảm mà bước vào trong cửa hàng cổ quái này.

Bên trong cửa hàng thực im ắng thực im ắng a, chỉ có một nữ tử mặc xiêm y màu lam ghé vào trước cái quầy làm bằng gỗ đàn hương màu sẫm.

Nàng tựa như đang xem mấy thứ đồ.

Hơn nữa còn thực sự xem đến thập phần chuyên chú mà ngay cả có người vào trong điểm, nàng cũng chưa từng phát hiện ra.

Tô Tiểu Tiểu cũng không có đi quấy rầy nàng.

Nàng nhìn xung quanh bốn phía, quan sát hết môi trường hoàn cảnh này.

Ngô.

Nói sao được nhỉ?

Cái khách điểm này, thật đúng là vô cùng đặc sắc! ! !

Mà càng để có thêm tiêu điểm chú ý.

Vậy nên trên tường trắng của cửa hàng đều treo đầy một bức lại một bức đông cung đồ! ! ! !

Hơn nữa còn là đông cung đồ bộ dạng nào cũng đều có nha.

Lại còn vẽ đến cực kỳ sinh động.

Lúc này, Tô Tiểu Tiểu nhớ tới một người.

428. Chương 428: Tô Bạch Công Tử

Tô Tiểu Tiểu mân mân cánh môi.

Trong đầu của nàng nhảy mắt liên nghĩ tới thật lâu thật lâu trước kia.

Lời nói của Vân Ế.

Nàng nói.

“ Khi nô tì còn chưa tiến cung, đã nghe thấy trong giang hồ có một họa sĩ tên là Tô Bạch công tử, mỗi một bức họa của vị họa sĩ này đều dùng giấy lụa của chính Đường gia ở Tô Châu, hơn nữa trục cuốn tranh nhất định phải dùng màu đen làm nền tảng, ở giữa có khảm ngọc. Mà bức đông cung đồ trong tay nương nương này, cho dù không xem nội dung, vừa sờ vào chất lượng giấy, liền biết ngay là sản phẩm của Đường gia ở Tô Châu. Mà cái trục cuốn tranh cũng thực rõ ràng nha, vừa thấy liền biết ngay là phong cách của Tô Bạch công tử. ”

Phải rồi nha.

Chính là hần!

Tô Bạch công tử.

Một công tử tên thực văn nhã a.

Một công tử vẽ đông cung đồ vô cùng đẹp nha.

Ánh mắt của Tô Tiểu Tiểu nhất thời liền sáng lên.

Vừa rồi nàng còn cảm thấy cửa hàng này rất cổ quái, nhưng mà hiện tại nàng không còn cảm thấy vậy nữa.

Bởi vì có Tô Bạch công tử, cái gì cũng đều chỉ còn là phù vân. (mây trôi, ý nói đáng quan tâm)

Khách điểm này thật sự thật sự “rất Tô Bạch” nha.

Ánh mắt của Tô Tiểu Tiểu sáng lên lấp lánh.

Nàng nhảy tới trước mặt cô nương đang chăm chú xem đồ kia.

Nàng cười hắc hắc.

“Cô nương, xin chào, ta muốn hỏi một chút. ”

Nói còn chưa nói xong, vị cô nương kia liền khoát tay áo lên, “Đừng làm phiền ta.”

Ách.

Tô Tiểu Tiểu sững sốt một lúc.

Cô nương này thật không có chút nhẫn nại nào cả.

Đang xem cái gì chứ?

Tô Tiểu Tiểu tò mò đưa mắt ..., nhìn lên.

A, vậy mà lại đang nhìn đông cung đồ nha.

Mà bức đông cung đồ này so với mấy bức treo trên tường xung quanh còn phần kích hơn vài phần.

Tô Tiểu Tiểu mị mị mắt.

Nàng cũng sáp đến gần.

“Tô Bạch cô nương, đây là bức tranh của người sao?”

Lúc này, cô nương kia cuối cùng cũng có phản ứng.

Nàng cũng mị mị mắt, nàng ngẩng đầu, liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu.

“Người gọi ta là gì?”

Tô Tiểu Tiểu lên nói thầm một tiếng.

Bởi vì Vân Ế từng nói qua.

Tuy rằng danh tính của Tô Bạch gọi là Tô Bạch công tử, nhưng không ai gặp qua khuôn mặt thực của người đó.

Là nam hay là nữ đều không có người biết.

Một khi đã như vậy, nói không chừng vị cô nương trước mắt này chính là Tô Bạch công tử nha.

Vì thế, Tô Tiểu Tiểu tươi cười rất thân mật.

“Tô Bạch nha.”

Sắc mặt của cô nương kia liền trở nên ngang ngược, “Người cút cho ta.”

429. Chương 429: Bộ Dạng Tức Giận Như Ăn Phải Thuốc Nổ

Tô Tiểu Tiểu ngẩn ra.

Ai nha nha.

Cô nương này sao lại chẳng phân rõ phải trái như vậy nha.

Nàng lại cũng mới chỉ nói có đúng một câu, nàng là Tô Bạch thôi.

Thế mà lại diễn cái bộ dạng tức giận như ăn phải thuốc nổ vậy sao?

Hừ.

Cút thì cút.

Tô Tiểu Tiểu quay đầu ra về sắp đi, nhưng bước chân mới vừa đi tới cửa, nàng bỗng nhiên liền xoay người, sau đó mở rộng cổ họng mà hô to.

“Tô Bạch công tử, người đi ra cho ta! ! !”

Nhìn vào sắc mặt mới vừa rồi của cô nương kia một cái, Tô Tiểu Tiểu liền hiểu được rồi.

Cô nương này tất nhiên không phải Tô Bạch công tử.

Vì sao lại thế ư?

Nguyên nhân rất chi là đơn giản. (kẹo: sao em k thấy đơn giản tí nào vậy tỷ, thỉnh chỉ giáo thêm. Tô tỷ: ngồi đây đọc nốt đi là sẽ rõ thôi, ta biết k phải ai cũng thông minh như ta. kẹo: ==”)

Tính tình cô nương này cáu kỉnh như vậy, người vẽ tranh bình thường, tuyệt đối không thể như thế.

Hơn nữa từ trong một bức tranh là có thể thấy được phẩm chất tính cách của một người.

Từ trong bức tranh đông cung đồ Tô Bạch công tử vẽ mà Tô Tiểu Tiểu nàng đã từng xem, Tô Tiểu Tiểu cảm nhận được Tô Bạch công tử là một người ôn nhu nha.

Cho nên, tất nhiên không thể giống như cô nương này.

Còn chưa đến hai câu, liền bắt nàng cút.

Vì thế, tiếng nói của Tô Tiểu Tiểu còn chưa thốt ra hết.

Cô nương kia liền ném bỏ cái nghiên mực mà lại đây.

Tô Tiểu Tiểu vội vàng tránh đi.

Vù vù vù.

Cũng may mà nàng tránh nhanh, bằng không sẽ anh dũng hiên ngang mà hi sinh a.

Cô nương kia thấy Tô Tiểu Tiểu tránh đụng vào nghiên mực, hơi nhú mày, tùy ý nhìn lướt qua, lại nhìn miết tới đông cung đồ trong tay.

Nàng cuộn lên, lúc chuẩn bị cầm để ném Tô Tiểu Tiểu, ánh mắt sắc sảo của Tô Tiểu Tiểu đã tia thấy.

Nàng”A a a a” ra tiếng.

“Vị cô nương này, trăm triệu không thể! ! Trăm triệu không thể! ! ! Người sao có thể lãng phí bức họa của Tô Bạch công tử! ! Người thật xấu xa, cũng là công sức của người ta nha! ! A a a a, người thật quá đáng! ! ! Có lẽ nào người không biết bức tranh là chỉ dùng để xem thôi, chứ không phải dùng để ném sao? Nếu ta là ông chủ của người, ta nhất định là người đầu tiên rang người làm cá ăn.”

Tô Tiểu Tiểu dừng một lát, sau khi nghỉ ngơi lấy sức, lại nói thật thắm thía: “Cô nương nha, làm người cũng không nên cáu kỉnh như vậy nha. Người nhìn một cái mà xem, thời tiết bên ngoài sáng sủa làm vậy, người lại cáu kỉnh như thế, không tốt không tốt đâu.”

Về mặt cô nương kia nén giận.

Ngay tại lúc nàng chuẩn bị ra tay ném, một đạo âm thanh ngăn nàng lại.

“Mạc Ngôn, dừng tay.”

Cùng lúc đó, một nam tử mặc xiêm y màu nhạt cũng đi ra.

430. Chương 430: Khuôn Mặt Rất Có Lực Hấp Dẫn

Ngũ quan của nam tử kia cũng không tính là xuất chúng, nhưng kết hợp cùng một chỗ, thì lại tạo thành khuôn mặt rất có lực hấp dẫn a. (tỷ lúc nào cũng chỉ nhìn mỗi thể thôi sao, thật là. . . phải như em nè, đã nhìn là nhìn toàn thể, nhìn mỗi mặt thì làm được gì =)))

Chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái, thì tuyệt đối sẽ không quên.

Này khuôn mặt sẽ một mực quanh quẩn a quanh quẩn ở trong đầu của người.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu nhìn lướt qua, trong đầu liền nhớ kỹ khuôn mặt này, sau đó liền cũng không quên.

Mà khuôn mặt này thực phù hợp với hình tượng của Tô Bạch công tử.

Tô Tiểu Tiểu lập tức nhướng mi cười một cái.

“Tô Bạch công tử.”

Công tử mặc xiêm y màu nhạt kia cười nhẹ, hấn lại hơi hơi khom người, hành lễ một cái.

“Vương phi.”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt.

Ách.

Làm sao mà ngay cả Tô Bạch công tử cũng biết chuyện này nha.

Ngô, xem ra nàng hiện tại ở trong Bình thành thật sự nổi tiếng.

Về sau làm chuyện xấu, đều sẽ bị người biết được a.

Ai ai ai, thế này thì cùng mình tình thời hiện đại có gì khác nhau đâu? (kẹo: tỷ k quên tự sướng bao giờ sao tỷ? Tô tỷ: kệ ta, ta đẹp ta có quyền. . .)

Ai ai ai, chính là một chút riêng tư cũng chẳng có. (riêng tư của tỷ là làm chuyện xấu sao tỷ? @@)

Tuy nhiên trong lòng nén giận rồi lại nén giận, vì Thanh, Tô Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy đáng giá.

Nàng mỉm cười, xem như hô ứng với cái hành lễ của Tô Bạch công tử.

Mà lúc này cô nương tên Mạc Ngôn vừa rồi định hung hăng ném nàng kia cũng hừ hừ, “Cũng chỉ có vài phần tư sắc như vậy, không biết Vương gia coi trọng điểm nào nhất của nàng.”

Lời này vừa nói ra, Tô Tiểu Tiểu cuối cùng cũng hiểu được.

Xem ra, cô nương này hung hăng ném quả thực là nhắm vào nàng.

Hơn nữa nguyên nhân là bởi phu quân của nàng.

Thượng Quan Thanh.

Chắc chắn chắc, quả nhiên con người bộ dạng quá mức hoàn mỹ cũng không phải chuyện tốt.

Nhìn một cái mà xem, Thanh của nàng, hiện tại chính là làm nam nữ toàn bộ đều có thể chết được.

Trong nhà còn có sư phụ đại thần tôn quý, hiện tại bên ngoài lại đến Mạc Ngôn cô nương.

Tô Tiểu Tiểu nhớ tới câu mẹ nàng từng nói.

Ai, mẹ cũng không trông cậy con đi gả cho kẻ có tiền gì, chỉ cần lớn lên chấp nhận được mà gia cảnh bình thường, thành thành thật thật là có thể.

Nhiều tiền quá cũng không an toàn.

Bộ dạng quá đẹp con sẽ không nắm giữ được.

Hiện giờ xem ra, lời của người lớn, vẫn nên nghe một chút.

Thanh lại có cả hai điều ấy.

Nhưng mà cũng may Thanh của nàng đối xử với nàng trước sau như một.

Này cũng là chỗ khiến nàng vui mừng.

Tô Tiểu Tiểu cũng không quản Mạc Ngôn cô nương nữa, nàng thẳng tắp nhìn vào Tô Bạch công tử.

431. Chương 431: Vẽ Đông Cung Đồ Là Một Loại Nghệ Thuật

“Tô Bạch công tử, trước kia ta từng xem tranh của người, ta thực thích tranh mà người vẽ nha.”

Kỳ thật, Tô Bạch công tử cũng có thể coi như thần tượng của Tô Tiểu Tiểu a.

Nhưng mà nhìn thấy thần tượng, Tô Tiểu Tiểu trừ việc đáy lòng có chút kích động ra, cũng không có cảm giác gì nữa.

Dù sao thần tượng thì cũng chỉ là người mà thôi.

Cho nên nhìn thấy thần tượng, Tô Tiểu Tiểu trừ việc thể hiện một phen sự yêu thích của mình ra, cũng không có gì hay ho nữa mà nói.

Làm sao biết được Tô Bạch cũng mỉm cười, “Vương phi có muốn vào ngồi một chút không?”

Tô Tiểu Tiểu sững sờ.

Tô Bạch tiếp tục nói: “Gần đây, vậy mà lại vẽ được không ít đông cung đồ, người có muốn xem một chút không?”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, ánh mắt liền sáng ngời.

Ngược lại Mạc Ngôn ngồi ở góc sáng sủa mà trừng mắt liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái, “Đều đã trở thành thê tử của người ta, còn không biết chừng mực như vậy!”

Tô Tiểu Tiểu cũng không tức giận làm gì.

Nàng chỉ cười tủm tỉm mà nói với Tô Bạch công tử.

“Ngô, đối với ta mà nói, đông cung đồ là một loại nghệ thuật, còn hơn là cái gì mà tranh sơn thủy, cái gì mà tranh nhân vật a, ta cảm thấy đều là giống nhau nha. Dù sao có nhu cầu thì sẽ có người vẽ thôi. Lại nói, ta đã trở thành thê tử của người ta, lại càng cần xem một chút. Ngược lại là những cô nương còn chưa có thành thân a, cả ngày nhìn chằm chằm vào xem đông cung đồ, này lại coi là gì đây?”

Tô Tiểu Tiểu đưa tay sờ sờ búi tóc của mình.

Còn hơn Mạc Ngôn cô nương a, rõ ràng là có khác biệt.

Một cái phụ nhân kế, một cái cô nương kế. (ở đây là nói 1 bên Tô tỷ là búi tóc của người phụ nữ đã có gia đình còn 1 bên Mạc Ngôn vẫn là búi tóc của cô gái chưa thành thân)

Mạc Ngôn hừ vài tiếng.

Lúc này, Tô Bạch liếc mắt nhìn Mạc Ngôn một cái.

“Người tiếp tục trông coi cửa hàng đi.”

Mạc Ngôn ứng tiếng, sắc mặt mặc dù hơi hơi không cam lòng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn mà ngồi ở chỗ đó.

Tô Tiểu Tiểu xem ở trong mắt.

Chậc chậc chậc, xem ra vị Mạc Ngôn cô nương này thực sợ hãi Tô Bạch công tử nha.

Tô Tiểu Tiểu sau đó bèn đi theo Tô Bạch vào sương phòng bên trong.

Sau khi vòng qua một cái bình phong to như vậy, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn thấy một đống đông cung đồ nhiều không đếm được.

Tất cả đều được treo ngay ngay ngắn ở trên tường, nhưng cũng có cả những bức trải ở trên bàn, còn có cả những bức mới vẽ được một nửa còn chưa xong nữa nha.

Tô Tiểu Tiểu thực giật mình.

Những bức đông cung đồ này đều vẽ đến độ thập phần tinh xảo, từng vị trí đều vẽ ra thật sự rõ ràng.

Kỳ thật nàng cũng thấy cực kì tò mò nha, vì sao Tô Bạch lại có thể đối với đông cung đồ chấp nhất như thế? (kẹo: còn chấp niệm duy nhất của muội bây giờ là được ngủ nướng nha @@ Tô tỷ: *liếc mắt*. . . *thở dài*)

Tuy rằng Tô Tiểu Tiểu nàng vừa rồi nói, vẽ đông cung đồ là một loại nghệ thuật.

432. Chương 432: Thực Có Năng Lực

Nhưng mà, đặt ở thời cổ đại bảo thủ phong kiến này, thực rõ ràng rằng, đông cung đồ chính là mấy thứ thuộc tầng lớp thấp nhất.

Tuy nhiên, có một chút, chính là hiện đại cổ đại đều giống nhau a.

Vấn đề tình dục gì gì đó, sẽ luôn nhận được sự hoan nghênh của một số đông nhân sĩ.

Loại hoan nghênh này đều là lặng lẽ, đồng thời lực lượng cũng là to lớn vô cùng.

Giả sử chính phủ đưa ra lệnh cấm, phỏng chừng thật sự sẽ có người dừng cảm mà đứng lên điều hành thị uy với phản kháng.

Nói không chừng còn có người sẽ đi oanh tạc cả tòa nhà lớn nơi chính phủ làm việc luôn a.

Nhưng mà, lấy bản lĩnh của Tô Bạch, hẳn nếu như là vẽ thứ gì khác mà nói, khẳng định sẽ có một phen thành tựu a.

Nói không chừng còn có thể đem danh tiếng lưu truyền khắp tứ hải, nhận được sự coi trọng của triều đình, hơn nữa danh truyền thiên cổ, nhận được sự kính trọng và ngưỡng mộ của người đời.

Mà vẽ đông cung đồ, nhất định không có đãi ngộ như vậy đâu nha.

Liền như trong sách sử, tuyệt đối sẽ không rộng rãi mà đi nói bức đông cung đồ này người vẽ đẹp biết bao đẹp biết bao nha.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Tô Tiểu Tiểu, Tô Bạch công tử ảm đạm cười.

“Người muốn hỏi ta, vì sao lại có thể lựa chọn vẽ đông cung đồ phải không?”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Kỳ thật ta cũng không biết, ta trước kia cũng từng thử qua việc vẽ những thứ khác, nhưng luôn không đạt đến mức cường đại, sau lại cũng không biết làm sao mà sinh ra ý niệm vẽ đông cung đồ này trong đầu, sau khi vẽ bức thứ nhất, lại thấy ngừng không được. Ta cảm thấy một khi ta dừng bút không vẽ, sinh mệnh sẽ một chút cũng không thấy cái vui trên đời.”

Tô Tiểu Tiểu hiểu được loại cảm giác này nha.

Chính là giống như một cái ham thích hứng thú, người luôn không thể cưỡng chế được đi đè ép nó xuống đúng không nào?

Đè ép nhiều rồi, nhưng lại trở thành tật xấu.

Tô Tiểu Tiểu cười cười, “Ta hiểu được.”

Tô Bạch công tử cũng cười nói: “Nhìn vào ánh mắt đầu tiên của ngươi, ta chỉ biết ngươi sẽ hiểu rõ.”

Tô Tiểu Tiểu sững sốt, “Vì sao?”

Tô Bạch công tử nói: “Bởi vì khoảnh khắc đầu tiên khi ngươi bước vào, sau khi nhìn thấy nơi treo đông cung đồ, ánh mắt không có chút dâm dăng nào hay cái gì khác, mà chỉ có một loại thưởng thức thuần túy, giống như thứ nhìn đến không phải là đông cung đồ, mà là một bức tranh sơn thủy bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, cho nên khi Mạc Ngôn muốn ném bức tranh trong tay, ta mới có thể bước ra.” (kẹo: em nghi ngờ câu này của ảnh =)) Tô tỷ mà thể này á=)))

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, liền than thở một tiếng.

“Nhân viên mà ngươi thuê, thật đúng là có năng lực.”

Lời này của Tô Tiểu Tiểu thực rõ ràng là có chứa trào phúng nha.

433. Chương 433: Thật Hận Sao Gặp Nhau Quá Muộn

Nguyên văn: Tương kiến hận văn)

Tô Bạch công tử cũng nghe được.

Hắn cười khổ một tiếng.

“Mạc Ngôn, mệnh nàng cũng khổ lắm. Khi còn nhỏ nàng từng bị phụ thân của mình.”

Tô Bạch có chút vẫn muốn nói tiếp, nhưng ánh mắt thì cực kì giằng co, không đồng ý.

Tô Tiểu Tiểu đã nhìn ra, nàng cuống quýt xua tay nói: “Ta hiểu được, người có thể không cần phải nói ra.”

Tô Bạch buông tiếng thở dài.

“Sau đó ta nhặt được nàng ở đầu đường, ban đầu nàng cái gì cũng không chịu nói, ta bèn gọi nàng là Mạc Ngôn. Nàng cũng bởi vì chuyện của phụ thân mình, không hề bằng lòng tiếp xúc với bất kì nam tử nào, chẳng qua sau đó tựa hồ không biết nàng làm sao mà gặp được Huyền Thanh vương gia. Sau khi trở về, liền giống như thay hình đổi dạng vậy, cũng không còn sợ nam tử nữa.”

Dừng lại một chút, Tô Bạch nhìn Tô Tiểu Tiểu xem xét.

“Chính là từ sau khi Huyền Thanh vương gia đón dâu trước đó vài ngày, nàng liền trở thành như giờ vậy.”

Tô Tiểu Tiểu cảm khái một phen.

Thì ra, cô nương này biến thành như vậy, cũng có lỗi của nàng.

Tô Bạch cười cười, “Vương phi chớ để ở trong lòng, qua mấy ngày, chờ Mạc Ngôn nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ không có việc gì.”

Tô Tiểu Tiểu cũng cười cười, nàng tự nhiên cũng chẳng biết nói gì thì tốt.

Dù sao nàng cũng chưa từng tính toán phải đặt ở trong lòng.

Nếu mỗi một người thích phu quân của nàng, nàng đều phải một mực đem đặt ở trong lòng.

Vậy thì trái tim nàng há chẳng phải biến thành Địch Bái đại lâu rồi sao.

Thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu không có gì không ổn, Tô Bạch công tử liền chuyển đề tài.

Hai người liền cùng thảo luận đông cung đồ hồi lâu.

Này không thảo luận thì thôi, hễ thảo luận, Tô Bạch công tử cùng Tô Tiểu Tiểu liền cảm thấy thật hận sao gặp nhau quá muộn vậy nha.

Điều này chứng tỏ chính là tri kỷ, tri kỷ thôi! ! !

Thật quá khó khăn a.

Vậy mà có thể gặp được một tri kỉ có sự giải thích y chang với bản thân trên phương diện đông cung đồ.

Tô Bạch công tử tán gẫu thật sự cao hứng, đến tận khi trời sắp tối, hắn mới nói với Tô Tiểu Tiểu: “Nếu về sau vương phi không chê, có thể đến chỗ này của ta, cùng ta bàn luận một phen.”

Tô Tiểu Tiểu cười dài, “Đương nhiên là không chê.”

Tô Bạch công tử sau khi tiễn Tô Tiểu Tiểu rời khỏi, còn đưa tặng nàng mấy bức tranh.

Hắn lặng lẽ nói: “Cái này trong thành không bán đâu.”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc.

“Cám ơn nha.”

Hắc hắc, nàng phải đi về cùng Thanh xem xét cẩn thận mấy bức đông cung đồ mới này mới được. . .

434. Chương 434: Tươi Cười Có Chút Lạnh Đạm

Khi Tô Tiểu Tiểu trở lại vương phủ, đã rất khuya rồi.

Bởi vì đã tối rồi Tô Tiểu Tiểu liền nhìn không rõ lắm con đường chung quanh, hơn nữa Phỉ Nhi cũng không ở bên nàng, làm cho nàng va va chạm chạm mà lạc đường rất nhiều lần, cuối cùng vẫn may mà gặp được một bác gái tốt bụng, nàng mới an toàn về tới trong vương phủ.

Sau khi vào vương phủ, Tô Tiểu Tiểu đi thẳng về phòng, đem đồ vật Tô Bạch công tử đưa cho nàng liền trải ra.

Ngô, đồ vật loại này nha, có thể cùng phu quân chia xẻ, nhưng mà không thể cho những người khác xem.

Bằng không, còn ra thể thống gì nữa.

Đặc biệt không thể để sư phụ của Thanh nhìn thấy.

Nếu không, khẳng định không biết hắn sẽ lại phát điên cái gì nữa.

Chờ Tô Tiểu Tiểu trải đông cung đồ ra xong, lúc chuẩn bị bước ra cửa phòng, liền nhìn thấy Thanh đang đứng trước cửa.

Hắn cười với nàng, tươi cười có chút lạnh đạm.

Tô Tiểu Tiểu với Thanh cùng giường mấy ngày, tự nhiên cảm giác được.

Nàng nháy mắt mấy cái, kéo kéo tay của Thượng Quan Thanh lấy lòng.

“Thanh, sao chàng lại đứng ở ngoài cửa vậy? Vào đi.”

Thượng Quan Thanh đạm mạc “Ân” một tiếng.

Sau khi tiến vào, Thượng Quan Thanh cứ nhìn nàng.

Tô Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, “Được rồi, hôm nay là ta không nên, là ta không nên muộn như vậy mới trở về.”

Thượng Quan Thanh trầm thấp nói một câu.

“Ta còn chưa dùng cơm.”

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người, sau đó nghiêng thân trước ôm lấy thắt lưng của Thượng Quan Thanh.

Ai.

Tên ngốc này, luôn kiên trì như vậy.

Nàng không trở về sớm như vậy, liền sẽ không chịu ăn cơm trước sao?

Nếu bị đói thì làm sao bây giờ?

Tô Tiểu Tiểu nói: “Thanh, đêm nay lúc ta trở về, đã bị lạc đường, vốn có thể trở về trước lúc cơm chiều a.”

Thượng Quan Thanh “Ân” một tiếng, chỉ có điều âm thanh này vẫn hơi soi xét một chút.

Rất rõ ràng là đang hỏi nàng sau đó thì sao.

Tô Tiểu Tiểu ôm chặt thắt lưng Thượng Quan Thanh.

“Sau đó liền bị lạc đường thôi. Sau lại gặp được một bác gái tốt bụng, ta mới tìm trở về vương phủ được.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu nhớ lại tình huống gặp phải sáng nay.

Nàng cười dài.

“Thanh, thanh danh của chàng thật tốt. Sáng nay ta vừa ra khỏi cửa, tất cả mọi người đều tặng đồ cho ta. Ai, bây giờ tất cả mọi người ở Bình Thành đều biết ta là Huyền Thanh Vương phi, về sau muốn làm chuyện xấu gì cũng không được rồi.”

435. Chương 435: Đùa Giỡn “con Trai” Nhà Lành?

Thần sắc của Thượng Quan Thanh tựa hồ nổi lên gợn sóng nhẹ nhẹ.

Hắn ngược lại bỗng nhiên ôm lấy Tô Tiểu Tiểu, rồi sau đó hơi hơi dùng sức, liền ôm ngang Tô Tiểu Tiểu lên, ôm nàng tới trên giường, rồi để nàng ngồi trên đầu gối mình.

Tô Tiểu Tiểu đã rất quen với kiểu ngồi này rồi.

Nàng cũng cử động thân mình, tìm chỗ thoải mái nhất ngồi lên.

Thượng Quan Thanh một tay ôm eo Tô Tiểu Tiểu, một tay cầm tay nàng, ánh mắt thì bình tĩnh nhìn vào nàng.

“Nàng muốn làm chuyện xấu gì?”

Lời này thoát nhìn bên ngoài là không chút để ý mà hỏi, nhưng trên thực tế, Thượng Quan Thanh thực để ý đáp án này.

Nếu Tô Tiểu Tiểu không phải vương phi của hắn, nàng đến tột cùng muốn làm chuyện xấu gì.

Đến tướng công lâu?

Nhúng chàm tiểu quan?

Đùa giỡn “con trai” nhà lành giữa đường lớn?

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc, “Không tính chuyện xấu gì, ý tứ của ta là tất cả mọi người biết thân phận của ta, như vậy ta ở bên ngoài chính là đại diện cho cả Huyền Thanh vương phủ, hành vi cử chỉ của ta nhất định phải đoan trang, nếu không sẽ làm chàng mất mặt.”

Tâm của Thượng Quan Thanh lúc này mới buông lỏng xuống.

Hắn nhìn vào Tô Tiểu Tiểu, nói: “Kỳ thật không cần phải như thế, nàng chỉ cần là chính mình thật tốt là được rồi. Không cần phải ... Để ý tới cái nhìn của những người khác. Ta không hy vọng danh hiệu Huyền Thanh vương phi này sẽ trói buộc nàng, làm nàng không được tự nhiên.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, liền sáp mặt lại, bập môi hôn cái bẹp.

“Thanh, chàng thật tốt.”

Thượng Quan Thanh cười cười, tươi cười lúc này mới là chân chân chính chính mà nở nụ cười.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, liền nói: “Chúng ta đi ăn cơm, được không?”

Thượng Quan Thanh cũng nói: “Ta đã kêu người ta hâm nóng lại đồ ăn rồi, ngồi đợi chút hạ nhân sẽ mang qua đây.”

Dừng một chút, Thượng Quan Thanh hỏi: “Hôm nay nàng còn đi đâu?”

Tô Tiểu Tiểu giận Thượng Quan Thanh liếc mắt một cái, “Này, chàng đây là đang tra hỏi ta sao?”

Thượng Quan Thanh mím mím môi.

Tô Tiểu Tiểu liền hì hì cười, “Ta thích chàng tra hỏi, được rồi, ta nói cho chàng. Hôm nay ta đi đến rất nhiều nơi nha, vốn muốn nhìn một chút có đồ vật gì có thể mua, chỉ là sau ta lại nghĩ mua gì người ta cũng đều miễn phí đưa đến tận cửa Sau đó ta.”

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên bị kiềm hãm.

Bởi vì nàng phát hiện ánh mắt của Thanh đang yên lặng nhìn vào đông cung đồ nàng mang về mà lại không cần thận rơi xuống đất.

436. Chương 436: Hấn Không Phải Thánh Nhân A!

Tô Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng.

Thượng Quan Thanh tựa tiểu phi tiểu mà đảo mắt qua liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái.

“Nga? Thì ra Tiểu Tiểu còn đi mua đông cung đồ?”

Tô Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng.

“Không không không, là được tặng a được tặng a.”

Thượng Quan Thanh nheo mắt lại.

“Cái gì cơ?”

Tô Tiểu Tiểu lúc này mới cảm nhận được rất không ổn rồi.

Làm sao có thể có người không dừng lại tặng đông cung đồ đâu?

Chỉ là vấn đề là, thật sự có người không dừng lại tặng đông cung đồ cho nàng mà!

Lại còn là thần tượng của nàng Tô Bạch công tử nữa nha! ! !

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân nàng nên cùng Thượng Quan Thanh giải thích rõ ràng.

Vì thế, nàng cũng không tính giấu diếm gì, cứ như vậy một năm một mười (rõ ràng, tỉ mỉ) đem chuyện tình hôm nay gặp được Tô Bạch công tử đều nói cho Thượng Quan Thanh.

Thậm chí còn nhắc tới Mạc Ngôn cô nương tính tình vô cùng đáng ghét mà lại còn thăm mền hấn kia.

Tô Tiểu Tiểu vốn nghĩ rằng Thượng Quan Thanh nghe xong, sẽ hiểu a.

Sao biết được hấn nghe xong, thần sắc thế nhưng lại có chút khó chịu.

“Tiểu Tiểu, nàng cùng Tô Bạch thảo luận đông cung đồ suốt cả một buổi chiều?”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu. (tỷ ngọc thể, thể này Thanh ca ghen cho chút h =)))

Đây đích thực là sự thật a.

Sự thật so với trần châu còn muốn thật hơn a.

Di, từ từ đã.

Không đúng a.

Tô Tiểu Tiểu cuống quýt nói: “Ai nha, Thanh, chàng đừng hiểu lầm. Ta cùng Tô Bạch cái gì cũng đều không có, bọn ta chỉ là cùng thảo luận tranh, tựa như chàng bình thường và vị văn nhân nhã sĩ nào đó cùng nhau thưởng thức cái gì mà tranh sơn thủy, tranh thủy mặc vậy.”

Thượng Quan Thanh nhất thời mở to hai mắt nhìn.

“Tiểu Tiểu, việc này có chỗ nào giống nhau đâu?”

Cả một buổi chiều thê tử của hấn ở cùng một nam nhân bình thường đối diện với tranh vẽ nam nữ mà rất nhiều rất nhiều thứ không có (ý ca chắc là quần áo hắc hắc :-B) đang OOX! ! !

Hấn làm sao có thể không tức giận! ! !

Hấn không phải Thánh nhân a!

Tô Tiểu Tiểu ngượng ngùng nói: “Thanh. chàng sẽ không phải là đang tức giận chứ?”

Thượng Quan Thanh nhìn chằm chằm nàng, “Nàng nói đi?”

Tô Tiểu Tiểu cười hắc hắc.

“Đương nhiên không có đâu. Thanh sẽ không giận ta đâu. Thanh, ta thật đói, chúng ta đi ăn cơm đi, nha?”

Nói xong, Tô Tiểu Tiểu liền từ trên người Thượng Quan Thanh nhảy xuống.

Lúc vừa mới chuẩn bị bước đi một bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến một đạo sức lực, Tô Tiểu Tiểu bị kéo trở về.

Ngay sau đó, là nụ hôn phô thiên cái địa (ùn ùn kéo đến) mà hạ xuống tới tấp.

437. Chương 437: Ánh Mắt Sắc Tình

Tô Tiểu Tiểu có chút kháng cự.

Nàng bị hôn nói năng cũng không được rõ ràng: “Thanh, ta đói bụng.”

Thượng Quan Thanh không hề có phản ứng nào, ngược lại hôn càng lúc càng thô bạo hơn.

Lòng Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút luống cuống.

Nàng ý thức được Thanh thực sự tức giận.

Bởi vì Thanh chưa từng đối xử với nàng thô bạo như vậy.

Tô Tiểu Tiểu bị Thượng Quan Thanh hôn đến phát đau.

Nàng liều mạng kháng cự.

“Thanh, không cần. Như. Như vậy.”

Thượng Quan Thanh mạnh mẽ cắn Tô Tiểu Tiểu một ngụm, “Biết sai rồi sao?”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt với hắn.

“Ta không sai. Ta không phải chỉ cùng một người bạn thưởng thức tranh mà thôi, như vậy có gì sai?”

Thượng Quan Thanh vừa nghe, nhướn mày, hấn ngăn chặn Tô Tiểu Tiểu.

“Đó là đồng cung đòi!”

“Bọn ta cũng không phải dùng ánh mắt sắc tình để nhìn, bọn ta đây là dùng ánh mắt thưởng thức nghệ thuật để nhìn a! ! ! Thanh, chàng đã nói là không hung ta nữa. Chàng nói sau khi trở lại Bình Thành, cũng lại đối xử với ta thật tốt! Hiện tại sư phụ chàng đến được một hồi, chàng liền hung ta, sẽ không thích ta! ! ! Ta vốn đã biết, chàng thích sư phụ chàng còn hơn cả ta! ! !”

Thân mình Thượng Quan Thanh run lên, hắn không nói gì, chỉ gục đầu xuống, tiếp tục hung hăng mà hôn Tô Tiểu Tiểu.

Đồng thời, xiêm y trên người Tô Tiểu Tiểu cũng đang bị tháo ra từng cái từng cái.

Không khí lạnh như băng ngấm vào da thịt trần trụi của Tô Tiểu Tiểu.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi rung mình một cái, nàng cắn răng nói: “Thượng Quan Thanh, trước khi chúng ta chưa đàm luận cho tốt, chàng không nên chạm vào ta!”

Thượng Quan Thanh lạnh lùng cười một tiếng, “Ta không chạm vào nàng, nàng muốn để Tô Bạch chạm vào nàng sao?”

Lời này vừa thốt ra, trong mắt của Tô Tiểu Tiểu nhất thời chính là vẻ mặt không dám tin.

Đây là Thanh thật sao?

Lời này thật là Thanh chính mình nói ra sao?

Khóe mắt Tô Tiểu Tiểu rưng rưng nước mắt.

Thượng Quan Thanh vốn đang giận mới nói, mà vừa nói ra, hần liền vô cùng hối hận.

Hần cho dù là tức giận, cũng không nên nói như thế.

Sau khi nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt Tô Tiểu Tiểu, động tác của Thượng Quan Thanh liền ngừng lại.

Hần khẽ thở dài một tiếng.

Ngay lúc Thượng Quan Thanh chuẩn bị muốn yêu thương nói “thực xin lỗi”, Tô Tiểu Tiểu lại cắn môi dưới, mạnh mẽ quăng cho Thượng Quan Thanh một cái bạt tai.

“Thượng Quan Thanh, chàng cắt cho ta, ta không muốn gặp lại chàng nữa.”

438. Chương 438: Ta Với Chàng Ly Hôn

Thượng Quan Thanh thần sắc khó dò.

Hần ngồi dậy, trầm mặc.

Mà lúc này.

Còn Tô Tiểu Tiểu thì lại lui tới một bên giác giường (giường làm bằng sừng).

Nàng ôm áo ngủ bằng gấm, thấp giọng khóc.

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu cũng không biết là dây thần kinh nào bị chập mạch, đại não không suy nghĩ, đã nói một câu kinh người.

“Thượng Quan Thanh, ta với chàng ly hôn.”

Thượng Quan Thanh đột nhiên liền quay đầu qua, hần nhìn chăm chăm Tô Tiểu Tiểu.

“Không có khả năng.”

Lời này nói được trăm nghìn thiệt. (chém đinh chặt sắt, dứt khoát, không nhân nhượng)

Nhưng mà sau khi nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của Tô Tiểu Tiểu, hần lại không khỏi thở dài một tiếng, hần tiến về phía trước, lúc vừa định hôn đi nước mắt ở khóe mắt của Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu khẽ cắn môi, nghiêng đầu qua chỗ khác.

Thượng Quan Thanh sửng sốt.

Hần cầm tay Tô Tiểu Tiểu.

“Mới vừa rồi là ta không tốt, nàng đừng giận. Về sau chớ để mấy từ gì mà ly hợp trong lời nói đang nói.”

Tô Tiểu Tiểu hừ hừ.

Thượng Quan Thanh lại nói: “Nhưng là Tiểu Tiểu nàng cũng có sai. Nàng không nên cùng với Tô Bạch cùng nhau xem đông cung đồ, hơn nữa nàng cũng không nên nói sự phụ ta như vậy.”

Thượng Quan Thanh đang một mạch quở trách Tô Tiểu Tiểu không phải.

Tâm tình của Tô Tiểu Tiểu vốn cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp lên, nhưng mà nghe thấy Thượng Quan Thanh vừa nói như vậy, nàng lại bắt đầu tức giận, hỏa lớn.

Nàng trừng mắt với Thượng Quan Thanh.

“Rõ ràng là vậy.”

Lời này còn chưa nói xong, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một đạo âm thanh.

“Thanh nhi, ngươi đi ra một chút, người của hoa môn phái đến tìm ngươi.”

Lời này rơi xuống, thần sắc của Thượng Quan Thanh nhất thời căng thẳng.

Hắn nhìn thoáng qua Tô Tiểu Tiểu, thần sắc tựa hồ có chút do dự.

Tô Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng.

“Đi đi đi đi, dù sao ta làm sao sánh bằng sự quan trọng của sư phụ chàng chứ.”

Thượng Quan Thanh nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, nàng ở trong lòng ta vĩnh viễn luôn là quan trọng nhất. Nhưng mà sư phụ có ơn tái sinh với ta. Nàng cùng sư phụ đều là người quan trọng của ta.”

Tô Tiểu Tiểu bỏ tay Thượng Quan Thanh ra, lui vào trong chăn bông.

Nàng hừ hừ, chỉ để lộ cái ót ra ngoài cho Thượng Quan Thanh.

Lúc này, sư phụ lại ở bên ngoài thúc giục.

Thượng Quan Thanh buông tiếng thở dài, “Tiểu Tiểu, nàng đợi ta, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Tô Tiểu Tiểu không hề có phản ứng nào.

Thượng Quan Thanh tiến lên cúi mình xuống hôn hôn mái tóc đen của Tô Tiểu Tiểu, liền xoay người rời khỏi phòng.

439. Chương 439: Bỏ Nhà Ra Đi

Sau khi Thượng Quan Thanh rời đi, Tô Tiểu Tiểu đột nhiên từ trên giường bật dậy.

Nàng cực kì nhanh chóng mặc xiêm y vào, rồi sau đó cất vào ngực chút ngân lượng, liền lén lút đi ra cửa phòng.

Nói thầm, hừ.

Muốn nàng chờ, thì nàng phải chờ sao!

Nàng cứ không chờ đấy.

Chàng với sư phụ chàng đi, được lắm, nàng với chính nàng đi.

Khái quát cao độ lại chính là một câu.

Nàng Tô Tiểu Tiểu phải bỏ nhà ra đi!

Tô Tiểu Tiểu xưa nay vốn là người đã nói là phải làm, bên này vừa rời khỏi cửa phòng, bên kia liền lén lút rời khỏi vương phủ.

Thượng Quan Thanh nhất định không thể tưởng tượng được, nàng sẽ ở hoàn cảnh đêm tối như mực này mà chơi trò bỏ nhà ra đi a.

Nàng muốn cho hắn khẩn trương một chút.

Không thể cứ để cho tên sư phụ kia thực hiện được! !

Nàng thì thật ra là không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng mà, nàng bài xích người chơi trò đồng tính luyến ái lại chơi đến trên người phu quân của nàng.

Sĩ khả nhẫn cái gì không thể nhẫn!

Nàng Tô Tiểu Tiểu thật muốn nổi bão. (tức điên)

Nàng không bao giờ muốn làm cái gì mà hiền thê lương mẫu nữa, càng làm lại càng không có địa vị! !

Thượng Quan Thanh, nàng và sư phụ chỉ có thể chọn một người thôi! !

Tô Tiểu Tiểu một đường rời đi này, vô cùng thuận lợi.

Bởi vì nàng nắm địa hình vương phủ vô cùng rõ ràng, bởi vậy gần đây, nàng cũng biết cả việc tên tuần tra giờ giấc trải qua như thế nào.

Vì thế, mới có thể thuận lợi như vậy an toàn như thế không có việc gì mà rời khỏi vương phủ.

Chẳng qua, sau khi Tô Tiểu Tiểu bước ra khỏi vương phủ rồi, nàng bắt đầu do dự.

Bình Thành này rất là to lớn nha.

Nhưng mà.

Nàng nên đi như thế nào đây?

Tô Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, cuối cùng trong đầu nhớ tới chính là khuôn mặt của Tô Bạch công tử.

Vì thế, ngay sau đó, gót chân Tô Tiểu Tiểu liền dựa theo trí nhớ buổi chiều hôm nay, đi đến ngõ nhỏ hẻo lánh kia.

Đi mất cũng không biết là bao nhiêu lâu, tóm lại khi Tô Tiểu Tiểu đã dói đến ngực cũng dán vào sau lưng rồi, nàng mới đi tới bên trong cửa hàng của Tô Bạch.

Cũng vừa đúng lúc đó, Tô Bạch đang ra ngoài chuẩn bị đóng cửa hàng, hắn nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, liền có chút giật mình.

Còn Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy Tô Bạch thì lại là đôi mắt nước mắt lưng tròng a.

Câu đầu tiên mà nàng nói là.

“Tô Bạch. người có gì ăn không?” (em pó tay tỷ tỷ =)))

Nàng thật đáng thương a.

Buổi tối còn chưa được ném qua cái gì, đã bị Thanh đặt ở trên giường ăn đến không còn một mảnh.

Sau đó lại cãi nhau.

Cuối cùng Thanh lại còn bị tên sư phụ đáng giận kia kéo đi mất rồi!

440. Chương 440: Kết Bái

Tô Bạch công tử tuy là giật mình, nhưng mà cũng vội vàng gật gật đầu.

“Nếu như vương phi không chê, chỗ ta còn có chút đồ ăn thừa, ta đi hâm nóng cho người.”

Tô Tiểu Tiểu cảm động đến mức rơi lệ đầy mặt.

Loại cảm giác đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này thật tốt.

Chỉ có điều tốt thì tốt, Tô Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy nàng phải cẩn thận xem xét một chút vị cô nương chán ghét nàng kia có ở nhà hay không.

Nàng yếu ớt hỏi han: “Tô Bạch à, cái đó, Mạc Ngôn cô nương đã ăn cơm xong rồi sao?”

Tô Bạch cười cười, hắn liếc mắt một cái liền xem thấu suy nghĩ của Tô Tiểu Tiểu nha.

“Mạc Ngôn đã sớm ngủ rồi, vương phi yên tâm, nàng không có ở đây đâu. Đồ ăn cũng là ta tự mình làm, Mạc Ngôn nhất định không thể hạ độc đâu.”

Tô Tiểu Tiểu bị người ta liếc mắt một cái liền xem thấu tâm tư thì có chút ngượng ngùng.

Nàng gãi gãi đầu, liền đi theo Tô Bạch đi vào.

Qua một hồi lâu, Tô Bạch hâm nóng đồ ăn bưng ra.

Tô Tiểu Tiểu đã sớm đói đến mức biến thành quỷ dạng rồi, nhìn thấy đồ ăn thơm ngào ngạt, lập tức cực nhanh cắn xé, ăn đến vô cùng ngon miệng.

Thấy Tô Tiểu Tiểu ăn đến mức vui vẻ, Tô Bạch cũng không khỏi nở nụ cười.

“Vương phi ăn đến mức vui vẻ như vậy, ta cũng không cần lo lắng nữa. Mới đầu ta còn lo lắng vương phi ăn cơm rau dưa sẽ không quen chứ.”

Nghe nói như vậy, Tô Tiểu Tiểu buông đũa xuống.

Nàng lắc lắc đầu, “Làm sao có thể chứ? Ta cũng xuất thân bình dân như vậy mà, chỉ có điều có được vận may bay lên cành cao làm phượng hoàng. Cơm rau dưa, chỉ cần là cơm là đủ rồi. Khó được Tô Bạch người còn đi giúp ta hâm nóng đồ ăn, ta vô cùng cảm kích mới đúng.”

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt nàng bừng sáng thông suốt.

“Người họ Tô, ta cũng họ Tô, không bằng chúng ta kết bái thành huynh muội được không?”

Tô Bạch sửng sốt.

Còn vẻ mặt của Tô Tiểu Tiểu thì chờ mong mà nhìn vào Tô Bạch.

Nàng lớn nhất trong nhà, chưa bao giờ được trải qua cảm giác hạnh phúc khi có ca ca.

Nếu như vậy, kết bái được một vị ca ca, cũng không phải là chuyện tồi.

“Được không được không?”

Tô Bạch kéo môi cười, “Khó được chúng ta hợp ý, kết bái cũng là việc tốt.”

Thấy Tô Bạch đồng ý, vẻ mặt lo lắng đêm nay của Tô Tiểu Tiểu cuối cùng giảm bớt, nàng cười hì hì.

“Hay lắm, chúng ta lấy thiên làm chứng, người là huynh, ta là muội.”

Tô Bạch cũng cười nói.

“Được, chúng ta lấy thiên làm chứng, ta là huynh, người là muội.”

441. Chương 441: Nàng Muốn Trở Về

Tiếp theo hai người đối với ánh trăng ngoài cửa sổ lễ bái ba bái, hoàn thành nghi thức.

Tô Tiểu Tiểu cười dài vỗ vỗ bả vai Tô Bạch công tử.

“Hắc hắc, thật tốt quá, ta có ca ca. Về sau ta gọi người là ca ca nhé.”

Tô Bạch gật đầu, sắc mặt cũng đầy ý cười.

“Ân, ta liền gọi người một tiếng muội muội.”

Hai người nhìn nhau cười.

Qua một lúc, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, thần sắc Tô Bạch có chút ngưng trọng.

“Muội muội, người đêm nay làm sao lại muốn thế này mà chạy đến đây?”

Nhắc tới chuyện thương tâm của Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu cũng không khỏi thần sắc ảm đạm.

Nàng một năm một mười (nói rõ ràng, có gì nói nấy, không giấu diếm) đem mọi chuyện đã xảy ra nói cho Tô Bạch.

Tô Bạch nghe xong, khuôn mặt không khỏi mang vẻ xấu hổ.

“Muội muội, kì thực việc này thật tình là lỗi của người. Vương gia nói đúng đấy.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức bĩu môi.

“Ca ca, người cũng không giúp ta.”

Tô Bạch bất đắc dĩ cười nói: “Ta đây là đang giúp người mà. Đặt địa vị người vào xem, nếu đổi thành vương gia cùng Mạc Ngôn cô nương lánh ở trong cùng một phòng xem đông cung đồ, người sẽ nghĩ gì?”

Tô Tiểu Tiểu tưởng tượng đến cảnh tượng này, đôi mắt lập tức bốc hỏa.

“Chém bọn họ hai nhát.”

Một nam một nữ a, lánh ở trong phòng, xem đông cung đồ, còn không phải có gian tình sao?

Tô Bạch nâng nâng mi, “Muội muội không cho vương gia cùng Mạc Ngôn là đang thưởng thức tranh vẽ sao?”

Lửa giận trong mắt Tô Tiểu Tiểu cháy hừng hực a.

“Làm sao có thể chứ! Có đánh chết ta cũng không tin! Cô nam quả nữ a.”

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu ngây dại.

Lửa giận trong mắt nhất thời tắt ngúm.

Bộ dạng nàng có chút dại ra.

Phải nha.

Làm sao nàng có thể không đặt địa vị mình vào mà ngẫm lại cảm nhận của Thanh chứ?

Tuy rằng nàng cùng Tô Bạch ca ca đích thật không có gì không thể gặp người, nhưng là một nam một nữ cùng ở trong một phòng xem đông cung đồ, Thanh sao có thể không phát điên không tức giận chứ?

Đúng rồi.

Nàng sao có thể liền bướng bỉnh như vậy chứ! ! !

Không được!

Nàng muốn trở về! ! ! ! !

Tô Tiểu Tiểu nắm tay, trong mắt nàng tràn đầy nghiêm túc.

“Cám ơn người, ca ca.”

Tô Bạch cười cười, “Không cần nói cảm ơn đâu? Người với ta không phải là huynh muội sao?”

Tô Tiểu Tiểu cười gật đầu.

Lúc sau, Tô Tiểu Tiểu liền chạy như bay rời khỏi cửa hàng của Tô Bạch

442. Chương 442: Vương Gia Thực Tức Giận

Thanh, chờ ta!

Ta muốn trở về nói rõ ràng với chàng.

Ta giải thích với chàng.

Tô Tiểu Tiểu ở trên ngã tư đường trống vắng càng không ngừng chạy vội.

Nhưng mà.

Chuyện thế sự thường sẽ không làm cho người ta toại nguyện.

Ngay khi Tô Tiểu Tiểu đã mơ hồ nhìn thấy bảng hiệu ở cửa vương phủ, bỗng nhiên ở chỗ ngoặt có người vươn một bàn tay, bịt kín miệng của nàng, tiếp theo Tô Tiểu Tiểu hoa lệ không tiếng động mà té xỉu xuống.

*****đường ranh giới sai sai, ta là ai*****

Mà giờ này khắc này, trong Huyền Thanh vương phủ.

Mọi người nô bộc đến hô hấp cũng không dám thở gấp một chút.

Bởi vì vị vương gia ngày thường ôn hòa như nước thế nhưng lại phá lệ cực kì tức giận ! ! !

Mà tức giận này thật đúng là không phải người bình thường có thể ngăn cản được a.

Tất cả nô bộc đều nơm nớp lo sợ, trong lòng cũng không hèn mà cùng la lên nói ——

Vương phi, ngài mau trở lại đi.

Về phần nguyên nhân việc Thượng Quan Thanh thực tức giận.

Rất đơn giản cũng thực rõ ràng.

Đương nhiên là vì không thấy Tô Tiểu Tiểu.

Đương nhiên, Thượng Quan Thanh rất rõ ràng là, Tô Tiểu Tiểu là bỏ nhà ra đi a.

Bởi vì sau khi Thượng Quan Thanh trở lại trong phòng, nhìn thấy trong tủ quần áo loạn thất bát tao (lộn xộn vô cùng), nơi Tô Tiểu Tiểu để tiền bạc ngày thường cũng ít đi một phần.

Hơn nữa Tô Tiểu Tiểu cũng tỏ rõ là muốn để Thượng Quan Thanh biết nàng là bỏ nhà ra đi.

Cho nên, Thượng Quan Thanh giận chính là đám nô bộc này ngay cả vương phi đi rồi cũng không biết, nhưng càng giận nhiều hơn chính bản thân mình.

Nếu vừa rồi bản thân có thể tỉnh táo lại, cùng Tiểu Tiểu thảo luận ổn thỏa, Tiểu Tiểu sẽ không tức giận.

Hắn không nên tức giận.

Hắn không nên hung Tiểu Tiểu a.

Tiểu Tiểu là thê tử của hắn, mặc kệ nàng làm sai cái gì, hắn đều có thể khoan dung hiểu được.

Mà không nên mất đi lý trí, ở trên giường thô bạo hôn nàng.

Thậm chí làm cho nàng rơi nước mắt làm cho hắn đau lòng.

Là hắn không tốt.

Là hắn sai, là lỗi của hắn.

Là hắn không nên.

Hắn lúc ấy nên gắt gao ôm lấy nàng, đến tận khi nàng hết giận.

Chứ không nên vì công sự mà rời đi.

Công sự dù trọng yếu, nhưng làm sao bằng được thê tử mà hấn thương hết tâm can chứ?

Hối hận hối hận thật hối hận!

Thượng Quan Thanh giờ này khắc này, chỉ có vẻ mặt hối hận, vẻ mặt tự trách.

443. Chương 443: Vương Phi Bị Người Ta Cướp Đi Rồi

Mà sắc mặt của sư phụ yên lặng đứng ở bên người Thượng Quan Thanh cũng rung động.

Hắn cứ nghĩ rằng bản thân là người hiểu rõ Thanh nhi nhất.

Hắn cũng cứ nghĩ rằng Thanh nhi đây là kiểu người không biết tức giận.

Thậm chí là người trên mặt vĩnh viễn chỉ biết tươi cười ôn hòa.

Chỉ là.

Hiện giờ không thấy Tô Tiểu Tiểu.

Trên mặt hấn thế nhưng lại xuất hiện tức giận.

Xưa nay hấn bình thân là thế mà lại giận dữ!

Xem ra, hấn vẫn là xem thường lực ảnh hưởng của hoàng hậu này.

Sư phụ buông tiếng thở dài, hấn tiến lên trước, khuyên nhủ: “Thanh nhi, Tiểu Tiểu ắt hẳn là nhất thời tức giận, không lâu sẽ quay trở lại. Người không cần lo lắng. Trong Bình Thành vô cùng an toàn. Tất cả mọi người đều biết nàng là Huyền Thanh vương phi, không ai dám đối với nàng làm gì đâu.”

Sắc mặt của Thượng Quan Thanh vẫn tối tăm như trước.

Nghe xong lời này của sư phụ, lòng Thượng Quan Thanh cũng không có buông lỏng xuống, nhưng hấn cũng bình tĩnh lại.

Mặc kệ ra sao, hiện giờ việc hấn cần phải làm là đi tìm thê tử của hấn trở về.

Bất kể Tiểu Tiểu là nhất thời tức giận hay là gì, nàng đều hy vọng hấn đi tìm nàng.

Bỗng nhiên, Thượng Quan Thanh tựa hồ nghĩ tới cái gì.

Thần sắc hấn vậy mà lại khôi phục bình thân, hấn nói với người chung quanh: “Trước tiên các người đều lui xuống đi, sư phụ, người cũng đi nghỉ tạm đi.”

Mọi người thấy vương gia nhà mình sắc mặt tốt lên, đều tưởng lời nói của sư phụ vương gia có tác dụng, đều là sắc mặt vui vẻ, sau đó mới lui xuống.

Sư phụ vốn là lo lắng lo lắng, nhưng mà thấy thần sắc của Thượng Quan Thanh trở lại như trước, mới hơi chút yên tâm mà trở về phòng nghỉ ngơi.

Thượng Quan Thanh chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, liền xoay người đi vào trong một cái mật thất.

Hắn đốt lên một ngọn nến, hô một tiếng.

“Mị Ảnh, đi ra đi.”

Chỉ chốc lát, một thân ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện.

Không chờ Thượng Quan Thanh bắt đầu câu hỏi.

Mị Ảnh đã tự giác mở miệng.

Chỉ nghe thấy hấn nói.

“Vương gia không tốt rồi, vương phi bị người ta cướp đi rồi. Người nọ võ công cực cao, ám ảnh đuổi theo hồi lâu, cũng không sao đuổi kịp.”

Thượng Quan Thanh vừa nghe, sắc mặt nhất thời liền trắng bệch.

444. Chương 444: Một Khuôn Mặt Thực Bình Thường

Sau khi Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại, phát hiện một cái sự thực thực đáng sợ !

Bởi vì nàng bị bắt cóc rồi! !

Nàng Huyền Thanh vương phi ở Bình Thành bị kẻ nặc danh bắt cóc rồi! ! ! ! ! !

Oh, my god! ! ! ! ! !

Trời ơi.

Nàng vậy mà lại bị người ta bắt cóc rồi! !

Đây thật đúng là việc lạ trước nay chưa từng có a nha nha! !

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! ! !

Tô Tiểu Tiểu giờ này khắc này thực kinh hoàng.

Nàng cực kì hối hận.

Nàng cảm thấy chính mình vừa rồi không nên cùng Thanh cãi nhau, cũng không nên đang yên đang lành lại đi chơi trò bỏ nhà ra đi gì gì đó, cho nên mới có thể để cho kẻ bắt cóc bắt được khe hở! !

Trời!

Nếu kẻ bắt cóc cùng Thanh mở miệng sư tử phóng đại lên, nói đòi XXX bạc thì làm sao bây giờ?

Ô ô ô, nàng không muốn trở thành gánh nặng của Thanh! ! !

Không được, nàng phải tỉnh táo lại.

Đúng, thời điểm thế này tuyệt đối không thể kích động.

Phải bình tĩnh.

Phải bình tĩnh.

Tô Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, lại nhìn ra bốn phía xung quanh.

Là một thùng xe thật nhỏ.

Hiện giờ lại còn đang xóc nảy, phỏng chừng nàng hiện tại đã bị cỗ xe ngựa không biết này đưa đến đâu rồi! !

Thật đáng ghét a! !

Đến tội cùng là người nào hỗn đản dám bắt cóc nàng! ! !

Ngay khi Tô Tiểu Tiểu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cửa thùng xe bỗng nhiên lộ ra một khe ánh sáng.

Tô Tiểu Tiểu hí hí mắt, lúc đang cân nhắc xem, có cần giả bộ ngủ hay không thì một khuôn mặt thực bình thường thò vào.

Là một nam nhân.

Giọng nói hơi the thé.

“Người tên là gì?”

Tô Tiểu Tiểu trừng mắt với hắn.

“Người là ai?”

Nam nhân kia thật sâu nhìn vào nàng.

“Người họ gì?”

Tô Tiểu Tiểu lại trừng hắn.

“Người vì sao phải bắt cóc ta?”

Nam nhân kia chưa từ bỏ ý định.

“Người tên là gì?”

Tô Tiểu Tiểu bị hỏi đến mắt kiên nhẫn.

Nàng nói: “Người thả ta về nhà, ta liền nói cho người.”

Nam nhân kia lúc này lại không hỏi Tô Tiểu Tiểu tên gọi là gì nữa, hắn cũng chui vào trong.

Hắn đánh giá Tô Tiểu Tiểu một hồi.

“Nhà người ở đâu?”

Tô Tiểu Tiểu nói: “Vô nghĩa, người từ nơi nào bắt cóc ta, đó chính là nhà của ta. Mau đưa ta quay về Bình Thành đi.”

Có lẽ là cảm thấy tên cướp không có ác ý, lời nói của Tô Tiểu Tiểu cũng buông lỏng rất nhiều.

445. Chương 445: Nói Tên Thật! Không Cần Giả Danh

Tên cướp yên lặng nhìn vào Tô Tiểu Tiểu.

“Bình Thành là nhà của người?”

Tô Tiểu Tiểu trợn trắng mắt liếc nhìn tên cướp một cái.

“Vô nghĩa, lão công của ta đều ở đó, nơi đó đương nhiên là nhà của ta a.”

Âm thanh này vừa rơi xuống, tên cướp lại quay trở lại vấn đề cũ.

“Người tên là gì?”

Tô Tiểu Tiểu đầu hàng.

“Ta tên là Tô Tiểu Tiểu. . . .” Dù sao nói ra cũng chẳng bị thiệt hại gì.

“Cái gì?”

Vẻ mặt tên cướp cực kì không dám tin, hắn đột nhiên tiến lên nắm gao trói chặt cổ tay của Tô Tiểu Tiểu.

“Nói tên thật! Không cần giả danh!”

Còn vẻ mặt của Tô Tiểu Tiểu lại là vẻ không thể tưởng tượng được a.

“Tô Tiểu Tiểu chính là tên thật! Người thật kì lạ, buông ta ra! ! !”

Tô Tiểu Tiểu mạnh mẽ bỏ tay tên cướp ra. . . .

Tiếc rằng chênh lệch giữa nam với nữ là vô cùng rõ ràng a.

Tô Tiểu Tiểu vùng vẫy rất nhiều lần, vẫn là vùng vẫy không ra.

Đồng thời, Tô Tiểu Tiểu có một loại cảm giác rất quen thuộc.

Nàng luôn cảm thấy tên cướp này nàng hình như đã từng quen biết.

Tô Tiểu Tiểu thực âm hiểm nói một câu, “Sư phụ?”

Tên cướp nhướng mày.

“Cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, lại càng cảm thấy giống.

Sư phụ của Thanh cũng rất thích nhú mày.

Nàng trừng lớn đôi mắt.

“Uy uy uy, ta vẫn biết người thích Thanh. Nhưng mà người không cần phải bắt cóc ta nha. Ta vẫn biết trong lòng người rất bất an, nhưng là vô dụng thôi! Thanh chỉ yêu một mình ta! Người đừng nghĩ rằng người là sư phụ thì có thể tự nhiên bám trụ vương phủ không đi. Người có ơn tái sinh với Thanh, ta cùng Thanh cũng là vợ chồng. Cái đó, trên thế gian thân mật nhất chính là vợ chồng nha! ! ! Người hiểu không?”

Tên cướp trừng mắt liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái.

“Người không phải Tô Tiểu Tiểu.”

Tô Tiểu Tiểu trợn trắng mắt.

“Thần kinh người có vấn đề rồi.”

Tên cướp tiếp tục cố chấp nói: “Người không phải Tô Tiểu Tiểu.”

Đáy lòng Tô Tiểu Tiểu đã cho rằng nam nhân này là đồ bệnh thần kinh, nàng không tính hô ứng với hắn.

Tên cướp cuối cùng lại lập lại một lần nữa.

“Người không phải Tô Tiểu Tiểu.”

Tô Tiểu Tiểu thực là bất đắc dĩ nha.

“Cướp đại ca nha, ta không phải Tô Tiểu Tiểu thì ai là Tô Tiểu Tiểu nha?”

Tên cướp vẫn như trước trối chặt tay của Tô Tiểu Tiểu.

“Dù sao người cũng không thể là Tô Tiểu Tiểu.”

Tô Tiểu Tiểu rồi.

“Ai nha, cướp đại ca, phu quân ở nhà ta còn đang hăm ta về nhà ăn cơm a.” (hăm: hô, gọi, quát)

446. Chương 446: Phu Quân Ở Nhà Ta Hăm Ta Về Nhà Ăn Cơm

Tên cướp lại nói một câu.

“Cái gì?”

Tô Tiểu Tiểu thở dài: “Ta nói phu quân ở nhà ta hăm ta về nhà ăn cơm. Nếu không quay về, phu quân ở nhà ta sẽ rất lo lắng nha. Cướp đại ca, mặc kệ người là ai cũng tốt, phiền người xin hãy thương xót cho ta đi. Ta phải đi về a.”

Tên cướp bỗng nhiên buông lỏng tay của Tô Tiểu Tiểu ra.

“Không được.”

Vẻ mặt của tên cướp trầm xuống.

“Người không thể đến Bình Thành nữa. Người không phải Tô Tiểu Tiểu.”

Tô Tiểu Tiểu thật hết chỗ nói rồi.

Người này sao lại kỳ quái như vậy nha! !

Nàng âm thầm buông tiếng thở dài.

Có lẽ hiện tại Thanh sẽ rất sốt ruột đi.

Nàng cũng đã mất tích lâu như vậy

Ai ai ai, nàng quả nhiên không nên đùa giỡn tính tình nhỏ nhặt vậy a.

Lần này nếu nàng có thể an toàn thoát khỏi tên cướp này, nàng nhất định sẽ không cùng Thanh cãi nhau nữa.

Tâm tính cũng sẽ không nháo vậy nữa!

Bỗng nhiên, phía sau, xe ngựa không biết lặn qua cái gì, xe ngựa xóc nảy kịch liệt một trận.

Sau đó, Tô Tiểu Tiểu cũng theo xe ngựa xóc lên một chút, những gì trong bụng cũng đi theo nảy lên. . . .

Cuối cùng dẫn đến kết quả là

Tô Tiểu Tiểu hoa lệ lệ ói ra.

Phun đến mức có thể nói là kinh thiên động địa.

Tên cướp nhú mày lại, cuối cùng thực bất đắc dĩ mà nói với xa phu ngoài kia một câu.

“Dừng xe.”

Xe ngựa ngừng lại.

Tô Tiểu Tiểu thấy xe ngựa ngừng lại, bật người đẩy tên cướp ra, chạy vội xuống.

Chân vừa mới chạm tới mặt đất rộng lớn, Tô Tiểu Tiểu lại bắt đầu phun đến không ngừng .

Tên cướp cũng đi xuống dưới, hẩn đứng sau Tô Tiểu Tiểu, ngóng ngóng thân ảnh của nàng.

Ngay khi Tô Tiểu Tiểu phun đến mức thừa sống thiếu chết, bỗng nhiên một trận âm thanh vó ngựa hùng dũng oai vệ từ xa truyền đến.

Tên cướp nheo hai mắt lại.

Tô Tiểu Tiểu cũng tạm ngừng nôn mửa.

Nhưng mà, ánh mắt của Tô Tiểu Tiểu lại nháy mắt liên sáng lên.

Là tiếng vó ngựa! ! !

Nhất định là Thanh! ! ! !

Nhất định là Thanh tới cứu nàng! ! ! ! !

Tô Tiểu Tiểu cơ hồ muốn kêu lên.

Nhưng mà, lúc này tên cướp lại duỗi tay ra, Tô Tiểu Tiểu bị người ta kéo qua.

Ngay sau đó, Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy cổ đau xót, cả người liền hoa lệ lệ lại lần nữa té xỉu.

447. Chương 447: Thượng Quan Mặc! ! !

Thời điểm Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại lần nữa, hoàn cảnh chung quanh cũng thay đổi toàn bộ.

Không phải là trong xe ngựa vừa tối vừa chật nữa, mà là.

Tô Tiểu Tiểu hít thật sâu một hơi.

Nàng hoàn toàn không dám tin!

Nơi này dĩ nhiên lại là. Càn Thanh điện! ! !

Giường màn sắc vàng chói, khí thế cự long hào hùng.

Trời!

Nàng sao có thể ở trong điện Càn Thanh chứ?

Nàng chỉ là ngủ vừa một chút, tại sao sau khi tỉnh lại lại đi đến nơi này?

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Tiểu nhớ tới lúc trước tên cướp một mực phủ nhận nàng là Tô Tiểu Tiểu.

Một ý niệm trong đầu ở trong lòng Tô Tiểu Tiểu từ từ di động lên.

Chớ không phải tên cướp kia chính là. Thượng Quan Mặc chứ?

Trời!

Liệu có khi nào hắn là đặc biệt đi vào Bình Thành tìm nàng không?

Liệu có khi nào hắn đã biết chân tướng rồi không?

OH, MY GOD!

Về mặt Tô Tiểu Tiểu rất không dám tin.

Trời ơi, nàng sao có thể bị thăm như vậy chứ? ?

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Tiểu vạn phần kinh ngạc, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tô Tiểu Tiểu nghe thấy, nàng thẳng tắp nhìn qua.

Quả nhiên là Thượng Quan Mặc.

Hắn mặt mày hớn hở mà bước tới, sau khi nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu tỉnh lại, hắn cười càng thêm xán lạn.

Hắn bước nhanh chân hơn, đi tới bên người của Tô Tiểu Tiểu.

Sau đó quan tâm hỏi han: “Lang Hoàn, nàng tỉnh rồi?”

Tô Tiểu Tiểu nhú nhú mày, “Người đang nói cái gì vậy?”

Thượng Quan Mặc nhìn vào nàng.

“Lang Hoàn, là trầm nha.”

Tô Tiểu Tiểu làm ra vẻ không biết gì, “Bệ hạ, ngài có phải nhận sai người hay không? Dân phụ họ Tô, tên Tiểu Tiểu, là thê tử của Huyền Thanh vương. Hoàng hậu nương nương không phải sớm chết trong trận đại hỏa rồi sao?”

Thượng Quan Mặc “Ngô” một tiếng, “Cũng đúng.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, tưởng rằng Thượng Quan Mặc thật sự không đem nàng trở thành Đoan Mộc Lang Hoàn.

Làm sao biết câu tiếp theo hắn đã nói: “Cái chết của hoàng hậu, thiên hạ đều biết. Hiện giờ nếu nói cho thiên hạ, nói rằng hoàng hậu sống lại, mọi người khó tránh khỏi sẽ không tin tưởng. Ngô, được rồi, nàng liền cứ là Tô Tiểu Tiểu đi. Chậm một chút trầm lại sắc phong nàng làm hoàng hậu.”

Tô Tiểu Tiểu trừng lớn đôi mắt.

“Bệ hạ, ta là Huyền Thanh vương phi!”

Thượng Quan Mặc nhíu mày, “Nàng là hoàng hậu của trẫm!”

Tô Tiểu Tiểu vô cùng buồn bực, lúc đang muốn nói gì đó thì, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy một trận ghê tởm.

448. Chương 448: Có Thai

Sau đó, Tô Tiểu Tiểu cũng bắt kể Thượng Quan Mặc đang ở ngay bên người, hé miệng liền nôn mửa một trận.

Thượng Quan Mặc liền đen mặt.

Tô Tiểu Tiểu phun thật sự khổ sở, nước mắt đều chảy ra.

Thị vệ bên người Thượng Quan Mặc thấy Tô Tiểu Tiểu phun đến khổ sở, hơn nữa nhìn thấy ánh mắt bệ hạ nhà mình ý bảo, lập tức chạy đi mời thái y.

Sau đó không lâu, thái y đến đây.

Tô Tiểu Tiểu cũng vươn tay, để cho thái y bắt mạch.

Thượng Quan Mặc nhìn vào Tô Tiểu Tiểu, thần sắc khó dò.

Qua không lâu, thái y bỗng nhiên vui vẻ ra mặt, hân hoan nói với Thượng Quan Mặc: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, vị cô nương này có thai.”

Lời này vừa rơi xuống, sắc mặt Thượng Quan Mặc lại càng đen.

Trời biết, đứa nhỏ này căn bản không phải của hắn a!

Hắn đến ngay cả thân mình của Lang Hoàn cũng đều chưa có chạm qua, làm sao có thể là của hắn chứ?

Mà Tô Tiểu Tiểu thì lại vui vẻ ra mặt, so sánh ra còn hơn là chuyện nàng bị Thượng Quan Mặc cưỡng vào trong hoàng cung, chuyện vui này làm trên mặt Tô Tiểu Tiểu thêm vài phần ấm áp.

Thái y đáng thương không hiểu rõ ý, tưởng rằng cô nương này là người của hoàng đế bệ hạ, bằng không làm sao có thể được nằm trên long sàng của bệ hạ chứ?

Chắc chắn, thật sự là chuyện vui cực lớn nha.

Trong hoàng cung đã thật lâu chưa từng xuất hiện trẻ con, vị cô nương này nhất định có thể mẫu bằng tử quý rồi nha.

Di di di?

Từ từ.

Cô nương này bộ dạng sao lại cùng hoàng hậu nương nương giống nhau như vậy a?

Bên này trong lòng thái y còn đang buồn bực, ngay sau đó Thượng Quan Mặc liền rống lên một câu.

“Cút ra đi.”

Thái y vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cực kì nghe lời mà rời khỏi điện Càn Thanh.

Chắc chắn, bệ hạ tâm tình táo bạo.

Hắn vẫn nên sớm rời đi mới tốt.

Đầu năm nay người bình thường cũng thật là, có đứa nhỏ cũng không vui vẻ.

Sau khi thái y rời khỏi điện Càn Thanh, vẻ mặt Thượng Quan Mặc phức tạp nhìn chăm chăm thần tình đầy vẻ vui sướng của Tô Tiểu Tiểu.

Hắn rất không cam lòng.

Trận đại hỏa lúc trước kia, hắn vốn biết có chuyện kỳ hoặc (kì lạ + nghi hoặc).

Sao có thể vừa đốt, liền làm cho hoàng hậu cháy sạch đến ngay cả bộ dáng cũng không nhận ra được chứ?

Sau đó, hoàng huynh chào từ giã về quê, hắn cũng thấy có điều kỳ quái.

Thẳng đến khi tin tức về đại hôn của hoàng huynh ở trong Bình Thành truyền tới trong hoàng cung, ám vệ nói cho hắn.

Bộ dạng của Huyền Thanh vương phi cùng hoàng hậu nương nương giống nhau như đúc.

Hắn vừa nghe tin này, cũng cực kì sửng sốt.

449. Chương 449: Nàng Muốn Về Nhà! ! ! !

Sau đó, hắn bèn lén lút đi qua Bình Thành một lần.

Cũng vừa lúc gặp được Huyền Thanh vương phi trong truyền thuyết.

Bất kể là bộ dạng, thần thái, động tác, ngữ khí, hay là cái gì, đều vô cùng giống với hoàng hậu!

Không, phải nói Huyền Thanh vương phi chính là hoàng hậu mới đúng!

Thượng Quan Mặc lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Đồng thời, trong lòng ngực có một cỗ tức giận!

Thảo nào mà lúc trước hoàng hậu nhất định muốn chuyển đến đối diện hồ Hàm Quang, thảo nào mà Huyền Thanh vương phủ trong kinh thành lại cứ thế mà cháy!

Nguyên nhân là gì?

Chính là ca ca của hắn cùng với thê tử của hắn phát triển gian tình!

Bây giờ ngay cả dã chủng cũng đã XXOO ra rồi.

Thượng Quan Mặc tức giận trừng mắt với Tô Tiểu Tiểu.

“Nếu nàng xóa sạch cái thai đi, trăm có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy Thượng Quan Mặc điên rồi.

“Ta vì sao phải xóa sạch cái thai đi? Nó là đứa nhỏ đầu tiên của ta, nó là kết tinh mà ta và phu quân ta yêu cùng nhau sinh ra. Đừng tưởng rằng ngươi là hoàng đế, thì ta phải sợ ngươi. Ta tuyệt đối sẽ không xoá bỏ hài tử của ta đâu! Tuyệt không!”

Tô Tiểu Tiểu thực dũng cảm mà nói ra những lời này.

Tựa hồ mỗi người phụ nữ đứng trước đứa nhỏ của chính mình, đều sẽ trở nên vĩ đại dị thường.

Có lẽ, đây là sức mạnh và ánh sáng từ tình thương của mẹ.

Thượng Quan Mặc không định cùng Tô Tiểu Tiểu tiếp tục đòi co.

Nàng không chịu, hắn có thể lén lút làm.

Chỉ cần không có dã chủng chết tiệt này, hắn cái gì cũng có thể cạnh tranh.

Thượng Quan Mặc thật sâu liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái.
 “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, trăm trẻ một chút lại đến thăm nàng, hoàng hậu.”
 Tô Tiểu Tiểu thật là xem thường.
 Nàng dè nén xuống vậy!
 Đều đã nói rồi, nàng không muốn làm hoàng hậu chó má gì kia đâu! !
 Thở dài.
 Trong lòng Tô Tiểu Tiểu thực buồn bực.
 Tin tức nàng có đứa nhỏ này, nàng hy vọng nam nhân đầu tiên biết đến là phu quân của nàng.
 Là Thanh của nàng.
 Mà không phải tên Thượng Quan Mặc đáng chém ngàn đao này! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !
 Nếu không có Thượng Quan Mặc, nàng cùng Thanh đã sớm hòa giải ! !
 Nói không chừng bây giờ còn tay trong tay cùng đi dạo phố mua đồ cho trẻ con a.
 Tô Tiểu Tiểu thực bất đắc dĩ.
 Thanh, chàng mau chút tới cứu ta đi.
 Ta đang ở ngay trong hoàng cung.
 Ta và đứa nhỏ sẽ ở trong hoàng cung chờ chàng đến.

450. Chương 450: Tô Tiểu Tiểu Mang Thai

Thái y là một người lắm miệng.
 Vì thế, sau khi thái y rời khỏi điện Càn Thanh không lâu.
 Tin tức Tô Tiểu Tiểu mang thai nhanh chóng loan truyền ra cả những xó xỉnh nhỏ nhất trong hoàng cung.
 Cung nữ nào đó nói: “Trời ạ, các người biết không? Có một nữ nhân kế tiếp Đoan Mộc hoàng hậu lại được đưa vào ở trong điện Càn Thanh, hơn nữa nữ nhân này còn mang thai! ! Mà quan trọng nhất cũng không phải chuyện này, mà là nàng. Cực kỳ giống Đoan Mộc hoàng hậu!”
 Di quý phi nghe xong, thần sắc khó dò.
 Lúc trước hoàng hậu có chết hay không, nàng vốn đã cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin).
 Lấy tình ý mà Huyền Thanh vương đối với Đoan Mộc Lang Hoàn, làm sao có thể để nàng đang sống sờ sờ lại bị chết cháy?
 Khi truyền đến tin đại hôn của Huyền Thanh vương ở Bình Thành, nàng sớm liền hiểu được.
 Huyền Thanh vương phi chính là Đoan Mộc Lang Hoàn.
 Mà hiện giờ cô nương ở trong điện Càn Thanh kia.
 Di quý phi hé môi cười.
 A, có trò hay để xem rồi.
 Mà Hoàng quý phi bên kia.
 Thì lại là tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi a.

Phi, trước kia giết chết một hoàng hậu, hiện tại lại tới một kẻ lớn lên giống hoàng hậu nữa.

Đoan Mộc Lang Hoàn này thật sự là oan hồn bất tán!

Hừ, nhưng mà không sao.

Tới một người nàng giết chết một người, đến một đôi nàng giết chết một đôi.

Cứ việc phi ngựa chạy đến đây đi.

.

Những phi tử trong hoàng cung có người thì vui mừng có người thì ưu sầu.

Nhưng mà bất kể ra sao, giờ này khắc này, thân phận của Tô Tiểu Tiểu đã trở thành vấn đề thảo luận lớn nhất trong hoàng cung.

Mọi người đều đoán xem cô nương có mang long thai hơn nữa còn ở tại điện Càn Thanh mà lại rất giống hoàng hậu nương nương người hoàng đế bề hạ yêu thương, đến tột cùng có thể lần thứ hai trở thành hoàng hậu hay không.

Bởi vậy, Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên liền trở thành đối tượng được mọi người nịnh bợ.

Ai nha nha, ai nha nha, ai nha nha.

Tô Tiểu Tiểu hiện nay thực phiền não.

Thứ nhất là, nàng thấy vẻ mặt nịnh nọt của bọn nô tài rất không thuận mắt.

Thứ hai là, nàng phải cẩn thận thức ăn Thượng Quan Mặc sai người ta đưa tới. Với tính cách của Thượng Quan Mặc, tất nhiên sẽ không dung thứ đứa nhỏ này, nàng phải thật cẩn thận mà một mực thử độc.

Cuối cùng là, Thượng Quan Mặc nam nhân này thực phiền thực phiền.

Lại cuối cùng nữa là, nàng rất nhớ rất nhớ phu quân của nàng.

Quả nhiên, chỉ sau khi mất đi rồi mới hiểu được quý trọng.

Tô Tiểu Tiểu vô cùng hoài niệm những ngày ở bên Thanh.

451. Chương 451: Hoàng Đế Bệ Hạ Cường Bạo Cướp Về A?

Nàng thậm chí còn bắt đầu hoài niệm tới cả sự phụ của Thanh.

Ai ai ai, nếu nàng lần này có thể an toàn trở lại vương phủ, nàng nhất định sẽ không chán ghét sự phụ nữa.

Cho dù sự phụ thật sự thích Thanh, thật sự đối với Thanh có tâm gây rối gì.

Nhưng vậy cũng không sao, chỉ cần Thanh không đặt ở trong lòng thì cũng có thể a.

Nàng cũng sẽ không chán ghét Mặc Ngôn cô nương nữa.

Người ta là một tiểu cô nương a, thích Thanh người ôn nhu hoàn mỹ như vậy là chứng minh ánh mắt của nàng rất tốt.

Ai ai ai.

Tô Tiểu Tiểu thực nhàm chán ngồi bên cửa sổ, nhìn lên cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Nàng lại càng phát hiện ra hoàng cung này đẹp thì có đẹp, nhưng mà một chút linh khí cũng chẳng có.

Cung nữ phía sau thấy Tô Tiểu Tiểu mặc áo đơn mà dựa vào cửa sổ, sợ hãi đi lên phía trước nói.

“Cô nương, hàn khí nặng, ngài mặc thêm nhiều xiêm y một chút đi. Bằng không thân thể bị lạnh thì không tốt lắm. Cho dù cô nương không vì chính mình suy nghĩ, cũng hãy vì đứa nhỏ trong bụng mà suy nghĩ nha.”

Tô Tiểu Tiểu nghe xong, cũng thấy có lý.

Nàng cười cười, liền theo ý cung nữ kia.

Cung nữ thấy Tô Tiểu Tiểu tiếp thu ý kiến của mình, mặt mày hớn hở vì cao hứng.

Nàng vội vàng cầm tấm áo choàng thêu đầy mẫu đơn đỏ thắm lại đây, giúp Tô Tiểu Tiểu khoác lên người.

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên buông tiếng thở dài.

“Đều đã qua nửa tháng.”

Thanh, sao vẫn còn chưa đến đây a.

Thanh nha Thanh.

Nương tử nhà chàng ở trong hoàng cung nha.

Cung nữ thấy Tô Tiểu Tiểu thần tình ưu sầu, không lí do liền hỏi: “Cô nương, vì sao người thật giống như là đang rầu rĩ không vui a?”

Tô Tiểu Tiểu nửa vui nửa buồn nhìn vào ánh trăng sáng trên không trung.

“Nghe đi, phu quân nhà ta đang hăm ta về nhà ăn cơm. Nhưng còn ta lại không thể quay về.”

Ai ai ai.

Thán thán thán.

Đầy cõi lòng một vẻ u sầu nha.

Sư phụ nha, người cũng đừng có đem đồ ăn tốt đều ăn sạch.

Cung nữ thần tình mê hoặc.

“Cô nương, của ngài. Phu quân hăm ngài về nhà ăn cơm?”

Trời a.

Chẳng lẽ nào cô nương này là hoàng đế đệ hạ cường bạo cướp về a?

Ngay khi cung nữ vì nghe được chuyện này mà rung động không thôi thì âm thanh của Thượng Quan Mặc đã vang lên âm u.

“Các người đều lui ra đi.”

Cung nữ nhanh chóng giương mắt nhìn Thượng Quan Mặc một chút, rồi sau đó yên lặng rời khỏi.

Chặc chặc chặc.

452. Chương 452: Dã Chung Chết Tiệt

Thật đúng là không thể tưởng được hoàng đế đệ hạ lại là người như vậy.

Cung nữ phẫn nộ nghĩ.

***** đường ranh giới bầu trời tối đen ánh trăng tròn trĩnh hoàng đế muốn bùng nổ a

Trong điện Càn Thanh, Thượng Quan Mặc dừng lại ở bóng dáng của Tô Tiểu Tiểu.

Nói thật, hẳn thật đúng là đúng là rất bất đắc dĩ a.

Đây đã là mười lăm ngày rồi, mỗi ngày ở trong cơn của nàng cho táng hoa hồng (thuốc phá thai), kết quả vẫn là loại bỏ không được cái đã chủng chết tiệt kia!

Cũng không biết nên nói người trong ngự thiện phòng vô dụng hay là nói Đoan Mộc Lang Hoàn quá cường hãn.

Thượng Quan Mặc liếc mắt nhìn vào bụng của Tô Tiểu Tiểu, bây giờ vẫn còn chưa nhô lên, nhưng mà trên mặt nàng đã có vầng hào quang đáng chết đó của người mẹ rồi.

Thần sắc của Thượng Quan Mặc trong nháy mắt liền trở nên thâm thúy.

Hắn cúi đầu buông tiếng thở dài.

“Lang Hoàn, trầm hỏi nàng một lần cuối cùng, nàng có định xoá sạch đứa nhỏ này không?”

Tô Tiểu Tiểu không đáp.

Thượng Quan Mặc lại buông tiếng thở dài.

“Quên đi, trầm cũng không ép nàng. Chúng ta mỗi người lui một bước đi. Trầm cho phép nàng sinh đứa nhỏ ra, nhưng mà sau khi sinh ra phải đem đi.”

Tô Tiểu Tiểu nhú mày.

Nàng rút cục mở miệng.

“Thượng Quan Mặc, dựa vào cái gì? Đây là đứa nhỏ của ta và Thanh, người đâu có quyền gì mà đòi làm chủ.”

Thượng Quan Mặc cũng nhú mày.

“Bằng vào việc nàng là hoàng hậu của trầm!”

Tô Tiểu Tiểu cười nhạo một tiếng.

“Buồn cười. Hoàng hậu của người sớm đã chết rồi, lại còn là người tự mình sắp xếp việc hạ táng đó. Ta từ đầu tới cuối đều là thê tử của Thanh, điểm này, tất cả dân chúng của Bình Thành, kể cả là đứa nhỏ trong bụng ta đều có thể chứng minh.”

Nói đến Thanh cùng đứa nhỏ trong bụng, trên mặt Tô Tiểu Tiểu liền hiện lên một tầng ôn nhu.

Mà loại thần sắc này Thượng Quan Mặc chưa từng gặp qua.

Trong lòng Thượng Quan Mặc dâng lên một cỗ tức giận, “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì! Mới trước đây, phụ hoàng mẫu hậu cũng chỉ sủng ái hắn (kẹo: ý Mặc ca nói là Thanh ca của ta đó cả nhà *mất long lanh*. Tô tỷ: *quắc mắt* của ai cơ. . . kẹo: muội nhầm, muội nhầm hắc hắc. . .), cho đến hiện tại, thê tử của ta cũng chỉ thích hắn! Đến tột cùng ta có điểm nào không bằng hắn!”

Tô Tiểu Tiểu chú ý thấy Thượng Quan Mặc lúc này cũng không xưng “Trầm” nữa.

Nàng xoay người, yên lặng nhìn Thượng Quan Mặc.

Nàng nói.

“Thượng Quan Mặc, người có biết, ngôi vị hoàng đế này vốn là thuộc về ai không. Thanh đã thua ngôi vị hoàng đế, đã thua thứ mọi mà nam nhân đều mơ tưởng tới.”

453. Chương 453: Người Không Hiểu Đoan Mộc Lang Hoàn

Dừng một chút, Tô Tiểu Tiểu tiếp tục nói.

“Về phần Đoan Mộc Lang Hoàn, người chưa bao giờ từng quý trọng qua. Thời điểm Đoan Mộc Lang Hoàn năm đầu tiên vào cung, người vắng vẻ nàng, người làm cho nàng trở thành người bị người trong thiên hạ bắt nạt. Lúc sau, lại mặc danh kỳ diệu (bỗng nhiên) mà nói thích nàng, sủng ái nàng, vậy người có từng hỏi qua cảm giác của nàng không? Người nếu thật sự thích Đoan Mộc Lang Hoàn, người vì sao còn muốn đối xử với nàng như thế? Nói cho cùng, chú trọng của người cũng chỉ là hơi hợt thôi. Còn nữa, chuyện Đoan Mộc gia tạo phản, người có từng thương lượng qua với Đoan Mộc Lang Hoàn không? Người hại chết cả nhà nàng, nàng liệu có thể nào thích người đây?”

Thần sắc của Thượng Quan Mặc nháy mắt tái nhợt đi một chút.

Tô Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, không ngừng cố gắng.

“Là Thanh khi ta thất vọng nhất, đã không ghét bỏ ta, cứu ta ra khỏi bể khổ. Hắn đối với ta ôn nhu săn sóc cẩn thận, thê tử của hắn chỉ biết có một người là ta. Cho dù hắn không có quyền lực cao nhất, thì có sao? Chỉ cần hắn có một tấm lòng hoàn chỉnh yêu ta đến chết, hết thấy đều đủ rồi! Những điều này, người làm được sao? Thượng Quan Mặc!”

Thượng Quan Mặc mím môi môi cánh hoa.

Hắn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vô lực nói: “Trẫm có thể cho Lang Hoàn danh hiệu tôn quý nhất trong thiên hạ.”

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy nàng và Thượng Quan Mặc thật sự là có sự khác nhau.

Nàng buông tiếng thở dài.

“Thượng Quan Mặc, người không hiểu Đoan Mộc Lang Hoàn, vì thế, người liền lại càng không hiểu được ta.”

Tô Tiểu Tiểu nhìn vào Thượng Quan Mặc.

“Kéo dài như vậy, đối với người không tốt mà đối với ta cũng chẳng hay. Ta cũng không hy vọng chuyện tình xảy ra với Đoan Mộc Lang Hoàn lại xảy ra trên người ta, ta sống ở trong Bình Thành rất tốt rất tốt, hạnh phúc đến mức ta sắp bay lên được. Mà ở trong hoàng cung, mỗi ngày đều lục đục với nhau, phải đề phòng phi tử này, lại muốn phòng bị thái hậu, thật sự mệt chết đi mệt chết đi. Thượng Quan Mặc, ta van cầu người, buông tha cho Đoan Mộc Lang Hoàn, cũng buông tha ta đi. Đoan Mộc Lang Hoàn đã chết rồi!”

Thượng Quan Mặc trừng mắt nhìn nàng.

“Đoan Mộc Lang Hoàn, trăm đời này vĩnh viễn cũng không sẽ buông nàng ra!”

Tô Tiểu Tiểu thở dài.

Hiện tại lại quay về chỗ cũ.

Lúc trước thấy sắc mặt hắn buông lỏng, cứ tưởng là có chuyển biến tốt.

Hiện tại thì hay rồi hay rồi, tính khí bướng bỉnh này.

Này xấu tính! ! !

Lại đem hết thầy khôi phục về chỗ cũ! ! ! ! !

Tô Tiểu Tiểu cực kì bất đắc dĩ.

“Ta mặc kệ người, ta phải nghỉ ngơi.”

454. Chương 454: Cùng Ngủ Trên Một Chiếc Giường

Thượng Quan Mặc lôi kéo tay của Tô Tiểu Tiểu.

“Chúng ta cùng nhau ngủ.”

Tô Tiểu Tiểu kiên quyết lắc đầu.

“Không được.”

Nàng là phụ nữ có chồng!

Làm sao có thể cùng nam nhân khác cùng ngủ trên một chiếc giường! ! ! ! !

Tô Tiểu Tiểu nghiêm túc nói: “Ta tình nguyện không ngủ, cũng không ngủ cùng với người.”

Lời này có lẽ thực đả thương người.

Nhưng mà thời điểm thế này nên kiên trì giữ vững trận địa của mình!

Không thể có một chút buông lỏng nào!

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ a.

Cuối cùng vẫn là Thượng Quan Mặc nhận thua.

Hắn thành thành thật thật đi vào trong căn phòng khác ngủ.

Tô Tiểu Tiểu thấy thế, mới an tâm mà ngủ trên giường.

Làm sao biết thời điểm ngày hôm sau tỉnh lại, trợn to mắt, liền thấy khuôn mặt đang nhắm mắt kia của Thượng Quan Mặc.

Tô Tiểu Tiểu lập tức trừng mắt.

Một cước đạp Thượng Quan Mặc xuống giường.

Kể cả người là hoàng đế hay là thượng đế, giường của bốn cô nương chỉ có phu quân của ta mới có thể tới!

Thượng Quan Mặc cũng không tức giận.

Hắn vẫn còn buồn ngủ từ trên mặt đất đứng lên, trên mặt vậy mà còn mang ý cười như có như không.

“Lang Hoàn, chào buổi sớm.” (pó tay với độ bá đạo của ca tập 1)

Tô Tiểu Tiểu bĩu môi, nàng ngáp một cái, lặp lại một câu không biết đã nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi.

“Ta tên là Tô Tiểu Tiểu.”

“Hoàng hậu, chào buổi sớm.” (pó tay với độ bá đạo của ca tập 2)

Tô Tiểu Tiểu cũng không hề định phản ứng gì thêm với Thượng Quan Mặc nữa.

Mà lúc này, trong điện bỗng nhiên có một thị vệ đeo đao vội vàng xông vào.

Hắn ngay cả lễ cũng không kịp, trực tiếp mang theo vẻ mặt kinh hoảng mà nói: “Bệ hạ, không tốt rồi. Huyền Thanh vương dẫn theo hai mươi vạn binh mã vây quanh kinh thành, hiện giờ Huyền Thanh vương đang dẫn theo mấy vạn người ở ngoài cửa cung, hơn nữa còn tuyên bố, nếu còn không trả Huyền Thanh vương phi lại, nhất định sẽ đem huyết tẩy kinh thành.” (u u soái ca của lòng ta *long lanh*)

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Thượng Quan Mặc lập tức xanh mét.

Hay ột Huyền Thanh vương!

Thế nhưng tay cầm trọng binh! !

Mà lúc này lại đến uy hiếp hắn! ! ! ! ! ! !

Mọi người đương nhiên là vạn phần ưu sầu.

Chỉ có một mình Tô Tiểu Tiểu là sắc mặt vui mừng, ánh sáng trong mắt nhìn như ngàn vạn cây lê nở hoa, lập tức xán lạn cực kỳ.

Thanh của nàng rốt cục cũng đến đây.

Rốt cục tới cứu nàng cùng đứa nhỏ của bọn họ.

455. Chương 455: Chờ Thanh Tới Đón Nàng Về Nhà

Thượng Quan Mặc trừng mắt liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái.

Tô Tiểu Tiểu cười đến rất là vô tội.

Thượng Quan Mặc lạnh lùng nói: “Nàng đừng trông mong rằng hắn có thể mang nàng đi.”

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục cười đến thực vô tội.

Thượng Quan Mặc quay đầu lại, hắn phân phó: “Người đâu, tới đây, xem chừng nàng, không cho phép để nàng trốn ra ngoài! Nếu không, đầu các ngươi đều sẽ bị trảm chặt bỏ.”

Cung nữ chung quanh sau khi nghe được, sắc mặt đều trắng bệch.

Các nàng cuống quýt đáp: “Dạ, bệ hạ, chúng nô tỳ nhất định sẽ trông giữ cô nương thật kĩ a.”

Sau đó, Thượng Quan Mặc lại quay đầu thật sâu liếc nhìn Tô Tiểu Tiểu một cái, mới đẩy cửa mà đi.

Tô Tiểu Tiểu sờ sờ thất lưng, miễn cưỡng cười nói với hơn mười vị cung nữ chung quanh nhìn chăm chăm nàng: “Đừng lo lắng, ta sẽ không chạy đâu. Bốn cô nương đói bụng, đi lấy đồ ăn sáng cho ta ăn đi.”

Hắc hắc, Thanh ở ngoài cửa cung, cách nàng cùng đứa nhỏ càng ngày càng gần .

Nàng cái gì cũng không cần sợ hãi.

Thanh nhất định sẽ cứu nàng ra a.

Nàng tin tưởng vững chắc.

Bởi vì là Thanh, cho nên nàng không cần điều kiện gì mà tin tưởng.

Vì thế, hiện tại quan trọng nhất là ăn bữa sáng cho tốt, trang điểm dung nhan xinh đẹp, sau đó chờ Thanh tới đón nàng về nhà.

HOHO

~~

Nhân sinh thật sự là quá mỹ diệu.

Đồ ăn sáng rất nhanh liền bụng tới, sau khi Tô Tiểu Tiểu nghiệm độc xong, mới an tâm ăn vào.

Sau khi ăn xong bữa sáng, ở trong điện Càn Thanh, một người khách quý không tưởng được lại đến.

Là Di quý phi.

Đã lâu không thấy Di quý phi, hiện giờ vừa thấy, Tô Tiểu Tiểu không khỏi bị shock mà kinh sợ không thôi.

Cũng chỉ là thời gian nửa năm thôi, Di quý phi đây lại giống như đã già đi mười tuổi.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi trừng lớn mắt kinh ngạc.

Mà Di quý phi nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, trong lòng trừ bỏ hâm mộ vẫn là hâm mộ.

Đoan Mộc Lang Hoàn này vậy mà càng lớn lại càng xinh đẹp.

Trên người lại có một cỗ khí chất làm cho người ta khuynh đảo.

Thảo nào người thường có nói, muốn xem một nữ nhân hạnh phúc hay không, xem bộ dạng nàng sau khi kết hôn xong là được rồi.

Nói vậy Huyền Thanh vương đối xử với nàng tốt lắm tốt lắm.

Di quý phi cười khỏ một tiếng, “Đứa nhỏ là của Thanh đi.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Đúng vậy.”

Di quý phi nói: “Ta đoán được đâu thể là của bệ hạ chứ.”

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên nói: “Nếu hắn cho rằng là của bệ hạ, ngươi sẽ làm sao?”

456. Chương 456: Di Quý Phi

Tô Tiểu Tiểu sững sốt.

Nàng cười nói: “Ta tin tưởng Thanh. Nếu Thanh hoài nghi, vậy không phải là Thanh.”

Di quý phi thở dài.

“Ngươi thực hạnh phúc.”

Tô Tiểu Tiểu mím môi cười, cũng không nói gì nhiều.

Sau phút trầm mặc, Tô Tiểu Tiểu hỏi: “Ngươi tới nơi này làm gì?”

Di quý phi nhìn nhìn chung quanh, sau khi cho các cung nữ chung quanh thối lui ra bên ngoài, mới lặng lẽ nói: “Thanh phái người mang theo lời nhắn cho ta, bảo ta đưa ngươi ra ngoài cửa cung.”

Tô Tiểu Tiểu vui vẻ, “Ngươi tính làm thế nào mang ta ra ngoài? Những cung nữ ngoài cửa này đều bị Thượng Quan Mặc hạ tử lệnh rồi.”

Di quý phi nói: “Ngươi cải trang thành ta, sau khi đội khăn che mặt, có lẽ cũng không thể nhận ra được điều gì đâu.”

“Vậy ngươi làm sao bây giờ?”

Di quý phi mân mím môi, “Chờ sau khi ngươi rời đi, ta tự nhiên cũng có biện pháp rời đi. Trong điện Càn Thanh này, ta cũng từng ở qua vài ngày.”

Tô Tiểu Tiểu vừa nghe, trộm nhìn Di quý phi.

Xem ra, Di quý phi cũng không thất sủng như trong tưởng tượng.

Thượng Quan Mặc đối xử với Di quý phi kỳ thật vẫn rất tốt a.

Di quý phi cười cười, “Ngươi không cần lo lắng cho ta. Đây là ta thiếu Thanh. Qua lần này, liền thật sự không thiếu nợ nhau nữa.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân” một tiếng.

Thực chân thành nói: “Cảm ơn ngươi.”

Di quý phi khoát tay, “Dừng nhiều lời, mau chút thay quần áo thường vào đi.”

Tô Tiểu Tiểu gật gật đầu, sau đó liền nhanh chóng thay xiêm y cùng vật trang sức của Di quý phi, cũng đội một cái khăn che mặt màu sẫm.

Vừa nhìn vào trong gương đồng, thật là có tới bảy tám phần giống.

Di quý phi nói: “Đội khi ngươi cất bước vượt qua bên ngoài. Các cung nữ đại đa số e ngại ta, các nàng trăm triệu không dám nhìn thẳng ta đâu. Cho nên, ngươi có thể an toàn đi ra ngoài.”

Tô Tiểu Tiểu “Ân” một tiếng.

Nàng ưỡn ngực thẳng lưng nghênh ngang sải bước đi ra ngoài.

Quả nhiên, các cung nữ nhìn thấy Di quý phi đi ra, đều gục đầu xuống, hành lễ tạm biệt.

Tô Tiểu Tiểu an toàn thoát đi.

Sau khi Tô Tiểu Tiểu rời khỏi điện Càn Thanh, liền bắt người chạy vội đi ra cửa cung.

Dọc theo đường đi, đều vô cùng vô cùng thuận lợi.

Cũng không gặp phải người nào.

Tô Tiểu Tiểu nghĩ đứa con trong bụng đang phù hộ nàng cùng Thanh a.

457. Chương 457: Nàng Vốn Chính Là Cửa Ta

Tô Tiểu Tiểu chạy trốn nhưng cũng không chạy nhanh, bởi vì nàng lo lắng chạy trốn quá nhanh, sẽ làm rơi mất đứa nhỏ.

Cho nên ừ điện Càn Thanh đi đến cửa cung, vẫn mất khá nhiều thời gian.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn thuận lợi vượt qua.

Tô Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc.

Bởi vì trọng binh bình thường gác ở cửa cung, giờ này khắc này sao đến một người cũng không có.

Trống rỗng a.

Tô Tiểu Tiểu thực ngạc nhiên nha.

Nàng vốn đang lo lắng phải làm thế nào để đi ra ngoài a.

Giờ thì tốt quá, cứ thế quang minh chính đại nghênh ngang đi ra ngoài thôi.

Oa ha ha, con nha con, con quả nhiên là phúc tinh của mẫu thân a.

Tô Tiểu Tiểu thật cao hứng, nàng bước thật nhanh ra cửa cung.

Đến khi đi ra cửa cung, nàng liền ngậy ngấn cả người.

Nàng chưa bao giờ xem qua cảnh nào hoành tráng như thế.

Là một biển người nhìn không tới cuối a.

Mà trong biển người này, Thượng Quan Thanh mặc một thân áo giáp màu bạc cùng Thượng Quan Mặc mặc một thân áo long bào màu vàng chói phá lệ nổi bật.

Tô Tiểu Tiểu mặc dù cách bọn họ rất xa, nhưng nàng vẫn nghe được thực rõ ràng đối thoại của bọn họ trong lúc đó.

“Ngôi vị hoàng đế và mỹ nhân, chỉ có thể chọn một cái.”

“Huyền Thanh vương, người đừng quá đáng quá.”

Thượng Quan Mặc tức giận trừng mắt với Thượng Quan Thanh.

“Nàng vốn chính là của ta.”

Thượng Quan Thanh điềm đạm nói: “Tiểu Tiểu là thê tử của ta, người nếu muốn giang sơn, sẽ không thể có mỹ nhân. Người nếu muốn mỹ nhân, cũng không phải do người muốn mà được.”

Lời này, Thượng Quan Thanh nói được rất có khí thế rồi nha.

Tô Tiểu Tiểu nghe thấy quả thực hai mắt vẽ hình trái tim rồi, còn là màu hồng nữa a.

Thực suất! ! ! ! ! (oa oa muội cũng muốn có một soái ca đẹp trai như thế ỉnh :”>)

Thật không hổ là cha đứa nhỏ của nàng a!

Nàng thật hận không thể phát cờ hò reo! ! !

Nam nhân này là của Tô Tiểu Tiểu nàng a! ! !

Thấy Thượng Quan Mặc trầm mặc, Thượng Quan Thanh còn nói thêm: “Ngôi vị hoàng đế vốn là của ai, điểm này ngươi hẳn nên phải biết rõ chứ. Hơn nữa hiện giờ, ta cũng không phải không có thực lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này. Nhưng mà ta biết Tiểu Tiểu không thích, nếu ta là hoàng đế, Tiểu Tiểu tất sẽ bỏ ta mà đi. Ngôi vị hoàng đế mặc dù tốt, nhưng mà không có Tiểu Tiểu ở bên người, cũng trở thành không đáng một xu.”

Lời này vừa ra, mọi người thật sâu hít vào một hơi.

Trời.

Thì ra Huyền Thanh vương này lại là một người vi tình a!

Người tuyệt đối chỉ muốn mỹ nhân mà không cần giang sơn a!

Thượng Quan Mặc nghe xong, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Tình hình hiện tại thế nào, hẳn đương nhiên biết rõ ràng.

458. Chương 458: Giang Sơn Mỹ Nhân __ Kết Thúc

Giang sơn mỹ nhân, nếu thật sự để hắn chọn, hắn tất nhiên sẽ không buông tha giang sơn.

Thâm tình của Thượng Quan Thanh – muốn mỹ nhân mà không cần giang sơn thật làm hắn cảm động.

Chẳng qua, nàng vốn chính là của hắn a!

Vì sao hắn phải ở trong này giằng co với Thượng Quan Thanh a?

Ngay lúc Thượng Quan Mặc rối rắm, Tô Tiểu Tiểu ở xa xa thì lại rung động mà bưng kín miệng.

Thanh hắn vậy mà lại biết ý nghĩ của nàng.

Nàng chưa từng nói qua, nàng không muốn hắn làm hoàng đế.

Mà hắn vậy mà cũng đã đoán được, hơn nữa cam tâm tình nguyện vì nàng mà buông tha cho giang sơn.

Nàng có đức gì mà có thể, có thể làm cho Thanh buông tha cho giang sơn!

Tô Tiểu Tiểu trong lòng đại chiến.

Nàng gắt gao cắn môi dưới, không cho nước mắt cảm động chảy xuống.

Bỗng nhiên, nàng hít sâu một hơi, một phen tháo bỏ khăn che mặt, sau đó nhấc làn váy chạy vọt vào giữa đám người đông nghìn nghịt.

Mà kỳ tích chính là, đám người đông nghìn nghịt này vậy mà cũng tránh ra một lối đi.

Nguyên nhân là, mọi bộ phận đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc tại nơi này đều biết Tô Tiểu Tiểu.

Có người nhận thức Tô Tiểu Tiểu chính là Huyền Thanh vương phi, có người thì lại nhận thức Tô Tiểu Tiểu chính là Đoan Mộc hoàng hậu, có người khác thì là theo dòng người mà tránh ra.

Tô Tiểu Tiểu không bị trở ngại nào liền chạy vội tới trước ngựa của Thượng Quan Thanh.

Ánh mặt trời xán lạn, Thượng Quan Thanh một thân áo giáp màu bạc, cực kì chói mắt.

Hắn vươn cánh tay.

“Tiểu Tiểu, để nàng phải đợi lâu.”

Tô Tiểu Tiểu mỉm cười, đưa tay khoác lên tay của Thượng Quan Thanh.

“Ta biết chàng sẽ đến a.”

Hai người nhìn nhau cười, đủ loại hiểu lầm trong quá khứ tất cả cũng không cần giải thích nữa.

Đây là sự mỹ diệu của tình yêu, là sự đơn giản của tình yêu.

Cách đó không xa Thượng Quan Mặc thấy vậy, thì sắc mặt rung động vô cùng.

Hắn vốn còn đang không hề cam lòng, nhưng mà sau khi nhìn thấy cảm tình cùng sự ăn ý của hai người bọn họ trong lúc đó, hắn vậy mà lại cảm thấy, hàng vạn hàng nghìn giang sơn, cũng không so bì được hình ảnh hai người đó nhìn nhau cười.

Hắn thua.

Là hắn thua.

Thượng Quan Mặc thần sắc âm trầm mà phát phát tay, không tiếng động phát lui tất cả thị vệ.

Thẳng đến khi Tô Tiểu Tiểu ngồi lên lưng ngựa xong, hai con người không coi ai ra gì mới ý thức được là không thấy Thượng Quan Mặc đâu nữa. (2 anh chị gặp nhau là chỉ biết có nhau thôi còn gì, hứ hứ muội đi an ủi Mặc ca vậy :p)

Thượng Quan Thanh cười nói: “Xem ra, hắn lựa chọn giang sơn rồi.”

Tô Tiểu Tiểu “Ngô” một tiếng, “Chàng cũng không từ chối đấy thôi.”

Đại kết cục

Thượng Quan Thanh điểm nhẹ cái mũi của nàng một chút.

“Đúng nha, có nàng, ta một tiếng hối hận cũng không có.”

Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên tựa như nghĩ tới cái gì, nàng ghé vào bên tai Thượng Quan Thanh, lén lút nói mấy câu.

Thượng Quan Thanh vừa nghe, không dám tin nhìn vào bụng của Tô Tiểu Tiểu, trong mắt là vẻ mặt mừng như điên. (phá hỏng hình tượng soái ca của ta quá đi =)))

Tô Tiểu Tiểu tươi cười trong suốt.

“Thanh, chúng ta nhất định vẫn sẽ hạnh phúc về sau.”

Mười tháng sau.

Trong Huyền Thanh vương phủ gà bay chó sủa, nguyên nhân không phải thật là vì vậy. (*liếc nhìn tác giả* vô nghĩa, chả nhẽ trong đó nuôi gà chó thật)

Chỉ là vì Huyền Thanh vương phi sắp sinh đứa nhỏ rồi nha nha.

Mỗi người trong phủ đều vội đến ba chân bốn cẳng, còn Thượng Quan Thanh cũng là vẻ khẩn trương trước nay chưa từng có.

Hắn cách rèm cửa, vừa nhìn thấy lại nghe thấy làm thân thể cứng ngắc.

Tô Tiểu Tiểu vẫn nghĩ sinh đứa nhỏ là chuyện rất thống khổ.

Mà trên thực tế cũng là chuyện thống khổ đến sắp chết. (haha chít cười tỷ mất thui =)) quay đi sám hối, nhìn a nhìn a k được cười khi người ta đau a, kẻo nhẹn sắp điên r a :”>)

Sau vài canh giờ Tô Tiểu Tiểu kêu rống đến tê tâm liệt phế (đau đớn như bị tê liệt), sau khi sắc mặt Thượng Quan Thanh hết trắng lại xanh, đứa nhỏ rốt cục cũng hoa lệ mà ra đời.

Là một bé gái.

Bà mẹ ôm đứa nhỏ đến chỗ Tô Tiểu Tiểu, mà lúc này Thượng Quan Thanh cũng nghiêng ngả lão đảo chạy vào.

Khi nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Tô Tiểu Tiểu, Thượng Quan Thanh hoang mang lo sợ.

Vẫn chỉ là lặp lại.

“Tiểu Tiểu, về sau chúng ta không sinh nữa.”

Tô Tiểu Tiểu buồn cười nhìn Thượng Quan Thanh, nhưng trong lòng cũng tràn đầy cảm động.

Nàng nhìn qua đứa bé trong ngực, lại nhìn qua ánh mắt lo lắng của phu quân, bỗng nhiên cảm thấy chuyện xuyên việt này của bản thân thực sự là không uống phí.

Nàng bây giờ không những có phu quân không màng giang sơn mà còn có kết tinh của tình yêu.

Thật sự thật hạnh phúc thật hạnh phúc.

Mà cùng lúc đó, ở hoàng cung xa xôi ngàn dặm, hoàng đế Thượng Quan Mặc cũng biết tin Huyền Thanh vương phi vừa sinh hạ một bé gái.

Hắn xả được một hơi.

Nhưng mà, cũng đồng thời.

Hắn buông tiếng thở dài.

Hắn rời khỏi hai chồng tấu chương cao như núi, đi tới trước cửa sổ.

Hắn nhìn lên bầu trời đêm ánh trăng trong sáng ngoài cửa sổ. (nghe như kể chuyện ma hán. . .hán. . .hán. . . :-ss)

Không biết qua bao lâu, hắn lại buông tiếng thở dài.

“Hoàng hậu, trầm hãm người về nhà ăn cơm.”

Hoàn

Cảm nghĩ khi kết thúc (của tác giả)

Bái lạy thần phật, truyện này rốt cục đã kết thúc.

Tung bông tung bông.

Cảm ơn tất cả các bạn đã đến làm bạn.

Cảm ơn các bạn cho đến nay không rời đi, không tức giận.

Mỗi người nhấn lại ở dưới truyện, ta đều nhìn kỹ.

Có lẽ về hứng thú thì kết cục truyện này không phù hợp với suy nghĩ vài bạn nhưng đây là kết cục ta vừa lòng nhất.

Có thể cho Tô Tiểu Tiểu cuộc sống hạnh phúc nhất, không cần suy nghĩ chính là Thượng Quan Thanh.

Nếu trong hiện thực gặp được nam nhân như vậy, ta cũng sẽ không do dự mà gả cho hắn.

Ngô, ta biết có một bộ phận độc giả hi vọng Thượng Quan Mặc và Tô Tiểu Tiểu sống bên nhau.

Nhưng nếu thật sự các bạn xuyên tới cổ đại, trở thành thân phận như Tô Tiểu Tiểu, các bạn có thật sự sẽ không hề cố kị mà tiến nhập ôm ấp của Thượng Quan Mặc không?

Các bạn có thật sự giữ nguyên ý nghĩ cũ mà nhìn thấy chồng của chính mình mỗi ngày đều cùng nữ nhân khác OOX, nhưng lại là quang minh chính đại, bạn không thể sinh tức, không thể giận, chỉ có thể yên lặng chúc phúc thật sao?

Các bạn thật sự có thể chịu được sao?

Được rồi.

Nếu đáp án của các bạn là câu khẳng định thì đoạn văn ở trên của ta là vô nghĩa.=))

Ở trong quan niệm của ta, phạm là nam nhân sau khi kết hôn mà còn xằng bậy (lãng nhăng), đều hãy đi chết đi.

Ta thích một đôi một, là một đôi một từ đầu đến cuối.

Ngô.

Tựa như Tô Tiểu Tiểu và Thượng Quan Thanh vậy.

Kì thật, Thượng Quan Thanh được coi là hoàn mỹ.

Nam nhân vừa đẹp trai vừa có tiền như vậy, hơn nữa khẳng khẳng chỉ nhìn thấy bạn, không thể ở bên ngoài...

Nếu đặt ở trước mặt ta, ta chết cũng không buông tay.

Mà miêu tả kiểu người như Tô Tiểu Tiểu, ta thật sự rất thích, tuy rằng lúc viết từng chán ghét cách nghĩ của nhân vật này nhưng cuối cùng vẫn là thực thích.

Có lẽ nàng tuyệt không thông minh, cũng không có khí chất của cường nữ.

Hơn nữa nàng quá mức tùy tiện.

Nhưng nữ chủ của truyện này là một người bình thường.

Nàng có thể liều chết theo đuổi tình yêu lí tưởng của mình, cũng sẽ liều chết giữ gìn, cũng có sự tinh tế và quan tâm chăm sóc lượng thứ chồng của một cô gái nhỏ, và có lẽ có rất nhiều tính cách của một cô gái nhỏ trong cuộc sống bình thường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-tram-ham-nguoi-ve-nha-an>